

Khuyến khích *nhiên*

GIẢ OẢN TRÚC

✿ editor : meiluo

tự hủ

TRUYỆN ĐĂNG TẢI TẠI DIỄN ĐÀN CUNG QUẢNG HẰNG

Khuynh Nhiên Tử Hỷ

Giá Oản Chúc

Thể loại: Hiện đại, sủng, HE

Số chương: 55 Chương + 8 Phiên ngoại

Nguồn convert: Rich92 – TTV

Edit: **meiluo, trinhquythuong, Hà Phương**

Beta: **Ishtar, Lạc Lạc**

Nguồn ebook: <http://cungquanghang.com>

Văn án

Nói đơn giản chút

Đây là câu chuyện về một người đàn ông đi đứng không tiện yêu một cô gái có đầu óc không được tốt lắm.

Phức tạp chút

Đây là một câu chuyện tình yêu hoàn toàn không có xuyên không, trọng sinh, trạch đấu, cạnh tranh trong kinh doanh đầy cầu huyết

Phức tạp hơn nữa

Đây là một câu chuyện cổ vũ người đàn ông kiêu căng vờ ngồi xe lăn phấn đấu biến cô gái xinh đẹp thành bà xã của mình.

Truyện đồng tác giả: Hái Hồng

Mục Lục

Văn án

Chương 1 ≡ Chương 2 ≡ Chương 3

Chương 4 ≡ Chương 5 ≡ Chương 6

Chương 7 ≡ Chương 8 ≡ Chương 9

Chương 10 ≡ Chương 11 ≡ Chương 12

Chương 13 ≡ Chương 14 ≡ Chương 15

Chương 16 ≡ Chương 17 ≡ Chương 18

Chương 19 ≡ Chương 20 ≡ Chương 21

Chương 22 ≡ Chương 23 ≡ Chương 24

Chương 25 ≡ Chương 26 ≡ Chương 27

Chương 28 ≡ Chương 29 ≡ Chương 30

Chương 31 ≡ Chương 32 ≡ Chương 33

Chương 34 ≡ Chương 35 ≡ Chương 36

Chương 37 ≡ Chương 38 ≡ Chương 39

Chương 40 ≡ Chương 41 ≡ Chương 42

Chương 43 ≡ Chương 44 ≡ Chương 45

Chương 46 ≡ Chương 47 ≡ Chương 48

Chương 49 ≡ Chương 50 ≡ Chương 51

Chương 52 ≡ Chương 53 ≡ Chương 54

NGOẠI TRUYỆN

Chương 55 * Chương 56 * Chương 57 * Chương 58

Chương 59 * Chương 60 * Chương 61 * Chương 62

Chương 1

Ba năm đầu hai chị em Phó Tự Hỉ và Phó Tự Nhạc sống nhờ ở Hạ gia thì Hạ Khuynh trở về.

Cha mẹ hai người mất sớm, trước lúc ra đi đã gửi gắm hai cô cho dì Quan.

Dì Quan giúp việc ở Hạ gia đã nhiều năm, vẫn còn độc thân, lại không có con cái, là một người hiền lành.

Hạ gia vô tình biết được bà còn hai đứa trẻ trọ ở ngoài, cảm thấy cũng không dễ dàng gì, nên đề cập muốn nhận hai chị em về Hạ gia.

Phó Tự Nhạc vô cùng cảm kích tấm lòng của Hạ gia, dù sao phòng người giúp việc cũng tốt hơn phòng bình dân bên ngoài, nhưng ăn nhờ ở đậu nhà người ta, cô chịu không nổi.

Vì thế cô giúp dì Quan làm này làm nọ, hiển nhiên cũng trở thành người giúp việc.

Cô nghĩ, chờ đến lúc cô đi làm, liền mang chị cô rời đi.

Ý tưởng này tuy sớm nảy sinh, nhưng khiến nó nhanh chóng phát triển, lại là Hạ Khuynh.

Cậu ấm nhà họ Hạ này có hứng thú cực kì biến thái với Phó Tự Hỉ.

Trước mặt mọi người hẳn xử sự bình thường lễ độ với cô, nhưng một khi ở riêng với cô, hẳn bèn lộ ra đủ loại thói hư tật xấu.

Phó Tự Hỉ đặc biệt yếu đuối, đối với việc hẳn giương nanh múa vuốt, cô chỉ biết trốn tránh.

Ban đầu, Phó Tự Nhạc cũng không phát giác, về sau mới phát hiện có gì đó không đúng, cô gần như ngay lập tức muốn mang Phó Tự Hỉ rời đi.

Nhưng khi đó cô chỉ là một học sinh trung học, cuộc sống đầy áp lực. Cô chỉ có thể cố hết sức giúp chị gái tránh tiếp xúc với Hạ Khuynh.

Sau khi Hạ Khuynh bị tai nạn xe, nghe nói chân bị thương có vẻ nghiêm trọng, cụ thể thế nào Phó Tự Nhạc cũng không quan tâm, chỉ nghe dì Quan nói là ra nước ngoài điều trị.

Phó Tự Nhạc nghĩ, nếu cô có thể mang Phó Tự Hỉ rời khỏi đây trước khi Hạ Khuynh phát hiện, vậy tốt quá rồi còn gì.

Sau khi nghe ngóng tin tức Hạ Khuynh trở về, cô dặn dò Phó Tự Hỉ không được chạy loạn.

Phó Tự Hỉ cũng không hỏi nguyên nhân, ngoan ngoãn ở trong phòng.

Ngày Hạ Khuynh trở về là thứ tư, vừa vặn Phó Tự Nhạc không có tiết.

Vì muốn chăm sóc Phó Tự Hỉ, năm đó cô bỏ hết hoài bão ở lại thành phố này. Hiện tại cô học ở đại học A mặc dù cách Hạ gia khá xa, nhưng ít nhất cuối tuần có thể trở về.

Lần này vào ngày thứ ba sau khi tan học, cô lập tức chạy về, sau khi chuẩn bị bữa tối cô bèn đi dò xét quân tình.

Tình hình thăm dò được chính là: cái tên Hạ Khuynh đó ngồi xe lăn vào cửa.

Cô rất rất sửng sốt, hản tàn phế rồi?

Dì Quan còn nói, chuyện này hản trở về tính tình đã điềm đạm rất nhiều.

Phó Tự Nhạc quan sát Hạ Khuynh được nửa tháng, thực sự cảm thấy tính tình người này đúng là bất phóng túng.

Nhìn lại Phó Tự Hỉ cũng không ra ngoài sau khi hắn trở về, cô hơi buồn bực nhưng không dám lên tiếng.

Phó Tự Nhạc âm thầm thở dài, cuối cùng cũng trở về thuở ban đầu.

Nhưng đồng thời cô cũng răn đe Phó Tự Hỉ, thiếu gia phải dưỡng bệnh, đừng chạy đến nhà chính.

Hạ gia rất bao dung hai chị em cô, Phó Tự Hỉ bình thường đều có thể ở sân vườn trong nhà chính chơi đùa, đây cũng là nguyên nhân Phó Tự Nhạc phân vân.

Cô không có cách nào tạo điều kiện tự do cho Phó Tự Hỉ.

Sau lại phát hiện Hạ Khuynh xấu xa, cô cũng không cho Phó Tự Hỉ chạy đến nhà chính.

Đến lúc hắn ra nước ngoài.

Phó Tự Hỉ hơi tiếc không thể đến nhà chính, nhưng cũng nghe lời.

Hôm nay cô vui vẻ hơn hờ ở trong phòng coi phim hoạt hình, trời bỗng mưa to.

Sau khi cô phản ứng kịp chạy "bịch bịch bịch" đóng cửa sổ, vừa lúc có một tia chớp xẹt qua.

Cô giật mình.

Cô sợ nhất loại thời tiết có sấm sét.

Vì vậy, cô nhanh chóng chạy vào phòng, tay chân luống cuống bò lên giường, ôm gối đem chăn che kín đầu, vờ như không nghe thấy tiếng sấm.

Sau khi tiếng sấm qua đi, xung quanh bỗng nhiên tối sầm.

Mất điện.

Bên ngoài chỉ có sấm sét, bên trong lại tối đen như mực, Phó Tự Hỉ run lấy bầy, cả người đều cuộn tròn trong chăn.

Cô muốn gọi Phó Tự Nhạc, nhưng di động bị cô vứt trên tủ tivi mất rồi.

Cô không dám rời ổ chăn chạy qua đó.

Cô thực sự sợ hãi.

--

Hạ Khuynh liếc đồng hồ, sau đó khép quyển sách lại.

Hôm nay Phó Tự Nhạc trở về trường.

Hai tháng này, hắn đã thăm dò thời gian chính xác cô ta trở về.

Hai tuần đầu tiên, vào thứ sáu, thứ ba cô ta trở lại, chủ nhật, thứ tư cô ta về trường. Sau đó, chỉ còn ngày thứ sáu cô ta về.

Hắn có thể đoán được cô ta đang đề phòng hắn, có lẽ thấy bên này hắn không có hành động, nên không còn chạy đi chạy về nữa.

Phó Tự Nhạc này yêu chị gái đến nghiện.

Cô ta xem con ngốc kia như bảo bối, bảo vệ rất kỹ.

Hiện tại Phó Tự Hỉ ở một mình đã năm ngày, hơn nữa gặp phải mưa dông, cô chịu đủ rồi.

Hạ Khuynh không thể không thừa nhận, cô sợ sấm là do hắn gây ra.

Lúc trước hắn rất thích ăn hiếp cô, thấy bộ dạng ngu ngốc của cô là muốn chinh cô.

Lần đó lừa cô đến nhà kho sau nhà, khóa trái chốt cô ở bên trong.

Cô khóc lóc cầu xin, hẳn không thèm để ý, thành thơi về nhà chính chơi game.

Thực ra hẳn vốn muốn dọa cô tí, nhưng sau khi nhận được điện thoại của Khổng Minh Dao, bèn quên mất Phó Tự Hi.

Hẳn và Khổng Minh Dao chơi cả đêm, cũng chẳng nhớ con ngốc đó chút nào.

Nghe nói lúc tìm được, Phó Tự Hi đã hôn mê bất tỉnh.

Nhà kho đó đáng nhẽ định sửa sang lại, nên nhóm người giúp việc không ai để ý. Mưa to cả đêm, cửa sổ trong phòng không hề đóng, mưa trút hết vào trong.

Dì Quan nói xong mắt ngân ngấn nước, nói Phó Tự Hi nằm dưới một vũng nước mưa, nói cô bệnh nặng một trận, nói cô ngốc ấy làm sao ngốc đến mức nhốt mình ở nơi đó.

Từ đầu đến cuối Phó Tự Hi đều không khai Hạ Khuynh ra.

Hạ Khuynh cũng không đi thăm cô.

Nhưng hẳn biết cô bệnh rất lâu.

Hẳn nghĩ lần này chỉ khiến cô bệnh một lúc, hết bệnh là không sao, nhưng sau lại nghe dì Quan nói hiện tại Phó Tự Hi nhìn thấy sấm sét là sợ khủng khiếp.

Hạ Khuynh giương mắt nhìn ngoài cửa sổ, hẳn có thể tưởng tượng được, lần này Phó Tự Hi lại trưng bộ dạng vô dụng thế nào rồi.

Hẳn nghĩ nghĩ, đẩy xe lăn đến cạnh cửa.

Từ nhà chính đến phía sau thật ra không xa lắm, nhóm người giúp việc dưới lầu còn đang vội vội vàng vàng, để che mắt bọn họ chỉ có thể đi qua cửa hông.

Khi còn bé hẳn chơi đùa khắp nơi, con đường nào cũng đều quen thuộc.

Hẳn vịn xe lăn đứng lên, ổn định cơ thể mới thong thả bước về phía trước.

Thật ra chân hẳn không phải không thể đi được, chẳng qua hơi khớp khiễng thôi, đi nhanh đứng lâu là mệt, nên hẳn muốn ngồi xe lăn.

Người biết thì mặc kệ hẳn, người không biết đều tưởng hẳn bị liệt nửa người.

Lầu hai chỉ có duy nhất một thang máy, ra khỏi thang máy, qua một căn phòng chính là cửa hông.

Mấy ngày nay Hạ Khuynh đều ở phòng sách, xem sách xong là ngủ, người giúp việc cũng không làm phiền.

Mưa thực sự rất lớn, đến khi hẳn đến phía sau nhà, nửa người đều ẩm ướt.

Phòng của hai chị em cách một khoảng với phòng người giúp việc khác, tầm nhìn tương đối tốt hơn một chút.

Hạ Khuynh thu ô, vặn chốt cửa, sau đó gõ cửa.

Phó Tự Hỉ nghe được tiếng cốc cốc cốc, một lúc không biết ở chỗ nào truyền ra, sợ đến phát khóc, liều chết lấy chăn che kín đầu.

Rất lâu bên trong không có động tĩnh, Hạ Khuynh mở miệng: “Phó Tự Hỉ, mở cửa.”

Phó Tự Hỉ nghe có người gọi cô, nhưng tiếng mưa bên ngoài quá lớn, nghe không rõ ràng lắm.

"Phó Tự Hỉ, lăn ra đây mở cửa!" Giọng hẳn lại to thêm chút.

Lần này cô nghe rõ rồi, cảm thấy hơi quen quen, nhưng nghĩ không ra là ai.

Người nhà họ Hạ đối xử với cô không tệ, cô cũng không phòng bị.

Xung quanh tối đen như mực, cô choàng chăn xuống giường chậm chạp lần mò qua đó.

Hạ Khuynh đợi một lúc, bực mình.

"Phó Tự Hi!"

"Đây." Cô nhanh chóng đáp lại, rốt cục chạm đến cạnh cửa mở ra.

Sau khi Hạ Khuynh bị tai nạn, chưa gặp cô lần nào.

Trong phòng không bật đèn, nhìn cũng không rõ lắm, hắn chỉ thấy tóc cô gái này dài hơn rất nhiều.

Gió lớn ngoài cửa, hắn vờ muốn vào phòng.

Phó Tự Hi cũng không thấy rõ bộ dạng hắn, nghĩ là người giúp việc nào đó, liền tránh đường cho hắn bước vào.

Vừa nãy hắn tưởng phòng khách không bật đèn, vào rồi mới phát hiện, trong phòng tối đen như mực, "Vì sao không bật đèn?"

"Cái đó, bọn nó không phát sáng."

Hạ Khuynh nghe xong bèn hiểu, ném ô sang một bên, đóng cửa, sau đó kéo cô vào lòng, nâng cằm cô lên tỉ mỉ quan sát.

Cô gái trước mặt ngoại trừ mái tóc dài hơn, dường như không có gì thay đổi, vẫn bộ dạng ngu ngốc như cũ.

Hắn cũng chẳng biết tại sao lại thế nữa, nhìn thấy cô là muốn ăn hiếp cô, chẳng hạn như bây giờ.

Trước không thấy cô, hẳn nghĩ rằng cô sợ sấm sét là do hẳn nợ cô, cho nên đến xem một chút, nhưng khi thấy bộ dáng đáng thương của cô, sự tà ác trong lòng lại rục rịch góc đầu dậy.

Phó Tự Hi trợn mắt, lúc nhìn rõ người trước mắt là ai, cô biết bản thân gặp rắc rối rồi.

"Phó Tự Hi, còn nhớ tôi không? Hừm?"

Hơi thở nồng đượm phả lên mặt cô.

Cô không lên tiếng, theo bản năng lôi kéo chăn trên người, nghĩ rằng làm vậy sẽ chống lại chút gì đó.

Cô không biết Hạ Khuynh sẽ tới đây, căn bản cô không ngờ sẽ nhìn thấy hẳn ở nơi này.

Hạ Khuynh bị nước mưa dính hết nửa người, ẩm ướt, cả người hẳn kề sát cô, cô cảm nhận được từng đợt rét buốt.

Bên ngoài là thời tiết cô sợ, trước mặt là người cô sợ.

Cô bắt đầu run rẩy.

Thấy cô không trả lời, Hạ Khuynh nói lỏng tay.

Phó Tự Hi lui về phía sau vài bước, lưng chạm vào tường.

Hẳn bước nhanh vây cô trong phương trời của hẳn, lẳng lẳng nhìn cô hốt hoảng.

Sau đó đưa tay luồn vào trong chăn, chạy dọc theo sóng lưng cô.

Cách lớp áo ngủ hẳn nằm ngực cô, nhận ra bên dưới áo ngủ trống rỗng.

Ngoài trời mưa to gió lớn, Hạ Khuynh từng bước lần tới, bàn tay sớm lạnh như băng, chạm vào cơ thể ấm áp của cô, hẳn chờ không nổi kéo cổ áo

rộng thùng thình xuống, nắm trọn vẹn bầu ngực sữa trong tay, lập tức muốn chửi tục.

Năm trước Chu Phi Lương đến Hạ gia vô tình nhìn thấy Phó Tự Hi, quay đầu chia sẻ với Hạ Khuynh. "Chết tiệt, ngực cô nàng lớn thật."

Hạ Khuynh xem thường nói: "Cậu mà cũng có hứng thú với một con ngốc sao?"

"OMG, cậu gặp phụ nữ điều đầu tiên nghĩ đến là muốn nghiên cứu chỉ số thông minh của cô ta à? Cậu chơi gái hay viết luận văn!"

Lúc đó hẳn không thèm phản ứng với Chu Phi Lương cầm thú, về sau trêu đùa Phó Tự Hi, tất cả đều cách một lớp quần áo đùa giỡn.

Hiện tại xúc cảm nắm trong tay tương đối tốt.

Phó Tự Hi bị bàn tay lạnh như băng của Hạ Khuynh làm đông lạnh đến run run.

Hắn càng giữ chặt cô, không có ý tốt tiếp cận tai cô, "Cô là đại diện hoàn hảo cho câu ngực to nhưng không có đầu óc."

Giọng hắn không thể ghìm nổi hưng phấn, rốt cục cô cũng phản ứng, bắt đầu yếu ớt đẩy cơ thể mình đang bị hắn đè lên, khóc ô ô.

"Hạ Khuynh..."

Tối nay cô bị dọa sợ, sấm sét cũng chưa đáng sợ bằng người trước mắt.

Tốt lắm, cô còn nhớ rõ hắn.

Hạ Khuynh vùi đầu vào cổ cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi đầy đặn.

Lúc Phó Tự Hi sợ hãi khùng khiếp, sẽ gọi thẳng tên hắn, mềm mại yếu ớt.

Hắn cực kỳ chán ghét mỗi khi cô lễ phép gọi "Thiếu gia".

Đồ ngốc, ai là thiếu gia của cô, hẳn tuyệt đối không muốn dính líu tới cô.

Hắn cảm thấy Phó Tự Hi gọi thẳng tên hắn đặc biệt êm tai, nhưng vẫn còn thiếu chút gì đó.

Vào một ngày nọ, Lương San gọi Phó Tự Hi đến nhà chính ăn quà vặt.

Hắn buồn chán ở bên cạnh xem tạp chí, văng vẳng bên tai tiếng mẹ hắn trò chuyện với Phó Tự Hi.

Hắn biết mẹ rất thích Phó Tự Hi, cũng không âm ỉ lắm, nhìn cô ăn cũng thấy vui vẻ, trong lòng chế giễu bộ dáng ngu ngốc của cô.

Khi ấy, Phó Tự Hi tiếp điện thoại.

Điện thoại vừa vang lên, mặt mày cô liền hớn hở, cầm điện thoại gọi: "Tự Nhạc!"

Giọng nói kia, cực kỳ cực kỳ thân thiết và đặc ý.

Hạ Khuynh lập tức nổi tâm tư, nếu cô dùng thái độ thân thiết này gọi hắn sẽ có hương vị gì?

Chương 2

“Hạ Khuynh... Hạ Khuynh” Phó Tự Hi không ngừng gọi hắn, chỉ mong hắn có thể buông tha cô.

Hạ Khuynh tiếp tục thưởng thức một trận mới thu tay lại, ngẩng đầu lên hỏi: “Sét đánh, sợ sao?”

Cô nức nở gật đầu.

Thấy bộ dáng này của cô hắn lại véo mặt cô lần nữa, sau đó nhanh chóng buông lỏng thân thể cô trong chăn bông một chút, mới dắt cô đi vào

phòng.

Lúc này Phó Tự Hi mới phát hiện chân hẵn đi hơi khập khiễng, thật sự không ngờ được.

Hạ Khuynh thấy cô chăm chú nhìn chân hẵn, rất bình tĩnh nói, “Phó Tự Hi, có phải em rất đặc ý không? Tôi nói em là đồ ngọc, kết quả chính mình lại trở thành thằng què?”

Cô lắc lắc đầu, tuy cô sợ hẵn, song cũng không vui sướng khi thấy người khác gặp họa. “Đau sao?”

Ngọc quả nhiên lại có lòng tốt.

“Hiện tại không đau. Ban đầu rất đau, đau đến mức... tôi đã tưởng không thể đứng lên được nữa.” Hẵn nửa đùa, nắm tay cô, mồm mĩm, thật sự ấm áp.

Phó Tự Hi chậm rãi đi tới phía trước, phối hợp với tốc độ của hẵn, thỉnh thoảng trộm nhìn xuống chân trái hẵn.

“Đưa cho tôi cái khăn.” Sau khi dẫn cô vào phòng, Hạ Khuynh bỏ lại một câu, bước ra khỏi phòng, ở phòng khách tìm kiếm một hồi, cũng không tìm thấy ngọn nến nào.

Nhìn điện thoại cô nằm trên tủ ti vi, hẵn tới cầm lấy nhưng thấy điện thoại đã tắt, đoán chắc không còn pin, vì thế hẵn lại trở vào phòng.

Trở về thấy cô vẫn còn đang ngơ ngác đứng tại chỗ, hẵn không khỏi nhíu mày, “Đưa cho tôi cái khăn. Tôi muốn tắm rửa.”

Hẵn từ nhà chính đi qua chỉ muốn nhìn cô một chút, đi qua trấn an cô, cho nên cũng không nghĩ tới quần áo tắm rửa gì cả. Ai ngờ vừa nhìn thấy cô liền không khống chế được, lại dọa cô sợ hãi.

Phó Tự Hỉ giống như đột nhiên bừng tỉnh, khoác chăn, mò mẫm trong tủ quần áo, có vẻ rất buồn cười. Cô ở gần tủ tìm kiếm nửa ngày, buồn bực, vì sao hẳn muốn tắm rửa ở phòng cô chứ, nhưng cô chẳng dám hỏi.

“Em còn muốn tìm ở đó đến bao giờ?” Thấy cô gái này nửa ngày vẫn chưa tìm được, Hạ Khuynh không kiên nhẫn nói.

Cô uất ức tiếp tục tìm, rốt cục tìm được cái khăn, rút ra đưa cho hẳn, mắt cũng không dám nhìn thẳng hẳn.

Hạ Khuynh cũng không cần tìm thứ gì để chiếu sáng, dứt khoát mò mẫm vào phòng tắm, cửa cũng không đóng, nương theo ánh sáng bên ngoài cởi quần áo ướt đẫm trên người, tùy tiện dùng nước ấm dội xuống, tắm xong bèn quần khăn bước ra.

“Ngủ.” Hẳn đi đến bên giường hạ lệnh.

Ban này Phó Tự Hỉ vẫn đứng cạnh tủ quần áo, cúi đầu, ngơ ngác không phản ứng.

“Hừm?” Giọng hẳn phát ra, cô liền sợ tới mức tay chân luống cuống bò lên giường, một lần nữa đem chăn che người kín mít, sau đó ôm lấy gối bông ở đầu giường, đưa lưng về phía hẳn, gắt gao nhắm mắt lại.

Hạ Khuynh cũng thấy mệt, chân thật sự rất mỏi, thuận thế nằm bên cạnh cô, cách tấm chăn kéo cô qua.

“Được rồi, Phó Tự Hỉ, đừng sợ. Ngoan ngoãn ngủ đi. Tôi sẽ không bắt nạt em.” Hẳn dán vào lưng cô, giam cả người cô trong lồng ngực.

Cô nghe xong, do dự mở mắt, xoay đầu lại nhìn hẳn.

Cô cảm thấy hẳn khác với trước kia, đột nhiên nghĩ đến có phải vì chân hẳn không tốt không, cũng giống như cô bị người ta bắt nạt vậy.

Bị cô nhìn một hồi, Hạ Khuynh nhin không được dùng cái trán cọ cọ lên trán cô, “Phó Tự Hi, tôi là ai?”

“Hạ Khuynh ạ ~!” Phó Tự Hi nhẹ nhàng nói.

Hiếm khi Hạ Khuynh thân mật ôn hòa, khiến cả đêm nay lần đầu tiên cô cảm thấy an tâm.

Không cần sợ sấm sét, không cần sợ hấn.

"Ừ, ngoan. Ngủ đi."

Hạ Khuynh nghĩ, vẫn nên chờ mưa nhỏ hơn rồi về. Tuy rằng vẫn còn mùa hè, nhưng sau cơn mưa râm mát, hấn ở đây năm không có chăn thế này thật sự là tự tìm khổ.

Phó Tự Hi vẫn rối rắm về cái chân của hấn, ôm tâm lý an ủi hấn, ngập ngừng mở miệng nói: “Anh không phải là người què. Tôi... không phải là đồ ngốc.”

“Em có ngủ hay không?” Hấn liếc cô một cái.

Cô kéo kéo chăn bị hấn đè lên, “Chăn là phải đặt ở bên trên”

“Tôi thích ngủ như vậy. Nếu em không ngủ, tôi không thềm quản em nữa.” Hấn tức giận nói.

Cả người hấn gằn như trần trụi, không dám dùng chung một tấm chăn với cô, chỉ sợ bộc phát thú tính.

Mặc dù hấn cảm thấy mình ở trạng thái tỉnh táo sẽ không nảy sinh dục vọng gì với Phó Tự Hi.

Duy nhất chỉ có một lần chính là lúc hấn uống rượu.

Hấn cãi nhau âm ỉ với Không Minh Dao, cô ta bỏ hấn một mình đi Tô Châu vui vẻ.

Buổi tối hần và Chu Phi Lương có uống vài ly rượu, về nhà chỉ muốn nhanh chóng ngủ, cô ta lại gọi đến.

Khổng Minh Dao là một vưu vật (*bảo vật*) trời sinh, ở trong điện thoại cũng mê hoặc hần được.

Dưới ảnh hưởng của rượu, Hạ Khuynh đã lập tức bốc hỏa, hần gác máy, đi xuống dưới lầu, thấy Phó Tự Hi và Phó Tự Nhạc ở cửa phòng bếp không biết đang nói gì đó, cười rất phô trương.

Lập tức hần cảm thấy khát vọng trong người càng thiêu đốt mãnh liệt.

Phó Tự Nhạc phát hiện ra hần, giả vờ chào hỏi hần, rồi lôi kéo Phó Tự Hi đi vào trong phòng bếp, đóng cửa lại.

Hần thầm mắng một tiếng. Nếu không phải có Phó Tự Nhạc, có lẽ hần thật sự sẽ kéo Phó Tự Hi vào phòng làm thật.

Người còn chưa ra tới cửa, Khổng Minh Dao lại gọi tới, làm nũng nói là vừa nãy chỉ đùa giỡn hần, kỳ thật cô ta đã trở lại. Hần nghe hiểu ám chỉ của cô ta, cũng không khách sáo, liền lái xe đến chỗ cô ta.

Về sau hần cũng rất kinh ngạc về việc bản thân lại sinh ra dục vọng với Phó Tự Hi.

Lúc ấy Phó Tự Nhạc cũng ở đó. Cô đích thực là một đại mỹ nhân, ngũ quan tinh xảo khéo léo, dáng người tinh tế. Lúc các cô vừa được đưa đến, hần khá kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô, nhưng về sau lại cảm thấy đùa giỡn Phó Tự Hi thú vị hơn, cũng không còn hứng thú với cô nữa.

Phó Tự Hi và cô ngoại trừ cái miệng giống nhau, những cái khác cũng không giống lắm, ngũ quan còn kém Phó Tự Nhạc không ít, hơn nữa chắc là do thời gian dài ăn ăn ngủ ngủ lại không hoạt động trí não, dáng người có vẻ đầy đặn chút.

Nhưng hẳn thực sự xác định, người làm hẳn khó khống chế được chính là Phó Tự Hỉ, mà không phải Phó Tự Nhạc.

Cuối cùng hẳn cho bản thân một lời giải thích là do uống rượu, đầu óc mơ hồ không tỉnh táo.

Đêm nay hẳn không uống rượu, nhưng cũng không dám mạo hiểm.

Phó Tự Hỉ nghi hoặc nhìn hẳn, không thèm nói lại, tâm tình thoải mái, rất nhanh đã đi vào giấc ngủ.

Đợi cô ngủ rồi, Hạ Khuynh mới tính đứng dậy rời đi, lại nghe được tiếng đập cửa truyền đến.

“Tự Hỉ. . .” Dì Quan lo lắng gọi, hôm nay quá bận, chưa kịp chăm sóc Phó Tự Hỉ. Phó Tự Nhạc vừa mới gọi điện nói di động Phó Tự Hỉ không liên lạc được, vì thế bà vội vàng giao việc cho người khác, chạy nhanh tới đây.

Hạ Khuynh nhìn cô bé trong lòng, thấy cô vẫn an ổn ngủ, bèn mặc kệ.

Dì Quan tưởng trước lúc sét đánh Phó Tự Hỉ đã ngủ, mà cô mỗi khi ngủ đều không dễ tỉnh, sau khi gọi vài tiếng không thấy đáp lại, bèn yên tâm về phòng mình.

Hạ Khuynh chờ dì Quan đi rồi mới bước vào phòng tắm, lấy quần áo ướt dầm mặc vào lần nữa, sau đó chậm rãi trở về nhà chính.

Đêm nay hẳn thực sự điên rồi mới tự làm khó mình thế!

Mấy ngày sau đêm giông tố ấy, tuy mưa dầm kéo dài, nhưng không có sét đánh, cầu dao bị đứt cũng đã sửa xong, Phó Tự Hỉ không dám đem chuyện ngày đó sau khi mất điện Hạ Khuynh đến nói cho Phó Tự Nhạc biết, Phó Tự Nhạc cũng không phát hiện điều gì khác thường.

Hạ Khuynh và Phó Tự Hỉ lại không gặp mặt giống như lúc trước.

Giữa trưa hôm nay, trên bàn cơm Hạ Khuynh nói với Lương San buổi tối sẽ ra ngoài họp mặt cùng bọn Chu Phi Lương, Lương San đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nói: “Con trai, đám bạn bè kia của con có ai độc thân không?”

“Chu Phi Lương, chắc thằng nhóc đó còn độc thân. Những người khác con không biết.” Hãn trả lời vậy, nghĩ rằng, độc thân hay không và có bạn giuờng là hai chuyện khác nhau.

Lương San nghe đến đây bắt đầu thích thú. “Đứa nhỏ Tự Hỉ này nha, cũng đã đến tuổi rồi, con có thể tìm đối tượng giúp nó không?”

“Không.” Hãn suýt cắn phải chiếc đũa, dừng một chút nói: “Mẹ, bọn họ là người thế nào, sao có thể coi trọng loại con gái như cô ta?”

“Loại con gái thế nào? Mẹ thấy tướng mạo Phó Tự Hỉ rất có phúc, con xem trong đám bạn kia rồi tìm người có lý lịch đáng tin cậy cho mẹ.”

Hạ Khuynh cảm thấy cần phải sửa lại một chút: “Đó là mặt béo, không phải phúc tướng.” Thật không thể tưởng tượng nổi, sao mẹ có thể nhìn ra Phó Tự Hỉ có tiềm chất câu rùa vàng chứ? Cô ta gả được ra ngoài thì phải cảm tạ trời đất lắm rồi.

“Nói thật với con. Lần này con hãy dẫn Phó Tự Hỉ ra ngoài mở mang một chút. Con nghĩ xem, ngày thường con bé luôn ở nhà, cũng không có dịp gặp được chàng trai nào thích hợp.”

“Xem cái gì chứ, cứ để cô ta tự chọn người yêu rồi kết hôn là được.”

“Cái thằng nhóc này! Tự Hỉ là một cô gái tốt, mẹ nghĩ, chờ con bé kết hôn, xuất giá từ nhà chúng ta, mẹ sẽ để con bé được nở mày nở mặt.”

Lương San vẫn luôn thích cô bé này, chỉ ngại Hạ Khuynh nghịch ngợm gây sự không chịu nghe lời.

Lúc trước có nghe dì Quan nói Phó Tự Hỉ khi còn bé đầu bị va chạm, không giống người bình thường, bà còn tưởng là loại chảy nước miếng, lôi

thôi lệch thếch, ai ngờ sự việc hoàn toàn không phải như vậy, cô sạch sẽ, ngoan ngoãn lại lễ phép, chẳng qua tư duy không phát triển giống người bình thường. Dì Quan nói trước kia cô bé có bộ dáng rất thông minh lanh lợi, về sau đầu bị va chạm mới chậm chạp không ít, thật sự đọc sách không nổi, mới nghỉ học.

Lương San đau lòng cho Phó Tự Hi, cũng bởi vì cô là một cô bé im lặng biết nghe lời. Nếu không phải vì thân phận Phó Tự Hi khác biệt, bà thật muốn rước Phó Tự Hi vào nhà chính.

Hạ Khuynh buông đũa xuống, lấy khăn tay lau miệng, nói: “Mẹ, cô ta cũng không phải con gái mẹ, Phó Tự Nhạc còn chưa lo lắng chị gái mình không gả đi được, mẹ hao tổn tâm tư làm gì?”

“Rõ là, chỉ dẫn ra ngoài làm quen vài anh chàng thôi, cứ ở nhà suốt, tuổi xấp xỉ với con bé cũng chỉ có con. Quá ít lựa chọn.” Lương San thể hiện uy nghiêm của người mẹ, “Cứ quyết định thế đi. Buổi chiều mẹ kêu Phó Tự Hi lại đây nói một chút.”

"..."

Đi ra ngoài chơi còn phải mang theo một cục nợ, xúi quẩy thật.

Lúc Phó Tự Hi bị gọi với tình trạng không rõ lắm, có lẽ biết phu nhân bảo thiếu gia dẫn cô ra ngoài gặp người.

Cô mờ mịt, muốn ra ngoài gặp ai chứ, Lương San kéo cô vào phòng, tô tô vẽ vẽ trên mặt cô, rồi đưa cho cô chiếc váy đã chuẩn bị.

Ở nhà Phó Tự Hi toàn mặc quần áo thể thao, váy vừa mặc lên người, cảm thấy trước ngực, sau lưng, dưới thân đều lạnh lẽo, lo lắng nói: “Phu nhân, con vẫn thích mặc quần.”

Lương San nắm tay cô, nhìn một vòng rất vừa lòng, “Mặc váy vào trông xinh thật đấy, Tự Hi không hổ là trắng trẻo đáng yêu, ăn diện lên đẹp thật.”

Suy nghĩ của bà là nên tốt khoe xấu che nha.

Khi Lương San dẫn Phó Tự Hỉ đến phòng sách, Hạ Khuynh đang ngồi trên xe lăn đọc sách, thời điểm nhìn thấy Phó Tự Hỉ, hẩn thoáng kinh ngạc.

Cô mặc một chiếc váy màu xanh lam đơn giản, bởi vì quanh năm không phơi nắng nên làn da trắng ngần. Toàn thân phối với trang sức trang nhã, điểm tô cho khuôn mặt vốn hơi mập có đường nét rõ ràng hơn. Sau đó, bộ ngực đáng nhẽ đầy đặn lại càng nhô cao, hẩn cảm thấy chiếc váy kia sắp không chống đỡ nổi vật tròn trịa sống động đó.

Tầm mắt Hạ Khuynh dừng trên người Phó Tự Hỉ vài giây liền dời đi, tiếp tục đọc sách.

Phó Tự Hỉ thấy hẩn, chột nhớ ngày ấy hẩn ôn hòa nằm trên giường với cô, hoàn toàn khác với sự lãnh đạm trước mắt.

Đối mặt với thái độ không thèm nhìn của con trai, Lương San cũng không nói gì: “Con trai, thế nào?”

Hạ Khuynh không thèm nhìn một cái, “Con còn một tiếng nữa mới đi.”

“Mẹ còn chưa kịp chuẩn bị giày, vừa vặn nhân lúc còn sớm, con dẫn Tự Hỉ đi mua đôi giày đi, rồi tới gặp bạn bè.” Lương San vốn muốn tự mình dẫn Phó Tự Hỉ đi mua giày, nhưng tối nay Hạ Hàm Thừa có xã giao muốn bà cùng tham gia, lại nghĩ ánh mắt con mình cũng không kém, bèn giao nhiệm vụ này cho hẩn.

Lúc này Hạ Khuynh mới nhìn cô, “Mẹ đi đi. Đợi lát nữa để chú Hoắc đưa bọn con đi được rồi.”

Lương San dọn dò xong mới lên lầu chuẩn bị trang phục và đạo cụ cho chính mình.

Phó Tự Hỉ đứng ngay cửa phòng sách, cảm thấy Hạ Khuynh trước mắt đang nhìn chăm chăm cô đánh giá lại khiến cô sợ hãi, “Thiếu gia, tôi... đi

xuống tìm chú Hoắc.”

"Không vội." Hãn buông quyển sách xuống, tháo mắt kính.

"Phó Tự Hi, đóng cửa lại, đến đây nào."

Chương 3

Hiện giờ Phó Tự Hi thật sự rất muốn trốn đi, tay cô nắm chặt lấy cánh cửa.

Hạ Khuynh liếc nhìn xuống ngực của cô, nói: "Bây giờ đã không còn thịnh hành kiểu này nữa rồi, em gái nhỏ à, em ăn mặc ngẩn như vậy là tự phơi bày hết đấy nhé."

Nói xong hãn dừng lại một chút, hình như sợ cô nghe không hiểu, lại giải thích: "Nói đúng hơn là, nhìn cái bộ dạng em ăn mặc như vậy khó coi chết đi được."

Bị hãn nhận xét như vậy, càng thấy không được tự nhiên, thẹn quá cô mới vội giải thích: "Trước đó tôi có thay đồ rồi mà."

"Đợi chút." Hạ Khuynh tự đẩy xe lăn đi đến sofa, tay hãn cầm lấy một chiếc áo khoác đưa cho cô.

"Mặc cái này vào trước đi. Đợi lát đi mua bộ quần áo khác."

Cô nhìn thấy Hạ Khuynh trở lại bộ dáng ôn hòa, liền gật gật đầu, mới dám buông tay nắm cửa ra.

Xong lại nghe hãn nói tiếp: "Đóng cửa lại, tôi muốn đọc sách."

Phó Tự Hi lại gật gật đầu, vội đóng cửa rồi đi tới.

Hạ Khuynh đùa nghịch cái tay vịn xe lăn, đợi cô bước đến lấy áo khoác trong tay mình, hãn cố ý cầm áo khoác nhấc lên cao, nhân cơ hội cầm tay

cô kéo mạnh qua.

Phó Tự Hỉ giật mình mất thăng bằng lão đảo đồ sầm về phía trước, không cẩn thận làm bộ ngực mềm mại ụp lên mặt hấn. Hoảng sợ cô liền chống lên hai sườn tay vịn xe lăn, tay chân luống cuống, lại bị Hạ Khuynh một tay đè lấy thắt lưng, một tay kia nắm bắt đùi cô quỳ ụp xuống đùi mình trên xe lăn.

Hạ Khuynh cảm thấy bản thân mình lúc này thật là vô liêm sỉ.

Nhưng cô gái đáng chết này đứng trước mặt hấn bày ra vẻ mặt hoảng sợ, bây giờ bộ ngực của cô còn dán lên mặt hấn, làm cho hấn lại bộc phát một loại cảm xúc khó hiểu.

Tự nhiên hấn bỗng nhớ đến chuyện đêm mưa hôm ấy, thật là muốn làm lại một lần nữa mà.

Cô nhìn biểu cảm trên mặt hấn rồi bỗng nhiên hoảng sợ nhớ lại chuyện đêm hôm đó, như sợ hấn lại muốn làm chuyện lưu manh kia, liền buông tay vịn, dùng sức lấy tay đẩy hấn ra, nhưng sức lực cô yếu ớt không thể đẩy ra được.

Hấn lại cầm hai tay của cô kẹp chặt bắt chéo ra sau lưng, mượn lực đè sát vào lưng cô.

Hạ Khuynh nâng cơ thể của cô lên, cúi đầu dùng răng cắn tháo quai đeo ra, vùng da trắng mịn mơn mớn liền lộ ra, hấn hung hấn cắn mạnh xuống không thương tiếc.

"Đau. . . Đau quá. . . Hạ Khuynh..."

Đầu gối bị quỳ cọ sát cũng đau thê thảm, cô vừa la hét vừa khóc hu hu loạn xạ cả lên.

Phòng sách có thiết kế cách âm nên dĩ nhiên hấn không sợ có người nghe được tiếng la hét thảm thiết của cô.

Hắn lại dùng tay sờ mó, ngất nhéo vào đùi cô càng lúc càng mạnh.

Ôi, cái cảm giác này thật sự tuyệt làm sao!

Bộ ngực này, cặp đùi này, còn tiếng khóc của cô ấy nữa.

Chỉ làm như vậy thì hắn cảm thấy vẫn chưa đủ thỏa mãn, liền buông đùi cô ra, cầm đai đeo trên ngực kéo xuống, xé toạt cả cái áo con, ôm cô ép chặt vào mình, ra sức dùng tay xoa nắn bầu ngực trắng mịn ra đủ hình dạng rồi nhây cắn mạnh bạo.

Phó Tự Hỉ tui thân cảm thấy chỗ nào trên cơ thể bị hắn chà đạp cũng đau đớn khôn tả.

"Hạ Khuynh... đau... đừng cắn nữa...."

Cô đã sớm khóc không còn nước mắt, lúc này cũng không giống cái đêm đó hắn ôm cô vào lòng ngủ. "Van xin anh ..."

Hắn nghe thấy tiếng cầu xin của cô thì hắn càng thêm hưng phấn, càng ra sức vùi mặt vào ngực cô mà ngoặm cắn.

Phó Tự Hỉ đau quá lại hét lên.

Trêu chọc một lúc lâu, nhìn thấy bộ dạng vừa khóc vừa thờ đáng thương của cô, hắn nghĩ lại mới tạm dừng rồi buông ra.

Hạ Khuynh thờ hồn hển, hắn cảm thấy bây giờ mà cứ tiếp tục nữa là thế nào mình cũng không kiềm chế được thú tính.

Nhân lúc này vẫn còn chút lý trí, hắn bèn buông ra, cô thấy vậy lập tức giãy dụa để đứng dậy, ai ngờ do cô quỳ quá lâu, chột trượt chân, thế là lại bị ngã nhào lên người hắn.

Hắn thầm chửi trong lòng, dựng cô ngồi dậy rồi ôm cô cách xa chút, bắt cô khóa gối trên đùi mình, buông thông hai chân đang quỳ của cô xuống

Phó Tự Hỉ nhất thời được sẵn sóc mà kinh ngạc, chỉ dám ngồi im trên đùi hẵn vừa khóc vừa đem quai đeo váy kéo lên.

Hạ Khuynh chợt tự dừng cảm thấy bối rối, hẵn lại một lần nữa ra tay nặng với cô như vậy.

Bình tĩnh suy nghĩ một chút, hẵn mới mở miệng "Khụ, khu... Phó Tự Hỉ. Đừng khóc nữa, là tôi không tốt, về sau tôi sẽ không làm vậy với em nữa." Hẵn cũng không biết từ lúc nào vừa nhìn thấy cô đã không kiềm chế được bản thân làm ra những chuyện như vậy.

"Anh...anh... toàn bắt nạt tôi."

"Được rồi, là lỗi của tôi. Khó khăn lắm mới trang điểm cho em đẹp được như vậy, vậy mà bị em khóc làm trôi đi hết rồi." Hẵn đưa tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô.

"Đi rửa mặt rồi đợi một lát trang điểm lại."

Phó Tự Hỉ nghẹn ngào, nói không nên lời, cắn chặt môi dưới ngăn chặn tiếng khóc của mình.

Nhìn thấy cô khóc thảm thương như vậy hẵn cảm thấy chột dạ. Hẵn đưa tay lên môi cô lau đi vết son bị loang lổ, động tác chà sát mạnh bạo thô lỗ.

"A...đau..." Bị đối xử thô lỗ, cô khẽ kêu đau.

"Được rồi, bây giờ chúng ta đi mua quần áo xong rồi tôi dẫn em ra ngoài chơi."

Hẵn giúp cô sửa sang lại quần áo, cài lại cái áo con bị tháo xuống lúc nãy. Rồi cầm áo khoác lúc nãy mặc vào cho cô, mới nói: "Mẹ tôi bảo tôi tìm cho em một con rùa vàng, đến khi đó sẽ có thêm người hòa với em mà đổi phỏ tôi, lúc đó tôi không còn cơ hội để bắt nạt em nữa, em vui rồi chứ?"

Phó Tự Hỉ lắc lắc đầu, hai mắt đỏ hoe ngập nước mơ hồ nhìn hần, cứ như nghe không hiểu hần đang nói cái quái quỷ gì.

Hần vốn cũng không trông cậy vào chuyện cô có hiểu được những lời hần nói không, chỉ liếc nhìn cô rồi nói: "Có thể đứng lên được chưa?"

Cô cảm thấy bây giờ hình như mình được cho phép cử động rồi, mới nhanh chóng đứng lên, sau đó chạy nhanh lùi ra sau mấy bước.

"Em trốn xa như vậy làm gì?" Hạ Khuynh thấy cô chạy xa như vậy tránh hần như tránh ôn thần, nhất thời trong lòng bực bội tức lên muốn nắm cô kéo trở về.

Lúc này cô đang đứng cách xa hần, nghe hần nói vậy liền ngoan ngoãn bước đến.

"Em tự nhìn mình xem bộ dạng em bây giờ xấu xí hù dọa người đến mức nào." Hạ Khuynh đương nhiên không thể để cho người khác thấy bộ dáng lúc này của cô, Lương San mà biết được thế nào cũng dám bóp hần chết lắm.

Thấy cô đang đứng ngơ ra, hần lại có vẻ như đang cam đoan: "Tôi sẽ không đụng đến em nữa, đi rửa mặt đi. Tôi đi kê chú Hoắc lái xe chở chúng ta ra ngoài."

Nói xong hần lặn xe lăn đi ra ngoài. Cô nhìn hần rồi mới giúp hần đẩy xe lăn ra khỏi phòng sách.

Phòng sách của Hạ Khuynh cạnh với phòng ngủ, ngơ ngác một hồi cô mới bước vào phòng tắm trong phòng ngủ đó.

Nhìn thấy gương mặt bây giờ của mình qua gương soi, cô cũng giật mình.

Vốc nước rửa mặt một hồi cô vẫn cảm thấy rửa mãi sao vẫn không sạch. Đột nhiên lại nghe thấy tiếng mở cửa làm cô khẽ giật mình.

"Phó Tự Hi, ra đây. Chỉ dùng nước cũng rửa không sạch hết được đâu." Hạ Khuynh từ cửa phòng ngủ bước vào. Hẳn nhớ Lương San có lần nói rằng muốn tẩy hết lớp phấn trang điểm trên mặt thì phải sử dụng kem tẩy trang.

"Tôi không ra đâu!"

"..."

Hạ Khuynh lại muốn đùa giỡn bắt nạt cô, mới ra vẻ nhẹ nhàng nói: "Thế em có còn muốn đi ra ngoài chơi không hả?"

Lời này quả thật khiến Phó Tự Hi nghe xong có chút dao động.

Trước giờ hầu như cô rất ít đi ra ngoài, vì ai cũng không yên tâm để cô đi ra ngoài một mình, mà công việc của mọi người thì lại rất bận không thể đi cùng cô được, chỉ có lúc Phó Tự Nhạc trở về mới dẫn cô ra ngoài chơi.

Thấy cô im lặng, hẳn lại nói: "Tôi thật sự không động đến em đâu. Chỉ muốn giúp em tẩy cái lớp trang điểm cho nhanh thôi, chú Hoắc đang ở dưới lầu chờ chúng ta."

Trong phòng tắm im lặng một lúc rồi cách cửa mới khẽ mở ra.

Gương mặt ngơ ngác, ánh mắt ngập nước, trên mặt vết trang điểm bị làm nhòa loang lổ còn lẫn bọt nước, bộ dạng cô nhìn thế nào cũng quy về hai chữ đáng thương.

Hạ Khuynh nhìn thấy vậy chỉ có thể tự mình cố gắng áp chế cảm xúc đang dâng trào.

Hẳn giơ tay cô kéo lại gần, ra hiệu cho cô ngồi xổm xuống, rút mấy tờ khăn giấy trên bàn ra lau sạch bọt nước trên mặt cô, sau đó thở dài một hơi, giúp cô tháo bớt trang sức ra.

Hành động dụi dằm này của hắn làm Phó Tự Hi hoảng hốt suy nghĩ, tên Hạ Khuynh này và cái tên đêm đó dám làm ra chuyện kia là cùng một người sao? Sau khi giúp Phó Tự Hi tẩy trang xong, Hạ Khuynh bảo cô giúp hắn đẩy xe bước vào thang máy đi xuống dưới lầu.

Vào thang máy, hắn liếc nhìn cô đang đứng bên cạnh cứ chăm chăm cúi đầu: "Phó Tự Hi, em cứ cúi đầu như thế có thể nhìn thấy được chân mình à?"

Cô nghe xong lại cúi đầu thử nhìn một chút rồi thành thực trả lời: "Thấy được mà!"

Hạ Khuynh lắc đầu xoa trán cảm thấy bản thân nếu còn tiếp tục nói chuyện với cô thì bây giờ sẽ không đủ sức mà bình tĩnh nữa...

Đi dọc theo những cửa hàng trên phố, Hạ Khuynh cũng không thèm mở miệng, nhưng để ý lúc Phó Tự Hi gặp chú Hoắc, cô bỗng thay đổi tính tình cười mở hẳn ra, không giống như lúc ban nãy vừa khóc xong một trận thảm thiết trong phòng sách.

Có thể thấy là đứa bé ngốc nghếch này tâm trạng đã vui lên nhiều rồi.

Lúc đi đến cửa hàng mua sắm, tâm tình Phó Tự Hi dường như đã khôi phục, cô tò mò nhìn chăm chú vào đồng hàng hóa đầy màu sắc được trưng bày trên kệ.

Đã lâu lắm rồi Hạ Khuynh chưa đến những chỗ này, hơn nữa còn chưa bao giờ bị một đứa con gái sau lưng hắn làm ồn như bây giờ.

Cô nhìn thấy cái gì cũng tỏ vẻ phấn khích lôi tay kéo chân hắn chỉ trỏ.

Thực sự là con mẹ nó! Hắn còn có thể tưởng tượng được trên đầu mình toàn là nước bọt của cô phun ra.

Khi bọn họ đi vào một cửa hàng giày cao cấp, nhân viên bán hàng lập tức chạy đến nở nụ cười tươi rói chào đón.

Họ thầm nghĩ, nhìn cách ăn mặc của hai người này cũng đủ biết có rất nhiều tiền rồi.

Người đàn ông tuy ngồi trên xe lăn, nhưng tướng mạo đẹp trai khí chất xuất sắc hết chỗ chê. Còn cô gái đang đẩy xe lăn, gương mặt thanh tú mượt mà, dáng vẻ xinh xắn. Cô gái hình như đang nghiêng người nói với người đàn ông cái gì, còn người đàn ông vẫn một bộ dạng điềm tĩnh dửng dưng.

Hạ Khuynh muốn Phó Tự Hi đẩy xe giúp hần đến kệ xem giày, đột nhiên tiếng di động vang lên, hần nhìn một chút rồi nhú mày, suy nghĩ một hồi nhìn Phó Tự Hi: "Em thích cái gì thì cứ tự đi xem." Sau đó tự mình đẩy xe lăn ra phía cửa để trả lời điện thoại.

Để lại Phó Tự Hi mờ mịt đứng ngơ ra đối mặt với nụ cười sáng lạn của nhân viên bán hàng.

Nhân viên bán hàng chú ý đến cái váy hàng hiệu mà cô đang mặc, nhưng bên ngoài còn khoác thêm cái áo khoác nam, đã vậy chân lại mang giày thể thao, nhìn cách phối đồ có chút quái dị.

Lúc cô nhân viên hỏi đến lần thứ hai, Phó Tự Hi mới đưa mắt ngắm nghía đôi giày thủy tinh được đặt ở kệ gần cửa ra vào.

Thì ra từ lúc này cô đã phát hiện ra đôi giày này rồi, nhưng Hạ Khuynh không thèm nhìn tới đôi giày đã nhận xét: "Xấu."

Cô nhân viên nhìn theo ánh mắt của cô, vui đến mức đuôi lông mày nhướng cả lên. Đôi giày này là hàng đặc biệt sản xuất giới hạn, giá bán cũng không hề rẻ. Chỉ cần bán được một đôi là tháng này cũng không cần lo đến vấn đề doanh số, ngay lập tức vô cùng nhiệt tình mang đôi giày đến cho Phó Tự Hi ướm thử.

Phó Tự Hi nhìn ra bên ngoài, lúc này Hạ Khuynh ở bên đó đang nghe điện thoại cũng không thấy cô đang nhìn hần.

Cô mới nhớ đến lúc này Hạ Khuynh vừa mới nói là "Em thích thì cứ xem", cho nên cũng tự hiểu là mình có thể mang thử đôi giày này.

Cô vui vẻ thử giày, ừ mang rất vừa, nhìn cũng rất đẹp nha. Cô nhân viên ở bên cạnh cũng blablabla một tràng mà ra sức khen ngợi.

Nhưng đến lúc Phó Tự Hỉ nghe xong giá tiền thì hoảng sợ, cô đối với khái niệm tiền bạc thực sự cũng không hiểu nhiều cho lắm, nhưng cô biết con số này thực sự là rất rất rất nhiều.

Nghĩ vậy cô quay lại thành thực nói với cô nhân viên là mình mua không nổi đôi giày đắt tiền này.

Nhân viên trên mặt tỏ ngay vẻ không vui, cô ta cứ tưởng mình đã rước được khách quý, ai mà biết những người này không có tiền mua nổi đâu chứ.

"Cô ơi, bên công ty giày chúng tôi có quy định, dù cô không mua nhưng chúng tôi cũng phải thu phí thử giày."

Phó Tự Hỉ trợn tròn mắt, ngượng ngùng mở miệng: "Vậy thì cần bao nhiêu tiền?"

Cô ta liền nói ra một con số, Phó Tự Hỉ kinh ngạc thầm than khóc trong lòng liền đưa mắt cầu cứu Hạ Khuynh đang ở bên ngoài.

Hạ Khuynh lúc này cũng vừa vặn quay đầu, xuyên qua cửa kiếng thủy tinh nhìn thấy Phó Tự Hỉ đang nhìn mình với vẻ mặt đáng thương, không còn kiên nhẫn, ấn nút tắt điện thoại, đi vào trong cửa hàng giày.

"Làm sao vậy?"

Nhân viên bán hàng thấy hẳn đi vào, mới nhìn hẳn nói: "Thưa ngài, đôi giày mà cô đây vừa mới thử là loại giày đặc biệt được sản xuất có giới hạn. Công ty chúng tôi có quy định, cần thu phí mang thử. Nếu ngài trả phí mang thử, cô đây vẫn có quyền mang đôi giày này chụp lại hình lưu niệm."

Trong lời nói có ý châm chọc khinh thường, cô ta cảm thấy Hạ Khuynh chắc chắn là một tên ngụy phú. *(giả giàu có)*

Hạ Khuynh nhìn xuống chân Phó Tự Hi mang đôi giày mở miệng khen một câu: “Đẹp”, lại nhìn qua nhân viên trưng bộ mặt giả dối liền đoán được chắc chắn cô nàng ngốc này đã thành thực mà nói rằng mình là một người không có tiền để mua đôi giày này.

Một cơn tức tối dâng lên. Hãn luôn nghĩ, hãn có quyền bắt nạt cô là một chuyện, nhưng để cô bị người khác bắt nạt lại là một chuyện khác.

Hạ Khuynh hừ một tiếng, mặt lạnh lùng nói với cô nhân viên:

"Không phải chỉ là một đôi giày thôi hay sao, có như vậy thôi các người cũng làm khó cô ấy, có gì cứ tính với tôi đây."

Chương 4

Khi cô nhân viên vừa nghe xong những lời này thì mới chợt tỉnh ngộ được, hóa ra người đàn ông này chính là một ông chủ lớn rất có tiềm năng, chỉ trong chớp mắt cô ta liền thay đổi thái độ khác hoàn toàn với ban nãy.

Hạ Khuynh cũng không thêm để ý, chỉ nhìn Phó Tự Hi rồi ngoắc ngoắc ra lệnh: "Em lại đây cho tôi."

Phó Tự Hi thầm biết bản thân đã gây ra họa lớn rồi, vừa thẹn vừa sợ, thất tha thất thiếu từ từ đi đến trước mặt hãn.

Hãn tự nhiên cầm tay cô, nhìn xuống đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn mang đôi giày thủy xinh đẹp kia, hỏi: "Em thích đôi này à?"

Cô gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu.

Hãn mới nắm cánh tay cô kéo xuống, thì thầm vào tai: "Rốt cuộc là thích hay không?"

Luồng khí nóng bỗng chợt phả vào tai làm cô có cảm giác ngứa ngáy, cô ấp úng giải thích: "Đôi giày này rất là rất là đắt tiền đó nha..."

Rồi lại lấy hết can đảm nhìn vào mắt Hạ Khuynh nói tiếp: "Tôi... mua đôi giày đó tốn nhiều tiền lắm... thôi... không mua nữa đâu..." Bởi vì cô nghĩ ra được nhiều vấn đề lắm a, vừa sợ làm phiền đến hẳn, vừa sợ hẳn lại lên cơn nổi giận với cô nữa.

Hạ Khuynh làm như không nghe thấy, chỉ quay sang nói với cô nhân viên: "Gọi quản lý của các người ra đây cho tôi."

Cô nhân viên mặt mũi trắng bệnh, thật sự là hồi hận chết đi được, rõ ràng là cô gái nhỏ đó nói không có khả năng mua được đôi giày, gì chứ? Đang đùa bỡn mình à!

Một người nhân viên khác cảm thấy tình hình không ổn, mới chạy vào trong văn phòng gọi quản lý cửa hàng ra ngoài giải quyết. Một lúc sau người quản lý mới chạy ra, trên trán đầy mồ hôi lấm tấm, bộ dạng này nhìn cũng không biết là do nóng hay do sợ nữa.

"Chào anh Hạ." Người quản lý cúi đầu tươi cười, "Tiểu Lương cô ấy vừa được tuyển vào cửa hàng làm việc nên không biết anh Hạ đây. Đã làm phật lòng đến anh Hạ và vị tiểu thư này, thật sự rất xin lỗi, mong anh vui lòng mà bỏ qua cho..."

Hạ Khuynh nghĩ, nơi này là cửa hàng cao cấp nên nhân viên ở đây càng là loại chỉ biết nhìn vẻ ngoài mà đối xử với khách hàng, bảo đảm đã có không ít người bị đối xử khinh miệt giống như bọn họ.

Nếu Phó Tự Hi thích đôi giày này thì cứ mua cho cô, nhưng hẳn cũng không muốn dễ dàng bỏ qua cái thái độ của cô nhân viên bán hàng kia. "Đôi giày này tôi sẽ mua, nhưng cô gái tôi dẫn đến bị các người làm khó dễ, các người nói thử xem giờ phải làm sao đây?"

Phó Tự Hi nghe vậy liền vội vàng cầm lấy cánh tay hắn, lắc lắc đầu nói không cần đâu.

"Người lớn đang nói chuyện cấm trẻ con xen vào." Hắn hất bàn tay của cô ra.

"Nhưng ban nãy anh nói nó xấu lắm mà." Cô nhớ lại lời nhận xét về đôi giày của hắn.

"Nó để ở đó nhìn mới xấu, nhưng em mang lên thì đẹp, có hiểu chưa?"

Cô lại lắc lắc đầu.

Hạ Khuynh mặc kệ, quay đầu nói với người quản lí: "Đổi người phục vụ."

"Vâng vâng! Vậy còn Tiểu Lương cô ấy, anh Hạ định xử lí thế nào ạ?"

Mặt Hạ Khuynh như cười như không, âm u đáp: "Anh là quản lí mà không biết cách xử lí nhân viên của mình như thế nào sao?" Chỉ cần ả nhân viên này biến khỏi tầm mắt của hắn là được.

Quản lí bên này lại tiếp tục một dạ hai vâng, nhanh chóng gọi một nhân viên khác đến, rồi mang cô nhân viên tên Tiểu Lương vào phòng làm việc.

Hạ Khuynh lúc vừa vào đến vì bận tiếp điện thoại nên cũng không nhìn rõ đôi giày.

Đôi giày này nhìn gót cũng không cao lắm, Phó Tự Hi mang đôi gót quá cao mà bước đi xiêu vẹo ra đường còn ra cái bộ dáng gì nữa.

Phó Tự Hi ngạc nhiên, không ngờ hắn lại quyết định mua đôi giày đắt tiền này, lại còn kêu cô đi thử thêm mấy đôi khác nữa, có mà mang cô ra bán chắc cũng không mua nổi mấy đôi giày ở đây nữa á.

Hạ Khuynh nhìn qua là biết ngay con nhóc này đang nghĩ gì, lắc đầu trấn an: "Đôi giày lúc nãy là tôi mua, còn đôi này là mẹ mua cho em."

Cô càng nghĩ đến thân phận của mình càng không dám nhận. Lúc trước, phu nhân có lấy ra mấy cái váy đưa cho cô, nói là bà không thích, bỏ đi thì tiếc, nghe xong thì cô mới dám lấy mặc.

Hạ Khuynh bổ sung thêm: "Giày mẹ tôi đưa cho em, không thích thì trả lại cho bà ấy. Còn đôi này, sau này em được tên hoàng tử nào rước về, hẳn sẽ thay em trả tiền cho tôi." – nói thì nói vậy chứ dù có trả nó về cho mẹ, chắc bà cũng không thèm.

Về phần đôi giày thủy tinh, ai mà biết được con nhỏ ngọc này đến năm nào tháng nào mới có người để ý đến đây.

Phó Tự Hỉ nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng họ cũng quyết định mua cả hai đôi giày.

Sau đó Hạ Khuynh dẫn cô đi mua thêm vài bộ quần áo khác, quá trình diễn ra cũng coi như thuận lợi.

Chỉ có điều, khi cô nhân viên chọn ra toàn mấy bộ quần áo không hờ lưng thì cũng hờ ngực, Hạ Khuynh lúc nhìn thấy được, đen mặt quăng ra một câu.

"Các người nói tôi biết quần áo thiếu vải như vậy thì làm sao mà mặc được?"

Mấy cô nhân viên ở đây nghe thấy ai cũng cúi đầu xấu hổ.

Cuối cùng Hạ Khuynh tự chọn cho Phó Tự Hỉ một cái váy cổ chữ V liền thân, dài phủ mắt cá và một cái áo khoác tay dài, hẳn còn tự tay kéo cái khóa lên kín đến cổ cho cô, lúc này mới cảm thấy tạm hài lòng.

Xong việc mua sắm, cả hai đi đến nơi hẹn thì đã trễ giờ, Chu Phi Lương nhất định đang đứng ngoài không yên ở nhà hàng chờ hẳn.

Vừa vào đến nơi, cả đám người ồ lên kinh ngạc khi nhìn thấy Hạ Khuynh ngồi xe lăn từ ngoài cửa đi vào còn dẫn theo một cô gái nhỏ.

Ở đây chỉ có Chu Phi Lương đã từng gặp qua Phó Tự Hi, còn những người khác thì chưa từng.

Tên Vương Thần còn nhìn thẳng xuống bộ ngực của Phó Tự Hi, trông mắt muốn rớt ngay ra ngoài, đến khi bị bạn gái đánh cho một cái, hẳn mới có chút xấu hổ giả vờ ho khụ khụ mấy tiếng rồi thu hồi ánh mắt đang dán chằm chằm lên bộ ngực hấp dẫn kia.

Hạ Khuynh đứng lên, gọi nhân viên mang xe lăn cất vào một góc, sau đó lôi kéo Phó Tự Hi đang đứng bên cạnh ngồi xuống bàn, giới thiệu: "Đây là Phó Tự Hi."

Hắn cũng không thèm nói nhiều về cô, và ở đây cũng chỉ có mình Chu Phi Lương biết cô là ai.

Những người còn lại thì cứ tưởng cô gái này chính là bạn gái đương nhiệm của hắn, chẳng ai dám lên tiếng hỏi nhiều.

Chu Phi Lương nhìn chiếc xe lăn trong góc, nhú nhú mày nói: "Tình trạng bây giờ của ông bộ nghiêm trọng đến mức phải ngồi xe lăn à?"

Hạ Khuynh chỉ cười nhẹ: "Đi được nhưng mệt lắm, tôi thì lại lười."

Nghe vậy, vài người nhẹ nhàng thở ra, Hề Thế Hàm vui vẻ hòa vào: "Nhìn thấy cái bộ dáng ngồi xe lăn của ông, tôi lại cứ tưởng bị gãy xương nghiêm trọng lắm."

Vương Thần còn bồi vào thêm một câu, "Chân gãy thì còn có thể ngồi xe lăn được, nhưng tôi sợ cả "lão nhị" của cậu ta cũng bị gãy."

"Nếu còn thắc mắc thì ông cứ đưa vài cô gái của ông cho "lão nhị" nhà tôi kiểm chứng." Hạ Khuynh cười nhạo vào mặt hắn.

"Thằng khốn này! Đồ của ông đây mà mày cũng dám rờ vào à?" Nói xong Vương Thần choàng tay ôm eo cô gái ngồi bên cạnh, hôn vài cái lên má cô ta, cô gái nũng nịu cười dịu dàng.

Phó Tự Hi bên đây mù mờ nghe mấy câu vợ vắn của bọn họ, thầm nghĩ không phải phu nhân chỉ có một đứa con trai là Hạ Khuynh thôi sao?

Chu Phi Lương cũng lên tiếng gây khó dễ: "Các anh em, bây giờ cậu ta sống sung sướng lắm. Mỗi ngày ở nhà đều có người hầu hạ đến tận răng. Còn ông đây mẹ nó ngày nào cũng phải tăng ca, mệt như trâu, xem xem còn có tóc bạc nữa này."

"Ba tôi ông ấy chỉ cho phép tôi hưởng thụ đến hết năm nay, chờ đến hết năm, tôi sẽ trở về quản lí công ty. Bất quá ——" Hạ Khuynh lấy tay ngắt vài cọng tóc của Chu Phi Lương, cười xấu xa: "Chỉ sợ tóc bạc thế này cũng không phải là do bị ép tăng ca. Chu Phi Lương, đừng có ý còn trẻ mà phóng túng quá mức, kiềm chế một chút đi."

"Mẹ nó, ông đây hơn một tháng đã không đụng vào đàn bà!"

...

Phó Tự Hi càng nghe càng không hiểu bọn họ đang nói cái gì, chỉ ngồi đợi đồ ăn bưng lên, im lặng nhìn chăm chăm vào bàn ăn.

Nhớ lại ban nãy Hạ Khuynh có nói với cô một câu: "Nếu em thật sự muốn câu được một con rùa vàng, vậy thì ở trên bàn ăn đừng có mà bày ra cái tướng ngu ngốc dọa người ta sợ, biết chưa."

Cái từ con rùa vàng này đã từng nghe Hạ Khuynh nói qua vài lần, nhưng cô vẫn không hiểu nó có nghĩa là gì, chỉ có thể hiểu được hắc cố ý chê cái tướng ăn của cô.

Thức ăn đang được mang lên, một bàn toàn những món được trang trí tỉ mỉ, mùi vị hấp dẫn lan tỏa khắp cả căn phòng.

Chu Phi Lương trông thấy cô cứ chăm chăm nhìn một bàn thức ăn, lại tưởng tượng ra hình ảnh một con chó nhỏ nhìn thấy cục xương thì thèm thường mà không dám ăn, hẳn cảm thấy rất thú vị nha.

Hạ Khuynh cũng nhận ra được Chu Phi Lương đang nhìn Phó Tự Hi, vì thế cũng quay đầu qua xem, không khỏi nhớ đến lúc trên xe căn dặn về chuyện tướng ăn của cô, lúc ấy đôi mắt cô rưng rưng vô cùng đáng thương.

Rõ ràng ban nãy cô còn tỏ ra vô cùng xúc động cứ vuốt vuốt cái hộp giấy mãi rồi quay sang mỉm cười với hắn, đôi mắt long lanh sáng ngời cong lên như vầng trăng khuyết.

Đây là lần đầu tiên cô cười với hắn như vậy.

Hắn múc một chén canh đưa tới trước mặt Phó Tự Hi, cô không nói gì cũng chẳng nhìn hắn, chỉ cúi đầu xuống cầm cái muỗng uống canh, cái miệng nhỏ còn phát ra tiếng sột soạt.

Hạ Khuynh lấy một miếng mứt cho vào miệng, cúi đầu khẽ nói nhỏ vào tai cô: "Nếu em không no thì chút nữa tôi dắt em đi chỗ khác ăn, uống chén canh trước đi."

Phó Tự Hi rốt cục cũng ngẩng đầu nhìn hắn, "Vâng"

Vương Thần ngồi đối diện nhìn thấy một màn này, đột nhiên cảm thấy hình như mình đã nghĩ sai cái gì rồi.

Cái gì đang diễn ra thế này, bên ngoài lúc này bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Chu Phi Lương hỏi: "Ai vậy?"

Mặc dù bình thường bọn họ cũng có gọi vài người đến chơi đùa, nhưng hôm nay chủ yếu chỉ muốn cả đám tụ tập riêng với nhau nên hắn cũng không muốn gọi thêm người khác.

Cửa mở, Khổng Minh Dao cười bước vào: "Hi, ngại quá, em đã đến trễ." Sau đó tự nhiên bước đến cái ghế trống kế bên chỗ Phó Tự Hỉ ngồi xuống

Nhìn qua Hạ Khuynh không biết hẳn đang suy nghĩ cái gì, nhưng ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Còn Chu Phi Lương thì thay đổi sắc mặt.

Cả đám bọn họ đều biết Hạ Khuynh với Khổng Minh Dao từng qua lại với nhau tan hợp mấy lần, nhưng nguyên nhân chia tay thì không rõ ràng lắm.

Vương Thần buổi sáng không cẩn thận lỡ miệng nói với Khổng Minh Dao về buổi tụ tập hôm nay, làm cô ta cứ khăng khăng đòi đến cho bằng được.

Hắn nghĩ rằng trong số những người đàn bà của Hạ Khuynh, chỉ có Khổng Minh Dao là đi theo Hạ Khuynh lâu nhất, hai người bọn họ nhìn cũng rất xứng đôi, nếu chia tay thì thật là đáng tiếc, cần phải tạo điều kiện cho bọn họ có cơ hội tái hợp mới được.

Nhưng ai mà biết được Hạ thiếu hôm nay đến đây lại dẫn theo một cô gái khác.

Trường hợp này thật rất quái dị.

Chu Phi Lương đột nhiên đứng lên, "Hạ Khuynh, đi ra đây một chút."

Hạ Khuynh lại múc cho mình một bát canh, quay qua nói với Phó Tự Hỉ: "Cầm lấy bát canh này uống hết cho tôi."

Phó Tự Hỉ gật gù đầu, cô biết hẳn đang tức giận.

Cái này không giống như lúc thông thường hẳn lên cơn tức giận với cô, mà là so với loại tức giận đó còn đáng sợ hơn, là tức giận của tức giận.

Sau đó Chu Phi Lương và Hạ Khuynh cùng đi ra ngoài hành lang.

Hạ Khuynh vẫn đứng im chờ hần lên tiếng trước.

"Hạ Khuynh, xin lỗi ông." Chu Phi Lương lấy ra một hộp thuốc lá, rút một điếu, rít sâu một hơi.

"Hả?"

Chu Phi Lương tiếp tục nói: "Nửa năm trước tôi đã ngủ với Khổng Minh Dao."

Ngày đó đúng ra là Khổng Minh Dao rủ hần đi uống rượu. Lúc này hình như hai người bọn họ đã đường ai nấy đi, nhưng cô ả cứ vồ lấy hần hỏi thăm về chuyện Hạ Khuynh, hần cũng ậm ờ nói đại vài câu, cô nàng nghe xong liền khóc bù lu bù loa loạn cả lên.

Nhưng đây là chuyện riêng của cô ả với Hạ Khuynh, hần chỉ là người ngoài thì sao dám nói lung tung cái gì, chỉ tùy tiện an ủi vài câu rồi vội chuồn đi chỗ khác. Còn cái cô ả Khổng Minh Dao không biết đã uống say đến mức nào, cứ trơ trên vồ vập trước mặt hần hỏi rằng cô ta có đẹp hay không.

Bị cô ta đối xử như vậy, hần cũng có chút xúc động, mới trả lời "Ừ đẹp". Cô ả nghe xong phun ra một câu: "Anh ấy (Hạ Khuynh) cũng từng nói y như vậy." Sau đó liền nhào lên hôn hần, tay cũng không an phận mà rờ mó chằm lử khắp người hần. Hần thực muốn vứt cô ta ra, nhưng cô ả cứ bám chặt lấy hần không buông, kể đó hần nhất thời động tình cùng cô ả diễn một màn hôn hít nồng nhiệt nóng bỏng.

Khổng Minh Dao thật sự mẹ nó cứ khiêu khích trêu chọc dục vọng bên dưới của hần, hần cảm thấy thẳng nhóc của mình đang ngóc đầu dậy. Liền đảo khách thành chủ đem cô ả đẩy ngã xuống ghế sofa, xốc váy lên, kéo toạc quần lót của cô ta xuống rồi đi vào làm một trận mây mưa.

Khổng Minh Dao nằm dưới thân không hề có phản kháng mà còn rên rỉ phối hợp với động tác của hãn.

Sau khi xong việc, hãn cảm thấy, mẹ nó thực sự đã làm chuyện có lỗi với Hạ Khuynh. Khổng Minh Dao tuy có say rượu, nhưng hãn vẫn còn tỉnh táo mà cùng với ả làm ra chuyện như vậy, hãn cảm thấy rất áy náy.

Chu Phi Lương cũng không biết Hạ Khuynh còn tình cảm với Khổng Minh Dao hay không, trong lòng vẫn có chút không yên. Nếu Hạ Khuynh còn thích cô ả, chính mình quả thực mẹ nó, càng không phải là con người.

Hạ Khuynh nghe xong, cũng kinh ngạc một chút, cô ả Khổng Minh Dao này thực sự nhiều thủ đoạn. Cả đám đều bị cô ả làm mê mang xoay vòng vòng.

Nhưng biểu hiện bây giờ của Hạ Khuynh cũng chỉ là kinh ngạc một chút mà thôi.

"Chu Phi, thế này, bây giờ tôi và cô ta cũng chẳng còn quan hệ gì cả, ông cũng không cần xin lỗi tôi."

Thực ra, lý do chia tay đó là vì cô ả Khổng Minh Dao đã có người khác.

Hạ Khuynh quả thực cũng có chút tình cảm với cô ả này, còn xác nhận công khai mối quan hệ với mọi người, thậm chí trong thời gian đó chỉ có mỗi mình ả ta. Đến lúc biết cô ả bắt cá hai tay, hãn cảm thấy thật là buồn cười mới nói chia tay.

Hãn cũng không ngờ, con đàn bà kia lại bò đến tìm thằng bạn nối khố với hãn kể khổ.

Sau vụ tai nạn, hãn bay ra nước ngoài trị liệu, vì vậy mà cũng cắt đứt liên lạc với cô ả.

Buổi chiều hôm nay là do tiếp điện thoại của con đàn bà này nên hãn mới thấy phiền chết đi được, còn khiến cho cô ngốc Phó Tự Hỉ bị người

khác bắt nạt.

Chu Phi Lương vừa nghe hẳn nói như vậy, liền hiểu được, thì ra Hạ Khuynh cũng không còn tình cảm gì với Khổng Minh Dao, trong lòng nhẹ nhõng đi một ít.

"Cô ta không phải do tôi gọi đến, chắc chắn là thằng Vương Thần kia miệng mồm bép xép."

"Mặc kệ cô ta. Aiz, chân tôi không thể đứng lâu, không đứng đợi ông đốt hết điều thuốc được. Tôi muốn tìm chỗ ngồi một lát."

"Mẹ nó ông đừng suốt ngày cứ ngồi, đứng cho quen để phục hồi chức năng đi."

"Ừ" Hạ Khuynh xoay người đi, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nói: "Nhưng mà, Chu Phi. Đừng động đến Phó Tự Hi."

Chương 5

Chu Phi Lương nghe xong có chút giật mình, "Ông có ý đồ gì với cô ấy đúng không?"

"Nghĩ nhiều quá rồi." Hạ Khuynh buồn cười, xoay người bước đi.

"Mẹ tôi đang cố tìm cho cô ấy một tên đàn ông giàu có, vả lại cô ta còn có một đứa em gái hung hãn như vậy. Muốn động đến thì chuẩn bị tinh thần đi."

"Cái thằng này, sao lúc nào cũng ví von ông đây như cầm thú, hề nhìn thấy đàn bà là lên cơn."

"Tôi chỉ là có ý tốt muốn nhắc nhở ông thôi."

Trên phương diện lý lẽ, Chu Phi Lương nghĩ rằng tần số của bọn họ quá chênh lệch, nếu không thì làm sao mà Khổng Minh Dao cứ đến tìm hẳn

khóc lóc kể khổ đây a.

Còn Hạ Khuynh thì cảm thấy chuyện xảy ra đêm đó là chính Khổng Minh Dao cố ý câu dẫn Chu Phi Lương.

"Mẹ nó, bỏ đi, ông đây một năm không gần đàn bà thì cũng không chết được." Chu Phi Lương rít một hơi thuốc, lại hỏi: "Ông với Khổng Minh Dao rốt cuộc vì sao lại chia tay?"

"Không còn hứng thú thì chia tay."

Khổng Minh Dao dù sao cũng là phái nữ, thanh danh bị hỏng cũng không tốt, hơn nữa hai người đã bên nhau một thời gian dài, cái tên Hạ Khuynh này cũng không cần tuyệt tình đến như vậy chứ. Ngay cả một câu tốt đẹp, hẳn cũng không thèm mở miệng giải thích.

"Tôi thấy cô ả còn rất thích ông." Không chỉ Chu Phi Lương mà mọi người cũng đều cảm thấy như thế.

Hạ Khuynh lảng tránh vấn đề này, khoát tay áo, "Tôi về phòng đây."

Chu Phi Lương không đáp, tiếp tục hút hết điếu thuốc đang cháy dở.

Khi Chu Phi Lương và Hạ Khuynh đi ra ngoài, không khí trong phòng im lặng trầm mặc, Khổng Minh Dao thấy vậy tỏ vẻ không vui thở dài: "Nhìn thấy tôi các người không vui sao?"

Vương Thần liếc nhìn về phía cô ả, nhỏ giọng khuyên: "Tôi có lòng tốt khuyên cô đừng nên bướng bỉnh nữa."

Hắn lại thấy, cô gái nhỏ được Hạ Khuynh dẫn đến đây giống như một con thỏ trắng ngây thơ. Sau khi Hạ Khuynh đi ra ngoài, cô gái nhỏ kia cứ cúi đầu ngượng ngùng.

Tình cảm thì không nên miễn cưỡng, dù sao hai người họ chia tay cũng hơn một năm rồi, nếu bây giờ Hạ Khuynh đã có bạn gái mới, mà Khổng

Minh Dao cứ tìm cách dây dưa như vậy cũng không phải là việc tốt.

"Từ lúc anh ấy về nước đến nay, tôi vẫn chưa được gặp anh ấy." Khổng Minh Dao lộ ra vẻ đau thương: "Tôi chỉ muốn được nhìn thấy anh ấy một chút thôi."

Vương Thần nhìn thấy người đẹp đang thương tâm thì khó xử, liền hướng phía Hề Thế Hàm nháy mắt. Hề Thế Hàm bắt được ánh mắt của hắn, vội chủ động thay đổi đề tài: "Cô đã ăn cơm chưa, để tôi gấp một miếng cho cô."

"Chưa, tan sở thì tôi đi ngay đến đây."

"À, vậy Phó tiểu thư, em có muốn ăn thêm chút gì không?" Hề Thế Hàm nhìn Phó Tự Hi cúi đầu ăn canh, từng ngụm từng ngụm nhỏ, có một chén nhỏ thôi mà đã uống lâu như vậy sao.

Phó Tự Hi đột nhiên phản ứng "Phó tiểu thư" là ai, chưa từng nghe qua có ai gọi cô như vậy.

"Phó tiểu thư." Hề Thế Hàm gọi hai ba lần vẫn không thấy cô có phản ứng, liền đổi cách xưng hô: "Phó Tự Hi."

Cô ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên.

"Phó Tự Hi, em có muốn ăn thêm chút gì không?"

"Không cần... Cảm ơn..." Cô nhẹ nhàng trả lời xong vẫn cúi đầu ăn canh.

Những người này cô không hề quen biết, cô đang rất khẩn trương chờ Hạ Khuynh quay về.

Lúc cô đã uống cạn hết hai chén canh nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Hạ Khuynh, bây giờ cũng không biết nên làm gì cho tốt nữa.

Hề Thế Hàm nhìn ra được Phó Tự Hi rất sợ người lạ, cũng không dám nói nhiều với cô nữa, chỉ gọi người phục vụ đến gọi cho Khổng Minh Dao thêm vài món ăn.

Khổng Minh Dao gọi thức ăn xong quay sang nhìn Phó Tự Hi, nghiêng người lịch sự chào cô. "Hi"

"Chào." Phó Tự Hi cũng cúi đầu đáp trả.

Khổng Minh Dao thì thầm: "Em với chị vào toilet ở bên ngoài nhé? Chị đến ngày, không cẩn thận bị dính vào váy. Tại vì toilet trong phòng ngay bên cạnh Hề Thế Hàm, sợ anh ta mà nhìn thấy chắc xấu hổ chết mất thôi. Em gái giúp chị che phía sau rồi đi ra được không?"

Phó Tự Hi gật gật đầu, "Được ạ."

Cô trước đây cũng từng bị qua tình huống xấu hổ giống vậy, phải nhờ Phó Tự Nhạc tính ngày, đợi khi gần đến mới bảo cô mặc quần áo màu sắc tối một chút cho an toàn.

Khổng Minh Dao nghe vậy liền lôi kéo Phó Tự Hi đi ra ngoài.

Vương Thần cùng Hề Thế Hàm lại dùng ánh mắt trao đổi với nhau: Chuyện của phụ nữ thì cứ để phụ nữ tự giải quyết.

Phó Tự Hi bước nhanh theo sát phía sau Khổng Minh Dao, sợ váy của cô ta bị người khác phát hiện.

Khổng Minh Dao dẫn Phó Tự Hi đi đến toilet cuối hành lang.

Tầng lầu này vì phòng bao nào cũng có nhà vệ sinh riêng, nên toilet bên ngoài thường không có người sử dụng.

Phó Tự Hi sau khi vào toilet mới nhìn kĩ xuống váy của Khổng Minh Dao rồi nói: "Hên quá, không bị dính ra váy."

"Ừ." Khổng Minh Dao thản nhiên trả lời.

Phó Tự Hỉ hôm nay cả ngày ra ngoài vẫn chưa đi vệ sinh lần nào, khi vào đây mới phát hiện ra, có chút ngượng ngùng đi vào một buồng vệ sinh.

Bởi vì váy quá dài bất tiện, Phó Tự Hỉ phải lay hoay một lúc lâu mới giải quyết xong.

Lúc đi ra, đã thấy Khổng Minh Dao đứng tựa vào bồn rửa tay bên cạnh nhìn mình.

Khổng Minh Dao nhìn đứa con gái trước mắt này ngoại trừ có một bộ ngực to thì cũng chẳng có điểm gì đặc biệt.

Lúc ngồi trong phòng bao nhìn không rõ dáng người, bây giờ thấy người đang đứng đây mặc một cái váy dài rộng thùng phình mà vẫn không rõ dáng dấp ra sao.

Cô ả biết khi Hạ Khuynh với mình đường ai nấy đi, hẳn thay bạn gái như thay áo, nhưng cô nào cũng thuộc hàng mỹ nhân chất lượng cao. Nhìn bộ dáng Phó Tự Hỉ, bảo đảm hẳn sẽ không thềm để vào mắt.

Phó Tự Hỉ rửa tay xong thì muốn cùng Khổng Minh Dao trở về phòng bao, còn Khổng Minh Dao cứ đứng ở đó bất động, rút ra một điều thuốc, nhìn cô.

Cô nghĩ Khổng Minh Dao có thể muốn hút thuốc xong mới đi ra, vì thế mới nói: "Tôi sẽ chờ cô."

Khổng Minh Dao giật nhẹ khóe miệng: "Cô là Phó Tự Hỉ?"

"Vâng, đúng rồi."

Khổng Minh Dao rít một hơi thuốc, nhìn khiêu khích: "Anh ấy khi ở với cô thích dùng tư thế gì?"

Phó Tự Hỉ bị hỏi vậy có chút không hiểu: "Hả?"

Khổng Minh Dao nói trắng ra.

"Hạ Khuynh bình thường thích làm ở phía trước hay phía sau?"

À lúc này thì cô đã hiểu. "Anh ta ở phía trước."

Lúc đẩy xe lăn, dĩ nhiên là Hạ Khuynh ngồi ở phía trước rồi.

Khổng Minh Dao “À” một tiếng, Hạ Khuynh anh ta quả nhiên coi trọng đứa con gái này.

Cô ả nhìn chăm chăm vào mắt Phó Tự Hi, ngữ khí mang theo ác ý: "Anh ấy làm với tôi cũng thích ở phía trước." Rồi làm như nhớ đến cái gì ma mị mỉm cười, ánh mắt trở nên mê ly.

"Anh ấy nói anh ấy mê nhất bộ dáng ý loạn tình mê của tôi, làm cho anh ấy thật hưng phấn. Kỳ thật anh ấy cũng thích tiến vào từ phía sau, nhưng lần nào làm cũng đứng trước gương để có thể nhìn thấy hình ảnh điên cuồng lẫn sung sướng của đối phương."

Phó Tự Hi nghe xong nửa câu đầu không hiểu “ý loạn tình mê” nghĩa là gì, đang cân nhắc xem xem thì bị nửa câu sau làm cho càng mơ hồ.

Nếu Hạ Khuynh ở phía sau, thì phải là kéo xe lăn mà không phải là đẩy nha. Hơn nữa, theo cô biết thì Hạ Khuynh cũng không thích soi gương, lúc cô giúp hấn đẩy xe lăn cũng chẳng thấy hấn lấy gương ra soi.

Khổng Minh Dao vẫn nhìn chăm chăm vào cô, mong đợi Phó Tự Hi trưng ra vẻ mặt thương tâm.

Nhưng rất tiếc, Phó Tự Hi chỉ đang thắc mắc trong đầu.

"Cô không cảm thấy buồn sao?"

"Không, sao lại buồn chứ?"

Phó Tự Hi tuy không hiểu ý ả ta chỉ phía trước phía sau là cái gì, nhưng mặc kệ, cô cứ quy về chuyện đẩy xe lăn đi.

À, cô vẫn chưa hiểu tại sao phải buồn vì chuyện đó nữa á.

Khổng Minh Dao ngậy ngấn cả người, cảm giác như có ai tát mạnh một cái vào mặt mình. Nhưng ả vẫn chưa muốn từ bỏ, định nói thêm cái gì thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên .

Cô ta lấy di động từ trong túi áo khoác ra, nhìn vào màn hình thì thấy hiện ra số của Hạ Khuynh.

Vừa mới ấn nút trả lời, từ bên kia đã nghe tiếng Hạ Khuynh không kiên nhẫn: "Cô dắt Phó Tự Hi đi đâu vậy?"

"Em dẫn cô ấy đi toilet! Bộ anh sợ em sẽ làm gì cô ta sao?"

"Khổng Minh Dao, tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám làm cô ấy khóc, tôi ngay lập tức sẽ phơi bày cho mọi người biết những chuyện dơ bẩn của cô."

"Tại vì khi đó do em say rượu nên làm ra chuyện hồ đồ. Em thật sự vẫn còn rất yêu anh, em cam đoan với anh về sau sẽ không bao giờ tái phạm nữa." Khổng Minh Dao trở nên điềm đạm đáng yêu.

Kỳ thật cô ta cũng không biết vì sao mà đi thích hấn. Lúc mới chia tay cảm thấy cũng không có gì quá nghiêm trọng, nhưng về sau lại cảm thấy rất nhớ hấn, những gã đàn ông khác cũng không có cửa mà đi so với hấn.

Vậy mà hấn đối với cô ta tuyệt tình như vậy. Sau khi chia tay điện thoại gọi không nhắc máy, tin nhắn gửi đến cũng không trả lời. Sau sự việc tìm Chu Phi Lương kể khổ thì cả hai cũng có gặp mặt nhau vài lần, nhưng lần nào hấn cũng trưng ra cái bộ mặt lạnh lùng tuyệt tình.

Khi nghe tin hấn đã về nước, chân đi đứng không tiện phải ngồi xe lăn. Cô ta vẫn hạ quyết tâm không quan tâm đến vấn đề đó.

Nhưng kết quả thì thế nào? Vẫn bị hấn vẫn đối xử lạnh nhạt.

Hạ Khuynh nghe xong lập tức cúp điện thoại.

Khi vừa trở về phòng bao không nhìn thấy Phó Tự Hi đâu, Hề Thế Hàm nói cô ấy bị Khổng Minh Dao dắt đi đâu rồi.

Hắn đoán Khổng Minh Dao tưởng rằng Phó Tự Hi là bạn gái mới của hắn, nên sẽ nghĩ cách đối phó với Phó Tự Hi.

Con nhỏ ngốc nghếch kia căn bản không phải là đối thủ của Khổng Minh Dao.

Trong điện thoại Khổng Minh Dao có nói là họ đến toilet ở gian trên, Hạ Khuynh lập tức đi thẳng đến gian nhà vệ sinh công cộng

Đi đến nơi, hắn gõ cửa kêu to: "Phó Tự Hi, em đi ra đây cho tôi."

Phó Tự Hi nhìn thấy Khổng Minh Dao vừa ấn nút tắt điện thoại thì tự nhiên bật khóc, không biết đã xảy ra chuyện gì, muốn an ủi cô ta nhưng lại không biết phải nói thế nào, chỉ biết đứng một bên ngây ngốc nhìn.

Nghe được tiếng của Hạ Khuynh, như vừa tìm được vị cứu tinh, cô vội chạy ra mở cửa rồi chỉ vào Khổng Minh Dao:

"Anh xem... Không biết tại sao cô ấy lại khóc nữa."

Người ngồi ăn cơm chung với Hạ Khuynh thì chắc chắn là bạn của hắn rồi, cô còn nhớ rất rõ bộ dáng của hắn trước khi đi ra ngoài rất tức giận rất tức giận rất tức giận, lại sợ hắn tưởng cô bắt nạt Khổng Minh Dao nên mới vội nói thêm một câu: "Tôi không có bắt nạt cô ấy đâu..."

Hạ Khuynh kéo tay cô đi ra: "Cô ta có bắt nạt em không?"

"Không có." Phó Tự Hi rất khẳng định lắc lắc đầu.

Hạ Khuynh cũng không nói thêm gì nữa, kéo cô đi về phía phòng bao.

"A... cô ấy vẫn còn khóc kìa.. ."

"Vì sao cô ta khóc?"

"Không biết nữa."

"Tôi cũng không biết, đợi lát nữa sẽ có người đến đỡ cô ta."

Phó Tự Hi cảm thấy không đành lòng bỏ mặc Khổng Minh Dao ở đó, nhưng cô cứ bị Hạ Khuynh lôi kéo, cũng không quay đầu lại được mà bước đi về phía trước.

Vừa bước đi cô vừa liếc nhìn bóng dáng của Hạ Khuynh.

Cho dù không cần đẩy xe lăn, Hạ Khuynh cũng đi phía trước cô mà.

Hạ Khuynh cầm tay cô dắt đi, ở phía sau cô nhìn trộm hẩn một chút, ôi bóng lưng này thật là đẹp nha!

....

Trở lại phòng bao, Chu Phi Lương hút thuốc xong đã quay trở lại.

Hạ Khuynh cũng không đề cập đến chuyện của Khổng Minh Dao, chỉ nói: "Buổi tối còn có việc bận, tôi đi về trước, lần sau gặp lại."

Chu Phi Lương kinh ngạc nói: "Sao về sớm vậy? Bạn tốt à, tiết mục chính còn chưa bắt đầu đâu nha."

Vương Thần ái muội đánh giá hẩn với Phó Tự Hi, "Vội vã trở về để làm chuyện riêng tư à..."

"Ông cho là tôi cũng giống như ông hử?" Hạ Khuynh ra lệnh cho Phó Tự Hi đem xe lăn đẩy lại đây.

Vương Thần đi qua khoác lên bả vai Hạ Khuynh cười cợt trêu đùa: "Không phải tôi nói chứ. Bây giờ ông vẫn còn trong thời kì tịnh dưỡng chờ khôi phục, tiết chế một chút đi. Đừng để "lão nhị" cũng có vấn đề, bằng không lúc đó lại càng thêm rắc rối."

Hạ Khuynh hất cánh tay Vương Thần đang khoác trên vai ra, "Không cần ông phải quan tâm, nó rất cường tráng."

Hề Thế Hàm ra vẻ thần bí cười hề hề kê sát lại gần Hạ Khuynh nói: "Đi bộ nhiều một chút, đừng có tự biến mình thành một tên tàn tật."

Phó Tự Hỉ cứ cảm thấy kỳ quái sao sao ấy, cái người mặc áo sơ mi nam màu hồng phấn cứ đề cập đến người em trai của Hạ Khuynh. Chính cô cũng chưa nhìn thấy qua mà.

Lúc hai người đi ra cửa đã nhìn thấy xe của chú Hoắc chờ bên ngoài.

Lên xe, Hạ Khuynh nói với chú Hoắc chuyện gì đó.

Sau đó Phó Tự Hỉ nhin không được mới tò mò hỏi: "Hạ Khuynh, ‘lão nhị’ của anh là ai vậy?" Không biết từ bao giờ cô gọi thẳng tên hẳn cũng tự nhiên hơn trước.

Dù là chú Hoắc nghiêm túc trầm ổn khi nghe cô hỏi câu này cũng nhin không được mà bật cười.

Trên xe bỗng xóc nảy một cái.

Hạ Khuynh lạnh lùng hướng mắt về phía hàng nút điều khiển.

Chú Hoắc hiểu được liền nhấn một cái nút, tường gỗ cách âm được hạ xuống, ánh mắt của ông cũng không dám nhìn ra phía sau nữa.

Phi lễ chớ nghe!

Phi lễ chớ nhìn!

Tuy vậy, chú Hoắc vẫn cảm thấy thật thắc mắc.

"Phó Tự Hỉ, nhớ kỹ cho tôi." Hạ Khuynh quay đầu nhìn cô. "Sau này tôi cấm em không được hỏi người đàn ông khác về chuyện này, biết chưa hả?"

Chương 6

Phó Tự Hỉ kinh ngạc nhìn Hạ Khuynh, "Tại sao vậy?"

Hạ Khuynh không giải thích, tiếp tục nói: "Tóm lại mặc kệ là “lão nhị” của ai chỉ được hỏi tôi."

"Tôi có thể hỏi phu nhân không?"

"Chỉ có tôi."

Tuy không hiểu nhưng nghe hẳn nói cô vẫn gật gật đầu.

"Tôi có gặp qua em trai anh rồi à?" Có lẽ đã gặp, nhưng chắc cô đã quên, trí nhớ cô không được tốt lắm.

Vừa nghe xong câu này, mặt Hạ Khuynh trở nên cổ quái.

"Không có."

"Vậy hẳn lớn hay nhỏ?"

"Không nhỏ."

"Vậy tại sao hẳn không trở về nhà?"

"Phó Tự Hỉ, sao em quan tâm đến nó quá vậy, muốn nhìn thấy nó lắm à?" Ánh mắt Hạ Khuynh nhìn chăm chăm vào cô.

Cô lại cảm thấy hẳn trở nên thật đáng sợ, lập tức muốn thu lại hảo cảm đối với hẳn: "Không có..."

Cô chỉ sợ em trai hẳn sẽ thông đồng cùng hẳn bắt nạt cô, thôi không cần gặp cũng được.

Hạ Khuynh nhếch mép khinh thường: "Đồ nhát gan."

Thì ra con thỏ trắng này cũng có chút ý thức được vấn đề.

Phó Tự Hi không dám hỏi nhiều nữa, ngoan ngoãn ngồi im.

Đến tiệm cơm, Hạ Khuynh bảo chú Hoắc: "Chú cứ đi về trước. Tôi với cô ấy lát nữa gọi taxi, mang xe lăn về luôn đi."

"Nhưng mà thiếu gia... gọi taxi khi xuống xe cậu phải đi một đoạn rất xa."

"Không có việc gì đâu, xem như đang tập vật lý trị liệu."

Lúc bọn họ đi vào bên trong thang máy thì không có người.

Phó Tự Hi nhìn mấy tấm gương bốn phía trong thang máy, tự dưng nhớ đến lời Khổng Minh Dao nói Hạ Khuynh thích soi gương, cô mới ngẩng đầu lên nhìn hăn qua gương.

Hạ Khuynh cúi đầu, lơ đãng bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình chăm chú, "Em nhìn cái gì?"

Cô lại quên mất cái bộ dáng tỏ ra nguy hiểm của hăn lúc trong xe, tò mò hỏi: "Hạ Khuynh, tại sao anh không soi gương?"

"Thần kinh, em nghĩ rằng đầu óc tôi cũng có bệnh như em à."

Tại sao cô ngốc này lại phiền phức như vậy chứ! Cả một ngày toàn vấn đề hỏi tây phiền chết hăn.

Phó Tự Hi thu hồi tầm mắt, gương mặt rầu rĩ phân bua: "Tôi không có bệnh thần kinh..."

Hạ Khuynh đã quá quen với tình huống này, mỗi lần có ai chê cô ngu ngốc là nghe cô phản bác ngay "Tôi không có ngốc mà."

Hừ, cả thế giới đều thừa biết là cô ta rất ngốc!

Hăn không thèm để ý đến cô nữa, một mình bước ra thang máy đi vào phòng.

Phó Tự Hi nhìn thấy, yên lặng đi theo.

Hạ Khuynh chọn đồ ăn xong, chẳng thấy Phó Tự Hi lên tiếng, trong lòng tự dưng cảm thấy không thoải mái.

Khi nhân viên đóng cửa lại, hần mới nói: "Phó Tự Hi, em cảm thấy mình đáng thương lắm sao? Còn không phải là kẻ ngốc thì là gì?"

"Tôi không phải. . ." Cô một mực kiên trì, vẻ mặt muốn khóc nhưng không dám khóc.

Thực ra cô cũng biết bản chất của mình vốn không giống những đứa trẻ khác. Lúc nhỏ, đứa trẻ nào cũng được cấp sách đến trường, còn cô thì không.

Những lúc nhìn thấy Phó Tự Nhạc đang làm bài tập về nhà, cô đi đến cầm thử một quyển sách toán lên xem mà đầu muốn mơ hồ choáng váng.

Vì vậy cô rất ngưỡng mộ Phó Tự Nhạc: "Tự Nhạc, em thật là lợi hại, quyển sách này chị đọc sao mà chẳng hiểu gì hết á, thật là ngốc!"

Phó Tự Nhạc dừng bút, mỉm cười đưa ra một cái bánh quy, xoa xoa má cô: "Chị của em không ngốc, có em ở đây, chị không cần phải đọc sách đâu!"

Không chỉ mình Tự Nhạc mà ba mẹ đều khen cô là một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Cô nhớ rất rõ lúc bé cả nhà cùng sống trong một tiểu khu, ngày nào cũng rất vui vẻ. Đến một ngày, có một thằng nhóc béo mập cũng chuyển đến đây.

Thằng nhóc hòa với những đứa trẻ con khác suốt ngày cứ bày trò bắt nạt cô, sợ chết đi được!

Nó còn tỏ ra nghiêm túc nói với cô: "Đầu óc mày có bệnh, cần phải đi bệnh viện! Đừng có đứng ở đây lây bệnh cho tụi tao. Cút đi!"

Bọn chúng mắng cô, còn nhặt đá ném vào cô nữa.

Cô òa khóc chạy về nhà, cả ngày cứ hỏi mẹ mình có ngốc thật hay không.

Mẹ dịu dàng lau đi vết máu trên tay, ôm cô vào lòng: "Tự Hỉ của mẹ ngoan nhất, là bọn đó không hiểu chuyện. Tự Hỉ đừng khóc nhé, phải tin tưởng mẹ chứ, con không có ngốc chút nào hết."

Buổi tối ba về nhà, biết chuyện xoa đầu an ủi khen cô rất ngoan.

Cô rất tin tưởng vào ba mẹ và Tự Nhạc, mình thật sự không phải là đồ ngốc.

Trước kia Hạ Khuynh cũng thường xuyên cười nhạo cô, nên cô cứ trốn tránh hẳn.

Trải qua đêm mưa hôm đó, hẳn đã đối xử với cô ôn hòa hơn nhiều rồi.

Bởi vậy cô nghĩ rằng hẳn không còn xem cô như một đứa ngốc nữa, vì thế cô mới nguyện ý thân thiết với hẳn hơn.

Hạ Khuynh thấy cô muốn khóc, mới đứng dậy đi đến chỗ bên cạnh cô ngồi xuống

"Được rồi, đừng khóc nữa. Hở tí là khóc."

Bị hẳn nói thế, nước mắt của cô không kiềm được tuôn òa ra.

Đứa con gái này quả thực không thể khuyên.

"Em mà khóc nữa là tôi sẽ khi dễ em." Hẳn lấy tay chạm lên ngực cô.

Cô sợ đến mức không dám khóc nữa, cố giãy giụa trốn khỏi đôi bàn tay đang làm càn của hẳn.

"Đừng khóc, đừng khóc nữa..."

Hạ Khuynh thấy cô cự tuyệt không cho hấn chạm vào thì càng tức tối hơn.

Càng khó chịu càng muốn khi dễ cô.

Tay hấn đang dánh trên bộ ngực của cô luyến tiếc không muốn rời đi, nắn bóp rồi xoa xoa.

Cô giãy giụa thế nào cũng không tránh được, sợ hãi quá van xin: "Hạ Khuynh. . . Đừng như vậy. . ."

"Đừng trốn, cho tôi chạm vào nó một chút thôi."

Phó Tự Hỉ muốn khóc lại không dám khóc, cách một lớp áo nên không bị làm đau như lúc sáng, nhưng bị đối xử như vậy cũng không thoải mái, cô không ngừng la lên: "Tôi không khóc, tôi không có khóc..."

Hạ Khuynh kề sát vào mặt cô, nhớ lại hình ảnh buổi chiều cô tươi cười với mình mới nói một câu: "Phó Tự Hỉ... em cười với tôi một cái."

Cô bắt lực nhìn hấn.

Hạ Khuynh rốt cuộc cũng không hiểu mình đang nói cái quái gì, sờ mó thêm vài cái rồi rút tay ra, ngồi trở lại vị trí lúc đầu.

Phó Tự Hỉ vội vàng kéo lại quần áo, hoảng sợ không dám ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Lúc này đồ ăn được đưa lên, cô cảm giác thật là đói bụng nhưng nhìn thấy Hạ Khuynh vẫn không nhúc nhích, cô có chút ngượng ngùng.

Hạ Khuynh gọi người phục vụ mang lên hai chén cơm rồi đưa cho cô một chén.

"Ăn đi." Vẻ mặt hắn vẫn bình thản. "Em thích ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu."

Phó Tự Hi này, nói dễ nghe một chút là có sở thích ăn uống, còn nói khó nghe thật sự là một đứa tham ăn.

Phó Tự Hi nhận chén cơm, vụng trộm nhìn hắn một cái mới cầm muỗng xúc cơm lên ăn.

Tương ăn của cô quả thật rất xấu, bất quá Hạ Khuynh nhìn đã quen rồi nên cũng không để ý quá nhiều.

Cô lúc này mới cảm thấy mình thật sự được ăn no nê.

Cô thích cái gì, Hạ Khuynh cũng tự tay gấp cho, chăm sóc kỹ càng.

Rốt cuộc vẫn không hiểu hắn đối xử với cô tốt hay xấu nữa.

Sau khi cơm nước xong, họ gọi taxi về nhà. Đi trên đường Hạ Khuynh đột nhiên nhìn thấy cái gì, kêu lái xe ngừng bên đường một chút.

"Phó Tự Hi, lại đây xem."

Phó Tự Hi từ bên trong nhìn ra ngoài.

Ở chỗ xa xa có một cái ma thiên luân. *(Vòng đu quay)*

"Có muốn chơi không?" Hắn quay đầu hỏi cô.

Cô chỉ nhìn hắn không trả lời, nhưng trong đôi mắt muốn bao nhiêu khát khao thì có bấy nhiêu.

"Em thích tôi sẽ dẫn em đi chơi."

Mắt cô long lanh hắn lên gật gật đầu. "Thích lắm."

Bánh xe quay khổng lồ này vốn dĩ được xây dựng để phục vụ một sự kiện lớn trong thành phố, sau khi sự kiện kết thúc mới mở cửa cho người

dân vào tham quan.

Vì cấu trúc xây dựng quy mô hoành tráng lại tọa lạc tại một vị trí khá đẹp bởi vậy giá vé vào tham quan không hề rẻ.

Phần lớn chỉ có khách du lịch hoặc những đôi tình nhân mới thích đến nơi này.

Hạ Khuynh cũng chưa từng đến đây.

Hắn vốn không thích lấy lòng bạn gái, hơn nữa đây đều là tình yêu của những người trưởng thành, làm chuyện gì cũng vào thẳng vấn đề, vì vậy không cần thể loại lãng mạn như vậy.

Chẳng qua chỉ là đi trên đường vô tình trông thấy, nghĩ rằng con thỏ trắng này chắc cũng sẽ rất thích đến những nơi giống như vậy.

Hạ Khuynh kêu tài xế dừng xe đợi bên đường, dẫn Phó Tự Hi đi mua vé rồi nắm tay cô bước lên vòng quay khổng lồ đó.

Phó Tự Hi ngồi trong buồng nhìn ra bên ngoài, thấy hình như mình đang từ từ được nâng lên, làm cho cô vừa mừng vừa sợ.

Cô cảm thấy Hạ Khuynh đối xử với mình thật tốt.

Hạ Khuynh không chú ý đến cảnh sắc bên ngoài, chỉ nhìn Phó Tự Hi đang cười thích thú.

Hắn không phải là chưa từng nhìn thấy cô cười, cô đã từng mỉm cười với rất nhiều người, nhưng khi cười với hắn liền bày ra bộ dáng ngu ngốc.

"Phó Tự Hi."

"Hả?" Cô cười cười xoay lại, đôi mắt to phản chiếu hình ảnh của hắn.

"Em cần phải nắm chặt tay vịn."

Hạ Khuynh chột tiến lên từng bước, áp sát vào mặt cô.

Phó Tự Hi theo bản năng lui ra phía sau, hấn nâng tay bê cái ót cô rồi cúi đầu xuống, môi chạm môi.

Nụ hôn này thật sự ôn nhu.

Bờ môi hấn nhẹ nhàng hút lấy cánh môi tinh tế, đầu lưỡi khẽ liếm chiếc răng nanh, dùng lưỡi của mình xoay vòng cuốn lấy chiếc lưỡi ngọt ngào của cô.

Phó Tự Hi ngậy ngấn cả người, mở to mắt ngơ ngác nhìn hấn.

Hấn cũng không nhắm mắt, nhìn thấy đôi mắt trong veo của cô không một tia gợn sóng.

Dần dần, hấn càng tham lam đi vào càng sâu, mặc kệ lưỡi của cô trốn như thế nào thì hấn vẫn đuổi theo nó quẩn quýt.

Dây dưa một hồi, Hạ Khuynh nhìn thấy dáng vẻ hô hấp khó khăn của cô mới tạm buông tha.

"Chậm rãi thở ra từ từ thôi." Chính hơi thở của hấn cũng đang rất dồn dập.

Cô khó khăn hít thở từng ngậm từng ngậm mà nhìn hấn nói không nên lời.

Đôi mắt ướt át đang nhìn chăm chăm hấn.

Hạ Khuynh đợi cho cô hô hấp dần ổn định lại ra lệnh, "Nhắm mắt lại."

Lần này hấn dùng thêm sức ôm lấy đầu cô, đầu lưỡi khẽ liếm nhẹ cánh môi, trượt vào giữ chặt cái lưỡi của cô, ra sức nút rồi liếm.

Phó Tự Hi không biết nên làm gì, gắt gao nhắm hai mắt lại, không động đậy, chỉ dám nắm chặt tay vịn.

Hạ Khuynh hôn một lần lại thêm một lần, mỗi lần thoáng rời đi một chút rồi lập tức phủ môi của mình xuống.

Lúc bắt đầu hẳn rất ôn nhu nhưng chỉ được một lúc lại ra sức dầy vò, môi của cô bị hẳn hôn đến vừa đỏ vừa sưng.

Phó Tự Hỉ nghĩ có phải vừa rồi vì mình ăn quá nhiều, giành mất cả phần của hẳn làm hẳn ăn không đủ no, nên hẳn mới cắn cô thê thảm đến vậy.

Lúc đi xuống mặt đất, hơi thở của cả hai người đều run rẩy dồn dập.

Một cặp tình nhân đi xuống trước họ, vẫn chưa đi mà đứng ở một góc thì thầm cái gì đó.

Bọn họ ánh mắt rất mập mờ nhìn Hạ Khuynh và Phó Tự Hỉ khẽ cười trộm.

Gian buồng của đôi tình nhân này và gian của bọn Hạ Khuynh vừa vắn kề sát nhau, lúc Hạ Khuynh bắt đầu hôn Phó Tự Hỉ chắc chắn bọn họ đã nhìn thấy được.

Khi bánh xe vừa quay, từ lúc đi lên đỉnh đến khi bánh xe hạ xuống đất, hai người vẫn còn hôn nhau nồng nhiệt.

Một vòng xoay mất khoảng 15 phút, cặp tình nhân thầm tính toán, hai người Hạ Khuynh khi chưa lên tới trên đỉnh tháp đã bắt đầu hôn đến lúc đi xuống dưới mặt đất là vừa vắn hơn bảy phút.

Tình cảm thật là nồng thiết quá mức a.

Nhưng Hạ Khuynh cũng không để ý đến cặp tình nhân nọ, chỉ kéo Phó Tự Hỉ đi ra ngoài.

"Hạ Khuynh."

"Chuyện gì?" Ngữ khí của hẳn không tốt lắm, chính bản thân hẳn còn cảm thấy giật mình, nhất thời bị ý loạn tình mê đi làm ra cái chuyện điên rồ

này.

"Tôi vẫn không nhìn thấy được nơi cao nhất a." Nãy giờ hẳn cứ đè cô xuống căn nên cô không xem được gì hết.

Hạ Khuynh chột khựng lại quay đầu, vẻ mặt hình như đã bình tĩnh hơn lúc nãy.

"Đi đi, muốn thì ngồi lại một lần nữa, xem cho đã đi."

"Lúc nãy nhìn cũng thật là đẹp nha."

"Câm miệng!"

Lần thứ hai lên bánh xe quay, cô không quay sang nhìn hẳn nữa mà chỉ ngược ra cửa sổ ngắm cảnh sắc bên ngoài.

Hạ Khuynh hẳn cũng không nhìn đến cô.

Cuối cùng cũng kết thúc, hai người họ trở về nhà.

Lúc lên xe Phó Tự Hỉ đã mệt rã rời, bình thường cô đi ngủ rất sớm nên vừa leo lên xe liền ngủ gà ngủ gật.

Hạ Khuynh kéo cô qua. "Phó Tự Hỉ, em ráng nhịn một chút, cũng sắp đến rồi. Em mà ngủ quên trên xe tôi cũng mặc kệ em."

Cô dụi dụi mắt, ậm ừ đáp, đầu tựa vào vai Hạ Khuynh.

Xe taxi dừng bên ngoài cổng vì không được chạy vào trong Hạ gia, hai người mới xuống xe, phải đi một đoạn ngắn vào tòa nhà.

Phó Tự Hỉ bước theo Hạ Khuynh, tạm thời đình công cơn buồn ngủ của mình, cũng chẳng mở miệng lên tiếng.

Khi về đến tòa nhà lớn, Hạ Khuynh liếc cô: "Tự mình đi về phòng ngủ, còn muốn tôi phải vác em đi à."

"Ừ." Phó Tự Hi vẫn rất vui vẻ vì ban nãy được dẫn đi chơi bánh xe vòng xoay nên cũng không thèm để ý đến mấy câu nói hung hãn của hắn, trước khi đi vào phòng còn cười cười với hắn: "Hạ Khuynh, hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm."

Hạ Khuynh không đáp quay đầu bước đi.

Phó Tự Hi này, lúc cười lên nhìn cũng thật là đẹp mắt.

Chương 7

Phó Tự Hi về phòng của mình, cảm thấy mắt đã không mở lên nổi nhưng vẫn cố nén xuống cơn buồn ngủ, cởi bỏ váy đi tắm sạch sẽ.

Sau khi tắm xong cô thay một bộ pyjama rồi leo lên giường, chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng khi thức dậy, cô ôm hai con gấu bông Đại Hùng và Bảo Bảo vào lòng rồi nghĩ nghĩ định giặt sạch cái váy ngày hôm qua đã mặc mang đi trả Hạ Khuynh.

Chậm rãi bước xuống giường, thay một bộ đồ thể thao giống như thường lệ.

Sau khi rửa mặt xong, cô lấy một cái chậu đổ nước vào, đem váy nhẹ nhàng bỏ vào chà chà giặt giặt rất cẩn thận.

Trong lúc giặt váy cô phát hiện trên chân váy có một vết bẩn nhỏ, lại không nhớ nó bị dính bẩn lúc nào.

Vì thế cô lại dùng sức chà thật mạnh, nhưng chà mãi mà vẫn không sạch được vết bẩn.

Đột nhiên lại nghĩ đến Phó Tự Nhạc hay dùng nước ấm để giặt quần áo, vì thế cô cầm lấy một cái chậu khác đi ra phòng bếp rót một ít nước ấm.

Khi trở lại phòng tắm do bất cẩn nên bị trượt chân, nước nóng văng ra làm tay bị bỏng đỏ lên, may mắn là chậu nước không đổ ụp lên người.

Cô suýt xoa thổi vào chỗ bị sưng đỏ do bỏng, đợi vết thương bớt đau rất một chút, mới đứng lên đem nước ấm đổ vào cái chậu đựng cái váy.

Cô lại lấy tay xát mạnh cái váy, động đến vết thương, cơn đau đớn lại xuất hiện. Cô nghĩ nghĩ bèn tạm buông ra một chút, ngồi chống cằm chờ nó bớt đau rồi giặt tiếp.

Ngồi một hồi lâu, lại thử sờ sờ.

Vẫn còn rất đau, lần này nó còn nổi lên vài cái rộp nước.

Lại đợi một hồi, cuối cùng cô bỏ cuộc hẳn rằng chịu đau tiếp tục giặt xong cái váy.

Giặt một hồi, cảm thấy hình như đã sạch sẽ rồi, mới cầm lên mang ra ngoài ban công phơi khô.

Có ánh nắng chiếu vào, cô lại phát hiện ra váy vẫn chưa sạch, vết bẩn đó vẫn còn hiện rõ.

Đã vậy váy bị chà mạnh quá nên bị nhăn nhúm.

Cô dùng sức kéo căng vải ra nhưng rốt cuộc nó vẫn bị nhăn như cũ, lúc này cô hoảng lên nghĩ rằng mình đã giặt hư cái váy rồi.

Mặt chuyển sang trắng bệch.

Ngày hôm qua khi đi mua quần áo, Hạ Khuynh đã nhắc nhở cô phải giữ thật sạch sẽ, chắc chắn hẳn muốn cô mặc xong phải mang trả lại cho hẳn.

Có khi nào hẳn sẽ mang cô đi bán để đền lại cái váy bị cô làm hư không?

Càng nghĩ càng kích động, cảm thấy lần này mình tiêu rồi, cô vội gọi điện thoại cầu cứu Phó Tự Nhạc.

Đầu bên kia điện thoại vừa vang lên: "Xin chào."

Cô liền vội vàng nói: "Tự Nhạc, chị đã làm ra một chuyện xấu."

"Số thuê bao bạn vừa gọi hiện nay đang bận..."

Cô im lặng cắn cắn môi buồn bã.

Tự Nhạc chắc đang trong giờ làm việc rồi, làm sao bây giờ?

Ngồi trong phòng suy nghĩ rồi do dự một hồi lâu, rốt cuộc vẫn nhịn không được cảm thấy tội lỗi của mình thật là trầm trọng, cô quyết định chạy đi tìm Hạ Khuynh nhận lỗi.

Chạy đến đại sảnh, cô nhìn thấy một người giúp việc hỏi: "Dì Trương, thiếu gia đang ở đâu?"

Lại giấu hai tay ra sau lưng, không dám để dì Trương nhìn thấy tay mình bị thương, sợ dì Quan mà biết được lại lo lắng.

"Có lẽ thiếu gia đang ở phòng tập." Phó Tự Hi ngày hôm qua đã cùng Hạ Khuynh đi ra ngoài, mọi người đều biết nên khi thấy cô đi tìm Hạ Khuynh cũng không thắc mắc gì nhiều.

Phó Tự Hi nhìn theo hướng tay của dì Trương, đi đến phòng tập thể thao. Cô nghiêng đầu lén nhìn vào bên trong.

Về phần Hạ Khuynh, cả đêm qua hăn không ngủ được.

Bản thân hăn lâu lắm rồi không có dính dáng đến mấy chuyện quan hệ nam nữ, vậy mà bây giờ lại có ý nghĩ không thuần khiết đối với Phó Tự Hi.

Không chấp nhận sự thật, hăn đang cố gắng loại bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn đó ra khỏi đầu.

Lương San sáng nay có công việc phải ra ngoài, nhưng lại muốn biết chuyện tối hôm qua của Phó Tự Hỉ, vì thế mới sáng sớm đã chạy đến phòng hăn gõ cửa.

Hăn thực bất đắc dĩ mới đi mở cửa. "Sao hôm nay mẹ dậy sớm quá vậy?"

"Con dậy trễ thì có. Con trai, tối hôm qua như thế nào? Bạn bè của con ở đó có ai khen Tự Hỉ không? Thật tuyệt vời?!?" Bà hào hứng.

Miệng hăn bất giác khẽ nhếch lên, con nhóc Phó Tự Hỉ nhìn từ trên xuống dưới không phải là "tuyệt vời".

Mà phải dùng hai chữ "khinh khủng".

"Không ai để ý đến cô ta."

Lương San cảm thấy thật thất vọng. Bất quá rất nhanh bà liền mở miệng: "Chắc do mới gặp có một hai lần nên vẫn chưa tìm được đó thôi. Về sau càng có nhiều cơ hội ra ngoài là tốt lên chứ gì. Con phải nói với mọi người nó là em gái của con."

"Con lại không biết mình ở đâu đào ra đứa em gái phiền toái này! Cô ta chẳng qua chỉ là được dì Quan nuôi nấng, còn không phải là người giúp việc trong nhà."

"Cái thằng này!" Lương San giận tái mặt.

"Tự Hỉ tâm tư nó chỉ hơi đơn thuần một chút thôi. Phải tự đặt bản thân vào hoàn cảnh của nó thì con mới hiểu hết được vấn đề. Mẹ biết con có thành kiến với nó, nhưng mẹ cũng đâu có bắt con phải cưới nó về. Chỉ muốn con mang nó ra ngoài tiếp xúc xung quanh một chút, tội nghiệp suốt ngày nó chỉ quanh quẩn trong nhà, tâm tư khép kín. Thật ra mẹ cũng có thể tự dẫn nó ra ngoài nhưng cũng vì nghĩ đến hai đứa con tuổi tác gần nhau sẽ thích hợp hơn."

"Con là nam còn cô ta là nữ." Hạ Khuynh nhắc nhở.

Lương San nghe xong choáng váng. "Con nghĩ rằng mẹ không biết con đang xem thường nó sao. Có tin tưởng con thì mẹ mới giao việc này cho con."

Hạ Khuynh nghĩ, nếu mẹ mà biết hấn tối qua nằm mơ cái gì thì chắc hẳn bà sẽ không dám nghĩ như vậy nữa.

Hấn phiền chán: "Đã biết. Con sẽ cố gắng."

Sau khi tiễn được củ khoai lang nóng này ra ngoài, cơn buồn ngủ của hấn cũng bị quét đi.

Hạ Khuynh sau đó cũng rời giường rồi đi đến phòng tập. Ngày nào hấn cũng kiên trì tập vật lý trị liệu, coi như cũng có khôi phục không ít.

Sau mấy giờ luyện tập xong, cơ thể đổ đầy mồ hôi, đang chuẩn bị đi tắm, ra đến cửa hấn liền nhìn thấy cái đầu nhỏ của Phó Tự Hỉ đang ló ra.

Bị hấn phát hiện, Phó Tự Hỉ rụt đầu trở về.

Hạ Khuynh lúc này nhìn thấy cô lại dâng lên cảm giác tức giận.

"Phó Tự Hỉ, cô đứng ở đó định hù dọa ai?"

Nghe ra tâm tình của hấn không tốt, Phó Tự Hỉ chậm rãi từ sau cửa bước ra.

Chấp tay sau lưng, cô rụt rè không dám ngẩng đầu nhìn hấn. "Hạ Khuynh thiếu gia."

"Ai là thiếu gia của cô!" Sắc mặt hấn bây giờ rất kém.

Tối qua cả đêm hấn đều nằm mơ nhìn thấy cô, hai cái “đồi núi hùng vĩ” của cô cứ dính chặt trên người hấn giống như cao su, làm mặt mày hấn choáng váng.

Phó Tự Hỉ bị hấn rỗng cho một trận, càng thêm chột dạ "Hạ Khuynh, tôi biết sai rồi."

"VẬY thì cúT xéo đi."

"Tôi không phải cố ý. Tôi chỉ muốn giặt nó cho sạch thôi mà."

Hạ Khuynh nhìn thấy khuôn mặt chuẩn bị khóc của cô, thật sự rất muốn mắng người.

Khóc khóc khóc! Suốt ngày chỉ biết khóc.

Nhưng rốt cục vẫn phải nhịn xuống: "Giặt cái gì?"

"Cái váy, tôi chỉ muốn giặt nó sạch thôi nhưng nó vẫn bị bẩn, còn nhăn nheo quá trời nữa..." Âm thanh càng ngày càng nhỏ.

"Giặt không sạch sẽ? Còn đem váy vò nát?"

"Ừ..." Cô ảo não, đúng ra cô không nên mang váy chà sát mạnh như vậy.

"Em bình thường có giặt quần áo?"

"Có." Đồ lót là tự tay cô giặt, còn quần áo khác là để Tự Nhạc giặt cho.

Phó Tự Hỉ lén lút giương mắt nhìn Hạ Khuynh, phát hiện hấn vẫn còn đang tức giận.

Cô buồn bã lại cúi đầu.

Hạ Khuynh không muốn tiếp tục cùng cô thảo luận cái chủ đề giặt váy này nữa, hấn bỗng chú ý đến hai cánh tay này giờ cứ giấu sau lưng của cô.

Kì quái, nếu là bình thường, cô phải luôn để hai bàn tay ra phía trước nghịch qua nghịch lại. "Phó Tự Hỉ, tay em bị làm sao vậy?"

Cô ngẩng đầu sợ hãi phát hiện nên không dám động đậy: "Không có gì."

Hắn thấy phản ứng của cô có chút kì lạ, bước lên bắt lấy tay cô.

Bị hắn chạm trúng vết thương, cô đau đớn rên lên một tiếng.

Hạ Khuynh nhíu mày, đã nhìn thấy cái tay bị bóng sừng đỏ nổi vài cái rộp nước của cô, hắn không dám dùng sức nữa, nhẹ nhàng chạm vào: "Sao lại bị bóng đến như vậy?"

"Giặt quần áo."

"Em lấy nước nóng giặt? Đúng là một con heo."

Phó Tự Hỉ muốn rút tay về, nhưng bị hắn nắm mãi không chịu buông ra, cô nhỏ giọng giải thích: "Tôi không phải heo. Tôi cầm chậu nước không cẩn thận nên Aa... Hạ Khuynh, anh đừng sờ nữa, đau quá."

"Phó Tự Nhạc chăm sóc cho em bao nhiêu năm nay đúng là không dễ dàng gì." Hắn thật sự rất đồng tình với Phó Tự Nhạc.

Cô không nghe ra lời châm chọc của hắn, cũng gật gật đầu: "Tự Nhạc rất lợi hại."

"Đúng là con heo." Hắn buông bàn tay cô ra, sửa lại nắm lấy cổ tay, kéo cô ra ngoài.

"Hạ Khuynh, đi ...đi đâu vậy???"

"Dắt heo con đi bơi thuốc."

"Tôi đã nói tôi không phải..." Mặt cô ỉu xìu

Phó Tự Hỉ rất chấp nhất khi bị ai nói như vậy.

Hạ Khuynh lúc này cũng không thềm quan tâm, chỉ lo dẫn Phó Tự Hỉ vào phòng sách.

Hắn lấy tuýp thuốc trị bỏng rồi cầm tay cô cúi đầu nhẹ nhàng thoa thuốc lên vết thương.

Phó Tự Hi ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, nhìn chăm chú vào mấy cái rộp nước trên tay mình, sau đó lại nâng mắt nhìn Hạ Khuynh.

Hiện tại Hạ Khuynh hình như đã hết giận rồi nha.

Cô lại phát hiện ra một điều: "Hạ Khuynh, lông mi của anh thật là dài nha~."

"Ừ." Hắn đang nghĩ có nên làm xẹp cái rộp nước của cô không.

"Hạ Khuynh..."

"Em có thể ngậm miệng lại không?"

"Cái kia... Váy..."

"..."

"Nếu không... giống như đôi giày..."

"..."

"Thì cái người mà anh nói là “Hoàng tử” đó... tôi sẽ kêu anh ấy lấy tiền trả cho anh."

Hạ Khuynh nâng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô. "Phó Tự Hi, em nghĩ bản thân em có thể tìm được hoàng tử à?"

Phó Tự Hi cảm thấy thật xấu hổ.

Cô lại phạm lỗi nữa rồi, lại làm phiền đến “hoàng tử” gì đó...

"Muốn tìm anh ấy nhưng chưa tìm thấy..."

Đợi hẳn giúp cô trả tiền, cô nhất định sẽ đối xử thật tốt thật tốt với hẳn để báo đáp tiền của hẳn.

"Ừ, cũng tốt." Hạ Khuynh lại cúi đầu, nghe cô nói muốn tìm hoàng tử gì đó trong lòng hẳn có chút không thoải mái.

Nhưng nghĩ lại, cái dạng như con nhỏ ngọc này, thật sự rất thích hợp với người lớn tuổi có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con.

Phó Tự Hỉ mở to hai mắt, hẳn hình như đồng ý rồi phải không, cô rất cục cựa nhẹ nhàng thở ra. Cô cứ sợ hẳn muốn mang cô đi bán.

Hạ Khuynh cuối cùng quyết định làm xẹp mấy cái rộp nước, không thôi cô thế nào cũng tự mình làm nó vỡ ra.

Hẳn đi lấy cây kim để giúp cô làm xẹp.

"Phó Tự Hỉ, mấy ngày này không được đụng vào nước nóng, nhớ kĩ chưa? Em biết tự mình bôi thuốc không?"

"Ừ, biết." Nãy giờ cô có nhìn qua động tác của hẳn rồi, cũng đơn giản mà.

Được rồi, Hạ Khuynh đã không còn kiên nhẫn: "Được rồi, đừng làm phiền tôi nữa, tự mình trở về phòng đi."

"Vâng." Phó Tự Hỉ bước vài bước, lại quay đầu: "Hạ Khuynh, cảm ơn anh..."

Hạ Khuynh nhìn thấy cô cười với hẳn, lại sinh ra cảm giác kì lạ. Cuối cùng cũng không kiềm chế được, hẳn bước đến túm lấy cô bế vào lòng rồi mạnh mẽ áp lên môi cô.

Phó Tự Hỉ bị hẳn hôn đến mức khó chịu không thở nổi.

Cô vẫn chưa ăn sáng đâu, buồn bực muốn hỏi hẳn lưỡi cũng có thể ăn no được à?

Nghĩ nghĩ có chút tò mò, cô bắt chước theo liếm liếm lên bờ môi hẳn.

Hạ Khuynh chợt sững người, dừng lại động tác.

Hắn rời môi cô, giận dữ hét với cô: "Phó Tự Hi, em rút ra ngoài cho tôi!"

Phó Tự Hi đột nhiên bị dọa, hoang mang rối loạn vội chạy ra ngoài cửa.

Cô vừa đi vừa uất ức nghĩ nghĩ, cô đã đói bụng rồi, muốn đến chỗ của dì Quan ăn sáng vậy mà tự dưng hẳn cứ năm cô không buông, rồi lại la hét vào mặt cô.

Hắn ăn cô lâu như vậy, cô cũng chưa tức giận cơ mà.

Cô mới ăn hẳn một chút, hẳn liền tức giận. Công bằng ở đâu?

Hạ Khuynh thấy Phó Tự Hi sau khi chạy ra ngoài, cũng thở phì phò, mạch đập rối loạn mà thềm nguyện rửa Phó Tự Hi chết tiệt kia lại làm cho hẳn có phản ứng.

Hắn thật sự không muốn chạm vào cô.

Ba lần bốn lượt cứ bị cô làm ảnh hưởng, hẳn quả thật rất bực mình. Liên bấm số gọi cho Chu Phi Lương. "Chu Phi, tối nay có tiết mục gì không?"

Bên kia Chu Phi Lương chặc chặc một tiếng, thật ra tối qua hẳn đã chuẩn bị một tiết mục hấp dẫn, tên Hạ Khuynh lại đột nhiên về sớm, thật là làm uổng phí lòng tốt của hẳn.

Hắn trêu đùa: "A, tôi cứ tưởng ông đang muốn tu thân dưỡng tính chứ. Mẹ nó ông hôm qua đứng trước mặt con nhóc “núi đồi hùng vĩ” đó còn ra vẻ đứng đắn mà."

"Bớt nói lời vô nghĩa đi." Bộ ngực kia đã đủ phiền chết hẳn rồi.

"Chỉ cần ông muốn thì gia sẽ an bài thỏa đáng cho ông. Đừng đến chỗ cũ, đổi chỗ mới đi, em nào cũng ngực nở eo thon, chân dài hấp dẫn..."

"Mấy giờ? Ở đâu?"

"Tôi thích! Ha ha. Ai, mẹ nó, tôi vẫn chưa có tâm trạng làm việc đây! Hay để tôi gọi thêm vài tên?"

Chu Phi Lương có sở thích tình dục biến thái, rất thích chơi trò quần hôn*. Những màn thác loạn bệnh hoạn này lần nào cũng được tổ chức tại nhà hân, càng nhiều người thì càng phấn khích.

(*) Quần hôn: (group sex) được hiểu nôm na là kiểu quan hệ tình dục tập thể, nghĩa là hơn hai nam cùng quan hệ với một nữ hoặc ngược lại.

"Tùy ông." Hạ Khuynh đáp lời.

"Để tôi liên lạc tụi nó rồi báo lại với ông. Nhưng mà em “núi đồi hùng vĩ” đó không tham gia chung sao, ôi, thật là tiếc quá..."

Hạ Khuynh lạnh lùng nói ra một câu: "Cô ấy là em gái tôi."

Chương 8

Chu Phi Lương ghen hợm: "Em gái ông?"

"Là mẹ tôi nói thế."

"Mẹ nó, vậy tối nay ông đừng có đem con nhỏ gốc ấy đến đây."

"Thần kinh! Cô ấy tên Phó Tự Hi, đừng có tùy tiện hờ một chút đặt loạn biệt danh cho người khác."

"Ok ok, tối nay gặp."

Hạ Khuynh cúp điện thoại sau đó vẫn còn ngồi trong phòng sách nghiên cứu tài liệu.

Hạ Hàm Thừa, bố hắn bây giờ đang cố giao hết mọi trọng trách trong công ty cho hắn tiếp nhận, để bản thân ông ấy có thể ngày ngày an dưỡng hưởng phúc, tự do tự tại.

....

Buổi tối Hạ Khuynh tự mình lái xe ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên sau vụ tai nạn hắn tự lái xe nên cũng có chút lo lắng.

Khi đến nơi vừa nhắc đến tên của Chu Phi Lương nhân viên không dám chậm trễ lễ phép cung kính dẫn hắn đi đến phòng bao, mới phát hiện tên Chu Phi Lương thật đúng là gọi đến không ít người.

Có khoảng bảy tám người, còn hai ba người kia hắn không biết mặt.

Chu Phi Lương nhìn thấy hắn, liền lôi kéo giới thiệu.

Kỳ thật, tuy chưa từng gặp nhưng mọi người đều biết hắn là thiếu gia độc nhất của Hạ gia.

Có người đánh giá cái chân thương tật của Hạ Khuynh mỉa mai: "Có tiền thật là tốt, dù trở thành người tàn tật đều được chúng tinh phủng nguyệt*."

(*) Chúng tinh phủng nguyệt: tất cả vì sao đều vây quanh mặt trăng – ý nói là người trung tâm, được mọi người vây quanh.

Hạ Khuynh nghe được, nhúu mày.

Chu Phi Lương cũng nổi đóa: "Tả Phóng, mày giữ miệng mồm sạch sẽ một chút đi."

Tả Phóng là em trai Tả An. Ở đây phần lớn đều là người quen của Hạ Khuynh nên nghe xong lời này cũng sượng người dừng bước.

Tả An thấy vậy vội vàng kéo Tả Phóng cúi đầu xin lỗi Hạ Khuynh.

Chu Phi Lương nhìn sắc mặt Hạ Khuynh nói vào vài câu giảng hòa.

Hạ Khuynh chỉ cười lạnh: "Có tiền cũng chưa chắc. Để tao thử đưa mày tiền rồi đánh cho mày tàn phế, lúc đó cả con chó còn không thèm nhìn đến mày."

Tả Phóng vừa tức vừa hoảng mặt từ đó lại chuyển sang trắng bệch bị Tả An gắt gao lôi kéo đến một góc khuất xa.

Hạ Khuynh nói xong cũng không thèm nhìn bọn họ, chỉ đi đến vị trí trung tâm ngồi xuống, Chu Phi Lương thấy vậy cũng cười cười đi theo. Còn những người khác đều tự tìm chỗ ngồi xuống.

Cảm thấy ổn rồi Chu Phi Lương mới lên tiếng: "Tên Tả Phóng đó là con ngoài giá thú, trước đó không lâu mới được Tả gia thừa nhận."

Hạ Khuynh gật đầu. Dù sao đó cũng là sản phẩm kết tinh của tình yêu.

Chu Phi Lương cũng không muốn nói đến đề tài này nữa. Hôm nay chủ yếu hẳn muốn để Hạ Khuynh vui vẻ một chút.

"Để tôi đổi gió cho ông, nhìn khá giống Phó Tự Hỉ nha." Hẳn thì thầm vào tai Hạ Khuynh.

Hạ Khuynh nổi nóng, thẳng Chu Phi Lương này con mắt nào của nó nhìn thấy mình có ý với Phó Tự Hỉ?

Chu Phi Lương bên này cũng chẳng nhìn ra suy nghĩ của Hạ Khuynh.

Thật ra hẳn cũng không biết nhiều về Phó Tự Hỉ. Nghe Hạ Khuynh nói, đầu óc cô có chút vấn đề, nên hẳn cũng không có hứng thú với cô. Nhưng

từ tối hôm qua nhìn thấy Hạ Khuynh dẫn theo cô đến, đã vậy còn diễn một màn ra sức chăm sóc che chở thật là làm hấn hết sức tò mò nha.

Vương Thần còn nói, khi Hạ Khuynh biết Khổng Minh Dao dẫn Phó Tự Hi đi mất, sắc mặt liền âm u. Hấn cảm thán một câu: "Tên Hạ Khuynh hình như không còn hứng thú với dạng thanh lịch dịu dàng, giờ hấn chuyển qua các em gái Lolita ngực to rồi."

Chu Phi Lương cũng đã thật sự tận mắt chứng kiến Hạ Khuynh thân mật với con nhóc kia. Vậy mà tên này cứ một mực nói rằng mẹ hấn bắt ép, rốt cuộc làm hấn chẳng hiểu gì cả.

Lúc này hấn vừa nhìn thấy một em có vẻ thanh thuần ngây thơ cảm thấy rất giống Phó Tự Hi, có vẻ hợp khẩu vị Hạ Khuynh, liền cân nhắc một chút muốn cô ta qua tiếp Hạ Khuynh.

"Cậu đừng có nhìn thấy hễ ai ngực to là nói giống Phó Tự Hi." Hạ Khuynh trong lòng cũng có chút không thoải mái khi bọn họ cứ chăm chăm vào bộ ngực của Phó Tự Hi.

"Thật sự rất giống mà. Để tôi kêu cô ta lại đây." Chu Phi Lương vừa nói vừa nhấn chuông.

Chỉ chốc lát sau, có thêm một vài cô gái trẻ ăn mặt thiếu vải uốn éo đi vào.

"Kia kìa." Chu Phi Lương chỉ ngón tay về phía cửa.

Dưới ngọn đèn vàng chiếu sáng lờ mờ, Hạ Khuynh chỉ nhìn thấy cô ta có một điểm duy nhất giống với Phó Tự Hi: ngực to.

Chu Phi Lương ngoắc tay gọi cô ta bước đến.

"Hi hi, sao? Tôi không lừa ông chứ, thanh thuần mà ngực to."

Mãi khi cô ta đến gần thì Hạ Khuynh mới nhìn rõ bộ dáng.

Quả thật nhìn cũng có vẻ ngây thơ thanh thuần. Tuy gương mặt không giống với Phó Tự Hi, nhưng thần thái cũng có chút tương tự, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu.

Cô ta mặc một cái váy bó sát ngấn lộ ra hơn nửa bầu ngực, dây đà cũng không kém cô ấy.

Chu Phi Lương cười nham nhở nói với cô ta, "Hầu hạ anh trai này cho tốt nhé em gái!"

Cô ta cười nũng nịu vắt vẻo chân ngồi xuống bên cạnh Hạ Khuynh.

Hạ Khuynh quay đầu sang nhìn, cô ta giống như đang thẹn thùng cúi đầu xuống đỏ mặt. Hãn cảm thấy cô ả này thật là quá giả tạo.

"Cô muốn ra vẻ ngây thơ thì chạy đến chỗ của tên mặc áo sơ mi hồng phấn kia kìa, hãn mới mê cái loại này."

Cô ta cứng người, rồi vội điều chỉnh vẻ mặt tươi cười quyến rũ.

Hạ Khuynh nâng ly rượu, có chút bức bối. Quả thật là Chu Phi Lương nói rất đúng, cô ta nhìn từ trên xuống dưới cũng có chút giống.

Càng uống càng tỉnh, tay hãn lần mò vào trong áo cô ta sờ thử một chút.

Mẹ nó, chẳng thoải mái tí nào!

Hàng giả vừa cứng vừa thô này mà cũng có thể so sánh với Phó Tự Hi sao, chỉ sợ nếu hãn lỡ tay dùng lực mạnh quá thì nó sẽ vỡ ra hư mất.

Còn của con nhóc kia vừa mềm mại vừa tạo ra được đủ loại hình dạng.

Nghĩ vậy thấy hứng thú, động tác của hãn mạnh mẽ càng rõ hơn. Đang sờ ngực cô ả tiếp rượu mà trong đầu hãn lại tưởng tượng là của Phó tự Hi.

Hãn kéo cô ta sát lại, định cúi đầu hôn xuống nhưng khi vừa nhìn thấy gương mặt xa lạ kia bỗng tụt hết cảm xúc, buông cô ta ra, ngửa đầu uống

hết ly rượu.

Sau khi suy đi nghĩ lại, hần mới xác nhận được một việc. Hần quả thật có ý niệm dục vọng đối với thân thể của Phó Tự Hi.

Không biết có phải do uống rượu mà ra hay không, hần cũng không hề bài xích đối với cái suy nghĩ này. Ngược lại còn có chút chờ mong.

Hôm nay là thứ tư. Phó Tự Nhạc ngày kia mới trở về. Nghĩ vậy, hần muốn thừa dịp hai ngày này mà xuống tay, không phải rất tốt sao?

Quyết định nhanh chóng trong đầu, Hạ Khuynh nói với Chu Phi Lương hần có việc muốn đi về trước.

Chu Phi Lương nghe vậy bất mãn gào lên ồn ào: "Ông đây cất công chuẩn bị thịnh yến cho nhà người! Tôi mẹ nó còn giúp ông đặt một phòng tốt nhất nữa!"

Hần quả thật rất vất vả quan tâm đến Hạ lão nhị!

Đúng là bị đả kích quá nặng mà!

"Được rồi, được rồi, hôm nay bao nhiêu cứ tính vào tôi hết. Lần khác tôi sẽ tạ lỗi với ông." Hần hạ quyết tâm phải đi về không để ý đến Chu Phi Lương đang gào khóc thảm thiết.

Đêm nay thật sự uống không ít, hần gọi nhân viên chạy xe ra bãi rồi vội vàng lái xe trở về. Hy vọng Phó Tự Hi vẫn còn chưa ngủ. Không thôi hần chỉ sợ vì đánh thức cô mà phải làm kinh động đến người khác.

Về đến nhà hần liền chạy đến phòng Phó Tự Hi gõ cửa.

Phó Tự Hi đang tắm, cô chuẩn bị tắm rửa xong leo lên giường ngủ. Bỗng nghe được tiếng đập cửa thì ngậy ngấn cả người, mọi người đều biết cô đi ngủ rất sớm mà, đương nhiên sẽ không trẻ như vậy mà tìm cô. Sợ chính mình nghe lầm, cô tắt vòi hoa sen để nghe rõ ràng hơn một chút.

Hạ Khuynh thấy hơn nửa ngày ở bên trong vẫn im lặng, tâm tình hẳn xao động gồ mạnh hơn, tiếng vang âm ỉ.

Bây giờ thì nghe rõ rồi, nhưng lúc này toàn thân cô đều là bọt xà phòng.

Cô lớn tiếng hỏi: "Ai vậy?"

"Phó Tự Hi... Mở cửa!" Hạ Khuynh thắp thoáng nghe được tiếng động liền gọi to.

"Ơ... ." Cô chột luống cuống tay chân.

"Em còn chờ cái gì nữa. Mở cửa mau!"

"Hạ Khuynh... đợi tôi rửa sạch bọt đã, quá trời bọt xà phòng luôn a. . ."

Vừa nghe đã hiểu, thì ra là cô đang tắm.

À, tốt lắm!

Phó Tự Hi vội vàng xối nước rồi lau khô thân mình, mặc áo ngủ vào rồi ra mở cửa. Đột nhiên nhớ đến cái gì, cô lại chạy về phòng tắm rửa sạch một lần nữa.

"Phó Tự Hi, em còn muốn tắm bao lâu nữa hả?" Hạ Khuynh đã hết kiên nhẫn gầm lên, chân hẳn cũng bắt đầu đau.

"Đến đây."

Phó Tự Hi mở cửa, đứng phía sau cửa ló đầu ra hỏi: "Hạ Khuynh, anh có chuyện gì vậy?"

Hạ Khuynh hất mạnh cửa đi vào, xém chút nữa đụng cô ngã xuống đất. Phó Tự hi vội vàng mở cửa ra nhưng Hạ Khuynh đã nhanh tay hơn đóng cửa rồi khóa trái lại.

Hắn không trả lời mà nhìn chăm chăm vào cô, cô vừa tắm xong khuôn mặt hiện một tầng đỏ ửng.

Phó Tự Hỉ bị nhìn chăm chăm bỗng cảm thấy hơi hoảng, rồi đột nhiên nhớ tới cái gì, cô nói: "Hạ Khuynh, anh đến đây xem cái này."

Cô đi ra ban công chỉ vào cái váy hồi sáng: "Tôi đã giặt sạch rồi, nhưng nó vẫn còn nhăn..." Cô sợ hăn nghĩ cô đang nói dối hăn.

Hạ Khuynh đi qua liếc mắt nhìn cái váy "Ừ" một tiếng. Sau đó kéo cô đến bàn trà, hăn nhìn thấy rất nhiều đồ ăn vặt đang bày la liệt trên đó.

"Ăn nhiều như vậy muốn biến thành heo à!"

"Tôi thích vừa ăn vừa xem TV."

"Hèn gì em béo như vậy." Hăn liếc mắt nhìn xuống ngực cô.

Cô theo ánh mắt hăn, cũng cúi đầu xem.

Nhớ lại có lần Phó Tự Nhạc dắt cô đi mua nội y, cô còn than vãn: "Tự Nhạc vì sao chị lại béo như vậy..."

Tự Nhạc gầy hơn cô rất nhiều. Không chỉ có mình Tự Nhạc, cô còn thấy phu nhân, dì Quan cũng không có béo như vậy.

Phó Tự Nhạc cười cười miết mặt cô: "Cái này không phải béo. Cái này gọi là đầy đặn."

Sau đó em gái còn nói: "Nhưng nhất định phải mặc áo con nha, không thôi thịt nó sẽ chạy đi chỗ khác hết á."

Phó Tự Hỉ sau đó rất nghe lời mỗi ngày đều kiên trì ngoan ngoãn tập mặc nội y.

Cô nhớ rõ Phó Tự Nhạc đã nói đây là béo tốt, nhưng khi bị Hạ Khuynh chê như vậy, cô lại có cảm giác xấu hổ. Đúng vậy, cô quả thật rất béo.

"Phó Tự Hỉ, tôi nói với em một chuyện." Hạ Khuynh đem ánh mắt di chuyển từ ngực lên gương mặt cô.

"Ừ." Cô biết Hạ Khuynh đến tìm là vì có việc muốn nói.

"Đêm nay tôi không có chỗ ngủ. Em phải mang nửa cái giường chia cho tôi."

Cô trờng mắt: "Giường của anh so với tôi còn tốt hơn nhiều kìa."

"Em nghĩ rằng tôi thích ngủ trên giường của em lắm sao. Tôi làm mất chìa khóa phòng nên không vào được. Đã trễ thế này cũng không tìm được người mở khóa." Hạ Khuynh rất vô liêm sỉ giải thích.

Phó Tự Hi đã hiểu nhưng vẫn do dự: "Nhưng tôi cũng không thể chia cho anh một nửa đâu."

"..."

"Còn có Đại Hùng Bảo Bảo muốn ngủ." Giường nhỏ như vậy, còn phải chia cho hần một nửa, Đại Hùng Bảo Bảo một nửa, vậy thì cô phải ngủ ở đâu đây?

Hần thật muốn nói, cứ vứt đại con gấu rách nát đó sang một bên là được chứ gì! "Vậy chia làm ba." Hần nhượng bộ một chút cũng được vậy.

Phó Tự Hi nghĩ nghĩ cũng đồng ý.

Đêm mưa hôm ấy hần đã chăm sóc cô, hôm nay hần không có chỗ ngủ thì đến lượt cô giúp đỡ hần vậy.

Cô ngửi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người hần, bĩu môi: "Người anh thật thối."

Hạ Khuynh mặt đen lại. "Em mới thối!"

"Tôi mới vừa tắm xong nhé, thơm phức!" Cô nâng tay đưa lên chóp mũi hần.

Là mùi sữa tắm trộn lẫn với mùi hương của cô, thật nhẹ nhàng tinh khiết dễ chịu.

Kìm lòng không đậu, Hạ Khuynh cầm ngón trỏ của cô ngậm vào miệng, nhẹ nhàng liếm.

Cô giật mình phản ứng vội lùi ra sau.

Hạ Khuynh cắn một cái rồi nói: "Tôi muốn đi tắm, khăn mặt của tôi lần trước còn ở đây không?"

Phó Tự Hỉ lắc đầu, cô đã lấy mang đi lau bàn rồi. "Để tôi tìm một cái khăn mới."

Sau đó cô chạy ra ngoài tìm, một hồi vẫn chưa tìm được cái khăn mới, trở về nói với hắn: "Không tìm được khăn mới rồi."

Hạ Khuynh nắm tay cô đi vào phòng tắm, hỏi "Cái nào là khăn của em?"

Cô chỉ chỉ vào cái khăn to có họa tiết hoạt hình. "Vậy thì tôi cho anh mượn khăn của tôi."

"Ngoan." Hạ Khuynh ôn nhu sờ sờ đầu cô: "Chờ tôi tắm xong."

"Ừ biết rồi."

Phó Tự Hỉ ngồi trên giường chờ Hạ Khuynh tắm, cảm thấy rất vui, lúc trước cô rất thích ba mẹ vuốt đầu y như vậy khen mình ngoan.

Hạ Khuynh lau khô cơ thể, khóa thân bước ra.

Phó Tự Hỉ nghe được tiếng cửa phòng tắm mở bèn ngồi dậy: "Hạ Khuynh..." rồi sau đó sững sờ nhìn xuống hông của hắn.

Cô nghĩ rằng chỉ có ngực của mình mới béo hơn của hắn thôi.

Lại cảm thấy có gì đó không ổn thì tự thì thầm: "Tại sao nó không giống?"

"Cái gì mà không giống." Hạ Khuynh nghe được, theo hướng mắt cô đang nhìn chăm chăm vào bụng dưới của hắn. Xong cô lại cúi đầu nhìn phía dưới của mình, trống không.

Hạ Khuynh bước đến ôm chầm cô: "Nó không giống với cái của tôi?"

"Ừ đúng rồi." Cô ngược mặt nhìn hắn ngậy thơ nhẹ nhàng trả lời.

Tay hắn sờ xuống quần của cô, thỏa mãn cười xấu xa.

"Cái của em nó như thế nào, cho tôi nhìn thử xem, được không?"

Chương 9

Phó Tự Hỉ then quá vội hất tay hắn kéo quần lên: "Hạ Khuynh... đừng làm vậy mà..."

Cô tuy ngốc nhưng cũng biết chỗ đó không phải là nơi tùy tiện để cho người khác nhìn thấy. Phó Tự Nhạc tuy đã từng nhìn thấy ngực nhưng chưa bao giờ nhìn phía dưới của mình.

Hạ Khuynh không thèm nghe, từ từ thong thả chế trụ mặc cô ra sức giãy giụa, đem cô áp đảo trên giường, cúi đầu bám vào vành tai cô cười xấu xa. "Để tôi xem thử xem tại sao chúng ta không giống nhau."

Cởi ra được một nửa, tay hắn lần vào trong quần xoa nắn bờ mông tròn trịa của cô, lần theo đường cong từ từ đi xuống phía dưới sờ soạng. Đầu ngón tay hắn lướt qua từng địa phương mềm mại của cô. Hắn tự nhủ với chính mình phải nhẹ tay một chút.

Phó Tự Hỉ giãy dựa "Đừng mà!" cảm giác lỗ tai lẫn cơ thể đều ngứa ngáy, cô khó chịu vừa kéo tay hắn ra vừa cắn.

Cứu được bên này nhưng không cứu được bên kia, Hạ Khuynh thừa cơ hội kéo hẳn quần cô xuống, nơi bí ẩn mềm mại cách lớp quần lót lụa mỏng chọt lộ ra trước mặt hẳn.

Nhưng...

SHIT!! Thực là mẹ nó xui xẻo mà!!

Hạ Khuynh đứng thẳng người dậy, nhìn chăm chăm vào nơi đó của cô: "Nó đến từ lúc nào?"

Phó Tự Hi nhân cơ hội kéo quần lên, suy nghĩ một lúc vẫn không hiểu hẳn đang nói cái gì. "Cái gì?"

"Cái này ngày hôm qua rõ ràng không có." Hẳn lướt nhẹ ngón tay lên bụng dưới của cô. Cô bị hẳn sờ một cái cũng tỉnh ngộ ra hẳn đang muốn nói đến cái gì, ngượng ngùng trả lời: "Hôm nay... buổi chiều."

Đột nhiên tháng này tới sớm hơn so với mọi lần.

Hạ Khuynh thất vọng mặt đanh lại phát giận.

"Phó Tự Hi! Đừng tưởng đêm nay tôi không làm gì được em!"

Cô nhìn theo sắc mặt của hẳn, không hiểu mình đã làm gì lại chọc giận đến hẳn nữa, bối rối thỏa hiệp: "Hạ Khuynh. . . đừng bắt nạt tôi nữa, tôi sẽ chia nửa cái giường cho anh mà..."

Hạ Khuynh mặc kệ không nghe. Hẳn kéo vạt áo ngủ của cô lên: "Ai muốn cái giường của em, ngoan ngoãn nằm im cho tôi, tôi sẽ cố gắng nhẹ nhàng làm một lần rồi tha cho em."

Phó Tự Hi vừa sợ vừa thẹn khi nhìn thấy động tác của hẳn. Hẳn vừa kéo lên, cô vội vàng túm lấy kéo xuống. Đến lúc này, Hạ Khuynh càng lúc càng thiếu kiên nhẫn, bắt hai tay cô trói lại kéo qua đỉnh đầu, mặc cô ra sức giãy

giữa, đem quần áo của cô cởi ra, phơi bày nửa cơ thể trắng nõn đầy đặn ra trước mặt hắn.

". . . Hạ Khuynh... anh buông tha cho tôi đi... huhu" Cô sợ quá khóc òa lên.

Tay hắn không an phận từ từ dờ lên trên xoa nắn bầu ngực tròn đầy của cô. Tròn đầy mềm mại, quả thật rất đẹp!

Hạ Khuynh nhìn thấy nửa cơ thể khỏa thân của cô, hai mắt híp lại, dục vọng dâng lên lan tràn. Trước đây hắn chỉ nhìn thấy cô mặc bộ quần áo thể thao, vẫn chưa tưởng tượng ra dáng người của cô. Hôm nay mới phát hiện được, thì ra cũng không tệ.

Không giống vóc dáng ốm yếu chỉ toàn xương xẩu đang thịnh hành mà cũng có da có thịt mềm mại đầy đặn. Đây là dạng mà hắn cảm thấy thoải mái nhất. Hắn thả tay buông lỏng cổ tay cô, nắm cái cằm nhỏ của cô miết nhẹ đôi môi anh đào, cười đến gian tà: "Phó Tự Hi, em thật là gợi cảm."

Hắn nắm một bên đầy đặn của cô tùy ý xoa nắn vân vân, cảm giác mềm mại đầy đặn dưới lòng bàn tay khiến cho hắn mê mết không muốn buông tay: "Nó lớn lên từ lúc nào thế, vừa mềm vừa mịn, tôi thật sự rất thích."

Phó Tự Hi sợ muốn chết lại càng không hiểu hắn đang nói cái quái gì, chỉ biết khóc thảm thiết. Đầu lưỡi của hắn chui tọt vào miệng cô, liếm liếm mấy cái răng nhỏ rồi quấn chặt lưỡi của cô mà chơi đùa. Cái miệng này thật là ngọt ngào đã vậy còn có mùi sữa thoang thoảng.

Phó Tự Hi phản kháng giãy giụa dữ dội cũng vô ích, hắn vẫn đè chặt cô, ra sức giày vò, miệng hắn toàn là mùi rượu nồng nặc khiến cô hít thở không thông.

Nhận thấy được Phó Tự Hi không có kinh nghiệm, Hạ Khuynh dờ môi xuống cắn nhẹ lên nụ hoa đỏ ửng trên ngực, một tay còn lại nắm cái hông của cô ngắt néo khiêu khích.

Phó Tự Hi lúc này đột nhiên "Aaa..." kêu lên một tiếng —— thật là ngửa ngáy. Cô sợ nhất người khác chạm vào thắt lưng, vừa buồn vừa khó chịu. Hạ Khuynh nghe được tiếng rên của cô lại càng hưng phấn, ngẩng đầu nhìn cô, lại nhéo thêm vài cái: "Ngoan nào, Phó Tự Hi, đừng khóc, kêu lên lớn tiếng một chút cho tôi nghe nào."

Cô lắc mông trốn khỏi ma trảo của hắn, miệng không ngừng la oai oái.

"Em thật là ngoan!" Hắn nhớ đến bộ dáng lúc cô cười với hắn làm hắn không khống chế được, hiện giờ lại nhìn thấy cô đáng thương vừa la vừa khóc cũng khiến hắn nổi lên ý nghĩ xấu xa, thật càng muốn khi dễ cô.

Hắn buông thắt lưng của cô ra, hai tay ra sức miết đôi gò núi xoa nắn tạo ra đường rãnh sâu hun hút mê người. Hắn dờn thân, cầm lấy tiểu phúc (*cái ấy*) áp vào giữa rãnh ngực cô nhẹ nhàng dỗ nàng: "Em ngoan ngoan nghe lời thì tôi sẽ dịu dàng một chút. Em mà còn nháo lên nữa thì tôi sẽ cùng nháo với em."

Phó Tự Hi bị hắn môn trồn cơ thể mềm nhũn ra không còn sức lực, lại ngơ ngác nhìn xuống hạ thân của hắn, vừa sợ vừa ngạc nhiên.

Tại sao lại không giống với khi này.

Vì sao... chỉ trong thời gian ngắn mà nó vụt lớn nhanh như vậy... Huhu... Hạ Khuynh đúng là con quái vật!

Cô hoảng sợ lại càng òa khóc to hơn, nước mắt thi nhau trào ra mãnh liệt. Hạ Khuynh nhìn thấy bộ dáng cô càng khóc đáng thương hắn càng hưng phấn.

"Phó Tự Hi, thế nào em cũng phải cho tôi thoải mái một lần."

Cô cảm thấy hắn đang nằm đè lên người mình thật giống một con dã thú đói khát, gắt gao muốn ăn thịt còn nhai luôn cả xương của mình.

"Hạ Khuynh... không chơi nữa, tôi sai rồi tôi sai rồi. . ." Cô vừa khóc vừa mếu.

Cái ấy vùi vào giữa nơi đầy đà của cô, hẳn cảm thấy rất thích thú. Nơi đầy đà hoàn toàn bao trọn lấy người anh em của hẳn, vài giọt mồ hôi trên trán hẳn còn rớt xuống một vùng trắng noãn của cô. Thật sự thích chết đi được! Hẳn chưa bao giờ làm kiểu này với những cô ả ngực khủng khác.

Phó Tự Hi bị hẳn kẹp chặt ma sát lên xuống một lúc lâu, cả người nóng như phát hỏa thật khó chịu. Hẳn vẫn càng làm càng hăng say.

Nước mắt cô ướt đầm rơi xuống khắp gương mặt, hẳn càng gia tăng tốc độ, hô hấp càng ngày càng dồn dập, tần suất tiếng khóc phát ra theo từng hành động của hẳn từng chút từng chút như đang phản kháng lại động tác độc ác của hẳn.

===== Tôi là đường phân cách tốc chiến tốc thắng =====

Hạ lão nhị bế quan đã lâu, lần này có thể anh dừng ra trận rồi. Hẳn thỏa mãn gầm nhẹ phun ra, trên mặt, trên ngực Phó Tự Hi lúc này toàn là chất dịch nhớt nháp của hẳn.

Cô vừa khóc vừa lau lung tung lên. Hạ Khuynh nhìn cô bị hẳn chà đạp giày vò một hồi, có cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Hẳn sớm khai trai từ lâu, đời sống phóng túng trác táng cũng không ít nhưng vài năm nay đã có ý thức kiềm chế lại, bọn Chu Phi Lương yêu thích mới mẻ thay người như thay áo, còn hẳn thì khác, trong một thời gian chỉ có một bạn gái cố định duy nhất. Lúc độc thân cũng sẽ vui chơi theo bọn kia một chút, nhưng cũng không bao lâu lại có bạn gái mới.

Về cơ bản, tình trường đối với hẳn chỉ là một dạng phát tiết dục vọng, thỏa mãn nhu cầu sinh lý của bản thân mà thôi.

Nhưng hần lại cứ bị Phó Tự Hỉ khơi mào dực vọng, vài lần còn xém chút không kiềm chế được. Thật sự hần không muốn chạm vào cô. Vì nếu Phó Tự Nhạc phát hiện ra chắc chắn sẽ không bỏ qua hần, hần không muốn phải chịu trách nhiệm với Phó Tự Hỉ.

Chuyện xảy ra đêm nay có lẽ là do hần uống quá nhiều rượu nên không nhẫn nhịn được. Cũng may là cơ thể cô hiện tại không tiện. Phó Tự Hỉ đợi cho Hạ Khuynh rời khỏi thân mình, liền chạy đến ôm chặt Đại Hùng, vùi mặt vào nó òa khóc lên.

Hạ Khuynh cầm lấy khăn tay bước qua giúp cô lau sạch sẽ. Cô gặt gao ôm lấy cổ chấp không chịu ngẩng đầu.

"Phó Tự Hỉ." Hạ Khuynh nhẹ giọng, "Nó dính lên khắp nơi bẩn lắm, để tôi giúp em lau."

Cô không nhúc nhích. Hạ Khuynh lấy tay túm Đại Hùng, cô bên kia nắm chặt cái đầu nó kéo lại không buông, con gấu vốn đã rất cũ bị hai người giằng kéo một lúc bị rách toạt ra, đầu một nơi thân một nơi.

Cô kích động ngẩng đầu, giận dữ cắn môi, nước mắt rơi xuống còn nhiều hơn so với lúc này, chỉ có điều là bây giờ những giọt nước mắt ấy rơi trong lặng lẽ không hề phát ra tiếng.

Hạ Khuynh đã từng nhìn thấy cô khóc rất nhiều lần, ngay cả lúc vừa rời, nhưng chưa bao giờ giống như bây giờ, trong ánh mắt tràn ngập bi thương trầm trọng.

Hần chột chột dạ, lấy tay khẽ lau nước mắt trên mặt cô. "Ngoan, đừng khóc nữa, nó có thể khô lại được mà."

Phó Tự Hỉ cúi đầu nhìn Đại Hùng, môi dưới bị cắn đến nát, nước mắt vẫn tuôn không ngừng. Hạ Khuynh thấy cô như vậy đau lòng muốn chết. "Phó Tự Hỉ, đừng khóc, em muốn làm sao mới ngừng khóc đây, tôi nghe lời em..."

Cô nghe được lời hăn nhưng vẫn muốn khóc. Đại Hùng là quà sinh nhật được chính tay mẹ may cho cô, nó bầu bạn với cô đã rất nhiều năm, ngày ngày cô luôn ôm nó cùng đi vào giấc ngủ...

Mẹ là người dịu dàng nhất trên đời này, kể chuyện cổ tích cho cô nghe, dạy cô viết chữ, còn dạy cho cô phải biết ngoan ngoãn lễ phép, lúc nào cũng ôm cô vào lòng mà nói rằng cô chính là món quà quý giá nhất mà ông trời đã ban cho bà.

Cô còn nhớ rõ hình ảnh lúc mẹ đang hấp hối, mẹ nói rằng dù không còn được ở bên cạnh cô nữa nhưng mẹ lúc nào cũng yêu cô nhất, lúc nào cũng đứng ở một nơi xa mà trông về cô.

Cô cảm thấy mẹ ngày ngày vẫn nhìn mình thông qua Đại Hùng, vì vậy cô mới mang tất cả những hình ảnh của mẹ phỏ thác vào nó, xem như mẹ vẫn còn ở bên cạnh.

Thật ra lúc trước Đại Hùng đã bị rách vài lần, làm lần nào cô cũng khóc sướt mướt. Nhưng nó được Phó Tự Nhạc khâu lại, chữa hết bệnh cho nó. Vậy mà bây giờ nó bị xé hư hoàn toàn rồi.

Hạ Khuynh nhìn thấy cô khóc tay chân lúng túng không có biện pháp, hăn biết cô khóc lóc thương tâm như thế là vì con gấu bông kia. Hăn nhận ra được đây là món đồ chơi kỉ niệm đi theo năm tháng của cô, có lẽ do một người rất quan trọng trong cuộc đời tặng cho cô.

"Em khóc lâu như vậy không thấy mệt sao. Được rồi, ngoan, để tôi nghĩ cách khâu lại cho nó!"

Cô nghe được hăn nói thế rồi cuộc cũng lau nước mắt ngẩng đầu nhìn hăn nhưng mím môi im lặng không nói.

"Kim chỉ để ở đâu?" Hăn hỏi.

Cô yên lặng bước xuống giường, đến tủ mở ngăn kéo ra lấy một bộ kim chỉ khâu đưa cho hấn.

Hạ Khuynh bước vào phòng tắm, cầm quần áo ra mặc vào trước mặt cô.

Phó Tự Hỉ nửa thân trần đang đứng trước tủ, làm hấn lại sinh ra ý niệm không đứng đắn. Nếu không phải thấy cô đang buồn, hấn thật muốn òe cô xuống làm một lần nữa.

Bỏ đi, bây giờ hấn chỉ hy vọng có thể dỗ cho cô nín khóc.

Hấn tiếp nhận kim chỉ khâu rồi kéo cô qua bên giường ngồi xuống, hỏi: "Phó Tự Nhạc có từng khâu qua chưa?"

Phó Tự Hỉ gật đầu, chỉ chỗ Phó Tự Nhạc từng may.

Hạ Khuynh nhìn nghiên cứu kĩ một hồi rồi thử bắt chước theo đường may cũ khâu lại cái đầu bị rách của con gấu bông.

Phó Tự Hỉ ngồi bên cạnh tập trung tinh thần theo dõi hấn may qua may lại, rốt cục cũng ngừng khóc.

Đột nhiên tầm mắt của Hạ Khuynh vô tình xoẹt xuống ngực cô: "Phó Tự Hỉ, lấy quần áo mặc vào đi. Hai khối thịt của em cứ nhích tới nhích lui làm tôi không tập trung được."

Cô đỏ mặt gật gật đầu, đứng lên cầm quần áo bị vứt dưới đất cẩn thận mặc vào xong lại đến ngồi bên cạnh hấn. Một lúc lâu, Hạ Khuynh cuối cùng cũng vá xong chỗ bị rách, bất quá khâu nhìn không đẹp như của Phó Tự Nhạc. Xong việc hấn quay đầu hỏi Phó Tự Hỉ: "Thấy thế nào? Đây là lần đầu tiên bản thiếu gia làm việc này đấy nên em cũng đừng kì vọng nhiều quá."

Hấn thực sợ cô lại khóc một lần nữa.

Phó Tự Hỉ mang Đại Hùng ôm vào lòng nhìn một hồi, tay sờ sờ vào đường may nghiêng lệch trên cổ nó.

"À." Cô gục đầu vào đầu nó.

Hạ Khuynh rốt cục cảm thấy mọi chuyện đã ổn thỏa rồi, xoa nhẹ vành tai cô: "Được rồi, vậy thì rửa mặt rồi đi ngủ đi, nhìn em khóc thật xấu chết đi được."

Phó Tự Hỉ đem Đại Hùng Bảo Bảo đặt qua một bên, sau đó nghe lời chạy vào phòng tắm rửa mặt tiện thể rửa sạch vết nhớp nháp còn lưu trên thân thể.

Sau đó cô bước lên giường lại ôm Đại Hùng Bảo Bảo vào lòng, đưa lưng về phía hăn cúi đầu nói: "Hạ Khuynh, đây là mẹ."

Hạ Khuynh đã hiểu. Vậy mà lúc này hăn lại làm chuyện đó với cô trước mặt mẹ. Trong lòng hăn lúc này cảm thấy nhói nhói không nói nên lời. Lúc nào nhìn thấy cô cũng khiến hăn dao động không yên.

Hăn nằm xuống bên cạnh, vòng tay ôm lấy Phó Tự Hỉ thật nhẹ nhàng ôn nhu: "Phó Tự Hỉ, thực xin lỗi."

Chương 10

Phó Tự Hỉ nghe được câu xin lỗi ngỡ ngác quay lại nhìn hăn, đem Đại Hùng Bảo Bảo ôm càng chặt.

Cô cảm thấy, mỗi lần hăn đối xử tốt với cô xong sau đó sẽ lại bắt nạt cô. Sau khi bắt nạt lại tiếp tục đối xử tốt với mình, quá mâu thuẫn.

Cô tuy không hiểu những chuyện khi này hăn làm nhưng cô biết hăn coi đờ của mình là một việc làm không đúng đắn chút nào, cô thật là xấu hổ.

Thật ra những lúc nhìn thấy hấn đối xử ôn nhu dịu dàng với mình, cô rất muốn làm bạn thân thiết với hấn.

Cô sống ở Hạ gia chỉ có một mình. Đúng là mọi người ở Hạ gia đều đối xử rất tốt với cô nhưng họ vẫn phải làm công việc của họ, họ rất bận rộn thì sao mà có thời gian chơi với cô đây? Phó Tự Nhạc chỉ có cuối tuần mới được trở về. Cô thật sự rất muốn có thêm nhiều thật nhiều bạn, bất chấp người đó cảm xúc lên xuống thất thường như Hạ Khuynh.

"Hạ Khuynh, anh đừng bắt nạt tôi nữa... có được không?" Âm thanh của cô ngập ngừng bên tai hấn: "Tôi biết anh là một người tốt."

Hạ Khuynh nghe cô nói như thế chột rung động. Hấn đưa mắt nhìn cô, lại thấy cô gục mặt vào con gối bông. Hấn lại nằm xuống ôm thân thể mềm mại của cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô.

"Được!"

.....

Hạ Khuynh không có thói quen dậy sớm. Sau khi trải qua một đêm xao động như vậy, nhưng hấn vẫn ngủ rất ngon, đến bây giờ vẫn chưa thức dậy.

Đồng hồ sinh học Phó Tự Hỉ rất chuẩn, đến đúng thời gian cô tự động tỉnh giấc, cô không xuống giường ngay mà thường có thói quen sau khi thức dậy phải ôm Đại Hùng thủ thủ vài câu chào hỏi nó.

Nhưng sáng nay khi tỉnh dậy cô không ngồi dậy được, có một đôi tay rắn chắc ở phía sau lưng đang ôm chặt cô. Cô động một chút hấn lại càng ôm chặt hơn không chịu buông tha.

Cô chỉ vừa mới tỉnh giấc mắt chưa mở hẳn, cả người không cử động được nên đầu óc choáng váng mơ hồ, miệng lầu bầu: "Tôi muốn rời giường."
.."

Hạ Khuynh bị động tác của cô làm tỉnh, cảm thấy lúc này Phó Tự Hỉ thật là đáng yêu, nhịn không được thơm cô một cái.

Phó Tự Hỉ bị hân hôn đến tỉnh táo, quay đầu ngậy thơ nhìn hân cười: "Hạ Khuynh, buổi sáng tốt lành nha." Hân ừ một tiếng, véo má cô. Sau đó thấy chưa đủ lại phủ môi xuống, cái lưỡi nóng đi vào mút lấy cái lưỡi nhỏ nhắn, triền miên say đắm.

Phó Tự Hỉ lại bị hân làm cho mơ mơ màng màng. Chờ sau khi hân thỏa mãn buông ra, cô vừa thở hỗn hển vừa nói: "Hạ Khuynh, anh không muốn ăn sáng sao?"

Hạ Khuynh đại khái cũng đoán được cô đang ám chỉ việc hân đang hôn cô, không trả lời mà chỉ nhếch môi cười xấu xa, bước xuống giường đi rửa mặt.

Cô nhìn thấy hân bước vào phòng tắm liền ngồi dậy ôm lấy Đại Hùng Bảo Bảo nhìn xuống đường may hôm qua hân giúp mình sửa lại, cúi đầu cọ cọ vào nó.

"Phó Tự Hỉ, ở đây không có bàn chải đánh răng à?" Hạ Khuynh vào phòng tắm mới nhớ đến chuyện này, bước ra hỏi cô.

Cô ngẩng đầu nhìn hân, đột nhiên nhớ tới vấn đề gì đó, bẽn lẽn nói: "Hạ Khuynh... Chúng ta tối hôm qua đã quên đánh răng..." Cô bình thường trước khi đi ngủ đều có đánh răng, chỉ tại tối hôm qua bị hân bắt nạt hoảng quá nên quên mất.

"Thảo nào trong miệng em có mùi sữa, em như thế muốn bị sâu răng à. Mau đi tìm cho tôi một cái bàn chải đánh răng."

Cô gật gật đầu bước xuống giường, cố gắng nhớ lại chỗ Phó Tự Nhạ hay cất bàn chải đánh răng, vừa tìm vừa nói: "Hôm qua miệng anh cũng rất thối...."

Hạ Khuynh nghe xong lời này nhin không được lại véo nhẹ vào má cô, nhẹ hàm răng trắng ra cười với cô: "Đó là mùi rượu."

"Đừng véo nữa... để tôi giúp anh tìm đã..." Cô không dám nói nhiều vội vàng tìm bàn chải đánh răng.

Hạ Khuynh sau khi rửa mặt thay đồ xong muốn trở về phòng mình.

"Phó Tự Hỉ, tôi phải về phòng."

"Ừ."

Đi được vài bước, hần quay đầu lại. Cô bên này đang ngồi trên giường nhìn bóng lưng hần rời đi, đột nhiên thấy hần suy tư gì đó rồi quay trở lại ngồi xuống kế bên mình.

"Tại sao anh vẫn chưa đi về?"

Hần định giơ tay lên véo má cô: "Em nói như thế là muốn đuổi tôi đi phải không?"

"Không có." Cô lắc đầu, trốn tránh tay hần.

Hần trẻ con không buông tha, nâng mặt cô véo thêm vài cái thỏa mãn mới chịu buông tha: "Em đừng cả ngày cứ trốn trong phòng ngủ, nên đi ra ngoài nhiều một chút. Nếu em thích thì cứ đến nhà lớn mà chơi, tôi sẽ không khi dễ em nữa."

....

Từ sau khi hần trở về Phó Tự Nhạc có dặn cô không được đến nhà lớn và phải tránh xa hần ra, cô luôn ngoan ngoãn nghe lời. Sau khi trải qua hai ngày nay, nỗi sợ hãi đối với hần trong cô buông xuống không ít, khiến cô phải suy nghĩ lại một chút.

Nhà sau (nơi cô ở) là một nơi chẳng có gì thú vị. Nhà lớn nằm ở bên kia hoa viên có rất nhiều người để chơi cùng, trước đây cô thường đến đó

nhưng mỗi lần bắt gặp Hạ Khuynh, hấn cứ trêu chọc cô không tha, vì vậy sau này cô chẳng dám đến nơi đó nhiều nữa.

.....

Hạ Khuynh không nhìn ra hành vi hôm qua hấn đối xử với cô như vậy là đúng hay sai nhưng bây giờ hấn cảm thấy có chút áy náy. Nhìn thấy cô cứ suốt ngày nhốt mình trong phòng ngủ, rất cô độc, hấn khó chịu lắm, cô cứ như vậy thế nào từ không có bệnh cũng trở thành có bệnh cho xem.

Phó Tự Hỉ mắt long lanh cảm động nhìn hấn, đang bị hấn véo má cô cũng chẳng thấy đau nữa: "Hạ Khuynh, tôi có thể được đến nhà lớn sao?"

"Đương nhiên có thể."

Tâm tình cô rất vui vẻ nhưng cũng còn tia do dự: "Tự Nhạc nói anh muốn dưỡng thân thể nên không được đến đó làm phiền."

"Em qua đó sẽ làm phiền tôi sao?"

"Sẽ không." Cô lắc lắc đầu: "Tôi sẽ thật nhẹ nhàng."

Hạ Khuynh không véo nữa, chuyển sang xoa xoa đầu cô: "Tốt, tôi biết em rất ngoan."

Cô rất thích hành động này của hấn, vui vẻ cười tí mắt: "Hạ Khuynh, nếu anh thấy tôi làm phiền thì cứ nói cho tôi biết nhé."

"Được, tôi hỏi em một việc, bình thường em làm gì để trải qua một ngày?"

Nghe hấn hỏi cô sững sốt nhưng vẫn im lặng không trả lời. Hạ Khuynh bình tĩnh không thúc giục, chờ cô suy nghĩ.

Qua một hồi lâu cô mới ậm ừ trả lời hấn: "Rời giường đi đến chỗ dì Quan ăn sáng, sau đó trở về phòng viết chữ. À, viết xong lại đến chỗ dì Quan ăn cơm trưa, sau đó trở về ngủ. Buổi chiều thức dậy là có thể đi chơi."

Hạ Khuynh cảm thấy có chút kì lạ. "Em biết tự viết chữ?"

"Ừ tôi biết viết mà." Phó Tự Hỉ cười đắc ý.

"Lấy lại đây cho tôi xem."

Cô chạy ra phòng khách cầm quyển vở tập viết, đưa đến trước mặt Hạ Khuynh.

Hắn nhìn vào quyển vở, thì ra đây là một dạng giống như nhật ký, viết về cuộc sống mỗi ngày của cô, chữ viết tuy không quá đẹp nhưng gọn gàng tinh tế, từng nét từng nét hạ bút cẩn thận.

Đây thật sự không phải là Phó Tự Hỉ trong trí tưởng tượng của hắn.

Hắn hỏi: "Mỗi ngày đều viết như vậy?"

Cô gật gật đầu: "Mẹ nói, mỗi ngày đều viết thì sẽ không quên."

Phó Tự Hỉ sau khi bị đụng trúng đầu trí nhớ giảm sút hẳn, hơn nữa lại không đi học, mẹ sợ cô trở thành một kẻ dốt đặc cán mai, nên dặn cô hàng ngày phải viết vài chữ. Bà nghĩ rằng, cho dù đầu óc cô tiếp thu hơi chậm nhưng ít nhất vẫn biết chữ.

Tuy mẹ đã đi xa nhiều năm nhưng cô vẫn rất vâng lời ngày ngày kiên trì tập viết.

"Em thật sự rất vâng lời mẹ." Hạ Khuynh nhìn cô đầy trìu mến.

"Hạ Khuynh, Hạ Khuynh. Mẹ tôi là người tốt nhất tốt nhất." Cô rất tự tin khẳng định với hắn.

"Phó Tự Hỉ, năm sau tôi mới trở lại làm việc nên bây giờ rất nhàn rỗi, hay là để tôi dạy em nhé?" Hắn nhìn cô cười rạng rỡ.

Cô nhấc nhien mở to mắt nhìn hắn.

Hạ Khuynh tiếp tục nói: "Buổi sáng tôi đọc sách, em thì viết chữ. Buổi chiều em thức dậy, tôi sẽ dắt em ra ngoài chơi, thế nào?"

Phó Tự Hi nghe xong lời hăn tâm tình kích động vui đến nói không nên lời. Cứ tưởng rằng sau khi làm hư váy thì hăn sẽ không thèm dẫn cô ra ngoài chơi nữa chứ.

Hai mắt cô cong lên như vầng trăng khuyết "Hạ Khuynh..."

"Ừ sao nào?"

Hạ Khuynh càng xấp lại gần cô. Hô hấp ấm nóng của hăn phả lên mặt cô: "Được..."

Hạ Khuynh phát hiện càng ngày hăn càng thích hôn cô.

Phó Tự Hi nhớ đến việc hôm qua mình liếm liếm làm hăn nổi giận nên không dám làm vậy nữa, chỉ ngoan ngoãn ngồi yên bị động mặc hăn muốn làm gì thì làm, đầu óc bị làm cho choáng váng mơ hồ thờ hờn hển.

Sau khi chấm dứt một nụ hôn dài triền miên, hăn lại nhớ đến một vấn đề, không thể không nhắc nhở Phó Tự Hi.

"Phó Tự Hi, em phải nhớ không được nói cho Phó Tự Nhạc biết chuyện đêm qua tôi đã ngủ trong phòng của em, biết chưa?"

"Vì sao?" Cô hoảng hốt cảm thấy có gì không đúng ở đây, vội hỏi lại hăn.

"Cô ta mà biết sẽ trêu chọc tôi chiếm giường của em vì không có chỗ để ngủ, tôi sẽ mất mặt lắm đấy." Hăn đùa cợt giải thích.

Đúng rồi nha, hăn là thiếu gia mà, nếu bị phát hiện chuyện này thì không tốt lắm đâu. Hơn nữa, quan hệ của Tự Nhạc với Hạ Khuynh thật là có chút gì đó kỳ quái. Nếu Tự Nhạc mà biết chuyện này chắc chắn sẽ cười nhạo hăn.

"Được, nhưng chuyện đọc sách có thể nói không?"

"Việc này mẹ tôi sẽ nói cho cô ta biết." Hãn không muốn trực tiếp nói với Phó Tự Nhạc, để mẹ giải quyết thì có vẻ tốt hơn: "Được rồi, tôi về phòng trước, sau khi ăn sáng xong em qua đó với tôi."

Phó Tự Hi ngoan ngoãn gật đầu, bước xuống giường đi rửa mặt.

Phó Tự Nhạc có nói trong thời gian đến ngày phải mặc quần màu tối một chút. Cô sau khi rửa mặt chải đầu xong đến tủ áo tìm một bộ quần áo thể thao màu tối, vừa mặc vào vừa nghĩ nghĩ, không biết bây giờ phu nhân đã đi ra ngoài chưa nhỉ. Ngày hôm qua chú Hoắc đem giày đưa lại cho cô vì phu nhân không ở nhà, nên không đưa trả cho bà được.

Cô đến chỗ dì Quan ăn xong bữa sáng, trở về phòng lấy giày, sau đó mới đi đến nhà lớn.

Hạ Khuynh trở về phòng tắm rửa, thay một bộ quần áo mới. Sau đó đến phòng khách lớn dùng điểm tâm.

Lương San cũng đang ở đây, vừa nhìn thấy Hạ Khuynh, mặt bà hơi hờ. "Con trai, hôm qua mẹ có gặp Hề Thế Hàm."

"Ừ hôm kia con cũng mới gặp hãn."

"Hả, nó có gặp Tự Hi không?"

Lời này vừa ra, Hạ Khuynh biết ngay mẹ hãn đang muốn ám chỉ đến cái gì: "Mẹ, Hề tử đã có vị hôn thê nhiều năm rồi."

"Không phải chia tay rồi sao."

"Hai người bọn họ phân phân hợp hợp nhiều lần rồi, cứ như thói quen hằng ngày."

"Theo con mắt của một người trưởng bối mẹ nói thật nhé, Hề Thế Hàm nhìn cũng không tồi chút nào đâu." Đáng tiếc, đứa con rể tốt này đã bị bà

mẹ vợ khác nhìn trúng rồi...

Nhắc đến Phó Tự Hỉ, Hạ Khuynh nhân tiện nói. "Mẹ, chuyện của Phó Tự Hỉ không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết. Dù sao trong khoảng thời gian này con cũng rảnh rồi, có gì con mang cô ấy ra ngoài nhiều một chút là được."

Lương San nghĩ thầm: thật là quá tốt, con của bà đã biết suy nghĩ thông suốt rồi: "Phải sớm nên như vậy chứ, nhưng con đừng đưa con bé đến mấy chỗ không đứng đắn, biết chưa?"

"Con biết rồi. Nhưng mẹ phải nói cho rõ với Phó Tự Nhạc, cô ta mắc bệnh 'yêu chị gái', chỉ sợ lúc con giúp Phó Tự Hỉ tìm được người thích hợp, cô ta sẽ nổi điên đuổi theo đánh giết con."

"Nói vậy là có ý gì, Tự Hỉ cũng đã đến tuổi, dì Quan mấy lần nhắc khéo với mẹ đứa nhỏ Tự Nhạc nó bảo chị của nó không lấy chồng thì nó cũng không chịu gả đi. Con xem, tình cảm của hai chị em nó thật là khăng khít."

Hạ Khuynh cười nhạt: "Đây là biểu hiện của bệnh yêu chị gái."

"Con nói vợ vẫn gì thế. Tự Hỉ con đã nhìn không vừa mắt thì chắc chắn Tự Nhạc cũng vậy, chúng nó đều mất cha mất mẹ từ nhỏ, thật sự rất đáng thương a~."

Thật ra trong lòng Lương San đang có dự định tác hợp cho Hạ Khuynh và Phó Tự Nhạc.

Có lần bà nhìn thấy hai đứa trẻ này đứng trong phòng bếp đối thoại cái gì đó, khi bà đến gần nghe lén, bị hai đứa nó phát hiện, nhìn thấy bà chúng nó im re không nói một câu. Hạ Khuynh mặt lạnh đi ra, Phó Tự Nhạc cũng trưng vẻ mặt nghiêm túc tiếp tục làm việc.

Bà đang nghi ngờ hai đứa này chắc chắn có gian tình, đã vậy nhìn bọn chúng cũng thật xứng đôi nha.

Bà cảm thấy con trai mình bất luận tướng mạo hay khí chất đều thuộc dạng xuất sắc, còn Phó Tự Nhạc cũng là một đại mỹ nữ tinh tế. Hơn nữa bà biết thẳng con trai mình chỉ thích những đứa con gái xinh đẹp tinh tế giống như vậy. Vậy mà mỗi lần nhắc đến Phó Tự Nhạc, nó đều trưng ra cái mặt lãnh đạm như không liên quan đến mình.

Lương San thầm nghĩ có phải do Tự Nhạc nói: "Chị không cười, em không gả" là để khích tướng con trai mình? Nó phải giúp Tự Hi tìm một ý trung nhân tốt thì mới có thể theo đuổi được Tự Nhạc.

Hạ Khuynh không hề biết Lương San trong lòng đang nghĩ loạn xạ lên như vậy, hẳn chỉ nghĩ rằng do Phó Tự Hi quá yếu đuối, còn Phó Tự Nhạc quá mạnh mẽ vì thế nên hai chị em không muốn lập gia đình.

Chương 11

Khi Phó Tự Hi đi đến nhà lớn thì nghe được thiếu gia và phu nhân đang dùng điểm tâm, không dám làm phiền đến họ nên cô ra đại sảnh ngồi chờ.

Đến khi bọn họ đi ra, cô chạy đến chào: "Phu nhân, Hạ Khuynh..."

Hạ Khuynh ngược mắt lạnh lùng nhìn cô, thấy hẳn như vậy âm thanh của cô ngày càng bé: "Thiếu gia..."

"Tự Hi, con đến thật đúng lúc, để ta bảo Hạ Khuynh dẫn con ra ngoài chơi nhé." Lương San cười cười thân thiết kéo tay cô.

Cô gật gật đầu, việc này buổi sáng Hạ Khuynh có nói với cô rồi mà.

Cô cầm cái hộp giày đưa cho bà: "Phu nhân, con đến trả giày cho bà..."

Lương San nở nụ cười: "Tự Hi, đây là cho con. Hơn nữa, cũng không phải ta ra tiền. Ha ha, con trai ta có tiền nhiều lắm, không cần trả."

Hạ Khuynh liếc mắt dò xét mẹ hãnh, cảm thấy bà đã bị Phó Tự Hi đồng hóa mất rồi.

Phó Tự Hi mờ mịt nhìn về phía Hạ Khuynh, hãnh không phải kêu cô trả lại cho phu nhân sao?

Sau đó cô bị Lương San lôi kéo ngồi xuống ghế.

"Mua giày chỉ là chuyện nhỏ." Lương San nghĩ Phó Tự Hi chưa từng yêu đương hay yêu thích một ai sâu đậm. Có lẽ vậy, nhìn khía cạnh bên ngoài chính xác là như thế "Tự Hi, ta hỏi con, hôm kia đi chơi có nhìn thấy anh nào đẹp trai không?"

"Thiếu gia rất đẹp trai." Phó Tự Hi thực thành thật nói.

Vị thiếu gia nào đó nghe được câu này ung dung ngồi xuống sofa, khóe miệng nhếch lên hài lòng tự đắc

Lương San quay đầu đánh giá Hạ Khuynh: "Hì hì, dĩ nhiên nó rất đẹp trai." Đó là đương nhiên rồi.

Hạ Khuynh thầm xác định có những lúc mẹ hãnh thật sự rất ngây thơ.

"Vậy trừ nó ra thì còn ai không?" Lương San hỏi tiếp.

Phó Tự Hi nghĩ nghĩ, kỳ thật ngày đó cô không nhớ rõ mặt từng người lắm.

"Con quên mất rồi ạ."

Lương San tự an ủi chính mình, cứ từ từ thì nó cũng sẽ đến: "Vậy con có nói chuyện với ai không?"

"Có a, một người mặc áo màu trắng."

Lương San liếc mắt sang Hạ Khuynh, đó là ai?

Hạ Khuynh lãnh đạm trả lời. "Hề tử."

"À à thì ra là vậy. Tự Hỉ à, con thấy nó có đẹp trai không?"

"Con cũng không nhớ rõ nữa ạ."

...

Lương San thật bị đả kích chỉ tiếc rèn sắt không thể thành thép, trong lòng thầm buồn bã thở dài. Một lúc sau, nhìn đồng hồ thấy thời gian cũng không còn sớm, nên cũng chuẩn bị đi ra ngoài. Trước khi đi bà còn dặn dò Hạ Khuynh phải chăm sóc Phó Tự Hỉ thật chu đáo.

Đợi đến khi chỉ còn lại hai người, Hạ Khuynh nói một câu với cô xong cũng xoay người bước đi: "Chúng ta đến phòng sách."

Cô xách hộp giày cùng đi đến phòng sách, sau khi vào còn đóng cửa cẩn thận.

"Hạ Khuynh, đôi giày này. . ."

"Để cho tên hoàng tử của em lo." Không đợi cô nói hết, hấn đã mang đôi giày quăng cho cái vị hoàng tử chưa biết mặt nào đó: "Đặt nó ở đây trước đi, chừng nào về phòng thì cầm theo."

Phó Tự Hỉ để hộp giày xuống có chút lo lắng suy nghĩ, hoàng tử kia không biết có đồng ý hay không nữa á.

"Tôi hỏi em, em với cái tên áo trắng hôm đó đã nói những chuyện gì?"

"Anh ta chỉ hỏi tôi có muốn ăn thêm cái gì không?"

"... Chỉ vậy thôi sao?"

Cô gật đầu.

"Vậy tại sao em không ăn thêm?"

Cô trừng mắt: "Anh đã bảo tôi đừng ăn nhiều mà, lúc đó tôi thật là đói..." Cuối cùng còn thêm một câu: "Bình thường Tự Nhạc nấu cho tôi rất

nhiều rất nhiều."

"Em cứ tiếp tục ăn nhiều như vậy sẽ càng ngày càng béo." Hạ Khuynh phát hiện Phó Tự Hỉ càng ngày càng kiêu ngạo cứ chống đối lại hẳn, đã vậy hôm qua còn dám chê hẳn hôi thối.

Nói đến chữ béo thì khẩu khí cô yếu đi rất nhiều, đành chịu thôi bởi vì nó là sự thật!

Bất quá vẫn phải biện minh một chút: "Tự Nhạc nói béo như vậy mới đẹp."

Hạ Khuynh hừ một tiếng.

Ai mà nhìn ra được chuyện đó.

.....

Hạ Khuynh có làm cho Phó Tự Hỉ một cái bàn viết chữ nhỏ.

Phó Tự Hỉ biết không thể quấy rầy hẳn nên cũng rất im lặng tự viết chữ. Hai người ai làm việc nấy không nói chuyện với nhau.

Đợi sắp đến giờ cơm trưa, Hạ Khuynh mới mở miệng hỏi: "Em thường ngủ trưa đến mấy giờ?"

Phó Tự Hỉ bên này đang viết viết đột nhiên nghe được hẳn mở miệng, hơi giật mình ngẩng đầu lên.

Thật ra không có thời gian cụ thể, bình thường cô hay ngủ tận mấy tiếng đồng hồ.

Hẳn thấy cô trưng ra cái bộ dáng ngây ngốc, không nhịn được bèn trêu chọc một chút: "Em đúng là con heo, buổi tối ngủ nhiều như vậy, giữa trưa còn muốn ngủ."

"Tôi không phải."

Hạ Khuynh đang đắn đo xem phải dẫn cô đi đâu, cô cũng không giống những người bạn gái trước của hần. Nhìn thấy chữ viết ngay ngắn đầy trên vở, hần bỗng nhiên nảy ra một chủ ý.

"Phó Tự Hi, buổi chiều hai giờ có thể dậy không?"

Cô thành thực trả lời: "Không biết nữa."

"Hai giờ em phải rời giường, đây là mệnh lệnh."

Thấy hần có bộ dáng nghiêm túc cô hơi hoảng: "Nhưng trong lúc ngủ tôi không biết mấy giờ đâu."

"VẬY em ngủ trong phòng tôi, đến giờ tôi gọi em dậy."

Cô cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn đáp ứng hần.

Đến giờ trưa, cô chạy đến chỗ dì Quan, sau khi ăn xong thì trở về phòng sách của Hạ Khuynh. Cô gõ gõ cửa nhưng bên trong không có tiếng động. Chắc hần đang ở nhà ăn dùng bữa, cô không dám làm phiền đến hần nên đứng ở đây chờ.

.....

"Phó Tự Hi, em đứng ở đây làm gì?" Hạ Khuynh một lúc sau trở về thì nhìn thấy cô đang đứng yên lặng trước cánh cửa phòng.

Cô quay đầu, "A, Hạ Khuynh, anh ăn xong rồi à?"

"... Không phải lúc này tôi có nói là không khóa cửa sao?"

"Anh không có ở đây, tôi tùy tiện vào không tốt lắm đâu."

Hạ Khuynh đẩy cửa đi vào: "Em ngủ đi, đến giờ tôi gọi em." Sau đó nhìn thấy bộ dáng co quắp của cô: "Sao em không mau đi ngủ?"

"Tôi không ngủ được."

Nhưng thật sự một lúc sau, Phó Tự Hi đã đánh một giấc rất ngon trên giường của hắn. Lúc vừa nằm xuống còn khen: "Giường của anh thật là thoải mái nha." Không bao lâu sau thì ngủ ngon lành...

Nhưng đến lúc Hạ Khuynh đánh thức cô thực không dễ dàng chút nào. Vừa đem cặp má phúng phía cô véo véo xoa xoa, lại cắn vài cái, chiếm tiện nghi của cô bé thỏa thuê mãi một lúc sau cô mới mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy.

"Ngoan, Phó Tự Hi, thức dậy nào." Sau khi được ăn xong một mớ đậu hủ Hạ Khuynh tâm tình rất tốt, bế cô đứng lên.

.....

Hạ Khuynh gọi chú Hoắc đưa hai người bọn họ đến trường đại học X.

Năm đó vào đại học hắn không muốn đi xa, nên ghi danh vào Đại học Văn hóa tổng hợp X, Hạ Khuynh chọn ban Khoa học.

Phó Tự Hi rất cao hứng khi biết hắn sẽ đưa cô đến trường cũ. Nhưng khi xuống xe, cô đứng ở cổng trường có chút do dự: "Hạ Khuynh, tôi thật sự có thể vào sao?"

Hạ Khuynh cười cổ vũ: "Được chứ."

Cô nhìn thấy từ cổng dọc hai bên con đường trải dài hàng cây cao rợp bóng xanh biếc, thỉnh thoảng có vài cơn gió khẽ lay động những tán cây nhỏ phát ra tiếng xào xạc, trong lòng tràn đầy cảm xúc thật tuyệt vời.

Hạ Khuynh dắt tay cô chậm rãi đi vào. Khi nhìn thấy phản ứng vui vẻ của cô thì hắn biết bọn họ đã đến đúng địa điểm rồi.

Đã từng nghe cô kể, khi chưa học hết tiểu học thì cô đã phải nghỉ học. Có lẽ vì thế mà chưa bao giờ cô biết đến những nơi này, cũng chưa từng trải qua quãng đời sinh viên trên giảng đường.

Cách công trường không xa là một giảng đường nhỏ. Hạ Khuynh nghĩ đang tới gì đó, hần đứng ở lối rẽ hỏi cô: "Phó Tự Hi, em có muốn đi học không?"

Cô rũ mắt xuống, âm thanh trở nên buồn bã: "Muốn chứ." Ngập ngừng một chút: "Lúc trước mẹ đã từng nói qua rồi, nhưng sau đó vẫn không được đến trường."

Hạ Khuynh trong lòng có chút không vui.

Hần lôi kéo tay cô đến giảng đường nhỏ: "Tôi dẫn em đi nghe giảng." Dù sao đây là khoa tổng hợp, đông người qua lại không ai để ý chắc cũng không có vấn đề gì.

Cô nghe xong ngẩng đầu nhìn hần vừa mừng vừa sợ: "Nhưng chúng ta đâu phải sinh viên ở đây..."

"Đừng sợ cứ đi theo tôi."

Hạ Khuynh dắt Phó Tự Hi vào giảng đường, tìm một chỗ xa xa cùng ngồi xuống. Phó Tự Hi lớn như vậy nhưng chưa bao giờ được đi đến giảng đường, vì vậy cô cực kì phấn khích, tò mò ngó đông ngó tây.

Hạ Khuynh nhìn thấy bộ dáng này liền trêu cô: "Con bé nhà quê!"

Cô ngượng ngùng: "Trước đây tôi chưa từng nhìn thấy qua mà..."

Vừa vắn lúc này giáo sư đi vào, cô vừa nhìn thấy liền ngoan ngoãn ngồi yên. Hạ Khuynh biết cô rất muốn nghe giảng bài, không trêu chọc cô nữa, nắm tay cô dưới bàn, gãi gãi véo nhẹ lên mu thịt trong lòng bàn tay cô.

Trải qua nửa tiết học, bầu không khí cũng bắt đầu ồn ào, các sinh viên rầm rì trao đổi với nhau nhộn nhịp.

Hạ Khuynh nhìn thấy cô chuyên tâm nghe giảng mới thấp giọng hỏi: "Phó Tự Hi, em nghe hiểu gì không?"

Cô nhìn hắn lắc đầu, cũng cúi đầu trả lời: "Không hiểu."

Nhưng sau đó mắt cô cong cong lên như hai vầng bán nguyệt, cười với hắn: "Nhưng mà tôi rất vui, rất hạnh phúc!"

Thật là như vậy.

Trước kia cô rất hâm mộ những đứa nhỏ của các nhà khác được đến trường. Mẹ ở nhà cũng có dạy cô một số môn học cơ bản, nhưng cô phải học rất vất vả. Cô tin rằng bản thân không phải là một đứa trẻ ngốc, nhưng cô biết mình chậm phát triển hơn so với những đứa trẻ con khác.

Cô rất muốn đến trường học, bên cạnh đó cũng rất lo lắng bất an. Có cơ hội mẹ cũng dẫn cô đến trường của Tự Nhạc, nhưng cô rất sợ phải tiếp xúc với người lạ, rất sợ bọn họ gọi cô là đứa ngu ngốc. Sau khi mẹ mất, cô cũng không đi đến trường học nữa.

Hạ Khuynh cảm nhận được tâm tình vui vẻ của cô, hắn cũng vui lây, nâng tay cô lên nhẹ hôn xuống mu bàn tay.

Ai ngờ một màn này bị ông giáo sư nhìn thấy, lập tức ông nhăn mặt trừng mắt. Hai sinh viên kia ngồi đây nghe giảng mà còn diễn trò yêu đương nồng nhiệt, đúng là không coi ông ra gì mà!

"Hai em sinh viên kia, tôi không chấp nhận trong lớp học có hành vi thân mật như vậy!"

Cả lớp học cười ồ lên.

Phó Tự Hỉ ban đầu không hiểu được đang nói ai, đến khi nhìn thấy mọi người đều nhìn về phía hai người bọn họ, vừa thẹn vừa sợ cô vội vàng cúi đầu xuống.

Hạ Khuynh thì bình tĩnh hơn, cười xin lỗi ông giáo sư: "Thật ngại quá, xin lỗi thầy."

Nơi này vốn là lớp học của năm thứ hai, nhìn thấy Phó Tự Hỉ có vẻ nhỏ tuổi hơn Hạ Khuynh, ông giáo sư nghĩ rằng cô là sinh viên của ông ấy, còn Hạ Khuynh thì không.

"Em sinh viên nữ kia, em đứng lên trả lời tôi một số vấn đề."

Phó Tự Hỉ nghe giáo sư chỉ đích danh mình lại hoảng sợ cúi đầu không dám ngẩng mặt lên. Hạ Khuynh cù nhẹ vào tay cô trấn an, sau đó hãnh đứng lên "Thưa thầy là em dặt cô ấy đến."

"Em tên là gì?"

"Hạ Khuynh."

Ông giáo sư cảm thấy cái tên này nghe rất quen nên cũng không kiểm tra lại danh sách lớp.

Thật ra ông cũng chỉ muốn thị uy cảnh cáo bọn họ một chút, nếu không sau này sinh viên ai cũng noi theo bọn họ trên giảng đường diễn cảnh yêu đương nhăn nhít thì còn ra thể thống gì nữa. Cho nên khi Hạ Khuynh đứng lên giải thích rồi xin lỗi thì ông cũng không muốn làm khó bọn họ, cho hãnh ngồi xuống...

Toàn bộ quá trình Phó Tự Hỉ đều cúi đầu xuống không dám lên tiếng.

"Phó Tự Hỉ, ngẩng đầu lên."

Cô thoáng nâng đầu, nhìn thấy mọi người không còn chú ý đến mình nữa thì mới nhẹ nhõm thở phào. Cứ tưởng do mình với Hạ Khuynh nói chuyện riêng, lại sợ bị thầy giáo bắt được, cô căn môi không dám mở miệng nữa.

Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của cô, tâm tư của hãnh lại nổi lên ngứa ngáy.

.....

Mãi cho đến khi tan học, nhìn thấy giáo sư đi ra khỏi lớp, Phó Tự Hi mới dám lên tiếng: "Hạ Khuynh anh thật lợi hại nha, khi này tôi rất sợ rất sợ đó!"

Hạ Khuynh cũng không vội vàng đứng dậy, vẫn ngồi nhìn cô cười dò xét: "Sợ cái gì chứ, có tôi ở đây."

Nghe hẳn nói cô cũng giật mình. Nhưng kì thật cô cũng biết hôm nay đến trường học cô đã không còn cảm giác sợ hãi như lúc trước nữa là vì có Hạ Khuynh ở bên cạnh.

"Hạ Khuynh..." Cô không biết phải biểu đạt tâm tình bây giờ của mình như thế nào nữa: "Tôi rất hạnh phúc, thật đó!"

"Ừ, tôi đã nhìn ra." Hạ Khuynh tỏ ra rất bình thường, hỏi tiếp: "Chúng ta buổi tối không trở về nhà ăn cơm. Em muốn đến canteen trường hay đi ra ngoài ăn?"

Cô nhìn hẳn hai mắt lóe sáng chờ mong "Tôi muốn... ở trường, có được không?"

"Cho em quyết định." Không phải hẳn đang muốn làm cho cô vui vẻ sao?

Đương nhiên cô muốn cái gì thì chiều theo ý cô vậy.

Chương 12

Hạ Khuynh thấy thời gian vẫn còn sớm nên muốn đưa Phó Tự Hi đi dạo.

Ra khỏi phòng học không bao lâu, Phó Tự Hi đột nhiên dừng bước, "Hạ Khuynh..."

"Chuyện gì vậy?" Hạ Khuynh nhìn thấy biểu tình kì lạ của cô, thăm nghĩ không biết cô nàng này sắp nghĩ ra trò gì nữa đây.

Phó Tự Hỉ rụt rè nhìn bốn phía xung quanh cẩn thận rồi nhón chân khẽ nói thầm vào tai hần. Hần nhìn ra ý đồ của cô, cũng phối hợp nghiêng người thấp xuống.

"Tôi muốn đi toilet."

"... Ờ... vậy đi đi." Còn tưởng rằng có chuyện gì quan trọng lắm.

"Nhưng mà..." Ôi cô nương ngừng không thôi. "Tôi đã quên mang theo cái kia."

Hạ Khuynh chột hiều, mặt có chút xấu hổ, liền thay đổi sắc mặt ra vẻ nghiêm trọng, nắm tay cô đi đến một góc khuất thấp giọng nói: "Em là heo à? Rõ ràng biết mấy ngày nay không tiện, lúc ra ngoài lại quên mang theo đồ..."

"Tôi không phải... tại vì tôi không nhớ rõ." Cũng vì khi này vừa mới đứng lên có cảm giác không ổn nên mới nhớ đến nó. Hôm nay lúc ăn trưa xong có làm vệ sinh và đổi một lần rồi.

Phó Tự Hỉ không hề có khái niệm gì về những chuyện ấy. Bình thường đều có Phó Tự Nhạc giúp, bản thân cũng không nhớ nổi đến mấy thứ này. Phó Tự Nhạc đã nói qua đàn ông họ không có những thứ này nên họ sẽ không hiểu. Nhưng lúc này bên cạnh cô chỉ có đàn ông, làm cô cứ đắn đo do dự này giờ, cuối cùng thì vẫn phải hạ quyết tâm nói cho hần biết.

Hạ Khuynh bây giờ cũng lúng túng cả lên: "Em đã từng mua qua nó chưa?"

Cô nghĩ nghĩ, gật gật đầu. "Chắc là rồi, tôi còn nhớ kĩ hình dáng của nó mà."

.....

Sau đó Hạ Khuynh mang Phó Tự Hi đi đến cửa hàng tiện lợi gần trường học, rồi đứng trước cửa nói với cô:

"Đưa di động cho tôi."

Cô nghe lời lấy ra cho hắn, đây là một cái máy đời cũ

Hắn mở ra lục thông tin danh bạ, chỉ có danh bạ của Phó Tự Nhạc.

Hạ Khuynh nhấn số của mình nhá vào máy cô nói: "Em tự vào mua đi, đừng sợ, có chuyện gì thì gọi cho tôi." Rồi móc ví đưa cô tờ một trăm đồng.

"Em vào mua xong đưa tiền cho nhân viên, đứng đợi họ hoàn lại tiền, rồi đi ra đây vậy là xong, em hiểu không?"

Phó Tự Hi cố gắng nhớ kỹ từng chữ từng chữ rồi gật gật đầu, mở cửa kính đi vào trong cửa hàng. Vào đến cửa đột nhiên xoay lại nhìn Hạ Khuynh, thấy hắn đang cười cổ vũ mình, cô quyết tâm đi vào.

Cô bước từng bước chậm rãi dọc theo hai bên kệ hàng, bên cạnh vừa vặn có một người nhân viên đi đến hỏi cô muốn mua gì.

Người nhân viên là nữ nên cô cũng không ngại nói ra hết chi tiết, sau đó người này dẫn cô đến quầy vệ sinh phụ nữ, nhưng tìm mãi cô cũng không nhìn thấy loại mà mình thường dùng.

Cô đi đến gần hơn cẩn thận đọc từng ô chữ ghi trên quầy.

Người bán hàng bên cạnh nhìn cô cứ chậm chạp chưa quyết định cũng không còn kiên nhẫn, nhàn nhạt nói với cô: "Cô cứ xem chậm rãi." Sau đó bỏ đi đến quầy khác.

"Vâng, cảm ơn." Phó Tự Hi trả lời lại tiếp tục nghiên cứu thật kỹ hàng chữ in trên từng quầy.

Một lát sau, có chuông điện thoại vang lên, phản ứng đầu tiên cô nghĩ là của Phó Tự Nhạc, không nhìn lên màn hình liền nhấn nút: "Tự Nhạc!"

Hạ Khuynh trầm mặc một chút, chính là loại ngữ điệu này luôn chọc hấn ngứa ngáy.

"Phó Tự Hi, rốt cuộc em muốn mua đến khi nào? Em vào này giờ đã mười phút rồi." Không phải là chỉ lấy xong rồi ra trả tiền thôi sao, con nhóc này lẽ mề chết đi được!

Nghe thấy âm thanh gào lên không kiên nhẫn của hấn, cô ngần ngại trả lời: "... không nhìn thấy cái loại đó, tôi đang tìm đây này..."

Hạ Khuynh bực tức nghĩ chờ đến lúc cô tìm thấy không biết phải đợi đến khi nào. Hấn suy nghĩ rồi nhắc tên một sản phẩm nổi tiếng có chiếu trên quảng cáo sau đó hỏi cô có nhìn thấy không. Cô trả lời có, hấn mới bảo cô mua loại đó.

Phó Tự Hi thực kinh ngạc, sao cả cái này mà hấn cũng biết vậy.

Lúc tính tiền cô có chút khấn trương. Nhưng may mắn nhân viên không nói gì nhiều mà chỉ hỏi cô có muốn lấy gói to hơn không. Cô ngập ngừng một chút rồi chọn túi to.

Lúc đã mua xong cô đi ra cửa nhìn thấy Hạ Khuynh đang đứng chờ, nở nụ cười với hấn. Cô chưa từng một mình ra ngoài mua sắm nên có cảm giác rất vui như đã đạt được một thành tựu to lớn.

Cô cầm tiền thối đưa cho hấn: "Hạ Khuynh tôi đã đếm kĩ rồi, không có sai đâu." Lúc cô đếm tiền hơi chậm, may là tính tình nhân viên cũng dễ chịu nên không có ý kiến gì.

Hạ Khuynh vừa nhìn thấy cô, phiền muộn bực tức vì phải chờ đợi cũng đã tiêu tán hơn phân nửa, lại véo má cô tán dương: "Phó Tự Hi, em làm tốt lắm."

Hạ Khuynh dẫn Phó Tự Hi đến buồng vệ sinh, chờ cô đổi xong, cầm tay dắt cô đi dạo.

Phó Tự Hỉ nhìn xung quanh lạ lẫm nên trông thấy cái gì cũng hiểu kì chỉ chỉ trở trở hỏi hẩn. Không biết tại sao hôm nay tính nhẩn nại của hẩn cực tốt, nghe cô hỏi cái gì cũng không hề thấy phiền mà rất bình tĩnh giải thích.

Khi đi đến sân bóng rổ, cả sân phát ra tiếng reo hò ầm ĩ. Hạ Khuynh vốn không muốn tham gia, nhưng khi nhìn thấy biểu tình hứng thú của Phó Tự Hỉ liền hỏi cô đã xem qua đấu bóng rổ chưa, cô lắc đầu, vì thế hẩn dẫn cô đi vào trong đám đông.

Quanh sân bóng có rất nhiều nữ sinh đến cổ vũ, tiếng la hét chói tai vang dội khắp cả sân. Sân bóng rổ của trường đại học lúc nào cũng nhộn nhịp như vậy.

Thật ra kỹ thuật chơi của họ cũng không phải thuộc loại rất xuất sắc, nhưng phần lớn nữ sinh ở đây chỉ nghĩ rằng sân bóng là nơi tập trung nhiều anh chàng cao to đẹp trai, để họ có thể thỏa thích chiêm ngưỡng.

Vì đứng phía sau căn bản không nhìn thấy được cái gì nên Hạ Khuynh rất vô sỉ thi triển chiêu "Mỹ nam kế" và thành công lừa được nhiều em gái nhường vị trí đẹp cho hẩn. Sau khi tìm được chỗ rồi cũng không để ý đến mấy em gái đang oanh oanh yển yển quay quanh mình mà tập trung xem trận đấu dưới sân.

Hạ Khuynh xem một lúc thì hình như phát hiện điều gì đó. Kia không phải là thằng Tả Phóng tối hôm đó à?

Bên này phần lớn tiếng la hét cổ vũ của các nữ sinh đều hướng về phía Tả Phóng .

Phó Tự Hỉ xem một lúc cũng không hiểu, chỉ thấy một đám nhiều người cùng tranh giành một quả bóng lớn thôi, sau đó họ đi ra thì có người khác đi vào. Từ từ nhìn thấy một cái gì đó —— khi trái bóng kia vào rổ, mọi người sẽ vỗ tay reo hò ầm lên.

Trừ việc đó ra thì cô vẫn không hiểu, ngẩng đầu nhìn Hạ Khuynh lại phát hiện hắn đang tập trung rất chăm chú.

"Hạ Khuynh, anh cũng thích chơi bóng à?"

Hạ Khuynh đang chăm chú nhìn vào trong sân, nhất thời không nghe thấy tiếng cô. Cô đành chỉ biết đứng nhìn hắn rồi chờ hắn.

Lúc này bên đột nhiên bên cạnh có vài nữ sinh hét to: "A a a a! Đẹp trai quá a~!"

Hạ Khuynh cảm thấy thật chói tai đem Phó Tự Hi kéo gần một chút thì quay đầu lại phát hiện cô đang ngây ngốc nhìn hắn.

"Sao rồi? Xem không hiểu à?"

Cô chỉ đáp một câu: "Hạ Khuynh, anh thật là đẹp mắt a."

"Thế có đẹp trai hơn những người đó không?" Hắn chỉ vào đám người đang chơi dưới sân nhếch miệng cười đến đáng đánh đòn.

Cô gật đầu, xong lại hỏi: "Anh đã từng chơi qua sao?"

"Trước kia thì có nhưng bây giờ chân không tiện, nên không muốn chơi nữa."

Phó Tự Hi trầm mặc một chút, mới nói: "... Tôi quên."

Sự thật là như thế.

Lần đầu tiên gặp lại, cô có chú ý thấy chân hắn có vấn đề đi đứng không tiện nhưng bằng một thời gian sau lại quên mất việc ấy. Trong mắt cô Hạ Khuynh không hề khác gì so với những người bình thường, chỉ có điều đôi lúc hắn muốn ngồi xe lăn thôi.

"Tôi biết." Hạ Khuynh cười một cách thâm trầm.

Hắn đương nhiên biết.

Bởi vì cô là Phó Tự Hi.

Thật ra, chân của hần hiện tại đi đứng có hơi khập khiễng một chút nhưng so với lúc trước đã tốt lên rất nhiều rồi...

"Hạ Khuynh, chân của anh sẽ không sao đâu."

Nhìn vẻ mặt trịnh trọng của cô, hần vẫn bình tĩnh đáp: "Ừ, chờ một ngày nào đó hoàn toàn bình phục, tôi nhất định phải cảm tạ em."

"Ách?"

"Hôm nay cùng đi bộ với em, đối với tôi là một phương pháp trị liệu rất tốt."

Nghe hần nói như vậy, Phó Tự Hi đột nhiên mới nhớ: "Hạ Khuynh, anh có mệt không?"

"Một chút, em còn muốn xem nữa không?"

Cô cảm thấy là chính mình đang liên lụy đến hần: "Không xem nữa, chúng ta đi đi."

"Có gì mà hoảng, có mệt hay không thì tự tôi biết, em đúng là cô bé ngốc nghếch."

"Tôi không phải mà..."

"Em chính là cô bé ngốc nghếch."

"Tôi đã nói là không phải..."

"Cô bé ngốc, đi ăn cơm."

"Ừ... Nhưng tôi không phải. . ." Cô nhất quyết phải biện minh đến cùng.

.....

Ở trên sân lúc này Tả Phóng đột nhiên dừng động tác, ánh mắt hướng về một phía.

Những người còn lại thấy vậy thì nhân cầu sáng lên, lợi dụng tình thế nhào lên tấn công quả bóng trên tay hắn, trực tiếp bắt được bóng. Nhưng Tả Phóng bây giờ dường như không có vẻ muốn cố giữ bóng, ánh mắt hắn đang nhìn chăm chăm về phía đám đông trên sân, tìm kiếm...

Hắn hình như vừa mới... nhìn thấy được Phó Tự Hi...

Nhưng ngẫm lại, làm sao mà có thể được.

Căn bản cô ấy không có khả năng học đại học.

Hơn nữa, đã nhiều như vậy năm, hắn không tin mình chỉ liếc mắt một cái có thể nhận ra cô.

Tả Phóng tâm tư phân vân một lúc sau đó gạt bay ý nghĩ trong đầu, tiếp tục tập trung vào trận đấu.

.....

Phó Tự Hi đi vào nhà ăn hết nhìn đông đến nhìn tây, không khí ở đây rất ồn ào, có rất nhiều người.

Hạ Khuynh tìm một vị trí kéo cô ngồi xuống: "Cô nàng nhà quê, em ngoan ngoãn ngồi đây chờ, đợi tôi trở lại."

"Ừ, tôi biết rồi."

Cô nhìn bóng lưng Hạ Khuynh, cảm thấy hắn không hề giống một người tàn tật. Hắn đi rồi, cô cũng không dám nhìn loạn nữa, sợ người khác phát hiện ra cô không phải là sinh viên ở đây, họ sẽ đuổi cô ra mất.

Hạ Khuynh rất nhanh quay trở lại bê theo hai phần thức ăn, ngồi xuống nói với cô: "Em nếu ăn không đủ no thì đợi một tý chúng ta đi đến chỗ khác." Sức ăn của con nhóc này tuyệt đối còn nhiều hơn hắn.

Phó Tự Hỉ nhìn một bàn đồ ăn hấp dẫn: "Hạ Khuynh, anh làm sao biết tôi thích ăn thịt nha?"

Hạ Khuynh ra vẻ miễn cưỡng liếc nhìn cô một cái: "Nhìn dáng người này chỉ ăn rau xanh mà có thể được như vậy à?"

Cô biết hẳn đang cố ý chê mình béo, nhãn mặt bĩu bĩu môi, lại không biết phải phản bác hẳn như thế nào nên chỉ biết cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Hạ Khuynh nhớ tới cái gì hỏi cô: "Phó Tự Hỉ, trí nhớ của em tốt không?"

"Không tốt chút nào."

"Vậy tại sao em biết viết nhật kí?"

Cô sửng sốt: "Vì mỗi ngày đều giống nhau."

"Thế à, vậy em viết ra những ngày khác cho tôi xem thử. Ngày mai sau khi thức dậy, em mang chuyện của ngày hôm nay viết lại, xem như đang luyện chữ."

"Ừ" Cẩn thận ngẫm lại một chút: "Có mấy chữ không biết có viết được không..."

"Em cứ khoanh vòng nó lại, đợi sau khi tôi xong việc sẽ dạy em."

Phó Tự Hỉ nghe nói như thế, rất cao hứng: "Hạ Khuynh, tôi sẽ không làm phiền anh đâu, tôi viết xong sẽ chờ anh."

Hạ Khuynh lấy tay gạt hạt cơm vụn dính bên mép cô: "Tướng ăn quá xấu, mặt dính đầy cơm kìa."

Nhưng trong giọng nói lại mang theo vẻ ôn nhu nuông chiều.

.....

Trường X có một cái hồ rất đẹp.

Ở các trường đại học thì những nơi này đại khái là nơi hẹn hò của các cặp tình nhân. Dọc bên hồ có những hàng cây xanh um tùm, một địa điểm che khuất rất thích hợp cho các cặp đôi lồng bàn tay, chạm tóc mai thân mật.

Phó Tự Hi quả thật không ăn quá no, Hạ Khuynh dẫn cô đi ra theo hướng cửa sau tiến về hồ nước.

Mặt hồ vào thu, sắc trời đã ráng chiều, ẩn trong bụi cây um tùm có thể thấy được nhiều thân ảnh đang ngồi đó. Lúc này Phó Tự Hi đang ôm một cái dạ dày chưa được thỏa mãn, mơ mơ hồ hồ đi đến phát hiện thấy có người trong lùm cây, liền mở to mắt nhìn chăm chăm vào họ.

Sau đó lại ngẩn ra, há hốc mồm ngạc nhiên.

Đó không phải là chuyện Hạ Khuynh đã từng làm với mình sao...

Hạ Khuynh thấy cô dừng lại, cũng nhìn theo hướng ánh mắt của cô. Đến khi hẳn nhìn rõ, mặt đen lại liền vội vàng lấy tay che mắt cô lại: "Tập trung đi đường cho tôi."

"... Bọn họ... đang ăn..."

Cô giống như đã hiểu được, nhà ăn ở đây thật sự ăn chẳng đủ no.

"Bọn họ ăn gì kệ bọn họ, em nhìn loạn cái gì."

"Hạ Khuynh, tôi không nhìn nữa." Cô muốn gạt tay đang che mắt mình xuống.

Hạ Khuynh cố chấp không thả tay xuống: "Em đi theo tôi."

Phó Tự Hi thấy vậy cũng đứng bất động, mờ mờ mịt mịt đi theo hẳn. Đi thẳng đến một chỗ tối, cô không biết đang tựa vào cái gì, nhưng cảm thấy nó không hề bằng phẳng chút nào.

"Hạ Khuynh?" Mặc dù đang bối rối nhưng trực giác cho cô biết hẳn sẽ không làm tổn thương đến mình.

Sau đó cô cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của Hạ Khuynh phả ra ở bên tai, vừa nóng vừa ngứa ngáy.

"Phó Tự Hi, không phải em vẫn ăn chưa no sao, tôi không ngại bây giờ em đến đây nhai cắn tôi..."

Chương 13

Phó Tự Hi không hiểu tại sao Hạ Khuynh lại thích mấy trò cắn qua cắn lại như vậy, không lẽ hẳn cảm thấy ăn nước miếng ngon hơn ăn thịt sao. Không được, cô phải đem ý nghĩ thực lòng nói ra với hẳn: "Chúng ta đi ăn cái khác nha. Tôi chỉ thích ăn thịt thôi."

"Hôm nay tâm tình tôi tốt như vậy, đồng ý cho em cắn lại tôi mà em không muốn, thật là đáng tiếc. Bỏ đi, chúng ta đi ăn thịt." Nói thì nói như vậy, nhưng Hạ Khuynh vẫn cứ đề lên cô không nhúc nhích.

Hẳn mượn ánh trăng ngắm nhìn kỹ gương mặt thanh tú của cô, cô nhóc này cuộc sống vô lo vô nghĩ, ăn được ngủ được thảo nào sắc mặt hồng nhuận, da thịt mềm mại mịn màng như muốn nặn ra nước thế kia...

Bị hẳn nói như vậy, Phó Tự Hi nghĩ đây đúng là cơ hội ngàn năm có một nha. Lần trước hẳn ăn cô thỏa thuê, vậy mà cô ăn hẳn có một chút hẳn lại nổi giận. Tại sao tự dưng hôm nay lại tốt bụng như vậy?

Cô thử thăm dò: "Hạ Khuynh, tôi ăn anh sẽ không tức giận sao?"

"Lần này không tức giận, lần sau thì chưa chắc."

Phó Tự Hi lúc này lòng hiếu kỳ dâng lên vì nhìn thấy hình ảnh hai người nọ đang cắn nhau.

"Ừ vậy để tôi ăn thử một lần, nhưng mà ở đây tối quá tôi không nhìn thấy." Ngộ nhờ cắn trúng mũi hắn thì sẽ không tốt lắm đâu.

Hạ Khuynh mỉm cười, đưa môi gần như tựa sát vào môi cô: "Phó Tự Hi, em đến đây cắn tôi nào."

Aaa ngữ điệu của hắn làm cô cảm thấy thật xấu hổ...

Môi của hắn lạnh lẽo nhưng đôi môi của cô rất ấm áp. Thật ra cô cũng không biết phải làm như thế nào, trước kia Hạ Khuynh đối với cô như vậy, cô chỉ cảm thấy hoa mắt choáng váng, cả cơ thể mềm nhũng tê dại, đầu óc ngẩn ngơ chẳng nhớ gì.

Thế là cô dùng răng nanh thử cắn nhẹ môi hắn, trúc trắc từng chút từng chút một.

Hạ Khuynh không hề cử động, chậm rãi hưởng thụ tư vị cái răng nanh nhỏ của cô đang từ từ gặm nhấm đôi môi của mình, cảm giác thật ma mị.

Cứ như thế trôi qua, cô chẳng biết phải làm tiếp như thế nào nên chợt dừng động tác lại. Thoáng rời môi hắn, bất lực lẩm bẩm: "Tôi không biết..."

Hạ Khuynh để trán mình kề vào trán cô, dùng cái mũi cao của mình cọ cái mũi nhỏ của cô, bó tay cười nói: "Lúc trước tôi dạy em nhiều như vậy mà em vẫn chưa học được à?"

"Không biết. . ."

"Ừ vậy thì bây giờ cố gắng mà học..." Hắn đảo khách thành chủ đè lên hút lấy cánh môi cô, môi lưỡi giao triền đắm đuối...

Phó Tự Hi chợt hốt hoảng nhưng một lúc sau đã cảm nhận được mùi hương của hắn thật là dễ chịu, thậm chí không biết hắn đã dùng loại kem đánh răng gì . . .

Thời gian chậm chậm trôi qua theo sự triển miên của hai người, Phó Tự Hi cảm thấy càng ngày càng đói bụng.

Vừa rồi ở căn tin, Hạ Khuynh còn nhường một ít cơm của hẳn cho cô, nhưng vẫn không đủ so với lượng cơm bình thường của cô.

Lúc ăn cơm, cô nhìn sang bàn cạnh trông thấy cô sinh viên nọ mang một cái hộp cơm rất đáng yêu, thế là cô nhìn chăm chăm vào họ thì phát hiện ra một vấn đề, cô ấy ăn rất ít nha.

Hạ Khuynh nói sẽ mang cô đi đến chỗ khác ăn tiếp, lúc ấy cô mới nhẹ nhõm yên tâm. Nếu buổi tối lại đi đến chỗ dì Quan ăn tiếp thì lại làm phiền dì ấy nữa rồi.

Ai ngờ lúc bên hồ nước, Hạ Khuynh đặt cô dưới táng cây, ra sức dạy dỗ cái gì đó, làm cô bây giờ đã đói càng thêm đói.

Đến khi Hạ Khuynh buông tha, cô mới buồn bực hỏi: "Hạ Khuynh, anh ăn no rồi sao?"

"Đúng vậy." Hạ Khuynh lúc này thật sự rất thỏa mãn.

"Anh ăn thật là ít..." Cô bắt đầu hỏi tưởng lại Hạ Khuynh vừa lúc nãy ăn cơm còn nhường cho cô một nửa mà.

"Là do em ăn quá nhiều." Hạ Khuynh rất đường hoàng liếc cô một cái tỏ vẻ xem thường.

Chắc chắn là do Phó Tự Nhạc cố ý muốn giảm cân nên dồn hết sang cho Phó Tự Hi đây mà.

.....

Hai người đi bộ đến phố ẩm thực cách đó không xa.

Phố ẩm thực quả thật rất náo nhiệt, nhưng chỉ có bán những loại thức ăn vặt không có dinh dưỡng.

Phó Tự Hỉ tuy rất thích thú nhưng vẫn nói với hân: "Tự Nhạ có nói những thức ăn ở đây ăn nhiều sẽ bị đau bụng đấy." Ngữ khí còn tỏ ra rất cẩn thận.

Hạ Khuynh không nói, dẫn cô đến một cái hẻm nhỏ, sau đó rẽ trái đi vào một tiệm mì nhỏ có vẻ hơi hỗn độn.

Tiệm ăn này là của một đôi vợ chồng mở, bán những món ăn tự tay làm coi như cũng sạch sẽ.

Trước kia thời đại học hân cũng thường đến đây.

Đến khi ngồi xuống bàn Hạ Khuynh chọc Phó Tự Hỉ: "Em thật là kén ăn."

Cô liền phân minh: "Tôi không kén ăn."

Bà chủ quán đi đến bàn liền nhận ra Hạ Khuynh, vui vẻ tươi cười tiếp đón: "A, đã rất lâu cậu không đến rồi."

Hạ Khuynh ôn nhu hàn huyên vài câu với bà: "Bà chủ, việc kinh doanh trong quán tốt chứ."

"Cũng tạm ổn, đôi khi đông khách cũng hơi vất vả." Bà chủ quay đầu cười hì hì đánh giá Phó Tự Hỉ. "Ái chà, cô bạn gái nhỏ này của cậu trông thật đáng yêu."

Phó Tự Hỉ nhìn thấy bà chủ quán cười với mình, cũng vui vẻ lễ phép chào bà. "Xin chào."

"Cô bé này thật là hiểu chuyện, còn chúng tôi chỉ là người nhà quê không biết nhiều lễ tiết." Bà cười thân ái sau đó đi vào trong tiếp tục làm việc.

Hạ Khuynh đối với câu "bạn gái nhỏ" không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Nhưng đối với Phó Tự Hỉ, từ “bạn” này làm cô rất cao hứng.

Cô không biết hẳn có xem cô như một người bạn thật sự không, nhưng nếu thật sự là có thì cô sẽ rất vui rất vui, rất là hạnh phúc...

"Hạ Khuynh, anh có rất nhiều bạn sao?" Nàng nhẹ nhàng mà hỏi.

Hạ Khuynh có chút phân tâm: "Đương nhiên là nhiều."

Phó Tự Hỉ do dự, nếu như cô không phải là bạn, thì hẳn xem cô là gì?

Hạ Khuynh nhìn thấy vẻ mặt do dự của cô, hơi thắc mắc: "Em muốn nói cái gì?"

"Hạ Khuynh..." Cô lí nhí trả lời: "Anh cũng xem tôi là bạn đúng không..."

"Em nói cho muỗi nghe à, tôi không nghe được."

Phó Tự Hỉ cố lấy hết dũng khí, đứng lên, chậm rãi đi đến vị trí bên cạnh hẳn ngồi xuống, hít sâu một hơi, cúi đầu nhỏ giọng hỏi lại một lần.

Hạ Khuynh nhìn vào mắt cô.

Hắn vừa nghe câu "bạn gái"* liền theo bản năng muốn phủ nhận, nhưng sau đó lại ngập ngừng.

*(*) Thật ra từ “bạn” 朋友 ở đây trong bản raw nghĩa là “bằng hữu”, từ này có rất nhiều nghĩa có thể là bạn và cũng có thể là chỉ người yêu (bạn trai bạn gái của nhau). Ý của bà chủ quán & Hạ Khuynh muốn ám chỉ Hỉ Hỉ là “bạn gái”, nhưng Hỉ Hỉ thì nghĩ là bạn thân bình thường thôi ^^*

Hắn không biết chính mình hiện tại đối với Phó Tự Hỉ là cảm giác gì.

Đối với thân thể của cô hẳn có khát vọng và điều này vẫn có thể lý giải được. Phó Tự Hỉ tuy không phải đại mỹ nữ, nhưng gương mặt cũng không

tệ, hơn nữa dáng người của cô thật rất đẹp. Hấn là đàn ông, đối với thân thể gợi cảm như vậy dĩ nhiên sẽ sinh ra dục vọng.

Nhưng về mặt lý trí của hấn thì kháng cự lại với lối suy nghĩ này.

Hấn không nghĩ sẽ mãi ở cùng một chỗ với cô. Cô như vậy, ngay cả khả năng cơ bản tự chăm sóc bản thân cũng không có.

Đêm hôm đó do uống rượu nên hấn mới không kiềm chế được. Làm cô như vậy, hấn cũng có chút hối hận, lại nhìn thấy cô lúc nào cũng sống một mình quá cô độc, vì vậy hấn mới muốn làm cho cô được vui vẻ hơn.

Hiện tại hấn muốn sủng cô, đây là do hấn thấy cảm giác mới mẻ cộng thêm với sự đồng tình thương hại vì hoàn cảnh, nhưng nó có thể duy trì được bao lâu thì hấn không dám cam đoan.

"Mẹ tôi muốn em làm em gái của tôi, em thấy sao?"

Hạ Khuynh cảm thấy, mẹ nói đề nghị này cũng tốt lắm. Anh trai với em gái vẫn có thể thân thiết ở cùng một chỗ, mà cũng không phải chịu gánh nặng về cuộc sống cả đời của cô ấy.

Phó Tự Hi kinh hãi: "Hạ Khuynh, anh muốn làm anh trai tôi..."

Hấn gật đầu.

"Tôi chẳng những có em gái mà bây giờ còn có một anh trai?"

Cô thật sự rất vui, cô không có bạn cũng chẳng có anh trai. Hạ Khuynh lựa chọn cái nào cô cũng đều rất vui.

Hạ Khuynh nựng mặt cô: "Ngoan, ngồi lại chỗ cũ."

Cô gật đầu, chạy về chỗ ngồi, trên mặt vẫn còn sự vui vẻ hơn hờ.

Bà chủ quán bưng lên hai bát mì thập cẩm, trên mặt còn có rất nhiều lát thịt mỏng.

Phó Tự Hỉ uống thử một ngụm canh, đôi mắt híp lại cong cong rất thích thú.

"Ăn rất ngon nha!"

Bà chủ quán nghe vậy thì tâm tình cũng nở hoa, lập tức mang lên cho họ thêm một đĩa bánh bao chiên nhân thịt bò.

Hạ Khuynh ở một bên nhìn tương ăn của Phó Tự Hỉ, chặc chặc bất đắc dĩ. "Em ăn từ từ thôi nào..."

Thật sự không thể để cho cô ấy ăn hết, Hạ Khuynh nhờ bà chủ gói lại phần bánh mang về. Lúc tính tiền, định trả luôn phần bánh nhưng bà chủ quán không chịu nhận: "Chàng trai trẻ, cô bé này bác xem không tồi đâu, phải giữ thật chặt nhé!"

Khóe miệng hần giật giật.

Làm gì mà không tồi, tương ăn như vậy, nước soup văng đầy cả bàn.

"Lần đầu tiên nhìn thấy cậu dẫn bạn gái đến đây nên mời hai người ăn một đĩa bánh thôi, cậu cần gì phải khách sáo."

Hạ Khuynh cười cười liền nói cảm ơn bà.

Hần tuy rằng có rất nhiều bạn gái nhưng cũng chưa bao giờ mang họ đến đây. Bọn họ cũng không đến những hàng quán bình dân mà chỉ thích vào những nhà hàng sang trọng.

Chỉ có con nhóc này mới có thể ngồi đây ăn một cách ngon lành như vậy.

Nghĩ rằng Phó Tự Hỉ thường ngủ sớm nên cũng không dám đưa cô về trễ quá, một lúc sau Hạ Khuynh lôi kéo nói phải đưa cô về.

Phó Tự Hỉ tuy một mực khẳng khẳng rằng vẫn chưa chơi đủ nhưng vẫn rất nghe lời.

.....

Trên đường trở về, cô từ cửa sổ nhìn ngắm những ánh đèn hoa lệ ở hai bên đường, chớp chớp mắt nhìn sang hẳn có chút dò hỏi: "Hạ Khuynh, về sau chúng ta có thể đến trường học của anh không?"

"Sau này tôi sẽ thường xuyên dẫn em đến đó." Hạ Khuynh lấy tay xoa xoa đầu cô, hỏi ngược lại: "Ngày mai Phó Tự Nhạc khi nào trở về?"

"Tự Nhạc khoảng sáu giờ sẽ trở về ăn cơm tối." Có thể gặp lại Tự Nhạc rồi hehe~. "Chúng ta ngày mai không đi ra ngoài. Buổi sáng em viết nhật kí, viết xong luyện chữ, buổi chiều em muốn ngủ đến mấy giờ cũng được, ngủ dậy tôi dạy em chơi game."

Phó Tự Hi ngây ngẩn cả người. "Cái gì game?"

Hạ Khuynh không biết cô có sử dụng qua máy vi tính chưa: "Trò chơi trên vi tính... em đã từng chơi qua chưa?"

"Có chứ, muốn lắm nhưng không được đâu... chơi đến máy bị hỏng luôn...khiến Tự Nhạc phải sửa rất lâu..."

Khi nhắc đến những chuyện mình đã phạm lỗi, cô luôn tỏ ra bộ dạng xấu hổ.

Phó Tự Nhạc trước kia có thời gian rảnh sẽ dạy cô sử dụng vi tính, lúc đầu mới sử dụng, cô hay chơi trò chơi dò mìn** gì đó.

(**) Game Dò mìn: Dò mìn hay gỡ mìn (tiếng Anh: Minesweeper) là một trò chơi trên máy tính dành cho một người chơi. Trò chơi được xây dựng như một chương trình giải trí cài đặt trên hệ điều hành Microsoft Windows (nguồn Wikipedia)

Có lần do chơi quá khó nên cô nhấn loạn cả lên, sau đó màn hình bỗng nhiên đứng yên không phản ứng.

Cô không hiểu tại sao lại bị thế này nên gọi Phó Tự Nhạc đến xem. Phó Tự Nhạc kiểm tra xong sắc mặt trở nên rất tệ, cô biết ngay bản thân đã làm sai chuyện gì rồi.

Chuyện là lần đó, tài liệu luận văn của Phó Tự Nhạc đều được lưu vào máy tính, vì máy bị hư, sau đó hệ thống tuy đã được sửa chữa nhưng tư liệu hoàn toàn bị mất hết.

Phó Tự Nhạc sau khi mang máy vi tính sửa xong, vì làm lại bài luận văn thứ hai phải thức trắng hai đêm vất vả lắm mới hoàn thành kịp thời gian nộp bài.

Phó Tự Hi nhìn thấy Phó Tự Nhạc cứ cặm cụi ngồi gõ chữ mà không ngủ suốt mấy ngày liền thì đứng ngồi không yên, áy náy không ngừng nói xin lỗi.

Phó Tự Nhạc tuy rằng trong lòng cũng lo lắng nhưng vẫn cười an ủi cô, nói rằng đó chỉ là vấn đề nhỏ. Phó Tự Hi muốn khóc nhưng không dám khóc, sợ khiến Phó Tự Nhạc lại phân tâm.

Suốt hai đêm đó, Phó Tự Hi cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, ngồi trên sofa thức cùng Phó Tự Nhạc. Nhưng dù sao cũng đã quen đi ngủ sớm, cuối cùng cứ gà gật gục trên sofa.

Phó Tự Nhạc thấy như vậy thì không đành lòng, vội vàng giục cô đi ngủ, nhưng cô không chịu, một mực la lên muốn thức đêm với Tự Nhạc.

Phó Tự Nhạc dỗ dành: "Vậy ngủ tạm trên sofa nhé, em sẽ làm xong ngay thôi." Nhưng mỗi lần giật mình tỉnh giấc cô đều nhìn thấy Phó Tự Nhạc vẫn còn cặm cụi trên bàn máy tính đánh luận văn.

Phó Tự Nhạc tuy không mắng cô nhưng cô biết bản thân đã làm chuyện xấu liên lụy Tự Nhạc, cô cảm thấy rất khó chịu và xấu hổ. Thế là từ đó về sau cô cũng không dám chạm đến máy vi tính nữa.

Hạ Khuynh nghe kể như vậy, khẳng định là cô đã từng gặp chuyện gì phiền toái về nó.

"Không sao, vậy không chơi nữa, tôi dạy em thì từ từ sẽ tốt lên thôi."

Cô nhìn hẳn, nhưng vẫn có chút sợ sệt phân vân "... Nhưng ngộ nhờ... tôi làm hư..."

Hạ Khuynh cầm tay cô, không nhanh không chậm từ tốn nói.

"Sợ cái gì chứ, đã có tôi ở đây."

Chương 14

Nhìn thấy tay mình đang bị Hạ Khuynh nắm lấy, thật không giống như những lúc Tự Nhạ nắm tay cô. Tay Hạ Khuynh mát lạnh tuy không ấm áp như tay mình nhưng cô vẫn cảm nhận được hơi ấm đang lan truyền từ bàn tay của hã.

"Hạ Khuynh, cảm ơn."

Hạ Khuynh trong mắt lóe sáng: "Chờ sau khi tôi dạy xong thì cảm ơn cũng không muộn, nhưng với cái tư chất này thật sự làm tôi rất lo lắng."

"Tôi... tôi sẽ cố gắng ..."

...

Xe taxi không thể trực tiếp đi vào gian nhà chính của Hạ gia, Hạ Khuynh vẫn như cũ nắm tay Phó Tự Hỉ đi bộ một đoạn đường thật dài.

Cô trông rất vui vẻ, miệng cứ luyến thoắt như con chim sẻ vừa cười vừa hỏi hã đủ chuyện, còn hã vẫn cứ ung dung bình tĩnh đáp lời.

Khi vào trong sảnh chính Hạ gia, hã đưa gói băng vệ sinh cho cô, lưu luyến nhìn cô một hồi rồi tiêu sái rời khỏi.

Phó Tự Hỉ sau khi tắm rửa xong leo lên giường, đột nhiên cô lại nhớ đến chuyện gì, ngồi bật dậy.

Ôm chặt lấy Đại Hùng Bảo Bảo, nhẹ nhàng vuốt ve lên đường may của Hạ Khuynh.

"Mẹ, thật ra Hạ Khuynh cũng là người rất tốt..."

.....

Kế hoạch ngày thứ sáu của Hạ Khuynh được thiết lập.

Có điều là buổi sáng ngày hôm sau, khi Phó Tự Hi đang mang nhật kí trình lên cho hần xem và sửa lỗi chính tả thì Phó Tự Nhạc gọi điện thoại đến.

Phó Tự Hi chỉ nghe tiếng chuông thôi cũng trở nên rất vui vẻ.

"Tự Nhạc!" Chưa kịp đợi bên kia lên tiếng, cô đã ùa lên reo mừng: "Chị đang ở chỗ của Hạ Khuynh."

Hạ Khuynh đang xem nhật kí, lạnh lùng liếc cô một cái.

Đúng là ngu ngốc.

Hần cơ hồ có thể đoán được đối tượng gọi đến là ai. Còn Phó Tự Nhạc sau khi nghe được tên của hần thì dăng lên một cổ sát khí dữ dội.

Phó Tự Hi sau khi hàn huyên một hồi, kết thúc cuộc gọi miệng vẫn cười tủm tỉm: "Hạ Khuynh, Tự Nhạc nói rằng chiều nay không có lên lớp nên sẽ trở về sớm hơn."

Hạ Khuynh dĩ nhiên không bất ngờ, hần còn mong sao Phó Tự Nhạc gọi đến báo bận việc, để khỏi về nhà.

"Ừ vậy chờ cô ta về vậy." Hần cong khóe miệng: "Nhưng trước tiên hãy qua đây xem những thứ ngớ ngẩn mà em đã viết này."

"Nhưng suốt cả ngày hôm qua sự thật là như thế mà. . ." Cô đã cố gắng viết lại một cách rất nghiêm túc rồi nha.

"... chuyện ngủ trưa ở phòng tôi không cần viết vào."

"À vâng."

"... việc tôi nắm tay em cũng không được viết."

"À vâng."

"... tôi thừa biết tôi đẹp trai nên chuyện này càng không được mang vào đây."

"À vâng."

"Còn có cái này nữa, chuyện tôi dạy em ‘cẩn’ tuyệt đối không thể ghi vào đây!"

"À... vâng!"

.....

Trường học của Phó Tự Nhạc, mạng lưới điện đã xảy ra vấn đề, tất cả các phòng học đều mất điện.

Buổi chiều có lớp của khoa Tin học, vì sự cố này nên thầy giáo thông báo dời tiết lại. Phó Tự Nhạc ban đầu định gọi báo cho Phó Tự Hi biết mình sẽ trở về sớm hơn nhưng không ngờ chị ấy đang ở cùng với tên Hạ Khuynh xấu xa kia.

Lúc Phó Tự Nhạc vừa vào đại học, ngày nào cô cũng gọi điện thoại về cho chị mình, nhưng sau này vì giờ học không ổn định cộng với việc cô phải làm thêm buổi tối, Phó Tự Hi biết em mình không có nhiều thời gian rảnh nên không dám gọi điện thoại nhiều sợ ảnh hưởng đến em gái.

Dần dần, bọn họ chỉ khi nào cần thiết thì mới liên lạc với nhau.

Cuộc sống hàng ngày của Phó Tự Hi vô cùng đơn giản, vả lại cô còn ở Hạ gia nên Phó Tự Nhạc cũng không phải lo lắng quá nhiều.

Nhưng khi vừa nghe được chị mình đang ở cùng tên Hạ Khuynh kia, Phó Tự Nhạc cảm thấy phải gọi lại một lần để hỏi cho ra lẽ.

Tuy rằng Hạ Khuynh sau khi trở về đã thay đổi nhiều, dần trở nên ôn hòa nhưng hồ sơ phạm tội của hã vẫn còn bày ra đấy, thật khó mà quên được.

Cô hỏi: "Thiếu gia có bắt nạt chị không?"

"Không có." Bên kia truyền đến thanh âm vui vẻ: "Hạ Khuynh còn dạy chị viết chữ nữa."

Thật không đó?

"Được rồi, chờ em trở về."

Sau đó Phó Tự Nhạc vội vàng thu dọn đồ đạc mau chóng trở về. Lúc về đến Hạ gia chạy đi tìm chị thì nhìn thấy Hạ Khuynh và Phó Tự Hi đang ở phòng khách, Lương San cũng đang ở nhà.

Hạ Khuynh sau khi sửa xong nhật kí thì bảo Phó Tự Hi đi ra phòng khách ngồi chờ Phó Tự Nhạc về.

Hắn chợt nhớ hôm nay Lương San nghỉ ở nhà, liền nổi máy gọi lên lầu trên, giả vờ vô tình hỏi: "Mẹ, chuyện mẹ bảo con dẫn Phó Tự Hi đi chơi có nói cho Phó Tự Nhạc biết không?"

Bị hắn nhắc như vậy Lương San mới nhớ đến: "Vẫn chưa, mẹ không nói gì với Tự Nhạc cả. Cùng lắm để mẹ và dì Quan nói với nó, chắc không vấn đề gì."

Hắn có vẻ không còn kiên nhẫn: "Phó Tự Nhạc đang đi đến nhà trước để gặp chị gái. Nếu mẹ vẫn chưa nói thì mau mau đi nói cho cô ta biết. Càng kéo dài cô ta càng đề phòng con như phòng cướp, cứ một mực kháng kháng con chiếm tiện nghi bắt nạt chị cô ta, cô ta cũng không thèm nhìn lại chị gái cô ta có bộ dáng thế nào mà có thể lọt được vào mắt con chứ."

Lương San là điển hình của những người thích tám chuyện, ngay lập tức phản ứng: biết ngay con trai bà cùng với Tự Nhạc có gian tình! Sau đó cũng không để ý nhiều đến việc nó đang xem thường Phó Tự Hi.

"Hả? Tự Nhạc đã trở lại a? Đợi chút, mẹ đến liền." Bà nhất định phải khai ra được gian tình của hai đứa nó.

Lúc Lương San nhìn thấy Phó Tự Nhạc, quả nhiên là bà đang gánh trách nhiệm nặng nề, phải giúp con trai nói cho Phó Tự Nhạc biết rõ vấn đề, sau đó cẩn thận quan sát kỹ sắc mặt của Hạ Khuynh cùng Phó Tự Nhạc.

Tại sao con trai nhà mình vẫn còn trưng ra cái bộ dáng nhàn nhạt thản nhiên như vậy, cả Phó Tự Nhạc cũng thế.

Ai, thật rất xứng đôi! Bà tự rút ra kết luận.

Phó Tự Nhạc không hề biết Lương San đang có lối suy nghĩ biến thái đến thế này.

.....

Hạ Khuynh là con trai độc nhất của Hạ gia, vì thế sẽ không xuất hiện việc tranh chấp tài sản, so ra vẫn dễ chịu hơn so với những gia đình nhà giàu khác.

Nhưng hào môn vẫn luôn là thuật ngữ gắn liền với hai chữ phức tạp.

Chiếu theo tính cách của chị mình, khi bước vào cửa thế nào cũng sẽ có ngày bị lừa mang đi bán còn giúp người ta đếm tiền.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phải tìm cho Phó Tự Hỉ một người chồng giàu có, chỉ cần chị ấy mỗi ngày vẫn vui vẻ, không lo không nghĩ mà sống là tốt rồi.

Nếu có người đàn ông nào thật sự xem trọng và yêu chiều chị mình như vậy, cô sẽ rất hạnh phúc.

Còn nếu như không có thì vẫn không sao, cùng lắm cô sẽ ở bên cạnh chăm sóc chị mình cả đời.

.....

"Phu nhân, ý tốt của bà con xin ghi nhận. Nhưng chị con dù sao cũng chỉ là một người bình thường, dĩ nhiên không với được đến những người có

tiền. Huống chi con cảm thấy chị ấy chỉ cần được gả cho một người bình thường thì cũng đã rất tốt rồi." Phó Tự Nhạc từ tốn mở miệng.

"Tự Nhạc, ta đâu phải có ý này, cũng chẳng phải muốn tìm cho chị con một người đàn ông giàu có, chỉ muốn mang nó ra bên ngoài thăm thú một chút mở mang tầm mắt. Con xem, nó cả ngày cửa lớn không ra, cửa nhỏ cũng không mở, khiến cho ta thật đau lòng a."

Phó Tự Nhạc không nhanh không chậm bình tĩnh nói: "Về điểm này con nhất định sẽ chú ý nhiều hơn. Phu nhân, thiếu gia thân phận cao quý, chị của con vẫn còn rất đơn thuần, thật sự không dám làm phiền đến thiếu gia."

Lương San khuyên: "Tự Nhạc, con đừng nói lời khách khí như vậy. Bình thường con luôn bận học, mỗi tuần về đây có hai lần thì làm được gì. Dù sao A Khuynh trong khoảng thời gian này cũng đang nghỉ ngơi bồi dưỡng thân thể, lại rất nhàn rỗi, đi ra ngoài cũng thuận tiện giúp nó luyện tập vật lý trị liệu. Hơn nữa ta đã cảnh cáo nó rồi, nếu nó còn dám khi dễ Tự Hi, ta nhất định sẽ trị tội nó!"

Hạ Khuynh nãy giờ ù lì ngồi yên một chỗ không lên tiếng, đột nhiên hần quay sang dò hỏi Phó Tự Hi: "Phó Tự Hi, em muốn đi ra ngoài chơi không?"

Phó Tự Hi nhìn về phía Phó Tự Nhạc, Phó Tự Nhạc cũng xoay qua nhìn cô.

Cô biết Phó Tự Nhạc không thích cô cùng Hạ Khuynh đi ra ngoài, nên không dám nói chuyện.

Hạ Khuynh lúc này cười như không cười nhìn Phó Tự Nhạc liếc mắt một cái, tiếp tục nói: "Tôi hỏi thì em cứ trả lời đi."

Phó Tự Nhạc lạnh lùng liếc hẳn. Hạ Khuynh, nhà người giỏi lắm!

Phó Tự Hỉ là một người thật thà, hỏi gì thì đáp nấy, chỉ có khi nào cảm thấy bối rối mới không dám lên tiếng mà thôi.

Phó Tự Hỉ căn cứ môi, vẫn không dám nói chuyện, buồn bực nhìn Hạ Khuynh cùng Tự Nhạc, tại sao hai người này lúc nào gặp nhau cũng bất hòa như vậy.

Lương San cảm thấy không khí bây giờ có chút không ổn.

Nhìn con trai nhà mình tươi cười với Phó Tự Nhạc có chút quý dị không nói nên lời, sau đó Phó Tự Nhạc cũng đáp lễ bằng cái liếc mắt cũng thực là quý dị.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Hay tại vì mình là người lớn nên hai đứa nhỏ này cảm thấy không thoải mái?

Bà dĩ nhiên là một người mẹ rất biết thức thời, giả vờ khụ khụ nói thêm vài câu: "Tự Nhạc, ta nói như vậy, con đừng nên lo lắng nữa."

Nói xong bà tìm một cái cớ để rời khỏi hiện trường, lúc định đi quay sang nhìn thấy Phó Tự Hỉ, chẳng phải nó còn ở đây thì sẽ trở thành bóng đèn cản trở hai người họ sao? Vì thế còn nói: "Tự Hỉ, ta có người bạn từ nước ngoài mang về đây rất nhiều đồ ăn ngon, con có muốn cùng ta đến thử không?"

Trong lòng Phó Tự Hỉ có chút không yên, vẫn cẩn thận liếc nhìn Phó Tự Nhạc.

Phó Tự Nhạc nhìn chị nở một nụ cười thân thiết: "Chị đi đi. Phu nhân, cảm ơn bà."

Phó Tự Hỉ sau khi được đáp ứng, vui vẻ đi theo Lương San ra ngoài, trước khi đi còn quay đầu nhìn Phó Tự Nhạc cùng Hạ Khuynh.

Quả nhiên kì lạ!

Hạ Khuynh lười biếng tựa vào sofa, bộ dạng thật giống người già đang nhàn nhã.

Phó Tự Nhạc đứng trước bàn trà cách đó không xa, bước đến trước mặt hẳn, từ trên cao nhìn xuống, khẩu khí thật lạnh chết người.

"Thiếu gia, xin hỏi lần này anh lại có ý đồ gì đây?"

Hạ Khuynh nhàn nhạt cười, ánh mắt như cười như không.

"Ý đồ cái gì chứ. Cô không nghe thấy sao, là mẹ bảo tôi dẫn chị gái cô đi ra thăm thú thế giới bên ngoài."

"Thiếu gia từ khi nào đã răm rắp vâng lời phu nhân như vậy?"

“Bách thiện hiếu vi tiên” *(Trong trăm cái thiện, chữ hiếu là đầu)*

"Anh nghĩ rằng tôi không biết những lời anh vừa nói có ý gì sao?"

Phó Tự Nhạc cảm thấy chiêu này của Hạ Khuynh thật là quá vô liêm sỉ. Hẳn thừa biết mình sẽ không dám cự tuyệt mọi yêu cầu của chị gái.

Thật ra Phó Tự Nhạc biết Phó Tự Hỉ có khát vọng rất muốn tìm một người bạn.

Sau khi cha mẹ qua đời, mặc dù cô vẫn cố gắng tận tâm chăm sóc, nhưng bên cạnh đó cô vẫn phải giải quyết công việc học tập, công việc làm thêm nên căn bản không thể nào cả ngày có thể ở cùng một chỗ với chị gái.

Chị gái mình có bao nhiêu cô đơn tịch mịch làm sao mà cô không biết.

Nhưng đành vậy thôi vì cô chẳng còn cách nào khác. Càng không dám mang chị phó thác cho người khác, ngộ nhờ lại phạm sai lầm, chắc chắn chị mình sẽ bị tổn thương.

Hơn nữa chính tên xấu xa Hạ Khuynh này đã từng khi dễ chị mình.

Hạ Khuynh thật sự đang có ý đồ, nhưng cô bé ngốc nghếch kia cứ lo sợ không thềm lên tiếng.

"Phó Tự Nhạc, cô đi hỏi thử Phó Tự Hỉ, xem cô ấy có vui vẻ khi cùng tôi đi ra ngoài không. Nếu cô vẫn còn lo lắng việc tôi khi để cô ấy thì thật sự không cần thiết đâu."

"Tôi không dám tưởng tượng được thiếu gia anh đây hiền dịu tử tế như vậy là đang có ý đồ với chị gái tôi?"

"Tôi cần sao? Nếu cô không đồng ý việc này, thì cứ nói thẳng với mẹ tôi, đừng lôi tôi vào. Cô nghĩ rằng tôi thích dẫn theo một đứa ngốc chạy qua chạy lại sao?"

"Hạ Khuynh! Tôi cảnh cáo anh đừng có lúc nào cũng nói chị tôi là đứa ngốc!" Phó Tự Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với hần.

Hạ Khuynh cũng không thềm để cô vào mắt, chỉ cảm thấy lời của cô ta thật buồn cười.

"Cô không chấp nhận người khác gọi cô ấy là đứa ngốc nhưng chính bản thân cô lại chăm sóc cô ấy như một đứa trẻ nhược trí. Phó Tự Hỉ đã 24 tuổi rồi, sao cô vẫn luôn cố chấp như thế, cô ấy cho dù đến già cũng chỉ có chỉ số thông minh của một đứa trẻ bốn tuổi. Phó Tự Nhạc, cô nghĩ cô có thể bảo vệ cô ấy cả đời sao?"

Ở trong mắt hần, Phó Tự Nhạc chính là một con gà mẹ đang cố gắng bảo vệ gà con.

Phó Tự Nhạc bình thường là một cô gái thông minh nhưng mỗi khi đề cập đến Phó Tự Hỉ đều cư xử một cách rất cực đoan.

Hần đã sớm nhận ra, Phó Tự Hỉ rất vui thích với việc được đi ra ngoài, nhưng khi nhìn thấy một màn như vậy dù có thích đến mức nào thì cũng chẳng dám mở miệng.

Bởi vì cô không có tự tin.

Hắn có thể đoán được trong quá khứ cô đã từng bị người khác phân biệt đối xử. Thật ra hôm qua bảo cô tự mình đi vào mua đồ dùng cá nhân, hẳn nghĩ cho dù cô có thể hơi ngốc nhưng vẫn cần phải có một cuộc sống bình thường như bao người khác.

Nếu bây giờ phải rời xa Phó Tự Nhạc, Phó Tự Hỉ căn bản sẽ không thể sống được vì Phó Tự Nhạc chỉ biết bảo hộ cô quá mức, như vậy chỉ khiến cô vĩnh viễn không thể trưởng thành được.

"Tôi đương nhiên phải như vậy." Phó Tự Nhạc cười lạnh. Vì sao mà không thể?

Chị gái là sự cứu rỗi lẫn ân hận của cuộc đời cô.

Chị cô vốn là một đứa trẻ rất thông minh hoạt bát. Khoảng khắc nhìn thấy chị gái mình bị đẩy ngã va vào đầu, trong đôi mắt ấy muốn bao nhiêu sợ hãi tuyệt vọng thì có bấy nhiêu.

Ánh mắt đáng thương khi ấy là cơn ác mộng dai dẳng khiến cho cô vĩnh viễn không thể nào quên được.

Chương 15

Nghe Phó Tự Nhạc nói như vậy, Hạ Khuynh cũng không muốn tranh luận nữa, lần nào khi cả hai chỉ vừa nói hai câu với nhau thì đối phương đã cảm thấy phiền chán.

"Ok, vậy thì cô cứ dẫn Phó Tự Hỉ đi đi." Nói xong hắn đứng lên đi ra khỏi phòng.

Phó Tự Nhạc không hề cho rằng hắn đang là một người khuyết tật thương tích nghiêm trọng, nhìn hắn như vậy cũng có chút kinh ngạc nhưng cô không lên tiếng.

Cô gọi Phó Tự Hỉ sau khi ăn xong trở về phòng ngủ.

Bên này, Lương San đang dẫn Phó Tự Hỉ đi lên lầu, trong lòng chứa đựng biết bao tò mò bát quái, bà dò hỏi Phó Tự Hỉ.

"Tự Hỉ, ta hỏi này, con trai ta với em gái con, con cảm thấy bọn họ như thế nào?"

Phó Tự Hỉ vừa ăn kẹo vừa trả lời: "Cả hai đều tốt lắm nha."

"Không phải không phải, ý ta muốn nói, lúc hai đứa nó ở cùng một chỗ kìa."

"Cùng một chỗ? Rất kì quái?"

Phó Tự Hỉ cảm thấy, lúc này Tự Nhạc cùng Hạ Khuynh giống như đang muốn đánh nhau.

Lương San thật là muốn gõ cho Phó Tự Hỉ một cái, không có lửa làm sao có khói, quả nhiên Tự Hỉ cũng nhìn ra được hai đứa nó có vấn đề. Bà kề sát vào Phó Tự Hỉ thần bí hề hề hỏi.

"Tự Hỉ, con nói thử xem, có phải bọn nó đang yêu đương?"

"Yêu... đương? Phu nhân, yêu đương là cái gì..." Phó Tự Hỉ thắc mắc.

Lương San thân nhiên giải thích: "Chính là hai người luôn luôn ở chung một chỗ, giống như ta và lão gia."

"Thì ra cái này gọi là yêu đương..." Phó Tự Hỉ lại học được thêm một từ mới, nhưng vẫn còn nghi hoặc: "Nhưng mà Tự Nhạc cũng luôn ở cùng một chỗ với con mà."

"... vậy thì ba đứa ở cùng một chỗ..." Lương San nghĩ là sau đi kết hôn, hai chị em vẫn muốn ở chung với nhau, như vậy cũng tiện.

Ba người ở cùng nhau?

Phó Tự Hỉ nghiên đầu nghĩ nghĩ, cảnh tượng kia thật sự vô cùng đẹp vô cùng tốt lắm nha. Cô sẽ có em gái lại còn có thêm anh trai. Đôi mắt đáng yêu lại cong cong lên như hai vầng trăng khuyết: "Phu nhân con cảm thấy như vậy thì thật là tốt."

"Ta cũng muốn hai đứa bọn nó sẽ ở cùng với nhau." Lương San cũng cười: "Tự Hỉ vậy con nói ta nghe, tại sao khi gặp mặt nhau cả hai đứa nó đều trở nên kì quái?"

Phó Tự Hỉ thành thật nói thẳng cảm nhận của mình; "Thiếu gia không thích Tự Nhạc, Tự Nhạc không thích thiếu gia. Thật là kì quái."

"..." Lương San không nghĩ tới sẽ nghe được đáp án này, bà vuốt mồ hôi thở dài lại nói: "Cái này gọi là oan gia vui vẻ."

Lại nghe được từ mới, Phó Tự Hỉ lại tò mò: "Phu nhân, oan gia vui vẻ là cái gì vậy?"

"Là hai người trước mặt thì tỏ vẻ không thích nhau, nhưng trong lòng thì lại rất yêu nhau."

"Hà... Không phải họ đang nói dối sao?"

"... tại sao có thể gọi là nói dối chứ, phải gọi là song phương then thùng."

Phó Tự Hỉ vừa hiểu vừa không hỏi tiếp: "Thế tại sao bọn họ phải ở cùng với nhau?"

"Nếu bọn họ đang yêu nhau thì có thể như vậy. Ta nghĩ rằng hai đứa nó đang có tình ý với nhau."

Phó Tự Hỉ cho rằng "Yêu đương" là một từ thật sự rất tốt đẹp!

"... Phu nhân, tuy con không hiểu cho lắm, nhưng con không muốn đi theo chân bọn họ đâu."

Lương San đang muốn nói cái gì, lúc này chuông di động của Phó Tự Hi vang lên.

Cô nhấn nút trả lời thì nghe được Phó Tự Nhạc dặn dò, cô không dám ở lại ăn quá lâu: "Phu nhân, Tự Nhạc bảo con trở về phòng. Phu nhân, kẹo của bà ăn thật là ngon, cảm ơn bà."

Lương San lấy ra gói kẹo to đưa cho Phó Tự Hi: "Không cần phải khách khí, Tự Hi, cái này cho con mang về, dù sao ta cũng không thích ăn đồ ngọt."

Phó Tự Hi ngại ngùng tiếp nhận: "Cám ơn phu nhân rất nhiều." Sau đó cô trở về phòng.

Phu nhân cho cô thật nhiều đồ ăn, phu nhân thật là tốt.

Phó Tự Nhạc ở trong phòng đợi một lúc thì Phó Tự Hi trở lại.

Phó Tự Hi vừa nhìn thấy liền chạy đến ôm cô. Hai người bọn cô khi gặp nhau đều phải ôm một cái, vì lúc này đang ở nhà lớn nên Phó Tự Hi không dám ôm.

Phó Tự Nhạc vui vẻ tươi cười ôm lấy Phó Tự Hi.

Đến khi Phó Tự Hi buông ra Phó Tự Nhạc mới hỏi: "Chị, mấy ngày nay chị cùng thiếu gia ra ngoài đã đi đâu?"

Phó Tự Hi bị hỏi đến, chậm rãi nhớ lại, đột nhiên nghĩ đến quyển nhật ký nên cầm quyển nhật ký mở ra xem.

"Tự Nhạc, chị có viết nhật kí, rất dài rất dài." Hì hì, so với bình thường luyện chữ rất là vất vả thì như thế này cũng có tiến bộ hơn.

Phó Tự Nhạc nhận lấy mở ra xem.

Thật ra trên nhật ký chỉ viết những câu đơn giản ngây ngô, nhưng từ ngữ diễn đạt đều cảm thấy người viết đang mang tâm trạng rất vui vẻ.

"Chị cùng thiếu gia đi ra ngoài thật sự rất vui à?"

Phó Tự Nhạc không ngờ Hạ Khuynh lại dẫn chị mình đến trường học. Cô nghĩ hẳn chỉ là loại người có lối sống phóng túng trác táng, phong lưu hư hỏng.

Phó Tự Hỉ cười gật đầu: "Hạ Khuynh rất tốt nha, anh ấy nói anh ấy không làm việc có thời gian rảnh rồi nên muốn dẫn chị đi ra ngoài chơi."

"Tự Nhạc, Hạ Khuynh còn dẫn chị đi mua giày nữa, rất đẹp nha." Phó Tự Hỉ mang hai cái hộp đựng giày mở ra cho Phó Tự Nhạc xem.

"Đây là của phu nhân mua cho, nhưng phu nhân nói là Hạ Khuynh trả tiền. Hạ Khuynh bảo chị về sau tìm được 'hoàng tử' thì trả lại cho anh ấy."

"Hạ Khuynh còn dẫn chị đi mua quần áo nữa. Nhưng mà... bị chị giật hỏng rồi... anh ấy cũng nói để cho 'hoàng tử' trả tiền."

"Tự Nhạc, Hạ Khuynh còn dẫn chị đến một cái cột cao cao biết xoay vòng vòng. Rất cao có thể nhìn đến rất xa."

...

Phó Tự Nhạc nghe xong cười khan, sau đó cô định đi nấu cơm. Phó Tự Hỉ thấy vậy đi theo vào phòng bếp, vẫn vui tươi hơn hờ nói chuyện không ngừng.

Phó Tự Nhạc tuy rằng không nói nhiều nhưng vẫn tươi cười, khác xa một trời một vực so với vẻ lạnh lùng thường ngày.

Cơm nước xong xuôi, Phó Tự Hỉ theo thường lệ đi ngủ trưa, cô ngồi xuống giường gọi Phó Tự Nhạc. "Tự Nhạc, đến đây ngủ nha."

"Chị ngủ trước đi, em rửa chén xong rồi sẽ vào ngay"

"Vậy chị sẽ chờ." Phó Tự Hỉ hai chân đá qua đá lại thì thầm với Đại Hùng Bảo Bảo: "Tự Nhạc sẽ ngủ cùng với chúng ta."

Sau khi Phó Tự Nhạc xong việc cũng leo lên giường. Phó Tự Hỉ trong lòng tràn đầy vui mừng, chỉ chốc lát sau theo Chu công đi đánh cờ. (*ý chỉ là đang ngủ*)

Phó Tự Nhạc nhìn gương mặt Phó Tự Hỉ say ngủ, kề sát lại một chút. Thân thể của chị gái mình thật ấm áp, cũng giống như anh ấy.

Bên ngoài, ai cũng nhìn thấy Phó Tự Hỉ ỷ lại vào Phó Tự Nhạc. Nhưng thật ra chỉ có Phó Tự Nhạc mới biết, trong thâm tâm cô, chỉ Phó Tự Hỉ mới có thể sưởi ấm được trái tim cô.

Cô luôn phải mang một gánh nặng quá lớn.

Phó Tự Nhạc từ nhỏ tính tình lãnh đạm, không biết làm nũng lại còn rất mạnh mẽ.

.....

Phó Tự Hỉ lớn hơn cô 4 tuổi, rất yêu thương em gái, thường xuyên nắm tay cô đi ra ngoài vẻ mặt rất hãnh diện khoe với mọi người: "Đây là em gái mình, rất xinh đẹp."

Kể cả ở trong suy nghĩ của Phó Tự Nhạc từ ca ngợi 'xinh đẹp' này thật sự không mang ý nghĩ gì đối với cô.

Diện mạo Phó Tự Hỉ được di truyền từ ba Phó, Phó Tự Nhạc thì giống mẹ Phó, thanh tú hơn rất nhiều. Mẹ Phó nói trông cô rất giống với bà ngoại.

Mọi người ai cũng khen cô xinh đẹp, khen chị cô đáng yêu. Nhưng cô cảm thấy rằng mình thích từ đáng yêu hơn.

Chị cô rất thông minh sáng dạ, học giỏi lại rất ngoan ngoãn, gặp ai cũng ngọt ngào lễ phép, hơn nữa không bao giờ bắt nạt em gái mình.

Lúc Phó Tự Nhạc vào tiểu học, trường học lại quá tải học sinh, vì gia đình không có điều kiện, ba Phó bị mất việc nên không có được mối quan

hệ tốt, vì thế cô phải nhập học trễ một năm so với người khác.

Thời ấy trên TV thường phát những bộ phim Đài Loan tình cảm lãng mạn, Phó Tự Nhạc ở nhà buồn chán nên xem thử, ngược lại vì nó mà cách suy nghĩ cũng trở nên thay đổi.

Khi cô vào lớp một thì Phó Tự Hi đã học lớp năm. Hai chị em vẫn ở chung một gian phòng, chị tầng trên còn em tầng dưới.

Có một đêm, Phó Tự Nhạc định đi ngủ, đột nhiên Phó Tự Hi từ phía trên nhảy xuống dưới ngòai bên cạnh cô, cầm trong tay một bức thư.

"Tự Nhạc, chị vừa nhận được một lá thư."

Phó Tự Nhạc cảm thấy tò mò túm lấy, Phó Tự Hi vẫn nắm thật chặt trong tay, nhưng cuối cùng vẫn đưa cho cô xem.

Phó Tự Nhạc so với Phó Tự Hi trưởng thành sớm hơn rất nhiều. Sau khi xem xong nội dung lá thư, mặc dù có một ít chữ không biết nhưng phần lớn nội dung cô vẫn hiểu.

Cô hì hì cười kè sát chị một cách kì quái: "Chị, cái này gọi là thư tình."

"Em tránh ra, đương nhiên là chị biết." Phó Tự Hi có chút xấu hổ: "Lá thư này là của một nam sinh cùng lớp, khi chị đi thu bài tập, cậu ta mang lá thư cùng quyển vở nhét vào tay chị."

"Chị thích cậu ta à?"

"Đương nhiên là không phải. Chị cũng không dám nhìn kỹ, trong giờ giải lao chỉ dám lấy ra xem một chút. Sau khi tan học cậu ta còn đến trước mặt chị hỏi cái gì mà đáp án gì đó. Lúc ấy tức giận quá nên chị mới mắng cậu ta một câu 'Cậu thực là ghê tởm!' "

Phó Tự Nhạc cảm thấy chị mình thật là kì lạ, đây chỉ là thư tình thôi mà, cả trai lẫn gái đều có thể viết như vậy, trong TV cũng diễn như vậy mà, cái

gì mà ghê tởm với không ghê tởm chứ: "Chị không thích cậu ta vậy đưa em xem thư làm gì?"

"... Vì sau khi ngẫm nghĩ lại chị cảm thấy đã đối xử quá đáng với cậu ấy. Em nói xem ngày mai chị có nên đến xin lỗi cậu ấy không?"

"Chị mà xin lỗi thế nào cậu ta cũng nghĩ là chị cũng thích cậu ta. À, có một câu gì gọi là... Dục cầm tiên túng*?" Phó Tự Nhạc nhớ rõ ngày hôm qua trên TV có phát một câu như vậy.

(*) Dục cầm tiên túng: gần giống nghĩ câu lạt mềm buộc chặt.

"Cái đó gọi là lạt mềm buộc chặt. Vậy chị không nên tiếp tục để ý đến cậu ta sao?"

"Đương nhiên, chị còn quản cậu ta làm gì!"

"Ừ chị cũng nghĩ vậy." Phó Tự Hỉ nhẹ nhàng thở ra: "Chị chỉ cảm thấy lúc bị chị mắng, cậu ta nhìn là thật đáng thương!"

"Yên tâm đi. Này, đưa bức thư em xem lại một tý, lời văn hay như vậy em cũng muốn học tập chút đỉnh."

"Em còn nhỏ mà đi học đòi ba cái thứ linh tinh vớ vẩn." Phó Tự Hỉ cầm gói đập vào đầu cô.

...

Náo loạn một trận, Phó Tự Hỉ mệt mỏi leo lên giường ngủ, còn lá thư vẫn đưa cho Phó Tự Nhạc giữ.

Qua vài hôm sau, ba Phó và mẹ Phó không biết tại sao lại biết được chuyện này, cầm lá thư rồi mắng Phó Tự Hỉ không chịu chăm chỉ học tập, còn bé mà đã có tư tưởng lãng nhãng xí cuội.

Phó Tự Hỉ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị trách mắng, cảm thấy mình đã bị mắng oan ức nên cũng cãi lại. Phó Tự Nhạc đứng một bên nhưng cũng

không dám ra mặt giải thích giùm chị.

Vào buổi tối hôm đó, đây là lần đầu tiên Phó Tự Hỉ mắng Phó Tự Nhạc: "Tự Nhạc, lá thư là do em đưa cho ba mẹ xem phải không?"

Phó Tự Nhạc cãi lại nói: "Em không có làm." Lá thư đó sau khi xem xong cô đã đặt lại ở trên bàn.

"Chị đưa lá thư cho em, sau khi xem xong sao em cũng không biết giấu nó đi."

"Bức thư đó cũng không phải viết cho em, dựa vào đâu em phải mang đi giấu?"

"..."

Phó Tự Hỉ vừa bị úy khuất vừa buồn bực, nhưng cũng không dám làm ầm ĩ làm phiền người khác, chỉ leo lên giường nằm xuống âm thầm khóc.

Ngày hôm sau đến trường, hai người cũng không nắm tay nhau.

Bình thường mỗi ngày Phó Tự Hỉ đều cầm tay Phó Tự Nhạc đi đến trường, nhưng vì chuyện hôm trước nên một người đi trước, một người bước theo sau.

Đi được một đoạn Phó Tự Nhạc mới nhớ ra một việc, trường học hôm nay là hạn chót thu tiền phí cơ sở vật chất.

Cô cũng không nói cho Phó Tự Hỉ biết, tự mình chạy về nhà, nhìn thấy mẹ để ví tiền trên tủ giày, định lấy tiền trước rồi báo với mẹ sau.

Không ngờ Phó Tự Hỉ phát hiện em gái không ở phía sau nên cũng chạy về nhà tìm, đúng lúc nhìn thấy Phó Tự Nhạc đang cầm tiền: "Tự Nhạc, em lấy trộm tiền của mẹ!"

Phó Tự Nhạc là người khi dối lên sẽ không thèm nói chuyện, nên không thèm giải thích với chị, cầm tiền chạy thẳng ra cửa.

Phó Tự Hi ngăn lại mắng cô: "Mau mang tiền để lại đi, chị sẽ không nói cho mẹ biết."

Phó Tự Nhạc bị câu: "Không nói cho mẹ" chọc tức, không lẽ chị ấy định mách cho mẹ biết? Bức thư ấy cũng không phải do cô đưa cho ba mẹ xem.

Cô đẩy mạnh Phó Tự Hi. Dù sao cô vẫn còn nhỏ nên cũng không phải là lực quá mạnh. Nhưng nhất thời không ý thức được Phó Tự Hi đang đứng trước cầu thang, Phó Tự Hi bị đẩy như vậy lao đảo mất thăng bằng ngã lăn xuống cầu thang.

Phó Tự Nhạc hoảng sợ cứng đờ người nhìn thấy cảnh tượng chị bị ngã từ trên lầu lăn xuống mặt đất, đầu va mạnh vào góc tường... sau đó bất tỉnh.

Chương 16

Trí nhớ của con người thật sự là một thứ rất kì diệu.

Năm đó Phó Tự Nhạc mới 8 tuổi, nhưng đối với những chuyện đã phát sinh cô đều nhớ rõ như in.

Hình cảnh chị cô nằm yên bất động dưới chân cầu thang, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, máu tươi chảy loang lổ ướt đẫm cả mặt.

Phó Tự Nhạc bị cảnh tượng này dọa đến tay chân run lẩy bẩy nói không nên lời, đến gần nửa ngày sau mới hoàn hồn thét to:

"Aaa ... Chị... Chị ơi...."

Cô vội vã chạy xuống chân cầu thang, nhưng vì vô cùng sợ hãi, cô xém chút nữa cũng bị trượt té, tay cô run rẩy vịn vào tay vịn cố gắng chống đỡ, thở hổn hển lấy hết can đảm bước đến bên cạnh vũng máu.

Tay run run sờ vào đầu chị, máu tươi đỏ thẫm vẫn chảy ra không ngừng dính đầy cả tay. Vì hoảng sợ quá nên cô vội rút tay lại, nước mắt ùa ra như mưa khóc lớn:

"Chị!!!"

Cô rất sợ...

Qua một lúc lâu từ trên lầu có người đi xuống nhìn thấy cảnh tượng này, hoảng hốt vội vàng gọi xe cứu thương rồi sau đó gọi điện báo cho ba Phó, mẹ Phó.

Phó Tự Nhạc ngồi trên xe cứu thương vừa khóc lớn vừa run rẩy cầm chặt tay chị đang nằm trên cán, sau đó bác sĩ sơ cứu bảo là chị cô đã bị hôn mê ...

Lúc được đưa vào bệnh viện, ba Phó đã có mặt ở đấy. Sau khi nhận được tin dữ, ông vội vàng gác mọi công việc chạy đến bệnh viện.

Ba Phó vừa nhìn thấy Phó Tự Nhạc vẻ mặt lo lắng hỏi: "Tự Nhạc, tại sao chị con lại bị té?"

Phó Tự Nhạc đang khóc mấp mấp môi muốn nói nhưng không nói nên lời.

Ba Phó tưởng con gái vẫn còn đang sợ hãi nên không dám hỏi tiếp chỉ an ủi:

"Nhạc Nhạc con đừng sợ."

Mẹ Phó đến, Phó Tự Hỉ đang trong phòng cấp cứu, ba Phó giao Phó Tự Nhạc cho mẹ Phó trông chừng, còn ông đi vào văn phòng để đóng viện phí và làm thủ tục các thứ.

Mẹ Phó ôm Phó Tự Nhạc lúc này dần bình tĩnh lại, mắt dán chăm chăm vào cánh cửa phòng phẫu thuật.

"Tự Nhạc, con đừng khóc, đừng sợ... Chị con là đứa bé rất kiên cường, nó sẽ không sao đâu..."

"Tự Hỉ nhà ta ngoan như vậy, ông trời sẽ không nỡ đối xử tàn nhẫn với nó đâu..."

"Tiểu Hỉ, con nhất định phải cố lên, mẹ chờ con..."

...

Phó Tự Nhạc hốc mắt trống rỗng nhìn xuống hai tay mình. Chính đôi bàn tay tội lỗi này đã đẩy chị ngã xuống lầu... trên bàn tay này vẫn còn dính vết máu đã khô của chị ấy...

Mẹ Phó lấy khăn lau vết máu trên tay cô, bà rất buồn và lo lắng vì con gái nhỏ đã tận mắt chứng kiến mọi chuyện, cảnh tượng thật quá kinh hoàng đối với một đứa trẻ, chỉ sợ rằng sau này nó bị bóng ma tâm lí ám ảnh.

.....

Sau khi cuộc phẫu thuật kết thúc, bác sĩ đi ra ngoài thông báo tuy ca mổ đã thành công nhưng tình trạng bệnh nhân vẫn còn chưa ổn định, phải đợi theo dõi điều trị thêm vài ngày.

Mẹ Phó nghe xong choáng váng cả đầu óc, bà bật khóc tại chỗ. Ba Phó và mẹ Phó thay phiên chăm sóc Phó Tự Hỉ. Ba ngày sau, Phó Tự Hỉ đã tỉnh lại nhưng ba Phó và mẹ Phó chưa kịp vui mừng thì cô lại ngủ thiếp đi. Phải đợi thêm vài ngày sau cô mới tỉnh táo hoàn toàn, nhưng đã trở nên ngây ngốc, trở thành một con người hoàn toàn khác xưa.

Bác sĩ có đề nghị nên ở lại để theo dõi bệnh trạng nhưng đã qua một tháng rồi mà bệnh tình của cô vẫn chưa có tiến triển tốt, ngược lại càng chuyển biến xấu trầm trọng.

Cô đối với những việc trước kia hầu như đã quên mất, thậm chí còn mơ mơ hồ hồ không nhớ rõ những người bên cạnh mình là ai.

Phản ứng của cô càng ngày càng trì độn, cùng một lời nói nhưng phải đợi hơn nửa ngày sau cô mới nhận thức và hiểu được.

Cách nói chuyện cũng trở nên lặp ba lặp bảy, lúc ăn cơm trực tiếp dùng tay vun lên, hoàn toàn trở thành một đứa trẻ nhỏ mới chập chững biết nói biết đi.

Bác sĩ lại đề nghị chuyển cô đến bệnh tâm thần viện an dưỡng một thời gian, nhưng ba mẹ Phó gia đều không đồng ý.

Bà không tin con mình đã trở thành một đứa trẻ nhược trí, rõ ràng trước vụ tai nạn mấy ngày, con gái còn ôm cổ mình luôn miệng nói rằng: "Mẹ, chờ con trưởng thành con sẽ kiếm thật nhiều tiền, dẫn mẹ và ba ba, còn có Tự Nhạc nữa, cả gia đình ta sẽ cùng đi du lịch vòng quanh thế giới."

Tính tình của con gái mình nhất định luôn nói được thì sẽ làm được, bà còn phải chờ nó lớn lên rồi cùng nó đi du lịch nữa cơ mà.

Con gái của bà vừa ngoan ngoãn nhu thuận vừa thông minh đáng yêu như vậy thì làm sao có thể là một đứa bé nhược trí được?

Cuối cùng phía bệnh viện cũng ra quyết định có thể cho cô xuất viện và trị liệu tại nhà, nhưng nếu tình trạng này cứ tiếp tục như vậy kéo dài quá nửa năm thì cơ hội chữa khỏi hoàn toàn tỷ lệ sẽ rất thấp.

Ba Phó mẹ Phó cuối cùng cũng mang được Phó Tự Hi trở về nhà.

Bởi vì tình trạng của Phó Tự Hi càng ngày càng tệ, mẹ Phó phải nghỉ việc. ba Phó là kỹ sư thu nhập cũng ổn định, tuy một mình mang gánh nặng kinh tế có chút vất vả nhưng ông vẫn luôn tỏ ra vui vẻ, cố gắng làm một người cha tốt.

Sau mỗi ngày làm việc có về trễ cỡ nào ông cũng đều đi đến phòng nhìn con gái một chút, rồi viết một mảnh giấy nhỏ dán vào cửa để cho con gái biết là ông đã trở về.

Mẹ Phó ở nhà toàn tâm toàn ý chăm sóc con gái, bà bắt đầu dạy cô cách nói chuyện giống như dạy một đứa trẻ nhỏ đang tập nói, dạy cô cách nhận thức mọi thứ xung quanh, cách sử dụng muỗng để xúc cơm...

Phó Tự Hi trí nhớ không tốt, chuyện hôm nay xảy ra ngày mai đã quên mất. May mắn thay, tuy cô bị như vậy nhưng tính tình vẫn không thay đổi, vẫn nhu thuận ôn hòa, không biết cáu kỉnh.

Mẹ Phó thường xuyên chỉ vào chữ trên tranh vẽ dạy Phó Tự Hi đọc chữ. Đầu tiên là từng chữ một, sau đó là từ ngữ, rồi dạy cô cách ghép chữ thành từng câu hoàn chỉnh...

Phó Tự Hi học được rất chậm, nhưng rất cố gắng. Mỗi khi đọc một câu đều lắp bắp đứt quãng, mẹ Phó mỗi lần đều an ủi cô không cần phải gấp, cứ chậm rãi nói. Lúc này cô cũng tự cổ vũ chính mình: "Tiểu Hi, không, không được vội."

Vài tháng sau, câu đầu tiên mà Phó Tự Hi có thể nói lưu loát đó chính là:

"Mẹ, con yêu mẹ."

Mẹ Phó vui mừng ôm Phó Tự Hi cười ôn nhu.

"Tình yêu nhỏ của mẹ, mẹ cũng rất rất yêu con."

.....

Một năm sau, mẹ Phó dạy Phó Tự Hi cách viết chữ.

Lúc vừa mới bắt đầu luyện tập, cô viết từng nét nguệch ngoạc non nớt nhìn mãi không ra được là chữ gì. Viết chữ "Mẹ" cong cong vẹo vẹo thành "Nữ mã". Mãi một thời gian vất vả lắm mới có thể viết hoàn chỉnh được chữ "Mẹ".

(*) Chữ ‘Mẹ’(妈妈) tiếng Hán do hai bộ ‘Nữ’(女) và ‘Mã’(马) tạo nên, vì TỰ HỮ viết rời rạc nên sẽ đọc thành 2 chữ hoàn toàn khác nhau, phải viết sát vào nhau thì mới ra được chữ ‘Mẹ’ ^

.....

Dần dần cũng có chút tiến bộ.

Cô đã viết hơn cả ngàn tờ, chữ kín cả tờ giấy, tất cả đều là ‘Mẹ con yêu mẹ’.

Vì bốn chữ này, cô phải mất suốt hai tháng ròng rã, mỗi ngày đều nghiêm túc cẩn thận viết từng nét từng nét.

Mẹ Phó cầm tờ giấy xem mà xúc động rơi nước mắt.

Phó TỰ HỮ thấy vậy đầu óc đơn thuần lấy tay vuốt nước mắt cho bà: "Mẹ đừng khóc nữa, con thương thương mà..."

Thời gian chậm chậm trôi qua, Phó TỰ HỮ nói chuyện càng ngày càng lưu loát, tuy tư duy vẫn đơn thuần như cũ, nhưng mẹ Phó quả thật rất vui mừng. Bà cảm nhận đứa con gái ngày xưa của mình đang dần trở lại...

Ba Phó liên hệ với trường học, thử xin cho Phó TỰ HỮ đi học trở lại. Nhưng đi học không được bao lâu, phía nhà trường nói rằng Phó TỰ HỮ thật sự không thích hợp đi học.

Mẹ Phó không còn cách nào khác dẫn Phó TỰ HỮ trở về nhà, tự mình dạy cô một số phép tính toán học đơn giản..

Phó TỰ HỮ tuy rằng học rất vất vả nhưng cô cũng đã tiến bộ không ít.

.....

Phó TỰ HỮ đã trải qua năm năm điều trị.

Năm năm qua, mẹ Phó dùng tất cả tình yêu thương của một người mẹ để che chở và dạy dỗ Phó Tự Hỉ lại từ đầu.

Bà vẫn theo định kì dẫn cô đi tái khám, bác sĩ đều khen ngợi nói rằng nhờ tình yêu thương của gia đình mới khiến bệnh tình của cô có chuyển biến tốt.

Không bao lâu sau, ba Phó nhìn trúng một khu dân cư.

Khu dân cư này không lớn lắm, hộ gia đình cũng ít hơn nhưng rất an ninh, cách thức quản lý cũng khép kín. Sau khi cùng mẹ Phó thương lượng bàn bạc, họ mang căn hộ chung cư cũ rao bán rồi mua một căn hộ mới ở đó.

Sau khi chuyển nhà, mẹ Phó mới bắt đầu cho phép Phó Tự Hỉ tự ra ngoài chơi trong khu vực cho phép.

Về phần Phó Tự Nhạc, cô phải vất vả lắm mới trải qua được khoảng thời gian kinh khủng như vậy.

Mỗi khi cô nhìn thấy cái cầu thang cũ thì tâm tình bắt đầu trở nên hoảng loạn và lo sợ, cho đến khi cả nhà chuyển đi đến nơi khác.

Cô cũng chẳng dám nói ra chân tướng thật sự vì cô rất sợ đối mặt với hiện thực khi ba mẹ biết được chuyện này.

Hai chị em vẫn ngủ cùng một phòng, nhưng cô chuyển lên giường tầng trên. Mấy năm nay hầu như đêm nào cô cũng nằm mơ gặp ác mộng, cảnh tượng máu chảy lênh láng nhuộm đỏ cả mặt Phó tự Hỉ nằm bất động ở chân cầu thang cứ luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Nhưng sự thật là hầu như chị của mình vẫn không thể nhớ được bất kì chuyện gì từ sau vụ tai nạn bị thương đó.

Chị vẫn là chị, vẫn là một người chị thương yêu em gái hết mực. Lúc ăn cơm sẽ nhường một nửa phần của mình cho em. Khi nhìn thấy giấy khen

của Phó Tự Nhạc thì sẽ tự hào reo vui, chân thành khen ngợi như thể việc đó chính là của mình.

Có đêm Phó Tự Nhạc bị cơn ác mộng làm giật mình tỉnh giấc. Cô sợ hãi hoảng hốt chạy xuống giường ôm chầm Phó Tự Hỉ khóc sụt sướt:

"Chị ơi... chị ơi em xin lỗi..."

Phó Tự Hỉ bị cô đánh thức mờ mịt chẳng hiểu chuyện gì, ngây ngốc nói:

"Tự Nhạc, đừng khóc đừng khóc, chị sẽ bảo vệ em, chị sẽ đánh những kẻ xấu xa dám bắt nạt em..."

Dù biết rằng bản thân mình rất nhu nhược yếu đuối nhưng cô nghĩ mình là chị thì phải có trách nhiệm chăm sóc và bảo vệ em gái thật tốt.

Phó Tự Nhạc nghĩ rằng, cho dù đây là chị của quá khứ hay là người của hiện tại thì chị ấy vẫn giữ được những phẩm chất tốt đẹp làm người khác không nhịn được mà yêu thương che chở, còn chính mình thật đáng ghê tởm...

Cô đã hạ quyết tâm, những tháng ngày tương lai về sau nhất định sẽ bảo vệ và chăm sóc chị thật chu toàn. Việc làm này không hẳn chỉ vì muốn chuộc lại lỗi lầm bản thân đã gây ra mà phần lớn là xuất phát từ tình yêu chân thành nhất của cô dành cho Phó Tự Hỉ.

Có lần nhìn thấy Phó Tự Hỉ đang ở dưới lầu chơi một lúc sau lại òa khóc chạy về nhà, trên tay còn bị làm trầy rớm rướm máu. Khi mẹ Phó hỏi nguyên nhân thì mới biết do Tiểu Bàn tử (*thằng nhóc béo mập*) trêu chọc, đã vậy nó còn nhặt đá ném vào cô.

Mẹ Phó ôm cô vào lòng xoa xoa an ủi, xử lí vết thương trên tay cô.

Phó Tự Nhạc lúc này đang ở trong phòng làm bài tập, sau khi biết được chuyện này đã kích động nổi giận không quản chuyện mình chỉ là một bé gái chạy ngay đến nơi tấn cho thằng nhóc Tiểu Bàn một trận, mặc dù cuối

cùng cả hai đứa đều bị thương tích thâm như nhau. Đã vậy khi về nhà còn bị ba Phó mắng cho một trận: “Con gái mà bạo lực hung dữ như vậy thì còn ra thể thống gì nữa!”

Còn mẹ Phó mẹ thì trách mắng gì, bà chỉ ôn nhu từ tốn khuyên cô: "Tự Nhạc, mẹ biết vì con thương chị nên mới làm như vậy, nhưng con nghĩ xem chị con đã như thế này, bây giờ con nên cư xử như một người chị trong gia đình, làm việc gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận một chút."

Nếu cả gia đình có thể chung sống vui vẻ hạnh phúc như vậy thì thật là tốt....

.....

Có một ngày, công ty của ba Phó tổ chức đi du lịch. Mẹ Phó ban đầu không muốn đi cùng nhưng trông thấy tình trạng của Phó Tự Hi đã dần ổn định, ba Phó khuyên bà nên đi ra ngoài thăm thú để thư giãn giải sầu, cuối cùng mẹ Phó cũng đáp ứng. Trước khi đi còn dặn dò thật kỹ Phó Tự Nhạc chuyện chăm sóc cho chị mình. Phó Tự Nhạc dĩ nhiên rất vui vẻ đồng ý.

Nhưng chuyến đi định mệnh này đã khiến gia đình hạnh phúc của họ phải chia cắt vĩnh viễn từ đây...

Trong lúc xe lửa đang di chuyển thì gặp sự cố, bánh xe bị lệch ra khỏi đường rây tông vào vách núi dựng bên đường, nguyên nhân do hệ thống đầu máy vận hành có vấn đề. Kết quả gây thương vong không ít.

Trong vụ tai nạn kinh hoàng đó, ba Phó là một trong những nạn nhân xấu số bị tử vong tại chỗ, mẹ Phó bị thương rất nặng chuyển vào bệnh viện, vài ngày sau do vết thương quá nặng ảnh hưởng đến phủ tạng không cứu chữa được cũng mất theo.

.....

Phó Tự Nhạc còn nhớ rất rõ ngày mà mẹ đã ra đi, đó là một ngày thật đẹp, bầu trời trong xanh không gợn một chút mây.

Mẹ Phó bị thương rất nghiêm trọng nhưng ngày hôm đó tinh thần của bà có vẻ rất tỉnh táo. Bà đã gọi dì Quan đến bệnh viện, trực tiếp giao phó hai chị em Tự Hi cho dì chăm sóc. Hai chị em một người đã trưởng thành một người sắp trưởng thành, nên cũng không cần người giám hộ nhưng bà vẫn phó thác cả hai cho dì Quan vì dì là người mà bà tin tưởng nhất.

Phó gia tuy không giàu có nhưng gia đình họ cũng tiết kiệm được một khoảng trong số tiết kiệm. Bà nghĩ con gái lớn trở thành như vậy thì về sau phải cần rất nhiều tiền để chữa trị, nếu bà mất đi thì mọi thứ càng cần phải cân nhắc thật tỉ mỉ nên bà chuyển toàn bộ số tiền cho Phó Tự Nhạc cất giữ.

Cuối cùng bà run run ôm Phó Tự Hi và Phó Tự Nhạc vào lòng, cố gắng lấy hơi thở dạn dò lần cuối:

"Con gái của mẹ, mẹ vĩnh viễn vẫn yêu các con, sẽ luôn luôn nhớ đến hai đứa. Các con nhất định phải sống cho thật tốt, cố gắng trở thành một con người tốt..."

"Tiểu Hi... tình yêu nhỏ của mẹ. Con phải nhớ con là một người khỏe mạnh bình thường, không phải là một đứa trẻ ngốc. Con nhất định không được nghĩ ngợi lung tung có biết chưa.... Hi Hi của mẹ về sau nhất định sẽ được tất cả mọi người yêu thích."

"Tự Nhạc, mẹ thật sự không trách con... Con phải chăm sóc cho chị thật tốt và phải biết tự chăm sóc cả bản thân mình. Cả ba và mẹ đều rất yêu thương và tự hào về hai đứa."

"...cuộc đời này của mẹ việc tự hào nhất là có được hai đứa con gái này và được sống trong một gia đình hạnh phúc... chỉ như vậy là mẹ đã mãn nguyện lắm rồi...."

"Mẹ chúc phúc cho hai đứa sẽ sống thật bình an và vui vẻ...."

.....

Sau khi mẹ Phó nhắm mắt, Phó Tự Hỉ không lên tiếng, chỉ lẳng lẳng rớt nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống ướt đẫm cả áo.

Phó Tự Nhạc đương nhiên đã hiểu được những lời của mẹ. Thì ra từ lâu mẹ đã biết nguyên nhân vì sao Phó Tự Hỉ bị trở thành như vậy. Nhưng mẹ vẫn không oán trách mà bảo cô phải cố gắng chăm sóc bảo vệ cho chị.

Ngược lại Phó Tự Nhạc òa khóc thảm thiết, bao nhiêu đau khổ, ăn năn và buồn bã đều tuông trào ra theo tiếng khóc...

Thì ra là như vậy...

.....

Phó Tự Nhạc sau khi lo xong tang sự cho ba mẹ, cô cười nói với Phó Tự Hỉ: "Chị, sau này em sẽ cho chị một cuộc sống không lo không buồn!"

Phó Tự Hỉ ôm lấy em gái: "Tự Nhạc, mẹ đã dặn chúng ta phải sống thật tốt thật tốt..."

Phó Tự Nhạc đã tính toán, số tiền mà ba mẹ đã để lại cộng với một khoảng được bồi thường sau vụ tai nạn thì chỉ có thể duy trì được cuộc sống cho cả hai chị em được vài năm. Về sau lên cấp ba rồi vào đại học cũng sẽ tốn thêm một khoảng không hề nhỏ, và lại còn tiền sinh hoạt phí của cả hai người nữa...

Bản thân di Quan thu nhập chỉ ở mức bình thường đủ sống, Phó Tự Nhạc cũng không dám dựa dẫm vào bà quá nhiều.

Nên cô đã nghĩ ra một biện pháp.

Căn nhà mà họ đang sống có hai phòng ngủ, không gian rộng rãi cũng thoáng đãng sạch sẽ nên tiền thuê nhà ở đây theo giá trên thị trường cũng không tồi. Nếu đem nhà cho thuê, sau đó hai người chuyển đến thuê một

căn phòng nhỏ hơn, vừa sống thoải mái vừa giải quyết được vấn đề sinh hoạt phí, đây là một biện pháp rất tốt.

Cô đem ý tưởng nói ra cho chị biết, Phó Tự Hi cũng gật đầu tán thành.

Thật ra Phó Tự Hi cũng không biết tính toán nhiều nhưng em gái mình đã nói như vậy thì chắc chắn là việc đó sẽ đúng.

Phó Tự Nhạc và Phó Tự Hi mang căn nhà rao cho thuê sau đó lại thuê một căn hộ nhỏ một phòng ngủ có giá rẻ hơn cũng nằm trong khu dân cư này, vì cô lo lắng Phó Tự Hi khi một mình ở nhà sẽ gặp nguy hiểm nên vẫn sống ở khu này là an toàn nhất.

Sau khi tốt nghiệp cao trung (*trung học phổ thông ở VN*), Phó Tự Nhạc dùng chứng minh thư của Phó Tự Hi đi ra ngoài xin việc làm.

Phó Tự Nhạc bề ngoài trưởng thành hơn so với tuổi tác thật. Cô vừa đi học vừa đi làm kiếm thêm thu nhập. Thời gian này tuy không sung túc như trước nhưng hai chị em sống cũng không quá vất vả, vẫn yêu thương đùm bọc nhau như thuở nào.

Phó Tự Nhạc ăn không dám ăn, mặc cũng chẳng dám mua đồ đắt tiền nhưng đối với Phó Tự Hi, cô đều chọn những thứ tốt nhất, đẹp nhất cho chị mình...

Cuộc đời của Phó Tự Nhạc từ lúc 15 tuổi về sau, sống hoàn toàn là vì Phó Tự Hi.

Chương 17

Sau khi Phó Tự Nhạc thức dậy, cô quét tước và làm vệ sinh khắp phòng ngủ rồi mang quần áo của cả hai chị em đi giặt.

Lúc mang quần áo ra ngoài ban công phơi mới nhìn thấy cái váy mà Phó Tự Hi đã nói vẫn còn đang móc trên sào.

Cô lấy xuống ngắm nghía. Đây là một cái váy dài, rộng thùng thình mặc vào chẳng nhìn ra được dáng người.

Người gầy mặc vào còn có vẻ thanh lịch, nhưng chị cô dáng người đầy đặn mặc cái váy này vào nhìn thật giống phụ nữ đang có thai.

Tại sao tên Hạ Khuynh kia lại quan tâm chị mình như vậy nhỉ?

Phó Tự Nhạc thừa biết dáng người của Phó Tự Hỉ có thể dụ hoặc được bọn đàn ông nhưng với điều kiện của Hạ đại thiếu gia thì muốn dạng phụ nữ nào mà không có cơ chứ.

Phó Tự Hỉ lúc này đã tỉnh dậy, mơ mơ hồ hồ bước xuống giường đi ra khỏi phòng. Cô nhìn thấy Phó Tự Nhạc đang đứng thu dọn quần áo ở ban công.

"Tự Nhạc, để chị đến giúp em."

"Không cần đâu, cũng gần xong rồi. Chị đi rửa mặt chải đầu, tí nữa em sẽ dẫn chị đi dạo."

"Ừ." Phó Tự Hỉ mấy ngày nay tâm trạng cực kì vui vẻ vì thường xuyên được ra ngoài chơi.

Lúc này Phó Tự Nhạc đã làm xong việc rồi, lơ đãng hỏi: "Chị, thời gian này thiếu gia đối xử với chị có tốt không?"

Phó Tự Hỉ gật đầu lia lịa, tươi cười hơn hở: "Rất tốt!"

"Chị muốn cùng anh ta ra ngoài chơi nữa ư?"

"Đúng vậy." Thanh âm nhỏ dần.

Cô nhớ đến lời phu nhân nói, Tự Nhạc cùng với Hạ Khuynh tuy bên ngoài nhìn không thân thiện, nhưng thật ra là đang thích đối phương. Cô không hiểu lý do tại sao bọn họ lại cư xử mâu thuẫn như vậy, nhưng cô thật sự rất mong cả hai người bọn họ có thể thật vui vẻ.

Phó Tự Nhạc đã nghe được ý nguyện của Phó Tự Hi.

Bởi vì đã từng phải chịu đựng không ít lời bình luận mỉa mai của người khác nên suy nghĩ của Phó Tự Hi rất nhạy cảm. Trước đây Hạ Khuynh toàn tìm đủ mọi cách bắt nạt cô vì thế mà mỗi lần cứ nhìn thấy hẳn là cô cực kì sợ hãi như chuột thấy mèo.

Nhưng mà có điều chỉ cần người khác đối xử tốt một chút thì cô cũng rất dễ tin tưởng họ.

Phó Tự Nhạc nghĩ rằng cái ý tốt này của Hạ Khuynh hình thành từ tâm lí yêu thích sự mới mẻ, đợi đến sau này sẽ chẳng còn hứng thú nữa đâu.

Bỗng nhiên trong đầu cô nổi lên một ý nghĩ kì lạ, nhưng nó lướt qua quá nhanh cô vẫn chưa kịp nắm bắt được.

Thôi quên đi, cẩn thận thì vẫn hơn.

"Chị, trong hai ngày tới em sẽ đi chơi với chị nhé."

Phó Tự Hi gật gật đầu.

Trong lòng cô thật rất chờ mong điều này, nếu Tự Nhạc đồng ý cho cô đi cùng Hạ Khuynh thì thật là tốt.

Hiện giờ đang là giữa tháng 11, nơi này mùa đông đến trễ, bình thường phải đợi đến tháng 12 thì thời tiết mới bắt đầu se lạnh.

Phó Tự Nhạc nghĩ rằng nên dẫn Phó Tự Hi đi mua thêm vài bộ trang phục mùa đông.

Buổi chiều thứ sáu các trung tâm mua sắm không quá đông người, nhưng những đợt giảm giá đặc biệt thì đến thứ bảy mới thực hiện.

Phó Tự Nhạc thường cố ý chọn mua những trang phục rộng rãi cho Phó Tự Hi vì sợ cô lộ ra dáng người sẽ thu hút người lạ, điều này rất nguy hiểm.

Nhưng đến mùa đông tiết trời lạnh giá, mọi người ai cũng mặc thêm vài lớp áo bên trong để giữ ấm vì vậy mà nhìn cũng có vẻ mập mạp ra. Lần này cô sẽ chọn cho Phó Tự Hi quần áo thích hợp nhất.

Cô đã tính toán chờ đến ngày mai có chương trình giảm giá đặc biệt sẽ dẫn chị ra ngoài mua sắm.

Phó Tự Nhạc mỗi lần về đến nhà đều tính toán thu chi rất cẩn thận.

Số tiền mẹ Phó để lại trong sổ tiết kiệm cùng tiền thuê nhà vẫn còn đó phòng hờ cho trường hợp cần dùng đến, còn tiền sinh hoạt phí của hai chị em vẫn nhờ vào tiền lương của Phó Tự Nhạc.

Thời gian đầu cả hai cũng hơi vất vả, nhưng sau khi chuyển đến sống ở Hạ gia vấn đề ăn mặc có thể tiết kiệm được rất nhiều.

Phó Tự Nhạc tận dụng thời gian buổi tối đi làm gia sư dạy kèm, cô mặc kệ cái nhìn của người khác, chỉ cần có thể kiếm được tiền là tốt rồi. Chỉ tiếc đối lại buổi tối sẽ không được gặp chị thôi.

Năm nay giá thành vật phẩm tăng vọt, trang phục mùa đông càng ngày càng đắt tiền, chỉ dựa vào mấy đồng tiền lương của cô thì vẫn chưa đủ.

Lúc trước hai chị em mang căn hộ cho một gia đình ba người thuê, hợp đồng hai năm, giá cả vẫn hơi thấp so với giá trên thị trường. Sắp đến ngày hợp đồng thuê nhà kết thúc, cô đã đi khắp nơi thăm dò giá nhà thuê trên thị trường, ngẫm nghĩ xem có nên tăng giá thuê lên một chút cho phù hợp không.

Cô đang tính toán mang chuyện này để thương lượng với gia đình kia.

Phó Tự Hi ở bên này thấy vậy chỉ lẳng lặng nhìn em gái. Cô biết vì để chăm sóc cô, Tự Nhạc phải vừa đi học vừa đi làm rất vất vả. Lúc chưa chuyển đến Hạ gia cả thịch cô còn không nỡ ăn, mang phần thịch của mình

nhường hết cho Tự Nhạc. Nhưng Tự Nhạc cũng không chịu ăn, cuối cùng thì cô vẫn ăn hết phần thịt đó.

Sau khi vào Hạ gia, dì Quan có nói Hạ gia sẽ giải quyết việc ăn ở cho hai người, thì lúc này cô mới yên tâm thoải mái ăn thật no.

Cô thật thất vọng, bản thân mình là chị mà chẳng làm được việc gì...

Ngày hôm sau họ đi đến trung tâm mua sắm, hôm nay rất đông khách, người ra vào tấp nập, hai chị em phải chen lấn, xem chút nữa là bị tách ra lạc mất nhau.

Phó Tự Nhạc không muốn để cho Phó Tự Hỉ phải đi tới đi lui, bảo cô đến tiệm McDonald's gần đó ngồi chờ. "Tự Hỉ, chị ngoan ngoãn ngồi đây chờ em đừng chạy đi lung tung nhé. Em đi mua quần áo xong sẽ trở về nhanh thôi, nếu có gì thì gọi cho em, nhớ kỹ chưa?"

Phó Tự Hỉ cẩn thận gật đầu, xuyên qua lớp cửa kính nhìn thấy Phó Tự Nhạc đang đi vào dòng người tấp nập.

.....

Lúc này cũng có mặt ở đó, Tả Phóng đang ngồi trên xe Tả An, họ đang trên đường đi về Tả gia vào dịp cuối tuần thì nhìn thấy hai chị em Phó Tự Hỉ bước vào McDonald's. Khoảng cách hơi xa nên hần nhìn cũng không rõ lắm lại nghe Tả An đang luyện thuyên không ngừng.

"... Em đừng lúc nào cũng cứ chống đối lại ba nữa. Ngày xưa ông ấy bỏ rơi hai mẹ con em cũng chỉ vì tình thế bắt buộc. Thật ra ông ấy vẫn rất yêu thương hai mẹ con em. Không đúng không đúng, nếu là đàn ông thì chắc chắn sẽ chọn mẹ em. Còn mẹ anh đúng là một nữ cường nhân điển hình, hờ một tý là nghiêm mặt quát tháo áp đảo đối phương đến cùng, có đàn ông nào mà chịu đựng được đây chứ. Phụ nữ khi giận đối cùng lắm thì chỉ nên làm nũng hay véo vài cái thôi chứ... Còn nữa, anh đã bảo em phải ráng chịu đựng một chút, tự đứng lại dọn ra ngoài đi thuê căn nhà xa như vậy, lúc đi

làm cũng phải vòng một đường lớn thật sự rất bất tiện. Còn cái gì gọi là một đêm vợ chồng thì tình nghĩa trăm năm, có nuôi con mới biết công ơn cha mẹ..."

Tả Phóng buồn bực cắt ngang lời nói của hắn: "Em còn có chút việc, anh để em xuống ở bên đó đi, tý nữa em sẽ tự gọi xe về."

Tả An ngậm mồm, liếc xéo hắn một cái: "... em đang chê anh đang lái nhái đúng không?"

"Không phải, vì em tình cờ nhìn thấy một người bạn cũ nên muốn đến chào hỏi người ta một chút."

"Ai vậy, để lần sau cũng được mà."

"Cô ấy ngày mai phải ra nước ngoài du học."

"Vậy thì em đi mau đi, anh ở đây chờ."

"Thôi không cần đâu, sợ anh phải chờ lâu lắm..." Tả Phóng giả vờ khó xử.

"... .. thằng nhóc này, thế tại sao không chịu nói sớm! Lại còn bảo anh mà đến rước!"

Tả Phóng gờ gờ di động, vẻ mặt rất bất đắc dĩ: "Cô ấy vừa mới gửi tin báo em biết ngày mai phải đi."

Tả An cũng thừa biết đứa em trai cùng cha khác mẹ này rất đào hoa không hề thiếu phụ nữ vây quanh, thế là hắn dừng xe dặn dò qua loa vài câu rồi phóng xe đi mất.

Tả Phóng chờ Tả An lái xe đi một đoạn mới xoay người đi vào McDonald's.

Lúc Phó Tự Nhạc vừa đi thì có một người đàn ông bước đến bàn Phó Tự Hi. Anh ta hỏi một loạt chuyện nhưng cuối cùng chốt lại là hỏi số di

động của cô.

Cô nghe mãi mà không hiểu anh ta muốn nói gì nên chỉ im lặng cúi đầu không lên tiếng.

Tên đàn ông đứng bên cạnh vị trí cô đang ngồi, ánh mắt cố ý lờ vào trong áo cô muốn nhìn lén một ít cảnh xuân bên trong. Rất tiếc cổ áo của cô nàng rất nông, hắn cố gắng nheo mắt nhìn mãi mà cũng chẳng thu hoạch được gì.

Hắn nghĩ cô là một cô nữ sinh nhỏ tuổi, là loại thỏ trắng ngây thơ dễ dụ dỗ điển hình.

"Người đẹp, chúng ta kết bạn nhé."

Phó Tự Hi vì từ "kết bạn" mà ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn kỹ hắn, có chút nghi ngờ, hắn ta là ai vậy?

Hơn nữa cô có cảm giác người này không có ý tốt nên không dám tùy tiện nói chuyện.

Phó Tự Hi đang ngồi ở góc bàn gần cửa sổ, lúc Tả Phóng đi vào nhìn thấy ngay. Đương nhiên cũng trông thấy tên đàn ông đang nhìn cô một cách khiếm nhã.

Anh thấy vậy gọi to: "Phó Tự Hi."

Cô nghe thấy có người gọi tên cô liền giật mình quay đầu về phía người đó.

...

Lại là ai vậy?

Tả Phóng nhìn cô cười, lại liếc sang nhìn chằm chằm tên đàn ông đang đứng bên cạnh cô.

Tên đàn ông bị ánh mắt sắc bén ấy xuyên qua lạnh phát run, định giở trò nhưng chưa ra tay được, mặt xám xịt bỏ đi.

Tả Phóng đi qua ngồi xuống ghế đối diện, ánh mắt nhẹ nhàng di chuyển trên gương mặt cô.

Đây là lần đầu tiên hắn được nhìn cô gần như vậy.

Gương mặt phúng phính, đôi mắt to tròn long lanh, so với hình ảnh còn lưu lại trong trí nhớ của hắn không khác nhiều lắm, chỉ có trông trưởng thành hơn một chút.

Vẫn là đôi mắt trong vắt đơn thuần ấy...

"Phó Tự Hi, thật là trùng hợp."

Cô ngạc nhiên: "Anh quen biết tôi sao?"

Khóe miệng hắn nhếch lên: "Đương nhiên là biết."

Phó Tự Hi cố gắng lục tung trí nhớ mà vẫn không nhớ nổi người này là ai "VẬY... anh là ai?"

Tả Phóng cầm lên một miếng khoai tây trong đĩa của cô đưa lên miệng cười nói: "Tôi có thể ăn không?"

Cô gật đầu, nhìn anh ta ăn xong lại hỏi tiếp: "Tại sao anh lại biết tên tôi?"

"Trước kia tôi với em từng sống chung ở một khu nhà. Em còn nhớ không? Tôi và mẹ còn đến nhà em làm khách mấy lần."

Phó Tự Hi ngạc nhiên một chút lại vội giải thích: "Trí nhớ của tôi thật sự không tốt."

"Mẹ em rất hiền dịu, thường xuyên cầm tay dẫn em ra ngoài. À còn nữa, bà ấy nấu ăn rất ngon nha."

Nghe hẳn nhắc đến mẹ, ánh mắt cô sáng bừng: "Đúng vậy, mẹ tôi là người ôn nhu nhất trên đời!"

"Em cũng rất ôn nhu..."

Thật ra từ 'ôn nhu' vẫn không đủ để hình dung hình ảnh của Phó Tự Hi ở trong lòng hẳn. Cảm giác của cô đối với hẳn chỉ có một từ để khái quát: mềm mại.

Dáng người mềm mại, giọng nói mềm mại, tính tình cũng hiền dịu... cả con người từ trong ra ngoài đều giống hệt như vậy.

Bây giờ hẳn rất muốn xoa xoa mặt cô vài cái.

"Cảm ơn." Cô nở nụ cười, đây là lần đầu tiên có người ví hình ảnh của mẹ để khen ngợi cô.

"Sau khi chuyển nhà bọn em đã dọn đến nơi nào?"

Phó Tự Hi đối với vấn đề này hơi đề phòng nên không dám trả lời. Dù sao cô cũng không quen biết người này.

Tả Phóng nhận ra cô đang lo lắng, nhàn nhã tựa lưng vào ghế, sắc mặt trầm xuống: "Em gái của em đâu rồi?"

"À... Tự Nhạc đi vào khu mua sắm rồi nên bảo tôi ngồi đây chờ."

"Phó Tự Hi, tôi là Tả Phóng. Tả trong tả hữu, Phóng của thu phóng." Hẳn chậm rãi giải thích.

"Tôi tên Phó Tự Hi." Sau khi giới thiệu xong mới nhớ ra anh ta đã sớm biết tên mình thì cần gì phải đợi đến lượt mình giới thiệu.

...

Tả Phóng kể lại rất nhiều chuyện quá khứ tại khu nhà chung, ánh mắt vẫn chưa bao giờ rời khỏi gương mặt Phó Tự Hi. Hẳn không cần cô phải trả

lời, hẳn chỉ muốn nhắc lại một chút để cô nhớ.

Phó Tự Hỉ đối với Tả Phóng ấn tượng vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Nhưng sau khi nghe hẳn miêu tả thì cô cũng nhận thức ra đã từng quen biết hẳn, có mấy lần hẳn và mẹ còn đến nhà cô.

Nhưng ánh mắt chăm chú của hẳn khiến cô có chút xao động...

Cô bị mấy lọn tóc phủ lộn xộn lên mặt, Tả Phóng không nhịn được muốn giúp cô vén lên. Nhưng khi tay vừa mới giơ được một nửa thì đột nhiên bị một ly coca lạnh như băng hắt vào.

Tả Phóng theo quán tính vội lùi ra sau nhưng bị mắc kẹt ở lưng ghế nên bị hắt trúng một ít lên áo, ngực vừa ướt đẫm vừa lạnh lẽo một mảng.

Hẳn gương mặt lên thì nhìn thấy Phó Tự Nhạc một tay cầm túi mua hàng, một tay cầm ly coca lúc này đang sắc bén nhìn hẳn.

"Tự Nhạc..."

Phó Tự Nhạc buông ly nước xuống, ôn nhu nói: "Chị, em nhìn thấy anh ta có vẻ đang rất nóng nên mới muốn giúp anh ta làm mát một chút."

"Hả..." Em gái đã trở lại nên Phó Tự Hỉ cảm thấy yên tâm hơn.

Phó Tự Nhạc nhìn thấy Tả Phóng bị hắt ướt nửa người, lấy khăn tay đưa cho hẳn: "Này, cho anh lau."

Phó Tự Nhạc vứt khăn tay vào Tả Phóng rồi xoay người nói với chị mình: "Chị chúng ta đi về thôi."

Tả Phóng lẳng lẳng nhìn Phó Tự Nhạc, không hề che giấu ánh mắt thuần túy của một người đàn ông đang chiêm ngưỡng vẻ đẹp của phụ nữ, ngữ khí có một chút tán thưởng.

"Phó Tự Nhạc, lâu ngày không gặp em vẫn xinh đẹp như vậy."

Chương 18

Phó Tự Nhạc quan sát Tả Phóng.

Vẻ mặt hắn vẫn tỏ ra hời hợt như cũ, hoàn toàn không có chút gì là thành ý.

Tả Phóng nhìn thấy biểu hiện lạnh lùng chỉ tăng thêm mà không giảm đi của cô, thay đổi sắc mặt bình tĩnh nghiêm nghị nói: “Có nhớ ra anh không? Lúc trước anh sống ở tầng trên cùng một khu với gia đình các em.”

Phó Tự Nhạc không trả lời mà trực tiếp kéo tay Phó Tự Hỉ định đi ra ngoài.

Hắn tiến lên chặn phía trước hai người.

Cô híp mắt: “Chó ngoan thì không cản đường.”

Tả Phóng bước đến chỗ hai người, dịu giọng: “Phó Tự Nhạc, anh thật sự không có ý xấu.”

Phó Tự Nhạc đặt túi xuống lắc lắc cổ tay, giọng nói càng lạnh hơn: “Anh có tránh đường hay không?”

Nhân viên phục vụ nhìn thấy một màn như vậy mặt khẽ biến sắc, sau đó họ vội vàng đi làm việc khác.

Tả Phóng liếc mắt nhìn Phó Tự Hỉ, lúc này cô đang lo lắng kéo kéo áo của Phó Tự Nhạc.

Đây chỉ là vừa mới bắt đầu thôi, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian.

Đột nhiên Phó Tự Hỉ nhìn về phía Tả Phóng, anh ta thấy vậy liền cười ôn nhu: “Phó Tự Hỉ, hẹn gặp lại.”

Phó Tự Nhạc cắt ngang: “Không còn cơ hội gặp lại nữa đâu.”

Phó Tự Hi căn môi lặng lẽ đi theo Phó Tự Nhạc.

Sau đó cả hai đến một cửa hàng bán giày.

Bởi vì nơi này quần áo thì chỉ có vài kiểu, mặt hàng chủ lực của họ là giày dép nên cũng có ít khách ra vào.

Xách theo túi lớn túi nhỏ quần áo cũng không tiện để đi dạo, Phó Tự Nhạc muốn vào mua giày cho Phó Tự Hi trước rồi sẽ trở về Hạ gia, sau khi ngủ trưa xong rồi mới tính tiếp.

Nhưng vừa bước vào cửa hàng không bao lâu, cô phát hiện người đàn ông lúc nãy ở McDonald's vẫn đi theo hai người.

Bị cô nhìn thấy, Tả Phóng cũng không thèm che giấu, thong thả chậm rãi bước đến. "Phó Tự Nhạc, thật là tình cờ. . ."

Phó Tự Nhạc mặt trầm xuống lạnh hơn cả Nam Cực.

Phó Tự Hi ở một bên cũng hòa theo: "Ồ tình cờ thật nha."

Phó Tự Nhạc bước về phía trước chắn trước mặt Phó Tự Hi: "Rốt cuộc anh muốn gì đây?"

Tả Phóng lưu luyến dời mắt nhìn qua: "Để tôi nói rõ một chút. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu*."

(*) Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu: người con trai tốt thường thích ,mong cầu tìm kiếm người con gái dịu dàng và tính nết đoan trang hiền ngoan để làm vợ .

"Tôi cũng đã nói rất rõ, đội bóng đã đủ người."

Tả Phóng thú vị nhìn cô: "Tôi sẽ là người dự bị."

"Tôi không cho là anh đủ điều kiện để làm người dự bị."

"Ai, người đẹp à, đừng vô tình như vậy chứ, thêm nhiều người dự bị sẽ có nhiều sự lựa chọn hơn mà."

Phó Tự Nhạc hừ lạnh một tiếng, đột nhiên thay đổi thái độ lấy túi mua sắm để xuống đất: "Vậy thì tiên sinh dự bị à, trước hết anh nên bắt đầu với công việc culi đi."

Tả Phóng nghe vậy tự động xách lên mấy cái túi lớn túi nhỏ rồi đi theo hai chị em Phó Tự Hi.

Đi được một đoạn, Phó Tự Hi lén lút hỏi: "Tự Nhạc, sao lại đem quần áo của chúng ta đưa cho anh ta?"

"À, anh ta đang giúp chúng ta vác đồ."

"Hả..." Cô quay đầu nhìn Tả Phóng một chút, khi đụng phải ánh mắt của anh ta liền vội vàng né tránh.

Phó Tự Hi phần lớn thời gian lúc nào cũng mang giày thể thao, chân cô không lớn cũng không nhỏ nên rất dễ mua giày.

Phó Tự Nhạc chọn kiểu dáng sau đó đưa cho cô mang thử.

Tả Phóng nhìn thấy cô cởi giày lộ ra đôi vớ hoa văn hình con vịt màu vàng rất dễ thương.

Hắn nhìn đến xuất thần, trong đầu chậm rãi vẽ ra hình ảnh những ngón chân bé xinh của cô.

Sau khi thử xong giày rồi thanh toán, Phó Tự Nhạc định trở về nhà. Cô không khách khí nói với Tả Phóng: "Anh đã hết giá trị lợi dụng."

"Tôi vẫn còn muốn tình nguyện làm lơ xe miễn phí đưa hai người về nhà."

"Không cần." Phó Tự Nhạc cầm lấy túi mua sắm, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng: "Tôi nói cho anh biết, nếu sau này còn dám bén mảng đến gần chúng

tôi, tôi e rằng đến lúc đó ngay cả vị trí dự bị trong đội bóng anh cũng không có."

"Em để lại số di động cho anh đi, để anh còn yên lòng mà chờ đợi."

"Không cần." Phó Tự Nhạc cắt ngang, mở cửa xe giúp Phó Tự Hỉ đi lên.

Phó Tự Hỉ trước lúc lên xe, chân thành nhìn Tả Phóng: "Tả Phóng, cảm ơn anh."

Tả Phóng cười ôn hòa: "Không cần khách khí. Hẹn gặp lại."

Cô cũng cười lễ phép: "Hẹn gặp lại."

Nhìn thấy gương mặt tươi cười đáng yêu của cô, Tả Phóng hận không thể túm lấy cô bắt về nhà làm của riêng.

Phó Tự Nhạc đã chú ý đến ánh mắt dao động của Tả Phóng. Anh ta cũng không nói rõ người mình đang muốn theo đuổi là ai. Bên ngoài nhìn vào thì nghĩ là Phó Tự Nhạc, bởi vì ngay cả khi gặp mặt câu đầu tiên của anh ta cũng là khen ngợi cô xinh đẹp.

Nhưng Phó Tự Nhạc hiểu rất rõ, mục tiêu của anh ta là chị gái mình.

Lúc anh ta theo hai người họ đi dạo, tầm mắt cơ hồ đều nhìn chăm chú vào Phó Tự Hỉ.

Hai chị em trước kia khi ra ngoài cũng có nhiều người tiếp cận tán tỉnh, nhưng đa số đều là nhắm vào cô em gái có gương mặt xinh xắn hơn.

Phó Tự Nhạc cảm thấy có thể nhìn trúng chị mình, xem như cũng là một người đàn ông có nội hàm.

Nhưng có nội hàm thì đã sao chứ, trên cơ bản cô đều mặc kệ.

Cô lúc này nghĩ mãi không ra người đàn ông từng sống trên lầu cùng khu với mình là ai.

Nhưng lúc này lại bị ánh mắt ấy làm dao động trí nhớ. Anh ta quả thật là đã từng sinh sống ở tầng trên nhà cô.

.....

Có một lần anh ta nói quên mang theo chìa khóa, muốn đến nhà cả hai ngồi đợi một chút.

Thật ra Phó gia cùng gia đình Tả Phóng quan hệ cũng không thân thiết, chỉ gặp mặt vài lần mà thôi.

Mẹ Phó đại khái cũng biết rõ anh ta không có cha, nên đối với anh ta tự nhiên có vài phần thương cảm và cũng đối xử rất cởi mở.

Không ngờ đến giờ cơm chiều mà người nhà anh ta vẫn chưa về, mẹ Phó đành phải để Tả Phóng ở lại ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi không bao lâu thì mẹ anh ta trở lại, vội vội vàng vàng gật đầu nói lời cảm tạ với Phó gia. Mẹ con họ ngồi hàn huyên một vài câu thì cũng trở về nhà.

Phó Tự Nhạc chỉ có ấn tượng với Tả Phóng duy nhất một lần đó.

Sau này mỗi lần anh ta nhìn cô, cô đều lạnh lùng xoay người nhìn vào màn hình TV.

Lúc Phó Tự Nhạc trở về phòng làm bài tập, Phó Tự Hỉ cũng không dám làm phiền nên đi ra ngoài.

Sau đó Phó Tự Nhạc đi ra uống nước, nhận thấy được Tả Phóng có gì đó khác thường.

Phó Tự Hỉ lúc ấy đang ngồi trên ghế chăm chú viết cái gì đó.

Mà Tả Phóng thì ngồi trên sofa ở phòng khách nhìn cô viết chữ, ánh mắt kia rất rõ ràng.

Phó Tự Nhạc nghĩ chẳng lẽ anh ta đã thầm thích chị mình?

.....

Sau khi về nhà, cơm nước xong xuôi, hai chị em cùng nhau nằm trên giường trò chuyện.

Phó Tự Nhạc nhỏ giọng hỏi: "Chị, hai chúng ta tâm sự đi."

Phó Tự Hỉ nghe xong vui vẻ nghiêng đầu cũng bắt chước nhỏ giọng "Được, chúng ta đã lâu chưa nói chuyện thân bí."

"Em hỏi chị, chị cảm thấy tên Hạ Khuynh có điểm gì đặc biệt?"

"Đặc biệt à. . ." Phó Tự Hỉ tự hỏi một lúc lâu: "Gương mặt đẹp! Tự Nhạc, anh ta có gương mặt đẹp giống em vậy đó."

"..." Phó Tự Nhạc không thể không thừa nhận, gu thẩm mỹ của chị cô vẫn rất bình thường: "Trừ gương mặt ra thì còn gì không?"

"Hung dữ." Phó Tự Hỉ khẳng định sau đó dường như nhớ đến cái gì, bổ sung thêm: "Anh ấy nhìn thấy người khác hung dữ với chị thì lúc ấy anh ấy không còn hung dữ nữa."

"Thì ra là một con cọp giẫy... vậy còn gì nữa không?"

"À anh ấy đều cho chị ăn rất no rất no." Phó Tự Hỉ sờ sờ cái bụng nhỏ: "Giống Tự Nhạc từng nấu cho chị ăn thật no ấy."

"Vậy anh ta có điểm nào xấu hay không?"

"À... Có chứ. Anh ấy cứ nói chị có bệnh rồi bắt nạt chị. Lúc đó anh ấy đúng là không tốt lắm đâu."

Phó Tự Nhạc bỗng nhiên nghĩ đến việc không biết tên xấu xa Hạ Khuynh này có chiếm tiện nghi của chị mình không.

"Anh ta bắt nạt chị như thế nào?"

"Anh ấy cởi quần áo, còn cần chị nữa." Phó Tự Hỉ vỗ vỗ ngực mình. "Anh ấy nói chị rất béo rất béo. Thật ra chính anh ấy mới thực thối thực thối..."

Phó Tự Nhạc nghe vậy thì lửa giận bùng lên, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tên cặn bã!"

Cô còn tưởng rằng chị mình ở trong mắt Hạ Khuynh ngay cả là mỹ nữ cũng không phải. Bà tổ nó! Không biết hẳn ta đã sờ soạng đến mức nào rồi!

Phó Tự Hỉ nhìn thấy em gái đang tức giận, suýt bị dọa nhảy dựng bèn gấp gấp dập lửa: "Hạ Khuynh còn nói từ nay về sau sẽ không khi dễ chị nữa, anh ấy còn nói muốn làm anh trai của chị."

Phó Tự Nhạc găm nhẹ: "Như vậy còn tệ hại hơn, anh ta làm vậy là không muốn chịu trách nhiệm!"

Phó Tự Nhạc giờ phút này vô cùng hối hận vì chưa từng chỉ dạy cho Phó Tự Hỉ chuyện riêng tư giữa nam và nữ.

Cô cứ nghĩ đợi đến lúc cả hai được gả ra ngoài thì mới đề cập đến những chuyện đó.

Nhưng hôm nay lại xuất hiện tên đàn ông ở tầng trên, hơn nữa còn có cái tên mặt người dạ thú Hạ Khuynh, làm cho cô không thật biết phải đối mặt như thế nào.

Phó Tự Nhạc tính cách tuy có chút mạnh mẽ, nhưng thực ra cũng là một người theo chủ nghĩa truyền thống, giờ phút này cô thật sự rất muốn mang tên xấu xa Hạ Khuynh ra đánh cho chết tươi.

"Hẳn ta đã sờ chỗ nào của chị!?"

Phó Tự Hỉ lí nhí trả lời: "Sờ soạng chỗ bị béo lên ..."

"Về sau không được đi chơi với hẳn nữa!"

"Hả, không phải anh trai em gái vẫn cùng đi chơi với nhau được hay sao?"

"Ai cần hẳn ta làm anh trai!"

Phó Tự Hỉ sửng sốt: "Tự Nhạc, đừng nổi giận nữa mà..."

Phó Tự Nhạc đợi đến nửa ngày sau mới bình tĩnh lại được, ôm lấy Phó Tự Hỉ đem mặt vùi vào bả vai của chị oán hận nói: "Chị, chúng ta chuyển ra ngoài đi, sau này không cần sống ở đây nữa."

Phó Tự Hỉ vỗ vỗ lưng em gái: "Nhưng mà mỗi ngày Tự Nhạc đi học, đi làm về phải nấu cơm vất vả lắm. Hạ Khuynh bây giờ đối xử với chị rất tốt, thật đấy!"

Phó Tự Nhạc vừa mới khống chế được cảm xúc của mình sau đó lại bị lời nói của chị mình kích lên, cô nhìn sâu vào đôi mắt của Phó Tự Hỉ: "Người có thể ở cùng với chị trừ em ra, thì cũng chỉ có chồng tương lai của chị. Chỉ người đó mới có thể cởi quần áo của chị, còn tên Hạ Khuynh kia không có tư cách!"

"Ừ chị rõ rồi." Phó Tự Hỉ nghe lời ngoan ngoãn gật gật đầu sau đó nghĩ nghĩ hoảng sợ nói: "Nhưng mà lỡ bị Hạ Khuynh cởi ra hết rồi, không lẽ anh ta sẽ là chồng tương lai của chị?"

"..."

Phó Tự Nhạc lúc này trong đầu lại thoáng nhớ đến suy nghĩ trước kia của mình.

Lúc trước cô cứ cảm thấy kì quái khi Hạ Khuynh như thế nào mà lại đi đồng ý thân thiết với chị mình.

Nên trong đầu cô thoáng nảy ra suy nghĩ —— hình như Hạ Khuynh đã thật sự coi trọng chị cô. Đương nhiên loại coi trọng này chia ra hai loại, một loại là do bị cảm giác mới mẻ hấp dẫn, mà một loại khác là thật sự có tình

cảm. Nhưng mặc dù là loại trước hay sau thì cũng không thể cam đoan rằng hẳn tathật sự nguyện ý chịu gánh nặng này cả đời.

Hơn nữa, cái làm cho Phó Tự Nhạc lo lắng hơn cả là trong lời nói của Phó Tự Hỉ đã lộ ra hảo cảm dần dần đối với Hạ Khuynh, chỉ sợ rằng Phó Tự Hỉ sẽ chủ động phải lòng Hạ Khuynh trước.

"Chị, em sắp hỏi chị một vấn đề rất quan trọng, chị phải thành thật trả lời cho em biết."

Phó Tự Hỉ nghe được ngữ khí nghiêm túc của em gái thì cũng khẩn trương lên: "Ừ, được."

"Chị thật sự rất muốn lúc nào cũng ở cùng với Hạ Khuynh sao?"

Phó Tự Hỉ có chút ngây ngốc. Hình như vấn đề này đã nghe phu nhân đề cập qua rồi.

"Đúng vậy." Cô gật đầu: "Chị cùng Tự Nhạc nè, còn có Hạ Khuynh nữa, ba người chúng ta luôn luôn ở cùng với nhau."

"Nếu không có em mà chỉ có chị cùng Hạ Khuynh thôi, như vậy chị cũng nguyện ý sao?"

Phó Tự Hỉ hoảng hốt: "... Tự Nhạc em muốn đi đâu vậy?"

"Em không đi đâu hết, vẫn ở cùng nhưng sẽ không có nhiều thời gian ở bên cạnh chị."

"Tự Nhạc, em đừng đi đâu hết..." Phó Tự Hỉ gắt gao nắm chặt tay Phó Tự Nhạc.

"Vậy Hạ Khuynh kia thì sao?"

"Thì cũng có chút muốn. Nhưng chị cần Tự Nhạc hơn."

"Em sẽ không bao giờ rời xa chị." Phó Tự Nhạc cầm tay Phó Tự Hỉ chân thành cam đoan.

P.s Nam9 nhà ta đã lâu rồi chưa xuất hiện nhĩ...

Chương 19

Phó Tự Nhạc qua việc đó đã giải thích rõ với Phó Tự Hỉ, cô rất ngoan ngoãn ghi nhớ.

Ngày chủ nhật, Phó Tự Nhạc đến gặp Lương San.

Cô vẫn nhất mực kiên trì với quan điểm của mình, đồng thời ám chỉ Hạ Khuynh cùng Phó Tự Hỉ đều là cô nam quả nữ, nên chuyện này không được tiện cho lắm.

Lương San thì nghĩ Phó Tự Nhạc không thích nhìn thấy Hạ Khuynh đi chung với người phụ nữ khác, đây là biểu hiện cô đang ghen tỵ. Bởi vậy, bà đối với chuyện tương lai con trai nhà mình và Phó Tự Nhạc càng thêm tràn đầy tự tin, bà cũng không muốn ép buộc chuyện đó nữa.

Hạ Khuynh sau khi biết được thì trong lòng có chút bất mãn. Nhưng sau đó hẳn cũng không suy nghĩ nhiều nữa. Người ta là em gái không chăm sóc thì thôi, hẳn chỉ là người ngoài thì có tư cách gì mà xen vào?

Vài tuần trước hẳn có đặt mua một chiếc xe mới. Mấy ngày sau xe được chuyển đến, hẳn rất hứng thú lái xe để giữa sân biệt thự ngắm nghía.

Lúc này bỗng nhiên nhớ đến hình ảnh của một cô bé ngốc cứ suốt ngày nhốt mình trong phòng, trong lòng hẳn lại có chút nhoi nhói.

Sắp đến ngày sinh nhật của Phong Sanh, cô ta là bạn gái của Hề Thế Hàm, Hề Thế Hàm nhận mệnh lệnh của bạn gái gọi điện thoại mời Hạ Khuynh đến dự buổi tiệc, đã vậy còn dặn dò có thể dẫn theo Phó Tự Hỉ.

Hạ Khuynh đã đồng ý nhưng không dắt theo bạn gái đến.

Hắn đối với Phong Sanh không quan tâm, nhận lời tham gia buổi tiệc này cũng vì nể mặt Hề Thế Hàm.

Bạn gái Hề Thế Hàm là điển hình của loại người thích làm khó người khác.

Lúc đi đến nhà Hề Thế Hàm, phòng khách trang trí lộng lẫy, treo băng rôn đầy cả phòng...

"Con nhóc kia của cậu đâu?" Vương Thần nhìn thấy Hạ Khuynh chỉ đến một người một ngựa, có chút bất mãn.

"Không đến." Hạ Khuynh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, "Đây là nhà trẻ muốn tổ chức lễ hội mừng xuân à, sao mà cắm đầy hoa cỏ, giăng đèn kết hoa khắp nơi thế?"

Vương Thần nói thầm: "Là do Phong đại tiểu thư yêu cầu đấy, không ngăn cản suýt chút nữa cô ta sơn nguyên cả căn biệt thự thành màu hồng phấn rồi. May là Hề tử nhắc nhở kịp lúc nên mới chỉ trang trí như vậy thôi."

Hạ Khuynh liếc hắn một cái. "Vậy tại sao hôm nay không thấy ông mặc cái áo hường phấn của mỗi tình đầu ngây thơ thế."

"Tại vì tôi cứ sợ sẽ đụng hàng với màu sắc trên tường."

...

"Anh Hạ!"

Hạ Khuynh ngẩng đầu, nhìn thấy Chu Khả Noãn có chút lạ lẫm...

Không chỉ có mỗi hắn, hai ngày trước Vương Thần cũng bị dọa đến nhảy dựng: "Noãn Noãn, em đã ăn nhầm phải thứ gì à?"

Chỉ mới hai ngày, tăng lên thêm hai cái chén!

Chu Khả Noãn trang điểm thanh lịch, mặc một cái áo cúp ngực ôm sát người kèm quần short, bên ngoài khoác một cái áo vest mở nút, lộ ra cả phần ngực tuyết trắng, đường rãnh như ẩn như hiện.

Cô nàng trợn trắng mắt liếc Vương Thần một cái, ngồi xuống bên cạnh Hạ Khuynh, xoay người cố ý uốn éo để hẳn có thể nhìn rõ cảnh xuân bên trong một chút.

Hạ Khuynh bị đập vào mắt hai quả bóng suýt choáng, lại nhìn ra phía sau thì thấy Chu Phi Lương đang đen mặt.

"Chu Khả Noãn! Cút qua một bên cho anh!" Chu Phi Lương rít gào.

Vừa rồi hẳn mang xe đỗ vào hầm bãi, vậy mà lúc đến nơi lại nhìn thấy cô em gái đáng yêu đang diễn một màn như vậy.

Hắn thật muốn tạt xô nước lạnh vào đầu đứa em gái này để nó tỉnh táo lại một chút.

Phong Sanh có mời cả hai anh em Chu gia nữa.

Chu Phi Lương đưa Chu Khả Noãn đến đây, khi nhìn thấy cách ăn mặc của em gái hẳn đã nổi trận lôi đình.

Cô ta cười hắc hắc vài tiếng sau đó cài nút áo lại.

Ban đầu Chu Phi Lương không muốn cho em gái tham gia nhưng cô ta khăng khăng: "Vậy em sẽ tự đến"

Hắn thật muốn nổi điên với đứa em này.

Sau khi nghe được Hề tử nói rằng Hạ Khuynh sẽ mang Phó Tự Hi đến, hẳn cảnh cáo: "Chu Khả Noãn, được rồi, vậy thì hôm nay sẽ làm cho em mất hết hy vọng."

Chu Phi Lương biết rõ em gái mình thầm yêu Hạ Khuynh.

Nhưng Hạ Khuynh đã lộ rõ thái độ không hề có ý nghĩ gì đối với nó. Chu Phi Lương không muốn Chu Khả Noãn lại tiếp tục ôm ấp hy vọng, lần này phải mở bài cho rõ.

Chu Khả Noãn khi biết Hạ Khuynh có bạn gái cũng khổ sở một thời gian, nhưng không dứt ra được.

Sau này Hạ Khuynh hẹn hò với Khổng Minh Dao, nó cũng thu liễm một chút, ngoan ngoãn đi ra nước ngoài du học theo sự sắp xếp của gia đình.

Chu Phi Lương rất ít khi đề cập đến Hạ Khuynh, bản thân cô ta cũng không hỏi han gì cả.

Học kỳ này cô ta trở về công ty gia đình thực tập, vẫn không hỏi thăm tin tức của Hạ Khuynh. Vậy mà hai ngày trước, Vương Thần đến Chu gia vô tình nhắc đến chuyện Hạ Khuynh bị tai nạn giao thông, chân bị thương nặng.

Cô ta nghe vậy thì mặt biến sắc lộ rõ sự lo lắng.

Cô ta thật ra chỉ cần được ngắm nhìn Hạ Khuynh từ xa là được, nhưng bây giờ anh đã bị thương tật, cô ta không muốn bỏ qua cơ hội này.

Nam chưa cưới, nữ thì chưa gả, vì sao mình không thể thích anh ấy?

Sau đó, lại nghe được Hề Thế Hàm đang tán dóc qua điện thoại với Chu Phi Lương nói rằng Hạ Khuynh đang thích gu ngực khủng ...

Còn cái câu gì mà: có công mài sắt có ngày nên kim... Quả thật rất đúng.

Chu Khả Noãn vừa mới ngồi xuống thì Hạ Khuynh liền đứng lên, bước lên khoác vai Chu Phi Lương. "Ông thật lỗ mãng, đợi tý nữa bị Phong đại tiểu thư bắt gặp được, lúc ấy cô nàng sẽ chính chết vị hôn phu đáng thương kia." Nói xong thuận thế ngồi xuống ghế sofa cạnh Chu Phi Lương.

Chu Phi Lương nhận ra hắn đang cố ý tránh xa Chu Khả Noãn, cũng ngồi xuống ghế, nghiêng răng rít gào; "Đàn bà đúng là loại phiền phức."

Chu Khả Noãn khi nhìn thấy Hạ Khuynh đứng lên thì cảm thấy có chút hụt hẫng.

Vương Thần khụ khụ vài tiếng, thu hồi ánh mắt đang dừng trước ngực Chu Khả Noãn. "Anh nói này Noãn Noãn, thời tiết đang lạnh mà ăn mặc thế này, ngộ nhờ bị cảm lạnh thì sao..."

Chu Khả Noãn bỗng nhiên nhào lên ôm chầm hắn: "Có chuyện thì nói, này, con mắt của anh đang nhìn đi đâu vậy!"

Chu Phi Lương thấy vậy đứng lên quát: "Con mẹ nó! Vương Thần mà muốn chết à, em gái của ông đây mà mà cũng dám làm càn!"

Vương Thần mặt mày biến sắc vội vàng tránh xa Chu Khả Noãn.

Hắn thật là bị oan uổng nha!

Rõ ràng là Chu Khả Noãn không cài nút áo cố ý để lộ ra nửa bầu ngực, trên đó cũng đâu có dán tờ giấy 'chỉ cho phép Hạ Khuynh xem'.

Thật sự quá bất công mà.

Quả nhiên hồng phấn là màu sắc may mắn của mình.

"Xem hôm nay ông chính chết mà như thế nào?!?" Chu Phi Lương đằng đằng sát khí bước qua, Vương Thần bên này vừa trốn tránh vừa khuyên giải cứu vãn tình hình: "Chu Phi Lương, ông là đang bị tà hỏa công tâm, để tôi gọi vài em cho ông hạ hỏa nhé!"

Chu Phi Lương dấm một cái vào mặt Vương Thần: "Mày đúng là miệng chó thì không mọc được ngà voi."

"Tôi nói năng đã đủ nhã nhặn rồi đấy chứ." Vương Thần xoay người phóng qua sô pha: "Chu Phi Lương, ông đúng là không có một chút phúc

hậu. Muốn đánh thế nào cũng được nhưng đừng đánh vào mặt chứ, ngộ nhờ nó bị thương thì sẽ khiến biết bao nhiêu em gái phải thương tâm rơi lệ, đồng nước mắt đó gom lại còn có thể chìm chết ông đấy."

Hạ Khuynh bên này lười biếng nhàn nhã, mặc kệ bên kia đang nháo loạn.

Chu Khả Noãn chịu đựng hai tên đàn ông đang ầm ĩ xung quanh, lách mình rời khỏi. Vừa đi cô ta vừa gài lại nút áo.

Phong Sanh vẫn ở trong phòng thay lễ phục, không hề để ý tới tiếng động dưới lầu.

Đến khi cô ta thấy mình đã chỉnh trang hoàn hảo, mới thông thả bước xuống lầu.

...

"Ai? Là ai xé băng rôn của tôi?"

Vương Thần gãi đầu cười gượng, nhảy lên sofa: "Hi hi, món đồ này vốn không được chắc chắn cho lắm."

Chu Phi Lương sắc mặt vẫn khó coi, đứng bên cạnh che chở Chu Khả Noãn, sợ Phong Sanh nhìn thấy em gái nhà mình hôm nay quá nổi bật thì sẽ không được vui.

Hạ Khuynh ra vẻ như không liên quan ngồi xem chuyện vui.

Phong Sanh tức giận đến phát run: "Các người! Các người thừa dịp Hề Thế Hàm không có ở đây thì bắt nạt tôi!"

Chu Phi Lương hỏi: "Hề tử nhà cô đâu? Chúng tôi đã chờ nó nửa ngày rồi."

"Tôi đã đuổi ra ngoài rồi! Hôm nay tôi mới là lớn nhất!" Phong Sanh mặt hầm hầm.

"Cái gì?!?" Chu Phi Lương đã sớm nhìn Phong Sanh này không vừa mắt: "Nó không ở đây, vậy chúng tôi mẹ nó còn ở lại đây làm cái quái gì."

Phong Sanh tính tình tùy hứng lại trỗi dậy: "Thì các người ở đây để chúc mừng sinh nhật của bản tiểu thư."

"Phong Sanh." Hạ Khuynh lúc này mới lãnh đạm mở miệng "Tôi về trước."

"Hạ Khuynh anh không thể đi!" Phong Sanh nóng nảy: "Tôi đã chuẩn bị một món quà bất ngờ cho anh."

"À, thật không dám nhận, tôi đây làm sao dám làm phiền đến Phong đại tiểu thư." Hạ Khuynh đùa cợt nói xong xoay người đi.

"Tôi sẽ bảo Hề Thế Hàm tuyệt giao với các người!"

Hạ Khuynh không thèm quan tâm, hướng thẳng ra cửa.

Chu Phi Lương lạnh lùng cười nhạt một tiếng, kéo tay em gái: "Phong đại tiểu thư, anh em tôi cũng không dám ở lại làm phiền."

Sau đó quay đầu lại "Nhóc Thần à, rút thôi."

Vương Thần thong thả đứng lên: "Phong đại tiểu thư, hôm nay tôi cũng có nhận lời mời đến dự tiệc sinh nhật của em gái kia, xin phép đi trước nhé."

Phong Sanh tức đến dậm chân, mặt hầm hầm nhắc điện thoại quát: "Rốt cuộc thì khi nào anh mới đến! Bọn họ đều đi về cả rồi kìa!"

Không biết đầu bên kia đã nói gì, một lúc sau cô ta thay đổi sắc mặt, trở nên phấn khởi "Được được, em chờ anh."

Lúc Hạ Khuynh vừa mới ra cửa thì biết món quà bất ngờ mà Phong Sanh đã chuẩn bị là cái gì.

Ngoài cửa Phong Nghênh Diễm kéo tay một người đàn ông, cười khanh khách: "Sao thế, tại sao tôi vừa mới đến mà các người lại đi đâu thế?"

Vương Thần nhìn thấy tình cảnh này, vội quay qua cúi đầu thì thầm vào tai Chu Khả Noãn: "Noãn Noãn, em thấy không, người của Phong gia đúng là không ai được bình thường."

Thật ra Phong Nghênh Diễm không hề có mối ân oán gì đối với Hạ Khuynh.

Phong Nghênh Diễm ban đầu dính lấy Khổng Minh Dao dai như đũa, Khổng Minh Dao khó khăn lắm mới đá ra được.

Lúc trước Khổng Minh Dao vẫn chưa xác định quan hệ với Hạ Khuynh, Phong Nghênh Diễm liên tục bày trò câu dẫn Hạ Khuynh, nên hẳn rất phản cảm.

Sau khi chính thức qua lại với Khổng Minh Dao, Phong Nghênh Diễm vẫn còn giở nhiều thủ đoạn. Nhưng Khổng Minh Dao cũng không phải là loại bánh bao mềm mà không đáp trả, Phong Nghênh Diễm cuối cùng cũng bại trận, mặt mày xám xịt xách vali xuất ngoại.

Sau khi hẳn và Khổng Minh Dao đường ai nấy đi thì cô ả lại quay trở về.

Mục tiêu vẫn là bạn trai của Khổng Minh Dao.

Trước đây cô ả hiểu lầm bạn trai của Khổng Minh Dao là Vương Thần, nên nhắm vào Vương Thần làm đối tượng công kích.

Vương Thần nhớ lại nhện không được mặt giả vờ mếu khóc: "Noãn Noãn à, sự trong sạch của anh trai suýt chút nữa là bị mất trên tay cô ta, em gái mau mau dẫn anh trai chạy trốn đi."

Chu Khả Noãn buồn nôn trừng mắt đá cho hẳn một cước.

Hạ Khuynh đối với sự ngạc nhiên mà Phong Sanh chuẩn bị cho mình quả thật không thể tưởng tượng được, hãnh thản nhiên trả lời: "Chúng ta quen biết sao?"

Phong Nghênh Diễm ôm tay người đàn ông bên cạnh: "Anh ta là bạn trai cũ của Khổng Minh Dao nhưng hiện tại thì đã thuộc về tôi."

Hạ Khuynh trong mắt tràn đầy khí lạnh.

Thật phiền phức, phụ nữ nhà này đều mắc bệnh thần kinh.

Vì chút chuyện long gà vồ tỏi này mà làm loạn cả lên, cũng không thèm nhìn lại bản thân mình ra sao mà cứ luôn tranh giành với người khác.

Giờ phút này hãnh đột nhiên rất nhớ cô bé ngốc kia.

Vừa ngoan ngoãn nghe lời lại không biết gây chuyện sinh sự.

"Cô với cô ta có ân oán gì thì tự giải quyết đừng xả lên người tôi. Tôi và cô ta sớm đã cắt đứt quan hệ rồi." Hạ Khuynh lướt qua Phong Nghênh Diễm cười châm chọc, nhẹ nhàng nói: "Sau này có tìm diễn viên quần chúng đóng thế thì tìm một người chuyên nghiệp một chút, đừng chỉ tiếc rẻ vài đồng tiền."

Hãnh liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh cô ta, sau đó quay phắt người đi thẳng.

Chu Phi Lương sau khi xem xong vở kịch cũng tiện đà nói: "Sinh nhật của Phong đại tiểu thư xin nhờ cô giúp đỡ nhé."

Vương Thần lướt qua Phong Nghênh Diễm vẫn còn run rẩy: "Noãn Noãn à, anh trai sợ quá à."

"Điên khùng!" Chu Khả Noãn hất mạnh móng vuốt của Vương Thần đang để trên người mình.

Vương Thần nhìn thấy Hạ Khuynh lái xe ra ngoài thì huýt sáo một cái.

"Mẹ nó, thì ra là xe của ông." Chu Phi Lương tỏ thái độ khinh bỉ: "Cái gì hề đẹp đẽ nhưng qua con mắt chó của ông đều trở thành tục khí."

Vương Thần kháng nghị: "Ông đừng hờ ra cái gì cũng lôi tôi vào, màu hồng phấn của tôi vẫn đẹp hơn so với của Hạ Khuynh."

Hạ Khuynh nhếch khóe miệng: "Chu Phi Lương, đừng phun loạn nữa."

Chương 20

Chu Phi Lương giễu cợt: "Tôi nghĩ rằng ông đi bộ sẽ thiết thực hơn đấy!"

"Bởi vậy mới nói ông là đứa lỗ mãng không có đầu óc." Vương Thần cười đến cả mặt đầy sắc xuân: "Phải ngồi thật vững thì khả năng trên giường mới ổn định, không biết à??"

"Ông đừng có ở trước mặt em gái tôi để lộ bản chất cầm thú."

Vương Thần nhìn thấy Chu Khả Noãn đang đỏ ửng cả mặt liền vội thay đổi đề tài "Hay là gọi Hề tử cùng đi ăn một bữa cơm. Gia sáng giờ ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn đâu."

Chu Phi Lương xua tay: "Đẹp đi, cậu ta không chủ động liên hệ thì chính là không muốn gặp chúng ta. Con đàn bà của nó mẹ nó đúng là bị thần kinh!"

"Đây là cuộc hôn nhân gia tộc vợ vãn. Phong đại tiểu thư này kiêu căng như vậy, Hề tử thế nào cũng có ngày bị ả ta đá ra khỏi cửa." Hạ Khuynh cười nhạt, vẫy vẫy chiếc chìa khóa xe rồi mở cửa ngồi vào trong.

Chu Khả Noãn thấy vậy thì nói: "Anh Hạ, em ngồi xe anh nhé, bên anh trai em mở nhạc ồn ào quá em chịu không được."

Chu Phi Lương đen mặt: "Chu Khả Noãn em nói cái quái gì thế?"

“À không có gì, anh cũng không cần biết.” Chu Khả Noãn vội vàng mở cửa ngòi vào bên trái xe Hạ Khuynh.

Chu Phi Lương không muốn em gái lẫn Hạ Khuynh đều bị khó xử, mở cửa xe kéo tay cô ra: “Hạ Khuynh không tiện đường, em đi theo làm gì?”

Hạ Khuynh không nhanh không chậm nói : “Khả Noãn, anh có việc gấp, không cho em đi nhờ được. Chu Phi cậu tắt bớt nhạc đi, không thôi thế nào cũng sớm gây tai họa.”

Bị nói như vậy, bao nhiêu dũng khí của Chu Khả Noãn đều tan thành mây khói. Cô nàng miễn cưỡng mở cửa xe, bước đến xe Chu Phi Lương nhìn Hạ Khuynh cười lưu luyến: “Vậy em không dám làm phiền anh Hạ nữa...”

“Không có gì, anh đi trước.” Hạ Khuynh khởi động máy phóng xe đi mất.

Hắn vốn biết rất rõ tình cảm của Chu Khả Noãn, nhưng chính bởi vì không muốn cô nuôi thêm hy vọng mới tạo ra khoảng cách như vậy.

Vương Thần nhìn thấy tình cảnh này thì trong lòng thầm thở dài, hắn ta không nỡ nhìn thấy phụ nữ khổ sở. Chu Phi Lương là anh trai có mặt ở đây thì cũng không đến phiên hắn ra mặt, hắn cũng ồm ờ một tiếng lái xe đi mất.

Chu Phi Lương định dạy dỗ em gái một trận nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt khó coi của nó cũng không nỡ nói nặng nói nhẹ, chỉ khuyên bảo: “Vị trí kế bên Hạ Khuynh không phải là chỗ em có thể ngồi, cậu ta yêu xe như mạng thì chỗ ngồi đó rất quý giá.”

Chu Khả Noãn buồn bã: “Em biết rồi!”

Đến khi chạy được một đoạn xa, hắn trùu mển mở miệng: “Noãn Noãn đừng buồn nữa, vẫn còn có anh ở đây!”

“Anh tắt nhạc trước đi.”

“...” Chu Phi Lương thở dài bất đắc dĩ, đành ấn nút tắt nhạc: “Tên Hạ Khuynh này làm bạn thì rất tốt, nhưng chọn làm chồng thì không ổn đâu... Con cháu thế gia đều như vậy, không phải vì đã nhìn thấy tấm gương của ba, có thể anh trai em vẫn là một thằng nhóc không hiểu chuyện ---.”

Chu Khả Noãn cắt ngang: “Anh ấy so với anh tốt hơn nhiều. Anh đừng nghĩ là em không biết chuyện từ lúc anh học tiểu học đã lên xem trộm phim xxx của ba.”

“...” Chu Phi Lương xấu hổ chột dạ: “Em nghĩ là cậu ta không biết chơi gái à? Chẳng qua cậu ta có bạn giường cố định thôi. Em nếu thật sự đi theo cậu ta, sau này có hối hận làm loạn, em nghĩ lúc đó anh sẽ bênh vực chiến hữu hay em gái của mình?”

“Anh, trước kia em chưa bao giờ dám nuôi nhiều hy vọng như vậy... nhưng bây giờ nhìn thế nào anh ấy cũng không hề giống một người tàn tật...”

Hắn cảm thấy buồn cười: “Ngốc à, nếu cậu ta bán thân bất toại nằm liệt giường thì cũng không thiếu đàn bà tự nguyện dâng đến miệng.”

Chu Khả Noãn thất vọng cúi đầu.

Chu Phi Lương cảm nhận được không khí trầm mặc, nhỏ giọng nói: “Noãn Noãn, không nói đến việc em moi hết tâm can cho cậu ta, nhưng bản thân em sao đâu lại dám phụ nữ bên cạnh cậu ta. Em nghĩ lúc cậu ta qua lại với Khổng Minh Dao không có thêm người phụ nữ khác bên ngoài à?”

“Cậu ta không hề một lòng một dạ đối với Khổng Minh Dao.”

“... chỉ là cậu ta lười biếng, không muốn quản chuyện đàn bà đấu đá nhau. Khi Khổng Minh Dao gây chuyện, đối phó với đám đàn bà khác cậu

ta đều mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện, đã vậy cậu ta còn cảm thấy có người giúp cậu ta gạt bớt phiền phức.”

“Nhưng như vậy cũng chứng minh anh ấy không lãng nhãng.”

Chu Phi Lương cười nhạt: “Em nghĩ cậu ta đối xử tử tế với Khổng Minh Dao lắm à? Nói cho em biết, sau khi chia tay Hạ Khuynh còn không buồn liếc nhìn cô ta.”

Đến đây hẳn đột nhiên lại nhớ đến Phó Tự Hi.

“Nói thêm chuyện này, có thể sẽ đả kích em một chút. Lần trước Hạ Khuynh có dẫn theo một đứa con gái, sau đó cô ấy bị Khổng Minh Dao bắt nạt, nếu là bình thường thì cậu ta sẽ nhắm mắt làm lơ, để bọn họ tự thu dọn chiến trường. Nhưng ngày hôm đó cậu ta lại ra mặt bảo vệ con bé ấy. Sau khi hai người bọn họ đi rồi, Vương Thần mới nói rằng Khổng Minh Dao đang ngồi trong toilet khóc lóc thảm thiết.”

“Ý anh là cô ta còn lợi hại hơn cả Khổng Minh Dao?” Chu Khả Noãn hơi hoảng hốt, tại sao anh ấy phải ra mặt thu dọn vì một đứa con gái như vậy chứ.

“Làm sao có thể chứ, con bé kia là đại diện của dạng ngực to não ngắn, rất dễ bị lừa. Ai~ nói này giờ mà em không nghe được trọng điểm à... Ý anh muốn nói là cái thái độ của cậu ta kia, khiến cho Khổng Minh Dao phải kêu gào khóc lóc mất hình tượng như vậy...”

Chu Khả Noãn nhìn xuống ngực mình, vậy mà Hạ Khuynh căn bản còn không thèm liếc mắt lấy một cái “...Anh ấy thật sự thích dạng như vậy à...”

“Không rõ nữa. Nhưng cách cậu ta đối xử với Phó Tự Hi kia không hề giống với những người bạn gái lúc trước. Nếu em nhìn thấy thì sẽ biết.” Chu Phi Lương liếc nhìn em gái một cái: “Em mà nhìn thấy bảo đảm hoàn toàn mất hết hy vọng!”

Chu Khả Noãn nghe vậy thì có chút hâm mộ Phó Tự Hi, đồng thời cũng cảm thấy mình thật thất bại. “Được rồi, sau khi thực tập xong em sẽ trở về học tiếp.”

Chu Phi Lương gật đầu: “Cũng được. Noãn Noãn à, chỉ cần em tìm được một người đàn ông trung thực là rất tốt rồi, không cần tiền bạc cũng chẳng cần địa vị. Chỉ cần anh ta đối xử thật tốt với em, có thể chăm sóc và bảo vệ em cả đời...”

Cô cảm thấy thật xúc động vì những lời này, chân thành nói rằng: “Trái tim này của anh, đợi đến khi tìm được chị dâu... chắc sẽ quên mất đứa em gái này rồi...”

“A, bây giờ mới biết thương anh trai à, cái gì mà chị dâu chứ... còn không biết phải chờ đến năm nào tháng nào đâu.” Hãn cười nhạt mang theo ý nghĩ tự giễu.

“Dù sao cả đám này, mẹ nó đều không phải là đàn ông tốt!”

“Anh trai em là một người đàn ông rất tốt!” Chu Khả Noãn nghiêm túc nói: “Anh trai, em rất rất yêu anh!”

Chu Phi Lương run rẩy, hệt tay lái chấn động cả xe: “Dẹp đi, anh mà làm sao có thể làm những chuyện cầm thú này chứ!”

“...” thật hết cách: “Anh đang tưởng tượng cái quái gì vậy, em chỉ muốn nói là em gái rất yêu thương anh trai thôi!”

“...” Hãn nhẹ nhõm thở dài một hơi: “À, anh chỉ nghĩ... Noãn Noãn ngoan, anh trai cũng rất yêu em!”

.....

Lúc Hạ Khuynh về đến nhà đã là giờ cơm trưa.

Không nhìn thấy Phó Tự Hi, đột nhiên hãn cảm thấy rất nhớ cô.

Nghĩ vậy bèn lấy điện thoại ra gọi cho cô.

Một lúc sau nổi máy thì đã nghe được âm thanh bên kia vang lên: “Tự Nhạc!”

Nghe vậy hần tức ghen họng: “Đến bây giờ em vẫn không chịu nhìn màn hình hiển thị mà đã vội nhắc máy à?”

“A~, Hạ Khuynh...”

“Phó Tự Hi, ăn cơm xong thì đến phòng sách.”

“Tôi... không đi đâu...”

Không nghĩ đến việc trực tiếp bị cô cự tuyệt như vậy, giọng hần trở nên sắc lạnh: “Tại sao?”

Hạ Khuynh quả nhiên vẫn rất hung dữ. Nhưng bây giờ không gặp mặt nên cô không sợ lắm. Phó Tự Hi trả lời: “ Vì Tự Nhạc nói muốn ăn cơm ở nhà.”

“Sao cô ta nói gì em cũng nghe theo vậy? Lần trước em nói muốn đi chơi cùng với tôi, không nhớ sao?”

Phó Tự Hi sửng sốt.

Đúng rồi, lúc trước cô có nói muốn đi ra ngoài chơi với Hạ Khuynh, nhưng sau đó Tự Nhạc không đồng ý. Bây giờ Phó Tự Hi mới nhận ra, đây là hai việc hoàn toàn trái ngược nhau. Cảm thấy mình đã bị đuối lý nên âm thanh nhỏ dần: “Tự Nhạc không đồng ý nên tôi đã hứa rồi.”

“Vậy còn tôi?”

Cô bắt đầu bối rối: “Hạ Khuynh, làm sao bây giờ, đều đã đáp ứng với cả hai nhưng người thì chỉ có một thôi...”

Hạ Khuynh đã bắt đầu không còn kiên nhẫn: “Em đã hứa với Phó Tự Nhạc cái gì?”

“Ở nhà không đi đâu hết.”

“Vậy Phó Tự Nhạc có nhắc đến tôi không?”

“... Có.”

“Hừ, cô ta không cho phép em gặp tôi à?”

“Tự Nhạc không có nói như vậy.”

Hạ Khuynh hơi ngạc nhiên vì Phó Tự Nhạc không nói xấu hẳn. Cũng dễ giải quyết thôi, đường núi không đi được thì chuyển đường khác vậy. Cô không đi thì hẳn sẽ đến. Hẳn thay đổi ngữ khí: “Vậy thì ở đó chờ tôi.”

“Hạ Khuynh... anh định làm gì vậy?”

“Ngoan, chờ Gia đến thương em.” Câu này phát ra thật trầm thấp, tràn đầy ý tứ dụ dỗ.

Phó Tự Hỉ cảm thấy âm thanh này của hẳn khiến cô có cảm xúc khó diễn tả, càng nghe càng xấu hổ: “Tôi không ra khỏi cửa đâu.”

“Tốt thôi, vậy thì tôi sẽ vào phòng cùng chơi với em.” Hẳn cười đến tâm tình nhộn nhạo.

“Vậy để tôi ngủ trưa đã, ngủ dậy sẽ cùng chơi.”

“Không cho phép đi ngủ trước, chờ tôi đến rồi mới được ngủ.”

“Được vậy tôi chờ anh.”

Hạ Khuynh sau khi dùng cơm trưa xong thì đi ngay đến phòng Phó Tự Hỉ.

Trong lúc đi ngang có gặp hai người hầu. Bọn họ không nghĩ đến việc Hạ Khuynh xuất hiện ở nhà sau nên có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó vẫn phải lễ phép tiếp đón. Hãn là chủ nhân muốn đi đâu mà chả được.

Hạ Khuynh cố ý đánh hai vòng xung quanh khu nhà sau. Đợi lúc vắng vẻ không ai chú ý mới chạy đến phòng Phó Tự Hỉ gõ cửa.

Lúc Phó Tự Hỉ mở cửa đã mặc áo ngủ trên người, cô định đợi hãn đến sẽ đi ngủ trưa: “Hạ Khuynh, anh đến rồi à?”

Hạ Khuynh vừa nhìn thấy cô thì cơn giận lúc nãy đã dần tan biến. Hãn đi vào rồi cẩn thận đóng cửa, sau đó túm lấy véo mặt cô.

“Đừng véo nữa mà...” Phó Tự Hỉ khó chịu giãy giụa nhưng thoát không được.

“Phó Tự Hỉ, đã lâu rồi không được tôi véo, hôm nay để tôi bù lại cho...” Gương mặt phúng phính mềm mại, cảm giác sờ vào thật là tốt.

“Hạ Khuynh...đừng... mà...” Cô cảm thấy hãn dùng sức càng ngày càng mạnh: “Aaa...đau...”

Hãn thấy cô la đau, vội dừng tay.

Hãn ôm eo kéo cô lại gần: “Mấy hôm nay em ở nhà làm những việc gì?”

Cô xoa xoa hai má vừa bị véo đau, bĩu môi: “Thì giống như bình thường thôi, ngày nào cũng vậy.”

Hạ Khuynh đối với cô nàng bắt đầu có chút đồng cảm, nhưng ngoài miệng lại mắng cô: “Đáng đời, ai bảo em cứ nghe lời Phó Tự Nhạc.”

“Tôi cũng rất muốn đi ra ngoài chơi chứ bộ, nhưng mà Tự Nhạc nói anh sẽ tìm cách khi dễ tôi.” Cô chớp chớp đôi mắt to tròn.

“Cô ta nghĩ rằng tất cả đàn ông trên thế giới này đều muốn khi dễ em.”

Cô nghe không hiểu cho lắm nhưng cũng vội giải thích vào mấy câu: “Nhưng mà tôi có nói với Tự Nhạc rằng anh rất tốt với tôi.”

“Thật sao?” Hân nghe vậy tâm tình vui vẻ hân lên: “Muốn đi ngủ trưa phải không?”

“Ừ đúng vậy, lúc này ăn cơm xong tôi ngồi chờ anh lâu quá trời luôn.”

“Ừ, tôi với em cùng đi ngủ.”

Phó Tự Hi ngơ ngác: “Hạ Khuynh, anh muốn ngủ trưa chung với tôi sao?”

“Em không muốn sao?”

Cô ngơ ngác lại càng choáng váng: “Nhưng mà, Tự Nhạc có dặn tôi không được ngủ chung với anh.”

“...”

Cô nhìn sắc mặt của hân không giống đang tức giận cho lắm, vì thế lại tiếp tục nói: “Tự Nhạc nói nếu tôi ngủ chung với anh, anh sẽ trở thành trâu bò dê.”

“Trâu bò dê..?”

Cô lắc đầu: “Cũng không phải... tôi quên rồi, nhưng mà cũng giống như trâu bò dê vậy đó.”

“Động vật?”

“Cũng không phải...”

Hạ Khuynh trong đầu dự liệu chắc nó cũng không phải là từ ngữ tốt đẹp gì: “Cô ta nói tôi là cầm thú?”

Phó Tự Hi lại lắc đầu, sau đó lại suy nghĩ một lúc đột nhiên mang theo ý cười nói với hân: “À tôi nhớ ra rồi!”

Hắn liếc mắt với cô một cái: “Là cái gì nói mau.”

“Hạ Khuynh là súc sinh.” Cô mặt mày hớn hở.

“...”

Khóe miệng hắn giật giật, mặt đen lại, im lặng một hồi hắn bình tĩnh nói: “Phó Tự Hi, em thật là đáng ghét!”

Chương 21

Phó Tự Hỉ nghe xong lời này, nụ cười tắt dần trở mắt nhìn Hạ Khuynh.

Hạ Khuynh túm lấy cô ôm chặt vào lòng, môi di chuyển đến vành tai khẽ cắn một cái, đầu lưỡi trêu đùa liếm láp: "Tôi có từng lừa em chưa?"

Phó Tự Hỉ muốn xoay người lại nhìn sắc mặt của hắn, nhưng vừa mới quay lại thì bị hắn áp môi xuống.

Môi Hạ Khuynh áp chặt vào đôi môi cô trúc trắc gặm mút, càng hôn càng nghiện, đầu lưỡi ấm áp linh hoạt xoáy vào bên trong miệng cô, truy đuổi cái lưỡi ngọt ngào của cô.

Phó Tự Hỉ hơi hé môi, thụ động tận hưởng hương vị ấm áp xen lẫn cuồng nhiệt này.

Cuối cùng hắn cắn nhẹ cánh môi của cô, dùng lưỡi dọc theo môi vẽ một vòng rồi mới lưu luyến buông ra.

Phó Tự Hỉ phải mất một lúc với phục hồi tinh thần, vừa thở hỗn hển vừa hỏi hắn: "Hạ Khuynh, anh chán ghét tôi lắm sao?"

"Sao em ngốc thế?!? Đùa hay thật mà cũng không hiểu à?" Hạ Khuynh véo nhẹ vào eo cô, nghe thấy tiếng cô khẽ rên rỉ: "Còn em thì sao? Có muốn tôi ngủ chung với em không?"

"Không muốn!" Phó Tự Hỉ mờ mịt đáp: "Tôi chỉ được ngủ với ông xã của mình, còn anh trai thì không được đâu."

Hạ Khuynh bị những lời này làm cơn giận bùng nổ: "Em ngốc nghếch như vậy mà cũng muốn tìm chồng à?"

"Tôi không có!" Cô nhớ lại: "Tự Nhạc nói ông xã của tôi, so với anh trai thì còn tốt hơn nhiều, rất tốt rất tốt..."

Hắn hừ một tiếng: "Em biết chồng em là ai sao?"

Phó Tự Hỉ gật đầu, trên gương mặt đầu vẻ chờ mong: "Tự Nhạc nói cho tôi biết. Về sau tôi có chồng sẽ ngủ cùng anh ấy, cùng ăn cơm, cùng sinh em bé nữa... Sau này tôi sẽ không chỉ có một mình thôi đâu."

Cô đối với chuyện tưởng tượng trong tương lai rất cao hứng.

Hạ Khuynh nghe vậy giận tái mặt, buông cô ra: "Mau cút đi ngủ đi, đi mà thực hiện nốt giấc mơ ban ngày của em!"

Hắn nghe cô vẽ nên viễn cảnh trong tương lai, không hiểu sao trong lòng lại nổi lên cơn giận vô cớ.

Cô nàng ngu ngốc như vậy, ai mà thèm!

Phó Tự Hỉ nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hạ Khuynh thì không dám nói nhiều nữa, ngoan ngoãn leo lên giường.

Thấy hắn đi theo mình, cô lí nhí nói: "Hạ Khuynh, anh không thể ngủ chung với tôi đâu..."

Hắn then quá hóa giận: "Ai muốn ngủ với em chứ!"

Phó Tự Hỉ hoảng sợ nằm xuống: "Vậy... vậy thì tôi ngủ đây..."

Sau đó cô ôm chặt con gấu bông Đại Hùng, đem chăn trùm lên đầu.

Hạ Khuynh bước qua nắm cái chăn kéo xuống: "Em muốn tắt thở chết à?"

Phó Tự Hỉ lại sợ hắn nổi cơn tức giận, buồn bã nói: "Hạ Khuynh, đừng giận mà..."

"Vậy cho tôi sờ một chút."

Nói xong, tay hắn trực tiếp áp lên ngực Phó Tự Hỉ, cách lớp áo ngủ xoa nắn hai khối mềm mại.

Cô kháng cự: "Chỉ có ông xã tôi mới được chạm vào nó thôi!"

Hạ Khuynh kéo vạt áo ngủ lên véo mạnh chà đạp hai luồng mềm mại, miết mạnh hai quả anh đào.

"Aaa đừng mà... đừng khi dễ tôi mà..." Sức lực Phó Tự Hi chống không lại được lại Hạ Khuynh, tay chân vun loạn xạ.

Hạ Khuynh áp cả người đè lên cô, vừa liếm vừa cắn bầu ngực cô, lực đạo không hề nhẹ nhàng, như muốn lưu lại tất cả dấu vết trên cơ thể của Phó Tự Hi.

Hắn mút trái anh đào đến khi nó dựng thẳng lên, rồi tham lam liếm láp sau đó chuyển sang điên cuồng nhây cắn.

Phó Tự Hi vừa ngứa ngáy vừa đau đớn không ngừng van xin hắn...

"Phó Tự Hi, em không gả ra ngoài được đâu. Đừng có mà mơ tưởng!"

Tưởng tượng thân thể tuyệt đẹp trước mặt sau này lại thuộc về người đàn ông khác là hắn không thể kiềm chế được cảm xúc điên cuồng muốn độc chiếm. Chỉ cần cô ấy vĩnh viễn ở lại Hạ gia, thì căn bản sẽ không có cơ hội để gặp người đàn ông khác.

Hạ Khuynh giày vò đến nỗi trên cả mảnh ngực vốn trắng mịn của cô lại nổi lên vô số vết vừa tím vừa sưng đỏ, may mắn là không bị rướm máu.

Phó Tự Hi vừa đau vừa sợ khóc òa lên như một đứa trẻ: "Hạ Khuynh, đau... tôi sẽ không lấy chồng nữa. Xin anh ..."

Hạ Khuynh hai mắt đỏ ngầu thở phì phò, ngẩng đầu lên.

Phó Tự Hi hai mắt nhắm lệt, vài lọn tóc hỗn độn dính ướt vào mặt, nhìn cực kì đáng thương.

Hắn nắm chặt thắt lưng cô, dùng sức đem cô đặt xuống dưới thân, đôi mắt nhuốm đầy dục vọng nhìn thẳng vào mắt cô: "Phó Tự Hi, em nói thật

chứ?"

Cô cũng không biết hẳn đang muốn hỏi cái gì, không dám trả lời, chỉ cúi đầu khóc thút thít.

"Em phải nhớ cho kỹ là đã hứa không gả ra ngoài!"

Hạ Khuynh cắn một ngụm lên cái mũi nhỏ nhắn của cô, mơn trớn trên ngực cô rồi mới lưu luyến buông ra, sửa sang lại quần áo cho cô.

Hắn lau nước mắt trên mặt cô, đem mái tóc đang lộn xộn vén gọn gàng ra phía sau, ôn nhu dỗ dành: "Đừng khóc. Em đừng chọc tôi tức giận thì tôi sẽ không khi dễ em nữa."

Phó Tự Hỉ bị nước mắt làm ướt đầm một mảnh, không hiểu mình đã làm gì chọc giận đến hắn, cũng không hiểu tại sao bây giờ hắn lại hết giận.

"Ngoan, đừng khóc." Hạ Khuynh chồm người đến liếm sạch những giọt nước mắt trên mặt Phó Tự Hỉ.

"Hạ Khuynh." Cô nức nở. "Tôi muốn... ngồi dậy."

"Được." Hắn ngồi dậy ôm chặt lấy cô, cảnh cáo: "Phó Tự Hỉ, nếu em dám đi gặp thằng đàn ông khác, tôi sẽ đè em xuống căn còn thê thảm hơn cả hôm nay, nghe rõ chưa?"

Phó Tự Hỉ vội lắc lắc đầu, vừa khóc vừa muốn đứng lên rất đáng thương: "Đừng đừng, Hạ Khuynh... tôi không muốn đâu."

Tay hắn lại tiến vào trong vạt áo, hai ngón tay day day nụ hoa đỏ ửng: "Có nghe rõ tôi nói không, còn khóc nữa à?"

"Đau... tôi không khóc nữa, đừng mà..." Cô liều mạng nắm chặt tay hắn, cũng không dám khóc nữa.

"Có muốn đi ngủ nữa không?"

"Ừ muốn." Cô vừa khóc vừa giãy giụa một trận vốn dùng rất nhiều sức lực, nên cảm thấy rất mệt mỏi.

"Còn dám nói câu ‘không muốn ngủ cùng với tôi nữa không’?"

"... Không dám." Cô khụt khịt mũi cúi đầu.

Hạ Khuynh sắc mặt hòa hoãn hơn nhiều: "Ngoan, ngủ đi."

Phó Tự Hỉ sợ hãi liếc hẳn một cái, ôm chặt Đại Hùng sau đó nằm xuống.

Cô cứ tưởng Hạ Khuynh muốn ngủ cùng mình, không ngờ hẳn lại đi ra ngoài, trước khi đi còn dặn dò: "Ngoan ngoan tự mình ngủ, tôi đi ra đại sảnh đọc sách."

"Ừ được...."

Phó Tự Hỉ bắt đầu trở nên hồ đồ.

Cô nghĩ Hạ Khuynh tức giận như vậy là vì mình không cho hẳn ngủ chung.

Nhưng bây giờ đã đáp ứng thì hẳn lại không cần.

Suy nghĩ vẫn vơ một hồi, không bao lâu cô đã chìm vào giấc ngủ.

Phó Tự Hỉ sau khi ngủ một giấc, cảm thấy tâm tình đã bình phục.

Cô mơ màng ngồi dậy, chớp chớp mắt, một lúc sau mới bước xuống giường.

Nhưng được một lát liền cảm thấy ngực nhói đau một trận.

Cô vội cởi áo nhìn xuống mới phát hiện, hai luồng đầy đặn chi chít vết hôn đỏ hồng, còn có dấu răng và một vài vết rướm máu.

Cô bị dọa đến ngây người, hoảng sợ thét to.

Hạ Khuynh nghe thấy tiếng động vội chạy vào phòng, nhìn thấy Phó Tự Hỉ ngồi ở trên giường, đang nhấc vạt áo chăm chú nhìn vào bộ ngực của mình.

Nhìn thấy bộ ngực căng đầy mềm mại quyến rũ, mắt nheo lại, ánh mắt mờ mịt.

Phó Tự Hỉ trông thấy hấn đang đi vào, tâm tình kích động vội vàng kéo quần áo xuống. Trong lúc đó sơ ý chạm vào vết cắn sưng đỏ, cô suýt xoa, hốc mắt đỏ ửng: "Hạ Khuynh, anh thật đáng ghét!"

Hạ thiếu gia nghe vậy cảm thấy mất hứng: "Tôi còn không có chê em đâu."

Cô bật dậy có chút khó chịu: "Anh cắn đến nó đỏ lên như vậy nè..."

Hấn thông thả bước đến gần: "Sao rồi, cho tôi xem nào."

"Anh đã nói sẽ không khi dễ tôi nữa!" Phó Tự Hỉ nói xong đi đến bên giường, cách Hạ Khuynh một khoảng cách xa rồi nói: "Nói không giữ lời, anh là con heo!"

"... Em mới là con heo!"

"Tôi là con heo, vậy mà anh cũng thích."

"Em nói ai thích?"

"Lần trước anh cởi quần áo tôi, còn nói thích chỗ này." Cô chỉ vào ngực mình.

"..." Hạ Khuynh không nhớ ra mình từng nói câu này, nhất thời đuối lý. Một lát sau, bình tĩnh nói: "Sau khi ngủ dậy tôi cảm thấy lá gan của em to lên không ít nhỉ?"

Phó Tự Hỉ bĩu môi nhưng không dám kiêu ngạo, cúi đầu, chơi đùa với mười đầu ngón tay.

"Đến đây, để tôi xem vết thương một chút nào!" Hạ Khuynh ngồi một bên giường, tay vầy vầy gọi cô.

Phó Tự Hỉ sợ hãi lui về phía sau, quên cả bản thân đang giận hãn, bỗng nhiên đụng vào một vật mát lạnh bằng, chuẩn bị tâm lý mông hôn mặt đất.

Hạ Khuynh biến sắc xông tới, nắm hai tay cô kéo trở lại.

Nhưng thân thể cô lắc lư sau đó ngã sầm xuống.

Hạ Khuynh cuống quýt nắm chặt lưng cô, lại thuận thế tăng thêm lực đạo giữ chặt.

Cái mông của Phó Tự Hỉ mất điểm tựa, hoảng sợ la lên: "Hạ Khuynh, tôi sắp ngã xuống!"

"Đừng cử động!" Hạ Khuynh điều chỉnh tư thế, lại dùng lực đem cô ngồi xuống.

Phó Tự Hỉ đột nhiên bị nhất xuống tay chân vun loạn xạ, muốn tìm điểm vịn vào. Cuối cùng túm trúng mặt Hạ Khuynh.

Hạ Khuynh đen mặt: "Tự mình ngồi yên, còn túm chặt tôi làm gì!"

"Mông vẫn còn ở bên ngoài... Tôi ngồi không được."

"Đúng là ngu ngốc!" Hạ Khuynh túm cô ném lên giữa giường.

Phó Tự Hỉ bị ném mạnh đầu óc choáng váng, chưa kịp phản ứng đã thấy Hạ Khuynh lại đè nặng mình.

"Sao mà đở đỡ vậy?" Hãn đẩy áo cô lên.

"Hạ Khuynh... đau lắm đau lắm, đừng cắn như vậy nữa..." Cô sợ chết đi được. Huhu~ hãn thật giống chó con mà!

Hạ Khuynh nhìn thấy mấy chỗ bị rướm máu trên ngực cô, không tin được mình lại không kiềm chế mà xuống tay nặng như vậy. Có vài chỗ

không rướm máu nhưng xuất hiện chi chít vết hôn đỏ ửng.

Nhất thời lại nổi lên một trận đau lòng, hẩn nhẹ nhàng xoa xoa chỗ bị thương: "Đau lắm à?"

Hạ Khuynh trong lòng đang rất ảo não, hẩn lại khiến cô bị tổn thương.

Hẩn muốn nâng niu cô trong lòng bàn tay, nhưng khi nghe cô nhắc đến người chồng tương lai, vẻ mặt còn đặc biệt vui vẻ, hẩn thật sự rất tức giận.

Phó Tự Hi vừa đau vừa sợ: "Đừng chạm vào nó nữa, đau quá."

"Phó Tự Hi, là lỗi của tôi." Áp mặt lên gò má cô: "Tạm thời em đừng mặc quần áo."

"Nhưng không mặc áo thịt sẽ chạy lung tung mất."

"Chỉ một, hai ngày thì sẽ không chạy, nghe lời." Hạ Khuynh xoa xoa đầu cô: "Có thuốc tan máu bầm không? Tôi đi lấy."

Cô gật gật đầu: "Có, ở phía dưới ngăn tủ tivi, bên trong có cái tủ đựng thuốc."

"Ngoan ngoãn nằm xuống, đừng đi ra khỏi phòng."

"Vâng."

Hạ Khuynh tìm được thuốc sau đó cẩn thận thoa lên miệng vết thương của Phó Tự Hi. Có mấy chỗ dù hẩn xoa rất nhẹ nhàng, cô cũng la oai oái than đau. Hẩn cảm thấy thật tội lỗi.

Sau khi giúp cô thoa thuốc xong, hẩn dịu dàng an ủi: "Đêm nay đừng tắm rửa. Dính vào nước còn bị đau hơn đấy."

"Ừ, vậy còn ngày mai có được tắm không?"

"Tốt nhất đừng tắm, lau sơ người là được rồi." Hạ Khuynh cảm thấy cô bé góc này tay chân vụng về, cũng không biết có làm được hay không,

mới dò hỏi: "Nếu không thì buổi tối tôi sẽ đến giúp em nhé?"

Phó Tự Hỉ mở to mắt kinh ngạc: "Hạ Khuynh, buổi tối anh cũng đến đây sao?"

"Ừ" Hần cảm thấy may mắn vì hiện tại thời tiết chưa chuyển lạnh, nếu không vết thương sẽ rất lâu mới có thể lành lặn được: "Tôi có một tuýp thuốc rất công hiệu, để tôi đổi thuốc giúp em."

"Tự Nhạc có nói anh trai thì không được nhìn thân thể của em gái."

"..."

Cô lại nói tiếp: "Nhưng đã bị anh nhìn sạch hết rồi."

"..." Hần vội sửa lại: "Tôi chỉ nhìn có một nửa của em thôi nhé."

Phó Tự Hỉ nhớ lại Hạ Khuynh chỉ nhìn một nửa nhưng nhìn rất nhiều lần rồi.

Vì thế cô nói: "Ừ vậy thì buổi tối anh đến giúp tôi đi."

Hạ Khuynh lo lắng sợ lúc cô ngủ sơ ý chạm vào vết thương lại hỏi: "Em nằm nghiêng người ngủ có đau không?"

"Đang ngủ thì không biết đâu."

"Vậy bây giờ em thử xem."

Cô xoay người, vừa chạm vào vết thương, lại xuýt xoa cau mày: "Có chút đau đấy!"

Hạ Khuynh nhìn xuống vết thương, đều là bị mình hung hăng giày vò, hần thở dài sau đó nhỏ nhẹ khuyên: "Buổi tối kiểm tra một chút, nếu vẫn còn đau tôi sẽ ở lại với em."

Chương 22

“Được” Phó Tự Hỉ đồng ý, sau đó thì muốn đứng dậy.

Hạ Khuynh thật ra muốn đến chơi với cô, nhưng với tình trạng te tua thê thảm như bây giờ của Phó Tự Hỉ thì... chỉ sợ hãn nhất thời không kiềm chế được mà nổi cơn thú tính. Hãn cắn răng nói: “Em ngoan ngoãn ở trong phòng, sau giờ cơm chiều tôi sẽ đến. Em cũng không cần đến chỗ dì Quan ăn cơm, tôi sẽ mang cơm đến cho em.”

“Được! Nhưng mà bây giờ tôi muốn đi vệ sinh.”

“Tự mà đi!” Hãn gõ đầu cô một cái: “Đừng đi lâu quá kéo cảm lạnh. Biết chưa!”

Phó Tự Hỉ gật gật đầu rồi lạch bạch chạy đến nhà vệ sinh, một lúc sau lại lạch bạch chạy về giường...

“Đừng có chạy, đi từ từ thôi!” Hạ Khuynh gào lên sốt ruột như gà mẹ già đang chăm sóc cho con nhỏ.

Cô nghe hãn quát thì hoảng sợ chập chững bộ, bước đi từ từ đến bên giường. Phó Tự Hỉ nhìn sắc mặt lúc nóng lúc lạnh của hãn cũng không dám hé răng.

Hạ Khuynh đứng dậy kéo tất cả rèm cửa sổ xuống, còn cẩn thận đóng cửa phòng không để cho ai nhìn thấy bộ dạng lúc này của cô. Cuối cùng tỉ mỉ kiểm tra lại một lần rồi mới rời khỏi.

Sau khi về phòng hãn lập tức vọt vào tắm nước lạnh.

Vừa rời tâm tình của hãn cực kì phức tạp. Lí trí lẫn thú tính đánh nhau loạn xạ, cuối cùng lí trí cũng thắng không dám đem cô ra quấy rối một lần nữa. Haiz~ hãn nghĩ hãn sắp trở thành thánh nhân mất rồi!

Lúc trước có thể tùy ý mà làm nhưng bây giờ chỉ phải cố gắng khắc chế bản thân.

Lúc này trong quá trình giúp Phó Tự Hi bôi thuốc khó khăn gian khổ biết bao, tay chạm vào da thịt mềm mại, đã vậy thỉnh thoảng hai cái ‘bánh bao’ còn nảy lên nữa chứ. Nếu không phải nhìn thấy vết thương thâm thía, hẳn chỉ sợ suýt chút nữa không kiềm chế được.

Thật vất vả mới đem được dục vọng bình ổn trở lại nhưng một lúc sau cô nàng chạy lạch bạch vào nhà vệ sinh, cặp thỏ trắng của cô cứ nảy lên nảy xuống như lợn sóng. Mẹ nó! Thật sự đang muốn mạng của hắn đây mà!

Hắn vô cùng hối hận vì đã hứa buổi tối sẽ đến thoa thuốc cho vết thương của cô. Mỗi lần nhìn thấy là thân dưới của hắn đều có phản ứng, xối bao nhiêu nước lạnh cũng không dập tắt được ngọn lửa dục vọng đang cuộn cuộn bên trong hắn.

Hắn chửi thề một tiếng, sau đó tay lần xuống đũng quần, thò gắp cử động lên xuống liên tục...

.....

Vào giờ cơm chiều, Hạ Khuynh đến chỗ dì Quan nói dối rằng hôm nay Phó Tự Hi sẽ không ăn cơm chiều vì lúc này đã ăn vặt quá nhiều ở bên ngoài.

Trong mắt dì Quan, Hạ Khuynh thiếu gia là một người ôn hòa biết lễ nghĩa, hơn nữa phu nhân cũng thường hay mang đồ ăn vặt đến cho Phó Tự Hi, vì vậy bà cũng không hề nghi ngờ.

Hắn cầm hộp thức ăn và một tuýp thuốc bôi đi đến nhà sau.

Trước đó hắn còn cẩn thận gọi cho Phó Tự Hi trước khi ra mở cửa phải lấy áo khoác ngủ trùm kín cẩn thận.

Sau khi xong việc, trước khi rời đi hần còn dặn dò: “Buổi tối tôi không ở cùng với em được, tự ngoan ngoãn đi ngủ đi, cẩn thận coi chừng đê trùng vết thương.”

Nếu ở đây qua đêm, hần thật sự không thể cam đoan bản thân không nhận được mà làm thêm tý việc...

Thật sự hần không muốn làm tổn thương đến cô nữa nên chỉ còn cách nhắm mắt làm ngơ.

Phó Tự Hi ngoan ngoãn gật đầu, nghĩ nghĩ một chút lại nói: “Hạ Khuynh, đợi sau khi tôi ăn cơm xong anh sẽ giúp tôi đi tắm phải không?”

“Vớ vẩn, em đang muốn giữ tôi ở lại phải không?”

“Không phải, tôi không có ý đó.” Cô vội bổ sung thêm: “Đợi sau khi anh đi tôi sẽ tự mình đi ngủ.”

“... đúng là con heo!”

“...tôi không phải mà...”

“Được rồi, ăn nhanh lên!”

“Vâng!!”

.....

Đợi sau khi cô nàng cơm nước xong xuôi, toàn thân lỏa thể đứng trước phòng tắm, cơn thú tính của Hạ Khuynh lại lục đục trời dậy.

Dưới ngọn đèn vàng mờ ảo, cơ thể Phó Tự Hi như ẩn như hiện trở nên mờ lung...

Làn da trong suốt như bạch ngọc, bầu ngực đầy đà mềm mại, trên đỉnh là hai nụ hoa đỏ ửng xinh xắn... cảnh tượng đẹp vô cùng.

Hạ Khuynh nghĩ nếu một người phụ nữ chỉ toàn xương sườn mà sở hữu bộ ngực khủng như vậy thì thật mất cân đối. Thật may là Phó TỰ Hỉ không giống như vậy!

“Hạ Khuynh, anh sờ cái gì vậy?” Phó TỰ Hỉ nhìn thấy hấn nửa ngày không có phản ứng, vươn tay quơ qua quơ lại trước mặt hấn vài cái kiểm tra.

Hấn khẽ giật mình thu hồi tâm tư, lườm cô một cái. Lấy khăn mặt thấm nước ấm nhẹ nhàng lau lên những vết thương trên ngực Phó TỰ Hỉ.

“Đau... đau... Hạ Khuynh chỗ đó đau!” Phó TỰ Hỉ bị đau giật giật vài cái, hai con mắt trắng yêu kiều cũng theo động tác của cô mà nẩy lên.

“Phó TỰ Hỉ, em đừng khiêu khích tôi nữa!” Hạ Khuynh cắn răng thét lên, hấn cảm thấy sắp chịu hết nổi nhắm chặt hai mắt phân tán sự chú ý, cố gắng làm cho xong chuyện rồi mau mau chuồn đi.

“Đau chỗ này?” Tay hấn cầm khăn run run nhẹ nhàng lướt qua vết thương.

“Không đau lắm... nhưng mà vẫn đau a...” Âm thanh meo meo như chực khóc.

“Ngoan, ráng chịu một chút. Bây giờ tôi thoa thuốc mới sẽ hiệu quả hơn. Ngoan, đừng khóc nào!”

Phó TỰ Hỉ tui thân 'Ừ' một tiếng, cắn răng nhịn đau, nhưng được một lúc thì không nhịn được nữa, cầm lấy tay Hạ Khuynh nắm chặt.

Hạ Khuynh sau khi xử lí sạch sẽ chỗ vết thương, mặt đen lại: “Tôi chỉ có thể giúp em lau chỗ bị thương, còn phần ở dưới có thể chạm nước, em tự mình đi tắm đi.”

“Ừ đúng rồi, anh không được thấy hết của tôi.” Phó TỰ Hỉ nghĩ Hạ Khuynh không phải là chồng của mình thì không được nhìn đâu.

“Ai thèm xem chứ!” Hấn không thèm để ý đến cô, bỏ ra ngoài.

Phó Tự Hỉ lẳng lẳng nhìn theo bóng lưng hấn, nhớ đến một từ Phó Tự Nhạc đã từng nói, miệng lầu bầu: “Cọp giấy!”

Sau đó tự chà lau tử tế suốt nửa ngày mới đi ra.

Hạ Khuynh lại giúp cô thoa thuốc, trên miệng vết thương còn dán vài miếng băng cá nhân hình chim cánh cụt, Ok xong rồi!

“Đêm nay tôi có việc, em tự ngoan ngoãn ngủ đi. Chỗ vết thương đã dán băng cá nhân rồi chắc sẽ không đau nữa đâu.”

“Ừ, Hạ Khuynh cảm ơn anh!” Phó Tự Hỉ nhu thuận nằm xuống giường.

Sắc mặt Hạ Khuynh trở nên dịu dàng: “Cô bé ngốc, không nhớ là ai đã cắn em sao?”

“Hạ Khuynh, đừng tức giận nữa, cũng đừng cắn tôi nữa...” Phó Tự Hỉ nhìn thấy sắc mặt hấn đã trở nên tốt hơn, nhẹ nhàng khuyên hấn.

“Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời tôi sẽ không tức giận.”

“Tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh mà!” Bị cắn thâm, còn bị chiếu tướng khủng bố như vậy... cô cũng sợ lắm chứ!

“Ừ, vậy thì tôi ngoan ngoãn đi ngủ đây.”

Hạ Khuynh không dám nán lại nữa, vội vã rời đi.

.....

Hai ngày tiếp theo, Hạ Khuynh lại tìm lí do cho Phó Tự Hỉ để giải thích về việc không đến ăn cơm ở chỗ dì Quan.

Dì Quan vốn rất tin tưởng vào Hạ Khuynh, vả lại lí do của bọn họ cũng không phân biệt được thật giả nên bà cũng không nghi ngờ nhiều.

Trong hai ngày này, miệng vết thương của Phó Tự Hỉ đã đóng mòi, nhưng dấu hên vẫn chưa tan hết.

Hạ Khuynh nghĩ tình trạng vết thương đã có khởi sắc nên cho cô mặc áo con vào. Ngoài ra vẫn còn một lý do khác, hẳn chỉ sợ nếu cứ tiếp tục kiềm chế nhần nhện nữa thì sớm muộn gì ‘lão nhị’ của hẳn cũng bị nghẹn chết!

Nhưng mà... lúc giúp cô nàng thoa thuốc, cởi áo ngoài lại thấy hai luồng mềm mại được bao bọc trong áo lót càng trở nên đầy đà no đủ hơn... quả thật là con mẹ nó chứ!

Sau khi thoa thuốc xong, hẳn mặc lại quần áo tử tế cho Phó Tự Hỉ. Hẳn mới nhớ đến việc mà mình đã hứa với cô lúc trước, lấy ra một cái laptop. Phó Tự Hỉ như một đứa trẻ con nhìn thấy vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

Hạ Khuynh ngồi xuống khởi động máy, chậm rãi giải thích, thao tác cho cô xem.

Phó Tự Hỉ vừa ngu ngơ vừa hiếu kì mắt dán chăm chăm vào cái laptop, mặt nở đầy hoa: “Hạ Khuynh Hạ Khuynh, cái này không giống với cái của Tự Nhạ nha~”

“Cô bé nhà quê.” Hạ Khuynh cười ôn nhu xoa đầu Phó Tự Hỉ.

Sự thật đã chứng minh, quả thật đầu óc của Phó Tự Hỉ không được tốt cho lắm, không thể chơi những trò lập trình phức tạp, cuối cùng hẳn chỉ có thể chơi trò ‘Dò mìn’ với cô.

Nhưng mà có vẻ cô nàng thật sự chơi rất vui vẻ.

Mãi mê ngắm cô một lúc, hẳn cảm thấy Phó Tự Hỉ này càng nhìn càng vừa mắt.

Nụ cười lẫn ánh mắt đều thật ấm áp...

Hắn cảm thấy lúc này trong tim lại bùng lên cảm xúc không thể giải thích được, cứ mê muội chìm đắm hòa vào nụ cười ấm áp của cô...

.....

Hạ Khuynh sau khi trở về nhà chính đã là giờ cơm chiều. Lúc này, Lương San và Hạ Hàm Thừa đều có mặt ở đây.

“Ba, đã lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhỉ!”

Hạ Hàm Thừa cau mày: “Đừng có mà hi hi ha ha, hôm nay tôi về để kiểm tra xem việc tôi giao cho anh như thế nào rồi?”

“Đều ổn thôi.”

“Có thể tiếp nhận kế hoạch không?”

“Có thể.”

Hạ Hàm Thừa nghe vậy thì rất vừa lòng, nhưng không hề biểu hiện ra bên ngoài: “Vị trí lô đất X vừa giải tỏa hiện tại bên chính phủ đã đồng ý cấp giấy phép quy hoạch, có vẻ rất có triển vọng đấy, con đến thanh tra hiện trường một lần nữa rồi bắt tay vào thực hiện kế hoạch đi.”

“Vâng!”

.....

Trông thấy hai cha con bắt đầu tập trung thảo luận công việc, Lương San vờ khụ khụ một tiếng: “Nào nào, hai cha con vào ăn cơm đi, vừa ăn vừa bàn cũng không muộn mà!”

Hạ Hàm Thừa cũng ho khan sau đó dặn dò: “Cảm thấy chân đã không còn vấn đề gì thì bắt tay vào đấy nhanh tiến độ một chút.”

“Thưa ba, con đã biết.”

Lương San cố ý chơi chữ: “Hôm nay cũng đâu phải là ngày tận thế. Mới bước qua tháng 12 thôi mà tại sao không khí lại nóng như vậy chứ~”

“Tuần sau thời tiết bắt đầu chuyển lạnh rồi.” Hạ Hàm Thừa lập tức thay đổi chủ đề theo bà xã đại nhân.

“Hay là chúng ta đừng đợi đến mùa hè, đi biển nghỉ dưỡng đi!” Bà hào hứng đề nghị.

“Mùa đông đi suối nước nóng thì thích hợp hơn mẹ ời.” Hạ Khuynh cười cười.

“Trời nóng như thế này mà còn đi suối nước nóng ngâm mình cái gì. Biển xanh cát trắng nắng vàng, còn có mỹ nữ ở đây mới là một nơi lý tưởng chứ!”

Hạ Hàm Thừa có chút bất đắc dĩ liếc nhìn bà xã: “Nhưng mà... anh chưa sắp xếp được thời gian nghỉ phép!”

“Anh không có nhưng em thì có, à còn con trai nữa chứ! Có đúng không con trai của mẹ?”

Hạ Khuynh lười biếng tựa vào thành ghế: “Con không rảnh.”

“Hai người các người không để lại chút mặt mũi nào cho mẹ, bây giờ trong cái nhà này mẹ chẳng còn địa vị gì rồi~”

“Chỉ có mẹ mới dám nghĩ ra chuyện đi nghỉ mát vào tháng 12.”

“Mẹ chỉ không muốn bị lộ diện trước đám đông thôi mà. Tốt xấu gì mẹ cũng là một mỹ nữ đoan trang thùy mị, chỉ có tuổi tác hơi lớn một chút mà thôi...”

Hạ Hàm Thừa cau mày.

“Đã lâu rồi mẹ không ra bãi biển nghỉ mát a~ còn tắm nắng nữa chứ.” Lương San đang nói thì đột nhiên nghĩ đến cái gì, hai mắt rục rịch sáng: “Tự Hi!

Còn có Tự Hỉ nữa... đứa nhỏ này từ bé đến giờ chưa bao giờ được trông thấy cảnh biển đâu.”

Tay Hạ Khuynh đang múc canh đột nhiên sựng lại.

Lương San ra sức năn nỉ chồng: “Ba nó à, mẹ sắp nhỏ muốn mang Tự Hỉ ra biển nghỉ mát...”

“Được rồi, vậy thì cùng đi!” Hạ Hàm Thừa không bao giờ chống lại được bà xã đại nhân: “Tự Hỉ nó cả ngày ở nhà quả thật rất buồn chán, cũng nên để cho con bé đi ra ngoài thư giãn một chút. Năm ngoái Khuynh nhi vừa mua một biệt thự cạnh bờ biển nhìn cũng không tệ, vậy thì quyết định đến đó đi. Nếu thời tiết vẫn còn lạnh thì chúng ta sẽ bơi ở bể trong nhà.”

Cụm biệt thự ven biển này là do Hạ Khuynh cùng Vương Thần và vài người bạn khác cùng mua lúc giá nhà đất tại đây đang xuống. Bản thân hẳn rất ít khi đến đó, hầu như đều là Vương Thần đến nghỉ dưỡng.

Lương San sau khi chiếm được thế thượng phong thì thỏa mãn thở dài: “Để mẹ xem ngày thử, hay là chúng ta cùng gọi Tự Nhạc nữa nhé. A Khuynh con cũng phải đi.”

Cảnh biển lãng mạn, sóng biển dập dềnh, con trai mình và Tự Nhạc tràn đầy năng lượng, bikini hai mảnh quyến rũ, huyết khí sôi trào... hắc hắc!

Hạ Khuynh lãnh đạm từ chối: “Con không đi.”

“...” Lương San bị con trai tạt một chậu nước lạnh vào mặt, bà thật không hiểu hai đứa trẻ này cuối cùng đã xảy ra chuyện gì “... được rồi, để mẹ đi hỏi ý kiến Tự Nhạc.”

Sau khi dùng cơm xong, Lương San đến chỗ dì Quan nói chuyện, bỏ lại hai cha con đang trầm mặc.

Hạ Khuynh bên này thân nhiên múc canh, dù gì ba cũng không đặt hẳn ngang hàng với vị mẫu thân đáng yêu kia.

Hạ Hàm Thừa tựa lưng vào thành ghế nhìn con trai, ngón tay gõ lên mặt bàn theo tiết tấu.

Lúc trước Lương San mang chuyện của Hạ Khuynh và Phó Tự Nhạc kể với ông, nhưng ông cảm thấy chuyện này không hề đơn giản nhưng bà xã đã nghĩ.

Dựa vào tính tình của con trai, nhắm đến cái gì thì nó sẽ chủ động tranh thủ không cần phải bày vẽ nhiều chuyện như vậy. Nhưng bất luận như thế nào thì ông vẫn tin vào ánh mắt của con trai.

.....

Lúc dì Quan gọi thông báo về chuyện nghỉ mát cho Phó Tự Nhạc, chỉ nghe cô hỏi: “Thiếu gia cũng đi sao?”

Dì Quan ậm ờ trả lời: “Phu nhân nói thiếu gia không rảnh.”

Phó Tự Nhạc ở đầu dây bên kia nở nụ cười: “Để con hỏi ý kiến của chị một chút, chắc chắn chị ấy rất thích.”

“Phu nhân còn hỏi con có thể cùng đi không?”

“Chắc là không, con còn có việc bận.”

Phó Tự Nhạc dù muốn đi nhưng cũng chỉ nghỉ được một ngày. Chị cô còn tích trữ cả một núi quần áo bẩn chờ cô về nhà giải quyết, vả lại cô còn bận rất nhiều việc. Tuần sau không khí bắt đầu chuyển lạnh, chăn mền đều phải mang ra phơi nắng, cả quần áo cho mùa đông cũng phải chuẩn bị thật tốt.

Sau đó cô gọi điện thoại hỏi chị, Phó Tự Hỉ vừa nghe được đi chơi thì reo vui như một đứa trẻ nhỏ: “Tự Nhạc cho phép chị ra biển chơi à?!?”

“Ừ!” Phó Tự Nhạc bị niềm vui của Phó Tự Hỉ ảnh hưởng lây, giọng nói cũng dịu dàng rất nhiều: “Phu nhân nói khoảng hai ngày sau thì xuất phát.

Ngày mai để em xin nghỉ phép trở về nhà thu xếp hành lí giúp chị.”

“Không cần đâu.” Phó Tự Hỷ vui mừng hơn hở: “Tự Nhạc, chỉ cần em dọn đồ cái gì cần đem theo là được rồi, chị sẽ tự mình sắp xếp hành lí, chị là chị lớn trong nhà mà!”

“...” Phó Tự Nhạc không khỏi nhớ đến một câu nói của Hạ Khuynh ‘Đem cô ấy nuôi dưỡng thành một đứa trẻ nhược trí’, đột nhiên lòng nhói: “Ừ! Chị là người mà em yêu thương nhất!”

Phó Tự Nhạc dọn đồ chị ghi lại đồ vệ sinh cá nhân, quần áo, thuốc men dự phòng v.v... sau đó để Phó Tự Hỷ tự mình bỏ vào vali.

Phó Tự Hỷ dùng bút ghi lại, sau đó làm theo rồi mang cho Phó Tự Nhạc kiểm tra lại một lần.

Cuối cùng sau khi xác định mọi chuyện đã đầy đủ và ổn thỏa thì mới yên tâm. Sau đó lại nhớ đến một vấn đề, không biết tối nay Hạ Khuynh có đến giúp mình tắm rửa hay không?

Cô bắt chước gọi điện thoại cho hẳn.

Bên kia vừa vang lên âm thanh trả lời, cô đi thẳng vào vấn đề: “Hạ Khuynh, đêm nay anh có đến giúp tôi lau mình không?”

Hạ Khuynh mất kiên nhẫn: “Em chạm vào miệng vết thương còn đau không?”

“Không đau nữa.”

“Vậy còn muốn tôi giúp em lau mình nữa à?”

“À, vậy thì để tôi tự làm.”

“Ừ”

“À, vậy có thể sử dụng sữa tắm tạo bọt không?”

“...” Hạ Khuynh một lát sau mới đáp lại: “Có thể.”

“À, vậy thì tôi đi làm đây, Hạ Khuynh tạm biệt.” Phó Tự Hỉ vui vẻ gác điện thoại.

Lại nói về bên này, Hạ Khuynh tâm tình đang rất tốt nhưng sau khi bị cuộc gọi này quấy rối đầu óc miên man bất định. Trong đầu hẳn tưởng tượng ra hình ảnh thân hình trắng trẻo nõn nà của Phó Tự Hỉ dính đầy bọt xà phòng, đường cong cơ thể thoát ẩn thoát hiện... Hần kết hẳn bắt đầu di chuyển, miệng đắng lưỡi khô, khí nóng dâng trào. Lẽ ra lúc này hẳn phải hét vào điện thoại: “Phó Tự Hỉ, đừng làm phiền tôi!” rồi cúp ngay mới đúng.

Thật là, báo hại tâm ma của hẳn bắt đầu rối loạn!

Chương 23

Buổi sáng ngày hôm sau, Lương San lại đi tìm Hạ Khuynh.

"Mẹ, có việc gì vậy?" Hạ Khuynh tựa vào cạnh cửa, cảm thấy có chút mờ ám. Hai lần hẳn nằm mơ thấy Phó Tự Hỉ, mẹ nó, hai lần mẹ đều đến gõ cửa vào lúc sáng sớm.

"Con trai, con thật sự không đi nghỉ mát sao?"

"Con không rảnh."

"Vậy thì chỉ có mẹ cùng Tự Hỉ đi thôi ư."

Giọng hẳn châm chọc: "Phó Tự Hỉ căn bản không biết bơi, đi ra biển chỉ để nghịch cát bùn thôi."

"Sao con cứ châm biếm Tự Hỉ hoài thế!" Lương San đối với thái độ của Hạ Khuynh có chút khó hiểu: "Con bé có trêu chọc gì con đâu."

Hạ Khuynh cười cười, cô không khiêu khích hẳn, nhưng cô lại gây ám ảnh cho hẳn.

Lương San lại nói: "Buổi sáng mẹ cùng Tự Hỉ đi mua sắm, nhưng chưa mua được cái áo tắm nào hết."

Hắn nghe xong lại bắt đầu có chút không thoải mái: "Cô ấy béo đầy ngần thịt như vậy mà mẹ cũng dám cho cô ấy mặc áo tắm?"

"Dáng người Tự Hỉ chuẩn vô cùng. Con mắt của con đúng là bị lệch rồi."

"Cô ấy cũng sẽ không xuống bơi, không lẽ mặc áo tắm chỉ để ngồi nghịch cát?"

"Không biết thì có thể dạy mà, lại nói còn có phao bơi nữa mà. Mẹ nói này, con bị gì vậy, Tự Hỉ mặc áo tắm con cũng chưa từng nhìn qua, mà sao nhiều ý kiến quá vậy?"

Lương San không hề biết rằng, chính vì không được nhìn thấy nên hẳn mới khó chịu.

Hạ Khuynh cứ nghĩ Phó Tự Nhạc sẽ đi nên không có hứng thú. Sau đó lại biết chỉ có Phó Tự Hỉ đi, hẳn cũng không tìm được bậc thang leo xuống.

Nhưng buổi chiều hôm nay Hạ Hàm Thừa muốn dẫn hẳn đi thanh tra khu vực mới giải tỏa để xem xét hiện trường, đây cũng là để ngầm giới thiệu thân phận của hẳn. Buổi sáng ngày mai còn có một cuộc họp nhỏ.

Hắn dự định sau khi kết thúc cuộc họp mới xem xét lại tình hình.

Tuy nhiên, thật là mẹ nó chứ! Không ngờ mẹ lại tận tình chăm sóc cô ấy đến như vậy...

Sau khi nói chuyện xong với Hạ Khuynh, Lương San định dắt Phó Tự Hỉ đi ra ngoài mua sắm chút đồ.

Còn Hạ Khuynh phải giải quyết một số công việc mà Hạ Hàm Thừa đã giao cho nên vào phòng làm việc thu thập tư liệu.

Lúc Phó Tự Hỉ nhìn thấy Lương San, cô còn cẩn thận kiểm tra kỹ lại danh sách những thứ cần mua, sợ mình trí trở không tốt lại quên mất.

Đây là lần đầu tiên cô đi ra ngoài qua đêm, hơn nữa không có Phó Tự Nhạc bên cạnh. Tuy rất cao hứng, nhưng vẫn có chút lo lắng, sợ bản thân không khéo lại gây phiền toái cho Lương San.

Lương San nhìn bản danh sách rồi cười khanh khách: "Chỉ cần mang quần áo là được rồi, đồ dùng hằng ngày bên kia đều có sẵn." Sau đó bà thuyết minh cho Phó Tự Hỉ biết món nào cần, món nào không cần mang.

Phó Tự Hỉ bối rối không nhớ hết được, vì vậy lấy cây bút đã chuẩn bị sẵn ra, nhỏ giọng nói: "Phụ nhân, trí nhớ của con không tốt lắm. Xin người viết ra giấy giúp con nhé, được không ạ?"

"Đương nhiên không thành vấn đề. Tự Hỉ thật là ngoan!" Lương San rất thích tính cách thật thà ngoan ngoãn của Phó Tự Hỉ, sau khi giúp cô điền xong còn không ngớt lời khen ngợi "chữ viết của Tự Hỉ thật là đẹp."

Phó Tự Hỉ cong cong khóe miệng, có chút tự hào, sau đó ngại ngùng cười: "Cảm ơn phụ nhân, là do mẹ dạy con đấy."

Lương San thật sự rất khâm phục mẹ Phó, bà đã từng nghe dì Quan kể qua sự tình của Phó gia, hơn nữa thông qua trên người Phó Tự Hỉ có thể nhận thấy được mẹ Phó là người có tấm lòng rất thiện lương, biết cách dạy dỗ con cái, chỉ đáng tiếc phải ra đi quá sớm.

Bà cảm động cầm tay Phó Tự Hỉ thủ thỉ: "Mẹ con dạy dỗ con rất tốt, tương lai Tự Hỉ nhất định sẽ được hạnh phúc."

Phó Tự Hỉ vui vẻ nở nụ cười. "Cảm ơn phụ nhân, Tự Hỉ vẫn luôn được hạnh phúc mà."

Trước đây có ba mẹ.

Sau này lại có Tự Nhạc.

Sau đó còn có cả Hạ Khuynh nữa.

Tuy rằng đôi khi hấn thật hung dữ, nhưng sau khi bắt nạt cô, hấn lại đối xử với cô rất tốt.

Phó Tự Hỉ rất thích lúc hấn nhìn cô bằng đôi mắt đầy yêu thương, thật sự rất tốt!

"Thì về sau lại càng thêm hạnh phúc." Lương San dịu dàng cười: "Ta dắt con đi mua áo tắm, rồi chúng ta cùng nhau vui vẻ đi biển."

Phó Tự Hỉ không biết áo tắm là cái gì, chỉ biết đi theo Lương San.

Nhưng cô không dám lú lo rú rít như lúc đi cùng Hạ Khuynh, hễ nhìn thấy cái gì lạ lẫm cũng tò mò hỏi.

Lương San dẫn cô đến cửa hàng chuyên bán đồ đi biển, Phó Tự Hỉ rất ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào ma-nơ-canh mặc bikini hai mảnh dựng trước cửa tiệm, tò mò hỏi: "Phu nhân, đây là nội y phải không ạ?"

"Đây là áo tắm, không hề giống đồ lót, mặc vào thì có thể xuống nước chơi đùa a." Lương San kiên nhẫn giải thích, còn hỏi: "Tự Hỉ có biết bơi không?"

Phó Tự Hỉ lắc đầu: "Con không biết bơi."

"Không sao cả, đến lúc đó chỉ cần nhảy xuống biển nghịch sóng là được."

Phó Tự Hỉ nghe xong cũng không hiểu lắm, nhưng rất chờ mong.

Lương San chọn mấy bộ bikini, yêu thích đến mức không buông tay: "Tự Hỉ, lại đây nào."

Phó Tự Hi nghe lời bước qua.

Lương San đưa thẻ thanh toán cho nhân viên cửa hàng, cười với Phó Tự Hi nói: "Con xem thử những bộ này. Giống như mặc nội y vậy đó."

Nhân viên cửa hàng nghe xong lời giải thích, dùng ánh mắt kì quái nhìn Phó Tự Hi, sau đó đính băng vệ sinh giấy lên áo tắm rồi dẫn cô đến gian thử đồ.

Phó Tự Hi chậm rãi cởi quần áo ra, cảm thấy có chút bất an.

Đáy quần của bộ bikini này so với quần lót cô thường mặc lưng thấp hơn rất nhiều.

Cô nhìn xuống lại kéo thấp một chút, lôi lôi kéo kéo mãi vẫn cảm thấy không ổn.

Bốn phía trong phòng thử đều lắp gương, cô nhìn thấy cơ thể hớ hên của mình trong gương, thật sự mắc cỡ chết được.

Phòng cô và Phó Tự Nhạc không có cái gương soi toàn thân như vậy, phòng tắm cũng chỉ có một cái kính soi mặt nhỏ. Chưa bao giờ cô nhìn thấy cả thân thể mình trong gương.

"Tự Hi, xong chưa con?" Lương San đợi một hồi vẫn chưa thấy động tĩnh, đứng ở bên ngoài hỏi: "Thay xong rồi thì đi ra đây cho ta xem một chút nào."

"Phu nhân..." Phó Tự Hi ở bên trong rất lo lắng, cảm thấy như vậy sẽ giống như bị nhìn thấy hết "...nhưng nhìn khó coi lắm ạ."

"Không có đâu, nhất định con mặc vào sẽ rất đẹp."

"Phu nhân." Phó Tự Hi mếu máo: "Con không muốn mặc..."

Lương San bỗng nhiên tỉnh ngộ, nghĩ rằng đứa nhỏ này tính tình bảo thủ nên không dám mặc. Bà cũng không miễn cưỡng: "Tự Hi ngoan. Con

không thích thì không cần mặc, thay đồ lại đi rồi chúng ta chọn bộ khác."

Khi Lương San và Phó Tự Hỷ vừa đi vào cửa hàng, không bao lâu sau có một đôi nam nữ tiến vào.

Người đàn ông nhìn thấy thân ảnh của Phó Tự Hỷ từ xa nên đi theo lại đây.

Phó Tự Hỷ đi vào khu mua sắm cho nữ, vì thế hẳn cũng dẫn theo bạn gái đi vào.

Cô bạn gái chọn một bộ bikini, mặc thử rồi ung dung bước ra, không hề che đậy dáng người hoàn hảo của mình.

"Tả Phóng, bộ này như thế nào?" Cô ta đứng trước ghế đợi biểu diễn xoay vài vòng.

Tầm mắt Tả Phóng liếc nhìn phía sau lưng cô ta một chút, gộp vào một câu nhận xét: "Em nhìn sexy đến chết người."

Cô bạn gái hài lòng nở nụ cười ôm cổ hẳn: "Anh nhìn cái gì ở bên trong vậy?"

Hắn lại đưa mắt quét một vòng, rồi cúi đầu nhìn cô ta cười: "Anh đối với khu vực của nữ giới hơi tò mò, bên trong có phải tất cả đều nhìn nóng bỏng giống em hay không?"

"A. Vừa rồi có người ở phòng thử đồ giống như đang khóc."

Hắn hứng thú hỏi: "Vì sao?"

"Là một cô nàng mập mập, mặc thử áo tắm hai mảnh, chắc là sau đó lại cảm thấy tự ti."

Hắn cười đến thần bí: "Có thật sự là béo như vậy không?"

"Thật mà, ngực khủng lắm." Cô ta rất hài lòng với bộ ngực của chính mình, hơi khoa trương so đo lớn nhỏ.

Tả Phóng xác định người cô ta đang nhắc đến là Phó Tự Hi, nên định hỏi tiếp.

Nhưng cô ta lại nói tiếp: "Sao tự dưng cương dẫn em đi mua áo tắm vậy? Bộ định dẫn người ta đi suối nước nóng à?"

"Đi ngang qua nhìn vừa mắt thì vào thôi. Cảm thấy em mặc vào khẳng định là rất đẹp." Tả Phóng kể tai cô ta nói nhỏ: "Mặc áo tắm cũng là một dạng khơi gợi tình thú..."

Cô ta hình như đã hiểu: "Vậy còn không mau đi tính tiền..."

"Không cần vội, chọn thêm vài bộ nữa đi. Anh sẽ chờ."

Cửa hàng này thật sự không có kiểu áo tắm kín đáo một chút, chờ Phó Tự Hi thay lại quần áo, hai người bọn họ chuẩn bị rời đi.

Vừa mới đi ra khu vực nữ thì có một người đàn ông đứng đó tươi cười: "Phó Tự Hi, thật là trùng hợp nha."

Phó Tự Hi kinh ngạc nhìn Tả Phóng.

Tả Phóng cười cười: "Em còn nhớ anh không?"

"A... tôi nhớ rất rõ anh là... tả hữu thu phóng." Phó Tự Hi hơi xấu hổ, cô đã quên cách kết hợp của bốn từ này rồi "Xin chào."

Tả Phóng cười cười, chuyển hướng sang Lương San. "Vị này là...?"

Lương San âm thầm đánh giá Tả Phóng: "Tôi là dì của Tự Hi."

"Chào dì." Tả Phóng ôn hòa nói: "Con là Tả Phóng, là hàng xóm trước kia của Phó Tự Hi."

"Hàng xóm? Vậy thật là khéo nha!"

"Đúng vậy. Thật ra bọn cháu đều chuyển đi hết rồi, thời gian trước mới gặp lại một lần nữa." Tả Phóng quay đầu lại cười cười nhìn vào mắt Phó Tự Hi: "Có phải không Phó Tự Hi?"

Phó Tự Hi thành thật gật đầu: "Đúng vậy, lần nào cũng thật là trùng hợp."

Lương San nở nụ cười. "Vậy hai đứa thật sự rất có duyên với nhau."

Tả Phóng giả vờ khó xử cười. "Hai người hôm nay đến mua quần áo, định đi du lịch ư?"

"Ra biển nghỉ dưỡng." Lương San cũng không muốn gạt hãn, nên trả lời thẳng thắn.

"Ây da thật là khéo nha. Cháu cũng chuẩn bị đi biển..." Tả Phóng phụ họa: "Hiện tại thời tiết quá nóng, bạn bè cháu đều đề nghị đi suối nước nóng, thật sự là không thể chịu nổi a."

"Đúng vậy, khí hậu năm nay rất khác thường." Lương San hàn huyên một hồi định rời khỏi.

Ai ngờ Tả Phóng lại tiếp tục hỏi: "Vậy mọi người đến bãi biển nào thế?"

"Cũng không muốn đi xa quá nên chọn bãi biển gần ngoại thành."

"Cháu thì vẫn chưa tìm được chỗ thích hợp để đi." Tả Phóng lại nhìn vào mắt Phó Tự Hi, "Không biết có thể cho cháu đi ké không ạ?"

Lương San nhận thấy tên nhóc này dường như có tình ý với Phó Tự Hi.

Thử nghĩ lại một chút, bọn họ đứng ở chỗ này nói chuyện phiếm cũng đã đủ kỳ quái. Bà nghĩ chỉ tùy tiện nói vài câu rồi thôi, nhưng thằng nhóc này cứ luyên thuyên cố gắng tạo ra chủ đề chung để nói tiếp, càng không có ý định buông tha cho hai người bọn họ.

Hơn nữa chỉ là hàng xóm trước kia mà thôi, thế nào mà lại cùng nhau đi biển nghỉ dưỡng chứ?

Quả thật là có tâm tư riêng.

Nhưng mà bà đánh giá Tả Phóng diện mạo tuấn tú, dáng người cũng cao ráo. Hơn nữa còn bước vào cửa hàng sang trọng này, chắc chắn cũng không phải là người bình thường.

Nếu hẳn thật sự muốn theo đuổi Phó Tự Hỷ, thì cũng có thể thử xem.

Ý tưởng tìm cho Phó Tự Hỷ chàng rể rùa vàng trong đầu bà lại bắt đầu rục rịch.

"Để bác về xem lại lịch trình. Cũng không biết cháu có thể sắp xếp được ngày cùng đi hay không?"

"Được ạ." Tả Phóng lấy ra một tấm danh thiếp, lễ phép đưa cho Lương San. Hẳn cảm thấy Lương San hẳn là đã nhìn ra được cái gì rồi, nhưng thái độ của Lương San khác hẳn so với Phó Tự Nhạc trực tiếp cự tuyệt, muốn chặt đứt đường lui của đối phương.

"VẬY CHÚNG TÔI ĐI ĐÂY." Lương San thân thiết dắt tay Phó Tự Hỷ bước ra cửa.

"Chào dì ạ, Phó Tự Hỷ hẹn gặp lại."

"Tạm biệt." Phó Tự Hỷ có chút do dự nói: "Tôi đã nhớ kỹ anh là Tả Phóng rồi."

"Hi hi." Tả Phóng nở nụ cười: "Nhớ kỹ là tốt rồi."

Cô bạn gái cầm một núi đồ đã thử xong bước ra ngoài, mặt không đổi sắc nói: "Tả Phóng, thanh toán giúp em."

Tả Phóng gật đầu, cầm thẻ tín dụng đưa cho người nhân viên rồi quay sang nói với cô ta: "Đây là phí chia tay."

Cô ta nghe vậy bất thành linh kinh sợ, mặt mày tái xanh sốt ruột nói: "Thôi em không cần đồng hồ này nữa."

"Tùy cô." Hấn nghe xong, xoay người bước đi.

Cô ta vội chạy đến giữ chặt tay hấn. "Chúng ta đang rất tốt mà? Vì sao vậy anh?"

Hấn gạt phắt bàn tay của cô ta ra, cũng không quay đầu lại. Đi ra đến cửa mới nhẹ nhàng nói: "Bởi vì đã tìm được tiểu Hi bé nhỏ của tôi rồi!"

Chương 24

Thật ra Tả Phóng chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với Phó Tự Hi.

Nhưng cô là niềm mơ ước của hấn.

Giấc mơ từ rất nhiều năm rồi...

Vào thời niên thiếu, có một ngày Tả Phóng cùng bạn bè đến nhà một người bạn chơi, sau đó bọn họ vì tò mò nên bật phim người lớn xem.

Nhân vật nữ trong video là một cô gái lai Âu - Á rất đẹp, dáng người ma quỷ nhưng gương mặt thì lại tinh xảo như búp bê.

Đó là lần đầu tiên hấn xem những thứ này, cảm thấy người như vậy rất hợp khẩu vị của hấn.

Sau khi về nhà, hấn lên mạng tra tìm những bộ phim khác của cô diễn viên ấy. Nhưng cô ta không có nhiều video giường chiếu cho lắm.

Hấn tiếp tục sưu tầm những đoạn phim ấy suốt mấy tháng trời. Sau này, vì lớp trẻ lên thay lớp cũ, cô diễn viên đó cũng không nổi tiếng lắm nên ngày càng mờ nhạt dần rồi chìm vào dĩ vãng.

Ma xui quỷ khiến thế nào, sau này để hấn gặp được Phó Tự Hi .

Lúc ấy, hắn đang đứng trước cửa thang máy, định một tiếng cửa vừa mở ra, hắn nhìn thấy Phó Tự Hỉ đang tiến vào. Cô nắm tay mẹ, đang thăm trò chuyện gì đó.

Tả Phóng thật kinh ngạc trước diện mạo của Phó Tự Hỉ.

Bộ dáng của cô có nhiều điểm rất giống với cô diễn viên kia, mặc dù không xinh đẹp tinh xảo như cô ta.

Nhưng đối với hắn mà nói, như vậy đã đủ rồi.

Tả Phóng lúc ấy sợ bị mẹ Phó phát hiện nên không dám nhìn chòng chọc vào cô quá mức.

Nhưng hắn biết rõ họ ở cùng khu dân cư này, thế nào cũng có một ngày hắn có cơ hội tiếp cận được cô.

Ngày ngày vào giờ ấy hắn đứng trên ban công nhìn vọng xuống khu hoa viên, đôi khi nhìn xung quanh, xem xem có bắt gặp bóng dáng của Phó Tự Hỉ không.

Sau này tần số nhìn thấy cô càng nhiều hơn, hắn đã ngấm ngầm được thời gian biểu sinh hoạt của cô.

Có lúc cô bị người khác bắt nạt, nhưng hắn vẫn bình tĩnh chỉ đứng nhìn không xen vào.

Hắn từng bước dò hỏi mẹ về Phó gia, mẹ hắn mới kể ra sự tình.

Lúc này hắn mới biết được, thì ra cô ấy là một đứa trẻ bị nhược trí.

Hắn thật sự cảm thấy rất đáng tiếc.

Nhưng hắn lại không nhịn được mà tiếp tục chăm chú theo dõi cô, gương mặt rất giống với cô diễn viên kia.

Có một lần đang đứng ở ban công ngắm theo dõi thì nhìn thấy một thằng nhóc béo mập dẫn theo một đám người vây quanh cô. Đám người đó không biết đã nói những gì khiến gương mặt cô tràn đầy nỗi sợ hãi.

Sau đó bọn chúng còn nhặt đá ném vào cô, cô sợ hãi vừa khóc vừa chạy về nhà, chúng nó còn đuổi theo cô cả một đoạn.

Lúc ấy Tả Phóng hẳn thật muốn túm đầu đánh cho bọn nó một trận.

Nhưng cuối cùng hẳn vẫn không làm gì cả.

Trong suy nghĩ của hẳn, cô chỉ là một đứa trẻ ngu ngốc chậm lớn.

Từ sau lần đó, Phó Tự Hi rất hiếm khi ra ngoài, có lúc cũng sẽ đi ra ngoài nhưng lần nào cũng có người nhà đi cùng, hoặc là Phó Tự Nhạc, có khi là mẹ Phó.

Số lần Tả Phóng gặp mặt cô càng ngày càng ít, lắm lúc hẳn có suy nghĩ muốn bắt cô ra gặp mặt hẳn.

Khi đó, trong lòng hẳn có muôn ngàn cảm xúc ngổn ngang kì lạ, hẳn bèn tìm cách đến tìm đám người đã bắt nạt Phó Tự Hi giáo huấn cho một trận.

Đánh thì cũng đã đánh xong. Nhưng hẳn vẫn không nhìn thấy được cô.

Về sau cô diễn viên kia đầu quân vào công ty khác, một lần nữa tái xuất trên thị trường.

Tả Phóng vẫn còn cất giữ phim của cô ta, nhưng bây giờ tâm lý của hẳn đã khác xưa rất nhiều.

Trước đây hẳn mượn Phó Tự Hi để tưởng tượng cô diễn viên kia.

Còn bây giờ hẳn dùng hình ảnh của cô ta để ảo tưởng đến Phó Tự Hi.

Lúc hẳn lại cùng đám bạn xem phim khiêu dâm, không hiểu sao hẳn lại không thể chịu đựng được việc bọn chúng cười cợt bỉ ổi đánh giá cô ta. Vì

vậy từ đó về sau hẳn không hề xem cùng bọn họ nữa.

Một thời gian sau, cô diễn viên kia không hiểu vì sao mắc bệnh nặng, biến mất không còn tin tức.

Lúc này hẳn hoàn toàn chẳng còn hứng thú chú ý đến cô ta nữa.

Có một lần Tả Phóng sơ ý làm mất chìa khóa cửa, mẹ vẫn chưa trở về, hẳn chợt nảy ra ý định thừa dịp này đến Phó gia mượn chỗ ngồi chờ.

Thật ra hẳn vốn cũng không ôm nhiều hy vọng, nhưng mẹ Phó lại rất vui vẻ mời hẳn vào nhà.

Hẳn biết Phó Tự Hi đang ở nhà.

Nhưng hẳn vẫn không gặp được cô.

Mãi đến khi Phó Tự Nhạc trở về đi vào phòng, Phó Tự Hi mới đi ra.

Nhìn thấy người lạ, Phó Tự Hi có chút hoảng sợ, không dám ngồi ở phòng khách nên cô chạy ra sau nhà ăn.

Tả Phóng quan sát cô đã lâu nhưng chưa bao giờ được nhìn kỹ như hôm nay, thì ra vóc dáng của Phó Tự Hi nhìn mê người đến như vậy.

Vì mẹ hẳn vẫn chưa trở về, nên mẹ Phó giữ hẳn ở lại dùng cơm.

Trong lúc ăn cơm, hẳn phát hiện ra cách nói chuyện của Phó Tự Hi có chút không được bình thường, ngờ nghịch như một đứa trẻ 6,7 tuổi.

Đêm ấy hẳn đã nằm mơ nhìn thấy Phó Tự Hi.

Cô bị hẳn đặt ở dưới thân, bày ra tư thái say mê động tình.

Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, chính bản thân hẳn cũng bị làm cho tâm tình rối loạn.

Hắn nghĩ mình sẽ không đủ can đảm và nhẫn nại để có thể chăm sóc một người con gái bị nhược trí, vì vậy hắn tìm mọi cách từ bỏ suy nghĩ muốn chạm vào cô.

Sau khi vào đại học, hắn cũng rất hiếm khi về nhà. Vì muốn quên đi Phó Tự Hi nên hắn bắt đầu tìm bạn gái.

Nhưng thỉnh thoảng hắn lại vẫn nằm mơ thấy cô.

Đến một ngày, Phó gia xảy ra biến cố.

Hắn nhớ đến bộ dáng đáng thương khi Phó Tự Hi bị người khác bắt nạt, đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, cuối cùng hắn cũng phát hiện ra một việc. Hắn đã thích cô.

Nhưng đến khi hắn lấy hết can đảm đứng trước cửa nhà họ, thì họ đã chuyển đi nơi khác, nhà cũ đã mang cho người khác thuê.

Cuối cùng hắn vẫn không gặp được cô.

Hắn đã từng có rất nhiều cơ hội để có thể bắt được Phó Tự Hi.

Nhưng lần nào hắn cũng tự mình làm vụt mất.

Vậy mà hôm nay, cô lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn, còn nói rằng đã nhớ kỹ tên của hắn.

Khát vọng đã từng chìm sâu của hắn đối với Phó Tự Hi đã rục rịch trỗi dậy.

Lần này hắn thật sự không muốn tiếp tục buông tha cô nữa.

Tả Phóng sau khi nhận được tin báo của Lương San thì vội vàng thu xếp.

Sau đó nhắn điện thoại báo cho Tả An "Anh hai, chủ nhật này em có việc bận, sẽ không trở về nhà lớn."

"Hả? Lại chuyện gì nữa đây?" Tả An lại gào thét một trận.

"Đi du lịch với bạn."

"Là phụ nữ?"

Tả Phóng nở nụ cười, giọng nói cũng trở nên dịu dàng

"Đúng vậy."

"Sao bên cạnh chú mày hoa đào lắm thế không biết!" Tả An ganh tỵ thăm oán một câu, cuối cùng cũng nói: "Đi chơi vui về!"

Sau khi cúp điện thoại về mặt hắn đã bình tĩnh một chút.

Hắn thật sự rất muốn được ở cùng một chỗ với Phó Tự Hi.

Người con gái mềm mại trong veo như nước ấy, niềm khát khao suốt bao năm qua của hắn, cho đến bây giờ chưa bao giờ hắn được ở gần cô một cách chân thật như vậy.

Tâm tình của hắn giống như đang trở về những tháng ngày thanh xuân năm ấy.

.....

Lương San đã đồng ý để Tả Phóng cùng tham gia với bọn họ.

Nhưng bà cũng không dám khinh suất lơ là đề phòng, bà cầm tấm danh thiếp của Tả Phóng đưa cho Hạ Hàm Thừa xem.

Hạ Hàm Thừa khách quan đánh giá Tả Phóng.

"Tính cách lẫn gia thế của cậu ta cũng tạm được. Sau khi ly hôn với người vợ trước thì cha cậu ta mới mang hai mẹ con họ trở về nhà lớn của Tả gia. Tả Duyên đang ngồi tù, Tả gia cũng chỉ còn Tả An và Tả Phóng thừa kế. Tả An tính cách có vẻ ôn hòa không quá xuất sắc, chắc chắn Tả gia đang muốn bồi dưỡng Tả Phóng để nhắm đến cái ghế chủ nhân thừa kế."

"Vậy anh nói thử xem, cậu ta có thích hợp với Tự Hi không?"

"Bà xã, anh cũng chỉ suy đoán mà thôi." Hạ Hàm Thừa phủ quyết: "Người trẻ tuổi thì cũng có cảm xúc của họ, cứ để bọn họ tự phát triển."

"Em chỉ lo lắng cho Tự Hi thôi. Nó cái gì cũng không hiểu, ngây thơ ngờ nghệch, phỏng chừng ngay cả chuyện nam nữ yêu đương là cái gì nó còn không thông suốt. Em cũng rất muốn để hai đứa trẻ này phát triển tình cảm một cách độc lập, nhưng cũng sợ ngộ nhờ nó bị Tả Phóng chiếm tiện nghi..." Lương San thở dài lo lắng.

"Con trai mình có biết việc này không?" Hạ Hàm Thừa đột nhiên hỏi, trong lòng ông thật có chút chờ mong xem con trai phản ứng như thế nào.

"Không biết a." Lương San trong đầu không đề nghĩ đến chuyện đó: "Làm gì mà liên quan đến nó chứ. Tự Hi chỉ muốn tìm một người đàn ông thôi mà. Còn nó cùng Tự Nhạc mới có đất diễn."

Hạ Hàm Thừa đối với người vợ ngây thơ của mình cũng bó tay không biết phải nói gì: "Cái gì cũng không biết, em làm mẹ của nó như thế nào vậy?"

"Làm sao vậy? Đang êm đẹp tự nhiên lại nhắc đến nó. Chúng ta đang nói chuyện của Tự Hi mà." Lương San quay lại chủ đề chính: "Em quyết định sẽ sắm vai bóng đèn, giám thị tên nhóc Tả Phóng này. Nếu nó mà có hành động gây rối, pặc, chặt tay!"

Nói xong, bà còn mô tả hành động dựng thẳng bàn tay chặt xuống bàn, sau lại nhớ đến việc Hạ Hàm Thừa đang ở đầu dây bên kia nhìn không thấy, liền từ bỏ.

"Bọn em khi nào thì xuất phát?"

"Ngày mai, buổi sáng."

Lương San ban đầu vốn định sau khi dùng cơm trưa xong thì khởi hành, nhưng mà cùng với Phó Tự Hỉ đi dạo phố làm nhỡ thời gian, nên hoãn lại ngày mai xuất phát.

Ngẫm lại một chút, nếu như đi vào buổi chiều như dự định, thì đến nơi trời tối mất rồi, vì vậy khởi hành vào sáng sớm là sự lựa chọn chính xác.

Hơn nữa, cũng phải chừa chút thời gian cho Tả Phóng chuẩn bị.

Phó Tự Hỉ nghe theo ý kiến của Lương San, sau đó mang hành lý kiểm tra kỹ lại một lần nữa.

Lương San dặn dò cô ngày mai 8h sáng phải thức dậy, cùng nhau ăn bữa sáng, sau đó thì xuất phát.

Cô đương nhiên rất ngoan ngoãn nghe theo, buổi tối trước hôm đó còn rất sốt sắn khẩn trương.

Thậm chí cô còn gọi cho Phó Tự Nhạc, hỏi làm thế nào mới có thể rời giường vào lúc 8h.

Phó Tự Nhạc bên đầu dây kia cười nói: "Chị cứ yên tâm đi ngủ, đến 8h sáng em gọi về đánh thức chị."

Phó Tự Hỉ nghe vậy thì yên tâm.

.....

Vào buổi tối, Hạ Khuynh đến gõ cửa.

Phó Tự Hỉ ngạc nhiên cảm thấy có chút kỳ quái: "Hạ Khuynh, không phải anh đã nói không đến giúp tôi tắm rửa nữa sao?"

"Tôi đến để xem em đã mua áo tắm như thế nào?" Hả rất thẳng thắn trả lời.

Đúng vậy! Mục đích chính của Hạ thiếu gia là đến đây xem áo tắm.

Phó Tự Hi cái hiểu cái không ừ đại một tiếng, sau đó lại nhớ đến chuyện gì: "Thật ra trước đó phu nhân chọn cho tôi một bộ giống y chang nội y vậy đó. Chần chẫn mặc vào sẽ bị nhìn thấy hết trơn cho xem, chỗ béo béo vẫn còn chút vết hồng hồng nữa..."

Hạ Khuynh không hề nghĩ đến việc Lương San thật sự dẫn Phó Tự Hi đi mua bikini.

"Mẹ có nhìn thấy vết thương của em không?"

"Không có." Phó Tự Hi lắc lắc đầu: "Cái quần ngắn quá... tôi sợ... nên phu nhân sẽ không nhìn thấy đâu."

Hắn ôm cô vào lòng, cúi đầu mổ lên môi cô mấy cái, nhẹ nhàng hỏi: "Miệng vết thương còn hồng sao?"

"Có chỗ không hồng, có chỗ hồng."

"Cuối cùng thì hai người mua loại áo tắm gì?"

Phó Tự Hi tránh né ngồi dậy từ trong lòng hắn, đi qua bên vali lấy ra một gói đồ nhỏ, sau đó đưa cho Hạ Khuynh xem, nói: "Phu nhân phải chọn mãi mới mua được đây."

.....

Lương San đã tìm mãi vẫn không chọn được một bộ thích hợp. Có loại thì kiểu dáng hơi mát mẻ, có bộ thì quá bé. Bà dẫn Phó Tự Hi đi qua đi lại đến 10 cửa hàng.

Phó Tự Hi cứ tưởng vì mình rất béo nên mới khó chọn đồ như thế, nên xấu hổ không thôi!

.....

Hạ Khuynh nhận lấy mở ra xem.

Thì ra đây là một cái áo bơi liền thân kiểu yếm thắt, trên cổ còn có đường viền lá sen. Thật sự có thể che đậy cả vùng ngực của cô.

Hắn lại nhìn xuống quần, là kiểu quần hot pants*. Tính ra thì đây cũng là một bộ đồ bơi bảo thủ, nhưng hắn vẫn nhú mày không hài lòng: "Lúc thử đồ có ai nhìn thấy em mặc nó không?"

(*) Hot pants: là những chiếc quần short siêu ngắn và ôm sát giúp tôn vòng eo, hông, ưu điểm lớn nhất của nó là khoe được tối đa độ dài đôi chân. Giống dạng quần mà Madonna & các cô ca sĩ bây giờ hay mặc.

"À có phu nhân. Còn có nhân viên bán hàng."

"Vậy có thằng nào nhìn thấy không?"

"Không có."

Hạ Khuynh cuối cùng cũng biết hết được những điều mình cần biết nên thay đổi đề tài "Ngày mai buổi sáng khởi hành à?"

"Đúng rồi, phu nhân có dặn 8 giờ phải thức dậy."

"Em dậy nổi không đấy?" Hắn rất hoài nghi năng lực tự giác của cô.

Phó Tự Hi cười tủm tỉm: "Ừ, Tự Nhạc có nói ngày mai sẽ gọi điện thoại về gọi tôi thức dậy."

"Vậy em có thể thức dậy ngay à?"

"Được chứ, Tự Nhạc vẫn thường làm như vậy mà."

Hắn hừ một tiếng, sau đó kè sát mặt Phó Tự Hi: "Vậy thì em có muốn tôi cùng đi không?"

Cô sững sốt mở to mắt nhìn hắn: "Hạ Khuynh anh muốn đi sao?"

"Tôi đang hỏi em, trả lời mau!"

Phó Tự Hi thành thật trả lời. "Muốn chứ."

Cô cảm thấy mỗi khi được ở cùng với Hạ Khuynh rất thích, rất vui vẻ.

Cô cũng không hiểu vì sao. Rõ ràng cũng thường cùng phu nhân đi ra ngoài, phu nhân rất vui vẻ mà trả lời thắc mắc của cô. Nhưng cô cảm thấy giữa bọn họ vẫn có một chút khoảng cách, vì cô vẫn rất nể sợ bà.

Nhưng khi đi cùng Hạ Khuynh thì ngược lại, tuy có đôi lúc hấn nổi cơn hung dữ nhưng cô không hề cảm thấy sợ hấn một chút nào.

Hạ Khuynh vừa nghe câu trả lời của cô thì rất hài lòng tâm tình cũng giãn ra, cười đến thật sáng lạn: "Ngày mai tôi có việc, nếu muốn tôi đi cùng, ngày kia tôi sẽ đến sau rồi dẫn em đi dạo biển."

Chương 25

Phó Tự Hi mắt cười long lanh.

"Hạ Khuynh, tôi sẽ chờ anh."

Hạ Khuynh cười cười, kéo cô đến sofa ngồi lên đùi mình: "Khi ra đó phải đi theo mẹ tôi không được chạy lung tung, có biết chưa?"

Cô gật đầu.

Sau đó hấn chỉ bảo cô vài tình huống để bảo đảm an toàn khi ra biển, Phó Tự Hi nghe rồi gật gật đầu lặp lại theo hấn một lần. Hấn cũng không kỳ vọng cô có thể nhớ kỹ toàn bộ, chỉ cần có ý thức để tự bảo vệ bản thân đã rất tốt rồi.

Cuối cùng thời gian cũng không còn sớm nữa, đã đến giờ cô lên giường đi ngủ, hấn đứng lên chuẩn bị rời khỏi.

Phó Tự Hi nhìn thấy vậy cũng đứng lên gọi "Hạ Khuynh Hạ Khuynh."

"Gì vậy?" Hân dừng bước xoay người lại nhìn cô.

Vẻ mặt cô ngượng ngùng, lí nhí hỏi: "Tôi có thể mang Đại Hùng Bảo Bảo đi theo được không?"

Vấn đề này cô không dám hỏi phu nhân vì sợ làm phiền đến bà.

Hạ Khuynh nhìn cô một lúc, bỗng nhiên lại nhớ đến hình ảnh cô ôm con gấu bông đó vào lòng rấm rức khóc thì không khỏi nổi lên một trận đau lòng, ôn nhu đáp lời cô: "Đương nhiên có thể."

Phó Tự Hỉ nghe vậy thì rất vui vẻ "Vậy ngày mai tôi sẽ nói cho phu nhân biết."

"Tôi sẽ nói với mẹ giúp em. Thuận tiện cũng sắp xếp phòng nghỉ để con gấu bảo bối cục cưng của em dù nằm ở trên giường cũng có thể nhìn ra cảnh biển."

"Hạ Khuynh..." Phó Tự Hỉ kích động hai tay nắm chặt vạt áo. Thì ra Hạ Khuynh đã biết cô muốn cùng Đại Hùng Bảo Bảo ngắm cảnh biển.

Vậy mà hân không hề chế giễu mình, ngược lại còn dùng ánh mắt hiền hậu ấm áp như vậy mà nhìn cô.

Hạ Khuynh cảm nhận được cô nàng đang xúc động, bước lên ôm cô vào lòng: "Em có thể mang nó đến bất cứ nơi nào. Nhưng mà phải chăm sóc cho nó thật tốt, có biết chưa?"

Cô ngoan ngoãn ở trong lòng hân gật gật đầu, lí nhí trả lời: "Tôi sẽ để ở trong phòng, không mang đi đâu hết."

Hạ Khuynh vỗ vỗ sóng lưng của cô: "Được rồi. Em phải đi ngủ sớm một chút thì ngày mai mới thức dậy nổi chứ."

"Âng."

"Ngoan, đi ngủ đi." Hạ Khuynh hôn phớt lên môi cô một cái: "Tôi phải về phòng đây."

Sau khi Hạ Khuynh đi rồi, Phó Tự Hỉ liền leo lên giường nằm xuống, không bao lâu sau thì chìm vào giấc ngủ...

.....

Buổi sáng hôm sau, Phó Tự Nhạc gọi điện thoại đến, đợi tiếng chuông vang lên rất lâu thì Phó Tự Hỉ mới từ từ mở mắt, cô ngồi dậy mơ mơ hồ hồ cầm điện thoại ấn nút trả lời.

Phó Tự Nhạc nói: "Chị không cần gấp. Em đã hỏi phu nhân rồi, chị cứ từ từ mà chuẩn bị không sao cả."

Phó Tự Hỉ nghe em gái nói vậy thì chột sừng sốt tinh tảo hẳn.

Đợi sau khi ý thức tinh tảo hoàn toàn, nhìn đồng hồ treo trên tường, 8 giờ 15 phút.

Cô bắt đầu hoảng hốt vội vàng bước xuống giường đi đánh răng rửa mặt, sau đó thay quần áo, một tay xách vali một tay cắp theo con gấu bông Đại Hùng, vội vội vàng vàng chạy đến khu nhà chính.

Đến cổng lớn ở đại sảnh, dì Quan nhìn thấy cô bèn cầm giúp cô con gấu bông Đại Hùng: "Tự Hỉ, từ từ thôi nào, không vội."

"Dì Quan con đến trễ mất rồi..." Phó Tự Hỉ rất là bất an.

Quả nhiên cô rất ngốc.

Dì Quan cười an ủi: "Không cần hoảng sợ, phu nhân có nói là sẽ chờ con." Sau đó bà dẫn cô đi vào phòng ăn.

Phó Tự Hỉ vừa đến thì nhìn thấy Lương San đang kiểm tra hành lí: "Phu nhân, con xin lỗi... vì dậy muộn ạ..."

"Không sao đâu, con đừng gấp." Lương San cười thân thiết: "Tự Hi, con bỏ hành lí xuống rồi đến đây ăn sáng nào."

Phó Tự Hi nhìn thấy Lương San không tức giận thì yên tâm nhẹ nhàng thở phò. Cô đặt hành lí xuống đất đi đến một góc bàn ăn rồi ngồi xuống: "Cảm ơn phu nhân."

Sau khi Lương San và Phó Tự Hi ăn xong bữa sáng, chú Hoắc sẽ đưa cả hai đến biệt thự ven biển.

Vị trí bãi biển cũng không cách xa lắm, ngồi xe chạy trên đường cao tốc khoảng 2 giờ thì đến nơi.

Phó Tự Hi ở trên xe lại ngủ gà ngủ gật, lâu lâu lại bị giật mình tỉnh giấc rồi ôm chặt con gấu bông Đại Hùng tì lên đầu nó ngủ tiếp.

Lúc bọn họ đến nơi thì Tả Phóng cũng đã đến.

Lương San sợ Phó Tự Hi sẽ bị thiệt thòi nên đề nghị Tả Phóng thuê một gian phòng ở khách sạn cận khu biệt thự.

Tả Phóng rất vui vẻ đáp ứng.

Cụm biệt thự thuộc sở hữu tư nhân, vì vậy Tả Phóng không vào được bên trong nên đứng trước cổng chờ.

Lương San khi đến cổng lớn nhìn thấy hần bèn gọi lên xe, cười khách sáo: "Ôi thật ngại quá, cậu chờ có lâu không?"

Tả Phóng cũng là người biết thức thời nên trả lời khách sáo: "Không có, cháu cũng vừa đến thôi ạ."

Phó Tự Hi vẫn còn ngủ rất ngon.

Mãi đến cửa biệt thự, Lương San mới đánh thức Phó Tự Hi.

Phó Tự Hi lúc bị đánh thức vẫn còn chưa tỉnh táo nên có chút giật mình.

Lương San cười hì hì véo nhẹ gương mặt tròn trĩnh của cô: "Tự Hi thức dậy nào, chúng ta đi cất hành lý, A Khuynh đã chọn phòng cho con rồi."

"Vâng ạ." Phó Tự Hi đã tỉnh táo lại, cô có chút lúng túng.

Chú Hoắc cầm vali của Lương San và Phó Tự Hi, Phó Tự Hi nhìn thấy vậy vội nói: "Chú Hoắc, không cần đâu ạ, để con tự mình mang lên."

Tả Phóng lập tức bước lên tiếp nhận hành lý trên tay chú Hoắc, cười ôn nhu nói: "Để cháu mang lên cho."

Phó Tự Hi không biết Tả Phóng cũng ngồi trên xe, có chút mất tự nhiên: "Xin chào, Tả Phóng."

"Chào buổi sáng Phó Tự Hi."

"Cảm ơn." Cô vẫn nhớ rất rõ lần trước hai chị em đi mua quần áo anh ta còn giúp mình cầm túi lớn túi nhỏ đi theo sau.

"Đừng khách sáo."

Chú Hoắc định nhận lại hành lý trên tay hẳn nhưng bị Lương San lắc đầu ra hiệu ngăn cản.

Lương San quan sát này giờ nhìn thấy tầm mắt Tả Phóng đều dính chặt lên người Phó Tự Hi.

Tính ra, chị em Phó Tự Hi ở Hạ gia đã hơn 3 năm.

Lương San đương nhiên cũng không ngờ Tả Phóng có tình cảm với Phó Tự Hi sâu đậm như vậy, chỉ cần hẳn thật lòng đối xử tốt với Phó Tự Hi là được rồi, bà cũng không muốn gây thêm rắc rối cho hẳn.

Giống như lời Hạ Hàm Thừa đã nói, những người trẻ tuổi thì cũng có suy nghĩ riêng của họ, cứ để cho bọn họ tự phát triển tình cảm của mình.

Tả Phóng giúp Phó Tự Hỉ mang hành lí chuyển đến phòng khách, sau đó chú Hoắc tiếp nhận mang vào phòng ngủ.

Lương San nhìn thấy Phó Tự Hỉ vẫn ôm khư khư con gấu bông, bà cười nói: "Tự Hỉ, ta dẫn con đến phòng mới xem nhé."

"Vâng ạ!" Phó Tự Hỉ cười gật đầu.

"Tả Phóng thật ngại quá, cậu ngồi ở đây đợi chúng tôi một chút nhé." Lương San cảm thấy mình làm vậy cũng không phải không ổn.

"Được ạ, không sao cả." Tả Phóng từ nãy đến giờ đều giữ thái độ ôn hòa.

Lương San đã chọn cho Phó Tự Hỉ căn phòng có hướng nhìn ra cửa biển, bên ngoài còn có một ban công nhỏ.

Phó Tự Hỉ vừa bước vào phòng liền bước đến gần cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Ánh nắng ấm áp như mật ong rót thẳng xuống bờ cát trắng mịn. Nước biển trong veo một màu xanh ngắt, những vệt sương mù thoắt ẩn thoắt hiện vắt lên những cụm đảo nhỏ ngoài khơi, xa xa đường chân trời như một sợi dây kết nối kì diệu giữa mặt biển và bầu trời.

Phó Tự Hỉ bị vẻ đẹp của cảnh biển làm cho mê man, thích thú reo lên: "Woa! Thì ra biển thật sự rất đẹp, rất lớn nha!"

Lương San nghe xong những lời này, cười đến không khép miệng lại được: "Nào nào Tự Hỉ đi ban công nhìn xem, còn lớn hơn nữa cơ!"

"Vâng!" Phó Tự Hỉ ôm chặt con gấu bông Đại Hùng chạy ra ban công, chỉ chỉ rồi cười với nó: "Đại Hùng Đại Hùng, mau nhìn đi... là biển lớn đó! Thật đẹp thật lớn thật lớn!"

"Tự Hỉ có thích căn phòng này không?"

Phó Tự Hi thích thú cười đến hai mắt cong cong như hai vầng bán nguyệt, gật đầu lia lịa "Tự Hi thích lắm, cảm ơn phu nhân!"

"Ây da đừng khách khí! Ha ha."

Thật ra căn phòng này là của Hạ Khuynh, nhưng rất ít khi hẳn trưng dụng. Tối hôm qua, hẳn có đến tìm Lương San nói chuyện một chút, đề nghị mang căn phòng này để cho Phó Tự Hi ở, cô có thể thoải mái ngắm nhìn cảnh biển.

Lương San ban đầu cũng định sắp xếp cho Phó Tự Hi một căn phòng có hướng nhìn đẹp, nhưng chưa gì con trai đã lên tiếng trước, vậy thì lấy ngay căn phòng của nó mà mượn hoa kính phật.

Lương San trông thấy Phó Tự Hi còn đang chìm đắm trong cảnh đẹp trước mắt, chỉ cười khẽ rồi nói: "Tự Hi, hay là chúng ta đi dạo xung quanh một chút. Tớ nữa con nhớ chuẩn bị mang theo áo tắm nhé."

"Vâng ạ. Phu nhân... con muốn dắt Đại Hùng đi cùng nữa, được không ạ?" Giọng cô nhỏ dần.

"Không thành vấn đề. Con thích thì cứ như vậy mà làm, đồ đạc trong phòng cứ sử dụng thoải mái." Dù sao cũng toàn là đồ của con trai mình.

Lương San cười khanh khách nói xong thì trở về phòng lấy quần áo.

Phó Tự Hi vui vẻ nhắc một cái ghế tựa mang ra ban công rồi để con gấu bông ngồi lên: "Đại Hùng, em ngồi ở đây nhé?"

Đại Hùng tất nhiên không trả lời.

Cô đem mặt vùi trên người nó, cọ cọ vài cái "Mẹ ơi, mẹ xem biển thật sự rất là đẹp!"

Phó Tự Hi giúp Đại Hùng chọn xong vị trí, nghĩ đến những lời Lương San vừa dặn dò, mở hành lý ra tìm áo tắm, kết quả tìm đến nửa ngày vẫn

không tìm được.

Cô bắt đầu buồn bực, đem đổ cả cái bao nhỏ lên bàn.

Vẫn không có.

Chặc chặc lưỡi: "Sao không thấy, kì vậy ..."

Cô nhớ rõ ràng đã bỏ vào trong bao này.

Sau đó còn mang ra cho Hạ Khuynh xem nữa ...

Hắn xem?

...

Hắn xem xong rồi... không nhìn thấy nữa...

Phó Tự Hỉ ngây ngốc một hồi, sau đó lấy di động gọi cho Hạ Khuynh.

Hạ Khuynh lúc này đang họp, di động rung lên, hắn liếc nhìn màn hình hiển thị nhưng không nhấn nút trả lời.

Một lát sau, hắn bắt đầu lại nhớ cô bé ngốc này rồi.

Mở di động lên soạn tin nhắn ——

‘Chuyện gì?’

Phó Tự Hỉ vừa xem tin nhắn định trả lời nhưng có một số chữ cô không biết bấm, nghĩ nghĩ một hồi gọi thẳng cho Hạ Khuynh.

Lúc này lại thấy màn hình hiển thị Hạ Khuynh gọi đến.

Hạ Khuynh nhìn Hạ Hàm Thừa ra hiệu bận một chút rồi đi ra ngoài hành lang: "Chuyện gì?"

"Hạ Khuynh Hạ Khuynh. Áo tắm của tôi mất rồi ..."

"..." Hạ Khuynh đương nhiên sẽ không nói ra việc chính hăn cố ý đem nó đi giấu: "Có thể em đã quên bỏ vào hành lí."

"Lúc mang cho anh xem thì đã không thấy nó nữa." Phó Tự Hi cố nhớ lại, hình như sau khi mang cho Hạ Khuynh xem xong thì hăn vẫn chưa trả lại.

Hăn giật nhẹ khóe miệng: "Em đang nghi ngờ tôi giấu đấy à?"

"Không có." Phó Tự Hi yếu ớt thì thào, Hạ Khuynh chắc chắn sẽ không cần quần áo của mình.

Nhưng cũng không hiểu tại sao nó lại không cánh mà biến mất?

"Không tìm thấy thì thôi, vả lại em có biết bơi đâu. Tôi còn có việc, cúp đây." Hạ Khuynh không đợi Phó Tự Hi nói thêm nữa liền cúp máy.

Tâm tình Phó Tự Hi như lọt vào trong rừng sương mù.

Cô buồn bã đi ra ngoài phòng khách, không thấy Lương San cùng chú Hoắc đâu cả, chỉ có Tả Phóng đang ngồi trên sofa xem tạp chí.

Tả Phóng giương mắt nhìn chăm chăm vào Phó Tự Hi.

Cô bắt gặp ánh mắt của hăn, cảm thấy không được tự nhiên cúi đầu xuống.

"Phó Tự Hi, đến đây ngồi." Tả Phóng khép cuốn tạp chí.

"Ừ."

Cô chậm rãi đi qua, cũng không dám ngồi gần người lạ nên cách xa một khoảng. Thật ra cô cũng có chút không yên tâm khi ngồi cùng một chỗ với hăn.

Tả Phóng đứng lên chủ động đến bên cạnh cô ngồi xuống.

"Phó Tự Hi."

"Hà?" Phó Tự Hỉ mờ mịt ngẩng đầu.

Hắn nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của cô, tâm tình thả lỏng, ôn nhu cười nói: "Chúng ta kết bạn nhé."

Cô nghe như thế thì sửng sốt một chút rồi nói: "Nhưng tôi không quen biết anh."

"Em không muốn nói chuyện với tôi sao?"

Cô bắt đầu lúng túng: "A, không phải vậy đâu!"

"Sao lại không, bạn bè bình thường thì phải cùng trò chuyện với nhau chứ."

"Thật à?" Phó Tự Hỉ có chút thụ sủng nhược kinh: "Cho đến bây giờ chẳng có ai chịu kết bạn với tôi cả."

Tả Phóng bật cười rộ lên: "Vậy thì em có muốn tôi làm bạn với em không?"

"Muốn chứ." Cô gật đầu, "Tả Phóng, anh thật sự muốn kết bạn với tôi sao?"

"Cái này là tôi hỏi em trước cơ mà. Em đồng ý rồi thì chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau."

Phó Tự Hỉ nhợt nhạt cười: "Anh là người bạn đầu tiên của tôi đấy."

Cô rất cao hứng. Sau khi có anh trai, mình lại có thêm một người bạn tốt.

Tả Phóng nhìn cô mặt mày tươi rói phấn khởi, chợt nhớ lại bản thân năm đó quá nhu nhược, chẳng có đủ dũng khí bước đến che chở cho cô.

Phó Tự Hỉ cười như vậy nhìn thật là đẹp!

Chương 26

Thời điểm Lương San đến sảnh chính thì nhìn thấy Phó Tự Hỉ đang nói cười ríu rít cùng với Tả Phóng, bà cũng có chút ngạc nhiên. Phó Tự Hỉ vốn không có tính đề cao cảnh giác đối với người lạ, chỉ cần người khác đối xử tốt một chút thì cô sẽ nguyện ý thân cận.

Phó Tự Hỉ nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy Lương San đang từ xa đi đến, lại sực nhớ đến chuyện áo tắm. Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ vì lúc nào cũng mang phiền toái đến cho phu nhân, nghĩ vậy bèn chủ động bước đến trước mặt bà thú tội.

“Phu nhân, con xin lỗi... áo tắm của con không nhìn thấy...”

Lương San nghi hoặc hỏi: “Tại sao lại không nhìn thấy? Con quên mang theo sao?”

“Con không biết nữa ạ.” Phó Tự Hỉ lẩm bẩm.

Cô không hiểu tại sao bộ áo tắm đó lại biến mất không thấy tăm hơi, cô chỉ nhớ mỗi việc lần cuối cùng nhìn thấy nó là lúc đưa cho Hạ Khuynh xem. Nhưng chắc chắn không phải hăn lấy trộm, dù gì thì hăn cũng là Đại thiếu gia mà.

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương tự trách của Phó Tự Hỉ, Lương San không khỏi bật cười “Không sao, không sao cả, không tìm thấy thì chúng ta đi mua bộ khác là được. Ta không trách con.”

Phó Tự Hỉ thoáng ngẩng đầu, vẻ mặt đầy cảm kích nhìn bà: “Cảm ơn phu nhân, hì hì.”

Phu nhân đối xử với cô tốt vô cùng. Có những khi cô hay làm nhờ việc gây phiền toái cho mọi người nhưng chưa bao giờ bà mặt nặng mày nhẹ trách mắng cô.

Tả Phóng đứng bên cạnh chứng kiến toàn bộ sự việc, trong lòng đang thầm tiếc nuối vì không có cơ hội được chiêm ngưỡng Phó Tự Hỉ diện đồ tắm, ngoài mặt hẳn vẫn vui vẻ cười nói: “Tuy hiện tại thời tiết có vẻ nóng hơn mọi năm nhưng nhiệt độ của nước biển vẫn lạnh hơn so với mùa hè, không bằng chúng ta đến vùng nước nông để Tự Hỉ thích ứng với nhiệt độ rồi lúc đó đi mua áo tắm cũng chưa muộn.”

Lương San thấy ý kiến như vậy cũng không tồi nên đồng ý.

“Cứ thế mà làm. À Tự Hỉ con có mang theo quần short không?”

“Không có ạ.”

“Vậy thì lấy của ta cho con mượn tạm.” Lương San nói xong liền kéo Phó Tự Hỉ đi về phòng, quay đầu lại nói với Tả Phóng

“Thật ngại quá, phiền cậu đợi chúng tôi một chút.”

Tả Phóng vẫn cười tinh bơ như cũ: “Không sao cả, hai người cứ từ từ thử, cháu sẽ chờ.”

Trước đây khi Lương San đến đây có để lại mấy bộ quần áo, bây giờ thì vừa vặn có thể đưa cho Phó Tự Hỉ. Bà nhìn cô thay áo, thầm nghĩ nên chọn một cái áo ôm sát cơ thể một chút. Thế là bà lấy ra một cái áo T-shirt body cho cô mặc vào, sau đó không nhìn được mà thốt lên: “Tự Hỉ, dáng người của con chuẩn thật.”

Lương San vóc dáng mảnh mai, quần áo lớn nhất cũng chỉ size M nên đưa Phó Tự Hỉ mặc vào thì cũng không thành vấn đề, chỉ có điều phần đáy đã bị ôm sát, phô bày dáng người quyến rũ. Tuy nhìn rất đẹp nhưng bà vẫn cảm thấy có chút không ổn, tiếp tục lục tìm nhưng không tìm được quần áo kích cỡ lớn hơn, vì vậy cuối cùng quyết định đổi lại cái áo ban đầu. Chỉ sợ chốc nữa Tả Phóng nhìn thấy thì xị cả máu mũi.

Vì Phó Tự Hỉ không mặc áo tắm nên bà cũng không mặc, chỉ tùy tiện chọn một cái áo thun ngắn tay và quần short. Sau khi thay xong hai người cùng đi ra khỏi phòng.

.....

Lúc Phó Tự Hỉ xuất hiện trong tầm mắt của Tả Phóng, ánh mắt hẩn dẩn chập vào người cô, trong đầu suýt xoa thềm đánh giá. Nhìn thấy đôi chân thon dài trắng nõn nà kia, trong đầu hẩn khẽ tưởng tượng ra nhiều hình ảnh...

Phó Tự Hỉ không được tính là gầy, cũng có da có thịt, ngực nở mông cong, cặp chân săn chắc, đường cong quyến rũ. hơn nữa quanh năm suốt tháng cô đều mặc quần dài nên đôi chân trắng nõn trong suốt, đây là loại trắng trẻo của việc không bị ảnh hưởng bởi tia khúc xạ mặt trời.

Phó Tự Hỉ không có thói quen mặc quần short nên có hơi khó chịu lại bị Tả Phóng nhìn chăm chăm như vậy thì không khỏi ngượng ngùng cúi gầm mặt.

Hẩn nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng đáng yêu của cô nàng thì không nhịn được mà phì cười.

Lương San giúp Phó Tự Hỉ bôi kem chống nắng sau đó bảo mọi người cùng đi ra hướng bãi biển.

Dọc đường đi, bà cười nói với cô: “Tự Hỉ cởi dép lê ra đi chân trần nào, dẫm lên cát thú vị lắm đấy.”

Phó Tự Hỉ nghe vậy thì gật đầu ngoan ngoãn làm theo, tháo dép đi bằng chân trần. Nhìn thấy dấu chân mình in lên khắp nơi, cô thích thú cười khanh khách.

Tả Phóng đi theo sau, lẳng lặng ngắm nhìn thân ảnh nhỏ nhắn của Phó Tự Hỉ.

Ngón chân Phó Tự Hỉ tiếp xúc với hạt cát, cảm thụ được từng hạt cát ấm mịn đang trượt qua lòng bàn chân thật là kì diệu, cười đến vui vẻ: “Phu nhân, bước trên cát chẳng đau tí nào cả!”

Lương San cười ha ha sau đó lại nhìn sang Tả Phóng bộ dạng quần áo chỉnh tề, chỉ có tháo giày đi chân trần.

“Tả Phóng, cậu không xuống bơi à?” Bà thắc mắc hỏi.

Tầm mắt của Tả Phóng từ nãy giờ đều dán chặt trên người Phó Tự Hỉ, nghe bà hỏi vậy thì khẽ giật mình, sau đó thản nhiên trả lời “Chờ mọi người đi xuống thì cháu lại đi thay.”

Lương San thừa biết hẳn chỉ muốn ở cùng với Phó Tự Hỉ.

Vì cũng không biết bơi nên Lương San hạ dù ngồi xuống bờ cát rồi dặn dò Phó Tự Hỉ: “Tự Hỉ có thể tự mình chơi nhưng không được đi đâu xa quá nhé.”

Phó Tự Hỉ gật gật đầu cười híp mắt.

Cô ngồi xồm xuống, hai tay vốc cát lên cho nó từ từ rớt xuống chân, hai chân lại nghịch nghịch xới cát lên, cười khanh khách trông rất vui vẻ. Tả Phóng bước đến, cúi người cười nhẹ hỏi: “Em có muốn xuống nước chơi không?”

Phó Tự Hỉ ngẩng đầu lên bị ánh nắng mặt trời làm chói mắt híp lại thành một đường: “Nhưng mà tôi không có áo tắm...”

“Đến vùng nước cạn là được rồi, không cần phải mặc áo tắm đâu, nào đến đây!” Hẳn vươn tay về phía cô.

Bởi vì ánh nắng mặt trời chói chang nên cô không nhìn thấy được vẻ mặt của hẳn, nhưng có lẽ là hẳn đang cười. Cô cảm thấy hẳn đối xử rất tốt với mình, vì vậy cũng vươn tay nắm lấy bàn tay của hẳn.

Lương San bên này tựa dưới bóng ô nhìn thấy một màn thì thầm nghĩ: thằng nhóc này ra tay nhanh thật!

Chưa gì mà đã nắm tay rồi!

Phó Tự Hi bước đi trên những hạt cát ẩm ướt: “Tả Phóng, nước ở đây thật là lạnh!”

“Ừm, chính vì vậy mà khi này tôi mới nói chúng ta không nhất thiết phải ra bơi lội.” Tả Phóng dẫn cô đến một vùng nước cạn sau đó thả tay ra.

“Vì tôi không biết bơi nên phu nhân có bảo phải sử dụng cái vòng tròn tròn ấy.”

“Cái đó gọi là phao bơi.”

“Ừ tôi biết rồi.” Cô gạt đầu sau đó lại bị cảnh biển đẹp trước mắt thu hút.

Phó Tự Hi cúi xuống vốc một ít nước biển tò mò hỏi: “Tả Phóng, vì sao từ xa xa đứng nhìn biển màu xanh nhưng khi chạm đến chúng không còn màu xanh?”

“Đó là do tác dụng của quang học. Đại dương sẽ hấp thụ các tia sáng mặt trời, sau đó nó sẽ phản chiếu màu của bầu trời.” Tả Phóng trả lời một cách nghiêm túc.

Phó Tự Hi đứng dậy, nghẹn họng nhìn hấn trên trời, cô nghe hoàn toàn không hiểu gì cả...

Tả Phóng nhìn thấy phản ứng của cô thì bật cười: “Tóm lại chính là tất cả các màu sắc khác đều xuống biển được, duy nhất chỉ có màu xanh lam thì không được.”

“À ...” Phó Tự Hi bắt đầu có cảm giác tự ti.

Những gì hấn nói là do đã được đọc sách, nhưng cô nghe vẫn không hiểu bất cứ thứ gì, đột nhiên cô nói: “Tả Phóng, vì tôi không được đi học nên...”

Lời này của cô khiến hấn cảm thấy hình như mình hơi tích cực quá mức, vì vậy mới nhỏ giọng an ủi: “Không sao, chúng ta là bạn tốt mà!”

Mặt mày Phó Tự Hi giãn ra, vui vẻ trở lại: “Tả Phóng, cảm ơn anh rất nhiều.”

Phó Tự Hi lấy chân nghịch nước rất vui vẻ, nhưng đối với Tả Phóng mà nói, hấn không hiểu tại sao việc đơn giản này cũng có thể khiến cho cô vui vẻ như vậy. Hấn bồi cô chơi đùa một chút sau đó lại đứng chăm chú ngắm nhìn cô.

Phó Tự Hi vốn đang đứng tại chỗ nghịch cát vốc nước, một lúc sau phát hiện mực nước biển dâng cao, nghĩ nghĩ cô lùi lại di chuyển đến một khu vực nước nông hơn.

Một lát sau lại thấy nước biển rút về.

Cô cảm thấy thật là kì quái, lại bước về chỗ ban nãy, nước biển lại ập vào, cô lại lùi ra sau.

Cứ như vậy vài lần qua lại, cuối cùng cũng đã hiểu được quy luật của nó, Phó Tự Hi cảm thấy biển ở đây đang cùng mình chơi trò trốn tìm, vì vậy cảm thấy rất cao hứng.

Đột nhiên một cơn sóng lớn ập đến, cô hoảng sợ xoay người bỏ chạy, nhưng chưa kịp thì bị nó đánh mạnh vào người, lão đảo mất thăng bằng ngã nhào lên bờ cát.

Tả Phóng trông thấy cô vì sóng nhấp nhô mà tới tới rồi lại lui lui, thật sự rất đáng yêu. Lúc sau nhìn thấy cô bị ngã liền vội vàng chạy đến nâng dậy: “Em không sao chứ, có bị thương ở chỗ nào không?”

Phó Tự Hỉ ngẩng đầu, trên mặt đều là những hạt cát li ti, cô lấy hai tay phủi cát dính trên mặt rồi giải thích: “Tả Phóng, vì lúc này bị tôi bắt được nên biển không phục, nó còn đánh tôi ngã nữa...”

“Có đau không? Bị đánh vào chỗ nào?” Tả Phóng nhất thời bị rối rắm nên cũng không để ý đến lời nói của cô, chỉ lo lắng xem cô có bị thương hay không.

Cô lắc lắc đầu: “Không đau chút nào nhưng cảm thấy lạnh.”

Lương San cũng chạy đến, sốt ruột hỏi: “Tự Hỉ có bị thương ở đâu không?”

“Phu nhân con không sao.” Nói xong cô dùng hai tay gạt cát trên người xuống.

Tả Phóng nhìn thấy quần áo cô bị sóng biển đánh vào làm ướt hết, sợ cô bị cảm lạnh nên hần quay sang nói với Lương San: “Quần áo Tự Hỉ bị ướt hết rồi, hay là chúng ta đưa cô ấy về thay quần áo, nước ở đây có vẻ hơi lạnh, ngộ nhỡ để lâu quá lại bị cảm lạnh.”

Lương San vừa giúp Phó Tự Hỉ vỗ vỗ cát còn dính trên áo vừa nói: “Tự Hỉ chúng ta về thay quần áo, đợi chốc nữa đi ăn cơm trưa.”

“Vâng ạ.” Phó Tự Hỉ đi theo sau bà vài bước rồi quay đầu lại nhìn bãi biển: “Phu nhân, biển hung dữ thật!”

“Đúng rồi, nó là một con quỷ nghịch ngợm thích gây sự.” Bà nhìn cô cười khanh khách.

Phó Tự Hỉ gật đầu đồng ý, sau đó nghĩ nghĩ lại nói: “Nhưng mà chơi với nó rất vui!”

“Vậ buổi chiều chúng ta lại đến xem nó nhé.”

“Vâng ạ.”

Hung dữ nhưng rất tốt... giống như Hạ Khuynh vậy!

.....

Sau khi trở về Phó Tự Hi thay lại bộ quần áo thể thao. Khách sạn mà Tả Phóng ở tay nghề của đầu bếp ở đây không tồi, vì vậy họ quyết định đến đó ăn bữa trưa.

Tả Phóng chỉ ăn cùng Phó gia một bữa cơm, lúc ấy hắn cũng rụt rè không dám quan sát Phó Tự Hi quá kĩ. Nhưng lần này hắn đã thật sự chứng kiến được tướng ăn khó coi của cô.

Cô sử dụng đũa không thành thạo lắm, hơn nữa còn bê bát cơm kề sát miệng ăn, trên khóe miệng còn dính mấy hạt cơm.

Lương San nhìn thấy tất cả nhưng không hề có bộ dạng khiển trách.

Phó Tự Hi trong tưởng tượng bao năm nay của hắn thật khác xa so với hiện tại, vì vậy khiến hắn có chút ngập ngừng.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng ủy khuất rất đáng thương của cô thì hắn lại không nhịn được mà muốn ở bên cạnh cô, che chở bảo vệ.

Trong bữa cơm, toàn bộ quá trình hắn đều ân cần chăm sóc Phó Tự Hi, lúc thì gắp rau, lúc thì giúp cô múc canh.

Vì vậy từ đáy lòng Phó Tự Hi rất cảm kích và biết ơn hắn.

Hắn nhìn nụ cười tươi rói của cô mà lóa cả mắt, nhất thời lại quên mất chuyện về cái tướng ăn khó coi của cô.

Hắn đã tưởng tượng ra vô số lần được ở cùng với Phó Tự Hi, nhưng tất cả chỉ là ảo giác. Lần này thì nó đã trở thành sự thật, khiến hắn cảm thấy rất hưng phấn.

Việc này còn tốt hơn cả chuyện cùng cô đi dạo biển, tuy rằng hắn rất muốn đến chơi cùng cô nhưng bên cạnh đó cũng có chút bất đồng, thật sự

không tài nào hiểu được tại sao cô lại sinh ra niềm vui từ cái trò đơn giản ấy, vì thế nên hẳn lựa chọn việc đứng ngắm nhìn từ xa.

Thật sự hẳn rất muốn ôm cô vào lòng, hôn cô, trực tiếp vứt bỏ cảm giác xa lạ này tiến vào giai đoạn như một đôi tình nhân thật sự. Chỉ sợ làm như vậy lại dọa đến cô ...

Tả Phóng có nhân duyên rất tốt đối với phụ nữ, miệng lưỡi ngon ngọt khiến bất kì cô gái nào cũng mê mẩn, nhưng đối với Phó Tự Hi thì hẳn quả thật không có cách nào.

Vì căn bản cái gì cô cũng không hiểu.

Thế nên, hẳn buộc phải dùng phương pháp nguyên thủy nhất để tiếp cận Phó Tự Hi, nhưng chưa hoàn toàn tiếp nhận được.

Bởi vì cuộc sống của cả hai người khác nhau quá xa.

Chương 27

Tả Phóng nghĩ thầm: cứ từ từ không vội, sớm hay muộn cô ấy cũng là của mình.

Thế là bao nhiêu chấp niệm trong đầu hẳn tạm thời lắng xuống.

Sau khi cơm nước xong xuôi, ba người đi ra đại sảnh trùng hợp gặp được Vương Thần.

Hẳn đang đi cùng một người đàn ông, khi nhìn thấy ba người Lương San hẳn cũng kinh ngạc. Nhất là Phó Tự Hi, tại sao cô ấy lại đi cùng Lương San, thật kì quái. Chẳng lẽ con bé này đi với gia đình?

“Dì San thật là khéo nha. Dì cũng đến đây nghỉ dưỡng sao?”

Lương San biết hẳn là bạn thân của con trai nên cũng niềm nở cười đáp: “Đúng vậy, cháu cũng đến đây nghỉ mát?”

“Ồ không, cháu dẫn một người bạn đến xem nhà.” Vương Thần giới thiệu người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông mỉm cười xã giao chào bọn họ.

Lương San liếc nhìn người đàn ông rồi mỉm cười lịch sự: “Bất động sản ở đây cũng không tồi, giá trị sẽ còn tăng cao.”

Vương Thần cười hắc hắc: “Cháu chính là nhìn trúng điểm ấy đấy.”

“Dì đang đến đây nghỉ dưỡng, có rảnh thì cùng ăn cơm một bữa nhé.” Bà hàn huyên vài câu xã giao.

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên.” Nói xong hẳn tỏ vẻ đàng hoàng nịnh bợ: “Dì à, dì càng ngày càng xinh đẹp quý phái, cháu nhìn mà lóa cả mắt.”

Lương San nghe vậy thì vui đến nở hoa: “Cháu đúng là miệng lưỡi dẻo ngọt!”

“Muốn khen thì ít nhất cũng phải xem đối phương là ai chứ, hì hì.” Sau đó hẳn nhìn về phía Tả Phóng, khẽ gật đầu tỏ ý chào hỏi.

Bọn họ cũng chỉ gặp qua vài lần, không quen thân lắm. Tả Phóng cũng gật đầu chào lại với hẳn.

Vương Thần lại dời mắt đến Phó Tử Hi, ánh mắt đảo vài vòng trên bộ ngực trần tròn của cô, nhìn đến mê mẩn cười hì hì: “Em gái nhỏ, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

“Xin chào.” Phó Tử Hi thật ra không hề có ấn tượng đối với Vương Thần, chỉ khi nhìn hẳn mặc áo sơ mi hồng phấn, nhìn nhìn một hồi thì nhớ lại, à đây là người luôn nhớ thương ‘em trai’ của Hạ Khuynh đây mà!

Nhưng mà, ngay cả cô đến bây giờ cũng chưa nhìn thấy qua ‘em trai’ của Hạ Khuynh...

Vương Thần vẫn cười cợt trêu đùa: “Một thời gian không gặp, em cũng xinh đẹp hẳn ra. Nhìn này hai má phiểm hồng mềm mại...”

Phó Tự Hi có chút kinh ngạc, chưa từng có ai dùng từ ‘xinh đẹp’ để hình dung về cô. Cô cười lễ phép “Cảm ơn anh.”

“Anh Hạ của em đâu rồi, tại sao lại để em một mình ở đây?”

Vương Thần đang cố ý muốn trêu chọc cô, nhưng gặp Phó Tự Hi ngây thơ, thật thà trả lời: “Anh ấy đang làm việc.”

Thích thật, Hạ Khuynh là anh Hạ của mình!

“Vậy không cần cậu ta nữa, anh sẽ là anh Vương của em, có được không?”

Phó Tự Hi mờ mịt hỏi lại: “Vì sao không cần anh ấy?”

“Bởi vì cậu ta không dẫn em đi chơi.”

“Nhưng anh ấy đang bận việc mà!” Cô đang phân tích ý nghĩa của từ ‘công việc’, nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm “Phải kiếm tiền nữa.”

Vương Thần bật cười ha ha.

Con thỏ trắng này thật là thú vị! Hạ Khuynh thế nào mà lại nhìn trúng...

Hắn thật là hâm mộ Hạ Khuynh!

Lần trước gặp mặt, cô không hề nói một lời, chỉ tập trung húp canh. Nhưng đến hôm nay mới nhìn thấy hình như cô không rụt rè e sợ người lạ.

Nhìn thật muốn cắn một ngụm, rất tiếc đây là sủng vật của Hạ Khuynh, tuyệt đối không được động vào.

Lương San nhìn vậy thì nói chen vào: “Đừng trêu chọc nó nữa, đứa nhỏ này rất ngoan.”

“Vâng ạ, hì hì, ngoan thật!” Lương San đã mở miệng, hấn vội điều chỉnh sắc mặt: “Dì San, vậy mọi người đi chơi vui vẻ, cháu không dám làm phiền nữa.”

“Ừ, vậy thì dì không cản trở công việc của cháu nữa.”

Sau đó Vương Thần khoác vai người đàn ông kia rời đi.

Nhìn hình ảnh đó, trong lòng Lương San bỗng nhiên rộn rã, cái kia... không phải hai đứa nó đang... cái gì mà trò đam mỹ đang thịnh hành chứ...

.....

Đi ra khỏi đại sảnh, Lương San mới nói: “Tả Phóng, Tự Hỉ muốn nghỉ trưa. Hay cậu cũng đi nghỉ chút đi rồi buổi chiều chúng ta liên lạc.”

“Được ạ” Tả Phóng cảm thấy mình không nên nhiệt tình quá mức nên cũng đồng ý: “Dì, Tự Hỉ, hẹn gặp lại vào buổi chiều.”

“Tả Phóng, tạm biệt.” Phó Tự Hỉ phát phát tay.

Ban đầu Tả Phóng cũng có chút nghi ngờ về lai lịch của Lương San. Có lẽ bà là một người phụ nữ giàu có quý phái, mặc dù nhìn không giống lắm.

Đến khi Vương Thần xuất hiện, hấn còn nói câu ‘anh Hạ’ thật khiến hấn nhớ đến một người.

Khi gặp Hạ Khuynh, đã vô tình gây hiềm khích đối với hấn.

Thật ra nguyên nhân là vì Tả An. Anh ta thích Khổng Minh Dao, nhưng cô ả thì không đếm xỉa gì đến Tả An.

Thế mà lúc Khổng Minh Dao cãi nhau với Hạ Khuynh thì cô ta lại tìm đến Tả An.

Tả An tính cách đơn thuần, không nhìn ra sự việc. Khi cô ả tìm đến, hấn vẫn chịu nghe cô ả khóc lóc kể khổ. Tuy nhiên hấn chưa bao giờ nghĩ đến

việc phát sinh quan hệ với cô ả, mặc dù bây giờ cô ả và Hạ Khuynh đã tan rã.

Thật ra việc Tả An yêu đơn phương Khổng Minh Dao chẳng liên quan gì đến Hạ Khuynh. Cho dù không có Hạ Khuynh thì cô ả cũng không bao giờ chọn Tả An.

Nhưng Tả Phóng có chút bất bình thay anh trai, giận chó mắng mèo gián tiếp ám chỉ Hạ Khuynh. Lần đó nhìn thấy Hạ Khuynh chân đi khập khễnh, hẳn không nhịn được mà châm chọc một câu.

Tả An sợ hãi làm loạn thì không hay, lôi kéo khuyên can hẳn: “Thôi đi, dây vào hẳn không ổn đâu. Anh còn chưa làm gì mà em đã nổi cơn, châm chọc hẳn như vậy.”

Tả Phóng biết mình đang giận chó mắng mèo không đúng nên đuối lý: “Chính anh nói không thêm để ý, vậy thì thôi, bỏ đi.”

Cũng ngày đó Hạ Khuynh chỉ ở một lúc rồi rời đi.

Tả Phóng còn nhìn thấy ba cô tiếp viên hầu rượu ngồi ở đó, sau khi Hạ Khuynh đi rồi, tên Chu Phi Lương còn luôn mồm la oai oái gì mà bây giờ Hạ Khuynh chỉ thích ngực khủng, thế mà lại nhẫn tâm đi mất...

Trong đầu hẳn lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, nhưng hiện tại bỗng nhiên nảy ra một ý niệm trong đầu——

Cái kia... ngực khủng không phải đang ám chỉ đến Phó Tự Hỉ?

Nếu đúng là như vậy thì lần này hẳn đã gặp một đối thủ mạnh rồi.

.....

Phó Tự Hỉ sau khi trở về phòng liền chạy ra ban công rước con gấu Đại Hùng vào làm ấm giường.

“Đại Hùng à, biển rất rất đẹp có đúng không?”

Cô cười hì hì đặt Đại Hùng xuống sau đó cũng nằm xuống, vừa chuẩn bị chớp mắt thì chuông di động reo lên.

Cô vui vẻ ngồi dậy, thầm đoán không biết là Tự Nhạc hay Hạ Khuynh gọi đến.

Cô nhìn vào màn hình hiển thị, bỗng nhiên lại nhớ ra một chuyện, Hạ Khuynh là anh tHạ, thế nên nhắc máy vui vẻ gọi

"Anh Hạ!"

"..." Bên kia trôn trời hồi lâu: "Em vẫn chưa ngủ à?"

"À, vừa định ngủ."

Hạ Khuynh lười biếng tựa vào sofa, thầm đoán cô nàng bây giờ đang vui vẻ cười tùm tùm, hẳn cũng cười: "Đi chơi có vui không?"

"Vui lắm nha!" Cô gật gật đầu: "Hạ Khuynh, biển lớn lắm nha, còn xanh biếc nữa..."

"Không có áo tắm, vậy em mặc cái gì?"

"Phu nhân cho mượn quần, ngắn ngắn."

"..." Hạ Khuynh chợt nhớ, hẳn vẫn chưa được nhìn thấy chân của cô, vì thế hẳn tình cờ hỏi: "Có muốn tôi mang áo tắm đến cho em không?"

Phó Tự Hi lúc này tỉnh ngộ: "Áo tắm của tôi ở chỗ của anh sao?"

"... do chính em để quên ở nhà."

"Vậy à... thật ra trí nhớ của tôi không tốt lắm. Tất nhiên là muốn chứ!"

"Lúc tôi đến sẽ cầm theo cho em. Được rồi bây giờ thì đi ngủ đi, muốn ngủ đến khi nào cũng được."

"Vâng." Phó Tự Hi yên tâm, cô cứ sợ đã làm mất nó rồi.

“Khoang đã...” Hạ Khuynh đột nhiên ngồi dậy “Em vừa gọi tôi là gì?”

“À, Hạ Khuynh?”

“Không phải, câu ngay từ lúc đầu kia.”

“À... Anh Hạ!” Cô vui mừng hơn hờ.

Anh tiểu Hạ nghe được thì tim mềm nhũn, ôn nhu nói: “Em Tiểu Hi ngoan lắm, giờ thì đi ngủ đi!”

.....

Buổi chiều, Lương San nhận được cuộc gọi từ Hạ Khuynh, hắn nói là đã thu xếp công việc ổn thỏa, muốn cùng ra biển du ngoạn.

Lương San ham vui cười nói: “Ồ vậy thì tốt quá! Con trai gọi thêm vài người nữa đi, Vương Thần cũng đang ở đây, càng náo nhiệt thì càng vui!”

“Có cậu ta còn chưa đủ náo nhiệt à?”

“Gọi thêm vài cô nàng xinh đẹp cùng đến. Đi biển thì phải có ba thứ ‘tam bảo’: Ánh nắng vàng, bờ cát trắng cùng với mỹ nhân mặc bikini lượn qua lượn lại... thiếu một thứ cũng không được, hiểu chưa?”

Bà thật lo lắng, cảm thấy sau vụ tai nạn thì con trai mình đã không còn hứng thú với phụ nữ nữa. Trước đây người đẹp vây quanh đếm không hết, còn hiện tại ngay cả Phó Tự Nhạc nó cũng mặt nhạt chẳng cần...

Hạ Khuynh nghe mẹ nói như vậy khóe miệng giật giật day trán.

“Hỗn tạp như vậy thì làm gì chứ, không phải đã có Phó Tự Hi ở đó rồi sao?”

“Đứa nhỏ Tự Hi này quá bảo thủ, mẹ cũng không dám cho nó mặc áo tắm hai mảnh. Con mang vài cô xinh xinh diện bikini đến đây gây phân tán

sự chú ý của mấy tên đàn ông khác, nếu không nó sẽ bị người khác bắt cóc đi mất đấy!”

Lúc này khi thấy Vương Thần nhìn chăm chăm vào Phó Tự Hỉ với vẻ mặt thèm thuồng thì bà đã ý thức được sự nguy hiểm.

Chỉ có một đứa con gái, một mục tiêu, hơn nữa còn có thằng nhóc Tả Phóng như hổ rình mồi đang nằm nhe bên cạnh.

Khẩu khí Hạ Khuynh chột sắc lạnh: “Ai dám ve vãn cô ấy?”

“Không có không có, mẹ chỉ đang sợ nếu ngộ nhờ thôi!”

Hắn hừ một tiếng: “Được rồi, để con xem sao đã.”

Sau đó Hạ Khuynh gọi cho Chu Phi Lương chọn đại vài cô.

Chu Phi Lương cười ha hả: “Suy nghĩ lại rồi à? Sợ ‘Em trai’ nhà ông đã lâu không hoạt động, ông đây đã cất công tìm cho vài mối mà chú mày nhần tâm từ chối. Bây giờ lại muốn mang đàn bà cùng đi biển, mẹ nó tại sao ông cứ phải suốt ngày chăm lo vấn đề ấy cho chú mày?”

Hạ Khuynh lơ đãng: “Ông có muốn cùng đi không, Vương Thần cũng đang ở đây.”

“Nó rảnh rồi nhì! Mẹ nó hai người các ông nhàn rồi còn ông đây thì mệt chết đi được. Muốn đàn bà thì đi tìm Vương Thần đi, hẳn ta mới là bạn tốt của chị em phụ nữ!”

“Vâng, bạn tốt của chị em phụ nữ hôm nay lại dẫn theo một tên đàn ông.”

“...” Chu Phi Lương suýt chút nữa làm rơi điện thoại: “Cái... cái gì?... thằng đó thật sự... muốn đổi gió à???”

“Muốn biết thì tự đến mà xem, tự quyết định đi, xong rồi chúng ta cùng đi.”

“Tôi phải sắp xếp thời gian một chút, lão tử cũng muốn vớt công ty ra sau đầu mà phóng túng một bữa.”

“Yên tâm đi, có ông nó cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu đâu.” Hãn phũ phàng nói.

Thật ra Hạ Khuynh định đến ngày mai mới xuất phát, nhưng khi nhớ đến cô nhóc ngốc nghếch đang ở bên kia thì trong lòng ngứa ngáy, có chút gấp gáp nhớ nhung. Chờ không kịp đến ngày mai, ngay buổi chiều hôm đó hãn phóng xe chạy ra bãi biển.

Lúc đến khu biệt thự, chỉ có chú Hoắc ở đây. Chú Hoắc nói Lương San đã mang Phó Tự Hỉ ra biển chơi, vì thế hãn cũng đi ra bãi biển.

Tâm tình của hãn lúc vừa đến thật ra cũng không tệ lắm. Nhưng mà khi đến nơi, từ xa xa trông thấy Phó Tự Hỉ đang ngồi xõm ở chỗ nước cạn, cúi đầu tìm kiếm thứ gì đó. Bên cạnh còn có một người đàn ông.

Lương San vẫn ngồi dưới góc ô, khi nhìn thấy Hạ Khuynh bà reo lên: “Con trai!”

Hạ Khuynh sắc mặt bình tĩnh bước đến góc ô, ánh mắt vẫn dán chăm chăm về hướng Phó Tự Hỉ. Lương San nhìn theo tầm mắt của con trai, hạ giọng giải thích.

“Cậu ta là Tả Phóng, bối cảnh gia đình cũng không tệ. Nhìn cậu ta có vẻ cũng thích Tự Hỉ.”

Hạ Khuynh không nói gì, ánh mắt càng ngày càng sắc lạnh.

Phó Tự Hỉ trong lúc vô tình ngẩng đầu thì nhìn thấy hãn, đứng lên vẫy vẫy tay, cười vui vẻ gọi hãn.

Tả Phóng cũng quay đầu nhìn về phía bên này, sau đó nhìn hãn nở một nụ cười lạnh lùng.

Quả nhiên hắn đã đoán đúng, người đó chính là Hạ Khuynh.

Hạ Khuynh nhếch khóe miệng, bước đến chỗ hai người.

Mặt chạm mặt, hắn liếc nhìn Tả Phóng một cái, sau đó lại nhìn sang Phó Tự Hỉ ôn nhu nói: “Trời nắng gắt như vậy cũng không biết đội mũ vào, em muốn bị phơi cho đen thành than à?”

“Hạ Khuynh!” Phó Tự Hỉ cầm một cái vỏ sò đưa cho hắn xem: “Cây quạt nhỏ này nhìn đẹp không, hì hì.”

Hắn khẽ ừ một tiếng, sau đó cầm tay cô.

Tả Phóng nhìn hai người bọn họ tay đan tay, ôn hòa cười nói: “Thật khéo nha, Hạ tiên sinh cũng đến đây ghi danh làm người dự bị?”

Hạ Khuynh cù nhẹ vào lòng bàn tay Phó Tự Hỉ, cười lạnh: “Chỉ là người dự bị mà cũng dám lên tiếng sinh sự à?”

Chương 28

Tả Phóng cười lạnh: “Chỉ sợ Hạ tiên sinh ngay cả làm người dự bị cũng không phải.”

Hạ Khuynh vẫn lạnh nhạt: “Tôi là gì có liên quan gì đến cậu?”

“VẬY sao, cô ấy là bạn gái của tôi, không chừng Hạ tiên sinh còn phải gọi tôi một tiếng em rể đấy.”

Hạ Khuynh bị câu nói này làm cho tức giận sôi trào.

Tả Phóng vẫn tiếp tục khiêu khích, quay sang hỏi Phó Tự Hi: “Này bé cưng, có phải em vừa đồng ý làm bạn gái của anh?”

Phó Tự Hi từ nãy đến giờ đứng ngơ ngác quan sát hai người đàn ông đối thoại mà chẳng hiểu gì cả, đột nhiên bị điểm danh đến, khẽ giật mình, nghĩ nghĩ một lúc rồi gật đầu “Vâng, đúng rồi!”

Hạ Khuynh dùng lực siết mạnh tay cô.

“Đau...”

Hạ Khuynh liếc nhìn về hướng Lương San, thấy bà đang tựa vào đệm dưới ô xem tạp chí, không chú ý đến bên này.

Hắn lại quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm Phó Tự Hi, nhẹ nhàng mà gắng từng chữ: “Phó Tự Hi, em lại không nghe lời!”

--

Lúc chiều khi Tả Phóng đến, Phó Tự Hi đã thay một cái quần short hoa vintage, đôi chân thon dài nõn nà được ánh nắng chiếu rọi càng thêm xinh đẹp, khiến hắn cứ trân trân nhìn mãi không rời mắt.

Khi hắn dẫn cô đi dạo dọc bờ cát, mới giả vờ lơ đãng hỏi: “Phó Tự Hi, em làm bạn gái tôi nhé?”

Phó Tự Hi lấy tay vỗ vỗ hạt cát, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn: “...Tôi vốn là con gái mà!”

Hắn không giải thích rõ hàm nghĩa của từ đó, tiếp tục nói: “Ý của tôi là: em trở thành bạn gái của tôi thì tôi sẽ luôn ở bên cạnh em, không bao giờ rời đi.”

Cô ngừng động tác trên tay, nhìn hắn: “Nếu chỉ là bạn tốt thì sẽ rời đi sao?”

“Nếu tôi làm bạn trai của người khác thì sẽ phải chăm sóc cho cô ấy.”

“Hả?... Tả Phóng anh phải rời đi sao?”

Thật vất vả lắm cô mới có được một người bạn, hơn nữa anh ta còn dẫn cô đi chơi mà không hề chê cô gốc.

Tả Phóng thay đổi sắc mặt nghiêm túc “Đồng ý làm bạn gái của tôi, tôi sẽ càng đối xử tốt với em hơn.”

Phó Tự Hi đã hiểu ra vấn đề, hình như làm bạn tốt thì không giống với làm bạn gái, cô gật đầu: “Tả Phóng, tôi chỉ có một người bạn là anh thôi, không muốn anh rời đi đâu cả.”

Hắn nở nụ cười.

Phó Tự Hi đối với chuyện này không để ở trong lòng.

Nhưng Tả Phóng không hề nghĩ như thế, hắn cảm thấy mình đã danh chính ngôn thuận trở thành bạn trai của Phó Tự Hi.

Mặc dù phải sử dụng thủ đoạn để lừa gạt cô vào tay...

--

“Hạ Khuynh... tay đau...!” Phó Tự Hỉ cố mở tay Hạ Khuynh ra nhưng càng bị nắm chặt.

Cô biết hẳn đang tức giận nhưng không biết lí do vì sao. Vừa rồi hẳn nói gì với Tả Phóng cô nghe cũng không hiểu, chỉ có cảm giác bọn họ không thích nhau cho lắm...

Tả Phóng nhìn thấy cô nhú mày giãy giụa, bước đến nắm cổ tay Phó Tự Hỉ gỡ ra, Hạ Khuynh hất mạnh tay hẳn ra.

Bất thành lình Phó Tự Hỉ bị chao đảo, mất thăng bằng nghiêng người suýt té ngã.

Tả Phóng hốt hoảng chạy đến giữ chặt tay cô.

Hạ Khuynh thấy vậy thì nhú mày, thả tay Phó Tự Hỉ xuống đổi lại túm cánh tay cô kéo cả người vào trong lòng.

Tả Phóng sợ Phó Tự Hỉ bị thương nên đành buông tay.

Hạ Khuynh đoạt được người, liền cúi đầu nói khẽ với người đang tựa trong lòng: “Nơi này đang nắng gắt, theo tôi đi về lấy mũ đội vào.”

Phó Tự Hỉ cảm thấy hình như bây giờ hẳn hết giận dỗi rồi. Cô lại bắt đầu trở nên hồ đồ ngơ ngác, nhưng vẫn nhỏ giọng khuyên hẳn: “Hạ Khuynh đừng giận mà!”

“Ai thèm tức giận với một con nhỏ gốc nghếch!”

Nhờ... Hạ Khuynh lại bắt đầu hung dữ... nhưng thật may hình như hẳn không thật sự tức giận...

Phó Tự Hỉ cảm thấy yên tâm: “Tôi không gốc mà.”

“Sao em nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, rốt cuộc có muốn đi không?”
Hẳn buông cô ra, giọng nói gay gắt.

Ngược lại, hắn chẳng thèm đếm xỉa gì đến Tả Phóng cũng đang có mặt ở đây.

“Vâng, vâng!” Phó Tự Hi nói xong lạch bạch theo sau hắn, sau đó nghĩ đến chuyện gì bèn quay đầu nói với Tả Phóng: “Tả Phóng, tôi đi lấy mũ đội vào. Anh chờ một tí nhé, chốc nữa chúng ta lại tiếp tục tìm thêm nhiều thật nhiều cây quạt nhỏ!”

“Được.” Tả Phóng vẫn giữ thái độ ôn hòa, có điều sắc mặt đã cứng nhắc.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề —— không biết Hạ Khuynh sẽ làm gì đối với Phó Tự Hi?

Nhìn theo góc độ của một người đàn ông, hắn nghĩ rằng Phó Tự Hi đã bị Hạ Khuynh xơi tái.

Dù sao thân thể của Phó Tự Hi nhìn mê người không thể cưỡng lại như vậy, vả lại cô không có ý thức đề phòng, còn tên Hạ Khuynh kia cũng chẳng phải là người đáng hoàng đứng đắn gì, như vậy thì làm sao hắn nhìn được mà không chạm đến dù chỉ một đầu ngón tay của Phó Tự Hi.

Có điều cái suy nghĩ này khiến bản thân hắn có chút bất mãn.

Mặt khác, từ nãy giờ hắn đứng quan sát, thái độ của Phó Tự Hi đối với Phó Tự Hi rất chân thật tự nhiên.

Không giống như lúc cô ở cùng hắn, luôn lo lắng cẩn thận. Hễ hắn có làm hành động gì thì cô lại bắt đầu nao núng, sợ hãi nhìn hắn.

Cho nên hắn luôn phải giữ trạng thái bình thản khi đối mặt với Phó Tự Hi.

Gã Hạ Khuynh mặc dù cứ luôn miệng mỉa mai cô ấy ngốc nghếch, hơn nữa còn dùng thái độ gay gắt vậy mà Phó Tự Hi lại không hề sợ hắn.

Điều này đã nói ra được Phó Tự Hỉ rất tin tưởng và ỷ lại vào Hạ Khuynh.

Hạ Khuynh cùng Phó Tự Hỉ một trước một sau đi về hướng biệt thự.

Lương San lơ đãng bắt gặp, cười cười chạy đến: “Sao vậy? Không chơi nữa à?”

“Mẹ, con dẫn cô ấy đi tìm cái mũ, đừng phơi dưới trời nắng gắt như vậy sớm muộn gì mặt cũng đen như than.”

“Mẹ đã giúp con bé bôi kem chống nắng rồi.”

“Vẫn phải đội mũ.”

“Được rồi đi đi, mẹ ở đây chờ hai đứa.” Lương San từ xa liếc nhìn về phía Tả Phóng còn nói thêm: “Tự Hỉ à, nếu không phải A Khuynh cứ khăng khăng bắt con đi tìm mũ, thì con sẽ có thêm nhiều thời gian mà tranh thủ bồi dưỡng tình cảm với Tả Phóng rồi a...”

Hạ Khuynh một bên nghe được mặt đen lại: “Phó Tự Hỉ, còn không mau đi!”

“V... Vâng!” sau đó cô quay sang nói với bà: “Phu nhân, con đã bảo Tả Phóng chờ một tí rồi ạ.”

“Ngoan, Tự Hỉ đi nhanh về nhanh...”

“Dạ, phu nhân.”

Sau khi xác định đã rời khỏi phạm vi tầm nhìn của Lương San, Hạ Khuynh kéo tay Phó Tự Hỉ siết mạnh, cắn răng hung tợn: “Phó Tự Hỉ, em lại bắt đầu không ngoan rồi!”

“Hả...” Phó Tự Hỉ mờ mịt nhìn hẳn: “Tôi thật sự rất ngoan ngoãn nghe lời mà...”

“Ngoan như thế nào? Hả? Chỉ một ngày không gặp thì đã đi theo thằng đàn ông khác, hửm?” Hả đành mặt lạnh lùng, lại ra sức siết tay Phó Tự Hi, nhưng không dám quá mạnh tay sợ cô bị thương.

“Anh nói Tả Phóng á? Anh ấy là bạn trai của tôi mà.” Cô còn bổ sung thêm cái gật đầu.

“Em còn dám thừa nhận!” Bây giờ hả hận không thể bóp chết cô: “Lần trước em đã đáp ứng với tôi cái gì, hửm?”

“Quên mất rồi...” Phó Tự Hi ngây ngốc nhìn hả, lẩm bẩm nói. Cô đã đáp ứng với hả rất nhiều rất nhiều việc, không biết hả đang muốn ám chỉ đến cái nào...

“Nếu em dám tiếp xúc với thằng đàn ông khác, tôi sẽ ‘ăn’ cái bánh bao của em!”

Phó Tự Hi hoảng sợ, mặt tái xanh dùng hai tay che ngực: “Đừng mà, ăn không ngon cũng không vui đâu... đau lắm!”

“...”

Hạ Khuynh vừa tức giận vừa buồn cười, chỉ dùng đầu gối suy nghĩ thì hả cũng thừa biết cô nàng Phó Tự Hi không hề biết giờ phút này mình đang bị người khác quấy rối khi dễ.

Vừa nhìn thấy bên cạnh cô xuất hiện người đàn ông khác, thật sự hả rất tức giận, lại còn là thằng nhóc Tả Phóng. Phó Tự Hi ngốc như vậy thì hả có tức giận cũng không xả ra được.

Còn bởi vì tâm tình của hả đã bắt đầu thay đổi...

--

Buổi sáng hôm nay khi kết thúc cuộc họp, hả vội lái xe về nhà. Trên đường đi suýt chút nữa là tông trúng Khổng Minh Dao.

Cô ả đứng chặn đầu xe của hắn, may mắn hắn phanh lại đúng lúc nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Hắn không kiên nhẫn bước xuống xe, nhìn thấy thần sắc ảo não cùng với vẻ quyến luyến của cô ả, vẫn quyến rũ kinh hồn lạc phách, năn nỉ hắn đưa về nhà.

Hắn thật muốn bỏ mặc cô ả nhưng cuối cùng không nói gì. Lại cảm thấy việc cô ả nhờ vả cũng không có gì quá đáng nên đáp ứng.

Khi cô ả mở cửa xe định ngồi vào vị trí phụ, hắn liền khóa trái bên trong khiến cô ả tái mặt phần nộ phải ngồi vào ghế phía sau.

Khi đến dưới lầu toàn nhà, hắn định quay xe chạy đi thì phát hiện cô ả từ lúc bước xuống xe tay chân run lẩy bẩy, đứng cũng không vững.

Hắn quan sát thấy thần sắc của Khổng Minh Dao quả thật không ổn nên không đành lòng bỏ mặc, xuống xe dắt cô ả đi vào nhà.

Hạ Khuynh kéo Khổng Minh Dao đến phòng tắm, mở vòi sen xịt vào đầu cô ả “Khổng Minh Dao, cô đã trưởng thành rồi, cái gì nên chơi cái gì không nên đụng vào cô cũng không ý thức được sao?”

Khổng Minh Dao bị tạt nước lạnh vào người nên run rẩy, cuối cùng cũng có chút tỉnh táo. Nhưng chỉ chốc lát sau, cô ả lại òa khóc lên, cảm xúc bắt đầu không ổn định.

Hắn nhùi mà, nói “Đi tắm đi, tôi ở bên ngoài.”

Khổng Minh Dao mơ mơ hồ hồ khẽ gật đầu, sau đó đóng cửa phòng tắm một hồi lâu thì mới bước ra.

Hạ Khuynh đang ngồi trên sofa nhìn thấy cô ả đi ra, nghiêm mặt hỏi: “Cô bị nghiện từ khi nào?”

“Cách đây không lâu...” Khổng Minh Dao suy sụp ngã ngồi trên sofa.

Hắn thở dài thất vọng: “Cai đi, đừng nên dính vào nó. Cô ngủ một giấc đi, về sau đừng tiếp tục ngược đãi bản thân.”

Nói xong hắn muốn xoay người ra cửa, nhưng Khổng Minh Dao đã kịp đứng lên chặn trước mặt, vội cởi áo khoác, tuột cả cái váy ngủ bằng lụa bên trong xuống, cơ thể lỏa lồ hiện ra.

"Hạ Khuynh, chúng ta cùng nhau một lần nữa được không?"

Hạ Khuynh nhìn thân thể được phơi bày trước mắt, thản nhiên nói: “Mặc quần áo vào đi.”

Khổng Minh Dao cười quyến rũ, bắt đầu chậm rãi vuốt ve thân thể của chính mình.

Cô ả là vưu vật trời sinh, gương mặt quyến rũ, từng động tác mơn trớn khiêu khích đối phương đến cực hạn.

Hạ Khuynh chỉ đứng yên nhìn cô ả, không nói lời nào.

Khổng Minh Dao bất kể là diện mạo hay dáng người đều không thể chê. Đã có lúc hắn cùng cô ả ngày đêm hoan ái điên cuồng.

Hắn rất thích cùng cô ả làm tình, bởi vì khi cô ả nằm dưới thân hắn rất phóng dăng mị hoặc, khiến hắn cảm thấy rất phấn khích và cực khoái. Vì vậy, Khổng Minh Dao là đối tác rất hợp ý với hắn ở phương diện này.

Nếu là trước kia bị cô ả câu dẫn như thế, hắn nhất định sẽ rất vui vẻ mà phối hợp. Nhưng hiện tại, không biết vì sao bao nhiêu hứng thú lại mất sạch.

Hạ Khuynh chán ghét, vòng qua người cô ả đi ra cửa.

Trước đây hắn chỉ nghĩ do bản thân từ lâu đã không gần phụ nữ nên cảm hứng trở nên suy yếu. Nhưng mà trải qua sự tình vừa rồi, hắn đã ý thức

được một việc, chính vì Phó Tự Hi mà khiến hắn đã bị hỏng mất chức năng đó.

Luận về cảm xúc lẫn tâm trạng của hắn hiện tại đã khác xa so với ngày trước.

Trong tiềm thức của hắn, Phó Tự Hi chỉ là một đứa trẻ nhược trí, nhưng sau một thời gian kề cận nhau, hắn cảm thấy dần dần như bản thân đã buông xuống được chuyện này. Hơn nữa, bây giờ hắn lại sinh ra chấp niệm không muốn làm tổn thương đến cô.

Lỗi suy nghĩ này chưa từng xuất hiện đối với những cô bạn gái trước của hắn.

Nhớ lại ngày đó nghe cô oang oang nói muốn kết hôn rồi sinh cục cưng, trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu.

Hắn không thể chấp nhận được chuyện cô ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, chỉ cần nghĩ đến điều đó, cảm xúc hắn lại trở nên điên cuồng không kiểm soát.

Hắn thậm chí còn mơ hồ cho rằng mình bị lừa dối nên lúc nào cũng quan tâm Phó Tự Hi, người mà không ai dám gánh vác. Tốt nhất cả đời này cô không thể gả được ra ngoài, vĩnh viễn ở lại Hạ gia, vĩnh viễn nằm trong tầm mắt của hắn.

Nghĩ đến việc này, hắn mới giật mình nhận thức được, bản thân đối với Phó Tự Hi lại sinh ra dục vọng chiếm hữu. Hắn không tài nào hiểu nổi thật ra mình đang nghĩ đến cái gì, muốn cái gì?

Hạ Khuynh trở về xe, lấy tay day trán, nở nụ cười nhạt.

Hắn nghĩ... hắn đã thực sự có tình cảm đối với cô gốc kia rồi.

Chương 29

Hạ Khuynh nghĩ thật may mắn vì đã sớm nhìn ra tình cảm của bản thân đối với Phó Tự Hi, nếu không anh cũng chẳng dám cam đoan mình sẽ làm ra những việc gì khi trông thấy Phó Tự Hi và Tả Phóng ở bên nhau, có thể anh sẽ giận chó mắng mèo mà làm ra những chuyện gây thương tổn đến cô.

Anh liếc nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Phó Tự Hi, sau đó cầm lấy tay cô, thay đổi khẩu khí nhẹ giọng hỏi: “Người tên Tả Phóng đó là ai?”

Phó Tự Hi lúc này cảm thấy mình đã thực sự an toàn nên cũng buông tay đang che ngực xuống: “Anh ta nói ngày trước ở tầng trên nhà tôi, còn đến nhà tôi ăn cơm nữa!”

“Nên em đã đáp ứng với hắn?”

“Khi Tự Nhạc và tôi đi mua sắm, anh ta còn giúp xách đồ nữa cơ!”

“Phó Tự Nhạc đã gặp qua hắn?”

“Ừ, Tự Nhạc còn nói anh ta là người dự bị.” Ngập ngừng một hồi, cô lại hỏi: “Hạ Khuynh Hạ Khuynh, người dự bị là gì vậy?” Cô còn nhớ ban nãy khi Tả Phóng nói chuyện với Hạ Khuynh cũng sử dụng từ này.

“Chính là một người dư thừa.” Anh không kiên nhẫn mà giải thích.

“Vậy sao... nhưng anh ta là bạn của tôi mà!”

Anh hừ lạnh một tiếng lại càng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Phó Tự Hi: “Vậy còn tôi thì sao?”

“Anh là anh tiểu Hạ.”

“Ngoan lắm, anh trai em gái thì phải yêu thương và ở bên cạnh nhau cả đời.” Thằng ranh con Tả Phóng kia cũng sử dụng không ít thủ đoạn để lừa cô nhóc này, vậy thì để xem ai sẽ là người chiếm thế thượng phong.

“...Cả đời...” Phó Tự Hỉ nghiền ngẫm từ này một hồi lâu, sau đó khuôn mặt trở nên vui mừng; “Hạ Khuynh, anh sẽ ở bên tôi thật sao?”

Cảm nhận được niềm vui lộ rõ của Phó Tự Hỉ, vì thế cảm xúc của anh cũng có chút vui vẻ lạ lùng: “Đúng vậy, tôi sẽ ở bên cạnh một bé heo nhỏ cả đời, sao nào, có hạnh phúc không?”

Hạ Khuynh lại thừa dịp khi dễ cô: “Bé heo nhỏ đó chính là em.”

“Tôi không phải là bé heo nhỏ!!!”

“Không phải nhỏ thì lớn, cho em tùy ý chọn một cái.”

“Ách... vì sao anh lại gọi tôi là bé heo nhỏ...” Cô ù rũ.

Hạ Khuynh mờ ám liếc nhìn ngang dọc thân thể Phó Tự Hỉ: “Em béo như vậy thì không phải là bé heo sao?”

“Haizz... Hạ Khuynh anh nói xem vì sao tôi lại béo như vậy chứ...”

“Vì em rất đáng yêu.”

Ông nói gà bà nói vịt, bất quá cô nghe xong cảm thấy thật vui vẻ. Rất nhiều người đã khen cô đáng yêu, ngay cả Hạ Khuynh cũng cho rằng cô rất đáng yêu, hì hì...

“Hạ Khuynh Hạ Khuynh, tôi là bé heo nhỏ. Anh là anh trai, vậy anh là bé heo lớn nhé.”

“...” Trên gáy Hạ Khuynh nổi ba vạch đen “Tôi không béo như em.”

Phó Tự Hỉ nghe như vậy thì ngập ngừng, sau đó lẳng lặng quan sát Hạ Khuynh mất một lúc lâu, như nhớ đến chuyện gì vừa cười vừa nói với anh: “Xì, phía dưới của anh còn béo hơn cả của tôi!”

“...” Ánh mắt hẩn chột lóe tia sáng: “Em vẫn nhớ rõ như vậy sao?”

“Ừ, cái của anh phồng to, còn của tôi thì trống không.”

...

Hai người anh một câu em một câu tán gẫu mãi đến cửa khu biệt thự thì Hạ Khuynh buộc phải chấm dứt chủ đề này.

Trong mắt bọn họ đó là tình thú nhưng để người ngoài nghe được chỉ sợ người ta lại nghĩ anh đang giở trò quấy rối Phó Tự Hi.

“Được rồi được rồi, trẻ em không được phép thảo luận vấn đề này khi ở nơi công cộng, em tạm thời khép miệng lại cho tôi.”

Phó Tự Hi tuy chỉ hiểu được đoạn sau nhưng cũng ngoan ngoãn im lặng.

“Tự mình đến phòng ngồi đợi tôi.” Sau đó Hạ Khuynh đến phòng chứa quần áo của Lương San tìm một cái mũ rộng vành đi biển.

Sau đó anh đi đến phòng Phó Tự Hi thì nhìn thấy cô đang bế Đại Hùng ra ngoài ban công phơi nắng.

Mãi đến bây giờ Hạ Khuynh mới có thể chiêm ngưỡng được đôi chân trần của cô. Tốt lắm, không phải dạng gầy tong teo như hai cây que. Mặc dù có tí thịt nhưng bắp chân vẫn thon dài quyến rũ.

Phó Tự Hi là loại người chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn mà có thể bảo dưỡng được vóc dáng mềm mại gợi cảm như thế đúng là kì tích.

Anh ngồi trên giường, ngoắc tay với cô: “Phó Tự Hi, kéo rèm cửa lại rồi đi qua đây nào.”

Phó Tự Hi vâng một tiếng, đặt Đại Hùng xuống ghế mây ngoài ban công sau đó đi kéo rèm cửa lại rồi đi vào, nhìn thấy trên tay Hạ Khuynh đang cầm một cái mũ.

“Cái mũ này to thật nha!”

Hạ Khuynh kéo tay Phó Tự Hỉ ngồi xuống giường: “Ánh mặt trời ở đây thật là độc hại, em tự xem xem chỉ mới phơi nắng một ngày mặt đã đen nhem như vậy rồi.”

Phó Tự Hỉ cái hiểu cái không cũng gật đầu.

Anh để cái mũ sang một bên, rồi kề sát lấy tay véo lên hai má cô: “Ngày mai bảo đảm sẽ biến thành than.”

“Ừ ừ.” Cô nhìn hẩn ngây ngô cười.

Hạ Khuynh bị cô nhìn như vậy thì bắt đầu động tình, cúi đầu ngậm lấy đôi môi nhỏ xinh, cái lưỡi như một con rắn len lỏi tiến sâu vào bên trong...

Phó Tự Hỉ đã quen với việc Hạ Khuynh đôi khi hứng lên mà ‘ăn’ nước bọt của mình. Cô cảm nhận được khoang miệng anh luôn thoang thoang một hương thơm the mát, thật sự rất hấp dẫn, tuy nhiên cô vẫn không dám ‘cắn’ trả lại anh.

Sau khi bị hôn đến đầu óc choáng váng, đến khi lấy lại tinh thần thì cô phát hiện mình đang bị Hạ Khuynh áp đảo nằm yên trên giường.

Hạ Khuynh thở hển hển chôn mặt vào gáy Phó Tự Hỉ, đợi một lúc sau bình tĩnh lại thì ngẩng đầu lên: “Vết thương đã khỏi hẳn chưa?”

“À vẫn còn hồng hồng...”

“Cho tôi xem xem.” Tay Hạ Khuynh tiến vào quần áo cô, bàn tay mát lạnh áp vào da thịt ấm áp của Phó Tự Hỉ, dọc theo đường cong hướng dần lên trên.

Thật ra bây giờ anh cũng không định ‘xơi tái’ cô mà chỉ muốn an ủi bản thân một chút...

Trước đây kiềm chế không chạm vào cô vì anh sợ hai chữ ‘trách nhiệm’. Hiện tại đã mang ý niệm đối với Phó Tự Hỉ, anh càng không thể

tùy tiện chạm vào cô.

Phó Tự Hỉ đối với những chuyện nam nữ hoàn toàn đơn thuần không hiểu gì cả, nếu như anh hành động sơ suất, chỉ sợ gây tổn thương đến cô.

Hạ Khuynh rất hy vọng lần đầu tiên của cô sẽ mang đến một trải nghiệm tuyệt đẹp cho bọn họ, Phó Tự Hỉ sẽ cam tâm tình nguyện trao cả tâm hồn lẫn thể xác trọn vẹn cho mình...

Phó Tự Hỉ lẳng lặng nhìn Hạ Khuynh đang nằm úp sấp trên người mình, cô cảm thấy hôm nay anh trông thật kì lạ, chẳng giống với dáng vẻ thường ngày.

Hơn nữa thật là kì quái—— bàn tay anh nhiệt độ không hề cao nhưng mỗi khi nó len lỏi đến nơi nào trên cơ thể cô thì nơi đó trở nên nóng bừng.

Hạ Khuynh mở vạt áo của cô ra, sau đó gần như bị nước bọt của chính mình làm nghẹn “Bộ nội y này...”

Anh ho khụ khụ: “...không lẽ là của Phó Tự Nhạc mua cho em?”

Kiểu dáng quá gợi tình rồi, màu sắc thật rực rỡ...

Phó Tự Hỉ bị anh nhìn chăm chăm như vậy nên có chút mất tự nhiên, vụng về lấy tay che hai mắt của anh: “A a a không có gì đáng xem đâu! Anh đừng nhìn đừng nhìn...”

Hạ Khuynh bắt được tay cô, cầm lên hôn vào lòng bàn tay cô nhưng tầm mắt vẫn dán chặt lên bộ nội y gợi cảm kia.

Thật ra ngày đó khi đi mua sắm do Phó Tự Nhạc đang vội, lại không còn bộ nào vừa size của Phó Tự Hỉ nên bất đắc dĩ hai người mới chọn bộ nội y trước mắt này. Phó Tự Nhạc nghĩ rằng dù gì cũng chỉ hai chị em mới nhìn thấy thôi nên cũng không để ý đến vấn đề này nữa.

Trước đây anh hay nhìn thấy Phó Tự Hỉ thường mặt nội y kiểu dáng đơn giản, màu sắc cũng thanh điệu. Anh đang suy nghĩ có nên bắt cô thay một bộ quần áo khác không? Nghĩ đến điều đó Hạ Khuynh bỗng nhiên trào lên một cơn tức giận kì lạ, bản thân khi trông thấy cũng muốn phát hỏa thì nói chi đến người khác... đồng thời trong đầu anh cũng vẽ nên hình ảnh khi Phó Tự Hỉ diện nội y tình thú thì sẽ hấp dẫn mê người đến dường nào...

Vừa mới bắt đầu nảy sinh ra ý nghĩ bất lương, Hạ Khuynh bỗng giật mình thầm nhắc nhở bản thân tạm thời mang tâm ma lãng xuống, quay lại vấn đề chính.

Anh quan sát qua loa vết thương gần như lành hẳn ở trước ngực Phó Tự Hỉ, dấu hôn đã tan hết tuy nhiên những chỗ bầm tím vẫn còn hồng hồng. Không nhịn được, Hạ Khuynh cúi xuống dùng môi hôn nhẹ lên hai luồng đầy đà.

“Nhột nhột...” Phó Tự Hỉ giãy nhẹ phản ứng tránh né môi anh.

Cuối cùng Hạ Khuynh vùi cả mặt vào bầu ngực của cô, hôn hít chán chê sau đó thỏa mãn mới ngời dậy ôm cô vào lòng.

“Tôi có đem thuốc bôi đến đây, tối nay sẽ mang qua thoa cho em nhé.”

“Vâng.”

Hạ Khuynh cũng không dám cùng Phó Tự Hỉ trai đơn gái chiếc tiếp tục ở chung một phòng vì vậy bèn đội mũ cho cô sau đó dắt cô trở lại bãi biển.

.....

Thời điểm đến nơi, Tả Phóng đã không còn ở đây.

Lương San nói rằng sau khi nghe một cuộc điện thoại thì Tả Phóng vội vàng rời đi, chỉ bảo rằng sẽ trở về trước giờ cơm chiều.

Trong lòng Hạ Khuynh chỉ mong Tả Phóng vĩnh viễn đừng xuất hiện.

Còn Phó Tự Hỉ đối với việc Tả Phóng rời đi thì có chút thất vọng, nhưng sau đó rất nhanh vui vẻ trở lại: “Hạ Khuynh Hạ Khuynh chúng ta cùng đi kiếm thêm nhiều thiệp nhiều cây quạt nhỏ, đẹp lắm nha!”

“Được chúng ta cùng đi, nào đi thôi!” Trước mặt Lương San, Hạ Khuynh vẫn giữ thái độ không mặn không nhạt đối với Phó Tự Hỉ, người khác nhìn vào sẽ không nhận thấy bất kì điều gì kì lạ.

Anh biết rõ mẹ là điển hình của loại người vừa nhìn thấy gió thì sẽ bảo nó là mưa.

Sau khi nhận thức được tâm tư của bản thân, anh không muốn lại thêm một lần vô tình gây tổn thương đến Phó Tự Hỉ.

Anh nghĩ rằng, ở một phương diện nào đó, trực giác của Phó Tự Hỉ rất nhạy bén và sâu sắc, ai thật sự đối xử tốt với cô, những ai cố ý trêu chọc kì thị cô, cô đều biết rất rõ.

Vì vậy so với việc giang tay độc chiếm thì từ từ mà chinh phục trái tim Phó Tự Hỉ, khiến cô cũng phải lòng mình là một thành tựu hết sức to lớn. Mà điều kiện tiên quyết đó chính là: mẫu thân đại nhân kiêm lão yêu bà nhà anh đừng bao giờ nhúng tay vào việc này.

Lương San tuy cảm thấy hai người bọn họ trở nên thân thiết hơn nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, lại càng chẳng dám nghĩ đến chuyện kinh thiên động địa không thể tin được kia. Ngồi đợi một hồi bà cũng mệt nên ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

.....

Phó Tự Hỉ sau khi nhặt được một cái vỏ sò khá đẹp thì bỏ vào một cái túi rồi quay sang nhìn Hạ Khuynh, vẻ mặt chần chờ.

Hạ Khuynh nhìn thấy vẻ mặt của cô thì phì cười: “Có chuyện gì mau nói.”

“Cây quạt nhỏ này tôi sẽ mang về tặng cho Tự Nhạc.” Đầu tiên Phó Tự Hỉ chỉ chỉ vào cái vỏ sò trong túi sau đó mấp mấy môi, cũng chẳng dám nhìn thẳng vào mặt Hạ Khuynh, nhỏ giọng hỏi: “Hạ Khuynh anh có thích cây quạt nhỏ này không, tôi sẽ tặng cho anh.”

Hạ Khuynh nở nụ cười: “Rất thích.”

Nhìn thấy nụ cười của anh, cô có chút ngạc nhiên vui sướng, thật không nghĩ đến việc anh cũng thích nó: “Nếu anh thích, tôi lại đi tìm thêm một cái cho anh nhé.”

Thật ra cô chẳng có vật gì quý giá, cái vỏ sò này tuy rằng là đồ nhặt được, nhưng đối với Phó Tự Hỉ mà nói, đây là phần thưởng dành cho thành quả lao động của mình.

Hạ Khuynh trông thấy cô nàng cúi đầu mắt dáo dác, tay đào cát tìm kiếm vỏ sò cho mình, miệng cười cười hi hi ha ha.

Anh biết rõ vì sao cô lại vui vẻ như vậy. Trong thâm tâm của Phó Tự Hỉ luôn tích tụ rất nhiều cảm giác tự ti mặc cảm. Cô không được đi học, không được tiếp thu văn hóa tri thức, cũng chẳng đi ra ngoài làm việc. Một vòng lẩn quẩn như thế khiến cô luôn có cảm giác như mình đang làm gánh nặng cho người khác, muốn báo đáp nhưng cũng đành bất lực.

Nhưng trong mắt Hạ Khuynh, sự ngây thơ lương thiện, tấm lòng chân thành của cô chính là món quà trân quý nhất không gì có thể so sánh được. Mặc dù quá khứ anh đã luôn xem thường, đối xử tệ với cô, nhưng khi đối mặt với anh cô luôn ở trạng thái chân thật nhất, thật thà đến nỗi luôn bị anh trêu ghẹo đùa bỡn.

....

Một lúc sau, Phó Tự Hỉ lạch bạch chạy về, vẻ mặt hơi e thẹn xòe tay lấy ra vài cái vỏ sò màu sắc rực rỡ khoe với anh: “Hạ Khuynh Hạ Khuynh, tôi

tìm được mấy cái đẹp lắm nhé, cho anh hết tất cả luôn, có được không, hi hi.”

Hạ Khuynh cầm lên một cái vỏ sò cười nhẹ: “Quả thật rất đẹp, tôi quyết định sẽ thu nhận nó.”

“Hay quá!” Ban đầu cô hơi sững sốt, sau đó rất nhanh chuyển sang vẻ mặt vui mừng phấn khởi.

Anh bỏ mấy cái vỏ sò còn lại vào túi quần, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phó Tự Hỉ, nở một nụ cười thật mê người: “Cảm ơn về món quà của em, tôi rất vui.”

Chương 30

Phó Tự Hỉ thì thầm trả lời Hạ Khuynh: "Tôi cũng rất vui" rồi vẻ mặt trở nên vô cùng phấn khởi.

Đến giờ cơm chiều, Tả Phóng quả nhiên đã trở lại.

Hai người đàn ông gặp nhau, sắc mặt người nào cũng trở nên nặng nề.

Lương San đề nghị đi ăn hải sản, vì thế cả đoàn người bèn đến nhà hàng hải sản. Bởi vì đây là khu du lịch thu hút du khách, tay nghề đầu bếp ở nhà hàng này cũng không tồi nên cả nhà hàng chật kín khách. Lúc bọn họ đến nơi, phòng bao đã không còn chỗ.

Lương San và Hạ Khuynh định ngồi bàn ăn dưới đại sảnh, nhưng Tả Phóng lại lo lắng đến vấn đề ăn uống của Phó Tự Hỉ nên đề nghị: "Không bằng ngày mai chúng ta lại đến, tìm một gian phòng riêng yên tĩnh thì tốt hơn."

"Muốn ăn hải sản ngon chỉ có nhà hàng này là tươi ngon nhất." Lương San nói: "Nếu không thì hỏi Tự Hỉ muốn ăn cái gì."

Hạ Khuynh nhẹ nhàng vuốt tóc Phó Tự Hỉ: "Phó Tự Hỉ, em rất thích ăn cá biển đúng không?"

Phó Tự Hỉ gật đầu.

"Vậy ra đại sảnh đi. Chúng ta không sao cả." Lương San cười nhìn Tả Phóng.

Tả Phóng đành phải đáp ứng.

Lúc chọn chỗ ngồi, Tả Phóng cố ý để Phó Tự Hỉ ngồi ở góc khuất phía trong.

Hạ Khuynh lạnh lùng quan sát rồi đột nhiên nghĩ đến cái gì, anh châm chọc: "A, cô ấy không thích ngồi vị trí đó đâu."

Tả Phóng giận tái mặt.

Trước khi đến đây Hạ Khuynh có hỏi Phó Tự Hỉ một số chuyện liên quan đến hai người. Phó Tự Hỉ thật thà kể lại lung tung không theo thứ tự, nhưng anh đã nắm được một số chuyện đại khái.

Bất quá đối với người hàng xóm Tả Phóng này, cô ấy hoàn toàn không có ấn tượng.

Tên Tả Phóng này nếu thật sự trước kia từng có tình cảm với Phó Tự Hỉ, thế thì tại sao những lúc cô ấy bị người khác ức hiếp lại không ra mặt bảo vệ cô ấy. Phó Tự Hỉ vốn định ngồi ở góc mà Tả Phóng an bài cho mình, nhưng Hạ Khuynh thản nhiên thốt ra một câu: "Phó Tự Hỉ, ngồi bên cạnh tôi."

Anh nói xong lại thấy cô nàng vẫn trước sau ngậy ngốc, khề nhướng mày.

Phó Tự Hỉ lập tức liền nhận ra ý tứ uy hiếp của anh, nên không dám không tuân theo.

Tả Phóng đứng đối diện Hạ Khuynh, ánh mắt sắc bén quan sát anh.

Hạ Khuynh thản nhiên ngồi xuống, cánh tay thon dài khoác lên lưng ghế tựa của Phó Tự Hi, khiêu khích nhìn lại Tả Phóng.

Nhìn theo góc độ chỗ của Tả Phóng, Phó Tự Hi giống như đang bị Hạ Khuynh nửa ôm nửa khoác vai.

Hạ Khuynh đặc biệt chọn vị trí nổi bật, là anh cố ý.

Tả Phóng biết Hạ Khuynh muốn nói với mình, anh ta đã đánh dấu chủ quyền với Phó Tự Hi.

Giữa bầu không khí nguy hiểm như vậy, Lương San mờ mịt cũng nhận thấy hình như có gì đó không thích hợp...

Hai người đàn ông một đứng một ngồi, bà dường như còn cảm nhận được lửa giận sát khí lan tỏa khắp nơi... Đây, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?!

Nghĩ nghĩ bà lên tiếng giảng hòa. "Nhanh ngồi xuống rồi chọn thức ăn, nơi này đông khách có thể họ phục vụ sẽ chậm."

Tả Phóng trầm mặc ngồi xuống.

Hắn nghĩ Phó Tự Hi vốn chính là một con thỏ trắng ngây ngô, với tình hình ban nãy thì làm sao hắn lại không nhận ra cô đang bị Hạ Khuynh bắt nạt. Nhưng chính mình nhận ra là một chuyện, nhưng khi đối diện với người đàn ông có đôi mắt âm ngoan sắc lạnh trước mặt này, quả thật khiến hắn có chút không được tự nhiên.

Ban đầu hắn chỉ nghĩ mọi chuyện sẽ từ từ tiến triển, nước chảy đá mòn, nhưng đến khi Hạ Khuynh xuất hiện lại làm cho hắn có cảm giác rằng dù có bao nhiêu thời gian cũng chỉ là vô ích.

Hạ Khuynh luôn tỏ ra khí thế như một người chiến thắng, rõ ràng anh ta đã xem Phó Tự Hỉ là vật trong túi của mình.

Tả Phóng lại liếc nhìn Phó Tự Hỉ tỏ vẻ trầm tư chuyện gì.

Hắn cũng chẳng có phản ứng gì quá mạnh, quan hệ của hắn cùng Phó Tự Hỉ không hề giống như cách mà Hạ Khuynh đối xử với cô ấy.

Bất quá hắn cảm thấy, quan hệ của Hạ Khuynh và Phó Tự Hỉ có thật sự là loại đó không thì hắn không thể nắm chắc được.

Và đương nhiên hắn cũng nhìn ra, Lương San đang cố ý muốn tác hợp cho mình và Phó Tự Hỉ. Thời điểm ngay tại bãi biển, bà luôn tận lực tạo ra không gian riêng tư cho bọn họ.

Việc này có thể thấy được, Hạ Khuynh đối với chính mẹ của anh ta cũng không hé ra một lời.

Hơn nữa, Hạ Khuynh là con trai độc nhất, người vợ tương lai của anh ta sẽ cùng anh ta gánh vác trách nhiệm gia tộc, lấy chỉ số thông minh của Phó Tự Hỉ, dĩ nhiên sẽ không nằm trong hàng ứng cử viên được chọn.

Đương nhiên, điều này cũng chẳng thể thuyết phục việc Hạ Khuynh sẽ chấp nhận từ bỏ Phó Tự Hỉ. Ít nhất theo thái độ trước mắt của anh ta, chắc chắn sẽ không buông tha.

Hạ Khuynh cầm thực đơn hỏi Phó Tự Hỉ muốn ăn cái gì. Phó Tự Hỉ cũng bắt chước nhìn hình ảnh và dòng chữ trong quyển menu rồi chỉ chỉ trỏ trỏ.

Anh cũng không gọi tất cả những món mà Phó Tự Hỉ đã chọn, tuy nhiên sắc mặt lần giọng điệu đều trở nên dịu dàng hơn so với ban nãy.

Phó Tự Hỉ không hề kén ăn nên cũng sẽ không để ý này nọ.

Lúc thức ăn được dọn nên, Hạ Khuynh lại xoa xoa đầu Phó Tự Hỉ như cún con: "Cá biển mang tính hàn nên em đừng ăn nhiều quá."

"Vâng, nhưng anh đừng kéo tóc tôi nữa nhé..." Phó Tự Hỉ cảm thấy anh lúc nào cũng thích bắt nạt mình, lúc thì cắn, khi thì véo bầy giờ còn có cả túm tóc nữa.

Hạ Khuynh cắt ngang lời nói của cô, bực dọc thu tay về rồi khẽ lườm con thỏ trắng ngu ngốc này một cái.

Đúng là không có tình thú!

Trong lúc ăn cơm, Lương San lại cảm thấy có chút không thích hợp.

Hạ Khuynh và Tả Phóng thật sự có nhiều điểm quái dị, nhìn cứ như đang đối chọi gay gắt với nhau.

Thái độ của Hạ Khuynh đối với Phó Tự Hỉ rất tốt nhưng cũng không có vẻ đặc biệt quan tâm, cái này không cho cô ăn, cái kia cũng không cho ăn, lại còn luôn giáo huấn cô ăn quá nhiều sẽ bị béo phì.

Lúc Phó Tự Hỉ đang ăn gạch tôm hùm, lại nghe được lời này, quay đầu nhìn Hạ Khuynh, miệng khẽ mếu máo, đôi mắt rưng rưng ủy khuất, từ lúc mẹ mất, đến giờ cô chưa được ăn món này mà!

"Thôi nào, chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, con cũng đừng làm khó Tự Hỉ chứ, để nó vui vẻ thoải mái một chút đi."

"Mẹ, cô ấy đã ăn rất nhiều." Hạ Khuynh vốn không định ngăn cản mà để cô ăn thỏa thích. Nhưng Phó Tự Hỉ này sức ăn thật quá kinh người, anh thật lo lắng đến việc người ngoài khi nhìn vào cái tướng ăn của cô sẽ cười nhạo đến rụng răng mất.

Phó Tự Hỉ nhìn thấy Hạ Khuynh ngăn cản cũng không dám ăn tiếp, buồn bã cúi đầu.

Lương San nhìn thấy bộ dáng đáng thương của Phó Tự Hi, có chút không đành lòng nên nói với cô: "Không sao đâu con, cứ ăn thỏa thích, mặc kệ nó."

Hạ Khuynh hỏi Phó Tự Hi: "Em chưa ăn no?"

Phó Tự Hi khẽ gật đầu.

Hạ Khuynh có chút ảo não, dạ dày của cô bé này bị thủng đày hay sao chứ! Anh chậm rãi nói: "Nhưng không được tiếp tục ăn nữa, chốc nữa tôi sẽ dắt em đi ăn cơm."

"Vâng." Phó Tự Hi không dám ý kiến, dù sao cơm cũng có thể ăn no.

Lúc này, Tả Phóng cầm một đĩa đồ đầy thức ăn đẩy đến trước mặt Phó Tự Hi, âm thanh nhẹ nhàng: "Hạ tiên sinh, cô ấy muốn ăn thì cứ để cô ấy ăn. Nếu anh cứ dùng thái độ này đối với cô ấy thì tôi cảm thấy quả thật không ổn."

"Tôi sẽ mang cô ấy đi ăn cơm sau." Hạ Khuynh lạnh lùng nhìn chằm chằm cái đĩa đồ ắp hải sản, vẻ mặt khinh thường. Hẳn đối xử với người con gái của mình thế nào cũng không đến lượt Tả Phóng có quyền xen vào.

Phó Tự Hi ngẩng đầu nhìn hải sản trong đĩa, tỏ vẻ thèm thuồng.

Lương San nghĩ con trai mình đang cố ý làm khó Phó Tự Hi: "Con thật là, Tự Hi hiếm khi nào được đi ra ngoài chơi, nhường nhịn nó một chút đi chứ."

Hạ Khuynh giật giật khóe miệng, trực tiếp hỏi nhân vật chính: "Phó Tự Hi, tự em nói xem muốn ăn cái gì?"

Phó Tự Hi trở mặt ngạc nhiên, tại sao ánh mắt của ba người đột nhiên đều chuyển về hướng mình.

Cô rụt rè khẽ liếc nhìn Hạ Khuynh, không nói lời nào.

"Con đừng dọa Tự Hi." Lương San nhìn thấy Hạ Khuynh sắc mặt lãnh đạm, lên tiếng nói: "Tự Hi, con thích ăn cái gì thì cứ ăn thỏa thích."

Phó Tự Hi nghĩ nghĩ.

Cơm thường xuyên được ăn còn cá biển thì không. Vì thế thành thực trả lời: "Con muốn ăn... hải sản." Bất quá thanh âm càng lúc càng nhỏ.

Hạ Khuynh nghe xong không để ý đến cô, hất mặt sang chỗ khác.

Ăn ăn ăn, suốt ngày không ăn thì ngủ. Làm sao anh lại có thể thích con lợn này chứ!

Phó Tự Hi biết Hạ Khuynh đang tức giận, bởi vì cô không nghe lời anh. Nhưng phu nhân và Tả Phóng đều bảo cô ăn cá, còn cô cũng muốn ăn cá nữa mà...

Phó Tự Hi lẳng lặng ăn thức ăn trong cái đĩa, sau đó khẽ liếc trộm Hạ Khuynh, xem xem anh đã nguôi giận chưa.

Nhưng anh vẫn chẳng thèm nhìn đến cô.

Cô ngấm nhìn sườn mặt nam tính của anh, có chút bất an, quyết định phải nghe lời anh: "Phu nhân, con còn muốn ăn cơm nữa."

Lời này vừa ra, Hạ Khuynh rốt cục cũng quay đầu nhìn Phó Tự Hi: "Không được ăn nữa!"

Ăn nhiều như vậy không biết dạ dày có tiêu hóa hết không đây.

"Được được." Phó Tự Hi nhìn thấy Hạ Khuynh cuối cùng cũng để ý đến mình, gật gật đầu buông bát đĩa, nhẹ nhàng nói: "Phu nhân, Tả Phóng, con không ăn nữa, no lắm rồi."

"Ăn no là được. Tự Hi ngoan lắm."

Lương San thật muốn túm đầu con trai ra tấn cho một trận, rõ ràng buổi chiều còn cảm thấy nó đối xử với Phó Tự Hi rất hòa hợp, vậy mà lúc trên bàn cơm lại trái tính trái nết như vậy.

Tính tình này cũng không biết là giống ai a!

Tả Phóng nhìn thấy Hạ Khuynh nói gì thì cô đều ngoan ngoãn nghe lời, trong lòng vừa thất vọng vừa tức giận.

Cái gọi là kì nghỉ, vậy mà đến khi Hạ Khuynh xuất hiện, hẳn muốn gần gũi Phó Tự Hi một chút cũng thật khó khăn.

Nếu hẳn không tình cờ lại gặp Phó Tự Hi, có lẽ bây giờ hẳn đang vi vu với một cô nàng khác rồi.

Từ lúc gặp lại cô, bao nhiêu chấp niệm lẫn khát vọng lại lặng lẽ dâng lên.

Khát khao ập đến mới phát hiện không chiếm được, vì thế trong lòng hẳn cảm thấy một cỗ ức chế ủa đến, vừa bất mãn vừa tức giận.

Hạ Khuynh trông Phó Tự Hi hôm nay chơi cả một ngày đã có vẻ mệt mỏi, phải cần đi nghỉ sớm nên lên tiếng muốn trở về.

Lương San và Phó Tự Hi nói lời tạm biệt với Tả Phóng, Hạ Khuynh lạnh lùng đứng đợi ở một bên.

Trên đường trở về, Lương San cảm thấy có chút không ổn, bèn dò hỏi Phó Tự Hi: "Tự Hi, con cảm thấy Tả Phóng như thế nào? Hai đứa ở chung cả ngày có cảm giác thế nào?"

Phó Tự Hi ăn ngay nói thật: "Rất tốt ạ, anh ấy còn kết bạn với con."

Lương San hài lòng, cười khanh khách: "Tốt lắm, vừa bắt đầu đã thành công được một nửa."

Hạ Khuynh đi theo sau hai người, sắc mặt lạnh như băng ở Nam cực.

Thời điểm trở lại biệt thự, Lương San quay đầu hỏi: "Con trai, phòng của con đã đưa Tự Hi sử dụng, vậy con ở phòng khác ư?"

"Con chọn phòng đối diện phòng khách lớn." Hạ Khuynh sắc mặt không hề tốt lên chút nào vẫn âm âm lạnh lạnh.

"Được." Lương San gật đầu, sau đó chuyển hướng sang Phó Tự Hi: "Tự Hi, con tắm nước ấm sau đó đi nghỉ sớm một chút."

"Vâng ạ, cảm ơn phu nhân." Phó Tự Hi tươi cười đi về phía phòng ngủ, sau đó nghĩ gì lại xoay đầu hỏi bà: "Phu nhân, ngày mai 8 giờ con lại thức dậy đúng không ạ?"

"Không cần đâu. Con cứ việc ngủ thoải mái, khi nào rời giường chúng ta lại đi du ngoạn."

"Được ạ, cảm ơn phu nhân hì hì."

Sau khi nhìn thấy Phó Tự Hi đi vào phòng, Hạ Khuynh cũng lấy lí do chân nhức mới trở về phòng mình.

Thế là, ai lại trở về phòng của người nấy.

Một lúc sau, anh đi đến trước cửa phòng Phó Tự Hi, gõ cửa nhưng không có phản ứng. Anh lại trở về phòng gọi điện thoại, cũng không có người tiếp.

Anh đoán Phó Tự Hi đang tắm, vì thế mới lấy điện thoại soạn một đoạn tin nhắn ——

‘Tôi mới là bạn trai của em.

Em là của tôi.’

Chương 31

Sau khi trở về phòng, Phó Tự Hi đi vào phòng tắm.

Dưới vòi sen ào ào, cô ngheu ngao ca hát, tâm trạng trông rất vui vẻ.

Một lúc sau, đột nhiên cảm thấy trên lưng có chút nóng rát, cô liền sờ soạng vài cái. Lại một hồi sau, khi chạm vào gãi gãi càng ngứa ngáy hơn, thật kì lạ, cô xoay người quan sát. Nơi bị ma sát ban nãy đã bị tróc một mảng da ửng đỏ. Phó Tự Hi có chút bối rối, cứ nghĩ đã bị muỗi cắn, lại gãi thêm vài cái, sau đó vết đỏ càng lan rộng, vùng bị tróc da càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Phó Tự Hi bị dọa cho vừa sợ vừa rối, vội vàng rửa lại bằng nước ấm, nhưng kết quả vẫn không khả quan. Đã vậy, vùng thắt lưng còn bị nổi vài nốt đỏ, cô nhìn chúng mà da đầu muốn run cả lên.

Nghĩ nghĩ thế nào, cuối cùng cô dùng khăn vải vàng lau sạch bọt nước rồi thay vào một bộ pyjama.

Phó Tự Hi bổ nhào lên giường, nằm duỗi thẳng, đệm giường ma sát vào lưng, nhưng cơn ngứa ngáy vẫn không dừng lại. Thở dài bất lực, trở mình ôm chầm lấy con gấu bông Đại Hùng.

Thật là ngứa ngáy! Khó chịu quá đi mất!

Không hiểu nguyên nhân tại sao lại như vậy, nghĩ nghĩ một hồi cô kích động ngồi dậy mò tìm di động.

Lúc này đầu óc Phó Tự Hi ong ong cả lên. Trong danh bạ chỉ lưu hai địa chỉ liên lạc, định bụng sẽ gọi cho Phó Tự Nhạc. Ngoài ra còn có một tin nhắn được gửi đến.

Cái tin nhắn kia của Hạ Khuynh, thật ra lúc này Phó Tự Hi vẫn chưa nhìn kĩ nội dung đã tạm ẩn nó đi.

Khi thanh âm đầu dây bên kia vang lên, cô khóc thút thít: "Hạ Khuynh..."

Chính cô cũng không biết tại sao mình lại gọi cho anh, nhưng cô rất tin tưởng Hạ Khuynh sẽ không bỏ mặc mình. Mặc dù vừa rồi anh tức giận với cô, nhưng sau đó vẫn lại đối xử với mình thật là tốt.

Hạ Khuynh sau khi gửi tin nhắn cũng ném điện thoại sang một bên rồi đi vào phòng tắm. Khi vừa mới bước ra, di động liền vang lên.

Nhìn thấy người gọi đến là Phó Tự Hỉ, tâm trạng anh liền trở nên vui vẻ. Không ngờ khi vừa nhắc máy, chưa kịp lên tiếng trêu chọc cô nàng thì đã nghe bên kia truyền đến âm thanh khóc nức nở.

Hạ Khuynh cảm thấy bồn chồn không yên: "Em bị sao vậy?"

Phó Tự Hỉ khịt khịt mũi cố nén tiếng khóc "Em bị muỗi đốt, rất nhiều nốt đỏ ... rất ngứa... thật khó chịu..."

Anh vừa nghe cô miêu tả triệu chứng, trong đầu lo lắng nghi ngờ có phải cô đã bị dị ứng với hải sản? Vì thế mới vội vàng nói: "Em mở cửa, chờ anh đi qua rồi nói."

"Vâng."

Phó Tự Hỉ buông di động, bước xuống giường mở cửa chờ anh. Khi nhìn thấy anh, tâm tình cô bắt đầu đã yên tâm một chút nhưng hốc mắt vẫn ửng đỏ rưng rưng: "Hạ Khuynh, còn bị nổi nốt đỏ nữa, xem này, thiệt nhiều thiệt nhiều..."

Hạ Khuynh bắt lấy cánh tay của cô: "Đừng gãi nữa, để anh xem thử."

Anh đóng cửa khóa chốt, sau đó nhắc vạt áo của Phó Tự Hỉ lên. Đọc theo thắt lưng cô chỉ chit các nốt ban đỏ, nhìn có chút dọa người.

Phó Tự Hỉ khi nhìn thấy những nốt đỏ dày đặc kinh khủng như vậy, nước mắt liền ào ào tuông ra: "Huhu, vừa rồi không nhiều như vậy ... Vì sao lại trở nên nhiều như vậy..."

Hạ Khuynh nhẹ nhàng lau nước mắt, dỗ dành cô: "Ngoan, đừng khóc, chắc là bị dị ứng do ăn hải sản, anh đi lấy thuốc cho em."

"Hạ Khuynh, em sợ lắm..." dọc khắp người toàn nổi đỏ, Phó Tự Hỉ cảm thấy thật kinh khủng.

Hạ Khuynh ôm cô vào lòng, nhè nhẹ vỗ về: "Không sợ. Không có việc gì đâu, uống thuốc xong thì sẽ khỏi. Có anh ở đây, em chờ anh trở lại nhé."

Cô gật đầu tin tưởng anh: "Hạ Khuynh, anh trở về mau nhé."

Hạ Khuynh trước khi đi còn dặn dò: "Không được gãi nữa, càng gãi thì sẽ càng ngứa."

Phó Tự Hỉ lại gật đầu: "Không gãi, em chờ anh."

Hạ Khuynh đi ra ngoài tìm được cái tủ thuốc, cầm một vỉ thuốc dị ứng và một lọ cao bạc hà, sau đó đi vào phòng bếp lấy một ly nước ấm rồi trở về phòng.

Phó Tự Hỉ ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, bởi vì rất ngứa mà không dám gãi nên cô xoắn xít cả lên để cơ thể ma sát với quần áo giảm bớt cơn ngứa ngáy.

Hạ Khuynh trở vào phòng, đặt thuốc lên tủ đầu giường rồi vỗ nhẹ lưng cô: "Như vậy còn ngứa nữa không?"

"Ừ. Hạ Khuynh, sao lại đánh em? Vẫn còn ngứa lắm..."

Anh lại vỗ vài cái, sau đó đưa thuốc cho cô: "Nào. Em uống thuốc trước đi rồi anh sẽ bôi thuốc."

Phó Tự Hỉ vâng lời uống thuốc, sau đó lại ngước mắt lên hỏi anh: "Hạ Khuynh, vì sao em lại bị như vậy?"

"Tại vì em tham ăn." Nói thì nói như vậy, nhưng ngữ khí của Hạ Khuynh rất ôn hòa: "Cá biển rất hung dữ, do em ăn nhiều như vậy nên nó

mới không vui đấy."

Phó Tự Hỉ ngây người: "Ừ, chúng nó hung dữ thật!"

Hạ Khuynh ừ một tiếng, đỡ cô nằm xuống.

Phó Tự Hỉ thuận theo nằm xuống, chủ động nhấc vạt áo nhưng không dám đối mặt với mấy cái nốt ban đỏ.

Cô cảm thấy có Hạ Khuynh bên cạnh thật tốt, anh lại càng không sợ những nốt đỏ đáng sợ này.

Hạ Khuynh nhìn thấy cô tự nhiên mở toang cả áo ra, chột dưng động tác, trên ngực Phó Tự Hỉ vẫn còn dấu vết mờ mờ, đương nhiên đó là tác phẩm của anh, anh chỉ vào nơi đấy dè: "Chúng nó cũng bị ngứa à?"

"Không ngứa."

Sắc mặt anh đen thui: "Vậy thì che nó đi! Em kéo áo cao như vậy làm gì?!?"

Phó Tự Hỉ lại kéo áo xuống, uốn éo thắt lưng: "Hạ Khuynh, nhanh một chút, em rất ngứa ..."

Hạ Khuynh lại trầm mặc.

Biểu hiện này của cô... nếu đặt vào 'trường hợp kia' thì thật là kích thích...

Sắc mặt anh tỏ vẻ như không hài lòng: "Do chính mình tham ăn, bây giờ lại muốn anh đến hầu hạ em sao?"

Phó Tự Hỉ bĩu môi, dùng đôi mắt rưng rưng cực kì đáng thương nhìn anh.

"Ngoan nào, không được khóc, anh bôi thuốc cho em."

Phó Tự Hỉ cảm thấy thuốc mỡ lành lạnh, khi vừa bôi lên da thì không còn ngứa nữa. Nhưng một lát sau lại tiếp tục ngứa ngáy, thật là khó chịu.

Hạ Khuynh kiên nhẫn nhẹ nhàng thoa thuốc lên từng nốt ban đỏ chi chít khắp sau lưng của Phó Tự Hỉ.

Cảm nhận cơn ngứa dần triệt tiêu, bắt đầu trở nên dễ chịu hơn nhiều.

"Hạ Khuynh, hết ngứa rồi, thật thoải mái a ..."

"Khi nào thì em bị như vậy?"

"À, ban nãy lúc đi tắm í, đột nhiên vùng lưng nóng lên, vừa ngứa vừa rát."

"Không sao rồi, uống thuốc và bôi cao thì chốc nữa sẽ hết thôi. Em tự xem đi, tay gãi loạn cả lên làm tróc cả da đây này."

"Ừ đúng rồi, vì ban nãy khó chịu lắm không nhịn được mà, nhưng bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi." Phó Tự Hỉ ngược mắt nhìn anh.

Hạ Khuynh đối xử với mình thật là tốt!

Hạ Khuynh nhìn thấy cô đột nhiên cười ngây ngô, biết triệu chứng dị ứng đã được cải thiện, không nhịn được lại muốn trêu ghẹo: "Cô bé ngốc, cười cái gì?"

Phó Tự Hỉ cười hì hì: "Em không phải là cô bé ngốc. Mà này, Hạ Khuynh, anh nhìn thật là đẹp mắt."

Hạ Khuynh phì cười "... ngoài từ này ra thì em không còn từ gì nữa sao?"

"Hạ Khuynh, anh thật xinh đẹp."

"... vậy sau này cho em nhìn nhiều một chút."

"Được."

Hạ Khuynh đột nhiên nhớ đến cái gì bèn hỏi: "Ban này em có xem tin nhắn không?"

"Ách? Không có..." Phó Tự Hi lắc đầu, vội giải thích: "Lúc đó bị nổi nốt đỏ em hoảng sợ quá vội gọi cho anh nên..."

Hạ Khuynh quyết định làm rõ cho Phó Tự Hi hiểu được một số vấn đề nhạy cảm giữa nam và nữ, nếu không thì sớm muộn gì cũng có ngày cô nàng lại bị người khác lợi dụng.

"Phó Tự Hi, em biết bạn trai cái gì là sao?"

"Biết chứ." Cô gật gật đầu: "Là bạn tốt không rời xa nhau, giống như Tả Phóng vậy."

Vừa nghe đến cái tên Tả Phóng, anh lại bắt đầu không thoải mái, Hạ Khuynh hừ một tiếng: "Làm gì lại liên quan đến hẳn chứ, anh mới chính là bạn trai của em!"

"Ồ?" Phó Tự Hi thực kinh ngạc trở mắt nhìn anh: "Sai rồi, Hạ Khuynh là anh trai của em mà."

Hạ Khuynh nghiêm mặt nói: "Là bạn hay anh trai gì cũng được, Phó Tự Hi anh hỏi em, thế em có muốn mãi mãi được ở bên cạnh Hạ Khuynh không?"

Phó Tự Hi bắt đầu bối rối, thật không hiểu vì sao anh lại hỏi như vậy a...

"Em trả lời đi, bé heo nhỏ."

"Tất nhiên là muốn chứ... cả đời..." Phó Tự Hi vẫn còn nhớ rất rõ câu nói lúc ban chiều của anh.

Hạ Khuynh sau khi nghe xong, mặt tràn trề ý cười: "Bạn trai chính là người về sau sẽ ở bên cạnh em cả đời, là người đàn ông duy nhất của em,

người đó dĩ nhiên sẽ là anh."

Phó Tự Hỉ nhìn chăm chăm vào Hạ Khuynh.

Trong suy nghĩ của mình, dĩ nhiên Phó Tự Hỉ rất mong người mãi mãi ở bên cạnh mình sẽ là Hạ Khuynh, không phải là Tả Phóng xa lạ kia.

Không phải Tả Phóng đối xử với cô không tốt, nhưng cô cảm thấy anh ta so với Hạ Khuynh vẫn còn thiếu chút gì đó.

Lúc ở cùng Hạ Khuynh, Phó Tự Hỉ cảm thấy rất an tâm, rất hạnh phúc. Mặc dù có đôi khi thái độ của anh rất tệ, nhưng cô biết, chỉ cần mình ngoan ngoãn thì anh sẽ hết lòng mà bảo vệ mình.

Còn người Tả Phóng kia, thứ nhất cô không hề thân thuộc với anh ta, thứ hai nhìn thái độ của anh ta vẫn không lạnh không nhạt, rất bình thản. Chính vì như vậy mới khiến cô cảm thấy bất an.

Trước mặt Phó Tự Hỉ, Hạ Khuynh đều bộc lộ trạng thái tự nhiên nhất, khi vui vẻ, hay những khi tức giận anh đều không hề che đậy. Điều này chứng tỏ rằng anh không hề xem thường hay bài xích cô, hoàn toàn mở lòng với cô.

Tả Phóng thì hoàn toàn trái ngược. Ngoài mặt anh ta có vẻ bình thản, nhưng nội tâm rõ ràng mâu thuẫn. Phó Tự Hỉ luôn sợ bản thân vô tình chọc giận anh ta mà không hề hay biết, lúc nào cũng chỉ nhìn thấy một vẻ mặt tươi cười bình thản của anh ta.

Hạ Khuynh trông thấy cô ngẩng người, lại dò hỏi: "Em nghe hiểu không?"

"Vâng" Phó Tự Hỉ hồi phục tinh thần: "Bạn trai thì phải ở cùng bạn gái, Hạ Khuynh sẽ ở bên cạnh em cả đời. Hạ Khuynh là bạn trai của em."

"Bé heo nhỏ thật thông minh." Hạ Khuynh kiềm lòng không đập hôn chụt lên môi cô một cái.

Phó Tự Hỉ có chút xấu hổ. Trừ ba mẹ và Tự Nhạc thì chưa từng có ai khen cô thông minh. Vừa nghe Hạ Khuynh khen như vậy, cô rất vui vẻ nhưng vẫn tự hiểu được một số chuyện nên không khỏi ngượng ngùng.

"Nhớ kĩ, em là của anh, anh cũng sẽ là của em."

"Em nhớ rõ rồi!" Trong mắt cô tràn đầy ý cười.

Mặc kệ là anh trai hay bạn trai, chỉ cần người đó vẫn là Hạ Khuynh thì thật là tốt!

Hạ thiếu gia và em gái nhỏ tiểu Hỉ cuối cùng cũng chính thức xác lập quan hệ, lúc này tâm tình của anh rất tốt. Anh bảo Phó Tự Hỉ xoay người nằm úp sấp rồi lại tiếp tục thoa thuốc cho cô.

Phó Tự Hỉ nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của anh thì cũng vui lây, nhìn anh mà cười ngây ngô.

Hai người cũng chẳng nói gì cả, không khí thật yên tĩnh.

Qua một lúc, thuốc bắt đầu có hiệu quả, Phó Tự Hỉ bắt đầu cảm thấy không còn ngứa ngáy như trước nữa.

Trong bầu không khí tĩnh lặng, cô bắt đầu buồn ngủ, hai mí mắt lim dim sau đó chìm hẳn vào giấc ngủ...

Sau khi an bày ổn thỏa, Hạ Khuynh sửa lại quần áo chỉnh tề cho Phó Tự Hỉ, vỗ nhẹ vào cái mông nhỏ của cô: "Phó Tự Hỉ, em đúng là một con heo!"

Phó Tự Hỉ thật sự đã ngủ say nên chẳng có phản ứng.

Anh giúp cô điều chỉnh tư thế nằm ngứa trở lại, bàn tay còn thừa dịp xoa nắn cặp mông tròn đầy.

Vừa tròn vừa mềm mại, sờ vào thật thích.

Hạ Khuynh hài lòng nở nụ cười.

Anh mang con gấu bông Đại Hùng để vào bên cạnh Phó Tự Hi, đắp chăn cẩn thận, sau đó hôn phớt lên đôi môi đỏ thắm của cô.

"Chúc ngủ ngon, bé cưng của anh!"

Chương 32

Buổi sáng ngày hôm sau, Phó Tự Hi thức dậy muốn kiểm tra những nốt ban đỏ trên lưng xem đã tiêu hết chưa, vì vậy bèn lấy hết dũng khí nhắc vạt áo lên.

Vẫn còn một ít nốt đỏ li ti nhưng cũng đã lặn đi kha khá, hơn nữa cũng không còn cảm thấy ngứa ngáy nữa. Phó Tự Hi nhìn chúng mà muốn nổi cả da gà, nhanh tay kéo áo xuống.

Sau đó cô xoay người về hướng ban công, trong lòng thầm nghĩ không biết sau khi qua một đêm thì biển lớn có thay đổi không nhỉ?

Vì thế cô nằng ôm lấy Đại Hùng Bảo Bảo xuống giường chạy về hướng ban công.

Vừa mở cửa, một làn gió biển nhẹ nhàng lùa vào, trong lành thanh mát khiến Phó Tự Hi thích ý hít một hơi thật sâu.

Xa xa đường chân trời, ánh bình minh vừa ló dạng một màu đỏ rực. Dần dần, xuất hiện vài tia sáng vàng nhạt từ từ lóe sáng rồi nhuộm màu cả một vùng trời.

Phó Tự Hi nhìn vào con gấu bông cười thật vui vẻ: "Mẹ ơi, biển lớn sau khi thức dậy nhìn thật là đẹp mẹ nhỉ!"

Sau khi ngắm nghía thỏa thuê, Phó Tự Hi vào phòng tắm rửa soạn, rửa mặt.

Thời điểm thay quần áo, cô nàng nhắm tịt cả hai mắt, sau đó cầm lấy áo khoác, mau chóng mặc vào với tốc độ nhanh nhất có thể.

Một lúc sau, khi xong xuôi mọi việc, Phó Tự Hi cầm di động lên kiểm tra thì phát hiện hết pin. Vì vậy cô bèn lục bao hành lý tìm dây sạc và để di động lại trong phòng.

Khi ra khỏi cửa phòng, cô đang thầm xác định phương hướng để đi đến thì cửa phòng đối diện đột nhiên vang lên tiếng mở cửa.

Phó Tự Hi sửng sốt: "Hạ Khuynh, buổi sáng tốt lành!"

Hạ Khuynh không nhìn được véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Chào buổi sáng, lưng em còn cảm thấy ngứa nữa không?"

Phó Tự Hi lắc đầu, sau đó lại gật đầu: "Còn có một chút, nhưng em không dám nhìn đâu a..."

Nghe vậy anh nắm tay cô kéo vào phòng ngủ: "Vào phòng để anh kiểm tra một chút. Xem ra hôm nay em không thể ra ngoài phơi nắng nữa rồi."

Phó Tự Hi ngoan ngoãn nhắc vạt áo lên cho anh xem, sau đó nghi hoặc hỏi lại: "Vì sao em không thể đi phơi nắng vậy?"

"Bởi vì nóng thì sẽ càng ngứa."

Cô đã hiểu: "Hèn gì khi em dùng nước ấm để rửa nó thì càng ngứa càng cảm thấy ngứa a!"

"Ngu ngốc." Hạ Khuynh trông thấy những nốt mẩn đỏ đã được cải thiện thì lúc này mới nhẹ nhõm yên tâm, tay anh ôm eo Phó Tự Hi véo nhẹ vài cái.

Kết quả một lúc sau nghe được tiếng rên khẽ của Phó Tự Hi. Hạ Khuynh bị âm thanh gợi cảm này làm cho mê muội.

Anh ôm chặt thắt lưng cô, bế lên ép sát vào tường, sử dụng đầu lưỡi cạy hai cánh môi nhỏ xinh di chuyển sâu vào bên trong, trần trọc liếm mút.

Nụ hôn lần này mang đậm hương vị sắc tình.

Hai người gấn bó như môi với răng, dây dưa quăn quít phát ra âm thanh ái muội khiến cho Phó Tự Hỉ nghe được cũng cảm thấy xấu hổ đến hai gò má đỏ bừng.

Một lúc sau, cô nàng bắt đầu phản kháng.

Anh cười xấu xa, càng ép thân thể cô sát vào mình hơn, đôi môi ẩm ướt nóng bỏng rời môi cô từ từ lướt xuống phía dưới cổ, đầu lưỡi lướt nhẹ, trúc trắc gặm cắn.

Phó Tự Hỉ bị ép buộc ngẩng đầu lên, vừa thở dốc vừa nói: "Hạ Khuynh, em muốn đi ăn sáng..."

"Một lúc nữa sẽ thả em đi, ngoan nào bé cưng!" Anh thuận tay kéo cổ áo Phó Tự Hỉ xuống, đầu lưỡi xẹt qua xương quai xanh.

Đồng thời bàn tay còn lại lần mò xuống bầu ngực no đủ của cô, chui vào nội y xoa nắn hai quả đào chín mọng hấp dẫn mê người, ngón tay cái khều khều lên đỉnh nhọn, sau đó còn cảm nhận được cô vì những động tác khiêu khích của anh mà cũng trở nên động tình.

Hạ Khuynh rất hài lòng đối với phản ứng của Phó Tự Hỉ, động tác càn rỡ càng cố ý gia tăng thêm sức lực.

Hai luồng mềm mại của Phó Tự Hỉ vừa đầy đặn vừa mềm mại, bị móng vuốt của Hạ Khuynh xoa nắn thành đủ hình đủ dạng.

Cô bỗng cảm thấy từ ngực truyền đến một cảm giác thật là kì quái, nhỏ giọng van xin anh: "Hạ Khuynh, đừng sờ nữa mà..."

Anh không quan tâm, cánh môi chuyển hướng xuống phía bầu ngực, phối hợp với tay một bên xoa nắn một bên gặm nhấm: "Bé cưng, anh yêu em đến chết mất..."

Sau khi nghe được những lời này, Phó Tự Hỉ giãy giụa, ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt anh: "Hạ Khuynh... Hạ Khuynh... anh thích hai cái này lắm sao?"

Hạ Khuynh ngẩng đầu lên, hôn chụt vào má cô: "Hạ Khuynh thích Phó Tự Hỉ."

Phó Tự Hỉ nghe vậy thì sửng sốt một hồi thật lâu.

Hạ Khuynh cũng không chú ý, chỉ tiếp tục vùi mặt vào ngực cô thưởng thức mỹ vị, tay kia thì xoa xoa bờ hông cong của Phó Tự Hỉ.

Cô nàng cứ ngỡ ngạc để mặc anh ăn đậu hũ thỏa thích, chờ sau khi phục hồi tinh thần, kích động nhìn anh: "Hạ Khuynh, anh đối xử với em rất tốt, nên em cũng sẽ đối xử với anh thật là tốt."

Trái tim Phó Tự Hỉ bỗng đập nhanh hơn một nhịp, trong nhận thức của cô, "Thích" là một từ ngữ thân mật lạ kỳ diệu vô cùng.

Thì ra là do Hạ Khuynh thích cô nên muốn ở cùng một chỗ với mình!

"Muốn đối xử tốt với anh sao? Vậy bé cưng cho phép anh ‘ăn nhé!’ Giọng anh nghe có chút nặng nề.

"Hả?" Phó Tự Hỉ ngây người.

Hạ Khuynh thật sự là yêu chết mất cái bộ dáng ngây ngô đáng yêu này của Phó Tự Hỉ.

Anh lại bắt đầu suy nghĩ một chút...

Ra vẻ quân tử để làm gì? Bé cưng của anh vừa mềm mại vừa hấp dẫn như vậy nên sớm quăng lên giường rồi ‘chén’ sạch sẽ, sau đó mỗi buổi sáng

đều được nhìn thấy vẻ mặt ngây ngô này của cô ấy khi vừa rời giường.

Thật sự là đáng yêu chết đi được!

Nhưng mà, nghĩ thì nghĩ thế thôi, anh biết rõ hiện tại vẫn chưa đến lúc...

Chứng dị ứng của cô ấy vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, chỉ sợ không khí nóng quá cô ấy lại tái phát.

Hạ Khuynh ôn nhu nói: "Bé cứng qua đây ‘gặm’ anh một cái, rồi anh sẽ dẫn em đi ăn sáng... được không?"

Phó Tự Hỉ trợn tròn mở to hai mắt: "Em ‘ăn’ anh, anh không giận sao?"

"Không giận, về sau cũng sẽ không bao giờ giận."

Cô yên tâm nở nụ cười: "Đúng rồi! Không thể lúc nào anh cũng ‘ăn’ em mà em lại không được ‘ăn’ lại anh, đúng không, hì hì!"

"..." Hạ Khuynh dờ khóc dờ cười, nhìn Phó Tự Hỉ nở nụ cười mỉ hoặc dụ dỗ: "Đến đây nào bé cứng của anh!"

Thật ra kĩ thuật hôn môi của Phó Tự Hỉ giống như đang gặm thức ăn, mặc dù ban đầu cô là người chủ động, nhưng kết quả cuối cùng cũng vẫn bị Hạ Khuynh đè ép đảo khách thành chủ.

Cô bị anh hôn đến đầu óc choáng váng, cơ thể mềm nhũn nằm úp sấp tựa vào lòng anh, đứng cũng không vững đành phải tì vào hai vai anh để chống đỡ.

Hạ Khuynh vô cùng thỏa mãn.

Tuy rằng Phó Tự Hỉ đã đồng ý xác lập mối quan hệ này, nhưng cô nàng chưa bao giờ chủ động ôm anh. Cô luôn ngoan ngoãn nghe theo anh nhưng cũng không bao giờ đáp lại.

Nên đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động. Hạ Khuynh rất hài lòng đối với sự tiến bộ này.

Sau khi hai người vánh tai chạm tóc mai dây dưa một lúc lâu, Hạ Khuynh lại dặn dò Phó Tự Hỉ đừng nói với Lương San về chuyện của họ.

Phó Tự Hỉ cũng gật gật đầu, sau đó cùng anh đi ra phòng khách.

Lương San vẫn còn chưa ra khỏi phòng.

Căn biệt thự này bọn họ rất ít khi sử dụng, bình thường trừ lúc có người đến quét dọn vào một thời gian cố định thì không có người giúp việc ở bên cạnh. Hơn nữa cũng không có dự trữ sẵn thực phẩm, nên Hạ Khuynh muốn đưa bọn họ đi ra bên ngoài dùng điểm tâm sáng.

Khi Lương San đi ra, Phó Tự Hỉ chạy đến chào bà.

Bà nhìn thấy hôm nay Phó Tự Hỉ lại mặc quần dài, nghĩ một lúc bà nói: "Ta vẫn còn mấy cái quần short vừa cỡ với con, Tự Hỉ, mau vào thay quần rồi chúng ta cùng đi ra ngoài."

Phó Tự Hỉ lắc đầu: "Phu nhân, con đang có bệnh."

"A? Bệnh gì?"

"Dị ứng, con bị nổi rất nhiều rất nhiều nốt hồng hồng, còn thật là ngứa ngáy nữa ..."

Lương San vội chạy đến cầm tay cô, nhưng đang ở trước mặt Hạ Khuynh, không dám mở quần áo của Phó Tự Hỉ ra xem, nên chỉ hỏi: "Nghiêm trọng lắm không? Ở đây chắc có dự trữ một ít thuốc, sau khi ăn sáng xong ta sẽ lấy thuốc cho con uống nhé."

"Vâng ạ." Phó Tự Hỉ trả lời, sau đó nhìn về phía Hạ Khuynh.

Phó Tự Hỉ nhõng nhẽo với Hạ Khuynh nói rằng mình đói bụng, muốn ăn điểm tâm.

Hạ Khuynh trả lời chờ Lương San ra sẽ cùng đi.

Sau khi nhìn thấy Lương San, Phó Tự Hỉ liền dùng ánh mắt long lanh mong chờ mà nhìn anh, rất hào hứng vì sắp được anh dẫn đi ăn điểm tâm.

Hạ Khuynh bắt được ý nghĩa của ánh mắt ấy, khước miệng nhếch lên, nói với mẹ: "Mẹ, hay là chúng ta đi uống trà, dùng điểm tâm trước đi."

"Được được." Lương San cầm một cái ô nhỏ vừa đi vừa nói: "Tự Hỉ, đi ứng thì không được đi ra ngoài phơi nắng, khi tiết mồ hôi sẽ càng ngứa."

Phó Tự Hỉ gật đầu.

Lúc ăn, Phó Tự Hỉ tỏ ra rất ngoan ngoãn, nhìn một bàn đầy ắp điểm tâm rồi lại đưa mắt nhìn sang Hạ Khuynh.

Hạ Khuynh đối với hành động này cảm thấy rất buồn cười: "Phó Tự Hỉ, em muốn ăn gì thì cứ ăn thoải mái."

Sau khi uống thuốc có vẻ cô cảm thấy rất đói bụng nên anh đã gọi rất nhiều món, có ý để cho cô được ăn no.

Phó Tự Hỉ nghe thấy anh nói như vậy thì yên tâm nhẹ nhàng thở phào.

Ban nãy khi vừa đi đến đại sảnh cô có trông thấy nhân viên phục vụ đẩy xe chất đầy những lồng bánh bao, lại nhìn sang bàn của những người khác cũng có, cảm thấy nó ăn sẽ rất ngon.

Sau đó lại phát hiện Hạ Khuynh không chọn bánh bao, buồn bã nhìn anh chăm chăm.

Hạ Khuynh nhíu mày, hỏi: "Em lại muốn ăn cái gì?"

"Em muốn ăn bánh bao nhỏ kia kìa..."

Lương San phì cười: "Tự Hỉ, con thật là sành ăn."

Thế là Lương San gọi người phục vụ đang đẩy xe chất điểm tâm mang lên hai cái lồng bánh bao trắng mịn nóng hổi rất hấp dẫn.

Hạ Khuynh thực đồng ý với quan điểm của Lương San, Phó Tự Hi thật sự rất biết ăn.

Phó Tự Hi nhìn thấy bánh bao thì thật cao hứng, cầm lên ăn ngon lành, vừa ngọt vừa mềm. Vì thế nên đã ăn đến mấy cái.

"Phó Tự Hi, đừng chỉ mãi ăn bánh bao, ăn một chút thịt đi." Hạ Khuynh chuyển thịt tới trước mặt cô.

Phó Tự Hi cong cong ánh mắt: "Vâng, thịt em cũng thích ăn."

"..." Hạ Khuynh lười phải cùng cô nói tiếp.

Phó Tự Hi không thể đi ra phơi nắng, Lương San cũng không suy nghĩ nhiều, bà gọi điện thoại cho Tả Phóng, nói rõ tình huống với hẳn.

Sau đi dùng điểm tâm xong, ba người trở về biệt thự.

Phó Tự Hi sau khi uống thuốc rồi lại nghĩ không ra chuyện gì để làm, thế là nói với Hạ Khuynh rằng mình muốn viết nhật kí.

Viết một trang cũng phải mất rất lâu, thế là thời gian chậm rãi trôi qua.

Bữa cơm trưa Lương San định gọi Tả Phóng đến đây ăn cùng, nhưng bị Hạ Khuynh lạnh lùng cự tuyệt.

Sau khi ăn trưa Phó Tự Hi đi ngủ trưa, Hạ Khuynh thì gọi điện thoại cho Vương Thần.

Wang Shen nghe nói anh cũng đến đây, hứng trí bừng bừng: "Thật là khéo! Tôi đang dẫn thằng nhóc Cố gia kia đến xem một căn hộ, ông có muốn đến góp vui không?"

"Tôi đi đứng không tiện."

"Không phải chứ đại ca? Lần trước gặp ông cũng chẳng thấy ông có vẻ gì là không tiện." Bên này Vương Thần thừa dịp lại bõn cợt anh vài câu.

"Bọn tôi sau khi xem nhà xong sẽ gọi cho ông, tôi giới thiệu thẳng nhóc Cố gia kia với ông. Nếu ông muốn mở rộng thêm thị trường ở đây, có cậu ta giúp một tay sẽ thuận lợi hơn rất nhiều."

"Không thành vấn đề. Bất quá nơi này địa điểm vị trí tốt, rất có tiềm năng khai thác, chỉ sợ đã có người nhúng tay nhảy vào trước rồi."

"Yên tâm, căn bản vẫn chưa có người động tay vào."

"Cậu ta chọn khu nào?"

"Lô C hoặc là E."

"Vậy tôi thật muốn xem cậu ta sẽ trang hoàng cải tạo ra sao."

"Đến lúc đó nói tiếp."

Thời điểm Hạ Khuynh ra khỏi cửa, Phó Tự Hỉ vẫn chưa ngủ dậy.

Anh tự lái xe đến địa điểm Vương Thần đã nói, nhìn thấy Vương Thần cùng một người đàn ông đang vai kề vai đi tới.

Anh thầm nghĩ, nếu cảnh này mà để Chu Phi Lương thấy được, nhất định sẽ có trò vui để xem.

Đây là lần đầu tiên Hạ Khuynh gặp mặt Cố Dĩ Huy.

Trong đám bạn của anh cùng lắm cũng chỉ là những kẻ có một chút tiền mà thôi. Nhưng Cố Dĩ Huy này còn là cán bộ cấp cao.

Nhưng mà cán bộ cấp cao anh tuần tiêu sái gì đó, anh cũng chẳng thèm quan tâm.

Bộ dạng bình thường, cũng không có cái gì gọi là khí thế. Giống như một người qua đường Ất Giáp bình thường.

Hạ Khuynh cảm thấy, nếu Vương Thần muốn tìm cảm giác lạ chơi trò đồng tính thì cũng được thôi, nhưng với thâm mỹ của hắn thì chắc chắn sẽ không chọn tên Cố Dĩ Huy này.

Bởi vì có Vương Thần làm cầu nối, Hạ Khuynh và Cố Dĩ Huy nói chuyện với nhau xem ra cũng hòa hợp.

Cố Dĩ Huy đem căn hộ vừa chọn cho Hạ Khuynh đánh giá, ôn hòa nói: "Nghe Vương Thần nói, ở phương diện này anh là chuyên gia rất am hiểu."

"Am hiểu hay không thì tôi không dám nhận, chỉ có một chút hứng thú với lĩnh vực này nên tìm hiểu kỹ hơn người khác mà thôi." Hạ Khuynh cười.

"Bên kia đầu cơ phá giá rất ít, nên tôi quyết định chọn nơi này. Nhưng xem ra so với khu của cậu vẫn thua kém một chút."

"Cũng không phải. Tôi và cậu ta vẫn chưa sửa chữa gì nhiều, vẫn để nguyên trạng như thế. Nơi này trang hoàng cải tạo lại chắc chắn cũng không kém."

Hạ Khuynh gợi ý cho Cố Dĩ Huy một vài căn hộ kiểu mẫu để anh ta chọn cách tu sửa. Cố Dĩ Huy cẩn thận lắng nghe, cũng có lúc nêu ra một vài ý kiến của bản thân.

Cứ như vậy, ba người bọn họ hàn huyên một lúc lâu.

Vương Thần nhìn đồng hồ rồi đề nghị: "Hay là chúng ta cùng ăn một bữa cơm, mọi chuyện đã bàn bạc giao dịch xong rồi, đã lâu tôi không cùng ông chơi một bữa ra trò rồi đấy."

Hạ Khuynh cười lại: "Chính ông muốn tìm cơ chơi bởi thì đúng hơn, tôi đây không cần thẳng nhóc nhà ông hầu hạ."

"Ông không cho tôi tiếp xúc với con nhóc kia thì đúng hơn."

"Tìm vài em bốc lửa đến đây rồi tôi sẽ cho ông nhìn thỏa thích."

"Dựa vào cái gì a." Vương Thần tỏ vẻ không vui: "Con nhóc kia nhà ông mà mặc bikini lượn qua lượn lại vài vòng ngoài bãi biển, tôi đây đảm bảo với ông máu mũi sẽ văng đầy đất ha ha."

Hạ Khuynh cảnh cáo hẳn: "Thu hồi cái suy nghĩ thối tha của ông lại cho tôi."

Vương Thần quắc mắt nhìn trừng trừng: "Anh em tốt là phải biết cùng bạn bè chia sẻ đồ tốt chứ. Hạ Khuynh, ông đã thay đổi rồi, trở nên quá tàn nhẫn a..."

"..." Hạ Khuynh đột nhiên rất muốn tấn cho Vương Thần một trận.

Đúng lúc này, đột nhiên di động báo tin nhắn, Hạ Khuynh mở lên xem, tầm mắt nhìn chăm chăm vào màn hình đang phát sáng.

Là Phó Tự Hi nhắn đến một số chữ đơn giản cho anh.

Cô bé ngốc kia không biết nhắn tin, có chuyện gì đều trực tiếp gọi điện thoại.

Anh nghĩ nghĩ gì đó, lại nhìn vào dòng kí tự này cảm thấy đã xảy ra chuyện gì rồi.

Vừa mới nghĩ, thêm một tin nhắn lại được gửi đến.

Vẫn là một chuỗi kí tự tiếng Anh pha tiếng Trung hỗn lộn.

Vương Thần nhìn thấy Hạ Khuynh tâm tình không yên, sắc mặt thay đổi bèn hỏi: "Làm sao vậy?"

Hạ Khuynh đang muốn trả lời, một tin nhắn lại được gửi đến, anh bắt đầu cảm thấy lo lắng.

"Cô bé của tôi có khả năng đã xảy ra chuyện..."

Chương 33

Khi Phó Tự Hi dùng xong cơm trưa thì trở lại phòng chuẩn bị đi nghỉ trưa, cô chợt nhớ đến điện thoại đang cắm sạc pin.

Mở lên kiểm tra, cô phát hiện tối hôm qua Phó Tự Nhạc có gọi đến cho mình, nên bèn vội nhấn số gọi lại cho em gái.

Hai chị em hàn huyên một lúc thật lâu, khi kết thúc thì Phó Tự Hi lên giường đi ngủ.

Lúc thức dậy cô đi ra phòng khách, nhìn thấy Lương San đang đứng cắt tỉa cây cảnh ngoài hoa viên.

Lương San thấy cô đang bước đến chỗ bà, cười thân thiết hỏi: "Tự Hi, nốt ban trên người con đã lặn hết chưa?"

Phó Tự Hi gật đầu: "Phu nhân, con hết ngứa rồi ạ."

"Chờ ta đi rửa tay rồi giúp con kiểm tra một chút."

"Cảm ơn phu nhân." Sau đó cô nhìn thấy chậu hoa Lương San đang cầm trên tay, đóa hoa tím thắm, cánh hoa viền trắng lượn sóng nhìn thật đẹp mắt, Phó Tự Hi lại hỏi: "Phu nhân, cái này gọi là hoa gì ạ? Nhìn thật là đẹp nha!"

"Đây là hoa Violet Châu Phi, ta cũng cảm thấy nó rất xinh đẹp." Lương San trông thấy bộ dáng ngạc nhiên thích thú của Phó Tự Hi, bà khanh khách cười: "Tự Hi thích à? Vậy thì ta sẽ tặng nó cho con nhé?"

Phó Tự Hi kinh ngạc trả lời: "Nhưng ...con không biết cách chăm sóc chúng."

"Rất đơn giản, đặt chúng ở cửa sổ, thỉnh thoảng tưới nước là chúng có thể sinh sôi phát triển tốt. Bồn hoa này là của một người bạn từ nước ngoài

mang về tặng ta, những loài hoa trong nước cũng chẳng có mấy loại nhìn đẹp như vậy đâu."

Phó Tự Hi hai mắt sáng rỡ: "Cảm ơn phu nhân."

"Không cần khách khí. Ha ha, khi trở về ta sẽ chỉ dạy con cách tưới nước chăm sóc nó."

"Vâng ạ."

Sau khi Lương San rửa tay xong liền lôi kéo Phó Tự Hi vào phòng ngủ, nhắc vạt áo cô lên kiểm tra, vui vẻ nói: "Nốt ban đã lặn gần hết rồi, đợi đến tối uống thêm một liều thuốc chặn chặn đến ngày mai chúng sẽ hoàn toàn biến mất."

"Vâng ạ." Biết những nốt mẩn đỏ đáng ghét ấy cuối cùng cũng biến mất, Phó Tự Hi lúc này mới yên tâm.

Sau đó, cô nàng chạy đến bồn hoa kia, ngồi xõm xuống cẩn thận ngắm nghía.

Đây là hoa của phu nhân tặng cho cô, chúng thật là xinh đẹp!

Nửa giờ sau, Tả Phóng gọi điện thoại đến, đầu tiên nói bóng nói gió hỏi chứng dị ứng của Phó Tự Hi ra sao, lúc sau lại đề nghị nếu không thể đi ra bãi biển thì cũng có thể đi dạo một vòng quanh khu vực này.

Lương San trong lòng ngầm hiểu cậu ta rất muốn gặp riêng Phó Tự Hi, cũng cảm thấy cậu ta quả thật không có nhiều cơ hội ở chung với cô bé, nên đã đáp ứng.

Tả Phóng vốn muốn để Lương San và Phó Tự Hi ngồi xe của mình, nhưng lại bị Lương San khéo léo từ chối, bà gọi chú Hoắc lái xe đi theo xe Tả Phóng.

Đầu tiên Tả Phóng mang cả hai đi dạo quanh một vòng các khu mua sắm, hành động này rõ ràng là đang muốn lấy lòng Lương San. Lương San đối với việc đi dạo mua sắm rất thích thú, nhất là còn được đi cùng một cô gái trẻ.

Bà luôn tiếc nuối vì bản thân không sinh được con gái. Năm đó bà rất hy vọng và mong chờ, nếu sinh được bé gái, bà sẽ mua sắm đủ loại váy áo cho bé, để con trở thành một bé gái xinh xắn nhất trong mắt mọi người.

Nhưng đáng tiếc bọn họ lại sinh ra con trai, đã vậy thằng nhóc này còn rất nghịch ngợm chuyên đi gây rối, hễ cứ dờn mắt một chút là nó lại làm loạn cả cái nhà này lên a...

Lương San chọn được một chiếc váy tơ tằm màu đỏ tươi, bèn lôi kéo Phó Tự Hi ướm thử: "Nào nào Tự Hi, con mặc thử ta xem xem."

"Phu nhân, con không mặc váy đâu."

"Thì lâu lâu thay đổi cũng được vậy."

Phó Tự Hi ngậy ngốc nhìn chằm chằm cái váy: "Con mặc vào thật sự sẽ ổn chứ ạ?"

Lương San cười khanh khách nói: "Để ta chọn cho con một cái áo phối cùng... ừm, nào mặc cho ta xem thử!"

Tả Phóng đứng bên cạnh, không nhận xét, nhưng khi Phó Tự Hi bước ra từ gian thử đồ, ánh mắt hắn trở nên mờ mịt.

Hắn sớm biết rằng dáng người Phó Tự Hi thật ra không hề béo.

Cô luôn cảm thấy mình béo là vì bản thân luôn mặc quần áo rộng rãi, chỉ khiến bộ ngực cao vút nẩy lên mà hoàn toàn nhìn không ra dáng người.

Lương San lại chọn cho cô một cái thắt lưng bằng da mảnh, khi mang vào đường cong quyến rũ thường ngày bị bộ quần áo rộng thùng thình giấu

đi đều được lộ ra trước mắt.

Tả Phóng thầm nghĩ: đáng người Phó Tự Hỉ so với cô diễn viên kia còn mê người hơn nhiều...

Lương San nhìn thấy cô mặc vào những món bà đã chọn rất hợp thì vô cùng vừa ý, bèn định đi quét thẻ thanh toán.

Phó Tự Hỉ không dám nhận, khó xử nói: "Phu nhân, quần áo này thật sự rất đắt tiền..."

Lương San kéo tay cô vổ vổ vài cái; "Ta tặng cho con, Tự Hỉ thật là ngoan!"

"Tự Hỉ cảm ơn phu nhân..." Phó Tự Hỉ rất ngượng ngùng, lần trước đi mua áo tắm cũng được phu nhân thanh toán cho mình.

"Hay là để cháu thanh toán nhé." Tả Phóng giành trước mang đồng quần áo đưa cho nhân viên cửa hàng.

Lương San ra vẻ ngạc nhiên.

Phó Tự Hỉ kinh ngạc nhìn Tả Phóng: "Vì sao..."

Hắn cười ôn nhu nói: "Chúng ta không phải đã là bạn tốt sao, tặng quà cũng chỉ là việc hết sức bình thường thôi."

"Ách... nhưng tôi vẫn chưa tặng gì cho anh..." Cô rất xấu hổ, quạt nhỏ tìm được cô đều mang tặng Tự Nhạc cùng Hạ Khuynh hết rồi...

"Chúng ta vẫn còn nhiều thời gian mà, về sau lại đưa cho anh cũng không muộn, có đúng không?"

Phó Tự Hỉ gật gật đầu, nếu vậy thì mình sẽ tìm thêm thật nhiều cây quạt nhỏ tặng cho Tả Phóng: "Cảm ơn anh nhé!"

Khi vừa ra cửa hàng, Tả Phóng chợt nhìn thấy một tấm biển quảng cáo bên cạnh: "Mọi người có muốn chơi trượt băng không?"

Lương San tự cảm thấy mình là một bà lão trung niên mà còn cùng bọn trẻ chơi trò này thì quả là không hay ho gì, vì vậy rất thức thời nói: "Hình như độ tuổi của ta có chút không phù hợp..."

Phó Tự Hỉ tò mò hỏi: "Trượt băng là cái gì vậy?"

Tả Phóng chỉ vào tấm biển quảng cáo: "Chính là dùng đôi chân vẽ hoa trên băng."

Phó Tự Hỉ lắc đầu: "Tôi chưa bao giờ nhìn thấy qua a."

"Tự Hỉ muốn chơi sao?" Lương San giương mắt nhìn theo biển quảng cáo, thẳng nhóc Tả Phóng này sao lại may mắn như vậy chứ, sao lại vừa vặn có thêm trò trượt băng để nó càng có thêm cơ hội tranh thủ tình cảm.

"Phó Tự Hỉ, thế em có muốn đi không?" Tả Phóng quay đầu ôn nhu nhìn Phó Tự Hỉ.

Phó Tự Hỉ bị ánh mắt đăm đũa của hắn bắn vào người thì có chút chột dạ, cúi đầu, không trả lời.

Kỳ thật cô rất muốn biết trượt băng là như thế nào, nhưng người bên cạnh lại không phải là Hạ Khuynh, vì thế nên cô cũng không dám.

Lương San lại cảm thấy khi trượt băng thì phải nắm tay, ôm thắt lưng rồi lại sờ soạn, tình huống này rất dễ dàng bị chiếm tiện nghi, cảm thấy có chút không ổn, bà chen ngang vào: "Có lẽ Tự Hỉ cũng không thích trượt băng."

"Vậy thì thôi." Tả Phóng thu hồi tầm mắt, ôn hòa nói: "Nếu vậy chúng ta đi ăn cơm? Cùng chọn món mà Phó Tự Hỉ thích ăn nhé."

Lương San cười nói: "Dì vẫn chưa đói bụng."

"Thế còn em?"

"À... tôi đói bụng." Phó Tự Hỉ thành thực nói.

"Vậy thì chúng ta sẽ đi ăn nhé?"

Những lời này của Tả Phóng khiến cho Lương San đột nhiên tỉnh ngộ, cậu ta đang muốn ám chỉ bà là một cái bóng đèn, vì thế bà rất thức thời quyết định sẽ làm một người tốt: "Nếu không hai đứa cứ đi ăn vài thứ, còn dì bảo chú Hoắc lái xe đưa về."

Tả Phóng nở nụ cười: "Vậy cũng được ạ, sau khi ăn xong bữa tối cháu sẽ đưa Tự Hỉ trở về."

"Cháu đưa nó về sớm một chút."

"Được ạ, tạm biệt dì Lương!"

Phó Tự Hỉ còn chưa tiêu hóa được sự tình tại sao lại chuyển biến như vậy thì hiện tại chỉ còn lại cô cùng Tả Phóng ở đây.

Tả Phóng nhìn thấy cô nhìn mãi về hướng Lương San rồi đi khẽ cười nói: "Phó Tự Hỉ, chúng ta đi ăn cái gì nhé, xong rồi anh sẽ đưa em trở về."

Cô gật đầu đáp ứng.

Vẫn còn chưa đến tiệm ăn thì di động của Tả Phóng đột nhiên đổ chuông.

Hai ngày nay, đám bạn của Tả Phóng cũng đến đây nghỉ dưỡng, bọn họ đang đến một quán bar giải trí thì gặp một chút sự cố ở đây. Buổi chiều ngày hôm qua, chính là hần đã đến đây hỗ trợ giải quyết sự việc. Hiện tại sự tình đã ổn thỏa, bọn họ lại muốn tụ tập, đến một quán bar khác thuê phòng bao riêng.

Hần vốn định cự tuyệt, đột nhiên lại nghĩ nghĩ một lúc rồi nhìn sang bên cạnh dò hỏi Phó Tự Hỉ: "Em có muốn đến quán bar chơi thử không?"

"Chính là khiêu vũ, uống chút rượu."

Phó Tự Hi lắc đầu: "Tôi chưa từng đến những nơi đó."

"Vậy tôi đưa em đến đó xem một chút, rồi sau đó chúng ta đi ăn cơm nhé!"

Phó Tự Hi thật sự không biết nơi đó là nơi như thế nào, chỉ nghĩ sau khi đi một chút lại có thể đi ăn cơm thì tốt rồi.

Không ngờ vừa đến nơi, Phó Tự Hi đã bị dọa cho hoảng sợ.

Lúc này trời đang nhá nhem tối, thật ra trong quán cũng không đông khách.

Nhưng cô chưa từng tiếp xúc với bầu không khí nhộn nháo hỗn tạp như những nơi này. Bốn phía ánh đèn lập lòe ám muội, nhiều tia laser bất chợt bắn ra xuyên thấu màn đêm mờ ảo, trong ánh đèn lung linh, huyền ảo cùng với tiếng nhạc xập xình đình tai nhức óc, một đám người vì rượu và nhạc mà trở nên hưng phấn nhảy nhót hò hét loạn cả lên.

Phó Tự Hi sợ hãi gắt gao túm chặt góc áo của Tả Phóng.

Tả Phóng nhìn ra vẻ sợ hãi tràn đầy trong mắt cô, nhẹ nhàng trấn an: "Không sao đâu, đi theo anh." Sau đó hãnh dặt tay cô đi vào bên trong.

Khi đi đến phòng VIP, bọn người nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau liền hú hét nháo nhào một trận.

Phó Tự Hi bồn chồn ngồi xuống một góc.

Có vài người đàn ông đến bắt chuyện với cô, ồn ào bảo là kính rượu chị dâu. Phó Tự Hi hoảng sợ cúi đầu, không dám nhìn bọn họ.

Tả Phóng đá văng những tên râu ria bên cạnh cô: "Được rồi, đừng trêu chọc cô ấy nữa."

Phó Tự Hỉ bị bầu không khí hỗn loạn nhốn nháo dọa cho sợ mất mật. Cô kéo kéo ống tay áo Tả Phóng: "Tả Phóng, tôi muốn đi toilet."

Tả Phóng vừa định nói sẽ dẫn cô đi nhưng đột nhiên chuông điện thoại của hắn vang lên: "Em chờ một chút."

Phó Tự Hỉ gật đầu, sau đó ngoan ngoãn ở bên cạnh chờ, nhưng đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy hắn treo máy.

Tả Phóng nhìn thấy bộ dáng sốt ruột của cô, lại nhớ đến toilet cách đây rất gần, hắn là cô sẽ không bị lạc đường, đành nói: "em ra cửa, quẹo trái thì sẽ có một cái bảng lớn."

Nếu là Hạ Khuynh, Phó Tự Hỉ khẳng định anh sẽ đích thân dẫn cô đến tận nơi.

Nhưng người này lại là Tả Phóng, nên cô nói không nên lời.

Cô ghi nhớ kỹ lời hắn, lùi thúi đi ra ngoài.

Toilet quả thật cách phòng bao rất gần, Phó Tự Hỉ có thể tự đi được. Nhưng lúc vừa bước vào thì có một thím lao công đến ngăn cản cô: "Cô bé, ở đây vừa có người nôn một bãi, bẩn lắm. Tôi phải thu dọn một chút."

"Nhưng cháu muốn đi vệ sinh." Phó Tự Hỉ vừa vội vừa sợ, nơi này quá thật rất đáng sợ.

"VẬY cháu đi toilet tầng trên đi."

Cô ghi nhớ theo sự chỉ dẫn của thím lao công, dọc đường đi còn lấm bẫm lặp lại sợ mình quên mất.

May mắn cửa thang ở bên cạnh, lúc bước lên lầu cô lại phát hiện, tầng một đèn điện bật sáng không tối om mập mờ như ở phía dưới, dọc hành lang cũng không thấy bóng người lúc ẩn lúc hiện. Phó Tự Hỉ cảm giác thoáng an tâm một chút.

Đi vòng vòng một hồi, cuối cùng cũng nhìn thấy toilet. Cô bèn đi vào phòng vệ sinh cuối dãy.

...

Thở phào một hơi, rốt cục cũng được thư thái.

Sau khi rửa tay xong đi ra cửa, Phó Tự Hi lại cảm giác trên lưng ngứa ngáy, cô lo lắng có phải những nốt nhỏ đáng ghét ấy lại xuất hiện nữa không, vì thế bèn đi vào phòng vệ sinh. Nhưng cô chỉ nghĩ kiểm tra một chút rồi đi ra ngay nên cũng không khóa cửa.

Vừa mới nhắc quần áo lên xem, đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nói của vài người đàn ông.

Cô cảm thấy kì quái, không phải nơi này là nhà vệ sinh nữ sao?

Ba người đàn ông đang ôm một cô gái tiến vào.

Vừa vào cửa, trông thấy bốn bề im lặng, một tên đàn ông lên tiếng: "Tốt lắm, không có ai ở đây cả."

"Nhanh lên! Tao sắp chịu hết nổi rồi!" Một tên khác lấy tay đóng sập cửa khóa chốt lại, đặt cô gái lên bồn rửa tay.

Thần trí cô gái như không tỉnh táo, không có khả năng phân biệt phương hướng, một gã nhanh tay bóc sạch sẽ quần áo trên người cô ta.

Cả bọn vội cởi quần xuống, phun một ngụm nước bọt vào tay chà sát hạ thân, sau đó nhấn người vào cơ thể của cô gái kia, thô bạo ra vào...

Cô gái tên Sơ Sơ kia không có phản ứng, chỉ chậm rãi đặt tay lên bả vai của gã đàn ông đè trên thân, mở rộng hai chân quặp lấy thắt lưng của gã, trầm luân vào cơn kích tình.

"Oh Shit! Thuốc này quả thật công hiệu ghê!"

Hai gã còn lại từ đầu đến cuối đều chứng kiến hết mọi chuyện, trong không khí ướm át đòi truy, gã sốt ruột đứng ngồi không yên chờ đến phiên mình.

Từ từ vật đàn ông càng ma sát nhập sâu vào cơ thể cô gái, âm thanh thống khổ rên rỉ càng lúc càng lớn dần, ngấm vang khắp phòng.

Lúc này Phó Tự Hi trốn ở trong phòng cách một cánh cửa cũng hoảng sợ chẳng còn bình tĩnh.

Trong lòng cô vừa sợ vừa thẹn đến cực độ.

Tiếng rên của cô gái kia càng ngày càng thô lương, Phó Tự Hi cứ tưởng cô ta đang bị ba gã đàn kia đánh đập.

Mẹ... Mẹ ơi cứu con...

Phó Tự Hi tuyệt vọng cố nhớ lại những lời mẹ đã căn dặn, khi gặp phải người xấu thì nên làm gì bây giờ...

Cô gắt gao cắn chặt môi, tay run run lấy điện thoại từ trong túi ra, suýt chút nữa thì làm rơi xuống đất.

Cô nhìn bàn phím nhấn lung tung, gửi đi một tin nhắn, sau đó lại ấn, lại gửi đi.

Cô lo lắng không biết Hạ Khuynh có nhận được tin nhắn của mình không, anh có hiểu được nội dung hay không...

Nhưng cô lại tự trấn an chính mình, Hạ Khuynh thông minh như vậy, nhất định sẽ đến cứu cô.

Nhất định!

Tất cả tin nhắn Hạ Khuynh đều nhận được nhưng không hề thấy anh trả lời.

Cô lựa chọn nhắn tin để liên lạc với anh vì không muốn phát ra âm thanh khiến những người bên ngoài phát hiện.

Bên này, anh biết rõ điện thoại của cô không ở chế độ im lặng nên cũng không dám mạo hiểm trả lời.

Sau khi nhận được tin nhắn thứ ba, Hạ Khuynh liền gọi cho Lương San hỏi tình hình của Phó Tự Hi.

Lương San mang bộ dạng bất quái trả lời anh: "Là mẹ cố ý cho nó cùng với Tả Phóng bồi dưỡng tình cảm..."

Hạ Khuynh không khách khí cúp máy sau đó sắc mặt nghiêm trọng quay sang nói với Vương Thần:

"Tôi muốn đi tìm Phó Tự Hi."

Chương 34

Wang Shen cười hề hề; "Người anh em, từ này đến giờ tôi chờ mãi câu nói này của ông."

Hạ gia không mở rộng thị phần kinh doanh tại vùng này, vì thế anh phải trông cậy vào nhân lực của Vương Thần. Lại nói Vương Thần căn bản cũng chẳng cần liên hệ nơi đâu xa xôi, Cố Dĩ Huy ngồi bên cạnh chính là một ứng cử viên sáng giá giúp ích cho việc này.

Cố Dĩ Huy không đợi Vương Thần mở miệng đã chủ động góp sức: "Cho tôi số di động của bạn gái anh."

Hạ Khuynh cũng không nghĩ ngợi nhiều, đọc số di động của Phó Tự Hi.

Trong lòng mọi người ở đây đều biết rõ, vì món nợ ân tình ngày hôm nay, nhất định có một ngày Hạ Khuynh sẽ phải trả một cái giá không nhỏ.

Lương San bị Hạ Khuynh treo máy ngang, bà hoài nghi không biết đã xảy ra chuyện gì, đánh điện lại mấy lần nhưng lần nào cũng bị anh từ chối nghe máy.

Cố Dĩ Huy gọi điện thoại cho người trợ lý trao đổi một hồi lâu, cuối cùng sắc mặt anh ta trở nên nặng nề nhìn Hạ Khuynh mà nói: "Nếu nơi đó là một khu vực đông đúc thì rất nhanh có thể tra được, ngược lại có lẽ sẽ phải chậm một chút."

"Cảm ơn anh." Hạ Khuynh nở nụ cười xã giao, sau đó cầm chìa khóa xe và di động đứng dậy: "Tôi cũng không thể ngồi mãi một chỗ được, tôi đi đây, nếu có tin gì thì báo với tôi..."

Nói xong anh đứng lên, đi ra cửa.

Cố Dĩ Huy biết rõ giờ phút này trong lòng Hạ Khuynh đã sôi ruột như lửa đốt nên cũng không hề ngăn cản anh.

Nhưng Vương Thần sợ anh không khống chế được cảm xúc làm ra chuyện không nên làm, hô to về phía anh: "Hạ Khuynh, đừng hành động tùy tiện!"

"Đã biết."

Hạ Khuynh cũng không quay đầu lại.

Vương Thần cường điệu nhìn Cố Dĩ Huy, cố gắng phun ra ngữ khí trịnh trọng: "Tiểu Cố, nếu lần này có thể tìm được con thỏ trắng kia về thì ông đây sẽ có một phần thưởng lớn dành cho cậu."

Hắn thật không bao giờ muốn lại nhìn thấy gương mặt như ôn thần đáng sợ của Hạ Khuynh.

Cố Dĩ Huy cười cười: "Nhắc tay chi lao* mà thôi."

(*) Nhấc tay chi lao: việc nhỏ, đơn giản, dễ, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhấc tay

Thời điểm Hạ Khuynh cầm chìa khóa khởi động xe, thì phát hiện lòng bàn tay ướt đẫm, run rẩy đến mức không khống chế được, vì vậy anh tự trấn an bản thân phải bình tĩnh, sẽ không có chuyện gì xảy ra cả...

Sau khi trấn tĩnh được một chút thì lại một tin nhắn được gửi đến.

Anh cẩn thận đọc đi đọc lại mấy lần từng kí tự đang hiện lên trên màn hình, những tin nhắn mà Phó Tự Hỷ gửi đến cho thấy cô đang trong trạng thái hoảng sợ mà ần bừa loạn xạ, tất cả đều không nhìn ra được một tia manh mối nào.

Thật ra, bé cưng ngốc của anh không hề ngốc một tý nào. Cô đang cố gắng phát ra tín hiệu cầu cứu và chờ đợi anh đến.

Nhưng... bé cưng của anh, hiện giờ em đang ở đâu?

.....

Trong toilet, từng gã đàn ông thay phiên nhau hành hạ cô gái kia, còn cô ta thì bị trúng thuốc, không hề giãy giụa phản kháng, mà còn trưng vẻ ma mị hưởng thụ hòa vào bữa tiệc thác loạn này.

Tiếng gầm thô thiển của tên đàn ông phát ra, hấn thúc mạnh một cái thật sâu vào cơ thể cô gái, một dòng chất lỏng trắng đục đặc sệt trào ra ở vị trí giữa hai chân cô ta.

"Con mẹ nó! Dược tính của thuốc này mạnh thật! Bị 'chơi' đến như vậy mà vẫn còn chặt khí!"

Vừa nghe lời gã nói xong, hai tên đàn ông còn lại dùng ánh mắt dâm dăng đê tiện hướng đến bộ phận giữa hai chân cô gái.

Nơi đó sớm đã bị chà đạp đến sừng đỏ, đến mức hai cánh hoa không khép lại được mà trào ra chất lỏng hỗn hợp rơi lồm bồm xuống nền gạch trắng.

Bọn chúng nhìn thấy không tự chủ mà nuốt nước bọt ừng ực.

Cơ thể cô ta co rút kịch liệt, gã đàn ông vừa rời khỏi cơ thể, cô ta liền không chống đỡ được suýt chút nữa ngã nhào xuống bồn rửa tay, một gã khác vội chạy đến đỡ cô ta ngồi dậy.

Nhìn cô gái đang run rẩy, hẳn ta có chút không yên tâm nên hỏi đồng bọn "Này, loại thuốc này sẽ không gây ra tai nạn gì chứ?"

Một cánh tay liền xô gã ra: "Sướng thì cũng đã sướng rồi mà bây giờ mày còn hỏi, tránh ra, giờ đến lượt tao." Nói xong hẳn vội vàng kéo khóa quần tụt đến đầu gối, chưa đợi cô gái kia có phản ứng đã thúc mạnh thắt lưng đâm vào.

Hai gã đồng bọn nhìn chăm chăm vào chỗ kết hợp ướt át của hai nhân vật chính, ngoài miệng vỗ ngực cam đoan: "Yên tâm, loại thuốc này bạn tao đã sử dụng qua rồi. Sau khi tỉnh lại cô ta sẽ chẳng nhớ bất cứ chuyện gì mà kêu gào ăn vạ với chúng ta."

Tên đàn ông nghe xong lời này thì yên tâm thư giãn một chút, lui về sau, hai gã còn lại nhân cơ hội mà nhào lên chụp lấy ngực cô gái điên cuồng nắn bóp, tên kia còn nhấn đầu cô ta xuống hạ thân đang mềm nhũn của mình.

Tên đàn ông vừa chiến xong một trận nên có chút mệt mỏi, kéo quần lên chống tay tựa vào bồn rửa tay, ánh mắt quét xung quanh bốn phía.

‘Chơi’ trong nhà vệ sinh công cộng quả nhiên rất hưng phấn và kích thích, đột nhiên ——

Hắn phát hiện buồng vệ sinh ở vị trí cuối cùng có phản chiếu một cái bóng xuống nền gạch. Chẳng lẽ gã đã bị hoa mắt?

Đầu tiên gã di chuyển tầm mắt một chút, sau đó lại bình tĩnh nhìn về hướng vị trí cũ, liếc dọc những gian buồng khác sau đó lại nhìn xuống gian buồng trong góc khuất.

Sau cánh cửa vẫn bất động như cũ nhưng vẫn xuất hiện cái bóng đen, chẳng lẽ có người đang trốn trong đó? Hắn cả kinh hét la lớn: "Là người nào??"

Một tên đồng bọn nghe thấy gã kêu vậy thì cũng hoảng theo mà bất thành lình ‘mềm’ xuống, bất mãn mắng gã: "Con mẹ nó, cầm cái mồm chó của mày lại!"

"Không phải... tụi bây nhìn cái gian buồng khuất kia kìa!" Gã vừa vội vàng giải thích vừa chỉ về hướng cái buồng vệ sinh cuối dãy kia.

...

Bọn người xấu đã phát hiện ... Bọn họ sẽ đánh mình...

Phó Tự Hỉ hoảng loạn đến run rẩy, mượn lực tựa vào tường để không bị té ngã.

Nghe được tiếng bước chân đang đến gần, cô cắn chặt răng không dám phát ra dù chỉ là một tiếng động nhỏ.

Phó Tự Hỉ sợ hãi đến mức như tim muốn nhảy ra ngoài, càng không biết làm thế nào để trốn khỏi đây.

Mẹ... Mẹ ơi cứu con...

Cô cố gắng trấn tĩnh, lại nhìn thấy cái chốt cửa.

Gã đàn ông bước đến muốn đá cánh cửa thì chợt nghe một tiếng "Cạch!" ——

Phó Tự Hi ở bên trong đem chốt khóa lại.

"Chết tiệt! Thật sự có người!" Gã đàn ông lùi ra sau hai bước rồi hung hăng đập mạnh cánh cửa: "Con mẹ nó, đưa nào? Lăn ra đây cho tao!"

Bên này, hai gã đồng bọn kia nhìn thấy vậy thì chột giật mình nhìn sang.

Tay của bọn chúng còn đang đặt trên bầu ngực cô gái, sắc mặt trở nên nghiêm trọng: "Chúng ta sơ suất quá, đi kiểm tra thử xem xem."

Một gã bị dọa hoảng sợ, không tiếp tục làm mà kéo quần lên đi đến gần tên đá cánh cửa, trên mặt hắn lúc này vẫn còn nhuốm vẻ tình dục chưa tan, nuốt nước bọt: "Nam hay nữ? Nếu là đàn bà cứ bỏ một liều thuốc cho nó!"

"Chỗ này là toilet nữ thì dĩ nhiên đó là đàn bà." Gã đàn ông lại đá một cước hùng hùng hổ hổ chửi thề: "MND! Đừng mãi nói nữa, đến đây giúp tao phá cánh cửa này!"

Hai tên đồng bọn nghe vậy liền đẩy cô gái đang mê man ngã xuống bồn rửa tay, sau đó tiến đến dùng sức đá mạnh vào cánh cửa.

Âm thanh ầm ầm, ván cửa khóa chốt cũng bị bọn chúng đá đến biến dạng, Phó Tự Hi hoảng hốt vội vàng lui ra phía sau, không cẩn thận té phịch xuống nắp bồn cầu.

Chân cô mềm nhũn đến mức không đứng dậy được.

Cô nằm chặt di động, các ngón tay bấm vào nhau chặt đến phát đau.

Từ khi bị phát hiện cô vẫn giữ im lặng đến bây giờ. Phó Tự Hi nâng tay trái lên nắm cổ tay bên phải để giữ bình tĩnh, lầm bầm tự nhủ với chính mình không được run rẩy, không được hoảng sợ...

Lại nói, trước đây Hạ Khuynh đã từng động tay vào danh bạ liên lạc của Phó Tự Hi.

Ban đầu anh nhìn thấy tên "Tự Nhạc" có gắn thêm một cái kí hiệu hình gương mặt cười toe toét, nên cái tên của anh bị xếp sau. Vì vậy anh cũng bắt chước chèn vào vài cái icon ở phía sau tên mình, thế là tên của anh chàng trong danh bạ của cô lại được ở vị trí đầu tiên. *(Thực ra đoạn này mình không hiểu cho lắm nên chỉ dịch thoáng nghĩa...)*

Phó Tự Hỉ chỉ cần mở khóa màn hình nhấn vào hai lần thì hệ thống sẽ tự động gọi vào máy anh.

Phó Tự Hỉ bèn ấn hai cái, màn hình trực tiếp kết nối vào số của Hạ Khuynh.

Vài giây sau, đã thấy Hạ Khuynh bắt máy, âm thanh còn có chút vội vàng xen lẫn hoảng loạn.

"Phó Tự Hỉ!"

Nghe được giọng anh, cô khóc òa lên "Hạ Khuynh..."

Cô không dám khóc nhưng vừa nghe thấy giọng của anh, như thế nào cũng không kiềm chế được, bao nhiêu nước mắt, sợ hãi, ủy khuất đều vỡ òa tuông trào...

Ngoài cửa, ba tên đàn ông đã xác định được bên trong là một cô gái thì càng thêm hưng phấn.

...

Không bao lâu sau, Hạ Khuynh đang lái xe thì nhạc chuông vang lên, Vương Thần nói trong điện thoại: "Phó Tự Hỉ đang ở trong một quán bar, để tôi nhắn địa chỉ cụ thể cho ông."

"Được."

"Ông chủ quán bar có quen biết với Cố tiểu tử, mọi chuyện cứ giao cho cậu ta xử lí, trước tiên nên đi tìm người."

"Được."

"Cứ như vậy đi!"

"Hmm."

Hạ Khuynh cúp điện thoại, vội vàng xem địa chỉ quán bar, rồi đánh tay lái một vòng quẹo vào một phố nhỏ.

Hạ Khuynh vốn yêu thích tốc độ, sau vụ tai nạn anh đã hạn chế không ít. Nhưng giờ khắc này, vô luận như thế nào cũng không thể chậm trễ. Phó Tự Hỉ của anh đang chờ anh...

Không bao lâu sau đã đến nơi, Phó Tự Hỉ lại gọi đến.

Nghe được thanh âm yếu ớt của cô, tim anh không khỏi nảy lên một cái.

Phó Tự Hỉ gọi tên anh, sau đó không nói gì mà chỉ òa khóc loạn cả lên. Bên kia còn mơ hồ truyền đến tiếng đập cửa.

Tiếng khóc nức nở của cô đã chạm đến trái tim anh, phá vỡ sự cố gắng trấn tĩnh từ nãy giờ của Hạ Khuynh.

Anh cũng không vội tra hỏi đã xảy ra chuyện gì mà chỉ nhẹ nhàng trấn an cô: "Phó Tự Hỉ, đừng sợ, chờ anh!"

Bên đầu dây kia Phó Tự Hỉ nghe vậy, im bật tiếng khóc, nghẹn ngào: "Ừ" một tiếng.

Cô gắt gao nắm chặt gấu áo. Cô tin rằng chắc chắn Hạ Khuynh sẽ tìm được và cứu mình thoát khỏi nơi ma quỷ đáng sợ này.

Cô đưa ánh mắt yếu ớt liếc nhìn về phía cánh cửa, trong lòng hoảng sợ không thôi, rụt người lại thậm chí hai chân còn thu lại gác lên nắp bồn cầu.

Hạ Khuynh sẽ đến đây... không sợ, anh ấy sẽ đến cứu mình ...

Đúng lúc này, ba gã đàn ông đột nhiên dừng động tác. Ánh mắt bọn chúng đều hướng về phía cánh cửa lớn.

Ông chủ quán bar đang đứng ở đấy, sau lưng còn dẫn theo vài tên thuộc hạ cao to lực lưỡng. Hắn chậm rãi nói: "Đã vào địa bàn của tao mà bọn mày lại không tuân thủ quy tắc?"

Sắc mặt ba gã nọ trở nên trắng bệch.

--

Ông chủ quán bar này sau khi nhận được điện thoại của Cố Dĩ Huy, đã điều động thuộc hạ rà soát khắp nơi trong dãy hành lang.

Cố Dĩ Huy chỉ gặp qua Phó Tự Hỉ một lần, không nhớ rõ diện mạo, bắt buộc Vương Thần phải ra mặt miêu tả cho người chủ quán bar rõ, Vương Thần tả như thế này: "Tóc dài, phát dục tốt, tính cách ngây thơ đơn thuần."

Ông chủ quán bar lại hỏi: "Còn gì nữa không? Cô ấy ăn mặc như thế nào?"

"Mặt tròn tròn, mắt thật to. Thật sự, thật sự rất đơn thuần như một đứa trẻ." Vương Thần cũng phải công nhận rằng, Phó Tự Hỉ rất dễ dàng để nhận thức được, vì ngoại hình lẫn tính cách của cô rất khác biệt so với những người khác.

"Được rồi. Trước mắt tôi sẽ tìm những cô đơn thuần ngây thơ như lời cậu miêu tả."

Người đàn ông ra lệnh cấp dưới kiểm tra khắp cả quán bar. Quả thật đúng là không khó tìm, chỉ trong chớp mắt anh ta đã tìm ra được manh mối.

Cô gái này đúng là một bộ dáng ngọc ngà, đi đâu cũng mở to mắt nhìn trái liếc phải, sau đó rẽ vào phòng vệ sinh nữ trên tầng ba.

Người chủ quán bar nhíu mày.

Gần đây khu vực tầng ba đang trang hoàng lại, công nhân chỉ làm việc vào ban ngày, đến buổi tối khi quán bar hoạt động thì tạm ngừng. Vì vậy, tầng ba hầu như không có người lui tới.

Hắn không xác định được cuối cùng Phó Tự Hỉ có thực sự đang ở trong nhà vệ sinh nữ hay không, chỉ đành mang theo vài người đến kiểm tra một chút, quả nhiên khi đến nơi thì...

Sắc mặt hắn đã trở nên rất xấu.

Con bé đơn thuần ngây thơ kia còn chưa tìm được thì đã bắt gặp ba thằng đàn ông cùng kéo một cô ả vào đây ‘hành sự’.

Đây là trường hợp mà hắn nhìn đã quen mắt, có điều cô ả bị kéo vào đây dường như có chút gì đó không ổn.

--

"Chỗ của tao cấm chơi hàng (ma túy). Bọn mày trước khi đến đây không tìm hiểu qua sao?" Người chủ quán bar lười biếng tựa vào cánh cửa, tay cầm điếu thuốc rít một hơi, ánh mắt lơ đãng theo làn khói mờ ảo.

"Nhưng mà tao nghĩ... cũng chẳng cần đến phiên tao ra tay."

Hắn nhếch mép cười lạnh, nhìn về phía ba gã đàn ông đang hoảng sợ mà trở nên mềm nhũn: "Vì... chúng mày đã chọn phải người không nên dây vào."

Lúc này ba gã kia vẫn còn chưa phản ứng được chuyện gì đang xảy ra.

Một tên cố lấy dũng khí bước lên chỉ vào cô gái đang lỏa lồ gục trên bồn rửa tay: "Con đàn bà này, chúng tôi... chúng tôi chỉ thừa dịp chơi một chút thôi... cô ta đã sớm bị người khác ‘chơi’ đến tan tác rồi..."

Người đàn ông nghe vậy thì lúc này mới chú ý đến cô gái đã bị bọn chúng làm nhục, hắn nhìn liếc xéo một cái: "A, cái mồm chó vẫn còn can

đảm mà sửa lớn như vậy. Ông đây ghét nhất là những trò bỏ thuốc dơ bẩn..."

Ba gã nghe vậy thì sắc mặt trở nên trắng bệch, hoảng sợ van xin hãn tha cho một con đường sống.

Người đàn ông vẫn bất động, thân tì vào cánh cửa, sắc mặt nhàn nhạt nhưng khí thế và ánh mắt sắc bén lại khiến cho mọi người đang chứng kiến không khỏi xuất hiện một cơn ớn lạnh.

Hãn ta lấy di động gọi cho Cố Dĩ Huy, đại khái chỉ thuật lại tình huống bên này, sau đó cũng không vội tẩy sạch hiện trường.

Hãn đang đợi.

Trong này, Phó Tự Hi lại nghe được âm thanh của một đám người, cô bản khoản không biết là tốt hay xấu vì thế vẫn không dám đi ra ngoài.

Cô ngừng khóc, chỉ lẳng lặng chờ nghe giọng nói ôn nhu của Hạ Khuynh, anh nói rằng anh đã đến nơi, anh đang đi tìm cô và rất nhanh sẽ tìm được thôi...

Hạ Khuynh đi vào quán bar rất thuận lợi.

Thứ nhất, ông chủ đã đánh tiếng dặn dò nhân viên tiếp đón anh; thứ hai, toàn thân anh dường như tỏa ra một luồng sát khí nồng đậm.

Có điều, ngữ điệu khi nói chuyện với người ở trong điện thoại rất ôn nhu mềm mại.

Người quản lí dẫn anh đi lên nhà vệ sinh khu tầng 3.

Người chủ quán bar nghe thấy tiếng bước chân thì xoay người sang nhìn, ánh mắt quét trên dưới cao thấp đánh giá, tỏ vẻ cười cợt: "Ồ! Phóng xe đến nhanh nhỉ!"

Vừa rồi Vương Thần có nhắn tin cho Hạ Khuynh báo rằng đã tìm được tung tích của Phó Tự Hỉ.

Tuy rằng bây giờ tất cả tâm tư của Hạ Khuynh chỉ đặt trên người Phó Tự Hỉ, nhưng đối với ông chủ này anh cũng tỏ vẻ khách khí: "Cảm ơn anh, ân tình này Hạ Khuynh tôi sẽ nhớ kĩ."

Người đàn ông nở nụ cười, ánh mắt phát ra tia tà ý, hãnh vờn tay:

"Trình Ý."

Hạ Khuynh bắt tay, thản nhiên nói: "Hạ Khuynh."

Chương 35

Trình Ý cũng không nhiều lời, nghiêng người để Hạ Khuynh bước vào.

Tuy rằng Trình Ý cũng muốn đích thân dạy dỗ cho ba gã đê tiện kia một trận, nhưng xem ra chuyện của Hạ Khuynh quan trọng hơn, vì vậy hắn không nói thêm gì cả.

Trong nhận thức của hắn, bất kể là kẻ giàu hay nghèo, chỉ cần người phụ nữ của mình bị người khác khi dễ thì nhất định hắn sẽ không bao giờ để yên chuyện này.

Hơn nữa vừa rồi khi hắn và Cố Dĩ Huy trao đổi, Vương Thần còn chen vào một câu thế này: "Ông chủ Trình, thằng bạn của tôi nó hung hãn lắm, chỉ sợ người bình thường sẽ không chống đỡ được, phiền anh để mắt hỗ trợ một chút nhé!"

Thời điểm Hạ Khuynh xuất hiện, vấn đề đi đứng quả thật có chút không tiện, nhưng Trình Ý trông thế nào cũng chỉ nhìn thấy một thân ưu nhã mang đậm khí chất công tử nhà giàu, thật sự không hề giống như bộ dạng của một tên côn đồ hung hãn mà hắn đã tưởng tượng từ trước.

Vì thế, hắn đối với nhân vật Hạ Khuynh này cũng có chút tò mò, hoặc có thể nói là có chút chờ mong.

Hạ Khuynh khi đi vào trông thấy ba gã đàn ông cùng với một cô gái đang lỏa thể thì nhất thời đã hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Và lại, còn một gian phòng vệ sinh khuất ở phía trong, đã khóa chốt cửa.

Bé cưng của anh đang ở đây.

Anh cầm di động thay đổi khẩu khí ôn nhu nói với người bên kia đầu dây: "Phó Tự Hi, em tạm thời đừng bước ra nhé. Chờ một chút rồi anh sẽ đến dẫn em ra. Đã hiểu chưa?"

Phó Tự Hi nghe được bên ngoài cũng truyền đến thanh âm của anh, biết anh chỉ cách mình vón vẹn một cánh cửa nên cô có chút nóng vội.

"Hạ Khuynh..."

"Ngoan, nghe lời anh. Có anh ở đây, không phải sợ."

Cô không biết nguyên nhân vì sao, nhưng chắc chắn Hạ Khuynh đã có tính toán riêng của mình, vì thế mới nhỏ giọng nói: "Anh đến nhanh một chút nhé..."

"Được, ngoan nha." Nói xong anh cúp điện thoại.

Hạ Khuynh vốn là muốn Trình Ý lôi ba gã đàn ông này ra ngoài, tự tay anh sẽ thu thập bọn chúng. Nhưng bên cạnh đó anh lại sợ Phó Tự Hi khi nhìn thấy cảnh dơ bẩn trước mắt lại sinh ra hoảng sợ.

Vì vậy, phải giải quyết càng nhanh càng tốt.

Anh đi ra phía cửa, xoay người sắc mặt lãnh đạm nói với ba gã đàn ông đối diện: "Nếu chúng mày dám để cho người phụ nữ của tao hoảng sợ... tao sẽ đánh chết chúng mày. Cút ra ngoài cho tao ————— "

Âm tiết cuối cùng kéo dài khiến cho cả ba tên nọ sắc mặt xám ngoét lụi bại đến cực điểm. Rốt cuộc thì bọn hăn đã biết, bọn hăn không chỉ chọc giận đến ông chủ quán bar mà còn đắc tội với người đàn ông một thân đầy sát khí trước mắt này.

Bọn chúng run rẩy cun cút nổi đuôi bước ra ngoài hành lang, dọc đường còn vừa cúi đầu vừa van xin tha thứ.

Hạ Khuynh quay trở lại đóng chặt cửa phòng vệ sinh, sau đó nới lỏng cổ áo sơ mi, nghiêng đầu nhìn Trình Ý cười lạnh: "Ông chủ Trình, có thể cho tôi một điếu không?"

Trình Ý quăng hộp thuốc lá và bật lửa về phía anh, sau đó tìm một vị trí nhàn nhã đứng tựa vào như đang xem kịch vui.

Hạ Khuynh lắc lắc hộp thuốc, kéo ra một điếu thuốc lá.

Trên cơ bản ngày thường anh không hút thuốc.

Nhưng trong những tháng ngày đen tối của tuổi trẻ, việc này đã bắt đầu hình thành như một thói quen.

Trình Ý chưa bao giờ được chứng kiến một người vừa đánh nhau mà còn có thể vừa nhàn nhã rít thuốc. Nhưng thời điểm Hạ Khuynh ra tay, hẳn đã hiểu được ý nghĩa về câu nói kia của Vương Thần.

Đó là sát chiêu.

Trình Ý tung hoành trên chiếu bạc suốt mười mấy năm, mọi chiêu trò đa dạng hẳn đều nằm rõ trong lòng bàn tay, tất cả thể loại đều không có giới hạn, đây là thỏa thuận ngầm của ngành công nghiệp cờ bạc giải trí này.

Có một trò chơi gọi là Hắc quyền. Thậm chí có thể nói, nếu như bạn mất đi tiền đặt cược, nó cũng tương đương với mất đi mạng sống của bạn.

Hắc quyền chỉ có duy nhất một quy tắc đó chính là không hề có một quy tắc nào, tại những nơi này việc sinh tử tồn vong chỉ là chuyện cỏn con.

Có một sư phụ trong nghề đã từng nói thế này: "Nếu không dùng mạng sống mang ra đánh đổi, thì cậu sẽ không có khả năng nắm giữ kỹ thuật tuyệt đối. Cậu phải xem bản thân là một cỗ máy giết người. Nếu không, hậu quả chỉ có một, chính là mạng sống của cậu."

Thân thủ của Hạ Khuynh cùng vị sư phụ mà Trình Ý vừa nghĩ đến quả thật là có nhiều điểm tương đồng.

Thân hình hai người cũng không hẳn là loại cơ bắp lực lưỡng, chiến thuật công kích đều sử dụng kỹ xảo tấn công nhanh như chớp. Không chiêu thức hoa lệ, tất cả đều nhằm thẳng yếu huyệt mà xuống tay.

Năm đó, người kia đánh suốt ba trận và cầm đi 300 vạn.

Đương nhiên trong phi vụ đó Trình Ý cũng lời lãi không ít. Chu Hồng - bà xã của hắn sau khi biết được chuyện này thì nổi giận đùng đùng, đêm đó còn thẳng chân đạp hắn xuống giường.

Trong lòng hắn cũng có cân nhắc, dù gì đã thể nghiệm đủ rồi, vì thế rất hạn chế tổ chức những trận đấu đẫm máu như vậy...

Hắn biết rất nhiều phú nhị đại* rất thích xem hắc quyền, nhưng muốn bọn họ tự thân lên sàn thì hầu như không có khả năng.

(*) Cậu ấm cô chiêu, con nhà giàu đời thứ 2, có thể xem như người thừa kế.

Người đàn ông Hạ Khuynh này, rốt cuộc có quan hệ gì với người năm đó?

Hạ Khuynh đánh không đến mười chiêu, ba đã kia đã tơi tả bầm dập gần như mất nửa cái mạng.

Thực lực kém xa, nếu không ngăn cản chắc chắn ba tên kia sẽ bị đánh đến chết tươi.

Trình Ý trông thấy như vậy thì tỏ vẻ hờ hững nói: "Bọn chúng đến địa bàn làm ăn của tôi gây sự, nhưng dù sao thì anh Hạ vẫn nên nhẹ tay giùm tôi một chút chứ, bằng không tôi làm sao giúp anh thủ tiêu 3 cái xác được đây?"

Hạ Khuynh nghe xong lời này thì ngừng tay.

Toàn bộ quá trình từ nãy giờ anh đều chưa ngừng nghĩ.

Bọn chúng đều là những người bình thường, anh xuống tay như vậy quá thật có chút vượt quá tầm kiểm soát. Đã rất nhiều năm anh không ra tay nặng như vậy.

Hạ Khuynh rút một hơi thuốc sau đó xoay người đối diện với Trình Ý cười nhạt; "Vậy thì tôi sẽ giao bọn chúng cho ông chủ Trình đây giải quyết."

"Không thành vấn đề."

Trình Ý bảo người tạp vụ đến thu dọn hiện trường, mang cô gái đang lỏa thể trên bồn rửa tay đi ra ngoài, sau đó chính mình cũng rút lui.

"Hạ tiên sinh, anh cứ tự nhiên."

Hạ Khuynh ném tàn thuốc xuống đất, đi đến bồn rửa tay tẩy rửa vết máu đang chảy trên người, tiện thể sửa sang lại quần áo đang xốc xếch, phục hồi một bộ dáng đường hoàng như cũ.

Sau đó anh đi đến cánh cửa cuối dãy ô-nhu lên tiếng: "Phó Tự Hỉ, có thể mở cửa ra rồi."

Phó Tự Hỉ nghe bên ngoài có âm thanh gào thét thê lương, nhưng lại không hiểu đã xảy ra chuyện gì vì vậy mà có chút khẩn trương.

Vừa nghe được giọng Hạ Khuynh, cô vội vàng muốn đứng lên, nhưng hai chân vẫn còn mềm nhũn liền ngã nhào lên nắp bồn cầu.

Cô đành phải với tay mở chốt khóa: "Hạ Khuynh, em không đứng dậy được..."

Hạ Khuynh không dám đẩy cửa, sợ đụng vào cô nên nhắc nhở: "Em cách xa một chút, đừng để bị cánh cửa va vào người."

"Không va vào đâu ..."

Anh đẩy cửa ra.

Nhìn thấy Phó Tự Hỉ đang mềm nhũn ngồi trên nắp bồn cầu, đôi mắt rưng rưng cực kì đáng thương.

"Anh đã đến trễ, là do anh không tốt." Anh bước lên nắm tay Phó Tự Hỉ thì phát hiện tất cả quần áo của cô đều bị mồ hôi làm ướt đẫm một mảng, anh đau lòng chết đi được!

Phó Tự Hỉ gào khóc lên: "Em rất sợ... Bọn họ là người xấu..."

Từ nãy đến giờ Phó Tự Hỉ vẫn áp chế cảm xúc của mình, mãi đến giờ phút này thật sự được nhìn thấy anh, tâm tình mới thả lỏng. Mình đã an toàn, không cần phải cố gắng chống đỡ nữa...

"Đừng sợ đừng sợ, Phó Tự Hỉ của anh vừa thông minh lại dũng cảm." Hạ Khuynh ôm chầm cô vào lòng.

Cô òa khóc nức nở, túm chặt quần áo anh, đem mặt vùi vào trong ngực anh.

Anh ôm cô đi ra, nhẹ giọng dỗ dành: "Không khóc nữa, đã không có việc gì nữa rồi."

"Hạ Khuynh... em biết anh sẽ đến ..."

"Dĩ nhiên, nhất định anh sẽ đến."

Hạ Khuynh một đường bế Phó Tự Hỉ ra khỏi quán bar.

Tả Phóng đứng xa xa ở hành lang trông thấy.

Lại nói, ban nãy là người cố vấn của hẳn gọi đến, hai người bàn bạc thảo luận rất lâu.

Chờ đến khi hắn cúp điện thoại, Phó Tự Hi vẫn chưa trở về, hắn cảm thấy bắt đầu lo lắng.

Đám bạn của hắn nhìn thấy hắn buông di động liền chạy đến hò hét chuốc rượu. Hắn từ chối, đứng dậy nói rằng đi tìm Phó Tự Hi.

Một cô ả lơ đễnh nói: "Phụ nữ đi toilet thường rất mất thời gian, có khi còn phải đứng xếp hàng nữa."

Lời của cô ta cũng không phải không có lý, nhưng Tả Phóng vẫn lo lắng, hắn vội đi đến phòng vệ sinh nữ xem thử.

Quả nhiên họ đang đứng xếp hàng từ bên trong ra đến ngoài hành lang.

Hắn cứ nghĩ Phó Tự Hi hắn là đang ở bên trong.

Đợi một chốc nữa, Phó Tự Hi vẫn chưa quay lại, hắn lại không có số điện thoại của cô nên nhờ cô ả ban này đi xem thử.

Cô ả nọ nhìn hắn bằng ánh mắt kì quái: "Đi toilet mà cũng có thể lạc đường?"

Tả Phóng cũng không giải thích chỉ bảo cô ta đi xem thử.

Kết quả, Phó Tự Hi thật sự không ở trong đấy.

Tả Phóng lúc này mới ý thức được, hắn đã đánh giá quá cao khả năng của Phó Tự Hi.

Hắn lo lắng Phó Tự Hi đã xảy ra chuyện gì, nên kéo cô ả nọ đến từng phòng vệ sinh tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm được cô ấy.

Sau khi kiểm tra xong khu vực tầng một, bọn họ định đi lên lầu 3 nhưng nghe một người dọn dẹp vệ sinh nói rằng trên lầu đang trang hoàng, có để bảng cấm người đi lên.

Tả Phóng cũng không để tâm, trực tiếp đi lên, đến khi đi tới khu vực hành lang thì trông thấy Hạ Khuynh đang bế Phó Tự Hỉ từ hướng bên kia đi đến.

Trong nháy mắt, hắn đã cảm nhận được, là tự hắn đẩy Phó Tự Hỉ ra xa khỏi vòng tay hắn.

Hạ Khuynh không mang Phó Tự Hỉ đi qua khu vực sàn nhảy mà đi ra từ phía cửa sau.

Phó Tự Hỉ vẫn chôn mặt ở trong ngực anh, chậm rãi ngừng tiếng khóc. Cô cảm nhận được hơi thở nam tính của anh, không rõ đó là hương vị gì, chỉ biết là nó rất dễ chịu.

Hạ Khuynh cúi đầu, dùng cằm cọ cọ trán cô: "Trước tiên phải mang em đi thay quần áo, em xem xem người toát đầy mồ hôi đây này."

Phó Tự Hỉ ngẩng đầu lên, đôi mắt rưng rưng sưng đỏ, phát hiện rốt cuộc mình đã thoát khỏi cái nơi quỷ quái đáng sợ đó rồi, lẩm bẩm nói: "Từ nay về sau em không bao giờ muốn đến quán bar nữa..."

"Được." Anh hôn chụt một cái vào cái trán trơn bóng của cô: "Giúp anh lấy chìa khóa trong túi ra đi."

"Em có thể tự mình đi được rồi." Cảm thấy Hạ Khuynh bế mình lâu như vậy, nhất định sẽ bị mệt chết đi.

"Ngoan, lấy hộ anh cái chìa khóa. Anh mang em đi mua quần áo."

"Em béo như vậy, sợ anh mệt..."

Hạ Khuynh nở nụ cười: "Chỉ cần là Phó Tự Hỉ thì anh cam tâm tình nguyện."

Phó Tự Hỉ nhìn vào ánh mắt trìu mến của anh, trong lòng cảm thấy phi thường ấm áp.

Cô thò tay luồn vào túi quần của anh, cầm lấy chìa khóa định đưa cho anh. Anh bảo cô tra vào ổ rồi kéo cửa xe, sau đó anh nhắc một chân lên thành xe mượn lực mở cửa xe ra.

Hạ Khuynh vừa định ôm Phó Tự Hi đặt vào ghế phụ thì đột nhiên cô túm lấy quần áo của anh.

"Quần bẩn bẩn."

Cô nhìn thấy xe của anh sạch sẽ sang trọng như vậy, bỗng nhiên ý thức được ban nãy mình đã ngồi suốt trên nắp bồn cầu thật lâu....

Hạ Khuynh đương nhiên không ngại, trực tiếp đặt cô ngồi vào đúng vị trí "Đợi chốc nữa mua quần áo mới sẽ không còn bẩn nữa."

Anh khởi động xe, giúp cô cài lại dây an toàn, đánh tay lái hướng về phía khu mua sắm. Trước giờ anh vốn đam mê tốc độ, phóng xe vù vù, nhưng hiện nay đang có Phó Tự Hi ngồi bên cạnh, vì vậy không dám chạy tốc độ quá nhanh.

Hạ Khuynh tay trái cầm vô lăng, tay phải nắm lấy ngón tay của Phó Tự Hi mân mê đùa nghịch. Phó Tự Hi cũng không phản kháng để mặc anh xoa nắn. Cảm xúc bình tĩnh chậm rãi trở lại.

Mãi đến khi đi tới khu trung tâm thương mại thì cô mới sực nhớ ra Tả Phóng vẫn còn ở quán bar kia.

Thế là cô vội nói cho Hạ Khuynh biết, sắc mặt anh lập tức đen thui, lạnh nhạt nói: "Hắn muốn chờ thì cứ để hắn chờ cho đã đi."

Món nợ này sớm muộn gì anh cũng từ từ tính sổ với hắn.

"Nhưng mà, để anh ấy chờ mãi thì không được tốt cho lắm?"

"Chúng ta trở về bảo mẹ gọi điện thoại thông báo cho hắn là được."

Hạ Khuynh bắt đầu nảy sinh ý nghĩ độc ác về người tên Tả Phóng này.

Khi vừa biết cô xảy ra chuyện, anh còn nghi ngờ có phải tên Tả Phóng này đã ra tay giở trò với Phó Tự Hi hay không.

Anh cảm thấy việc Tả Phóng theo đuổi Phó Tự Hi đã có chút gì đó mâu thuẫn.

Tả Phóng đối với cuộc sống của cô ấy không hề am hiểu, chưa chắc gì hẳn đã chấp nhận được con người thực sự của cô. Cái gọi là chấp niệm, thật ra chỉ là một loại cảm xúc thuần túy nhất thời bị thu hút.

Quả thật là như vậy, nên khó mà đảm bảo tên Tả Phóng kia sẽ trong lúc nhất thời xúc động mà làm ra chuyện gì gây ảnh hưởng xấu đến cô ấy.

....

Hạ Khuynh biết Phó Tự Hi đã đói bụng nên cũng không định lê la khắp nơi, chỉ trực tiếp chọn một bộ quần áo đơn giản rồi đi ra.

Sau khi trở về xe, anh lại hỏi: "Trên người còn ngứa không?"

Phó Tự Hi lắc đầu: "Nốt đỏ lặn hết rồi."

"Thế này nhé, anh dẫn em đi ăn tạm cái gì đấy xong rồi chúng ta sẽ trở về."

Cô vui vẻ gật gật đầu.

Khi Hạ Khuynh dắt tay Phó Tự Hi trở lại biệt thự, Lương San đang chờ ở đại sảnh đứng ngồi không yên.

Bà nhìn thấy Phó Tự Hi đã thay đổi bộ quần áo khác, ánh mắt có chút nghi ngờ, sốt ruột hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Buổi chiều, Hạ Khuynh cúp ngang điện thoại rồi cũng chẳng liên lạc nữa, sau đó bà lại gọi cho Tả Phóng, máy cũng đang bận. Bà thật sự hoang mang lo lắng.

"Phu nhân..." Phó Tự Hỉ không biết phải nói từ đâu, cũng chẳng muốn nhớ lại hình ảnh kinh khủng ban nãy.

"Mẹ, đừng hỏi gì cả. Để con dẫn cô ấy đi nghỉ ngơi." Hạ Khuynh thấy sắc mặt của Lương San có vẻ không được tốt cho lắm.

Lương San trông thấy con trai có chút không kiên nhẫn, vì vậy không dám hỏi tiếp: "Vậy nghỉ sớm một chút, Tự Hỉ ngủ ngon a."

"Phu nhân ngủ ngon."

Phó Tự Hỉ nói xong đã bị Hạ Khuynh lôi kéo về phòng.

Lương San ở phía sau trông thấy hai người bọn họ tay nắm tay, đột nhiên bà ngộ ra cái gì...

.....

Trước cửa phòng ngủ, Hạ Khuynh thơm lên má Phó Tự Hỉ một cái.

"Em đi tắm nước ấm trước đi."

Cô gật gật đầu, cầm quần áo bước đến phòng tắm rồi đột nhiên sững lại, do dự xoay đầu nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Hạ Khuynh, anh đừng đi được không..."

Anh tỏ vẻ nghiêm túc: "Được, anh sẽ không đi đâu cả."

Phó Tự Hỉ an tâm nở nụ cười, sau đó bước vào phòng tắm đóng cửa, đến khi nhìn thấy bồn cầu lại trở nên kinh hoàng, vội vàng mở cửa chạy ra: "Hạ Khuynh..."

Hạ Khuynh cười trấn an: "Anh đây."

"Em vẫn còn sợ..." Phó Tự Hỉ co quắp đứng ở cửa, hai tay nắm chặt quần áo.

Anh bước đến ôm cô vào lòng.

"Không cần đóng cửa, em ở bên trong tắm, còn anh sẽ ở bên ngoài."

Cô gục trong lòng anh được hơi thở nam tính của anh vây quanh, bình tĩnh lại nhẹ nhàng mà gật đầu.

Phó Tự Hi cởi quần áo ra rồi nhìn về phía cửa.

Đối diện phòng vệ sinh là cửa ra vào. Cô lại nhìn không thấy Hạ Khuynh, vì thế mới bước lên một chút, vịn lấy khung cửa vươn thân mình hướng ra phòng tìm anh.

"Hạ Khuynh..."

Hạ Khuynh đang ngồi trên sofa đọc sách, nghe được giọng nói của Phó Tự Hi thì ngẩng đầu, nhìn thấy cô đang nghiêng nửa người nhìn anh.

Tầm mắt anh khẽ liếc nửa thân trên lỏa thể của cô, cười nói: "... tại sao vẫn chưa đi tắm, coi chừng lại bị cảm lạnh..."

Phó Tự Hi cũng cười: "Em muốn nhìn anh một chút."

Nhìn thấy anh vẫn còn ở đây, cô đã yên tâm, ngoan ngoãn trở về tắm rửa.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Phó Tự Hi đi ra ngồi bên cạnh anh.

Hạ Khuynh quăng cuốn sách sang một bên, thuận thế nhích lại gần cô, chôn đầu vào chiếc gáy trắng nõn của cô hít hà: "Em thật là thơm!"

Cô cũng bắt chước cúi sát xuống gáy anh ngửi ngửi: "Hạ Khuynh không cần tắm cũng rất thơm, thật đấy!"

Cô rất thích mùi hương của anh, vừa nhẹ nhàng lại vừa an toàn...

Hạ Khuynh cười đến xấu xa.

"Phó Tự Hi, bé ngoan của anh."

Phó Tự Hỉ đối với phương diện tình cảm vẫn rất ngây thơ, nhưng bên cạnh đó sẽ càng坦然 nhiên khi đối diện với tâm tư thật sự của chính mình, không biết nói dối, trong lòng nghĩ đến cái gì thì sẽ nói như thế.

Hạ Khuynh thật muốn mang Phó Tự Hỉ khám thật chặt vào trong cơ thể mình.

"Phó Tự Hỉ, buổi tối ngủ em có sợ không?"

Cô giật mình: "Hạ Khuynh, anh sẽ cùng em ngủ sao?"

"Em muốn anh giúp, anh đương nhiên sẽ giúp."

Phó Tự Hỉ cong cong ánh mắt: "Được được, vậy em chia một nửa cái giường cho anh nhé."

.....

Khi Hạ Khuynh tắm rửa xong nhìn thấy Phó Tự Hỉ đang ở bên cạnh giường đi tới đi lui. Chốc thì mang con gấu bông Đại Hùng đặt ở bên này, chốc thì lại đặt ở chỗ khác.

Nhìn thấy anh đi ra, cô cười vui vẻ: "Hạ Khuynh, anh muốn ngủ ở đâu? Đại Hùng Bảo Bảo còn biết nói xin chào nữa đấy, em mang nó cho anh mượn nhé!"

"Tùy em." Hạ Khuynh ngồi trên giường, bắt cô ôm vào lòng, thấp giọng nói: "Phó Tự Hỉ, chúng ta kết hôn nhé, được không em?"

Chương 36

Phó Tự Hỉ ngây ngốc nhìn anh.

Phó Tự Nhạc đã từng giải thích cho cô hiểu được thế nào là 'kết hôn'.

Phó Tự Hỉ nghĩ, cô muốn ở cùng một chỗ với Hạ Khuynh. Tự Nhạc còn nói, chỉ có người được gọi là ‘chồng’ mới có thể cùng với cô mãi mãi ở bên nhau.

Chỉ có ‘Chồng’ mới có thể nhìn thấy cơ thể của mình, cái này... Hạ Khuynh đã xem qua. Chỉ có ‘Chồng’ mới có thể ngày ngày ngủ cùng với mình, Hạ Khuynh còn từng ngủ cùng cô mấy lần nữa...

"Hạ Khuynh, anh sẽ là chồng của em?" Phó Tự Hỉ ngây ngốc nhìn anh mà hỏi.

Hạ Khuynh nắm lấy bàn tay cô vỗ nhẹ: "Bé cưng sai trình tự rồi."

"À!?" Phó Tự Hỉ càng thêm ngây người.

Anh buông tay chồm người tiến đến bên môi cô hôn chụt một cái: "Theo đúng trình tự là anh hỏi em trước cơ mà. Phó Tự Hỉ, em có muốn anh trở thành ‘ông xã’ của em không?"

"Hạ Khuynh, em không hiểu." Phó Tự Hỉ không hiểu gì cả, càng không lý giải được trong lời nói của anh và mình có cái gì bất đồng. Anh thật sự sẽ trở thành ‘chồng’ của cô?

"VẬY MẶC KỆ NÓ ĐI." Anh vui vẻ kéo cô ôm vào lòng: "Anh sẽ làm một người chồng thật tốt, được không?"

Phó Tự Hỉ nở nụ cười, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào sườn mặt điển trai của anh, gật đầu đáp lại.

Anh lại tiếp tục hỏi: "Phó Tự Hỉ, em có thích anh không?"

Phó Tự Hỉ lại gật đầu, sau đó lại cười ha ha: "Hạ Khuynh thích em, em cũng thích Hạ Khuynh."

"Bé cưng của anh thật ngoan!" Kìm lòng không đậu, anh véo đôi má phúng phính của Phó Tự Hỉ.

Hạ Khuynh luôn nghĩ rằng, chờ sau khi cô nhóc này thật sự nói thích mình thì anh mới dám ra tay với cô ấy.

Anh thừa nhận sự tự chủ của mình không tệ, nhưng bản thân cũng chẳng phải là thánh nhân.

Trải qua chuyện hôm nay, anh lại xác định được thêm một việc. Phó Tự Hỉ thực sự tin tưởng anh, cô còn ỷ lại vào anh.

Thời điểm anh hỏi cô rằng có thích anh không, kỳ thật trong lòng anh đã có sẵn một đáp án.

Có lẽ Phó Tự Hỉ vẫn chưa phân rõ như thế nào là yêu và thích, nhưng chắc chắn cô vẫn có thể nhận biết được sự thật bản thân có nguyện ý ở cùng với anh hay không.

"Phó Tự Hỉ, em có biết như thế nào gọi là kết hôn không?"

"Biết chứ." Cô ra vẻ là một học sinh sáng dạ: "Tự Nhạc đã từng nói cho em biết, vợ chồng sẽ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, còn sinh cục cưng nữa."

Lông mày Hạ Khuynh khẽ nhíu lại: "Cô ta còn nói gì nữa không?"

Phó Tự Hỉ sững sốt một hồi lâu, sau đó sắc mặt trở nên thẹn thùng.

Anh bị vẻ mặt này làm cho tâm can ngứa ngáy, vì thế càng ra sức dụ dỗ: "Em nói đi..."

Phó Tự Hỉ khẽ lườm anh một cái, sau đó lại cúi gằm mặt.

"Bé tiểu Hỉ của anh đang mắc cỡ à?" Anh cười xấu xa liếm láp rồi khẽ cắn vành tai nhạy cảm của cô.

Hơi thở nóng bỏng của Hạ Khuynh phả vào bên tai vừa nóng vừa ngứa, Phó Tự Hỉ muốn tránh lại tránh không khỏi, cuối cùng đành phải gạt hăn

thẹn thùng sang một bên mà nói: "Lúc ngủ phải cởi sạch quần áo... để... sinh cục cưng."

"Ồ, như vậy sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy em còn tỏ ra thẹn thùng làm gì?"

"Cũng đã bị nhìn thấy hết rồi."

"Anh đã sớm nhìn em sạch sẽ từ đầu đến chân."

"A!" Phó Tự Hỉ vừa thẹn vừa sợ, mờ mịt nhìn anh: "Em đã quên..."

Cô không nhớ rõ anh đã nhìn thấy sạch trơn cơ thể của mình bao nhiêu lần.

"Không sao cả, từ nay về sau em sẽ không có cơ hội để quên đâu."

Phó Tự Hỉ ngơ ngác cảm thấy vẻ mặt của Hạ Khuynh khi nói những lời này thật sự rất rất rất xấu xa!

Tay anh bắt đầu lần vào vạt áo của cô, nhếch mép cười khê: "Vậy thì chúng ta cởi sạch quần áo rồi ngủ nào!"

Hai gò má Phó Tự Hỉ lan ra rặng đỏ như phát sốt, cởi sạch? Như thế thì chỗ không nên cho người khác xem cũng bị anh nhìn thấy mất rồi! Càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ không chịu được, cô lay lay cánh tay anh.

"Hạ Khuynh..."

Tay Hạ Khuynh lần vào trong áo Phó Tự Hỉ di chuyển dần lên trên, bàn tay dán lên hai trái đào mật hấp dẫn, ánh mắt mờ mịt nhìn cô: "Phó Tự Hỉ, em tin anh không?"

Phó Tự Hỉ vì câu hỏi này của anh mà từ trạng thái mông lung chuyển hẳn sang sững sốt, nghĩ nghĩ một lúc rồi nhìn anh, kiên định gật đầu.

"Từ nay về sau anh sẽ không bắt nạt em, sẽ đối xử với em thật tốt, em có tin anh không?"

Cô gật đầu: "Em tin!"

"Em không cần phải suy nghĩ bất cứ điều gì, cũng không cần sợ hãi. Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương đến em. Giao bản thân cho anh, được không em?"

Hạ Khuynh vùi mặt vào ngực Phó Tự Hỉ, âm thanh khàn khàn: "Anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh."

"Hạ Khuynh, em tin anh."

Anh ngẩng đầu lên, khôi phục bộ dáng không đứng đắn cười xấu xa: "Vậy thì bây giờ chúng ta đi ngủ."

Phó Tự Hỉ gật gật đầu, sau đó lại nghĩ nghĩ rồi ngậy thơ nhìn anh mà nói: "Em vẫn chưa đánh răng."

Hạ Khuynh vỗ vỗ bờ mông tròn trịa của cô, vẻ mặt gấp gáp: "Nhanh lên nào!"

...

Đến khi Phó Tự Hỉ đánh răng rửa mặt xong đi ra ngoài.

"Hạ Khuynh, anh không đánh răng?"

"Anh có việc khác quan trọng hơn cần làm." Hạ Khuynh vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh

"Lại đây."

Phó Tự Hỉ ngoan ngoãn đi đến rồi nằm xuống giường, quay sang nhìn con gấu bông Đại Hùng: "Giường của anh thật là lớn nha, Đại Hùng Bảo Bảo cũng có chỗ để ngủ nữa!"

Hạ Khuynh cúi người nhìn cô chăm chăm, ánh mắt trở nên phức tạp không đoán được: "Sớm biết sẽ có thêm con gấu bông phiền phức này thì anh đã chọn một cái giường khác to hơn."

Cô nhìn anh, vừa định mở miệng nói chuyện đã bị anh phong kín môi.

Nụ hôn của Hạ Khuynh vừa ôn nhu vừa nóng bỏng, cuốn lấy cái lưỡi của cô dây dưa, hàm răng khê cắn bờ môi cô.

Trong miệng cô vẫn còn vương lại mùi kem đánh răng thơm ngát, anh dùng đầu lưỡi đảo qua hàm răng cô.

Toàn thân Phó Tự Hỉ mềm nhũn. Đợi đến khi anh kết thúc nụ hôn dài nóng bỏng này, cô nàng thở dốc nhìn anh, nói không ra lời.

Anh bắt đầu cởi áo ngủ của cô ra, cô căn bản là không phản kháng được.

Hạ Khuynh hôn một đường từ chiếc cổ trắng nõn tới hai kháo đầy đặn mềm mại trước ngực cô, anh mở lớn miệng ngậm cắn đỉnh nhũ phong, bàn tay còn lại cũng không nhàn rỗi nhẹ nhàng xoa nắn bầu ngực còn lại.

Hai đỉnh nhũ phong dưới sự trêu chọc của anh rất nhanh đã dựng đứng thẳng lên.

Phó Tự Hỉ không nhịn được bật ra tiếng rên rỉ.

Khí lực cả người cô giống như bị rút đi hết, chỉ có thể bị động nằm trên giường mặc cho Hạ Khuynh anh cần anh cứ lấy.

Dấu cắn lần trước vẫn chưa hoàn toàn tan mất, lúc này anh lại đang không ngừng lưu lại dấu ấn mới trên người cô.

Nhưng cảm giác của cô lúc này hoàn toàn khác hẳn với lần trước. Ngực của cô bị hai tay Hạ Khuynh nắm đến trướng đau, từng trận tê dại truyền đến, cổ họng thì không nhịn được muốn bật ra tiếng rên rỉ.

Phó Tự Hỉ không biết mình bị sao nữa, cô cắn môi nhẫn nhịn.

Hạ Khuynh thấy thế, vượt bờ môi của cô "Đừng nhịn, anh muốn nghe em kêu lên."

"Hạ Khuynh... , em không biết..." Cô có chút bất an, loại cảm giác này quá xa lạ.

"Thoải mái không? Hửm?" Anh cười khẽ, lại cuối xuống hôn cô: "Thoải mái thì hãy kêu lên đi."

Môi lưỡi của Hạ Khuynh càng lúc càng làm cô điên đảo, Phó Tự Hỉ dần dần không nhịn được.

Tiếng kêu kia lọt vào tai anh như một khúc tình ca tuyệt vời.

Hạ Khuynh nâng hông của cô lên, có chút vội vàng kéo quần của cô xuống.

Phó Tự Hỉ hoảng sợ muốn ngăn anh lại, nhưng thắng không được sức mạnh của anh, quần ngủ và quần lót đều bị hất cùng một lúc kéo xuống.

Gương mặt cô đã ửng hồng hoàn toàn. Cô co chân, rụt người lại muốn che chắn cơ thể lỏa lồ của mình, nhưng mắt cá chân đã bị anh nắm lấy. Cô che lại nơi nữ tính của mình. "Hạ Khuynh, chúng ta ngủ đi... Em không muốn chơi nữa đâu."

Trong mắt Hạ Khuynh lúc này đã nhuộm đầy tình dục.

Phó Tự Hỉ toàn thân trần trụi nằm dưới người anh, vẻ mặt vừa ngây thơ vừa hoảng sợ, tấm dra trải giường màu xanh lam làm nổi bật thân thể trắng như tuyết của cô, hấp dẫn ánh mắt muốn phạm tội của anh.

"Bé ngoan Tự Hỉ, để anh nhìn em một chút." Giọng Hạ Khuynh trầm khàn dụ hoặc, nâng một chân của cô lên liền chen vào giữa.

Cô vừa mắc cỡ vừa thẹn thùng, muốn đẩy tay anh ra. "Nơi đó có cái gì đẹp mà xem..."

Anh dễ dàng chen vào giữa hai chân cô, tỉ mỉ quan sát nơi nữ tính của cô.

Nơi nữ tính của Phó Tự Hi trông thật non nớt mềm mại, ánh mắt của anh chăm chú nhìn vào khu vườn tư mật đang thẹn thùng khẽ run rẩy của cô.

"Không nên nhìn..." Hơi thở của anh đều chạm vào nơi tư mật của cô, cô co rụt lui người lại.

Hạ Khuynh kiềm lại không cho cô giãy giụa, duỗi tay thám hiểm nơi mà anh luôn khao khát.

Phó Tự Hi bị ngón tay lạnh lạnh của cô chạm vào, cô rùng mình, thở gấp: "Hạ Khuynh, đừng như vậy mà..."

Anh nhẹ nhàng gảy tiểu hạch của cô, ôn nhu vuốt ve đường viền nữ tính của cô, khi nặng khi nhẹ, dụ dỗ nói: "Không phải sợ, anh sẽ không làm em đau đâu."

Sau đó anh tách hai cánh hoa thẹn thùng của cô ra, thử dùng ngón tay đâm vào.

Mới vừa tiến vào một nửa, cô liền oai oái kêu to: "Đau, Hạ Khuynh, em đau..."

Hạ Khuynh thu tay về, chuyển qua dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc tiểu hạch, linh hoạt qua lại liếm hôn hai cánh hoa.

Phó Tự Hi uốn éo người né tránh, trong miệng nhin không được bật ra tiếng thở dốc.

Cô cảm giác được có cái gì đó từ trong cơ thể mình chảy ra, hoảng hốt nắm lấy dra trái giường."Hạ Khuynh... em..."

Từng tia một trong suốt chất lỏng theo phùng khẩu thấm ra.

"Ngoan, không sợ. Anh sẽ làm cho em thật thoải mái." Hạ Khuynh ngồi thẳng lên, một tay nắm lấy bầu ngực no đủ của cô, tay còn lại xoa nắn hoa hạc nhạy cảm bên dưới.

Cảm giác được cô đã động tình, anh đẩy ngón tay tiến vào trong cô: "Còn đau không em?"

"Đau..."

"Nhịn một chút để anh đi vào nào."

Ngón giữa của anh từ từ chen vào miệng tiểu huyết nhỏ nhắn của cô.

Cô kêu đau, Hạ Khuynh liền dừng lại bên ngoài cửa động, ngón cái tiếp tục nhẹ nhàng vò nặn tiểu hạc.

Phó Tự Hỉ cảm giác được ngón tay của anh đang đi vào trong cơ thể cô, sau đó bắt đầu di động, đâm vào rút ra.

Vốn là lúc đầu cảm thấy hơi đau, nhưng chỉ chốc lát bên dưới liền tê ngứa râm ran. Cô muốn nói gì đó, nhưng khi mở miệng chỉ có thể bật ra tiếng ngậm khe khẽ.

"Thoải mái không?" Hạ Khuynh cười nhẹ, ngón tay của anh như đang ngậm trong nước, càng vào càng thuận.

"Hạ Khuynh, không nên cử động mà..." Động tác của anh nhanh dần, Phó Tự Hỉ đã sắp không chịu nổi.

Hạ Khuynh nghe thấy cô nói, thật sự ngừng tay lại. Anh nhìn cô đầy yêu thương và dụ hoặc, cởi quần áo của mình, nắm hai chân cô quấn quanh

hông mình, "Phó Tự Hỉ, một lát nữa sẽ đau một chút, ráng nhịn một chút sẽ hết đau nha em."

Cô mở mắt nhìn anh, bên trong đôi mắt vừa ngây thơ vừa quyến rũ long lanh ánh nước.

Hạ Khuynh bị cô nhìn như thế vừa lập tức dục vọng càng trướng căng đau nhức, nam căn to dài thẳng tắp đâm vào.

Phó Tự Hỉ đau đến khóc lớn, anh lập tức dừng lại không dám tiến sâu thêm nữa.

Hành lang chặc trất kia không ngừng co rút hút chặt lấy anh, anh thoải mái đến sống lưng đều tê dại, giọng nói cũng có chút gấp gáp. "Thả lỏng một chút. Anh vừa mới đi vào không bao nhiêu, nghe lời nào bé ngoan, chỉ đau một lần này thôi, sau này sẽ không đau nữa đâu."

Nói xong anh cúi người hôn cô, hai tay khiêu khích chỗ mẫn cảm của cô. Chờ thân thể cô hơi hơi thả lỏng, anh mới từng chút từng chút một tiếp tục đi vào.

Phó Tự Hỉ khóc nức nở. "Anh chậm một chút."

"..." Hạ Khuynh thực sự không thể nhịn được nữa, anh ở trong cơ thể cô bị mút chặt đến mất hồn, nếu vẫn cứ dừng lại ở đây anh thật sự không chịu nổi.

Cô cảm giác thứ gì đó của anh trượt ra ngoài, vừa muốn thở ra một hơi, kết quả nó lại chui vào.

Hạ Khuynh nồng nhiệt hôn cô, nuốt trọn tiếng kêu đau đớn không kịp thốt ra của cô, đẩy mạnh vào. "Phó Tự Hỉ, lát nữa sẽ không đau. Tin tưởng anh, hửm?"

Cô nước mắt mông lung mờ mịt nhìn anh.

Anh chậm rãi chuyển động thân thể, khẽ cắn nhũ thịt non mềm của cô, dùng đầu lưỡi vỗ về đầu vú cô.

Đợi đến khi tiếng khóc ô ô của cô chuyển thành tiếng rên rỉ nỉ non, anh hỏi cô: "Còn đau không?"

Trong cơ thể Phó Tự Hỉ khoái cảm vui thích lại có chút xa lạ đang không ngừng tăng lên, cô vô lực nỉ non: "Hạ Khuynh, đừng cử động nữa mà, em muốn xuy xuy..."

Hạ Khuynh nở nụ cười, biết cô đã động tình, động tác liền không kiêng dè gì nữa. "Vậy thì tiểu ra quần, anh chính là muốn em tiểu cho anh xem."

Cô ôm chặt bờ vai của anh, riu rít nỉ non như chim nhỏ. Cô thật sự sắp không nhịn được.

"Hạ Khuynh... Hạ Khuynh... Hạ Khuynh..." Cô kêu tên của anh, trong cơ thể có xu hướng tuôn trào ra.

Đây thực sự là tiếng kêu êm tai nhất mà Hạ Khuynh từng nghe.

"Anh đây." Anh khàn khàn đáp lời, dừng lại động tác, cảm thụ cảm giác cô mút chặt lấy anh, lại cố gắng nhịn xuống dục vọng còn đang hừng hực, cười vô cùng mê người, "Phó Tự Hỉ, nào, nhìn xem anh có thể làm em xuy xuy mấy lần? Hửm?"

Phó Tự Hỉ nghe thấy anh nói, trong đầu lại một mảnh trống không, hai mắt mờ mờ nhìn anh.

.....

Hạ Khuynh chờ cho cơ thể Phó Tự Hỉ thích ứng được một chút, mạnh mẽ tiến vào một lần nữa, lúc sâu lúc cạn...

"A...Hạ Khuynh...!"

Từng cơn sóng lớn liên tục ập đến, Phó Tự Hi bị anh va chạm mạnh mẽ như vậy thì không nhịn được, thân thể run rẩy, hai luồng mềm mại theo động tác của anh mà nảy lên như một cơn sóng nhỏ, cô thút thút gọi tên anh.

Phó Tự Hi không hề có kinh nghiệm lần kỹ xảo về chuyện phòng the, nhưng khi cô chỉ nũng nịu gọi tên anh như vậy, Hạ Khuynh cảm thấy âm thanh này đã kích thích đến tất cả các tế bào thần kinh bên trong anh, khiến chúng hưng phấn sôi trào.

Nhìn người con gái dưới thân nở rộ mềm mại như một dòng nước mát, anh thật sự rất muốn cứ mãi trầm luân vào bên trong cơ thể yêu kiều này...

.....

Nghĩ đến việc đây là lần đầu tiên Phó Tự Hi trải nghiệm chuyện thân thể liền kề nên anh cũng không dám quá ép buộc.

Sau cơn cao trào, anh ôm cô vào ngực, khẽ thăm thì vào bên tai cô: "Phó Tự Hi, em thật đẹp!"

Chương 37

Từ trước đến nay, chưa bao giờ Hạ Khuynh cảm nhận được niềm sung sướng từ tận sâu trong xương tủy như lúc này.

Hoặc là phải nói, những chuyện tình ái trong quá khứ của anh, chỉ là mượn cảm giác kích thích xác thịt để thỏa mãn bản thân, không hề có chút tư vị của tình yêu.

Hạ Khuynh nhận thấy cả tâm hồn lẫn thể xác đều được đắm chìm trong khoái cảm khi hòa làm một với Phó Tự Hi.

Tuy nhiên, anh cũng chẳng dám xuống tay quá nặng với cô, chỉ dám dùng những tư thế truyền thống, dồn tất cả khát khao để trọn vẹn có được cô.

Cô được hạnh phúc, đó là niềm thỏa mãn lớn nhất của anh.

Phó Tự Hi cảm thấy bản thân chưa bao giờ phải mệt như vậy, cơ thể bủn rủn nhúc nhối đến mức đầu ngón tay cũng không nhấc nổi. Cô mềm nhũn nằm úp sấp trên giường, hai mí mắt cũng không mở lên được. Ý thức mơ hồ nghe thấy Hạ Khuynh gọi tên mình, nhưng cũng chẳng phản ứng nổi.

Mệt mỏi quá, buồn ngủ quá!

Hạ Khuynh vốn muốn sửa đúng tư thế ngủ cho cô nhưng lay mãi mà cô nằng cũng chẳng nhúc nhích. Anh vỗ nhẹ vào cái gáy xinh xắn của cô, cô vẫn không phản ứng. Thấy vậy, anh bèn bế cô lên gác cái gối vào, tiện tay còn vỗ vài cái lên bờ hông tròn trịa.

"Phó Tự Hi em đúng là con heo lười biếng, sau này em phải siêng năng rèn luyện thể thao cùng anh biết chưa? Thể lực của em thật sự quá kém."

Phó Tự Hi mơ mơ màng màng "Ừ" đại một tiếng.

Hạ Khuynh biết cô đã quá mệt nhọc, cũng không dám làm càn, kéo cô nhích lại gần mình, ôm chặt cô vào lòng. Cả hai chìm sâu vào giấc ngủ.

.....

Lương San chờ đến 11 giờ cũng chưa nhìn thấy Hạ Khuynh và Phó Tự Hi đi ra khỏi phòng. Cho đến bây giờ bà đã xác định được một vấn đề, bà đã thất thố loạn điểm uyên ương (*mai mỗi nhâm*) khiến cho con trai mình gặp thêm một tình địch ngán đường.

Sau khi trở về phòng, bà lo lắng đến mức đi tới đi lui suốt đêm thật sự ngủ không được, bèn nhắc điện thoại gọi cho ông xã thông báo tình hình.

"Bố nó à, con trai chúng ta lại gây chuyện nữa rồi..."

Hạ Hàm Thừa vừa mới tắm xong, ngồi trên sô pha xoa xoa mi tâm, đối với lời của bà có chút bất ngờ ngoài ý muốn.

"Nó lại bị làm sao vậy?"

"Nó cùng Tự Hi... Ở trong phòng đã vài giờ."

Ông bắt đầu cảm thấy thú vị: "Sau đó thì sao?"

"Vẫn không đi ra!!!" Lương San cảm thấy ba dấu chấm thang vẫn chưa đủ để diễn tả hết tâm tình của bà lúc bây giờ.

"Em đã rình mò bọn nhỏ suốt mấy tiếng?"

"..." Bà khụ khụ vài tiếng

"Này! Cái đó không phải trọng điểm. Trọng điểm là hôm nay Tự Hi đi cùng với Tả Phóng thì không biết đã xảy ra chuyện gì, khi con trai trở về... ánh mắt của nó đáng sợ lắm... nó còn giận dữ với em nữa cơ!"

Hạ Hàm Thừa xem nhẹ vấn đề trọng điểm, lại trực tiếp hỏi: "Con công khai quan hệ của nó với Phó Tự Hi?"

"Vẫn chưa. Nhưng hai đứa nó kéo tay kéo chân... Hơn nữa trai đơn gái chiếc ở trong phòng lâu như vậy!" Bà lại thở dài một hơi: "Xong rồi, cái gì cũng đều đã xong rồi! Khẳng định Tự Hi đã bị ngược đãi ..."

"..."

"Anh nói thử xem, tại sao lại là Tự Hi? Em còn cho rằng con cùng Tự Nhạc rất xứng a. Như thế nào lại như vậy chứ..."

"Con không phải xem Phó Tự Nhạc không vừa mắt sao?" Kỳ thật Hạ Hàm Thừa đã nhận thức được chuyện này từ khi Lương San nói ra suy nghĩ của mình cho ông biết, kết quả thì đã sớm đoán được, chỉ tại bà xã nhà mình mang mặt nóng dán vào mông lạnh!

"Nó à? Nó xem cả hai chị em đều không vừa mắt!" Nhớ đến chuyện này, Lương San nghiêng răng nghiêng lợi.

"Thằng ranh con này ở trước mặt em còn bày đặt tỏ vẻ ghét bỏ Tự Hi. Ai mà biết trong lòng nó suy nghĩ một đằng lại làm một nẻo!"

Hạ Hàm Thừa nở nụ cười.

"Em nghĩ rằng con trai chịu theo em đi nghỉ mát là vì cái gì? Em cho là nó nhàn rồi như vậy à?"

"Vì sao không nói sớm cho em biết?"

"Anh xem em vội vàng muốn làm bà mai như vậy, nên không dám đả kích đến em."

"Hiện tại nên làm cái gì bây giờ... Tự Hi đứa nhỏ này không phải là không tốt... Nhưng nó..." Chính bà cũng không thể diễn tả rõ nỗi lòng của bản thân lúc này, vẫn chưa thể nào tưởng tượng được việc mang Phó Tự Hi đặt lên vị trí con dâu của mình.

Đối lập với sự lo lắng của Lương San, Hạ Hàm Thừa có vẻ vô cùng bình tĩnh

"Em đừng nghĩ nhiều quá, con nó ắt tự có chừng mực."

"Chính tại anh cái này mặc kệ cái kia cũng mặc kệ nên con nó mới trở nên bất trị như vậy."

"Anh cảm thấy Phó Tự Hi tuy rằng nhược trí, nhưng cũng không phải không có năng lực đối mặt với cuộc sống, chỉ có thể là vì con bé đã bị các người bảo hộ quá mức. Lại nói, anh thấy em cũng rất yêu thích con bé."

"Đúng vậy, em rất thích con bé, nó thật sự rất ngoan. Nhưng là..." Lương San đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề: "A Khuynh hiện tại cũng còn trẻ..."

"..."

"Ngộ nhỡ về sau nó gặp được cô gái khác tốt hơn, thì... TỰ HỈ phải làm sao bây giờ?"

Lương San quả thật vẫn còn tồn tại rất nhiều trở trở bản khoăn.

Đàn ông ba mươi tuổi mới là độ tuổi hoàng kim, nếu Hạ Khuynh đến khi đó không thể cưỡng lại tất cả cám dỗ, Phó TỰ HỈ vẫn là người đáng thương nhất.

Hạ Hàm Thừa đành phải khuyên nhủ: "Chuyện thể sự tình ái của nó cũng chẳng đến lượt chúng ta phải quan tâm. Nếu thật sự nó dẫn Phó TỰ HỈ công khai với chúng ta, chẳng phải đó đã nói lên quyết định của nó, chúng ta chỉ cần ngồi xem xem sự an bày của nó ra sao là được rồi."

"Làm sao mà có thể như vậy được! Cha con Hạ gia các người, người nào tính tình cũng thật là thối!"

"Em bình tĩnh nào, dù sao thì cứ từ từ xem xem thế nào."

Nói thì nói như vậy, kỳ thật Hạ Hàm Thừa đã phần nào xác định được chuyện của hai đứa nhỏ Hạ Khuynh và TỰ HỈ.

Lại nói, Hạ Khuynh chưa bao giờ ở trước mặt cha mẹ đề cập đến bất kì người phụ nữ nào; điểm thứ hai, ông từ lâu đã ngầm đoán được cách Hạ Khuynh đối xử với Phó TỰ HỈ thật có chút không thích hợp.

Hạ Hàm Thừa không thường xuyên tiếp xúc với Phó TỰ HỈ, ấn tượng của ông về cô phần lớn đều được nghe từ miệng của Lương San. Tính cách rất tốt, ôn hòa ngoan ngoãn, chỉ là đầu óc tiếp thu hơi chậm, lại không đọc được sách vở.

Lương San thường xuyên ghé vào lỗ tai ông nhắc đến chuyện Hạ Khuynh và Phó TỰ NHẠC, dĩ nhiên ông đã quá rành bản tính của bà xã nhà mình nên cũng âm ừ hòa theo bà.

Xem ra, lấy tính cách kén chọn của Hạ Khuynh, ghép đôi cùng Phó Tự Nhạc quả thực cũng có chút phù hợp.

Sau này lại phát hiện được việc con trai có tình cảm đối với Phó Tự Hỉ, ông lại cảm thấy những đứa trẻ ngây ngô như Tự Hỉ lại có điểm thích hợp với nó hơn.

Hạ Hàm Thừa không đặt nặng quan tâm đến vấn đề thân phận.

Hạ gia vốn không có quan niệm môn đăng hộ đối. Ông cố của Hạ gia cũng xuất thân từ một gia đình nghèo ở vùng núi, cùng vợ xuống núi tạo dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Đến đời của Hạ Hàm Thừa là thế hệ thứ ba, Lương San cũng chẳng phải là thiên kim tiểu thư con gái nhà phú hộ giàu có gì cả.

Và lại, Hạ Hàm Thừa đối với mắt nhìn của con trai vẫn luôn rất tin tưởng.

.....

Buổi sáng Hạ Khuynh thức dậy, Phó Tự Hỉ vẫn còn ngủ say như một chú heo con. Anh biết rõ hôm qua cô đã mệt muốn chết rồi vì vậy không muốn đánh thức cô. Anh thoáng kiểm tra bộ phận hạ thể của cô, cánh hoa có chút sưng đỏ, anh chẳng dám chạm đến cô một lần nữa, vì vậy anh vào phòng tắm rửa mặt rồi đi xuống nhà.

Lúc đi đến đại sảnh, dĩ nhiên nhìn thấy Lương San đang ngồi chờ, sắc mặt biểu tình còn có vẻ rất nghiêm trọng, ắt hẳn là đang đợi bọn họ.

Hạ Khuynh đi đến, ngồi xuống vị trí đối diện bà.

"Mẹ, chào buổi sáng."

Lương San chỉ nhìn thấy mỗi con trai, bèn hỏi: "Tự Hỉ đâu?"

"Cô ấy vẫn chưa thức dậy."

Thái độ của Hạ Khuynh vẫn bình tĩnh, nhưng khi nghe vào tai Lương San thì vô cùng ái muội. Bà thay đổi sắc mặt.

"Con cùng nó đã bắt đầu từ khi nào?"

"Hôm kia."

Anh không hề nói sai, hai người bọn họ là hôm kia mới chính thức xác lập quan hệ.

"..." Lương San bị ghen hòng nói không nên lời, quan hệ này tiến triển cũng thần tốc quá rồi!

Hạ Khuynh thấy bà không nói gì, ngược lại còn nở nụ cười.

"Mẹ, không phải mẹ luôn muốn tìm cho Phó Tự Hỉ một con rùa vàng sao? Mẹ không biết là con trai mẹ cũng rất thích hợp à?"

"... Này! Dù sao cũng quá đột ngột. Không phải là con thấy Tự Hỉ nó ngốc, nên lừa gạt dụ dỗ nó chứ?"

Anh có chút đen mặt. Anh thừa nhận Phó Tự Hỉ ngốc, nhưng khi nghe được người khác bảo cô ngốc lại là hai chuyện khác nhau. Mặc dù người kia là mẹ của mình.

"Cô ấy không hề ngốc. Cô ấy vẫn có thể phân biệt được thế nào là thị phi trắng đen, cuộc sống trở nên mất cân bằng như vậy cũng chỉ là bị Phó Tự Nhạc dung túng mới thành ra như vậy."

"Nói như vậy là... con nghiêm túc?"

"Vô cùng nghiêm túc!" Anh muốn Phó Tự Hỉ quang minh chính đại đứng bên cạnh anh.

Lương San đối diện ánh mắt kiên định của con trai, ngữ khí cũng trở nên mềm mại.

"Con trai, con phải hiểu rõ một việc. Con đã quyết định đến với con bé, vậy thì đã xác định phải bảo hộ nó cả đời. Tối hôm qua mẹ đã nói chuyện với ba con, từ nhỏ đến bây giờ, chưa bao giờ chúng ta quản được con. Nhưng việc này là ngoại lệ, mẹ hy vọng rằng không phải vì ham thích mới mẹ mà con lại làm tổn thương đến con bé."

Sắc mặt Hạ Khuynh trở nên nghiêm túc.

"Mẹ, con sẽ cố gắng đối xử tốt với cô ấy. Thật sự! Nhất định con sẽ bảo hộ săn sóc cô ấy cả đời."

Lương San bị lời nói này đâm trúng tim đen, bà đành cúi đầu.

"Như mẹ đã sớm nói với con, Tự Hi cần một người có thể chăm lo bảo vệ cho con bé cả đời, nó cần một người có thể thật sự nhìn thấy được những ưu điểm tiềm ẩn bên trong nó."

Trải qua một đêm băn khoăn lo lắng, Lương San đã thật sự chấp nhận thực tế này.

Tuy không phải máu mủ ruột rà, nhưng bà thật tâm yêu thương Phó Tự Hi, có thể nhìn thấy nó cùng con trai mình hạnh phúc bên nhau, làm sao lại không phải là chuyện tốt chứ!

Hạ Khuynh cười, lại nhớ đến tối qua mình đã dằn vò Phó Tự Hi cả đêm. Từ tận đáy lòng, anh chân thành mà nói: "Mẹ, cảm ơn mẹ. Còn ba nữa, con thật sự cảm ơn hai người."

Có thể bọn họ sẽ phản đối việc này, anh cũng đã chuẩn bị tâm lí để đấu tranh tư tưởng với họ. Nhưng có được sự ủng hộ của bọn họ, đó là niềm mong ước sâu sắc từ tận đáy lòng anh.

Lương San đột nhiên đứng lên, bước đến ngồi bên cạnh, ôm cổ anh, giọng có chút ghen ngào: "Không hiểu tại sao bây giờ mẹ lại có tâm trạng như đang chứng kiến việc con gái sắp phải gả đi."

Ban đầu, bà vốn muốn Phó Tự Hi xem Hạ gia như nhà mẹ đẻ mà khởi hành xuất giá. Ai ngờ lần quần mãi một vòng, chính con trai mình lại nhằm trúng con bé.

Hạ Khuynh ôm thắt lưng mẹ, giống như khi còn bé ngả đầu vào vai bà: "Mẹ, sẽ không nhanh như vậy đâu. Còn nữa, có phải mẹ đã quên rằng mẹ vẫn còn một đứa con trai là con?"

"Con đâu phải là con gái tri kỉ mềm mại đáng yêu ngoan ngoãn a... Mẹ đã sớm đoán được Tự Hi có phúc tướng (*mệnh tốt*). Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài." Bà lại trở nên hào hứng: "Con trai! Con làm tốt lắm!"

"..." Có đôi khi, Hạ Khuynh đối với người mẹ cường đại lại quá mức ngây thơ này có chút bất đắc dĩ!

Anh cảm thấy mắt nhìn phụ nữ của ba cũng có chút kì quái, vì vậy không khỏi có chút đồng tình!

Sau đó anh kể cho Lương San biết đại khái sự việc xảy ra ngày hôm qua của Phó Tự Hi, bất quá đã lược bỏ không ít chi tiết.

Lương San nghe xong thì nghĩ mà rùng mình, cảm thấy không thể tin được.

"Mẹ nghĩ rằng Tả Phóng chỉ mang con bé đi ăn một bữa cơm mà thôi."

Hạ Khuynh đánh mặt hừ lạnh một tiếng.

"Tên khốn kiếp đó chỉ sợ là ngay cả chuyện rốt cuộc Phó Tự Hi là người như thế nào cũng chẳng biết."

"Mẹ cảm thấy cậu ta rất thích Tự Hi ..." Nói xong lại nhìn thấy sắc mặt Hạ Khuynh thoáng thay đổi, Lương San liền sửa lại lời nói: "May mắn mà Tự Hi không có việc gì. Bằng không mẹ không biết phải ăn nói như thế nào với Tự Nhạc..."

"Tốt lắm, mẹ, mẹ cũng đừng nên ở trước mặt Phó Tự Hi đề cập đến việc này. Cô ấy chỉ cần ghi nhớ những hồi ức hạnh phúc tốt đẹp là được. Còn những thứ còn lại, tốt nhất nên quên đi."

"Mẹ biết rồi. Tả Phóng mẹ sẽ xử lý. Con đừng có lại động tay động chân với người ta đấy..."

Hạ Khuynh không phản ứng mà chỉ nói: "Để con đi xem Phó Tự Hi đã dậy chưa."

Hôm nay Phó Tự Hi rời giường trễ hơn so với mọi ngày. Sau khi tỉnh dậy ngồi trên giường ánh mắt mông lung mờ mịt, cô chỉ nhìn thấy Hạ Khuynh bước đến đứng đối diện ở đầu giường mỉm cười với mình.

Phó Tự Hi cũng cười tủm tỉm: "Hạ Khuynh, buổi sáng tốt lành nha."

Anh lại đem cô áp đảo, thơm cho vài cái: "Heo con, ngủ lâu như vậy."

"Tối hôm qua em mệt mỏi quá ... Nghe được anh nói chuyện, nhưng không trả lời nổi..."

"Em nghe được anh nói cái gì?"

"Quên mất rồi..." Cô giật mình, sau đó lại phát hiện mình vẫn còn đang khóa thân, mặt mày nhăn nhó nhó nhó.

"Hạ Khuynh, anh đi ra ngoài đi. Em muốn mặc quần áo."

Hạ Khuynh lấy tay lần mò vào trong chăn, đặt bàn tay xoa nhẹ lên bụng Phó Tự Hi.

"Em đã bị anh 'xơi' sạch sẽ, thế thì tại sao lại không thể nhìn?"

Phó Tự Hi nghe vậy thì mặt đỏ rửng như muốn bốc cháy. Cô lại nhớ, anh còn 'ăn' cái chỗ 'không ai được quyền xem' của mình.

Cô mắc cỡ không thôi, lấy hai tay che mặt, cũng chẳng dám nhìn anh.

Anh nhắc chân lên, vùi mặt vào trước ngực cô cắn hôn một trận, lại thấy Phó Tự Hi ngay cả bên tai đều đỏ ửng, liền thu liễm một chút, nhẹ nhàng hỏi: "Phía dưới của em còn đau phải không?"

Anh không nhắc thì cô đã quên mất, bị hỏi như vậy, mới cảm thấy nó bắt đầu lại đau âm ỉ. Cô nàng vẫn đang lấy hai tay che mặt.

"Đau... đau lắm!"

Anh lại xấu xa ngâm lấy vành tai nhỏ xinh của cô.

"Bé cưng có muốn anh đây giúp em bôi thuốc không, hửm?"

Phó Tự Hi vội vàng lắc đầu. Hạ Khuynh sao lại trở nên thật xấu thật xấu xa nha!

Hạ Khuynh thật muốn khi dễ cô một lần nữa nhưng lại sợ cô đói bụng nên tạm gác lại ý định: "Vậy thì nhanh nhanh rời giường rồi đi ăn bữa sáng nào!"

Phó Tự Hi lén lút mở rộng ngón tay ra một chút, xuyên thấu qua khe hở mà nhìn anh: "Em muốn mặc quần áo ..."

"Anh không hề không cho em mặc nha."

"Nhưng anh vẫn còn ở đây!"

Anh véo má cô khẽ lờm một cái.

"Anh mới không thèm nhìn, bé con mũm mĩm!"

Chương 38

Phó Tự Hi nghĩ nghĩ gì đấy rồi ngạc nhiên nhìn anh.

"Thật sự anh sẽ không nhìn sao?"

“Em nói thử xem?” Hạ Khuynh bắt lấy hai bàn tay nhỏ bé của cô, kề mặt sát lên hai gò má hồng hào.

Phó Tự Hi cúi đầu nhích lui ra một tý.

“Anh... anh không nên nhìn đâu nha!”

Hạ Khuynh vẫn còn chưa biết, khi cô trở nên ngượng ngùng thì sẽ có những hành vi như vậy, hoàn toàn khác xa với vẻ ngây ngốc mọi ngày. Thôi được rồi, đành phải xuống nước một chút với bé cưng vậy!

“Được được, anh không xem. Vậy thì anh về phòng trước, sau khi mặc quần áo vào em đến phòng anh nhé!”

Phó Tự Hi còn nghe được trong giọng nói của anh có chút luyến tiếc.

Thấy cô trân trân ra nửa ngày không phản ứng, anh lại gọi: “Bé cưng!”

Cô nàng bấy giờ mới sực tỉnh gọi hồn quay về: “A, Hạ Khuynh! Anh vừa nói gì thế?!?”

Anh thì cầm lên cái trán trơn mịn của Phó Tự Hi, cười đến quỵn rũ: “Anh nói cho em nghe, vậy... em cho anh nhìn nhé, được không nào?”

Vừa dứt lời, Phó Tự Hi đã vội vàng nhích ra, rồi vội vàng lấy chăn quấn kín người, chỉ chừa lại cặp mắt to long lanh dè chừng mà nhìn anh.

Hạ Khuynh nhìn thấy vậy liền phì cười, vỗ vỗ cái mông nhỏ của cô

“Bé thỏ nhát gan!”

Đột nhiên bị anh vỗ như vậy Phó Tự Hi không nhịn được mà khẽ rên một tiếng...

Tiếng rên quỵn rũ này lại khiến anh nhớ đến chuyện tối hôm qua, mờ ám nhìn cô khen ngợi: “Bé cưng, biểu hiện tối hôm qua của em thật tốt, ngay cả tiếng rên cũng rất tuyệt...”

Phó Tự Hỉ bị anh trêu như vậy thế là đỏ bừng từ mặt đến cả ngón chân, toàn thân quẩn chặt trong chăn cũng chẳng dám động đậy.

Hạ Khuynh sợ cô bé này xấu hổ ở lì trong phòng không dám ra ngoài nên cũng không khi dễ cô nữa, cố nén cười bước ra khỏi phòng. Vừa ra khỏi cửa liền tựa vào ván cửa bật cười khoái trá.

Khi Phó Tự Hỉ thẹn thùng quá thật trở nên rất quyến rũ nữ tính.

Sau khi anh ra ngoài được một lúc, Phó Tự Hỉ mới xốc chăn ngồi dậy, căn môi nhìn lên trần nhà.

Tuy rằng có nhiều chuyện cô không biết, nhưng trực giác nói với cô rằng tối hôm qua anh và mình đã làm “một số chuyện rất rất xấu hổ.”

Lại nói về cái quá trình kia, cả cơ thể cô bị anh châm lửa nóng đến bốc cháy, cảm giác bị anh giày vò vằn qua vằn lại vừa khó chịu lại vừa thoải mái đến mức không diễn tả được. Khi ấy cô mơ mơ màng màng chỉ biết thút thút gọi tên anh, nhưng cô cảm nhận được, Hạ Khuynh cũng rất thoải mái...

Một hồi lâu, cô đứng dậy ôm con gấu bông Đại Hùng “Mẹ ơi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Thế là cô nằng trăn trăn nhìn Đại Hùng mất cả nửa ngày, sau đó mới xuống giường đi mặc quần áo vào. Lúc mặc quần dài, chỗ riêng tư bị cọ xát vào vải làm cô cảm thấy hơi đau đau.

Phó Tự Hỉ bắt đầu trở nên hoảng sợ, vội vàng lau rửa qua loa rồi nén đau mặc quần vào, đi ra ngoài lại thấy cửa phòng Hạ Khuynh không đóng. Cô bước đến thò cái đầu nhỏ vào tìm kiếm anh.

“Hạ Khuynh...”

Lúc đó, Hạ Khuynh đang nghe điện thoại, nhìn thấy cô, bèn ngoắc tay ý bảo cô đi vào rồi lại nói với người bên đầu dây kia: “Có gì khi gặp rồi nói

cụ thể sau.”

Anh cúp máy, sau đó vươn tay ôm cô vào lòng: “Bé cưng của anh đói bụng sao?”

Phó Tự Hi gật gật đầu, sau đó lại gối đầu lên bờ vai anh, nhỏ giọng khẽ nói: “Nhưng... em đau...”

Anh hiểu được cô muốn nói gì: “Lúc bước đi cũng đau?”

“Ừ... đựng tới liền rất đau!” Cô ngẩng đầu nhìn anh, thì thào hỏi: “Em lại bị bệnh nữa rồi, có phải không anh?”

Hạ Khuynh sùng nịnh cọt cọt lên cái mũi nhỏ nhắn của cô: “Bé cưng ngọc của anh, làm sao mà anh lại để cho em sinh bệnh được. Ngoan, từ từ sẽ hết đau thôi... Nếu không hôm nay chúng ta không đi ra ngoài nữa, ở nhà nghỉ ngơi nhé?”

Phó Tự Hi lắc lắc đầu: “Có lúc đau, có lúc không còn đau nữa. Hạ Khuynh Hạ Khuynh, em muốn đi ra biển chơi!”

Cả ngày hôm qua cô vẫn chưa được ra biển chơi, hôm nay thật sự rất muốn đi!

“Được được, em nói muốn như thế nào thì liền làm như vậy!” Anh nhìn xuống quần thể thao của cô: “Để anh bảo mẹ tìm cho em một cái váy, mặc quần sẽ dễ bị ma sát làm đau.”

Phó Tự Hi gật đầu đáp ứng.

Cô biết, nếu nhìn thấy cô không thoải mái thì Hạ Khuynh sẽ rất đau lòng.

Kế đó Phó Tự Hi lại nhớ đến chiếc váy đỏ mà ngày hôm qua đã đi mua cùng Lương San, híp mắt cười khanh khách.

“Hạ Khuynh Hạ Khuynh, ngày hôm qua Tả Phóng đã tặng cho em một cái váy màu đỏ, nhìn rất là đẹp nhé!”

Sắc mặt anh đành lại, mãi đến nửa ngày sau mới có phản ứng: “Mang trả lại hẳn ngay cho anh!”

Phó Tự Hi sửng sốt.

Anh tiếp tục dạy dỗ cô: “Em là của anh, không được nhận bất kì đồ vật gì của những thằng đàn ông khác!”

Phó Tự Hi cái hiểu cái không, cũng gật gật đầu, sau đó lại hỏi tiếp: “VẬY anh sẽ mua váy khác cho em sao?”

“Hỏi thừa!” Anh lại dùng sức miết hai gò má phúng phính, ngữ khí có chút ác liệt: “Đương nhiên là anh phải chăm sóc em cả đời.”

Cô mặc anh cứ miết vẫn thích thú cười hì hì “Hạ Khuynh, anh thật là tốt!”

“Cám ơn em, chính anh đến bây giờ cũng không biết tại sao bản thân lại tốt như vậy.” Cuối cùng, anh vỗ nhẹ lên mặt cô, sau đó nắm tay cô dắt ra ngoài, giọng nói lại trở nên ôn nhu: “Đi ra ngoài ăn sáng nào, chắc chắn bé cưng mũm mĩm của anh đã đói bụng lắm rồi đây này!”

....

Lương San nhìn thấy hai người bọn họ đi ra, không hiểu tại sao tâm tư bỗng trở nên biến hóa, hiện tại lại cảm thấy hai đứa trẻ này vai kề vai vô cùng xứng đôi vừa lứa, phi thường đẹp mắt!

Diện mạo Hạ Khuynh anh tuấn xuất sắc, Phó Tự Hi mặc dù có hơi mũm mĩm nhưng nhìn cũng thật là đáng yêu, đặc biệt khi cười đôi mắt cong cong như hai vầng trăng khuyết nhìn đẹp vô cùng.

Vả lại, gương mặt Hạ Khuynh tương đối thâm trầm băng lạnh, còn tiểu Hi thì ngược lại, khắp người đều tỏa ra tia nắng ấm áp, tràn đầy sức sống.

Hạ Khuynh dắt tay Phó Tự Hi đi đến trước mặt Lương San, trêu chọc trào phúng nói: “Thưa mẫu thân đại nhân, đây là Phó Tự Hi - bạn gái của con, mẹ đã gặp qua rồi!”

Phó Tự Hi đương nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lên tiếng chào Lương San.

“Phu nhân, chào buổi sáng!”

Lương San trừng mắt liếc Hạ Khuynh một cái, sau đó lại thay đổi sắc mặt chuyển hướng sang Phó Tự Hi cười cười: “Chào tiểu Hi, nói cho ta nghe xem tối hôm qua con có ngủ ngon không nào?”

Sau khi hỏi xong bà lại phát hiện mình đã thất thố, hỏi như vậy hình như có chút ám muội a!

Dĩ nhiên Phó Tự Hi sẽ không nhận ra hàm nghĩa của câu hỏi đó nên rất thật thà mà trả lời: “Con ngủ rất ngon ạ.”

“Vậy chúng ta ăn sáng đi. Còn nữa, mẹ thấy ăn bên ngoài cũng không tiện cho lắm, nên đặt chỗ trước sẽ tốt hơn. Không phải Tự Hi rất thích ăn bánh bao sao? Mẹ đã đặt bàn ở đấy rồi.”

“Bạn gái của con cần phải được chăm sóc thật tốt!” Hạ Khuynh cười bắt lấy bàn tay đang chơi đùa của Phó Tự Hi.

Lương San trông thấy bộ dáng mờ mịt của Phó Tự Hi đương nhiên biết cô vẫn chưa tiêu hóa được tình hình, bà hất tay Hạ Khuynh rồi nắm lấy bàn tay cô: “Nào tiểu Hi đến đây chúng ta cùng đi ăn sáng. Ta khẳng định từ nay đến giờ con đã rất đói bụng!”

“Cảm ơn phu nhân.”

Phó Tự Hỉ cảm thấy thật là kì quái. Trước kia khi ở trước mặt phu nhân, Hạ Khuynh không bao giờ đối xử tốt với cô, vậy mà bây giờ lại tốt như vậy a. Chẳng qua... tuy rằng có chút quái lạ nhưng cô thấy rất vui!

Ở trước mặt phu nhân cô cũng chẳng dám cùng Hạ Khuynh nói chuyện.

....

Tâm tình vui vẻ đương nhiên sức ăn sẽ rất tốt. Phó Tự Hỉ một lúc ăn hết 8 cái bánh bao!

Thời điểm muốn ăn đến cái thứ 9 thì lại bị Hạ Khuynh ngăn cản.

“Đừng chỉ mãi ăn bánh bao, em ăn thêm những món khác xem nào!” Nói xong anh gấp vài món khác trên bàn vào chén cô.

Đây là lần đầu tiên Lương San nhìn thấy con trai đại thiếu gia nhà bà chịu hạ mình hầu hạ chăm sóc người khác, tâm tư không khỏi một trận cảm thán, con trai lớn đúng là con của người ta mà!

Sau khi ăn xong bữa sáng, bà cũng chẳng muốn làm cái bóng đèn quấy rầy đôi trẻ nên nói rằng muốn đi chăm sóc mấy bồn hoa kiểng. Hạ Khuynh lại hỏi mượn bà một cái váy dài rồi để Phó Tự Hỉ thay ra, sau đó dắt tay cô đi dạo bờ biển.

....

Vương Thần sau khi giúp Cố Dĩ Huy an bày thỏa đáng nên cũng có chút thời gian nhàn nhã.

Còn Chu Phi Lương vào thời điểm cuối năm thật sự rất bận rộn nên không thể đến đây cùng bọn họ, tối hôm qua hắn đánh điện gọi cho Vương Thần nói rằng Hạ Khuynh muốn tìm thêm vài cô nàng chân dài cùng đi nghỉ dưỡng.

Vương Thần nghe vậy lập tức vô cùng hí hửng.

Vốn hẳn vẫn thường xuyên đến nơi này nên quen biết rộng rãi, chỉ cần hò hét vài tiếng đã có một đám người ùa ùa kéo tới.

....

Bãi biển đang hoang vắng, đột nhiên lại nhộn nhịp hẳn lên.

Ánh mặt trời như rót mật xán lạn, gió biển từ xa xa thổi vào mang theo hương vị muối biển nồng đượm...

Trai thanh gái lịch đang chơi đùa chuyền bóng trên bãi cát trắng mịn.

Vương Thần nhàn nhã nằm dưới bóng ô che nắng, ánh mắt dán chặt lên những bộ bikini di động hấp dẫn kia...

Từ xa xa, Hạ Khuynh nhìn thấy cảnh tượng nhộn nháo này khẽ nhú mày.

Tuy là anh bảo tên Vương Thần gọi thêm vài cô nàng đến đây, nhưng trong lòng thật sự không hề muốn xuất hiện nhiều người như vậy.

Đã vậy, Phó Tự Hỉ có tâm lí e sợ người lạ; thêm vào đó anh chỉ muốn hai người có thể giới riêng tư. Nói trắng ra, anh đang muốn tìm dịp đùa bỡn ăn vụng chút đậu hũ của em gái tiểu Hỉ vừa mềm vừa thơm này, so với đám người kia còn thú vị hơn!

Vương Thần đã trông thấy Hạ Khuynh và Phó Tự Hỉ bèn vẫy vẫy tay gọi họ. Chờ đến khi hai người họ đi đến, lại trừng mắt bất mãn gào thét.

“Hạ Khuynh! Tại sao lại như vậy? Bikini nóng bỏng đâu rồi!!!”

Nhìn thấy cô bé đứng bên cạnh anh ăn mặc nghiêm trang kín mít ngoài mong đợi của hẳn. Hay thật! Nhìn hết như mấy cô nàng Ả Rập Xê Út bảo thủ!

“Ai bảo ông như thế? Đừng có mà tự mình đa tình.”

Hạ Khuynh đá một cước khiến cát vung lên, Vương Thần vội vàng nhảy lên tránh sang một bên.

Phó Tự Hỉ rút rè đứng nép sau lưng Hạ Khuynh, hai tay bầu chặt lấy cánh tay của anh.

Nhận thấy được động tác câu nệ của cô, Hạ Khuynh xoay người ôm chầm lấy cô, sau đó quay về phía Vương Thần chính thức giới thiệu: “Đây là bạn gái của tôi, Phó Tự Hỉ, ông đã gặp qua rồi.”

Vương Thần cười một cách bí ẩn, “Gặp qua rồi, gặp qua rồi! Thật là ngoan ngoãn, hì hì!”

Nhìn cô nàng, hẳn lại không nghĩ là loại hợp khẩu vị của Hạ Khuynh.

Mặc dù cơ thể của cô nàng rất tuyệt nhưng diện mạo vẫn chưa đạt đến tiêu chuẩn kén chọn của Hạ Khuynh. Huống chi từ trước đến giờ Hạ Khuynh vốn không thích những thể loại ngực khủng!

Nhưng tâm lí của hẳn cũng phần nào hiểu rõ được một việc, chỉ sợ là Phó Tự Hỉ này đã thật sự nắm bắt được toàn bộ trái tim của Hạ Khuynh rồi...

Nhìn vào thái độ mà Hạ Khuynh đối với cô ấy, thật sự là chưa bao giờ xảy ra với những cô nàng nhân tình trước đây.

Hạ Khuynh trù mến nhìn Phó Tự Hỉ: “Tên này gọi là Vương Thần, em cũng không cần quá để ý đến hẳn. Chúng ta đi đến chỗ khác nào!” Dứt lời anh nắm chặt tay cô đi đến một chỗ vắng vẻ.

Phó Tự Hỉ nhìn thấy cả trai lẫn gái tại nơi này ai ai cũng ăn mặc rất ít vải, căn bản không dám nhìn loạn, chỉ cúi đầu đi theo anh.

Vương Thần cũng không thèm để ý đến thái độ của Hạ Khuynh, nhìn theo bóng lưng hai người họ một lúc lại quay sang chiêm ngưỡng những cô nàng diện bikini nóng bỏng lượn qua lượn lại trên bãi biển.

...

Hạ Khuynh mang cô đến một nơi cách khá xa đám người lúc này thì mới dừng lại: “Hai người chúng ta cùng ngắm biển, không cần để ý đám người bọn họ.”

Phó Tự Hi gật gật đầu: “Hạ Khuynh, em muốn cùng biển chơi trò trốn tìm!”

Hạ Khuynh phì cười, đại khái cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, anh ngời xồm xuống vén tà váy của cô lên, bấp đùi trắng trẻo mịn màng lộ ra. Móng vuốt sói lần lên trên lại được dịp sờ soạng một phen: “Em cẩn thận một chút, coi chừng lại làm ướt váy.”

Cô nhìn sóng biển ập đến, thích thú cười haha: “Sẽ không đâu, em rất lợi hại đấy nhé!”

“Em? Cô bé ngốc!”

“Em không ngốc!” Nói xong cô liền cởi giày chạy đến vùng nước cạn, sau đó lại quay đầu lại nhìn anh: “Hạ Khuynh Hạ Khuynh anh xem, em sẽ không để cho nước biển vây vào váy đâu!”

Tầm mắt của anh dán chặt trên người cô.

Phó Tự Hi đội một chiếc mũ đi biển rộng vành, mặc một chiếc áo pull trắng đơn giản cùng một cái váy dài màu sắc trang nhã, tà váy theo làn gió tung bay phấp phới...

‘Tình nhân trong mắt đều hóa Tây Thi’ thật sự là không hề sai một chút nào!

Trong mắt Hạ Khuynh giờ phút này đều ngập tràn hình ảnh của Phó Tự Hi, anh cảm thấy hiện tại chỉ cần cô ngây ngốc đứng yên một chỗ thì cũng trở thành một cảnh tượng tuyệt đẹp!

Phó Tự Hi theo dòng sóng biển dập dờn lại nhích lên lùi xuống vài lần, thật sự không để nước biển làm dính ướt váy.

“Hạ Khuynh có thấy em lợi hại không, hì hì!”

Anh cũng cười rồi hùa theo cô khen ngợi vài câu.

Cô rất vui vẻ, sau đó lại nghĩ đến cái gì, nhìn anh hỏi: “Hạ Khuynh, tại sao nước biển xa xa thì lại màu xanh, đến khi lại gần thì lại không còn màu xanh vậy?”

Hạ Khuynh ngược nhìn bờ biển xa xa, sau đó quay đầu nói: “Bạn học tiểu Hi, anh hỏi em một câu, biển có những gì?”

“...”

“Bạn học tiểu Hi!”

Cô phản ứng, nhận ra được: “Bạn học tiểu Hi” là đang chỉ chính mình, đáp

“Ơ!”

“Biển có những cái gì?”

Cô nàng nghĩ nghĩ một lúc lại trả lời: “Có cá.”

“Trả lời chính xác. Cá sẽ thở ra bong bóng... sau đó nước biển sẽ trở thành màu xanh lam.”

“Vậy bong bong có màu xanh lam?”

“Đúng vậy.”

Cô đã hiểu lý do tại sao rồi. “Hạ Khuynh, em đã hiểu rồi!”

Hạ Khuynh cũng cười giày bước đến trước mặt cô: “Tiểu Hi ngoan lắm, cho anh ôm một cái nào!”

“...Nhưng chúng ta cứ đứng bất động ở đây thì sẽ bị biển bắt được mất!”

Anh bế cô lên cao: “Như vậy thì chúng sẽ không bắt được nữa.”

Phó Tự Hi ban đầu bị anh làm cho hoảng sợ, sau đó thích thú cười khanh khách, cô cúi đầu nhìn anh: “Hạ Khuynh, nhưng quần của anh sẽ bị ướt mất.”

“Mặc kệ nó.”

Hạ Khuynh chờ thủy triều lui rồi mới đặt cô xuống.

Cô bắt chước học theo động tác của anh, giúp anh xoắn ống quần lên: “Quần áo mà ướt sẽ bị cảm lạnh đấy!”

Anh nhìn động tác của cô, đột nhiên tâm tư trở nên xao động: “Nào tiểu Hi đến đây, anh cũng em chơi trốn tìm cùng biển nhé!”

Phó Tự Hi kinh ngạc nhìn anh.

Ngày trước ba Phó đã từng công cô, cô cảm thấy bờ vai của ba rất rộng và vững chắc, tựa vào thật là thoải mái! Hạ Khuynh không cường tráng bề vệ như ba, nhưng cũng mang lại cảm giác tràn ngập an toàn hết như ông vậy!

Hạ Khuynh trông thấy cô suốt nửa ngày không nhúc nhích thì quay đầu lại xem, nhìn thấy cô nàng trưng ra bộ dáng chực sắp khóc.

“Hạ Khuynh, em béo như vậy... anh cũng được không?”

“Nói em ngốc chính là rất ngốc mà! Không được nói thêm gì nữa, mau leo lên, nhanh!”

“Em không có ngốc mà...” Phó Tự Hi cố nén xúc động sắp rơi nước mắt, tháo mũ xuống, chậm rãi trèo lên lưng anh.

Hai luồng mềm mại của cô áp chặt lên lưng anh. Hạ Khuynh trong lòng thầm vui sướng, phúc lợi thật tốt!

“Này bé cưng, không phải ban nãy em nói rằng em rất lợi hại hay sao? Mau nói cho anh biết, bây giờ chúng ta nên đi hướng nào?”

Qua lại mấy câu, Hạ Khuynh cảm thấy thủy triều càng ngày càng dâng cao, vừa muốn nói gì đấy lại bị Phó Tự Hỉ cướp lời: “Hạ Khuynh, biển lại trở lên hung dữ muốn đánh chúng ta, chúng ta mau đi thôi!”

Anh phì cười, cõng cô đi đến vùng cạn hơn, cũng không dám buông bảo bối phiền phức này xuống, ôm chặt cô đi dạo dọc theo hướng bờ biển...

Bên này, Phó Tự Hỉ không hề có tâm tư ngắm nhìn cảnh biển, chỉ chăm chú ngắm sườn mặt điển trai của anh, trong tầm mắt lúc này đây đều chỉ có anh.

Ma xui quỷ khiến thế nào, cô bỗng nhào lên khẽ cắn vào tai anh một ngụm!

Hạ Khuynh chột sượng người, bước chân dừng lại.

Chờ đến khi Phó Tự Hỉ ý thức được bản thân đã làm ra chuyện gì, vừa thẹn vừa sợ mặt nhuộm đỏ đến tận mang tai, vội vội vàng vàng giải thích:

“A cái kia... không... không phải... em không cố ý!”

“Bé cưng, em có cảm tưởng như thế nào?”

Bị anh hỏi như vậy, Phó Tự Hỉ lại ngượng ngùng không thôi. Chính cô cũng không biết phải như thế nào, tự dừng lại đi cắn anh!

Hạ Khuynh khẽ cười:

“Đây là bé cưng đang muốn cùng anh thân mật?”

“Em không biết.... Hạ Khuynh, anh đừng nói nữa mà....” Cô đem mặt vùi sâu vào vai anh.

“Ngoan, anh sẽ không cười em nữa.”

“Hạ Khuynh, vì cái gì mà anh lại luôn thích ‘ăn’ em?”

“Bởi vì anh thích em. Còn nữa, cái đó không phải là ‘ăn’, cái đó gọi là ‘thân mật’. Không chỉ muốn thưởng thức em thôi đâu.”

Yên lặng nửa ngày sau, cô càng ôm chặt lấy anh hơn “... đột nhiên em muốn ‘ăn’... ân, được không?”

Hạ Khuynh hài lòng cười đến còn xán lạn hơn mặt trời.

“Anh luôn luôn sẵn lòng phục vụ!”

Chương 39

Phó Tự Hi ngoan ngoãn nằm trên lưng Hạ Khuynh, không dám lại quấy nhiễu đến anh nữa.

Hạ Khuynh đương nhiên cũng cảm thấy hơi bất mãn một chút, cô nàng này hiếm khi nào lại chủ động như vậy, nhưng anh vẫn lẳng lặng công cụ cưng bé nhỏ của mình đi dạo dọc theo bãi biển.

Gió biển nhẹ nhàng thổi đến, Phó Tự Hi bắt đầu có chút buồn ngủ. Chỉ cần có anh ở đây, bất kể là cái gì cô cũng đều không cần lo lắng. Cô cúi đầu thì thầm vào tai anh: "Hạ Khuynh, em cảm thấy rất vui vẻ khi được gặp anh!"

"Anh cũng thật hạnh phúc khi được gặp em. Bé cưng, cảm ơn em đã xuất hiện trong cuộc sống của anh." Thật may mắn, cô bị anh bắt nạt, rồi lại được anh dang tay che chở, yêu chiều, bảo bọc, chỉ có anh.

Phó Tự Hỉ từ từ nhắm hai mắt lại: "Trước đây mẹ em đã từng nói rằng, rồi sẽ có rất nhiều rất nhiều người yêu thích tiểu Hỉ, sẽ đến làm bạn với tiểu Hỉ."

"Anh thích em, mẹ anh cũng yêu thích em, thậm chí về sau ba anh cũng sẽ thích em. Còn có ông nội, bà nội..."

Phó Tự Hỉ tâm tình thỏa mãn, vui vẻ cười, lẩm bẩm: "Hạ Khuynh, em muốn ngủ trên lưng anh."

"VẬY em ngủ đi."

"VẬY... em ngủ một tí ti nhé!"

"Bao lâu cũng được, anh không làm em ngã đâu mà sợ, bé ngốc!"

Phó Tự Hỉ lộp đi lộp lại lẩm bẩm một hồi rồi ngủ thiếp trên lưng anh, vé mặt cực kì thả lỏng thư thái...

Hạ Khuynh nghe được nhịp thở đều đều thì đoán được cô đã ngủ rồi, thoáng mang cô nâng lên sửa lại tư thế, ôn nhu cười.

"Bé heo nhỏ!"

Anh không khỏi nhớ lại những ngày niên thiếu, hăng say vùi đầu vào những cuộc Hắc quyền bạo lực đẫm máu. Khi đó anh còn nói với Chu Phi Lương rằng: "Về sau không còn được ngoạn quyền nữa, chắc cuộc sống của tôi sẽ trở nên không còn ý nghĩa."

Chu Phi Lương trêu đùa phun một câu: "Có lẽ đến một ngày nào đó, cậu đã 'ôm' được một em trong tay, tha hồ mà bận rộn yêu chiều chăm sóc, hết dám nói câu 'không còn ý nghĩa' nữa."

Sau đó một thời gian, anh có rất nhiều đàn bà bên cạnh, nhưng vẫn không phải là cái 'ôm' như bọn họ từng nói.

Hiện tại ngẫm lại, một đoạn năm tháng như vậy tất cả đều đã qua đi, sớm nên trôi vào dĩ vãng. Thật may mắn, bởi vì giờ phút này anh đã 'ôm' được một người con gái, một bảo vật vô giá mà anh vừa tìm ra và nhận thức được...

Phó Tự Hi thật sự không ngủ sâu lắm, chỉ chớp mắt một chút liền tỉnh. Khi thức dậy mơ mơ hồ hồ không xác định được phương hướng, càng gắt gao ôm chặt cổ Hạ Khuynh, lầu bầu "Đại Hùng Bảo Bảo..."

Hạ Khuynh vừa giận vừa tức cười nói: "Phó Tự Hi, lau sạch nước miếng cho anh, ướt bẩn cả áo anh rồi đây này!"

"Ách?" Phó Tự Hi ngây người vài giây, rốt cục cũng tỉnh táo lại, nhìn xuống áo của anh ướt đẫm một mảng, xấu hổ đến nói không nên lời, vội vàng giúp anh chà lau.

"Hạ Khuynh... em xin lỗi..."

"Em là heo à? Trước kia như thế nào anh lại không phát hiện ra tướng ngủ của em xấu như vậy!"

"... em... không biết..." Càng nói càng hổ thẹn.

Trái lại, Hạ Khuynh lúc này lại an ủi: "Chắc là vì tư thế nằm úp sấp nên em không khép miệng lại được."

Cô nàng xấu hổ không thôi, khẽ thì thầm vào tai anh: "Xin lỗi, Hạ Khuynh, khi trở về để em giúp anh giặt sạch quần áo..."

Anh cười khẩy: "Sau đó giặt đến nhăn nhúm xong rồi lại vứt đi à?"

Cô nghe vậy lại nhớ đến một màn mình giặt đến hư chiếc váy anh mua cho mình, tâm tình lại càng hoang mang rối loạn: "Em cam đoan lần này sẽ không giặt hư nữa đâu..."

Nghe được thanh âm cô sắp khóc, Hạ Khuynh lại phải dỗ dành:

"Ngoan, đừng khóc. Không có việc gì, giặt không sạch cũng chẳng sao cả!"

"Em sẽ cố gắng giặt sạch mà ..." Phó Tự Hỉ cảm thấy bản thân thực vô dụng, giúp không được gì lại còn gây thêm phiền phức cho anh.

Anh cũng không dám tranh cãi với cô bé, đành xuống nước dỗ dành: "Được rồi, được rồi, em giúp anh giặt..."

"Xin lỗi... em thật là ngốc mà."

"Ai dám nói em ngốc?"

"Em cái gì cũng không biết..."

"Đó là bởi vì em không chịu học." Hạ Khuynh hiểu được tâm lý tự ti đã hình thành sâu trong nội tâm Phó Tự Hỉ, về mặt anh trịnh trọng: "Em không hề ngốc chút nào. Về sau anh sẽ cố gắng khai thác tiềm năng thực lực của em, cho em đi ra ngoài làm việc cùng anh, được không? Đừng khóc."

Phó Tự Hỉ tựa vào bờ vai rộng của anh, thút thít: "Hạ Khuynh Hạ Khuynh, em thật sự có thể đi ra ngoài làm việc sao?"

"Đương nhiên có thể, nhưng mà em còn phải học tập. Chuyện này về sau hẳn bàn tiếp. Không được khóc nữa." Tuy rằng trong lời nói có vẻ cứng rắn, nhưng ngữ khí vẫn thật nhu hòa.

Phó Tự Hỉ gật đầu.

"Em không khóc, em sẽ học. Em sẽ cố gắng cố gắng!"

"Phó Tự Hỉ, em vừa ngoan ngoãn lại thiện lương, chúng ta sẽ cùng cố gắng!"

"Hạ Khuynh, cảm ơn." Cô lại chực muốn khóc, bất quá lần này là do cảm động .

Anh hừ một tiếng: "Quý khóc nè!"

Cô hít hít cái mũi, cố gắng không làm cho nước mắt rơi xuống nữa. Sau đó bỗng nhiên nhớ đến việc anh đi đứng không tiện, lại bắt đầu áy náy.

"Hạ Khuynh, anh công em lâu như vậy mệt không?"

"Không vấn đề."

"Anh để em xuống đi, em có thể tự mình đi được."

"Chúng ta cứ như vậy thì thật là tốt!"

Cô thấy anh cứ để nguyên tư thế, vội vàng nói: "Vậy anh đặt em ngồi xuống ở đâu đó đi."

Anh nghiêng đầu, mặt mày đầy sắc xuân:

"Hôn anh một cái, anh đáp ứng với em!"

Cô không dám nói thêm nữa, một lát sau mới nhỏ giọng mở miệng: "Em sợ anh bị mệt..."

"Hôn một cái anh liền nghe lời em!"

Phó Tự Hi cố lấy dũng khí, ngăm nhìn sườn mặt góc cạnh của anh một chút, sau đó cúi xuống thơm chụt một cái vào má anh.

"Tốt lắm..."

"Bé cưng của anh thực ngoan!" Chỉ là một cái hôn phớt, bất quá Hạ Khuynh cũng rất thỏa mãn, xoay người bế cô vòng lại.

Vương Thần từ xa xa trông thấy hai người thân mật, không khỏi hoài nghi chính mình tầm năng đến mức đã bị hoa mắt váng đầu rồi?

Mấy người bọn họ thế nào lại chơi đùa thể loại tình yêu thuần khiết như vậy a?

Cái gì mà công bạn gái tản bộ dọc bãi biển, không bằng trực tiếp quảng lên giường dục tiên dục tử sung sướng một trận!

Thằng nhãi ranh Hạ Khuynh này ngày thường trưng ra bộ dáng lạnh lùng, bây giờ lại anh anh em em ngọt ngào với con nhóc đó buồn nôn chết được! Đúng là không biết xấu hổ!

Làm hấn hâm mộ muốn chết! Tức chết hấn, thật là nuốt không trôi mà!!!

Như thế nào mà tên Hạ Khuynh này lại có thể tìm được một cô bé loli đáng yêu như vậy chứ!

Hạ Khuynh vừa đặt Phó Tự Hỉ xuống mồm đá liền nhận được điện thoại của Vương Thần.

Bên này từ xa xa Vương Thần quan sát Hạ Khuynh và Phó Tự Hỉ, tỏ vẻ vui cười hì hì: "Hạ Khuynh, mang theo cô bé kia đến đây chơi tí nào!"

Hạ Khuynh phũ phàng: "Ông có cảm thấy bản thân thật phiền không? Gia đây đang vui vẻ, ông cút ra xa một chút cho tôi!"

"Cái thằng vô sỉ trọng sắc khinh bạn, cầm thú!" Vương Thần tức giận bất bình gào thét.

"Trước kia ông chưa bao giờ đối xử với tôi như vậy aaa!"

"Ông có tin bây giờ tôi đây bước qua đó cắt phăng 'lão nhị' nhà ông không?"

"... Mi... mi thực là không có tính người!!!" Vương Thần nghĩ nghĩ gì đấy quyết định thu liền một chút, khụ khụ hai cái.

"Cô bé của ông có phải rất sợ người lạ không? Dù sao cũng phải mang cô nàng ra mắt mọi người, có phải hay không a?"

Hạ Khuynh nghe ra lời ám chỉ của Vương Thần, giọng điệu cũng dịu đi: "Về sau cơ hội vẫn còn nhiều."

Vương Thần huýt sáo: "Đùa hay thật vậy đại ca?"

"Ừm."

"Chặc chặc, thảo nào lần đầu tiên khi gặp hai người tôi đã cảm thấy không đơn giản, không hề đơn giản!!"

Hạ Khuynh chợt nhớ lại tình huống Vương Thần lần đầu tiên gặp Phó Tự Hỉ, vội phản bác: "Đừng có tưởng tượng vớ vẩn, khi đó tôi và cô ấy vẫn chưa nảy sinh chuyện gì cả!"

"Đại ca bớt giận bớt giận! Dù gì thì ông cũng ôm được người đẹp về nhà rồi mà. Tôi nói với ông chuyện này, ở đây có mấy em gái muốn làm quen với ông..."

Hạ Khuynh cười khẩy một tiếng.

"Đi đi, bạn bè với nhau tôi hiểu được mà. Chờ sau khi xong việc, tôi lại cho ông anh em em em thỏa thích." Cuối cùng, vẫn là trong lòng bất bình, Vương Thần lại gào thét: "Thằng nhãi ranh này trúng phải vận cứt chó gì vậy, tự nhiên lại có thể dụ dỗ được một em gái ngây thơ trong sáng như vậy a..."

"Đàn ông đồ kỵ quả thật sắc mặt rất khó xem. Không nói nhiều với ông nữa, tự mình đi soi gương đi."

Phó Tự Hỉ đương nhiên hoàn toàn nghe chẳng hiểu những lời mà Hạ Khuynh nói với người trong điện thoại, nhưng mà... cô nhìn ra tâm tình của anh lúc này hẳn là tốt lắm!

Trong lúc anh trò chuyện thì cô nàng khẩy khẩy cát vào chôn bàn chân của anh, thích thú đến mức cười khanh khách.

Bởi vì bọn họ buổi sáng đi ra ngoài hơi trễ, bây giờ đã là giữa trưa. Hạ Khuynh kéo tay Phó Tự Hi.

"Chúng ta đi về ăn cơm, còn phải cho bé heo nhỏ của anh ngủ trưa nữa!"

"Vâng!" Phó Tự Hi đột nhiên nhớ tới cái gì, lại nói.

"Hạ Khuynh, hôm nay em vẫn chưa viết chữ đâu."

"Thế thì buổi tối viết, ăn cơm chiều sớm một chút, sau đó viết xong thì lên giường đi ngủ."

Cô nghe vậy ngoan ngoãn gật gật đầu.

Thời điểm khi họ trở về, Hạ Khuynh nắm tay cô đi vòng qua đám người Vương Thần, Phó Tự Hi từ xa xa trông thấy có mấy người đang chơi đùa, quay sang hỏi anh.

"Hạ Khuynh, vì sao bọn họ có thể đi xuống chơi vậy?"

"Em cũng muốn đến đó chơi à?"

"Ừ, muốn lắm!"

"Hiện tại nước biển có vẻ lạnh, em không chịu được đâu. Em muốn xuống nước để chiều anh dẫn em ra bể bơi tư nhân nhé?"

Hai mắt Phó Tự Hi đều trợn tròn: "Có phải đó là tắm bồn tắm không?"

"Cũng gần giống thế." Hạ Khuynh đột nhiên cười xấu xa đến đáng đánh đòn: "Anh quên mất là vẫn còn chưa nhìn thấy bé cưng mặc áo tắm nha..."

Phó Tự Hi ngượng ngùng không thôi! Lại cúi gằm mặt.

"Buổi chiều đi theo anh được không? Bé cưng ngoan của anh không cần phải mặc cỡ..." Hắn tiến đến bên tai cô thổi khí.

Anh càng nói như vậy, cô nàng lại càng cúi gằm mặt...

Phó Tự Hỉ sau khi cơm nước xong phải đi ngủ trưa, Hạ Khuynh đương nhiên cũng cùng ngủ trưa.

Lương San đối với sự phát triển của đôi trẻ đương nhiên là rất bất quái tràn đầy hứng thú, nhưng cũng nhớ kỹ lời dặn dò của Hạ Hàm Thừa, vì vậy không hề nhúng tay vào. Đối với hành vi man rợ của Hạ Khuynh liền mắt nhắm mắt mở ...

Hạ Khuynh nhân lúc Phó Tự Hỉ còn chưa đi vào giấc ngủ, vờ hỏi.

"Bé cưng còn đau không?"

Phó Tự Hỉ ngẩn người, lần tay vào chần sờ hai cái: "Vẫn còn một chút..."

"Để anh kiểm tra thử xem ‘nó’ đã hết sưng chưa nào..."

Cô vừa nghe đã hoảng: "Đừng mà...Không nên nhìn đâu..."

"... Anh chỉ xem chút thôi mà, không chạm vào em đâu..."

Cô xanh mặt túm chặt quần chip không chịu buông ra.

Hạ Khuynh trực tiếp nắm lấy hai tay cô, kéo quần cô xuống.

Cuối cùng vẫn là đánh không lại anh, chỉ dám vùi mặt úp chặt vào trong chần...

Hạ Khuynh mở rộng hai chân của Phó Tự Hỉ, nhìn thấy cánh hoa vẫn còn có chút sưng đỏ, anh nhẹ nhàng vỗ về gáy của cô.

"So với lúc sáng đã bớt sưng hơn một chút, nhưng vẫn cần phải nghỉ ngơi thêm. Yên tâm đi, hiện tại anh sẽ không động đến em."

Anh miễn cưỡng buông cô ra, cô liền vội vội vàng vàng kéo quần lên. Ở trong chần ai ai nói: "Hạ Khuynh, chúng ta ngủ đi. Không cần cởi sạch

quần áo đâu!"

Hắn hung hăng véo cái mông nhỏ của cô:

"Chờ đến khi em khỏe lên một chút, mỗi ngày anh đều sẽ ‘xơi’ em sạch sẽ!"

Cô xúc chấn lên, ủy khuất mếu máo nhìn anh.

Chân mày Hạ Khuynh căng thành một đường thẳng:

"Tối hôm qua em không thoải mái sao?"

Phó Tự Hi bĩu bĩu môi, không hé răng.

Anh túm lấy cô ôm vào lòng, lại thơm vài cái cho đỡ thèm.

"Ngoan, nói cho anh biết, chuyện tối hôm qua bé cưng có cảm nhận như thế nào?"

"Hạ Khuynh..." Tay cô chặn ngang cái miệng của anh. Cô thật không hiểu vì sao những lúc chỉ có hai người với nhau, Hạ Khuynh càng ngày càng xấu xa, lại thích nói những câu thật là xấu hổ xấu hổ như vậy a!

Anh thuận thế túm lấy ngón tay cô hết căn nhẹ rồi lại liếm láp.

"Nói đi, nói xong anh sẽ cho em ngủ."

Cô càng vùi sâu mặt vào trong lòng anh.

Anh vỗ vỗ lưng Phó Tự Hi.

"Bé cưng lại không ngoan."

"Em rất ngoan mà!"

"Vậy thì em nói đi."

"... Hạ Khuynh, xấu hổ lắm..." Phó Tự Hi đem mặt kề sát trong ngực anh.

"Em cũng biết cái gì là xấu hổ sao?"

"Anh cứ làm em xấu hổ..."

"Được rồi, xấu hổ thì xấu hổ. Vậy ‘cái kia’ làm em không thoải mái à, bé cưng của anh?"

Cô nàng gật đầu lia lịa.

Hạ Khuynh thật sự là đầu hàng.

"Về sau anh đều làm cho em thật thoải mái, có được không? Tốt lắm, ngoan ngoãn ngủ đi!"

Phó Tự Hi vẫn không chịu nâng mặt lên.

Mãi đến một lúc sau, Hạ Khuynh mới xác định được cô đã chìm vào giấc ngủ, bế cô ngồi dậy sửa tư thế kê gối vào.

Kỳ thật khi cẩn thận ngẫm lại, anh và cô khi ở cùng một chỗ, có rất nhiều thời điểm đều là trải qua ở trên giường...

Trước kia Phó Tự Hi ngực vô cùng, khiến anh cứ muốn khi dễ ăn sạch sẽ đậu hủ.

Hiện tại rốt cuộc cô cũng đã có chút tư thái quyến rũ của một người phụ nữ, như vậy càng chọc cho tâm can anh thêm ngứa ngáy.

Quân tử quả thật không dễ làm!

Cuối cùng Hạ Khuynh cũng không ngủ cùng Phó Tự Hi, anh trở về phòng của mình.

Anh đã đáp ứng với Cố Dĩ Huy giúp hẳn trang hoàng thiết kế khu biệt thự, nhân lúc nhàn rỗi không có việc gì, liền vẽ mấy bản sơ đồ phác thảo,

xem như đang giết thời gian.

Rất lâu sau đó, Phó Tự Hi đến gõ cửa, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

"Hạ Khuynh... buổi tối Tự Nhạc sẽ đến đây. Tự Nhạc còn nói anh là người xấu, muốn đến sửa anh một trận..."

"..."

"Tự Nhạc đánh nhau rất lợi hại. Làm sao bây giờ..." Vẻ mặt Phó Tự Hi hoảng sợ nghiêm trọng.

Từ khi Phó Tự Nhạc tấn cho thẳng nhóc Tiểu Bàn kia một trận ra trò, danh tiếng liền vang xa. Những người cùng khu phố lúc trước hay bắt nạt Phó Tự Hi, Phó Tự Nhạc gặp một tên đánh một tên, gặp một lần đánh một lần, vì thế ở trong lòng Phó Tự Hi cô đã tạo thành hình tượng cực kì uy vũ.

Phó Tự Hi vừa nghe Phó Tự Nhạc muốn đến đánh cho Hạ Khuynh một trận thâm, theo bản năng cảm thấy anh thật đáng thương, cũng không buồn phân tích suy nghĩ xem anh có phải thật sự là người xấu, trước mắt cứ chạy đến đây mật báo!

Hạ Khuynh nắm lấy bàn tay cô hết sờ rồi lại miết chán chê, vẻ mặt còn bình tĩnh trấn an.

"Bé đừng sợ, cái gì nên đến cuối cùng cũng phải đến."

Chương 40

Buổi tối ngày thứ sáu Phó Tự Nhạc gọi điện thoại đến cho Phó Tự Hi, nhưng không gọi được. Bởi vì Phó Tự Hi không lưu ý nên điện thoại thường hết pin tự động tắt nguồn.

Phó Tự Nhạc đương nhiên sẽ không vì những chuyện này mà để trong lòng. Sáng thứ bảy về đến nhà, cô lau dọn gian phòng sạch sẽ, gấp chăn

nệm, đem quần áo dơ đi giặt... Buổi chiều đợi Phó Tự Hi gửi điện trả lời.

Quả nhiên tối hôm qua là do điện thoại hết pin nên tắt máy. Phó Tự Nhạc nghe thanh âm đầu dây bên kia truyền đến thì cũng tưởng tượng được Phó Tự Hi chơi rất vui vẻ.

"Tự Nhạc có muốn đến đây không? Biển thật sự thật sự rất là đẹp nha!"

Phó Tự Nhạc đối với Phó Tự Hi bao giờ cũng rất dịu dàng hoà nhã.

"Không được rồi, ngày kia em còn có giờ lên lớp. Chị chơi vui vẻ nhé! Lần sau nhất định em sẽ đi biển cùng mọi người."

"Được được, lần sau chúng ta sẽ cùng đi."

Phó Tự Hi cười nói.

"Tự Nhạc, chị cho em xem cây quạt nhỏ này nè, đẹp lắm nhé! Mang về hết cho Tự Nhạc luôn!"

"Cảm ơn chị nhé, em thật sự rất chờ mong được nhìn thấy nó!"

Hai chị em hàn huyên một lúc lâu mới treo máy, Phó Tự Nhạc lúc ấy cũng không nghĩ rằng muốn đi ra biển. Giữa trưa ngày hôm sau lúc ăn cơm, dì Quan trong lúc vô tình tiết lộ Hạ Khuynh cũng cùng bọn họ đi biển. Phó Tự Nhạc nghe vậy nhất thời cả kinh. Ban đầu dì Quan có nói rằng Hạ Khuynh không đi, Phó Tự Hi chỉ đi cùng phu nhân. Phó Tự Nhạc thắc mắc hỏi ra nghi vấn của mình, dì Quan lại giải thích rằng không hiểu tại sao Hạ Khuynh lúc sau lại đi theo bọn họ.

Phó Tự Nhạc hoàn toàn đoán được mục đích của Hạ Khuynh, thái độ hằn đối với Phó Tự Hi rất không tầm thường...

Buổi chiều cô suy nghĩ thật lâu. Đến buổi tối cô lại gọi điện thoại cho Phó Tự Hi.

"Tự Nhạc!"

Vừa nghe thanh âm của Phó Tự Hi, Phó Tự Nhạc nở nụ cười, sau đó mới hỏi.

"Chị, Hạ Khuynh có ở đây không?"

Phó Tự Hi lắc lắc đầu, sau đó mới nhớ ra Phó Tự Nhạc không nhìn thấy được, mới nói.

"Không có, anh ấy ở phòng đối diện, Tự Nhạc muốn tìm anh ấy sao? Để chị đi gọi nhé?"

"Không cần. Chị nói thật cho em biết, tên Hạ Khuynh có làm gì chị không?"

Quả thật Phó Tự Hi có chút lúng túng về vấn đề này, Hạ Khuynh đã làm rất nhiều chuyện với mình, cô không biết nên chọn cái nào để nói. Nghĩ nghĩ một lúc, lại hỏi:

"Cái gì là cái gì cơ?"

Vì thế Phó Tự Nhạc phải nói càng trực tiếp một chút.

"Hắn có sờ soạng chị nữa không?"

"Hả... À có!"

Phó Tự Nhạc bắt đầu không kiềm được cảm xúc.

"Hắn còn cắn chị nữa à?"

"Ừ, nhưng anh ấy nói cái đó không phải là cắn, cái đó gọi là thân mật." Sau đó Phó Tự Hi nhớ đến cái gì, thỏ thẻ nói.

"Tự Nhạc, Hạ Khuynh nói anh ấy là bạn trai của chị, về sau hai người sẽ ở chung với nhau nữa..."

"Cái gì!?"

Phó Tự Nhạc sa sầm mặt.

Phó Tự Hỉ như lại càng đổ thêm dầu vào lửa.

"Ách... Hạ Khuynh còn nói chị và anh ấy sẽ trở thành vợ chồng. Ờ, giống như Tự Nhạc từng nói đấy, cởi sạch quần áo để ngủ, về sau lại có thêm cục cưng..." Nói xong cô lại tưởng tượng đến một ngày mình sinh ra một cục cưng, thật sự là rất tốt!

Tại bên kia, sát khí nổi lên bốn phía, Phó Tự Nhạc quyết định ngay.

"Chị, em sẽ bắt xe qua đó với mọi người, chị đợi em!"

Phó Tự Hỉ thực sự kinh hỉ (*Kinh ngạc + Vui mừng*).

"Tự Nhạc cũng muốn đến sao? Không phải ngày mai em có giờ lên lớp à?"

"Ừ, nhưng em muốn qua đó tận cho tên khốn khiếp Hạ Khuynh một trận!!"

"Ách?" Phó Tự Hỉ lại rơi vào trạng thái ngây ngốc.

"... Không phải Tự Nhạc chỉ đánh những người hay bắt nạt chị thôi sao?"

"Hắn là tên bại hoại khốn khiếp!"

Phó Tự Nhạc lập tức hỏi chú Hoắc địa chỉ, sau đó đi ra nhà ga mua vé tốc hành đến khu biệt thự ven biển. Trên đường, cô gọi cho một người bạn trong kí túc xá nhờ xin phép giùm. Sau đó, lại gọi đến cho người chủ ở chỗ cô đang làm thêm xin nghỉ vài hôm...

Phó Tự Nhạc xem trọng Phó Tự Hỉ còn hơn chính bản thân mình, sau khi biết được Hạ Khuynh và Phó Tự Hỉ đã xảy ra quan hệ, cô cảm thấy hô hấp cũng dường như ngưng trệ...

Phó Tự Hỉ bị va vào đầu và sau đó phải trải qua một cuộc sống cực kì khó khăn, mà mọi ngọn nguồn cũng do Phó Tự Nhạc.

Phó Tự Hỉ bị khi dễ một lần, cũng như đâm một dao vào tim Phó Tự Nhạc. Một dao rồi lại một dao, cuối cùng khiến cho trái tim Phó Tự Nhạc như tan chảy thành bùn đất.

Lúc trước kỳ thật Phó Tự Nhạc có tâm lý cứ suy nghĩ rằng, nếu Hạ Khuynh dám động đến Phó Tự Hỉ, Lương San bọn họ mà biết được, chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Cô vạn lần không tin được hắn lại dám cả gan như vậy!

Ở trên xe lửa, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Đầu tiên là Phó Tự Hỉ xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, sau đó Hạ Khuynh đã làm ra biết bao nhiêu việc xấu, lại nói đến việc hắn mang chấp niệm đối với Phó Tự Hỉ... Phó Tự Hỉ lại có hảo cảm với hắn...

Chậm rãi, cuối cùng cô cũng tỉnh táo lại được một chút...

....

Phó Tự Hỉ sau khi treo điện thoại liền đứng ngồi không yên, cũng chẳng có hứng thú đi tắm bồn tắm...

Hạ Khuynh trông thấy cô vì anh mà bày ra bộ dáng phập phồng lo lắng, trong lòng thầm cười trộm thích thú.

Anh kéo cô vào phòng cùng chơi game, nhưng có vẻ cô chẳng còn tâm tư, lại còn ngược nhìn gương mặt đẹp trai của Hạ Khuynh, ngây ngốc nói:

"Hạ Khuynh, ngộ nhờ anh bị thương thì sao bây giờ?"

"..."

"Em nói cho anh biết nha, Tự Nhạc đánh nhau rất lợi hại. Trước kia có một thằng nhóc gọi là Tiểu Bàn bắt nạt em, còn nhặt đá ném vào em, Tự

Nhạc khi biết được rất tức giận rất tức giận, liền chạy đến đánh cho nó một trận, thế là nó khóc um sùm lên, tiếng khóc còn lớn hơn của em nữa đấy..."

"..."

Phó Tự Hỉ lại cẩn thận nhớ lại một chút, còn nói thêm:

"Nó không chỉ khóc một lần đâu, về sau mỗi lần Tiểu Bàn nhìn thấy Tự Nhạc là khóc, hễ thấy liền khóc. Sau đó Tự Nhạc còn đi đánh những đứa ném đá vào em nữa, Tự Nhạc thật sự rất lợi hại!!"

Hạ Khuynh đối với chiến tích vĩ đại của Phó Tự Nhạc không chút hứng thú, chỉ nói ra những điều mình muốn hỏi.

"Chúng nó còn nhặt đá ném vào em nữa sao?"

"Ừ..." Phó Tự Hỉ ủ rũ.

"Bọn nó còn nói rằng em có bệnh, không cho em chơi chung ..."

"Đám khốn kiếp ấy bị đánh cũng đáng!"

Cô quay đầu sang nhìn anh.

"Hạ Khuynh, em thật sự không có bệnh!"

"Ừ, anh biết."

Anh xoa xoa đầu sau đó ôm cô vào lòng.

"Bé cưng, trước kia cứ bắt nạt em là do anh không tốt..."

Phó Tự Hỉ đột nhiên ngẩng đầu lên, bắt cằm đầu va vào cằm anh, cô kinh hô một tiếng, vội vàng giúp anh nhẹ nhàng xoa xoa.

"Anh có đau không? Xin lỗi xin lỗi, không phải em cố ý ..."

Anh nhìn vẻ mặt ngây thơ của cô không nhịn được mà phì cười.

"Không đau, không đau chút nào!"

"Hạ Khuynh hiện tại rất tốt với em!"

"Cô bé ngoan!"

Hạ Khuynh không hề biết từ nhỏ Phó Tự Hi đã có tính cách hiền lành nhu thuận, ngoài ra còn là vì ngoài ý muốn mới trở nên như vậy. Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô tức giận. Vì thế anh cực kì tò mò, không biết cô bé này khi giận dữ về mặt sẽ trông như thế nào?

Lúc Phó Tự Nhạc đến khu biệt thự, thời gian vẫn chưa quá trễ. Nhìn thấy Phó Tự Hi cô liền lao đến ôm chặt lấy, ghen ngào thốt ra một câu.

"Chị, xin lỗi!"

"Tự Nhạc, chị không sao." Phó Tự Hi cũng vòng tay ôm lấy em gái.

"Ừ, em biết."

Phó Tự Nhạc buông Phó Tự Hi ra, sau đó lạnh lùng nhìn Hạ Khuynh đang từ xa chậm rãi đi về phía bọn họ.

Phó Tự Hi nhìn thấy sắc mặt thay đổi của Phó Tự Nhạc liền sốt ruột, lại nhìn thấy Hạ Khuynh cũng mang vẻ mặt lãnh đạm, nhận ra bầu không khí giữa hai người này có chút không ổn, vội vàng hòa giải:

"Tự Nhạc, đừng đánh nhau, chúng ta cùng chơi thật vui vẻ nha!"

Phó Tự Nhạc vờ nhẹ lưng Phó Tự Hi.

"Chị ngoan, em có vài lời muốn nói với Hạ Khuynh."

Hạ Khuynh liếc mắt với Lương San, Lương San lập tức hiểu ý, bèn cười hì hì nói.

"Tự Hi, ta dẫn con vào phòng chơi nhé!"

Lương San đương nhiên cũng rất tò mò háo hức đối với một màn trước mắt này, nhưng do Hạ Khuynh đã dặn dò, chuyện của anh thì tự anh sẽ giải quyết. Nhưng... bà vẫn thắc mắc không biết con trai sẽ giải quyết như thế nào đây? Thăng nhãi này đột nhiên mang Phó Tự Hỉ nhà người ta ‘ăn’ sạch sẽ, quả thật là đui lý a! Không nghĩ đến cảm nhận của con gái nhà người ta, chưa gì đã dụ dỗ người ta lên giường, nói khó nghe một chút, thì đây chính là... dụ dỗ rồi cưỡng gian con gái nhà lành!!!

Phó Tự Hỉ lôi lôi kéo kéo Phó Tự Nhạc

"Tự Nhạc..."

Phó Tự Nhạc chuyển hướng sang Phó Tự Hỉ nở một nụ cười dịu dàng.

"Chị cùng phu nhân đi chơi trước đi, chốc nữa em sẽ ra tìm mọi người, ngoan a."

Phó Tự Hỉ nhìn Phó Tự Nhạc, lại liếc nhìn Hạ Khuynh, hai ngón tay cũng co quắp chặt vào nhau, vẻ mặt khó xử.

Hạ Khuynh cũng thân nhiên nói.

"Bé cứng nghe lời nào, đi vào phòng đi em."

Phó Tự Hỉ mặc dù không muốn nhưng vẫn phải đi theo Lương San vào phòng, vừa đi vừa mờ mịt hỏi.

"Phu nhân, vì sao Tự Nhạc cùng Hạ Khuynh không thân thiện được vậy?"

"... Bởi vì cả hai đứa nó đều yêu con!"

Lương San và Phó Tự Hỉ đi rồi, Phó Tự Nhạc và Hạ Khuynh đều trầm mặc một lúc lâu, cả hai vẫn cứng nhắc đứng yên như vậy suốt cả buổi.

“Bốp!!!”

Bỗng nhiên Phó Tự Nhạc chậm rãi đi đến trước mặt Hạ Khuynh, giáng mạnh một đòn vào bụng anh, ngữ điệu lại hoàn toàn tương phản, vừa lạnh lẽo vừa khinh thường.

"Cái đấm này là của tôi!"

Sau đó nhanh chóng lại vung ra quyền thứ hai.

“Ầm!!! Bốp!!!”

"Đây là của ba tôi!"

"Đây là mẹ tôi!"

Cuối cùng dừng lại một chút, vừa ngoan cường vừa chuẩn xác, ngữ khí cũng tăng vọt. Ầm----!!!

"Đây là của chị tôi!"

Đối với phản xạ của Hạ Khuynh, đương nhiên anh đã nhìn ra động tác của Phó Tự Nhạc, nhưng anh không hề tránh, đòn nào rơi xuống cũng chấp nhận hứng chịu. Con bé này ra tay đủ độc ác!

Phó Tự Nhạc lui về phía sau từng bước, lạnh lùng nhìn thẳng vào anh.

"Hạ thiếu gia, trêu đùa chị tôi vui lắm sao?"

Hạ Khuynh nở nụ cười khẽ.

"Tôi không hề đùa giỡn cô ấy."

"A, thì ra là đang thổ lộ chân tình? Xin hỏi tấm chân tình này của anh có thể duy trì được bao lâu?"

"Đã gọi là chân tình thì đương nhiên sẽ tồn tại suốt đời. Còn nữa, tôi không hề thổ lộ với cô mà là với chị gái của cô."

"Cả đời? Anh có thể cam đoan chắc chắn như vậy sao? Hạ Khuynh, tôi nói cho anh biết, có thể chị ấy sẽ cứ mãi như vậy đến cuối đời. Hiện tại anh chỉ tham luyện cái mới mẻ, cảm thấy chị ấy đơn thuần nên sinh ra hứng thú, thế còn tương lai ai dám chắc sẽ như thế nào?"

"Tương lai của cô ấy sẽ không mãi như thế này, bởi vì còn có tôi." Anh vẫn bình tĩnh đáp lời.

Phó Tự Nhạc là người thân duy nhất còn lại của cô ấy, anh không hề hy vọng phải dùng đến những thủ đoạn cực đoan để chứng minh tình cảm của chính mình, hơn nữa, Phó Tự Hỉ cũng thật sự may mắn khi có được sự chăm sóc bảo bọc của cô ta nên vô tư vô lự vui vẻ mà sống, nói đến đây, anh thật sự rất khâm phục Phó Tự Nhạc. Nhưng có điều, anh không hề ủng hộ phương thức này của Phó Tự Nhạc.

"Tôi biết cô thật lòng muốn chăm sóc tốt cho cô ấy, nhưng đây là một phương pháp cực đoan. Phó Tự Hỉ hoàn toàn có thể trở thành một người có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân, là do cô không chịu buông tay để cô ấy trưởng thành."

"Đó là bởi vì tôi hoàn toàn có năng lực chăm sóc tốt cho chị ấy."

"Tức cười! Cô nghĩ cô thật sự có thể bảo hộ cô ấy chặt chẽ một bước không rời sao? Thế thì tại sao lại để tôi có cơ hội động đến cô ấy?"

Ánh mắt Phó Tự Nhạc đột nhiên biến sắc, lại giáng thêm một đòn thật mạnh.

Ầm!!!

"Súc sinh! Trước đây mi quấy rối chị ấy, ta vẫn chưa tính sổ rõ ràng với mi!"

Cú đấm của Phó Tự Nhạc đều nhắm vào cùng một chỗ, Hạ Khuynh đau đớn rít một ngụm.

"Tôi biết, trước kia tôi đối với cô ấy quả thật rất quá đáng. Về phần hiện tại như thế nào, không phải do cô định đoạt, chỉ có cô ấy mới có tư cách nhận xét."

Phó Tự Nhạc ngửa đầu nhìn anh, thật sự muốn tát cho anh một bạt tay thật mạnh.

"Anh câm mồm! Chị ấy hiền lành thiện lương như vậy, anh đối xử tốt với chị ấy dù chỉ một chút, nhất định chị ấy cũng khờ khạo mà xếp anh vào hàng ngũ người tốt!"

Anh nhìn lại Phó Tự Nhạc, khoảng cách gần như vậy, ánh mắt hùng hực tức giận của cô đều hiện lên rõ ràng.

"Phó Tự Hỉ cũng có trái tim, cũng có suy nghĩ, cô ấy có thể cân nhắc tốt xấu, là do cô quản quá nhiều thôi."

Phó Tự Nhạc lẳng lẳng nhìn anh hồi lâu, đột nhiên cười lạnh.

"Tại sao tôi phải tranh cãi với anh về vấn đề này? Chỉ cần đi hỏi chị ấy chọn tôi hay chọn anh thì sẽ rõ thôi."

Hạ Khuynh nheo đôi mắt hẹp dài.

"Phó Tự Nhạc, cô thật sự có bệnh!"

Chương 41

Hạ Khuynh có thể hình dung ra việc nếu Phó Tự Nhạc thật sự bức Phó Tự Hỉ phải lựa chọn như vậy thì sự chọn lựa của cô ấy sẽ như thế nào.

Tình cảm chị em giữa cô ấy và Phó Tự Nhạc sâu đậm nhiều năm như vậy, không phải ngày một ngày hai anh có thể xen vào.

Hạ Khuynh đương nhiên cũng biết, Phó Tự Nhạc đối với anh có bao nhiêu phản cảm.

Trước đây anh thật sự đối xử rất tệ với Phó Tự Hi.

Cô bé gốc Phó Tự Hi kia ắt sẽ không ghi hận, nhưng Phó Tự Nhạc là người có thù tất báo lại cương ngạnh như vậy, quả thực luôn xem anh là cái gai trong mắt.

Dĩ nhiên, Hạ Khuynh cũng chẳng có hảo cảm gì đối với Phó Tự Nhạc, u mê mê chăm sóc Phó Tự Hi như một đứa trẻ khờ khạo.

"Phần thắng đương nhiên sẽ thuộc về tôi!" Phó Tự Nhạc nói xong cũng không quan tâm đến sắc mặt của Hạ Khuynh, sải bước đi về phía phòng trong.

Phó Tự Hi khi nhìn thấy em gái thì có chút khẩn trương, dò xét khắp người cô chán chê một lúc, lén lút hỏi.

"Tự Nhạc, em thật sự đã đánh Hạ Khuynh à?"

Phó Tự Nhạc cười, gật đầu.

Phó Tự Hi ảo não không thôi, trong đầu lại vẽ ra hình ảnh Hạ Khuynh bị đánh đến thê thảm, cau mày nhìn Phó Tự Nhạc.

"Hạ Khuynh anh ấy... có bị thương không?"

Phó Tự Nhạc vì ngại Lương San đang ở đây, cũng chỉ thấp giọng nói:

"Không biết. Chị không cần phải quan tâm đến hấn ta, dù sao cũng không chết được."

Sau đó lại chuyển hướng sang Lương San.

"Phu nhân, con mang chị ấy ra ngoài ăn cơm."

"Hay là ăn ở đây luôn đi, để ta bảo đầu bếp chuẩn bị."

Lương San cũng không biết Phó Tự Nhạc cùng Hạ Khuynh luận đàm ra sao, nhưng mà... dựa theo tình hình bây giờ thì... chắc không phải là oan

gia có tình đúng không?

Phó Tự Nhạc dặt tay Phó Tự Hi mỉm cười.

"Không cần đâu. Phu nhân, khi đến đây con trông thấy gần đây có một quán ăn nhỏ, định mang chị ấy đến nếm thử một chút đặc sản."

Lương San hiểu được Phó Tự Nhạc cố ý muốn cùng Phó Tự Hi ở riêng với nhau nên cũng không miễn cưỡng.

Thời điểm đi ra đại sảnh, cũng không nhìn thấy Hạ Khuynh, Phó Tự Hi bắt đầu lo sợ bất an.

"Hạ Khuynh đâu? Có phải anh ấy trốn vào một chỗ để khóc không?"

"Không cần để ý đến hắn, chúng ta đi."

Phó Tự Hi quay đầu hướng về phía phòng Hạ Khuynh.

"Tự Nhạc, Hạ Khuynh anh ấy rất tốt rất tốt với chị, không bắt nạt chị nữa đâu!"

"Thật không?" Phó Tự Nhạc nhìn vào đôi mắt long lanh của Phó Tự Hi, thản nhiên nói:

"VẬY về sau em sẽ không đánh hắn nữa."

Phó Tự Hi sửng sốt, lại cười rộ lên.

"Đúng vậy đúng vậy, em và Hạ Khuynh phải thân thiện với nhau, lúc ấy ba người chúng ta sẽ chơi với nhau thật vui nha!"

Phó Tự Nhạc không trả lời, chỉ cười sau đó chuyển sang đề tài khác...

Phó Tự Hi tuy rằng cùng Phó Tự Nhạc trò chuyện, nhưng trong lòng vẫn nhớ thương Hạ Khuynh không thôi. Cô nghĩ rằng, có phải vì Hạ Khuynh khóc không muốn để cô trông thấy, cho nên anh ấy mới trốn đi ...

Trong lúc dùng cơm, Phó Tự Nhạc đột nhiên lại nói: "Chị, chúng ta nên chuyển ra khỏi Hạ gia thôi."

Phó Tự Hi ngừng động tác xúc cơm, thoáng chốc ngây người...

Phó Tự Nhạc giúp cô gắp hạt cơm ở khóe miệng, tiếp tục nói: "Chúng ta trở về căn hộ của ba mẹ đi. Sắp đến kỳ hạn hết hợp đồng, chúng ta tăng thêm tiền thuê thì bọn họ sẽ không thuê nữa. Không còn người thuê, vậy chúng ta sẽ chuyển về đó ở."

Phó Tự Hi nuốt nốt thìa cơm vào, hỏi:

"VẬY... không phải vẫn còn có thể cho người khác thuê sao?"

"Cuối năm không ai muốn thuê nhà, mọi người đều phải trở về nhà của chính họ chứ."

Phó Tự Hi ‘Ừ’ một tiếng, sau đó lại nhớ đến tháng nào Phó Tự Nhạc cũng phải kết toán thu chi vào một quyển sổ, vì thế không nhịn được lại hỏi:

"Nếu chúng ta trở về ở như vậy chẳng phải không còn tiền sao?"

"Trong sổ tiết kiệm vẫn còn tiền. Em cảm thấy ở trong nhà của chính mình vẫn là thoải mái nhất, chị nói xem có phải không?"

"Tự Nhạc, chị cũng muốn ở căn hộ của cha mẹ, nhưng ngộ nhờ không an toàn..."

"Mỗi ngày em đều sẽ trở về. Còn được nghỉ đông một tháng. Học kỳ này số giờ lên lớp cũng ít."

Thật ra đến lúc này Phó Tự Nhạc đã tính toán chu toàn hết cả. Vì vậy cũng không phải lo lắng đến vấn đề Phó Tự Hi phải sống một mình, cô cũng đã chuẩn bị mọi thứ thật tốt.

"Nhưng mỗi ngày em phải đi đi về về thật sự rất vất vả!"

"Không sao cả, vẫn còn xe bus mà. Hơn nữa thứ tư em không cần phải lên lớp. Qua một thời gian nữa, em có thể ở nhà tự ôn tập."

Trong lòng Phó Tự Hi rất mong chờ sẽ trở về nhà cũ sinh sống, nhưng đột nhiên trong đầu lại tràn ra một vấn đề.

"... Tự Nhạc, vậy chị sẽ không được gặp Hạ Khuynh nữa sao?"

Phó Tự Nhạc dừng động tác.

"Chị thích hẳn?"

"Ừ!" Phó Tự Hi gật đầu.

Phó Tự Nhạc nhẹ nhàng băng quơ nói:

"Qua một thời gian sau, chị sẽ quên được hẳn thôi. Chị ít tiếp xúc với người lạ cho nên mới cảm thấy hẳn là người tốt."

"Không phải, anh ấy thật sự rất tốt!"

"Dù sao chúng ta cũng phải chuyển ra ngoài."

Phó Tự Nhạc không muốn dây dưa vấn đề liên quan đến Hạ Khuynh, trực tiếp đưa ra kết luận.

Phó Tự Hi bĩu môi bất mãn, lẳng lặng ăn cơm.

Từ khi ba mẹ mất cô vẫn nhất mực nghe lời Phó Tự Nhạc. Cô biết Phó Tự Nhạc phải chịu rất nhiều khổ cực, hơn nữa tất cả đều là vì mình.

Quyết định lần này của Phó Tự Nhạc lại khiến cho cô có điểm dao động, nhưng cô sẽ không phản bác.

Trên đường trở về, Phó Tự Hi vẫn luôn trầm mặc.

Phó Tự Nhạc nhìn thấy Phó Tự Hi rầu rĩ không vui, trong lòng cũng khẽ đau nhói. Lúc đi ngủ, cô nhìn chằm chằm Đại Hùng, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Phó Tự Hi nhìn thấy hành động đó, cũng đến ôm Đại Hùng.

"Tự Nhạc, chúng ta đem mẹ để ở giữa, vậy là chúng ta đều có thể ôm mẹ ngủ."

"Được!"

Sau khi Phó Tự Hi ngủ thật lâu, Phó Tự Nhạc vẫn còn mở to mắt nhìn Đại Hùng.

Mẹ... Người nói cho con biết con làm như vậy có đúng không...?

...

Buổi sáng ngày hôm sau, Phó Tự Nhạc đến tìm gặp Lương San nói ra quyết định của mình.

Lương San nghe xong choáng váng.

Tuy rằng bà không nắm bắt được cảm xúc trên phương diện tình cảm của con trai mình, nhưng bà lại nhìn thấy rất rõ ràng, nó đã thật sự động tâm.

Vì vậy vội vàng khuyên can Phó Tự Nhạc, nhưng cô vẫn kiên trì với quyết định của mình.

"Phu nhân, về phần tình cảm của chị ấy, con đã có tính toán."

Lương San đối với sự cố chấp của Phó Tự Nhạc cũng không biết phải nói như thế nào, bà cũng chẳng biết Phó Tự Nhạc đã tính toán chuyện gì...

Phó Tự Nhạc trở về phòng thu thập hành lí, Phó Tự Hi đứng mãi ở một bên muốn nói gì đó lại thôi.

"Chị muốn nói gì sao?"

"Tự Nhạc, chị muốn nói cho Hạ Khuynh biết..."

"Anh ta sẽ biết."

Lời còn chưa dứt, đã nhìn thấy Hạ Khuynh sắc mặt âm trầm đứng ở cửa. Anh cũng chẳng liếc mắt đến Phó Tự Nhạc, chỉ nhìn chăm chăm vào Phó Tự Hỉ.

"Phó Tự Hỉ, em muốn chuyển ra ngoài?"

Phó Tự Hỉ ngây ngốc.

"Trả lời ngay cho anh, không nghe thấy sao?"

Cô bị khí thế của anh dọa đến hết hoảng, khẽ mấp máy môi lại nói không nên lời.

Phó Tự Nhạc đứng chặn trước mặt chị che chở, thay chị trả lời.

"Đúng vậy, là chúng tôi muốn chuyển ra ngoài."

Hạ Khuynh cảm thấy Phó Tự Nhạc này thật sự rất chướng mắt.

"Tôi không hỏi cô, người tôi hỏi là Phó Tự Hỉ."

"Em... Em không... không biết..."

Phó Tự Hỉ vừa nói nước mắt vừa thi nhau rơi xuống. Cô đã chọc Hạ Khuynh tức giận nữa rồi!

"Chị đừng khóc, không cần phải sợ anh ta!"

Phó Tự Nhạc xoay người định kéo tay Phó Tự Hỉ, lại bị một lực mạnh giằng lại. Trong lòng cô thầm mắng: Tên cầm thú này, đối xử với phụ nữ cũng chẳng thềm nương tay!

Hạ Khuynh túm Phó Tự Hỉ kéo qua, ôm chặt eo cô, giữ cầm cô ép buộc hỏi:

"Anh hỏi em, em muốn chuyển đi ra ngoài phải không?"

Phó Tự Hỉ ngược nhìn ánh mắt lạnh như băng của anh lại tiếp tục òa khóc.

"Hạ Khuynh, em... em không biết..."

Mặt anh áp sát gần mang tai cô, âm thanh mang theo uy hiếp.

"Phó Tự Hỉ, em đã từng hứa với anh cái gì, hả?"

Cô khóc òa lên, cảm giác lực trên tay anh càng lúc càng mạnh, cảm bị anh giữ chặt vô cùng đau đớn.

"Hạ Khuynh, buông chị ấy ra ngay!!"

Phó Tự Nhạc tiến lên cướp người, nhưng Hạ Khuynh ôm chặt Phó Tự Hỉ tránh xa ra, không kiên nhẫn gầm lên:

"Không liên quan đến cô!"

"Bé cưng mau nói cho anh biết, có phải em muốn chuyển ra ngoài?"

Phó Tự Hỉ không biết phải trả lời anh như thế nào. Cô rất muốn được sống chung với anh, nhưng lại không thể không nghe theo Phó Tự Nhạc. Vì vấn đề này chính cô cũng thực rất buồn phiền!

Phó Tự Nhạc vun ra một nắm đấm về phía Hạ Khuynh, anh một tay chế trụ được, Phó Tự Hỉ lập tức kinh hoàng hét lên:

"Hạ Khuynh, đừng đánh Tự Nhạc!"

Trong lúc Hạ Khuynh không chú ý nới lỏng tay, Phó Tự Nhạc thấy vậy chạy nhanh kéo Phó Tự Hỉ về phía mình.

"Phó Tự Hỉ, em nói mau!"

"Hạ Khuynh... Em cùng Tự Nhạc trở về căn hộ của ba mẹ. Anh đừng tức giận..." Phó Tự Hỉ núp sau lưng Phó Tự Nhạc sợ sệt nhìn anh.

"Phó Tự Hi, em cúc cho tôi!"

Hạ Khuynh lạnh lùng quăng ra một câu sau đó bước ra khỏi phòng.

Phó Tự Hi muốn đuổi theo anh lại bị Phó Tự Nhạc giữ chặt.

"Chị, anh ta đang nổi điên, chờ anh ta nguôi giận thì sẽ không có chuyện gì."

Phó Tự Hi bị nước mắt làm nhòe cả tầm mắt, trước mắt đều là một mảng mông lung...

Cô hoàn toàn không biết tại sao mọi chuyện lại phát triển thành tình huống như vậy.

Rõ ràng ngày hôm qua ở bãi biển Hạ Khuynh còn cõng cô trên lưng đi dạo một vòng rồi lại một vòng. Anh còn nói về sau sẽ đối xử thật tốt với cô, anh vẫn còn chưa mang cô đi tắm bồn tắm kia mà...

Anh còn nói sẽ không tức giận với cô...

Anh như vậy làm cô thật sự rất đau lòng!

Phó Tự Nhạc nhẹ nhàng ôm Phó Tự Hi.

"Chị vẫn còn có em, đừng khóc!"

Phó Tự Nhạc là một người mạnh mẽ quyết đoán. Hôm đó sau khi thông báo với Lương San liền mang Phó Tự Hi rời khỏi biệt thự, trở về Hạ gia bắt đầu thu dọn hành lý. Cô cho người đang thuê nhà thời hạn một tuần để chuyển đi, dự tính thứ tư tuần sau sẽ chuyển về.

Phó Tự Hi giúp đỡ thu dọn một số đồ vật đơn giản, tâm trạng thường xuyên thất thần.

Một tháng trước chính vào đêm giông tố, Hạ Khuynh đã bước vào căn phòng này. Đêm đó là lần đầu tiên anh đối xử thật dịu dàng với cô.

Về sau anh lại càng ngày càng tốt... ừm, mặc dù cũng có lúc không tốt lắm...

Anh nói anh thích cô. Anh nói cô là của anh, nên anh sẽ chăm sóc bảo bọc cô cả đời!

Nhưng cuối cùng cô vẫn phải rời khỏi nơi này ...

Cô đã từng đáp ứng với anh sẽ bên nhau trọn đời, vậy mà cuối cùng lại nói không giữ lời, cô đúng là một người xấu xa!

....

Sau khi trở lại Hạ gia Phó Tự Hi vẫn chưa gặp được Hạ Khuynh.

Đôi lúc cô ngẫu nhiên đứng ở ban công nhìn một hồi, có khi lại mở cửa phòng trộm nhìn một cái. Thật sự rất hy vọng lại được nhìn thấy thân ảnh thân thương kia. Anh sẽ cười rồi lại véo má cô, gọi cô là bé ngọc, lại còn trêu cô là bé con mũm mĩm.

Phó Tự Hi biết rõ anh ở nhà lớn, nhưng cô vẫn không dám đi đến nơi đó...

Lần này cô đã gây ra một việc có lỗi rất lớn với anh, mà cũng chẳng biết phải làm như thế nào để anh nguôi giận, vì vậy vẫn không dám đến nhận lỗi.

"Mẹ, Tự Hi đã trở thành một đứa bé xấu xa ..." Cô ôm chặt Đại Hùng lấm bầm.

Ngày Phó Tự Hi rời khỏi Hạ gia, trong lòng lại xuất hiện một loại cảm giác khó mà giải thích được, chỉ biết là cô rất muốn khóc òa lên.

Rõ ràng không có ai bắt nạt, nhưng cô thật sự rất muốn khóc!

Nghĩ đến việc sắp được trở về căn hộ của ba mẹ, nhất định sẽ rất vui vẻ. Nơi đó từng có ba mẹ, còn có Tự Nhạc nữa, đó mới thật sự là nhà của cô.

Nhưng... cô luyến tiếc nơi này... luyến tiếc Hạ Khuynh...

...

Phó Tự Hỉ từ cửa bước ra, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn về hướng nhà lớn.

Hạ Khuynh, anh đang ở đâu? Anh đang làm gì? Anh có nhìn thấy em không?

Suy nghĩ một hồi, Phó Tự Hỉ thật sự không nhận được mà rơi lệ.

"Tự Nhạc, Hạ Khuynh... Vì sao không đến... gặp chị? Vì sao đã lâu như vậy... mà anh ấy cũng không đến gặp chị..."

Phó Tự Nhạc nhẹ nhàng gạt đi nước mắt cho cô.

"Có lẽ anh ta đang đứng ở một nơi nào đó quan sát chị."

"Anh ấy thật sự sẽ nhìn thấy chị sao?"

"Ừ, thấy chứ!"

Phó Tự Hỉ lại nhìn về phía nhà lớn bên kia, buồn bã lau nước mắt.

...

Hạ Khuynh ngồi xe lăn dưới một gốc cây đại thụ, trông thấy hình ảnh đáng thương của Phó Tự Hỉ.

Dưới tàng cây xum xuê, anh không hề cố ý che giấu, Phó Tự Hỉ tâm tư hoàn toàn đặt về hướng nhà lớn, vì vậy mới không để ý đến anh.

Lương San đứng ở phía sau Hạ Khuynh, cũng gạt nước mắt.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Chàng có tình thiệp có ý, thế thì tạo sao lại xuất hiện tiết mục ly biệt đau lòng như vậy?

Bà thật sự là không hiểu mấy đứa trẻ này đang nghĩ gì!

Nhìn thấy Phó Tự Hỉ lưu luyến, ba bước lại quay đầu lại, Lương San thật sự nhìn không được.

"Con trai, tại sao còn ngồi xe lăn giả vờ tàn tật làm cái gì! Mau xông lên đoạt lại Tự Hỉ đi!"

Hạ Khuynh vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt chuyên chú.

"Mẹ, là do cô ấy không cần con!"

Chương 42

Lương San cảm thấy Hạ Khuynh đã nghiêm trọng hóa vấn đề, bà vội khuyên can:

"Tự Hi nó chẳng nghĩ nhiều như vậy đâu... chắc chắn nó chỉ suy nghĩ rằng sau khi chuyển đi con vẫn có thể đến thăm nó mỗi ngày thôi."

Hạ Khuynh nhếch khóe miệng, không đáp lời, chỉ lẳng lẳng nhìn theo bóng dáng của Phó Tự Hi.

Bởi vì tuần trước thời tiết đột nhiên chuyển lạnh, nên cô mặc thêm quần áo dày thành ra trông như một cái bánh chưng bằng bông. Nếu như không phải xảy ra chuyện như vậy, anh thật muốn ôm cô vào lòng hôn hít chán chê.

Anh nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của cô, nói thờ ơ không quan tâm là giả vờ. Nhưng sau khi tỉnh táo lại, anh cũng đã phần nào đoán được mục đích của Phó Tự Nhạc.

Phó Tự Hi đối với chuyện tình cảm trai gái đương nhiên vẫn còn chưa tường tận, cô ấy cũng chỉ từng thân thiết với mỗi mình anh, vì vậy lâu ngày sinh ra cảm tình là lẽ đương nhiên.

Nhưng mà, loại tình cảm này rốt cuộc có phải là tình yêu hay không, Phó Tự Hi hoàn toàn vẫn không hiểu được.

Cũng giống như một đứa trẻ nhỏ ưa thích một món đồ chơi, chợt đến một ngày không còn nhìn thấy, thì đương nhiên sẽ khóc, sẽ vì nó mà đau lòng, nhưng từ từ sẽ có vật mới thay thế.

Hạ Khuynh trong lòng cười lạnh.

Phó Tự Nhạc không hề là Phó Tự Nhạc, cố chấp đến mức cực đoan. Cô ta muốn thời gian, anh sẽ cho cô ta thời gian.

Bởi vì anh đối Phó Tự Hi có một sự tin tưởng vô hình.

Hoặc là có thể nói, anh đối với tình yêu của chính mình vẫn luôn tin tưởng.

....

Phó Tự Hi cho đến khi lên xe cũng không nhìn thấy Hạ Khuynh.

Ngồi trên xe, chốc chốc cô lại quay đầu nhìn, nhìn toà nhà Hạ gia càng ngày càng xa khuất, rấm rứt khóc.

"Tự Nhạc... Hạ Khuynh... sẽ đến nhà gặp chị ư?"

Phó Tự Nhạc ôm choàng Phó Tự Hi, nhẹ nhẹ xoa lưng chị.

"Chúng ta mặc kệ anh ta đi chị, hôm nay chị muốn ăn cái gì? Hay là chúng ta đi siêu thị mua đồ ăn, được không?"

Trong lòng Phó Tự Hi giờ đây chỉ nhớ bóng hình Hạ Khuynh, khóc nước nở lại hỏi.

"Tự Nhạc, vậy chúng ta có thể về thăm dì Quan không?"

"Được chứ."

Phó Tự Hi gật đầu. Nếu đến thăm dì Quan vậy thì có thể gặp được Hạ Khuynh rồi!

Sau khi về nhà, Phó Tự Nhạc mang di ảnh của ba mẹ đặt lên bàn thờ, sau đó thay sim điện thoại cho Phó Tự Hi, xóa số liên lạc của Hạ Khuynh.

Phó Tự Hi nhìn di ảnh của ba mẹ, nhịn không được bước đến chạm nhẹ vào chúng.

Ba mẹ, chúng con đã trở lại...

Đã ba năm rồi cô vẫn chưa có dịp trở về đây, đi vào căn phòng ngủ trước kia của mình, ngồi trên chiếc giường cũ, nhớ lại những chuyện xưa, mỗi khi ba tan ca, việc đầu tiên khi trở về là chạy vào phòng nhìn cô và Tự Nhạc.

Thời điểm khi vừa từ bệnh viện trở về nhà, hàng ngày mẹ đều ôm cô, dỗ cô ngủ, mẹ còn hát ru cô nữa, giọng mẹ rất hay!

Căn hộ này chứa đựng biết bao nhiêu kỉ niệm tuyệt đẹp về gia đình bọn họ...

...

Khi Phó Tự Nhạc lên lớp, Phó Tự Hỉ bắt đầu khôi phục lại sinh hoạt, ngày ngày đều quanh quẩn trong nhà.

Nhưng chương trình học của đại học không căng thẳng như thời trung học, thời gian hai chị em ở cùng nhau vẫn rộng rãi hơn so với lúc ba mẹ vừa mất.

Buổi sáng Phó Tự Nhạc sẽ chuẩn bị cơm trưa, sau đó để sẵn vào lồng hâm, đến trưa Phó Tự Hỉ sẽ tự mình hâm nóng thức ăn.

Ngày trước khi chưa chuyển đến Hạ gia, Phó Tự Hỉ cũng ngày ngày sinh hoạt như thế.

Nhưng thời điểm hiện tại, cô luôn nghĩ về một ai đó, Hạ Khuynh vì sao vẫn chưa đến gặp cô?

... Có phải anh vẫn còn giận mình?

Lúc ấy Hạ Khuynh đã nói với cô "Em cút cho tôi!", thật sự khiến cô rất buồn!

Sau này từ từ nghĩ lại, cảm thấy thái độ của anh như vậy dường như do cô đã làm tổn thương anh.

Bởi vì mình từng hứa với anh hai người sẽ cùng ở bên nhau, cuối cùng lại bỏ rơi anh.

Không biết hiện tại anh ra sao, nhưng... em nhớ anh lắm!

Khi Phó Tự Hỉ luyện chữ, đột nhiên lại nghĩ đến cái tên ‘Hạ Khuynh’, vì thế cẩn thận viết xuống hai chữ tinh tế.

‘Hạ Khuynh’

Nhìn chăm chăm vào cái tên ấy, ký ức lại miên man ùa về, cô mở cuốn từ điển về thành ngữ rồi lẩm bẫm: "Hạ Khuynh... Là Khuynh của khuynh quốc khuynh thành..."

...

Đêm Giáng Sinh, hai chị em sau khi dùng xong cơm tối thì đi ra ngoài dạo chơi, trên đường tràn ngập không khí lễ hội, phi thường náo nhiệt.

Phó Tự Hỉ đang chạm vào một ngôi sao nhỏ treo trên cây thông Noel, vô tình lại nhìn thấy một đôi tình nhân cách đó không xa đang hôn nhau.

Cô chợt dừng lại mọi hành động.

Không biết thời điểm Hạ Khuynh ôm mình, cảnh tượng ấy có phải cũng tuyệt đẹp như thế này...

Phó Tự Nhạc trông thấy Phó Tự Hỉ đang ngây người, bèn lấy tay giúp chị sửa sang lại khăn quàng cổ, sau đó nắm tay cô.

"Chị, hay là chúng ta đi ăn đồ ngọt đi, chị thích nhất là món Dương chi cam lộ* mà!"

(*) Dương chi cam lộ: chè bưởi xoài bột báng, một món điểm tâm ngọt của người Hoa.

Phó Tự Hi phục hồi tinh thần, thụ động đi theo Phó Tự Nhạc. Đi được vài bước, lại không nhìn được quay đầu lại nhìn đôi tình nhân kia, nhưng đã không thấy họ nữa rồi.

Cô lại nhìn xung quanh, chợt giật mình phát hiện, thì ra có rất nhiều cặp đôi đang đi trên con đường này.

Có ôm, có nắm tay, có cả thân mật...

Phó Tự Hi không khỏi nhớ lại hương vị cái ôm của Hạ Khuynh, sau đó nở nụ cười nói với em gái.

"Tự Nhạc, bọn họ thật giống như chị và Hạ Khuynh..."

Phó Tự Nhạc trông theo tầm mắt Phó Tự Hi, mỉm cười.

"Lúc chị ở cùng Hạ Khuynh thì có cảm giác như thế nào?"

"Cảm giác rất vui vẻ, Hạ Khuynh rất thơm, ôm cũng rất thoải mái!"

Phó Tự Nhạc đối với Hạ Khuynh không có ấn tượng tốt, nghe vậy cũng chỉ mỉm cười.

Sau khi về nhà, Phó Tự Nhạc quyết định nói cho chị gái biết một số phương diện về tình cảm nam nữ. Sau khi nói xong cô uống hết cả một cốc nước lớn.

Phó Tự Hi ngờ ngác nhìn em gái thật lâu.

Cô cũng không nôn nóng, kiên nhẫn chờ chị.

Phó Tự Hi thật vất vả mới đem được lời nói của Phó Tự Nhạc tiêu hóa hết, cũng bắt đầu suy nghĩ rất nhiều.

Con nòng nọc nhỏ của Hạ Khuynh không biết có đi vào trong bụng cô hay không...

Nhớ lại buổi tối hôm ấy, cô đều mơ mơ màng màng, cũng chẳng nhớ rõ mọi thứ. Suy nghĩ hết nửa ngày cũng không nghĩ ra nguyên nhân vì sao, vì thế lại hỏi tiếp:

"Tự Nhạc, trong bụng chị đang có cục cưng sao?"

Phó Tự Nhạc nhếch nhếch khóe miệng.

"Không có." Cô không hề nghĩ đến câu đầu tiên Phó Tự Hỉ lại hỏi cái này...

"Vì sao vậy?"

Phó Tự Hỉ rất ngạc nhiên, anh và cô đã thật sự hòa nhập với nhau...

"..."

Phó Tự Nhạc rất muốn đáp trả một câu thế này "Có lẽ con nòng nọc nhỏ của hã không có sức sống", nhưng mà ngẫm lại, nói như vậy rất không có phúc hậu, chỉ nói:

"Không phải tuần trước chị vừa hết tháng sao?"

Phó Tự Hỉ đột nhiên bình tĩnh, sau đó lại tỏ ra có chút thất vọng.

"Hạ Khuynh cũng không đến gặp chị nữa, thế thì làm sao mà chị có được cục cưng đây chứ?"

Phó Tự Nhạc trầm mặc một hồi, sau đó khôi phục bình tĩnh nói:

"Chị rất thích cục cưng sao?"

"Ừ, thích lắm." Phó Tự Hỉ cười đến vui vẻ.

"Chị cũng muốn được làm mẹ giống như mẹ vậy."

"Không phải, ý của em là, chị muốn ai làm baba của cục cưng?"

"Hạ Khuynh!"

Phó Tự Hi không cần nghĩ ngợi nói ngay: "Anh ấy là baba, chị sẽ là mẹ. Cục cưng sẽ giống ba mẹ. Một đứa giống anh ấy, một đứa giống chị..."

Sau đó, cô còn vui vẻ đến mức cười khanh khách.

Phó Tự Nhạc tiếp tục hỏi:

"Vậy nếu Hạ Khuynh không phải là ba ba thì sao?"

"... Vì sao?"

"Có thể đổi thành người khác."

Phó Tự Hi ngây ngốc.

"Chị không muốn cởi sạch trước mặt người khác đâu..."

"Vậy nếu Hạ Khuynh làm ba ba của cục cưng khác thì sao?"

Phó Tự Hi nghe vậy thì giật mình. Căn bản cô chưa bao giờ nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện này. Cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Phó Tự Nhạc cũng không miễn cưỡng, chỉ nhẹ nhàng ôm Phó Tự Hi.

"Chị phải hiểu rõ điều này, việc chị thích anh ta, cùng với chị thích em, là hai việc hoàn toàn khác nhau, hiểu không? Chị của em cuối cùng cũng trưởng thành rồi!"

Phó Tự Hi mờ mịt.

Quả thật cô không hiểu, giữa cái 'thích' đó và cái này có điểm khác biệt gì? Cô muốn cùng Tự Nhạc và Hạ Khuynh mãi mãi ở bên nhau. Khi nói đến việc cả hai người hoàn toàn bất đồng, cô rất bối rối.

Cô cũng ôm Phó Tự Nhạc.

"Tự Nhạc, chị sẽ thật nghiêm túc suy nghĩ chuyện này ..."

...

Hai ngày sau, khi Tả Phóng trở về khu dân cư thì nhìn thấy hai chị em Phó gia, hỏi ra mới biết được các cô đã chuyển về đây sinh sống.

Từ sau sự việc quán bar lần đó, hần vẫn chưa gặp mặt Phó Tự Hi. Về sau Lương San có gọi điện thoại cho hần, phê bình việc hần dẫn Phó Tự Hi đến những chỗ không đúng đắn, còn suýt khiến cô gặp nạn.

Buổi chiều ngày hôm sau, hần quyết định đến Phó gia gặp cô.

Phó Tự Hi vừa nghe tiếng chuông cửa, bắt đầu trở nên kích động, chậm rãi bước đến mở cửa, nhưng khi mở cửa ra phát hiện không phải là Hạ Khuynh, thì rất thất vọng.

Trong lòng cô nghĩ gì đều hiện ở trên mặt, Tả Phóng giả vờ hỏi:

"Phó Tự Hi, em... Còn nhớ tôi không?"

Cô gật đầu

"Tả Phóng, đã lâu không gặp!"

Hần cười ôn hòa.

"Em ở nhà một mình?"

"Ừ."

"Tôi lại quên chìa khóa, em có thể cho tôi vào nhà ngồi chờ một lát không?" Chính hần cũng hiểu được lấy cái cớ như vậy có bao nhiêu sứt sẹo vụng về.

Phó Tự Hi do dự một hồi, cuối cùng mở cửa mời hần vào nhà.

Không biết phải tiếp đón hẳn như thế nào, cô bèn nhẹ nhàng nói.

"Tả Phóng anh vào ngồi đi, anh có muốn uống chút nước gì không?"

"Được, cảm ơn."

Tả Phóng nhìn quanh một vòng, cách bài trí căn hộ này không có gì thay đổi lớn. Hẳn không khỏi nhìn về phía bàn ăn bên kia, năm đó Phó Tự Hi cũng ngồi ở chỗ đó.

Phó Tự Hi đi rót một ly nước đưa cho hẳn, sau đó lúng túng không biết nên nói cái gì, bèn ngồi đối diện với hẳn.

Vẫn là Tả Phóng bắt chuyện trước:

"Phó Tự Hi, sự việc lần trước, tôi thật lòng xin lỗi em."

Cô mất nửa ngày mới phản ứng được hẳn đang muốn nói đến cái gì, chỉ cúi đầu không nói lời nào, kỳ thật cô không hề muốn nhắc lại chuyện lần trước.

Hai người lại im lặng thật lâu, Tả Phóng uống xong ly nước, đặt cái ly xuống bàn trà, dường như đã hạ quyết tâm cái gì, mở miệng nói:

"Phó Tự Hi, tôi thích em."

"Hả..." Phó Tự Hi ngẩng đầu, thật không biết phải đáp lại như thế nào.

"Nhưng tôi sợ không biết có đủ khả năng để chăm sóc tốt cho em, tôi sợ một ngày nào đó không cẩn thận lại làm tổn thương đến em..."

Hẳn muốn làm sáng tỏ mọi việc, về giấc mơ năm ấy, dường như hẳn đã không thể nắm bắt được.

Phó Tự Hi đối với lời nói của hẳn vừa bối rối lại nghi ngờ.

Phó Tự Nhạc thích mình, chăm sóc mình rất chu đáo. Hạ Khuynh thích cô, cũng bảo vệ cô rất tốt. Thích một người, không phải là sẽ mang người

ấy chăm sóc và bảo vệ thật tốt sao?

Vì thế khiến cô vẫn trầm mặc.

Tả Phóng thở dài. Hãn nghĩ, Phó Tự Hi và hãn thật sự không thích hợp với nhau.

Cũng có lẽ, là do hãn xuất hiện quá muộn.

Nếu hãn có thể sớm hơn một chút bắt lấy cô, như vậy có phải sẽ không xảy ra cục diện như vậy?...

...

Vào đêm Giáng Sinh, Tả Phóng đi theo Tả An dạo chơi, vô tình gặp được Hạ Khuynh, anh ngồi xe lăn.

Hạ Khuynh nhìn thấy Tả Phóng, chỉ lãnh đạm nhìn lướt qua, sau đó bỏ lại một câu.

"Chúng ta nói chuyện đi."

Tả Phóng biết, chủ đề mà hãn cùng Hạ Khuynh có thể đàm luận cũng chỉ là nói về Phó Tự Hi.

Hãn còn cảm nhận được kết cục của chính mình, nhưng lại bất lực.

Hai người đàn ông đến thuê một căn phòng bao.

Sau khi Tả Phóng đóng cửa phòng lại, Hạ Khuynh từ đâu lấy ra hộp thuốc lá, rút ra một điếu thuốc, mời lửa rồi sau đó rít một hơi thật sâu.

"Hôm nay điếu thuốc này cũng trở nên có ích."

Nói xong anh đứng lên.

Tả Phóng vô cùng khó hiểu.

Hắn đã nghĩ đến việc chân Hạ Khuynh chuyển biến xấu nên cần phải ngồi xe lăn. Bây giờ có vẻ như cũng vẫn như vậy, tuy có chút khập khiễng.

Bộp!!! Âm——

Hạ Khuynh ra tay có thể dùng đến hai từ ác độc để hình dung.

Tả Phóng đương nhiên chưa bao giờ biết Hạ Khuynh là một người cực kì dã man.

Bản thân hắn cũng là kiện tướng thể thao, đối với đánh đấm cũng không tính là quá kém cỏi. Nhưng Hạ Khuynh đã đạt đến trình độ chuyên nghiệp, hơn nữa còn là một cao thủ.

Kết quả có thể đoán được.

Tả Phóng phun ra một búng máu, lấy tay nắm cánh cửa thở hỗn hển. Hắn biết lí do vì sao Hạ Khuynh giận dữ như vậy, chính bản thân hắn đối với sự việc kia cũng rất áy náy, cho nên bị đánh như vậy hắn đều hiểu được.

Hạ Khuynh rít ra một làn khói trắng, vẻ mặt lạnh lùng, từng câu từng chữ đều mang vẻ trào phúng.

"Mày thích Phó Tự Hỉ? Thích cô ấy thì đã sao chứ?"

"..."

"Mày là hàng xóm cũ của cô ấy? Trước đây thời điểm cô ấy bị người khác bắt nạt mày đang ở đâu?"

"..."

Hạ Khuynh trở lại ngồi trên xe lăn, trước khi đi còn phun ra một câu, khiến hắn thật sự bị đá kích.

"Rõ ràng mày đã có thời gian sớm hơn cả tao, cơ hội tốt như vậy cũng không biết quý trọng."

Chương 43

"Phó Tự Hi..."

"Tạm biệt" hai từ này như nghẹn trong yết hầu, như thế nào cũng không thể nói nên lời.

"Tôi phải đi."

Tả Phóng đứng lên, lại ngồi xuống. Không biết là vì vết thương trên người hay do trong lòng nhói đau.

Hạ Khuynh ngày đó không đánh vào mặt hắn, công kích đều nhằm những chỗ không nhìn thấy được.

Tả Phóng ở bệnh viện nằm hết hai ngày, bác sĩ đề nghị hắn phải tiếp tục nằm viện điều trị, nhưng thật sự hắn chịu không nổi mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, mới quyết định trở về nhà tịnh dưỡng.

Phó Tự Hi nhìn thấy sắc mặt hắn trở nên trắng dã thì có chút lo lắng.

"Tả Phóng, anh bị sao vậy?"

Trong đôi mắt tràn ngập quan tâm lo lắng.

"Tôi không sao."

Tả Phóng nheo mắt, một loại cảm xúc khó tả đang nín kéo hắn. Nếu thời gian có thể quay lại một lần nữa, nhất định hắn sẽ đoạt lấy cô, giữ cô thật chặt.

Nhất định sẽ như thế!

Hạ Khuynh nói rất đúng, hắn từng có rất nhiều cơ hội, nhưng tự tay hắn để vụt mất.

Ánh mắt Tạ Phóng dừng trên bàn ăn, hình ảnh Phó Tự Hi năm đó mãi in sâu trong lòng hắn.

Là báu vật mà hắn sẽ chôn giấu ở một góc sâu thẳm trong tim.

Hắn đứng dậy, mặt đối mặt với Phó Tự Hi, miễn cưỡng nở một nụ cười ôn hòa.

"Phó Tự Hi, em nhất định phải hạnh phúc..."

"Cảm ơn." Phó Tự Hi ngại ngùng cũng nở nụ cười.

"Tôi đi nhé..."

Cô gật gật đầu, đáp lại chúc phúc hắn:

"Tạ Phóng, anh cũng phải hạnh phúc!"

"Được."

Trong hốc mắt bất chợt trở nên cay cay, đây là chính thức đặt dấu chấm hết cho giấc mơ tuyệt đẹp suốt bao năm qua của hắn.

Cuối cùng hắn lại liếc mắt về phía bàn ăn bên kia, trong lòng thầm thốt ra một câu:

Tạm biệt em, Phó Tự Hi!

Hắn khó khăn lê từng bước chân trở về căn hộ của mình ...

Tất cả vết thương trên người hắn cũng không đau bằng vết thương lòng này. Nó gần như lôi kéo tất cả mọi giác quan của hắn hòa cùng nỗi đau.

Hắn từng từ bỏ cô, nhưng không giống như ngày hôm nay.

Thật sự miễn cưỡng...

Thời gian gần tiếp xúc với cô, tuy rằng cô không giống hệt như trong tưởng tượng của hắn, nhưng vẫn thật đẹp!

Đáng tiếc, hắn luôn đối xử với cô theo cách của một người bình thường, quên mất phải nhìn nhận từ góc độ của chính cô. Thời điểm cô thật sự cần được bảo vệ, vậy mà hắn lại xem nhẹ.

Là hắn không xứng với cô...

Nhưng hắn vẫn không cam lòng.

Không cam lòng thì sao chứ? Vẫn phải buông tha.

Cô vĩnh viễn không thuộc về hắn.

.....

Buổi tối Phó Tự Nhạc trở về, Phó Tự Hỉ mang chuyện Tả Phóng đến chơi nói với em gái, bởi vì không mang chìa khóa nên để cho hắn vào nhà ngồi một tý.

Phó Tự Nhạc nghe xong, thầm thở phào, may mắn gã Tả Phóng này không phải là loại cầm thú bất lương, vì vậy cô dặn dò Phó Tự Hỉ.

"Về sau có ai tới chị đều không cần mở cửa, hiểu không?"

Phó Tự Hỉ gật đầu, lúc sao lại hỏi.

"Vậy Hạ Khuynh thì sao?"

"Vậy chị có muốn mở cửa cho anh ta vào không?"

"Có chứ! Chị sẽ mở, nhưng tại sao anh ấy vẫn chưa đến gặp chị?"

Ngày qua ngày trong lòng cô đều nhớ kỹ việc Hạ Khuynh vẫn chưa đến gặp mình, chỉ sợ Hạ Khuynh vẫn còn giận mình!

Phó Tự Nhạc an ủi.

"Nghe dì Quan nói, dạo này anh ta rất bận."

Khi Phó Tự Nhạc cùng dì Quan trò chuyện, dì Quan có nhắc đến vài câu về Hạ Khuynh.

Thật ra dì Quan mới biết được chuyện tình của Hạ Khuynh và Phó Tự Hi không bao lâu. Bà vì chuyện này mà vui lây cho Phó Tự Hi, vì vậy cũng không tán thành quyết định của Phó Tự Nhạc.

Phó Tự Nhạc vẫn là câu nói kia, cô đã có tính toán.

Dì Quan cũng chẳng biết nói gì. Bà đau lòng thay Phó Tự Nhạc, tuổi còn trẻ mà phải gánh vác cả gia đình, việc này chẳng dễ dàng chút nào.

Phó Tự Hi nở nụ cười.

"Chị biết, nếu không bận việc chắc chắn anh ấy sẽ đến gặp chị mà."

Cô biết Hạ Khuynh là vì bận việc nên không đến đây, tâm trí đã thoải mái trở lại, vì thế bắt đầu hy vọng anh sẽ sớm đến gặp mình.

Bởi vì kì nghỉ Tết trùng với khóa học, chương trình học thứ tư tuần sau bị dời sang ngày khác.

Phó Tự Nhạc nhìn vào chương trình học ngày mai, cơ bản đều là ôn tập, nên quyết định nghỉ ở nhà một ngày.

Phó Tự Hi biết Phó Tự Nhạc bận ôn bài, cũng không dám quấy rầy em gái, tự chơi một mình.

Đến thứ bảy, Phó Tự Nhạc đã ôn tập ổn thỏa, vì thế liền lôi kéo chị gái cùng nói chuyện phiếm.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, Phó Tự Hi trở nên kích động.

"Tự Nhạc, có phải là Hạ Khuynh đã đến?"

"Đế em đi mở cửa."

Phó Tự Nhạc kinh ngạc, người đang đứng ngoài cửa là lớp trưởng của cô, cô và anh ta thường ngày cũng chẳng tiếp xúc nhiều, cũng không biết tại sao anh ta lại tìm đến đây.

Người bạn học đó nói rằng Phó Tự Nhạc lấy nhầm laptop của anh ta mang về nhà, Phó Tự Nhạc nghe vậy nhú mày, nhưng vẫn cho anh ta vào nhà.

Phó Tự Hỉ vừa nhìn thấy người lạ, có chút ngạc nhiên, rụt rè nói "Xin chào" rồi trốn vào trong phòng, sau đó lại lăm bắm lầu bầu một mình.

"Đại Hùng Bảo Bảo, vừa rồi có một người đàn ông đến đây!"

Phó Tự Hỉ còn lắc lắc đầu. "Không biết là ai nhỉ?"

"A... Em nói thử xem, có phải người đó và Tự Nhạc giống như chị và Hạ Khuynh, yêu nhau?"

Cô đã biết cái gì gọi là 'tình yêu', là một người con trai và một người con gái thân mật với nhau.

"Đại Hùng Bảo Bảo, quên mất chị vẫn chưa nói cho em biết 'tình yêu' là cái gì a!"

"Mọi người đều có tình yêu, giống như ba mẹ chị yêu nhau, sau đó sinh ra hai cục cưng..."

"Nếu Tự Nhạc cũng có tình yêu, ắt sẽ rất hạnh phúc." Cô cười ôm lấy Đại Hùng lăn lộn trên giường.

"Chúng ta sẽ rất hạnh phúc!"

...

Sau khi ra khỏi cửa, Phó Tự Nhạc lục tung túi xách.

Cũng không biết khi nào laptop của cậu ta bị bỏ vào cửa túi của mình.

Chiêu trò cũ rích. Nếu không phải ngày thường anh ta cũng hay giúp đỡ thì cô đã mặc kệ lâu rồi.

Phó Tự Hỉ vừa nghe anh ta đã đi khỏi, liền ôm Đại Hùng chạy đến hỏi.

"Tự Nhạc, đó là bạn trai em à?"

"Không phải." Phó Tự Nhạc chỉ cảm thấy buồn cười.

"Anh ta chỉ là bạn học của em."

"Vậy thì bạn trai của Tự Nhạc đâu?"

"Không có."

"Vậy a..." Phó Tự Hỉ có chút thất vọng.

Cô thật hy vọng em gái mình cũng được vui vẻ hạnh phúc, tìm được một người bạn trai tốt giống Hạ Khuynh vậy, đối xử với mình thật tốt!

Buổi sáng đầu năm hôm đó, Phó Tự Nhạc chuẩn bị gói bánh chèo. Bèn hỏi Phó Tự Hỉ có muốn ăn thêm gì không.

Phó Tự Hỉ nghĩ nghĩ rồi nói:

"Trước kia mẹ làm dưa chua ăn chung với bánh chèo ăn ngon lắm."

"Được, vậy em sẽ làm cho chị một ít dưa chua."

Phó Tự Nhạc mỉm cười sau đó đi xuống lầu mua chút nguyên liệu nấu ăn.

Lúc ra khỏi cửa, nghĩ đến lần trước Phó Tự Hỉ tùy tiện mở cửa, Phó Tự Nhạc bèn khóa trái cửa lại, dù sao cô cũng sẽ trở về ngay lập tức.

Phó Tự Hỉ ở nhà luyện chữ, viết xuống vở dòng chữ "Dưa chua bánh chèo", sau đó cười khanh khách, viết thêm hai chữ —— "Ăn ngon".

Chuông cửa vang lên, cô lại kích động, có phải là Hạ Khuynh hay không?

Chạy đến mở cửa, tâm tình mang theo vụn phần chờ mong.

Sau đó ——

Cuối cùng cũng đã gặp được người mà cô ngày nhớ đêm mong...

Hạ Khuynh ngồi trên xe lăn, ý cười nhợt nhạt.

--

Khi Phó Tự Hỉ rời đi, Hạ Khuynh cũng ngày đêm mong nhớ cô.

Ngày xưa có thể tùy tiện nhìn thấy gương mặt đáng yêu của cô bất cứ lúc nào, đột nhiên cô rời đi như vậy, trong lòng anh không khỏi cảm thấy mất mát.

Chẳng biết cô bé này có nhớ anh không?

Xem xem cô bé ngọc này, nếu không có anh bên cạnh, chắc hẳn cũng chẳng sống tốt!

Anh có thể cho cô thời gian, nhưng cũng có giới hạn.

Vì muốn gạt đi nỗi nhớ nhung này, anh bắt đầu thường xuyên tụ tập cùng đám bạn.

Vương Thần mang câu chuyện của Hạ Khuynh và Phó Tự Hỉ anh em em ngọt ngào đi dạo biển còn thêm mắm dặm muối thuật lại cho Chu Phi Lương nghe, thậm chí còn cái gì mà cầu vồng chân trời, bầu trời đầy sao lấp lánh lãng mạn... vẽ loạn tùm lum.

Chu Phi Lương cảm thấy rất bất mãn.

Sớm biết kì nghỉ ấy phấn khích tuyệt vời như vậy, nhất định hẳn sẽ đến phá rối.

Hắn càng nghĩ càng không cam lòng, liền gọi điện thoại lôi kéo Hạ Khuynh, còn cường điệu nhất định phải mang theo Phó Tự Hi.

"Tôi và cô ấy bị chia cắt rồi." Hạ Khuynh buồn bã mà thành thật trả lời.

"Ông đùa với tôi à?" Chu Phi Lương sững sốt.

"Thật sự. Tạm thời chia cắt, cảm ơn."

Chu Phi Lương lại nảy ra ý tưởng xấu xa.

"Vậy thì để tôi giới thiệu cho ông người khác. Dạng giống Phó Tự Hi kia cũng không phải là không có."

"Cút xa một chút cho ông, Phó Tự Hi sẽ trở về."

"Chật chịt, cũng mong là vậy, người anh em à!"

Chu Phi Lương nở nụ cười.

"Vậy thì ông ngày đêm cầu nguyện đi. Nói cho ông nghe một tin tốt, Hề Tử và Phong Sanh lại chia tay."

"Hai người bọn họ thật sự phiền phức."

Hạ Khuynh hỏi thời gian và địa điểm, buổi tối bảo chú Hoắc lái xe đưa anh đến, bởi vì anh muốn ngồi xe lăn.

Chu Phi Lương khi nhìn thấy như vậy lại nhịn không được mắng một trận.

"Con mẹ nó, oing hâm à, tự dừng lại ngồi xe lăn!"

Hạ Khuynh ngồi từ tốn dùng cơm, thản nhiên nói.

"Tôi bị thương."

Hề Thế Hàm nhú mày.

"Không phải đã khôi phục rất tốt rồi sao?"

"Trái tim bị tổn thương."

Lời này vừa nói ra, cả phòng im lặng ba giây.

Sau đó Vương Thần phụt— sặc phun ra ngụm nước vừa uống.

Hề Thế Hàm bèn lấy ra một cái khăn tay, Vương Thần tiếp nhận sau đó lẩm bẩm.

"Xong rồi, hình tượng hoàn mỹ của Gia... mất sạch rồi..."

Chu Phi Lương bắt đầu có phản ứng, mặt đen lại.

"Đùa à? Câu này chẳng buồn cười chút nào!"

Hạ Khuynh trước sau vẫn tỏ ra lười nhác.

"Ai biết được đến ngày nào tôi mới được gặp lại Phó Tự Hi. Dù sao ngồi xe lăn có thể tranh thủ thêm vài phần..."

"Cao chiêu nhỉ?"

Hề Thế Hàm mỉm cười bồn chột.

"Con mẹ nó mỗi ngày giả vờ đau khổ ngồi xe lăn, cái thằng này còn bày đặt giả vờ đau khổ nhục kế tranh thủ sự thương hại của Phó Tự Hi ..."

Vương Thần tiếp lời:

"Thấy chưa? Tôi nói có sai đâu. Tên Hạ Khuynh này vì tán gái, quả thực chuyện xấu hổ gì cũng dám làm."

Hạ Khuynh nghe người này một câu người kia bồi thêm một câu, nhàn nhạt đáp lại:

"Hai người các ông đang ganh tỵ."

Chu Phi Lương thật muốn lật bàn.

"Vớ vẩn! Ông đây khinh thường nhất cái loại thủ đoạn hạ lưu như vậy!"

"Hạ Khuynh, tự dừng tôi cũng muốn thử chiêu này." Vương Thần bày ra vẻ mặt thành khẩn nói:

"Xe lăn mua như thế nào? Có giảm giá không?"

...

Lương San kể lể với Hạ Hàm Thừa con trai bị thất tình như thế nào, quá thật từ trước đến nay chưa bao giờ bị thảm hại như vậy!

Hạ Hàm Thừa lơ đãng.

"Người ta thường hay nói, tình trường thất ý đồ trường đắc ý*. Dù sao nó cũng đang nhàn rồi, cứ để nó tập trung vào sự nghiệp, từ từ cũng sẽ tốt lên thôi."

(*) Tình trường thất ý đồ trường đắc ý: ý nói trắc trở trong tình cảm nhưng lại may mắn chuyện cờ bạc.

"..."

Lương San thật không biết phải nói gì.

"Ông xã, anh không thể đồng tình với nó được sao? Anh có biết ngày đó khi Tự Hỉ chuyển đi, tình cảnh thế lương lắm, em đây còn muốn khóc nữa là!"

Hạ Hàm Thừa có chút bất ngờ.

"Hai đứa bọn nó... không phải là vẫn chưa chính thức chia tay sao... Thế thì tại sao em lại khóc?"

"Em cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lẽ ra Tự Nhạc không nên chuyển đi, sau đó con trai còn nói rằng nó sẽ cho Tự Hỉ thời gian."

Hạ Hàm Thừa cười cười.

"Nếu là như thế, theo chuyện này có thể thấy được, Phó Tự Hỉ không có chủ kiến, Phó Tự Nhạc bảo đi hướng đông thì con bé cũng chẳng dám nghĩ đến hướng tây. Tính cách của Phó Tự Hỉ rất tốt, nhưng do cuộc sống của con bé là một vòng tròn luẩn quẩn, bị quản chế không thể tự bước ra được. A Khuynh thì lại đang ở bên ngoài cái vòng luẩn quẩn đó, nó muốn xem thử con bé có đủ dũng khí để bước ra hay không. Anh nghĩ rằng con trai chúng ta cũng hiểu được điểm ấy, nên mới để cho con bé rời đi."

Lương San như đã tỉnh ngộ.

"Ba sắp nhỏ, em nghe lời anh, cũng không đi nhúng tay vào chuyện tình cảm của bọn nhỏ. Cứ để cho bọn trẻ tự có tiến triển. Nhưng mà em vẫn hy vọng vào lễ mừng năm mới có thể mang Tự Hỉ đến ra mắt với ba mẹ..."

"Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, yên tâm đi!" Hạ Hàm Thừa đối với con trai thật sự rất có lòng tin.

Hạ Khuynh bị Hạ Hàm Thừa điều đến vùng mới giải tỏa bắt tay xem xét, trên đường đi giao thông tắc nghẽn nghiêm trọng, phải mất đến hai mươi mấy giờ ngồi xe mới đến được công trình, anh lại lười chạy tới chạy lui, trực tiếp mua một căn hộ gần đó tạm sinh sống.

Căn hộ kia vẫn còn rất mới, đại khái không có vấn đề gì quá lớn, nên cũng không cần sửa chữa lại.

Sau khi Hạ Khuynh tiếp nhận công tác, cuộc sống trở nên bận rộn. Nhưng ngày ngày vẫn diễn ra đều đặn trong đơn độc như vậy...

Từ khi Hạ Khuynh đến công tác tại công ty chi nhánh này, khiến nữ nhân viên trên dưới đều bị lay động tâm tư, váy ngắn ngực trần, oanh oanh yến yến trăm hoa đua nở, khiến cho toàn thể nhân viên nam trong công ty có dịp được mở rộng tầm mắt.

Hạ Khuynh đối với những cô gái này không để vào mắt, bọn họ muốn lộ? Cứ tự nhiên. Ngẫu nhiên cũng có mấy cô nàng chủ động ve vãn, anh vẫn không quan tâm.

Một thời gian anh trở về khu nội thành nhà anh an vị trên xe lăn, nhưng cũng chưa một lần gặp được Phó Tự Hi.

Ngẫm lại, chắc chắn cô bé ngốc kia lại là ngày ngày tự nhốt mình trong phòng, đơn độc bi quan sống qua từng ngày.

Anh thật sự tức chết với cô!

Đêm giáng sinh, Chu Phi Lương rủ rê cả đám chơi bài náo nhiệt một bữa.

Từ sau chuyện quán bar lần đó Hạ Khuynh đều mang theo thuốc lá. Bởi vì đến một ngày nào đó có thể mang ra sử dụng.

Sau cuộc đối thoại với Tạ Phóng hôm đó, anh đã biết, tình địch lớn nhất hiện nay đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Cả đám đàn ông gọi một nhóm tiếp viên hầu rượu. Tay nâng rượu tay thì ôm người đẹp, ăn chơi phóng túng một phen.

Chu Phi Lương biết hiện tại Hạ Khuynh thủ thân như ngọc, nên cũng dặn dò những cô ả kia không cần tới gần khu vực của tên Hạ Khuynh kia.

Hạ Khuynh uống một hớp rượu, trong lòng thầm bất mãn tại sao hôm nay lại không được ở cùng bé cưng của anh.

Cô bé ngốc kia, nói không chừng ăn được ngủ được, căn bản sẽ chẳng giống như anh đang ngày ngày nhớ thương cô!

Càng nghĩ càng không chấp nhận được, anh nhanh chóng xóa bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

Vương Thần liếc nhìn Hạ Khuynh, trong lòng có chút hâm mộ, hần bèn túm cánh tay Chu Phi Lương.

"Chu Phi Lương, tôi cũng muốn yêu đương..."

Chu Phi Lương không lưu tình hất tay.

"Nhà mi gái vây xung quanh mà còn ra vẻ sầu khổ tìm không được đàn bà sao?"

"Tôi muốn có một tình yêu đích thực giống như Hạ Khuynh."

Vương Thần đẩy cô ả bồi rượu đang dán chặt vào mình ra.

"Em gái, Giáng sinh vui vẻ!" Sau đó quay đầu nói với Chu Phi Lương.

"Tôi cũng đi dạo vài vòng trên đường xem có thể tìm được em gái trong trắng đáng yêu nào không!"

"..."

Vương Thần thong thả nhấc chân rời đi, Chu Phi Lương bỗng nhiên nhìn thấy một bầy quạ đen bay qua ngang đầu...

Con mẹ nó! Từng thẳng từng thẳng đi tìm tình yêu đích thực! Bọn mi nghĩ ông đây không muốn có tình yêu đích thực hay sao!

...

Hạ Khuynh đã giải quyết tất cả công việc chỉ trong một thời gian ngắn trước năm mới.

Từ một người đàn ông trầm tĩnh lạnh nhạt, ngày ngày đối mặt với nỗi nhớ nhung Phó Tự Hỉ gần như lan tràn vỡ òa.

Anh còn dò hỏi di Quan địa chỉ của nhà họ Phó.

Trên đường đi anh còn nghĩ, cô bé ngốc kia cứ như vậy bỏ mặc anh, nhất định phải phạt cô một trận cho biết mặt mới được!

Kết quả, vừa trông thấy cô, bao nhiêu tức giận liền tan biến mất từ lúc nào!

Cô mặc một cái áo choàng bông dày, ngây thơ mũm mĩm, đáng yêu chết đi được!

Anh thầm nghĩ thật muốn túm lấy cô ôm chặt vào lòng.

"Hạ Khuynh!"

Phó Tự Hỉ nhìn thấy Hạ Khuynh, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vội vàng mở cửa, lại phát hiện cửa bị khóa trái, bối rối nhìn anh chăm chăm.

Anh bắt đầu không được kiên nhẫn.

"Em còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì? Mở cửa mau!"

"Em không mở được... Tự Nhạc khóa rồi, Hạ Khuynh..."

Cô muốn lấy tay chạm vào anh, lại chỉ có thể với những ngón tay xuyên qua khe cửa...

Cô muốn nhào đến ôm anh thật chặt, vội đến phát khóc.

"... Hạ Khuynh..."

Sắc mặt anh lạnh lùng.

"Phó Tự Nhạc thường khóa cửa nhốt em như vậy à? Ngộ nhờ hỏa hoạn động đất thì sao? Con mẹ nó, chết tiệt!"

Chương 44

Phó Tự Hi bị vẻ mặt hằm hằm của Hạ Khuynh dọa hoảng sợ, vội vàng giải thích.

"A... bình thường không có khóa đâu!"

"Vậy thì em nằm lì ở nhà cả ngày không đi ra ngoài?"

Hạ Khuynh tức tối muốn đập nát cánh cửa chết tiệt này.

"Có chứ, khi Tự Nhạc không có giờ học sẽ dắt em đi ra ngoài." Ngón tay bé xinh của cô lay lay khung cửa.

"Hạ Khuynh, đừng giận mà..."

Anh nắm lấy đầu ngón tay nhỏ nhắn ấy, nặng nề nói.

"Anh đến dẫn em ra ngoài."

Cô ngẩn người, cảm nhận được bàn tay anh đang lạnh như băng.

"Sao anh lại mặc ít như vậy chứ? Ngộ nhờ bị cảm lạnh thì sao..."

"Bởi vì có một cô bé tên Phó Tự Hi nào đó không chịu làm ấm giường cho anh."

Thân nhiệt của anh luôn thấp, còn cô bé ngốc này thì luôn ấm áp dễ chịu.

Phó Tự Hi nghe vậy thì chột dạ, đem mặt áp chặt vào cửa sắt, nước mắt bắt đầu rơi xuống, thút tha thút thít.

"Em cũng muốn ở cùng với anh, mang lại cho anh ấm áp. Ngày nào em cũng nhớ đến anh, chỉ tại anh không chịu đến gặp em..."

Bởi vì câu nói này mà sắc mặt Hạ Khuynh đã dịu đi đôi chút, dịu dàng nhắc nhở:

"Đừng dán mặt sát vào cửa quá, cẩn thận kéo mặt lại bị thương!"

Cô thoáng dịch ra một chút, một tay lau nước mắt, một tay lấy ngón tay đặt vào lòng bàn tay anh.

"Hạ Khuynh, xin lỗi... em rất nhớ anh!"

Anh khẽ hừ một tiếng.

"Cứ tưởng rằng cô bé ngốc nào đó chỉ biết nhớ mỗi việc ăn cơm rồi ngủ thôi chứ!"

"Không có. Em có nhớ anh nữa, em cứ nghĩ rằng anh vẫn còn tức giận..."

"Tại sao anh phải tức giận?"

"Em quăng bỏ anh..." Giọng càng ngày càng nhỏ dần.

Hạ Khuynh càng dùng sức nắm chặt.

"Vậy em có muốn nhạt anh lên không?"

Phó Tự Hi gật gật đầu.

"Muốn! Em và anh sẽ ở bên nhau!"

"Lần này nói sẽ giữ lời?"

"Vâng vâng!"

"Ngoan lắm, đừng khóc nữa. Anh không tức giận."

Lòng bàn tay anh dán vào khe hở cánh cửa, cùng ngón tay của cô giao nhau nắm chặt, cuối cùng cảm xúc cũng dần thả lỏng, bao nỗi nhớ nhung đã đè nén bấy lâu nay bất chợt thoát ra.

"Anh cũng nhớ em, rất nhớ em..."

Vừa nghe lời này, nước mắt vẫn còn chưa khô đã thay bằng một nụ cười vui vẻ.

"Tự Nhạc nói rằng, khi hai người yêu nhau sẽ có nhớ nhung. Em nhớ anh rồi anh cũng nhớ em."

"Khi nào thì Phó Tự Nhạc trở về?"

"Rất nhanh thôi. Tự Nhạc đi mua đồ dưới lầu, lập tức sẽ trở về mở cửa!"

Trong lòng cô cũng rất sốt ruột, rất muốn được chạm vào anh.

Hạ Khuynh nhìn mắt khóa cửa.

"Nếu cô ta không trở lại, anh sẽ đá sập cánh cửa này."

Phó Tự Hỉ chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy thanh âm truyền đến của Phó Tự Nhạc.

"Tốt nhất anh nên thận trọng, đối với chị ấy căn hộ này cực kì có ý nghĩa."

Sau khi từ siêu thị trở về, từ xa xa cô đã nhìn thấy Hạ Khuynh đi vào khu này. Cô cũng không vội, cô đi ra thang máy rẽ vào phía căn hộ thì nghe được cuộc đối thoại của Phó Tự Hỉ và Hạ Khuynh, cô tạm dừng bước chân.

"Tự Nhạc đã trở lại rồi, mở cửa đi, Hạ Khuynh... Hạ Khuynh đến đây!"

Phó Tự Hỉ rất cao hứng.

Phó Tự Nhạc lấy chìa khóa ra, nở nụ cười với Phó Tự Hỉ, sau đó sắc mặt không thay đổi chuyển hướng sang Hạ Khuynh.

"Hạ thiếu gia, xin nhường đường."

Anh nâng mi mắt, lui xe lăn sang một bên.

Cửa vừa mở, Phó Tự Hỉ liền vội chạy ra, lúc này mới nhận ra Hạ Khuynh ngồi xe lăn, vì thế vội kéo tay anh lo lắng hỏi:

"Có phải chân anh lại bị thương nữa không?"

Sở dĩ Hạ Khuynh làm vậy là cố ý muốn khiến cho Phó Tự Hỉ đau lòng một chút, nhưng đến khi thấy cô thật sự lo lắng, lại sinh ra luyến tiếc, nhàn nhạt trả lời:

"Anh không sao, chỉ là không muốn đi bộ."

Cô nhẹ nhõm thở phào, chủ động dẫn anh vào nhà.

Phó Tự Hỉ liếc mắt nhìn bóng dáng hai người bọn họ.

"Em đi làm bánh chèo. Chị tiếp đón anh ta đi."

Nói xong cô đi thẳng vào bếp.

Phó Tự Hỉ cười gật đầu, dìu Hạ Khuynh ngồi lên sofa, cùng anh mặt đối mặt ngồi xuống, cầm đôi tay anh ôm vào lòng xoa xoa.

"Hạ Khuynh, cơ thể của em rất ấm áp, làm máy sưởi cho anh nhé!"

Anh được dịp sờ soạng ngực cô, đáng tiếc cô mặc quần áo quá dày, không thể cảm nhận được tư vị mềm mại mát hờn kia.

Anh đứng lên ngồi vào bên cạnh cô, cầm lấy đôi tay cô, đem cô túm lấy ôm vào lòng.

"Vậy thì bé cưng làm lò sưởi cho anh nhé."

Phó Tự Hỉ nhu thuận rúc vào lòng anh. Thân nhiệt anh không ấm áp giống như cô, nhưng hơi thở nam tính của anh lại khiến cô nhớ mãi.

Hạ Khuynh véo má cô, lại thừa dịp sờ ngực cô một phen.

"Bé cưng mũm mĩm của anh càng ngày càng béo!"

Cô chăm chú nhìn anh một lúc, lại nâng mặt anh lên, học theo động tác của anh véo véo mặt anh.

"Hạ Khuynh, có phải anh lại gầy đi rồi không?"

Anh cũng véo má cô.

"Không có bé cưng mũm mĩm ở bên cạnh, anh ăn cũng ăn không đủ no, ngủ cũng ngủ không tốt."

Cô bắt đầu đau lòng.

"Hạ Khuynh, em rất muốn ở cùng với anh."

"Ngoan lắm!" Hạ Khuynh liếc nhìn phía gian bếp.

"Nào, mau dẫn anh đến xem phòng em."

"Được!"

Phó Tự Hỉ vui vẻ kéo tay anh.

"Đây là phòng trước đây của em. Em và Tự Nhạc ngủ cùng một phòng, Tự Nhạc tầng trên còn em ở phía dưới."

"Căn phòng trước đây không phải là phòng ngủ, nhưng giường này là giường cũ. Trước đây mẹ đều ôm em ngủ, còn hát ru cho em nghe ngủ nữa... em lập tức ngủ ngay!"

"Hiện nay em và Tự Nhạc ở phòng của ba mẹ."

...

Khi đi đến phòng sách, Phó Tự Hỉ bỗng nhớ ra cái gì.

"Hạ Khuynh, em mang cho anh xem ảnh chụp khi còn bé của em. Lúc bé em đáng yêu lắm đó!"

Nói xong cô thẹn thùng một chút, cảm thấy chính mình bắt đầu có chút khoe khoang rồi!

Hạ Khuynh ngồi xuống sofa, thơm cô một cái:

"Hiện tại em cũng rất đáng yêu!"

Cô nở nụ cười, lấy ra một quyển album đưa cho anh.

Anh lật từng bức từng bức chăm chú xem ——

Cuối cùng anh đã gặp được cô của ngày xưa, một Phó Tự Hỉ thông minh hoạt bát.

Cô trời sinh nhân cách lương thiện, khi cười rộ lên tỏa sáng ấm áp.

Muốn nói đến cùng với hiện tại có điểm gì bất đồng, thì chắc là Phó Tự Hỉ trước kia tuy rằng tính tình trẻ con, nhưng trong ánh mắt lộ ra thần thái tự tin rất nhiều so với hiện tại.

Phía bên trái ảnh chụp đều có ghi chú thời gian và địa điểm rõ ràng.

Hạ Khuynh phát hiện trong khoảng hai năm không có một tấm ảnh nào cả, tùy tiện hỏi:

"Tại sao sau này em lại trở thành như vậy?"

Phó Tự Hỉ hoảng sợ run rẩy, sau đó nhẹ nhàng túm lấy cánh tay anh, chờ khi anh nghiêng đầu nhìn mình chăm chú, nói tiếp:

"Mẹ nói, khi đó em sinh bệnh nặng nên không chụp ảnh. Sau đó bệnh tình có chuyển biến tốt lên, nên tiếp tục chụp ảnh."

Hạ Khuynh đã hiểu, đoạn chỗ trống hai năm kia là khi cô đã xảy ra tai nạn ngoài ý muốn.

Có đôi khi cô bâng quơ miêu tả câu chuyện lúc ấy của mình, anh nghe xong trong lòng thật không dễ chịu.

Nhìn theo ảnh chụp, hai năm qua đi Phó Tự Hi không có biến đổi quá nhiều, vẫn là vẻ mặt tươi cười vui vẻ.

Nhưng anh có thể tưởng tượng được, hai năm đó cô có bao nhiêu khó khăn, thảo nào cô lại không muốn nhớ lại những tháng ngày đen tối ấy.

Anh ôm cô vào lòng.

"Bé cưng, em rất kiên cường."

Cô vùi mặt vào ngực anh.

"Hạ Khuynh, em đã khỏi bệnh rồi."

"Đương nhiên, hiện tại Phó Tự Hi rất khỏe mạnh."

"Đúng vậy." Cô cười vui vẻ.

"Vì sao con nòng nọc nhỏ của anh không có đi vào trong bụng em?"

"..."

Hạ Khuynh để tập album xuống, một tay kia ôm chặt lấy cô.

"Phó Tự Nhạc đã nói với em?"

"Ừ, nòng nọc nhỏ khi trưởng thành sẽ biến thành cục cưng."

"Chúng ta tạm thời chưa cần cục cưng."

Cô sửng sốt.

"Vì sao?"

"Trước hết em phải chăm chỉ học tập, sau đó có thể đi ra ngoài làm việc, về sau khi em thích ứng được với công việc, chúng ta lại sinh cục cưng, được không?"

Cô gật đầu, hai mắt đều tỏa sáng.

"Em muốn làm việc, em rất muốn kiếm tiền!"

Hạ Khuynh cười.

"Chờ đến khi em kiếm được tiền, chúng ta có thể sinh cục cưng."

Cô ôm cổ anh, kề mặt anh cúi đầu tỏ vẻ:

"Hạ Khuynh, cảm ơn anh. Em rất thích rất thích anh!"

"Anh cũng thế."

Anh hôn cô thật sâu, quán lấy cái lưỡi nhỏ nhắn của cô, dùng đầu lưỡi lướt nhẹ hàm răng cô. Anh thật sự rất nhớ hương vị ngọt ngào của cô.

Phó Tự Hỉ nhẹ nhàng đáp lại anh, như cổ vũ anh càng nhiệt liệt dẩy đưa...

Anh gặm cắn dọc xuống cổ, mở ra vài cái nút áo, ở trên da thịt trắng nõn hôn mạnh lưu lại vài dấu đỏ hồng.

Sau đó kéo cổ áo của cô lên.

"Em thật sự muốn ở bên anh?"

Cô trịnh trọng gật đầu.

"Đúng vậy!"

"Nếu Phó Tự Nhạc không đồng ý thì sao?"

Phó Tự Hỉ do dự một chút, sau đó lắc đầu.

"Tự Nhạc sẽ không không đồng ý đâu!"

Anh nhíu mày.

"Vậy em nói thử xem vì sao cô ta muốn chuyển nhà?"

"Tự Nhạc nói muốn cho em hiểu rõ việc thích anh so với thích Tự Nhạc có gì khác biệt."

"Cô bé ngốc, em nghĩ ra được chưa?"

Cô gật đầu.

Hạ Khuynh tò mò.

"Vậy nói thử một chút cho anh nghe nào."

"À... Tự Nhạc từng hỏi em, nếu anh làm ba ba của cục cưng khác, em sẽ như thế nào?"

Anh thoáng buông cô ra.

"Vậy thì em sẽ làm gì?"

"Em không biết nữa!" Phó Tự Hỉ lắc đầu, sau đó như muốn rưng rưng khóc.

"Nhưng anh nhất định phải làm ba ba cục cưng của em, không được nói yêu đương cùng người khác, cũng không được cùng người khác làm vợ chồng. Bởi vì em sẽ rất buồn, rất buồn, em sẽ khóc..."

Hạ Khuynh ôn nhu giúp cô lau đi giọt lệ đọng trên khóe mắt chực chờ rơi xuống.

"Không được khóc, trước hết phải nói cho xong đã."

Cô gật đầu, hít hít cái mũi tiếp tục nói.

"Mấy ngày hôm trước, có một người bạn học tìm Tự Nhạc, em rất muốn Tự Nhạc cũng có tình yêu, khi có tình yêu thì sẽ được hạnh phúc. Nhưng Tự Nhạc nói người kia không phải là bạn trai. Sau đó em còn suy nghĩ rất cẩn thận, em muốn ..."

Nói đến đây cô lại ngập ngừng.

Hạ Khuynh cũng không vội, chỉ im lặng nhìn cô.

Một lúc sau cô lại nói:

"Nếu Tự Nhạc cùng người khác nói chuyện yêu đương, em sẽ rất vui vẻ. Nhưng anh cùng người khác nói chuyện yêu đương thì em sẽ rất buồn. Em đã đi hỏi Tự Nhạc, Tự Nhạc nói rằng đây là tình thân, nó khác với tình yêu."

Sau khi nói xong cô liền thay đổi đề tài.

"Hạ Khuynh, anh rất chán ghét Tự Nhạc sao?"

"Không có. Anh biết, cô ta thật tâm yêu thương em."

Lời này là nói thật. Mặc dù Hạ Khuynh không ủng hộ hành vi của Phó Tự Nhạc, nhưng anh cũng biết, cô ta một mình chăm sóc Phó Tự Hỉ thật chẳng dễ dàng.

Anh đối với Phó Tự Nhạc cũng không hẳn là chán ghét.

Phó Tự Hỉ nhìn chăm chăm vào bức ảnh chụp chung cả gia đình trên bàn.

"Tự Nhạc rất vất vả. Ba mẹ đi rồi, còn em thì lại rất ngốc, để có tiền sinh hoạt, Tự Nhạc phải đi ra ngoài kiếm tiền... Tự Nhạc còn nhỏ như vậy..."

Nói đến đây không nhận được cô bật khóc thút thít.

Hạ Khuynh lặng lẽ ôm cô vào lòng, quần áo đều bị nước mắt của cô làm ẩm ướt.

Phó Tự Hỉ cắn môi, tự trấn an bản thân bình tĩnh lại một chút mới nức nở nói.

"Mỗi ngày rất sớm rất sớm Tự Nhạc đã phải ra khỏi nhà đi giao sữa cho người ta, đến mùa đông, trời rất lạnh, có lúc còn có gió rất lớn, trời lại mưa to... Giao sữa xong, Tự Nhạc còn phải vội vàng trở về nhà làm bữa sáng. Em muốn tự nấu cơm, nhưng khi vừa bắt đầu thì làm hỏng nồi, có lúc còn bị cháy bếp... Sau đó Tự Nhạc không để em nấu cơm nữa..."

Cô túm chặt áo anh, ho khụ khụ vài cái, cảm thấy nói không nên lời.

Anh nhẹ nhàng vỗ lưng giúp cô.

"... Tan học Tự Nhạc về nhà nấu cơm cho em ăn, sau đó còn đi ra ngoài kiếm tiền, đến thật khuya thật khuya mới về nhà. Tự Nhạc không ăn thịt, đều nhường hết cho em. Anh xem này, em béo như vậy, còn Tự Nhạc thì rất gầy..."

Phó Tự Hỉ khóc đến hô hấp không thông, Hạ Khuynh ôn nhu nói.

"Nói chậm một chút, không vội."

"Tự Nhạc cho em ở nhà xem tivi, nói rằng cách tốt nhất để giết thời gian là xem tivi. Nhưng xem một chút liền buồn ngủ, sau đó em chỉ thích xem tranh vẽ, Tự Nhạc bèn mua cho em rất nhiều bức tranh. Em biết, mua tranh phải tốn rất nhiều tiền. Tự Nhạc càng cố gắng đi kiếm thật nhiều tiền..."

Cô đem nước mắt, nước mũi đều chùi vào quần áo anh.

"Hạ Khuynh, anh đừng nổi giận với Tự Nhạc nhé. Bình thường Tự Nhạc không khóa cửa đâu, còn nói cho em biết, ở trong phòng gặp nguy hiểm phải chạy ra ngoài. Nhưng Tự Nhạc còn nói bên ngoài nguy hiểm càng nhiều, sợ em bị người ta lừa. Em chỉ biết chơi đùa, nhưng Tự Nhạc phải lên lớp, còn phải đi kiếm tiền. Em là chị mà thật là vô dụng."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt đẫm lệ.

"Tự Nhạc hỏi em có phải nhất định phải ở cùng với anh. Em nói đúng vậy, cục cưng của em chỉ cần anh làm ba ba thôi. Không biết tại sao Tự

Nhạc rất vui, nói rằng em đã trưởng thành... Còn nói, em phải học cách từ chối. Cho dù Tự Nhạc làm chuyện sai lầm, lúc ấy em phải dũng cảm nói không được... Tự Nhạc nói em phải có suy nghĩ của chính mình, đó mới là chân chính trưởng thành..."

Hạ Khuynh nhẹ nhàng vuốt má Phó Tự Hi.

Đây là lần đầu tiên anh nghe cô nói nhiều như vậy. Đến bây giờ anh mới thật sự hiểu được dụng tâm của Phó Tự Nhạc.

Cô là quá yêu Phó Tự Hi, lo lắng cho Phó Tự Hi dễ dàng bị tác động bên ngoài làm tổn thương.

Cô muốn Phó Tự Hi tự hiểu được trong tình yêu luôn tồn tại sự chiếm hữu lẫn ích kỷ, làm cho Phó Tự Hi sinh ra dũng khí để bảo vệ tình yêu của chính mình.

"Ừ, bé cưng của anh đã thật sự trưởng thành."

Chương 45

Phó Tự Hi chờ cảm xúc hơi dịu xuống, trở về chủ đề trước.

"Tự Nhạc nói, em ấy so với anh chính là hai loại tình thân khác hẳn với tình yêu. Em ấy nói rằng em đã biết yêu một người. Người đó chính là anh. Nhưng Hạ Khuynh... em cũng muốn Tự Nhạc có được hạnh phúc. Nếu chúng ta bỏ mặc em ấy, em cũng chẳng vui vẻ."

Cuối cùng, vẫn nhịn không được cô nức nở nói:

"Tự Nhạc thật sự đã chịu đựng rất nhiều khổ cực. Nếu không có em ấy, cũng sẽ chẳng có em."

"Ừ, anh biết."

Anh biết, nổi vường bận duy nhất của Phó Tự Nhạc chính là chị gái mình.

Phó Tự Hỉ lau nước mắt, trông thấy rõ sự yêu thương tràn ngập trong đáy mắt anh.

"Em biết anh sẽ hiểu mà. Em thật ngốc, không biết làm sao mới có thể để cho tình yêu và tình thân đều được hạnh phúc."

"Tương lai sẽ có một ngày Phó Tự Nhạc tìm được tình yêu của mình, cô ấy cũng sẽ có được hạnh phúc."

"Đúng vậy. Tự Nhạc tốt lắm, em ấy nhất định sẽ tìm được người bạn trai tốt. Nhưng mà bây giờ em ấy vẫn chưa có tình yêu, nên em không muốn rời xa em ấy... Hạ Khuynh, em nên làm gì bây giờ?"

Anh ôn nhu hôn lên nước mắt cô.

"Không được khóc nữa! Hai người hãy trả lại phòng cho người ta thuê rồi trở về Hạ gia, thế thì sẽ không bị tách ra nữa."

"Anh không giận Tự Nhạc sao?"

Phó Tự Hỉ thì thào hỏi.

"Không tức giận. Thật ra cô ta đã chăm sóc em rất tốt."

"Vậy anh sẽ thân thiện với em ấy, không tức giận với em ấy nữa?"

"Được."

...

Phó Tự Nhạc một mình loay hoay trong bếp, cô không biết sức ăn của Hạ Khuynh như thế nào, thế là mang toàn bộ nguyên liệu vừa mua nấu hết.

Mấy ngày nay Phó Tự Hỉ đã chịu nhiều ủy khuất, cô nhận ra được, vì thế mà cũng đau lòng không thôi.

Cũng do cô đã bức bách Phó Tự Hi.

Phó Tự Hi đơn thuần như vậy, nhưng đó cũng là điểm quan trọng nhất, cô sẽ nghe theo Phó Tự Nhạc vô điều kiện. Bởi vì yêu Phó Tự Nhạc, vì thế nên cô không dám thẳng thắn nói ra ý nghĩ của chính mình.

Thế mà cô lại không biết, đây chính là nguyên nhân khiến Phó Tự Nhạc bận lòng.

Cô không hy vọng bởi vì bận tâm đến những điều đó mà Phó Tự Hi lại mang suy nghĩ của bản thân đè nén trong lòng.

Mẹ Phó đã từng nói với cô, thời gian và khoảng cách là thước đo tình yêu tốt nhất.

Cuối cùng Phó Tự Hi cũng nói ra được sự lựa chọn của bản thân, cô cảm thấy rất hài lòng.

Nhưng mà, đồng thời trong lòng cô lại sinh ra một cỗ chua xót khó hiểu, không nỡ rời xa Phó Tự Hi.

Phó Tự Nhạc sau khi làm xong bánh chèo, bưng thức ăn mang ra ngoài, nhưng không đi đến phòng sách, chỉ hô vọng vào:

"Chị, ra ăn cơm nào!"

Phó Tự Hi đáp lại, lúc đi ra đôi mắt đỏ ửng. Hạ Khuynh thì lặng lẽ đi theo sau.

Phó Tự Nhạc lấy một cái áo khoác cũ vắt lên lưng ghế, ý bảo Phó Tự Hi khoác vào.

Phó Tự Hi ngoan ngoãn mặc vào, sau đó quay sang giải thích với Hạ Khuynh.

"Mặc cái này vào sẽ không sợ dơ."

Anh thừa biết cái tướng ăn khó coi của cô, chỉ nở nụ cười.

"Hạ Khuynh, anh ngồi đi."

Phó Tự Hỉ vô cùng thân thiết kéo tay anh ngồi xuống, sau đó ngồi vào vị trí bên cạnh.

"Em thích nhất ăn bánh chèo với dưa chua. Trước đây mẹ làm ăn rất ngon, à, Tự Nhạc làm ăn cũng ngon nữa. Em đều thích cả hai!"

"Cái gì mà em lại không thích hả?" Hạ Khuynh bắt lấy bàn tay nhỏ bé áp vào bàn tay mình.

Phó Tự Hỉ chủ động bao bọc lấy đôi tay anh.

"Sao tay anh lạnh thế, phải ăn nhiều một chút, ăn no sẽ không lạnh nữa!"

"Ăn nhiều cũng chẳng ấm áp được như em."

"Đợi tý nữa sẽ cho anh ấm lên, bây giờ em đi giúp Tự Nhạc bưng thức ăn."

"Đi đi."

...

Trong lúc ăn cơm, Hạ Khuynh cũng hiếm khi hòa hợp được với Phó Tự Nhạc.

Phó Tự Nhạc ngồi ở vị trí đối diện hai người bọn họ, quan sát thấy lần này có vẻ Hạ Khuynh đã chăm sóc Phó Tự Hỉ tốt hơn.

Phó Tự Nhạc âm thầm mỉm cười, chỉ cần Hạ Khuynh thật lòng với chị mình, vậy cũng đủ rồi.

Cơm nước xong xuôi, Phó Tự Hỉ theo thường lệ đi ngủ trưa, cô liếc nhìn em gái, lại nhìn bạn trai của mình, rầu rĩ đắn đo nghĩ xem ai sẽ bồi

mình ngủ trưa đây!

Phó Tự Nhạc trông thấy chị gái lúng túng túm chặt quần áo, phì cười nói:

"Em đi rửa chén, chị ngoan ngoãn đi ngủ nha!"

Cái này thì không cần phải suy nghĩ nữa rồi!

Chân mày cô nàng giãn ra.

"Hạ Khuynh, anh ngủ trưa với em nhé!"

Hạ Khuynh đáp ứng.

Anh biết, căn bản cô nàng không cần đến 1 phút thì đã ngủ tít.

Phó Tự Nhạc đang ở nhà, nên anh không thể động tay động chân với Phó Tự Hỉ được. Đợi cho Phó Tự Hỉ ngủ say, anh đi ra phòng khách ngồi.

Phó Tự Nhạc rửa chén xong cũng đi ra thì nhìn thấy anh, cô đi đến đầu bên kia sofa ngồi xuống.

Hạ Khuynh thản nhiên mở miệng.

"Tuy rằng tôi và cô vẫn chưa đến mức thân thiết, nhưng cứ cứng nhắc như vậy sẽ khiến Phó Tự Hỉ không vui."

Phó Tự Nhạc khoác tay lên sofa.

"Tôi không cương với anh, tôi chỉ muốn anh đối xử tốt với chị ấy."

"Nói như vậy, không phải là bây giờ hai người nên chuyện về Hạ gia sao?"

Cô trừng mắt ngạc nhiên.

Anh lười biếng liếc mắt một cái.

"Cô nghĩ rằng chị cô sẽ nở để cô ở lại đây một mình?"

Một lúc lâu cô mới đáp:

"Chị ấy chọn ở đâu, thì tôi sẽ ở đấy."

Trước kia ở Hạ gia, cô có cảm giác như đang ăn nhờ ở đậu không được tự nhiên. Nhưng nếu đó là nhà của chị gái mình, như vậy đó cũng là nhà của cô.

Hạ Khuynh biết Phó Tự Nhạc có lòng tự trọng rất lớn, vì thế anh nói trắng ra.

"Tôi sẽ trả giúp món nợ đó, căn nhà này đối với Phó Tự Hỉ rất quan trọng. Cho nên tôi không phải là đồng tình với cô, tôi vì cô ấy."

Phó Tự Nhạc ngồi thẳng nhìn anh.

"Chị tôi tuy rằng có vẻ khờ khạo, nhìn nhận sự tình cũng rất đơn giản. Nhưng cho đến bây giờ chị ấy luôn dụng tâm để xem xét ánh nhìn của người khác, anh không nên có ý định giấu giếm và lừa dối chị ấy, bằng không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh."

Anh nhìn lại cô, vẫn là ngữ khí bình thản.

"Tôi sẽ không phụ lòng cô ấy."

Phó Tự Nhạc đứng dậy đi ra ngoài, khi trở lại cô mang theo một cái rương.

"Chị ấy... năm mười hai tuổi bị va vào đầu... bác sĩ nói não của chị ấy đã bị tổn thương rất nặng không thể cứu chữa, nhưng mẹ tôi không tin... thuyết phục bác sĩ mãi, sau đó mới mang chị ấy về nhà."

Cô mở rương lấy ra một chồng sách và vở tập viết đặt lên bàn.

"Khi chị ấy vừa về nhà, cái gì cũng không hiểu, ngay cả nói cũng chẳng nói được. Cái này, là sau khi chị ấy học nói xong bắt đầu học viết từng chữ từng chữ. Mẹ tôi từng nói, nếu chị ấy tìm được một người đàn ông thật lòng yêu thương chị ấy, nhất định phải mang cho anh ta xem những thứ này."

Hạ Khuynh nhìn mặt bìa quyển vở có vài con số, đó là đại diện cho số trang.

Anh bắt đầu giở từng trang ra xem, nét chữ còn rất nguệch ngoạc.

Đến trang thứ 11, những con chữ ấy mới bắt đầu ngay hàng thẳng lối.

Phó Tự Hỉ lặc quan thiện lương như vậy phải trải qua giai đoạn khó khăn đó như thế nào? Anh có thể tưởng tượng được, không khỏi cảm thấy đau lòng, đau thật đau!

...

Sau khi Phó Tự Hỉ thức dậy thì không nhìn thấy Hạ Khuynh. Cô đứng lên mặc quần áo, sau đó mang chăn phủ lên Đại Hùng.

"Đại Hùng Bảo Bảo, hôm nay trời thật lạnh. Em phải ngủ ngoan nhé!"

Khi đi ra phòng khách thì cô trông thấy hai người Hạ Khuynh và Phó Tự Nhạc ngồi hai đầu ghế, không khí tĩnh lặng.

Cô mỉm cười mở lời.

Đây là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

"Tự Nhạc, Hạ Khuynh."

Phó Tự Nhạc đứng lên đi về hướng cô, dò hỏi:

"Có lạnh không? Em đi nấu trà đường uống cho ấm nhé!"

"Không, chị vốn rất ấm áp mà." Cô bèn nắm đôi bàn tay Phó Tự Nhạc thổi phù phù.

"Chị còn có thể làm lò sưởi cho cả hai!"

Phó Tự Nhạc cười vỗ vỗ tay Phó Tự Hi, sau đó xoay người đi vào bếp.

Phó Tự Hi bước đến bên cạnh Hạ Khuynh ngồi xuống.

"Hạ Khuynh, anh đã cùng Tự Nhạc nói chuyện rồi chứ? Bọn em sẽ trở về Hạ gia sao?"

"Hôm nay trở về đi, buổi tối thời tiết có thể lại hạ xuống vài độ, bên này có vẻ lạnh."

Cô gật gật đầu, nhìn về hướng bếp.

"Chỗ Tự Nhạc ngủ rất lạnh, mỗi ngày em đều ở trong chăn ủ ấm cho em ấy. Em ấy ngủ một mình, khi đến sáng lại trở nên lạnh cóng. Nhà anh rất ấm áp, khi trở về Hạ gia nhất định Tự Nhạc sẽ không còn bị lạnh nữa!"

Anh bắt lấy hai tay cô rồi hôn lên nó.

"Còn được trang bị điều hòa, sẽ không còn lạnh nữa."

"Hạ Khuynh, cảm ơn."

"Cô bé ngốc này, cảm ơn cái gì? Khờ quá!"

"Em không ngốc!"

Cô cười khanh khách.

Phó Tự Nhạc đưa cho Phó Tự Hi một ly trà đường.

Phó Tự Hi thích thú uống cạn, cô cảm thấy rằng hiện tại mình thật sự rất hạnh phúc!

Trong đầu cô vẽ nên nhiều viễn cảnh tương lai tốt đẹp, ánh mắt cong cong lên như vầng trăng non.

Hạ Khuynh và Tự Nhạc không cãi nhau nữa. Cô có thể đi làm việc, còn cùng với Hạ Khuynh sinh ra cục cưng.

À... sẽ sinh hai đứa!

Thật là tốt! Thật là vui vẻ!

Sau khi uống xong trà đường cô liền giúp đỡ Phó Tự Nhạc thu dọn chút quần áo, chuẩn bị trở về Hạ gia.

Mang di ảnh của cha mẹ cất vào hành lý, đột nhiên nhớ đến chuyện gì, cô liền nói:

"Tự Nhạc, về sau em cũng phải tìm một người bạn trai đối xử thật tốt với em. Chúng ta sẽ cùng nhau hạnh phúc."

Phó Tự Nhạc chợt dừng động tác, sau đó mỉm cười.

"Được."

"Hạ Khuynh nói rằng căn nhà này không cho thuê nữa. Chúng ta muốn trở về là có thể trở về thăm nó rồi!"

Phó Tự Hi đột nhiên bước lại ôm lấy Phó Tự Nhạc.

"Tự Nhạc... Hạ Khuynh nói sẽ nuôi chị cả đời. Về sau chị đi kiếm tiền, chị sẽ nuôi em. Em sẽ không phải vất vả như vậy nữa!"

"... Được."

...

Thời điểm trở về là chú Hoắc đến đón bọn họ.

Chú Hoắc nhìn thấy hai chị em, xưa nay vẻ mặt nghiêm túc cũng hiện lên ý cười.

Phó Tự Hi và Phó Tự Nhạc vẫn ở tại gian phòng phía nhà sau.

Dì Quan nghe tin cả hai chị em cô trở về, bà rất vui mừng.

Lương San thì lại thật sự kích động, vội vàng muốn đến gặp con dâu tương lai.

Hạ Khuynh cảm thấy có chút khó hiểu, ngăn cản bà:

"Mẹ gặp cái gì, trước đây cũng chẳng phải chưa từng gặp qua cô ấy."

Bà chợt nhớ đến việc mình sắp lên chức mẹ chồng, cười toe toét.

"Nhưng lúc này thân phận đã khác!"

Hạ Khuynh hắt cho bà một chậu nước lạnh.

"Con và cô ấy vẫn chưa chính thức kết hôn đâu, mẹ đừng đi dọa cho cô ấy hoảng sợ."

Nhắc đến mới nhớ, bà vui vẻ hỏi:

"Con trai, con định khi nào thì tổ chức hôn lễ a? Tự Hi có phải ở nhà chúng ta xuất giá không?"

"Làm sao có thể. Chắc chắn cô ấy sẽ trở lại Phó gia xuất giá về nhà chồng. Chuyện hôn lễ không nên vội."

"Nhưng mẹ vội!" Bà nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của con trai, chỉ hận không thể giậm chân.

"Chuyện này ngày nào vẫn chưa bàn xong thì ngày ấy mẹ vẫn sốt ruột!"

Hạ Khuynh tùy ý trả lời:

"Trước ngày ấy hai hôm chúng con sẽ đi đăng kí kết hôn. Thế có được chưa?"

Lương San cười đến hai mắt sáng rỡ, tiếp tục truy vấn:

"Thật sao? Con đã cầu hôn? Mua nhẫn rồi sao?"

"Không biết."

Anh nhìn mẹ một cái, không chút để ý nói tiếp:

"Con và cô ấy anh tình em nguyện là đủ rồi, những thứ còn lại chỉ là hình thức, không quan trọng."

"..."

Bà ghen hòng nhìn anh trân trối, thẳng nhãi này đúng là đầu gỗ!

"Phải cầu hôn chứ... Đây chính là ước mơ của tất cả các thiếu nữ!"

Anh nhếch khóe miệng.

"Phải phải, của các thiếu nữ, nhưng trừ Phó Tự Hi."

"Con làm cho mẹ cảm thấy thất vọng quá!" Lương San buồn bã.

"Mẹ vẫn cho rằng, con trai mình là một người đàn ông cực kì xuất sắc, con phải đứng trước đám đông thể hiện tình yêu thâm tình, khiến cho tất cả các thiếu nữ khác phải hâm mộ và ghen tị đến chết với Tự Hi!"

"Mẹ đã nhiều tuổi như vậy rồi mà vẫn còn ảo tưởng như thế này à?"

Bà liên tục thở dài.

"Đứa con dâu đáng thương của ta... không được cầu hôn... thật là đáng tiếc quá đi mất!"

"..."

Lương San vỗ vai Hạ Khuynh, tận tình khuyên nhủ.

"Con trai, mẹ ban cho con diện mạo đẹp trai như vậy, không phải muốn con kém cỏi như vậy đâu!"

"Mẹ... đừng ngây thơ như vậy chứ!"

Chương 46

Lương San bất mãn lườm Hạ Khuynh một cái.

"Đừng nói mẹ không nhắc nhở con. Bây giờ có thể Tự Hi không biết cái gì gọi là cầu hôn, về sau con bé mà biết tuyệt đối sẽ cực kì cực kì buồn bã!"

Anh mỉm cười bí hiểm.

"Trước hết đoạt người tới tay mới gọi là thượng sách. Lãng mạn cái gì chứ, nếu cô ấy thích, về sau vẫn còn cơ hội."

"Đúng là gỗ mục không thể đẽo gọt! Thật là lãng phí tâm ý tốt đẹp của mẹ. Ôi~ mẹ đau lòng quá..." Bà phàn nàn không dứt.

Anh vỗ vỗ bàn tay của mẹ đang khoác trên vai mình.

"Được rồi, mẫu thân đại nhân, chuyện của con và cô ấy phiền người đừng lo lắng. Trước hết con sẽ mang cô ấy đi đăng kí, còn những việc khác từ từ rồi sẽ tính sau."

"Vậy... có phải Tự Hi sẽ chuyển qua đây?"

"Hai ngày này cứ để cô ấy ở cùng với Phó Tự Nhạc, chắc cô ấy cũng muốn ở bên đấy. Qua kì nghỉ con sẽ mang cô ấy đến công ty chi nhánh gần lô đất vừa quy hoạch, cuối tuần sẽ trở về nhà."

Lương San không hề ngờ được đôi vợ chồng son này đã nhanh chóng xác lập ra thế giới hai người, vẻ mặt kinh ngạc:

"Con định tự chăm sóc Tự Hi?"

"Chính cô ấy sẽ tự lo cho bản thân. Mẹ đừng xem cô ấy như một đứa trẻ."

Bà hơi choáng váng.

"Tự Hi không phải là trẻ con sao..."

Hạ Khuynh nhú mày.

"Con trai mẹ không mắc bệnh luyến đồng*."

(* *Luyến đồng: người mắc hội chứng tâm lý sinh ra tình yêu với trẻ em (lolicon, shotacon).*

Nhận thấy con trai bắt đầu không vui, Lương San vội nói:

"VẬY... con hãy chăm sóc nó thật tốt nhé!"

"Con biết." Anh nói với một vẻ mặt rất thản nhiên.

"Cô ấy là bà xã của con."

Bà thúc nhẹ cho anh một cái.

"Haha, thằng nhóc này, vẫn còn chưa lĩnh giấy chứng nhận đâu nhé!"

Hạ Khuynh phì cười.

"Hai ngày sau con sẽ đóng một cái cọc chứng nhận lên cô ấy."

Lương San trong lòng mừng thầm nhưng ngoài miệng vẫn chế giễu con trai:

"Con vẫn chưa đến thăm viếng ba mẹ vợ tương lai đâu đấy."

"Con đã nói qua với Phó Tự Nhạc việc này, ngày mai sẽ đi."

Anh biết ông bà Phó đối với Phó Tự Hi quan trọng đến nhường nào, dĩ nhiên không dám qua loa làm bừa.

"VẬY là tốt rồi, Tự Hi là một đứa trẻ ngoan. Mẹ rất hài lòng."

Hạ Khuynh áp tay lên gò má của bà.

"Cảm ơn mẹ!"

Hạ Khuynh đã nghe qua không ít phiên bản câu chuyện Cô bé lọ lem bị mẹ chồng ức hiếp, anh thật sự cảm thấy rất may mắn khi cha mẹ anh chưa từng có thái độ hà khắc hay coi trọng quan niệm môn đăng hộ đối như những gia đình khác.

...

Buổi sáng ngày hôm sau, hai chị em và Hạ Khuynh cùng đi viếng mộ. Năm đó giá cả đất chôn cất tại khu nghĩa trang này không đắt đỏ như hiện tại, nhưng cũng chẳng hề rẻ.

Phó Tự Nhạc đã chọn mai táng ba mẹ tại một khuôn viên nghĩa trang vùng ngoại thành.

Đến nơi viếng, chủ yếu vẫn là hai chị em trò chuyện với cha mẹ, Hạ Khuynh thì tỏ ra rất cung kính bái lạy.

"Con xin ra mắt bác trai, bác gái."

Phó Tự Hi kéo tay anh giới thiệu với ba mẹ, sau đó còn lấy ra một tờ giấy mà mình đã chuẩn bị vào ngày hôm qua, kiểm tra lại một lần xem mình có sai chỗ nào không, mang mọi câu chuyện ra kể với ba mẹ, cuối cùng nghẹn ngào nói một câu.

"Ba mẹ, hai người trên thiên đường nhất định cũng phải thật hạnh phúc!"

Sau đó cô lại nhìn hai tấm di ảnh in trên bia mộ kia, khóc thút tha thút thít.

Ngược lại, tâm trạng của Phó Tự Nhạc khá là bình tĩnh.

Hạ Khuynh xoa xoa hai má Phó Tự Hi.

"Về sau chúng ta sẽ thường đến thăm ba mẹ được không?"

"Được được." Cô lau nước mắt.

"Chúng ta còn phải mang cục cứng đến gặp ba mẹ nữa."

"Được, đều nghe lời em."

Hạ Khuynh đối với đôi cha mẹ vợ chưa bao giờ gặp mặt cũng vô cùng tôn kính.

Bọn họ rất yêu thương Phó Tự Hi, không nỡ mang cô vào bệnh viện tâm thần, lại còn tận tâm tận lực dạy dỗ cô tốt như vậy.

...

Buổi tối, Hạ Khuynh đi đến căn hộ nhà họ Phó, cùng Phó Tự Nhạc bàn việc đi đăng kí kết hôn, bảo cô đi lấy sổ hộ khẩu.

Phó Tự Nhạc thoáng kinh ngạc.

"Này, chuyện này có vẻ vội vội quá rồi!"

Anh mỉm cười, kéo Phó Tự Hi qua bên cạnh.

"Hiện tại tôi đang công tác tại khu vực mới quy hoạch nên có mua một căn hộ gần đó cho tiện. Tôi muốn dẫn Phó Tự Hi đi cùng, cuối tuần lại mang cô ấy về nhà. Tôi cho cô ấy một danh phận chính thức thì ắt cô cũng an tâm, đúng không? Dù sao ở chung bất hợp pháp cũng không tiện lắm."

Phó Tự Hi nhìn anh, lại liếc nhìn Phó Tự Nhạc, cảm thấy bản thân không nên lên tiếng, vì thế chỉ lẳng lẳng lẳng nghe.

Phó Tự Nhạc lại nhớ đến tin tức mấy ngày nay, nói:

"Ngày kia tôi nghe nói là một ngày đẹp tốt nhất trong năm, không chừng hôm đó tại cục dân chính người ta đã xếp hàng thành rồng rắn."

Thật ra cô cũng không phản đối đề nghị của Hạ Khuynh. Khi anh chủ động đề cập, ngược lại cô rất an tâm.

Phụ nữ mơ tưởng đến Hạ Khuynh khẳng định không ít, nếu chị gái mình chỉ có thân phận bạn gái, nói thật, e rằng không hề có lực uy hiếp.

Nhưng khi đã có được mối quan hệ hợp pháp và sự ràng buộc của hôn nhân thì tốt hơn, tóm lại vẫn có chút gì đó không ổn.

"Không có việc gì, đi cửa sau là được."

Hạ Khuynh đối với cái gọi là ngày đẹp ngày lành cũng chẳng quan tâm lắm, chỉ là trùng hợp lựa chọn ngay cái ngày kia.

Anh nghiêng sườn mặt nói với cô bé ngốc trong lòng.

"Bé cưng, em đã hiểu chưa? Chúng ta sẽ kết hôn, em sẽ gả cho anh."

Phó Tự Hỉ vui mừng hơn hở gật gật đầu.

"Được, chúng ta sẽ kết hôn!"

Phó Tự Nhạc trông thấy bộ dáng cười ngây ngô của Phó Tự Hỉ, nở nụ cười yếu ớt.

"Hôn lễ các thứ vẫn còn chưa chuẩn bị xong mà!"

"Cái đó không vội, đợi khi thời tiết ấm áp sẽ tổ chức."

Hạ Khuynh ngoài miệng trả lời Phó Tự Nhạc, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười của Phó Tự Hỉ, thật sự si mê.

Phó Tự Hỉ ngẩng đầu nhìn anh.

"Hạ Khuynh, khi kết hôn em muốn mặc một chiếc váy thật xinh đẹp!"

"Đương nhiên, bé cưng của anh phải đẹp nhất!"

Phó Tự Hi cười tíu mắt.

Nếu không phải vì có Phó Tự Nhạc ở đây, Hạ Khuynh đã sớm đề giai nhân trong lòng ra hôn hít một trận!

...

Bởi vì sau kì nghỉ Phó Tự Nhạc có một kì thi, nên trước ngày nghỉ cuối cùng một ngày phải trở về trường.

Sau khi Phó Tự Hi dùng cơm trưa xong thì Hạ Khuynh gọi đến bảo cô đi đến nhà lớn. Cô bước tới cửa phòng sách của anh gõ gõ cửa, sau khi anh mở cửa ra thì đi vào.

Vừa nhìn thấy anh, cô cười tíu mắt.

Anh cũng cười, nắm tay cô kéo qua.

"Bé cưng, qua đây."

Cô bước đến ngồi xuống bên cạnh anh, theo hướng anh nhìn vào hình vẽ đang hiển thị trên màn hình vi tính.

Đây là bản vẽ thiết kế của một cặp nhẫn.

Thật sự không phải là anh không nghĩ đến chuyện cầu hôn. Nhưng trong suy nghĩ của anh, đây là chuyện riêng tư của hai người bọn họ, vì vậy cả một đám quần chúng vô vị vậy xem thật sự không cần thiết.

Anh liếc thấy cô vẫn còn mặc áo khoác, thuận tay giúp cô cởi bỏ cúc áo.

"Em cởi áo khoác ra đi, mặc nhiều như vậy cũng không sợ nóng à?"

Phó Tự Hi gật đầu, sau đó cởi áo khoác, giải thích:

"Bên ngoài gió rất lớn, lạnh lắm!"

Anh mang áo khoác của cô vắt lên sofa, điều chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên một chút, sau đó hỏi.

"Nào, em nhìn xem xem thích mẫu nào?"

"Đây là cái gì?"

Anh véo má cô một cái.

"Nhẫn mà em cũng không biết, thật là quê mùa!"

Cô giương mắt nhìn anh, bĩu bĩu môi.

"Nhẫn thì đương nhiên em biết. Mẹ em cũng có một cái mà, nhưng em chưa bao giờ nhìn thấy nó trên máy vi tính cho nên không biết."

Hạ Khuynh thơm lên cánh môi đang chu ra của cô vài cái, sau đó đầu lưỡi tách hàm răng trắng trợt vào.

Chờ đến khi hai cánh hoa bị anh hôn đến sừng đỏ ửng át, anh mới hài lòng cười thỏa mãn, sau đó đem lực chú ý trở về bản thiết kế nhẫn đôi trên màn hình.

"Chọn một cái mà em thích nhất."

Phó Tự Hi thở hỗn hển, cẩn thận chăm chú nhìn vào màn hình, ngón tay chỉ vào cười cười.

"Chiếc này thật đẹp!"

Anh bật cười.

"... nhỏ như vậy, bé cứng tiết kiệm tiền dùm anh đấy à?"

"Chiếc lớn không đẹp bằng chiếc nhỏ này, em thích chiếc nhỏ này thôi!"

"Thích chiếc nhỏ? Em đúng là một cô bé ngốc!"

Cô lại tò mò hỏi anh.

"Vậy thì Hạ Khuynh thích chiếc nào?"

Hạ Khuynh nhìn cô rồi lại mở ra một cái ảnh khác, là Hidden Diamond Ring

Tuy rằng thiết kế đơn giản, nhưng được gia công bằng công nghệ cao, cực kì phức tạp, kiểu dáng sang trọng mà tinh xảo. Nhưng nếu cô thích chiếc khác, thì anh vẫn chiều theo cô.

"Em thích cái nào thì sẽ chọn chiếc đó."

Phó Tự Hi lại cười khanh khách.

"Nào, em chọn một cái."

"Em phải mang cả hai cái à?"

Hạ Khuynh xoa bờ môi cô, sau đó vươn đầu lưỡi khẽ liếm lên chúng.

"Cô bé ngốc. Vừa rồi em chọn chiếc kia sẽ mang một cặp với anh, em lại chọn thêm một cái cho Đại Hùng."

Cô ngạc nhiên, anh cũng định tặng quà cho Đại Hùng nữa sao? Cô cười hì hì:

"Đại Hùng Bảo Bảo muốn chiếc lớn kia kìa, bởi vì nó là Đại Hùng (*Gấu lớn*) mà!"

"Vậy thì chọn chiếc lớn."

Anh thật sự là nhịn không được, nói xong lại dán chặt lên cánh môi anh đào nhỏ nhắn.

Nói vài câu thân thiết một chút, rốt cuộc bọn họ cũng đã chọn xong kiểu nhẫn.

Phó Tự Hi đã có chút mệt.

"Hạ Khuynh, em muốn đi ngủ."

"Được, chúng ta đi ngủ."

Hạ Khuynh cười đến xấu xa vô cùng, ôm lấy cô nàng đi về phía phòng ngủ.

Anh mang cô đặt trên giường sau đó lại lột sạch quần áo của cô, động tác còn có chút gấp gáp thô lỗ.

Phó Tự Hi đương nhiên đã hiểu được, anh lại muốn cùng cô cởi sạch để ngủ đây mà!

Tuy rằng cô đã biết vợ chồng thì phải làm những việc như vậy, nhưng vẫn không giấu được thẹn thùng, hai gò má đỏ ửng.

Hạ Khuynh trông thấy cô xấu hổ muốn chết mà lại không dám phản kháng, chỉ một mực ngoan ngoãn nhu thuận, nhịn không được lại trêu cô.

"Có phải bé cưng của anh rất muốn sinh cực cưng...?"

Cô hơi nghiêng người đem mặt úp hẳn vào gối. Lần nào ở trên giường anh cũng nói những câu thật là xấu xa khiến cho cô mặt đỏ tai hồng, xấu hổ muốn chết a!

Anh cười vui sướng, tinh tế nhào nặn hai bầu ngực căng tròn của cô, đầu lưỡi trêu chọc da thịt cô, ngón tay vuốt ve eo cô.

Cô run lên, mặt chon sâu trong gối râm rì rên rĩ.

Anh kề sát vào má cô, mỡ hôn, "Thật êm tai, giống như lần trước vậy."

"Hạ Khuynh. . . Không cần nói. . ." Phó Tự Hi thẹn thùng không dám ngẩng đầu lên.

Anh cười khẽ, tay nâng mông cô lên rồi cởi quần cô xuống, bắt lấy một chân cô đặt trên vai mình, ngậm vào ngón chân nhỏ xinh non mềm của cô.

Cô phút chốc căng cứng cả người, lắc lắc thân thể. "Ngứa a. . ."

Lúc bình thường cô có thể cùng anh thảo luận về tiểu nòng nọc, nhưng đến khi thực hành, cô vẫn luôn mắc cỡ muốn chết a.

Khi ngón tay lành lạnh của anh lướt qua nơi tư mật của cô, cô lại run rẩy.

Hạ Khuynh thay đổi kỹ xảo trên chọc cô.

Phó Tự Hi làm sao chịu được sự tấn công của anh, chỉ chốc lát sau đã rú rít gọi tên anh.

Anh dùng ngón tay vuốt ve hai cánh hoa, sau đó một ngón tay chen vào.

"Đau a. . . Hạ Khuynh. . ."

"Anh sẽ chậm một chút."

Hắn cũng hơi thở hổn hển, ngón tay ở bên trong cô chuyển động, đồng thời vân vê xoay tròn tiểu hạch của cô. Đợi đến khi vách tường bên trong của cô đã ẩm ướt, anh mới tiếp tục đâm sâu vào.

Đột nhiên anh phát hiện ra cái gì, dừng một chút, giọng khàn khàn nói.

"Bên trong em thật chặt, chỉ một ngón tay của anh thôi mà đã nhạy cảm như vậy."

Cả người cô bủn rủn đến sức ôm gối cũng không có, gò má dán vào gối, trên mặt đỏ hồng hồng, vừa thở vừa gọi anh.

Cô cảm thấy ngón tay của anh trong cô ma sát, cọ nha cọ, cọ đến cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Từ lần trước anh cùng cô thân mật, đến nay đã gần một tháng.

Hạ Khuynh trong khoảng thời gian này cũng nhìn đến sắp hồng, anh vội vàng cởi quần áo của mình ra, chống đỡ ở lối vào tư mật của cô, vỗ về. "Lần này sẽ không đau như lần trước nữa đâu bé cưng."

Phó Tự Hỉ suy yếu ừ một tiếng.

Lúc anh tiến vào, quả thật không đau như lần trước, nhưng bởi vì cô có chút khẩn trương khi anh tiến vào, nên bên trong chặt cứng, bởi thế mà hơi đau đau.

"Hạ Khuynh. . . Nhẹ một chút, em đau. . ."

Hạ Khuynh cúi người nắm lấy ngực của cô mút hôn, đợi cô dần thả lỏng liền lập tức tiến thẳng vào nơi sâu nhất của cô.

Cô híp mắt lại, theo động tác ra vào của anh, cô gấp gáp thở dốc.

Tay cô tóm chặt lấy gối đầu, bị động thừa nhận từng đợt khiêu khích của anh.

"Phó Tự Hỉ còn đau không em?"

Cô khẽ lắc đầu một cái.

Hạ Khuynh thở dốc. "Vậy anh không kiềm chế nữa." Tay anh nắm lấy hông cô, làm cho cô hoàn toàn nuốt hết phân thân của mình.

Động tác nôn nóng của anh làm cô hoảng sợ, sợ rằng nếu cứ như vậy cô sẽ bị anh đâm xuyên qua mắt.

Hạ Khuynh đang bị bên trong cô mút chặt thì từ từ rút ra, anh với tay tìm áo mưa trên tủ đầu giường.

Phó Tự Hỉ cho rằng anh đã làm xong, nhắm mắt lại hưởng thụ dư vị cao trào, nhưng chưa kịp bình ổn, anh đã lại tiến vào, đồng thời sự bành trướng so với vừa rồi còn mãnh liệt hơn.

Cô vô lực nâng tay lên muốn đẩy anh ra, lại bị anh nắm chặt, năm ngón tay quấn quýt.

Sức mạnh trên tay anh cũng thật lớn, ngón tay cô bị anh kẹp chặt đến đau đớn, dưới thân lại như đê vỡ, từng đợt sóng tình vui thích làm cô không nhận được nữa bật ra tiếng kêu quyến rũ.

Cô nỉ non gọi anh, thanh âm không lớn, lại làm cho Hạ Khuynh càng thêm kích thích, từng cái một đều đâm vào nơi sâu nhất của cô.

Một lát sau, cô cảm giác được có một dòng nhiệt nóng bỏng phun ra trong cơ thể mình. . .

Đợi cho Hạ Khuynh đã thật sự chấm dứt, Phó Tự Hỉ cũng không cử động được, toàn thân trở nên vô lực.

Trên mặt cô đầy những vệt nước mắt chưa khô, còn có mồ hôi tẩm ướt sợi tóc dính bết vào gò má, bộ dáng cực kì đáng thương.

"Hạ Khuynh... Em muốn đi ngủ."

"Được, anh cùng em ngủ."

Hạ Khuynh giúp cô đắp chăn, gạt những sợi tóc trên mặt, nhẹ nhàng hôn lên má cô.

"Nhìn em như vậy, người không biết nhìn vào còn tưởng rằng anh đang ngược đãi em!"

Cô tiến sát vào trong lòng anh.

"Em... chỉ hơi mệt thôi!"

Anh ôm cô vào lòng, cười dịu dàng.

"Bé cưng của anh ngoan ngoan ngủ đi nào!"

Chương 47

Đến khi Phó Tự Hỉ tỉnh lại thì không nhìn thấy con gấu bông Đại Hùng thường hay bên cạnh, ngần ngợ một lúc cô chợt nhớ ra nó vẫn còn ở trong phòng mình.

Bắt đầu ý thức được bản thân đang trong tình trạng không một mảnh vải che thân, cô vội vàng tìm quần áo khắp nơi. Khi mặc quần lót vào cô cảm thấy giữa hai chân có dính dính chất lỏng gì đấy, lại đến vỗ vỗ vào tấm đệm, nơi đó cũng có chút ẩm ướt.

Phó Tự Hỉ cắn môi, chạy ra phòng sách tìm Hạ Khuynh.

Hạ Khuynh đang chuẩn bị tư liệu công tác cho ngày mai, nghe được tiếng bước chân của cô, ngẩng nhìn chăm chú thân ảnh nhỏ xinh đang bước về hướng mình:

"Heo nhỏ thích ngủ nướng!"

"Hạ Khuynh..."

Vẻ mặt cô có chút không được tự nhiên.

Giữa hai chân có chất lỏng dính dính làm cô cảm thấy không thoải mái chút nào!

"Có chuyện gì thì nói, em cứ đứng đó ấp a ấp ứng làm gì!"

"Em muốn đi tắm rửa." Vừa dứt lời cô lại cúi đầu, hai ngón tay nhỏ đan chặt vào nhau, âm thanh cũng nhỏ dần.

"Cái kia... cái đệm... cũng cần phải tẩy sạch nữa..."

Hạ Khuynh cười nhếch mép.

"Chẳng những em thích khóc nhè, mà ở phía dưới cũng rất thích khóc..."

Cô cúi đầu đến không thể thấp hơn được nữa, rất muốn rất muốn nhanh chóng chạy về phòng trốn vào trong chăn.

Người cố tình khởi xướng kia lại tiếp tục cười xấu xa.

"Thế bé cưng có muốn anh tắm cùng không, hửm?"

Cô nàng lắc đầu rồi vội chuồn đi mất.

Trực giác cho biết, nếu lại cùng anh tắm chung, nhất định anh sẽ muốn làm những ‘chuyện xấu’ ban nãy nữa cho xem!

Hạ Khuynh cố nhịn cười, không dám trêu chọc cô nữa.

"Được rồi, em đi tắm đi, tý nữa sẽ có người đến thay đệm."

Cuối cùng cô mới dám ngẩng đầu lên.

"Bên này em không có quần áo, em muốn trở về phòng."

"VẬY thì em trở về tắm rửa, thuận tiện lấy thêm vài bộ quần áo, buổi tối ăn cơm xong, anh sẽ trở về nơi đang công tác, em cũng phải đi cùng với anh. Em hiểu rõ chưa?"

"Vâng. Hạ Khuynh, vậy thì em sẽ chuẩn bị quần áo sao?"

"À, không cần mang nhiều lắm." Anh tiến lại gần ôm cô vào lòng.

"Ngày mai anh muốn em diện một chiếc váy thật đẹp, chúng ta sẽ kết hôn."

"Em chẳng có cái váy nào đẹp đâu..." Quần áo của cô chỉ toàn quần và quần.

Lần trước Tạ Phóng có tặng cho cô một cái váy đỏ rất đẹp nhưng lại khiến Hạ Khuynh không vui, thế là khi Tự Nhạc cùng cô trở về nhà cũng không mang theo.

"VẬY thì chúng ta đi mua là được. Em mau đi chuẩn bị, thật là lè mề!"

Hạ Khuynh bắt đầu trở nên hung dữ rồi, nhào đến cắn cô một ngụm.

"Buổi tối em qua bên này ăn cơm."

Nói thì nói vậy, bây giờ Hạ Khuynh có hung dữ đến mức nào, cô vẫn không sợ!

"VẬY em về nhé. Hạ Khuynh... anh nhớ đổi đệm nhé!"

"Em thật là dài dòng!"

Anh vỗ vào cái mông nhỏ của cô, thế là cô nàng vừa thẹn vừa sợ ba chân bốn cẳng chuồn thẳng.

...

Phó Tự Hỉ trở về phòng vui vẻ tắm rửa thư giãn, sau đó bắt đầu chuẩn bị một ít quần áo. Quả thật cô làm việc gì cũng rất chậm, bởi vì cô muốn cẩn thận từng chút một, chỉ sợ mình lại sơ ý quên mất.

Sau khi mang hành lý đến nhà lớn, Hạ Khuynh dẫn cô đi ăn cơm.

Thật ra Phó Tự Hỉ vẫn còn chưa lấy thân phận con dâu đến ra mắt trường bối.

Vốn là hai ngày trước, Hạ Khuynh muốn dẫn cô đến chính thức ra mắt với cha mẹ, nhưng vì Hạ Hàm Thừa đang bận công tác, đến hôm nay mới trở về.

Phó Tự Hỉ đi vào nhà ăn, trông thấy Hạ Hàm Thừa và Lương San cũng đang ở đấy, cô liền lễ phép chạy đến chào hỏi:

"Con chào lão gia, chào phu nhân!"

Lương San hài lòng cười khanh khách.

"Tự Hi đến đây ngồi nào, hôm nay ta đã dọn riêng đầu bếp làm toàn những món mà con thích ăn."

"Con cảm ơn phu nhân."

Hạ Khuynh nâng khéo miệng.

"Mẹ thật là tốt nhỉ." Thật ra là anh ngầm muốn nói rằng, Phó Tự Hi có cái gì mà không thích ăn cơ chứ!

"..."

Lương San thật rất muốn đá bay thẳng ranh này ra ngoài.

"Thằng nhóc này đừng quá kiêu ngạo." Bà nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạ Khuynh nắm tay Phó Tự Hi, sắc mặt trở về nghiêm túc.

"Ba mẹ, hôm nay con trai xin chính thức giới thiệu, đây là con dâu chưa vào cửa của hai người."

Lương San lâu bầu:

"Cái gì cũng đều làm xong hết rồi, vậy mà bây giờ mới mang đến giới thiệu."

Phó Tự Hi ngẩng mặt nhìn Hạ Khuynh, anh cũng đưa mắt nhìn cô, nở nụ cười trấn an.

"Đây là ba mẹ anh, cũng chính là cha mẹ chồng tương lai của em."

Cô trở nên rụt rè.

"À, con xin chào hai ngài ạ!"

Lương San đương nhiên nhìn ra Phó Tự Hi đang cực kì khẩn trương, thấy vậy bà liền thay đổi khẩu khí thoải mái.

"Con không cần nghiêm trọng quá vấn đề như vậy a... này ba nó, mặt anh nghiêm túc như vậy, ngộ nhờ dọa con dâu em hoảng sợ chạy mất thì sao!"

Hạ Hàm Thừa thay đổi sắc mặt.

"Cùng nhau ngồi xuống ăn cơm đi."

"Tự Hi, ngồi xuống ăn cơm, về sau con sẽ là thành viên trong gia đình chúng ta."

"Cám ơn phu nhân!"

Hạ Khuynh khẽ nhắc nhở vào tai Phó Tự Hi.

"Em cũng phải gọi ba mẹ anh là ba mẹ chứ, đã quên rồi sao?"

Cô nàng lại khẩn trương, nắm chặt tay anh, cố lấy hết dũng khí thốt ra một câu.

"Con chào ba mẹ ạ!"

Lương San vui ra mặt, cũng vui vẻ đáp lại một câu.

"Ngồi xuống ăn cơm đi."

Hạ Hàm Thừa cũng mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên Hạ Hàm Thừa cùng ngồi ăn chung với Phó Tự Hi, nên đối với tướng ăn của cô có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Nhưng Lương San và Hạ Khuynh xem mãi cũng thành thói quen.

Ông bất động thanh sắc quan sát Phó Tự Hi.

Con trai mình quả thật rất chú ý đến con bé, mặc dù có lúc nói chuyện hơi thô lỗ, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy yêu thương khi nhìn con bé.

Phó Tự Hỉ cười với Hạ Khuynh, cho dù anh đang phê bình mình thì cô cũng vẫn mỉm cười.

Hạ Hàm Thừa đương nhiên rất hài lòng khi nhìn thấy hai đứa trẻ này cuối cùng cũng đến được với nhau.

Về một số vấn đề tác phong khác, chỉ hy vọng tương lai Phó Tự Hỉ có thể từ từ sửa lại.

Sau khi dùng cơm xong, Hạ Khuynh liền dẫn theo Phó Tự Hỉ trở về địa phương mình công tác.

...

Bước vào căn hộ, cô lại quay sang hỏi anh.

"Hạ Khuynh, nơi này cũng là nhà của em sao?"

"Nói lời vô nghĩa!" Anh lại bắt đầu dạy dỗ cô.

"Nơi nào là nhà anh thì nơi đó cũng chính là nhà của em."

"Vâng." Cô hiểu được đôi chút, gật gật đầu.

Cô mang Đại Hùng đặt vào phòng ngủ, sau đó đi ra phòng khách.

"Hạ Khuynh, giường của anh thật lớn nha!"

"Vừa đủ lớn." Hạ Khuynh hừ một tiếng.

Vì Phó Tự Hỉ cứ mãi thẹn thùng, nên anh vẫn chưa thể cùng cô ném thử các tư thế khác.

Hai người ngồi xuống sofa.

"Hạ Khuynh, ban ngày anh đi làm, vậy còn em làm sao bây giờ?"

"Em đi cùng với anh. Ngồi trong văn phòng đọc sách, ngoan ngoãn học tập thì mới có thể đi kiếm tiền."

"Được."

Phó Tự Hi thật sự rất mong chờ, cô cũng chẳng biết công ty trông như thế nào.

"Em chưa bao giờ đến công ty."

"Không nhất thiết em phải làm việc trong công ty, đến lúc đó em hứng thú với việc gì thì chúng ta sẽ bàn sau."

Hạ Khuynh không muốn tạo cho cô áp lực quá lớn. Cô có thể làm việc hay không không quan trọng, anh chỉ hy vọng cô sẽ càng ngày càng tự tin hơn, có một cuộc sống tốt hơn.

"Em nhất định sẽ chăm chỉ học tập."

Ngưng một chút, lại bổ sung thêm:

"Nhưng mà, em thật ngốc... chỉ sợ thật lâu thật lâu mới học được."

"Từ từ sẽ được, không cần vội."

"Hạ Khuynh, em muốn đi làm kiếm tiền nuôi Tự Nhạc."

Đây là ước nguyện mà cô cực kì mong chờ, Phó Tự Nhạc vì cô mà phải trả giá rất nhiều thứ, cô rất hy vọng chính mình có thể giảm bớt phần nào áp lực cho em gái.

"Em là một người chị tốt, về sau cũng sẽ là một người vợ tốt."

"Đúng vậy, em còn muốn trở thành một người mẹ tốt nữa cơ!"

Hạ Khuynh ôm cô lấy ngồi lên đùi mình.

"Cô bé này hư hỏng thật, chỉ biết nghĩ đến nòng nọc nhỏ của anh."

Mặt cô trở nên đỏ bừng.

"A, em không có mà ..."

Anh lại ôm chặt một chút, cơ thể cô bắt đầu cứng đờ.

‘Cái vật kia’ của anh đang dán chặt vào giữa hai chân cô, hơn nữa còn có dấu hiệu thức tỉnh.

Cô vừa thẹn vừa sợ giãy dụa:

"Hạ Khuynh, chúng ta vẫn còn chưa đến giờ ngủ đâu!"

"Ngoan nào, lần này anh sẽ không ép buộc em nữa đâu, sẽ nhanh thôi mà..."

Tay anh bắt đầu tiến dần vào trong quần áo cô.

Anh cởi khóa cài áo ngực của cô, từng mảnh vải trên người cô đều bị anh dùng miệng cởi xuống hết.

Phó Tự Hỉ ngồi cũng có chỗ tốt, nhưng ngực lại bị rũ xuống. Anh căn bản là không có cách nào một tay nắm giữ hết được.

Hạ Khuynh trái phải trêu chọc, đoàn thịt mềm nhũn theo động tác của anh mà tạo ra đủ mọi hình dáng.

Môi anh lưu luyến mút hôn trước ngực cô, mãi đến khi đỉnh nhọn sáng hẳn lên đều là nước bọt của anh.

Cô vô lực ôm lấy bờ vai anh, cảm giác căng trướng đau xót, trong lúc mơ màng đã bị anh cởi sạch quần áo, cây gậy nóng bỏng khổng lồ đang không ngừng ma sát lối vào của cô.

Phó Tự Hỉ căn bản không biết nên làm gì, dựa cả vào Hạ Khuynh dẫn dắt cô lên tới đỉnh cao trào.

Anh tóm lấy hông cô, đem nàng quăng thượng bả xuống, sắp đem nàng đánh bay đi.

Cô ôm lấy cổ của anh, dựa vào nó để ổn định trọng tâm cơ thể. Tư thế này khiến anh đi vào rất sâu, cô rất sợ.

Hạ Khuynh bầu ngực vĩ đại đang không ngừng nhấp nhô trước mặt, thú tính xâm lược bắt đầu bộc phát.

Anh tóm chặt hông thịt của cô dùng sức cắm vào, khiến cô ai ai kêu đau.

Trước đây anh ở trên giường luôn không biết kiềm chế sức mạnh. Khổng Minh Dao lại là loại phụ nữ phóng túng, cô nàng chết mê chết mệt sự thô lỗ ấy của anh.

Hai lần trước anh cùng Phó Tự Hi đều luôn cố gắng khắc chế bản thân, lần này có chút hưng phấn nên không khống chế được, bừa bãi thô lỗ muốn cô.

Anh khống chế gắng sức mạnh, để không làm cô quá đau.

...

Phó Tự Hi cảm thấy mình lại bị anh lừa nữa rồi! Hạ Khuynh rõ ràng nói sẽ không ép buộc thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn mang cô áp đảo ở trên sofa, vẫn qua vẫn lại giày vò cô mệt chết đi được!

Thật sự rất mệt!

Sau trận mây mưa, Hạ Khuynh ôm lấy cô bé của mình đi tắm rửa sạch sẽ, cô cũng chẳng nhúc nhích nổi chỉ đành mặc anh giúp cô cọ rửa sạch sẽ thơm tho.

Sau khi tắm xong cô trèo lên giường nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

...

Bởi vì tối hôm qua ngủ sớm, nên ngày hôm sau Phó Tự Hỉ rời giường cũng không tính là quá muộn.

Rửa mặt xong cô liền chạy đến nhìn ngắm Hạ Khuynh đang trong bếp làm bữa sáng, không khỏi ngạc nhiên:

"Hạ Khuynh, anh cũng biết nấu nướng à?"

Anh miễn cưỡng lườm cô một cái.

"Vớ vẩn, em nghĩ ai cũng như em à?"

Cô khẽ nhú mày.

"Về sau em cũng sẽ học nấu cơm, chờ anh về ăn."

"Về sau lại nói. Ăn xong bữa sáng, chúng ta sẽ xuất phát đi kết hôn."

"À vâng!"

Vừa nghe đến hai từ ‘kết hôn’, trái tim cô không khỏi đập nhanh hơn một nhịp.

Khái niệm kết hôn đối với cô là sẽ mặc vào một chiếc váy thật xinh đẹp, bởi vì đây là một ngày quan trọng nhất trong cuộc đời.

Hạ Khuynh đoán được suy nghĩ của cô, trước khi đến cục dân chính mang cô đến trung tâm mua sắm.

...

Phó Tự Hỉ thay một chiếc váy trắng đơn giản nhưng không kém phần tinh tế, bước lên phía trước ngắm nhìn bản thân trong gương, e lệ quay sang hỏi anh:

"Hạ Khuynh, em mặc chiếc váy này có đẹp không?"

"Rất xinh đẹp."

Đây là câu trả lời chân thật nhất từ tận đáy lòng anh.

Trong lòng anh, cô mãi là người xinh đẹp nhất.

Đôi vợ chồng son hoàn tất thủ tục kết hôn rất thuận lợi.

Vừa bước ra Cục Dân chính, Hạ Khuynh liền rất không phúc hậu phát cho đám bạn tốt của anh một tin nhắn ——

‘Tôi đã kết hôn.’

Chu Phi Lương suýt chút nữa làm rơi cả điện thoại, hùng hùng hổ hổ gọi lại cho Hạ Khuynh, kết quả là đối phương đang bận máy...

Hắn bắt đầu nôn nóng.

"Con mẹ nó, thằng nhãi này dám nhanh hơn ông một bước!"

Về phần Vương Thần sau khi nhận được tin nhắn, cực kì bình tĩnh cũng nhắn nút gọi cho Hạ Khuynh.

"Cái gì?? Ông đã kết hôn? Hôn lễ thì sao? Có chọn phù rể chưa?"

"Tôi vừa mới ra khỏi Cục Dân chính. Hôn lễ —— "

Hạ Khuynh chưa nói xong, Vương Thần bắt đầu gào thét.

"Không có hôn lễ? Hạ Khuynh, ông phải dập đầu xin lỗi tôi ngay! Xe cưới màu hồng phấn đều là do tôi tận tâm tận lực chuẩn bị cho ông đấy!!!"

"Không phải không có hôn lễ, chỉ là vẫn chưa tổ chức." Hạ Khuynh lãnh đạm nói:

"Còn nữa, là ai nói muốn sử dụng xe cưới màu hồng phấn của ông?"

"Ôi! Cõi lòng tôi đã tan nát!"

Vương Thần trong lòng mếu máo, ngoài miệng lại tiếp tục hỏi:

"Bà xã của ông có phải là em gái cực kì cực kì đáng yêu kia?"

"Vớ vẩn."

"Vậy cô bé đó có chị hay em gái nào không? Còn độc thân không? Có phải cũng giống như cô ấy đáng yêu chết người không?"

"..."

Hạ Khuynh đen mặt cảnh cáo:

"Đừng mơ tưởng đến bà xã của tôi."

"Phi phi phi, tôi chỉ hỏi cô ấy có chị hay em gái không thôi mà!"

"Có một em gái."

Vương Thần trở nên hứng thú.

"Em gái? Thật là tốt! Em gái thì càng đáng yêu."

Hạ Khuynh hừ một tiếng, không muốn nói thêm về Phó Tự Nhạc.

"Được rồi, không nói với ông nữa, tôi còn có việc bận."

"..."

Vương Thần còn muốn dò hỏi Hạ Khuynh một chút chuyện về em gái của em gái đáng yêu kia, kết quả là bị anh tạt một gáo nước lạnh vào mặt.

Vì thế hẳn đã hạ kết luận.

"Hạ Khuynh, mi là một tên vô lương tâm!"

...

Bên này Hạ Khuynh vừa treo máy, Chu Phi Lương liền gọi đến.

Hạ Khuynh đang đứng trên đường lớn ấn nút trả lời:

"Lũ đàn ông độc thân như các cậu thật sự rất phiền phức."

Chu Phi Lương rống to:

"Ông đây đang phát hỏa đó! Bà xã cậu là Phó Tự Hi?"

"Ừ."

"Hôn lễ thì sao? Có chọn được phù rể chưa?" Giống hệt như khẩu khí ban nãy của Vương Thần.

"Chỉ vừa lĩnh giấy kết hôn thôi, hôn lễ về sau sẽ tổ chức."

Chu Phi Lương càng thêm kích động.

"Hành động nhanh vậy? Không phải ông nói ông chỉ xem cô ấy là em gái thôi sao? Đây là loạn luân! Mi đúng là tên cầm thú!"

Hạ Khuynh lạnh nhạt đáp lại.

"Ừ, em gái quá đáng yêu, người anh trai là tôi vừa nhìn liền thích. Thế thì sao nào?"

"Không biết xấu hổ!"

Chu Phi Lương cảm thấy bắt đầu không chống đỡ được nữa, quyết định treo điện thoại.

Còn về Hề Thế Hàm chỉ ôn hòa chúc phúc, khá hơn hai tên kia rất nhiều, có điều không quên chen vào đôi ba câu trêu chọc.

"Phụng tử thành hôn*?"

(*) Phụng tử thành hôn: có nghĩa là bác sĩ bảo cưới đấy ạ, vì có baby nên vội cưới.

Hạ Khuynh khinh thường phủ nhận.

"Tôi là một thanh niên chính trực, cảm ơn."

...

Trên đường đi đến công ty, Phó Tự Hỉ xoa xoa bức ảnh chụp chung của hai người trên giấy chứng nhận kết hôn, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

"Hạ Khuynh, em thật sự đã trở thành Hạ phu nhân rồi sao?"

Hạ Khuynh bị sự ngây ngô của cô chọc phì cười, cực kì cường điệu khẳng định.

"Phó Tự Hỉ của hiện tại hay tương lai đều là Hạ phu nhân."

"Vâng!"

Cô lại cười khanh khách, âm thanh vang lên giòn giã.

"Em đã trở thành Hạ phu nhân!"

Chương 48

Đôi vợ chồng son tay trong tay ân ái đi đến công ty.

Những người đẹp văn phòng thềm mếm anh khi nhìn thấy cảnh tượng này thì trái tim tan nát, vừa ganh tị vừa hâm mộ.

Phó Tự Hỉ bước vào cửa, cô háo hức muốn biết xem công ty sẽ trông như thế nào, nhưng cửa kính vừa mới hé ra thì đã phát hiện ở đây có rất nhiều người đều nhìn cô chăm chăm, khiến cô cảm thấy rất ngượng ngùng.

Hạ Khuynh dẫn cô đi vào văn phòng của anh.

Trước đó anh đã thông báo với trợ lý, dặn dò anh ta mua vài quyển sách mang đến đây.

Để cho Phó Tự Hỉ làm công việc lao động trí óc thì không thích hợp với cô lắm. Vì vậy anh định hướng cho cô một ngành nghề thiên về thủ công mỹ nghệ.

Sau khi cửa đóng lại, Phó Tự Hỉ thắc mắc hỏi anh.

"Hạ Khuynh, khi làm việc mọi người đều phải sử dụng máy vi tính sao?"

"Tùy theo việc mà phân công thôi."

Anh dẫn cô đi vào phòng nghỉ. Sau đó mang ra một chồng sách vừa nói:

"Em hãy ngoan ngoãn ngồi ở đây đọc sách, quyển này đọc không hiểu thì lại lấy quyển khác mà đọc, hiểu chưa?"

"Vâng." Cô gật gật đầu.

"Em hiểu rồi, sẽ không quấy rầy anh làm việc đâu!"

Anh thơm cô một cái.

"Hạ phu nhân thật là ngoan!"

Cô cười hì hì.

"Em là Hạ phu nhân."

Cách xưng hô này khiến cô rất hạnh phúc.

Phó Tự Hỉ nhìn những quyển sách chọn tới chọn lui, xem qua xem lại, nhưng vì đọc mà chẳng hiểu gì nên cảm thấy rất bất mãn.

Cuối cùng, cô cũng tìm được một quyển rất thú vị.

Là một quyển sách viết về các loại hoa và cây cảnh..

Cô nhớ đến Lương San từng tặng cho mình một chậu hoa, bèn đối chiếu với hình ảnh in trên sách, sau đó cẩn thận nhớ lại. Cuối cùng đã xác định được đây chính là giống hoa Tử Linh Lan (*violet châu Phi*)

Lần đó bà vẫn chưa dạy cô cách phải tưới nước và chăm sóc chúng như thế nào...

Phương pháp chăm sóc loài hoa này cũng được ghi trong sách, cô đọc xong cảm thấy nó cũng khá đơn giản, khẽ lẩm bẫm:

"Không biết phu nhân có còn để chậu hoa kia ở ngôi biệt thự đó..."

Lại lật thêm vài trang giấy, cô nàng bị những chậu hoa đa sắc kia thu hút đến mức cứ dán mắt chăm chú vào quyển sách.

Hiện tại cũng chỉ có một mình cô ngồi trong văn phòng xa lạ này, nhưng tâm trạng chẳng hề giống như những lúc bản thân cũng ở một mình trước kia.

Bởi vì vẫn còn có người đàn ông của cô đang ở bên ngoài.

Thình thoảng sẽ có vài người bước vào phòng trao đổi cái gì đó với anh, cô bèn dừng lại một chút lắng lắng nghe trộm.

Tuy rằng nghe không hiểu nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng cô thật sự rất thích nghe giọng nói của anh.

Chỉ cần được nhìn thấy anh, nghe được giọng nói của anh, hoặc là nghĩ đến anh, cô cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Đến giờ nghỉ giữa trưa, Hạ Khuynh bước vào phòng tìm bà xã vừa mới được xác nhận của mình, nhìn thấy cô bé đang say mê chăm chú đọc sách, anh khẽ cười rồi đi đến.

Phó Tự Hỉ ngẩng đầu thì thấy anh, cô mỉm cười với anh, tay lật vài trang sách rồi chỉ chỉ vào đó nói với anh:

"Hạ Khuynh, đây là loại hoa mà phu nhân đã tặng cho em, gọi là Tử Linh Lan. Nhưng mà cây hoa phu nhân đưa không phải màu tím mà là màu xanh, so với ảnh trong sách thì đẹp hơn rất nhiều!"

Anh cũng nhìn vào bức hình trong sách.

Anh không mấy hứng thú với thực vật cây cảnh nên không nghiên cứu chuyên sâu, nhưng anh tò mò vì sao cô bé của mình lại nhớ kỹ về nó như vậy.

"Em vẫn còn nhớ rõ chậu hoa kia à?"

"Ừ. Phu nhân nói tặng cho em, nhưng lúc em rời khỏi nơi đó đã quên mang theo rồi."

Anh lườm cô một cái.

"Lại còn gọi phu nhân, em phải thay đổi cách xưng hô chứ!"

Cô nàng ngơ ngác.

"A em quên mất... sau này em sẽ nhớ kỹ!"

Hạ Khuynh lại véo má cô, tiếp tục hỏi.

"Em cảm thấy nó rất đẹp?"

"Đúng vậy, em đã xem rất nhiều."

Hai ngón tay nhỏ xinh liên tục lật từng trang giấy, đến gần hết quyển sách, ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong, thầm nghĩ rằng có thể anh sẽ khen ngợi mình một chút.

Anh vừa nhìn thấy ánh mắt kia thì đã biết tổng tâm tư của cô nàng, lại không muốn khiến cho bà xã thất vọng nên ôn nhu cười nói:

"Vậy sao? Bé cưng của anh rất đáng được khen ngợi."

Phó Tự Hỉ tâm vui như mở cờ, cười ha ha sau đó nghĩ nghĩ nên sửa lại khiêm tốn một chút.

"Nhưng em đọc hơi chậm."

"Từ từ mà xem, chỉ cần em thích là tốt rồi."

Cô gật đầu.

Anh nắm tay cô.

"Chúng ta đi ăn cơm thôi."

Lần này cô nàng phản ứng rất nhanh, trả lời vang dội:

"Được!"

...

Cơm nước xong xuôi, Phó Tự Hỉ ở phòng nghỉ thoải mái ngủ trưa, sau đó lại tiếp tục đọc sách.

Tuy rằng cô đọc hơi chậm, nhưng khi đến thời điểm Hạ Khuynh tan ca cũng đã đọc hơn nửa quyển sách.

Bất quá cô cũng tự biết trí nhớ của mình hơi kém, lúc đi trên đường về cô bèn nói với anh:

"Hạ Khuynh, có thể ngày mai em sẽ quên sạch quyển sách mà hôm nay đã đọc..."

"Vậy ngày mai lại đọc một lần nữa."

Hạ Khuynh một bàn tay cầm vô-lăng, tay kia vói qua xoa xoa đầu bà xã bé nhỏ,

"Một ngày hai ngày không nhớ được, vậy thì lại đọc thêm mười ngày hai mươi ngày."

"Được!" Cô gật gật đầu, sau đó nghĩ nghĩ, lại nói:

"Ngày mai em sẽ bắt đầu ghi chép lại, đến lúc đó sẽ không quên nữa."

"Em muốn như thế nào thì cứ như thế đó, đều tùy em."

Phó Tự Hỉ cầm lấy tay anh đang đặt trên đỉnh đầu.

"Hạ Khuynh, anh đối xử với em thật là tốt!"

"Em cảm động à? Vậy thì đêm nay phải hầu hạ anh cho tốt một chút..."

"Được!"

Phó Tự Hỉ đương nhiên không hiểu được hàm nghĩa của từ ‘hầu hạ’ trong lời anh nói, ngây thơ đáp ứng, đến buổi tối trông thấy vẻ mặt anh tươi cười đến mức xấu xa thì mới tỉnh ngộ.

Hic! Rơi vào đường cùng, cô đành phải cam chịu!

Từ khi tân hôn đến nay, đêm nào Hạ Khuynh cũng như cầm thú đói khát vồ vập lấy cô vợ bé bỏng, cảnh tượng trong phòng tràn ngập một màn xuân sắc...

Phó Tự Hỉ không thể phản kháng, vừa nhìn thấy anh nhào lên giường liền đem chăn bịt kín đầu.

Bàn tay hư hỏng của Hạ Khuynh dần dần tiến vào trong chăn, nhìn thấy cái đầu nhỏ nhô ra từ trong chăn, hai má phấm hồng trông cực kì diễm lệ.

Hình ảnh động tình mê ly của Phó Tự Hỉ phản chiếu trong mắt anh, cực kì quyến rũ.

Cá nước thân mật giao triền, tình nồng ý mật triền miên...

...

Cuộc sống của đợ chồng son trôi qua vô cùng tốt đẹp.

Hạ Khuynh sau khi tan sở tay trong tay với cô vợ bé nhỏ nhà mình trở về tổ ấm của bọn họ. Đối với những bữa tiệc xã giao có thể tránh được liền tránh, ngay cả đám bạn chí cốt rủ rê chơi bởi anh cũng một mực từ chối.

Trong lúc anh làm cơm, cô sẽ đứng bên cạnh phụ giúp những việc lật vớt, trông cũng rất ra dáng một cô vợ hiền.

Có một dịp anh đưa cô đến siêu thị mua sắm đồ dùng sinh hoạt, lúc thanh toán còn bảo cô thay anh giao dịch với người nhân viên thu ngân.

Phó Tự Hỉ đương nhiên có chút khấn trương vì bản thân cô vốn tính toán những con số không được tốt cho lắm.

Hạ Khuynh trông thấy như vậy thì phì cười rồi đưa một cái thẻ tín dụng cho cô.

"Đừng hoảng sợ, em đưa tấm thẻ này cho họ."

Sau đó lại véo má cô.

"Có anh ở đây, sợ cái gì mà sợ!"

Cô gật gật đầu, nhìn nhân viên thu ngân mang đồ đạc để vào trong túi mua hàng, sau đó thông báo số tiền thanh toán rồi đưa tấm thẻ cho cô ta.

Nhưng người kí tên là Hạ Khuynh.

Anh nghĩ cũng nên mở cho cô vợ ngốc của mình một tấm thẻ để sau này cô ấy có thể tự thanh toán chủ động mọi việc. Anh còn đưa cho cô một ít tiền mặt để sử dụng. Phó Tự Hỉ lại được thể nghiệm nhiều thứ mới mẻ dần dần cũng đã học hỏi được nhiều điều, tuy có vẻ hơi chậm nhưng đã thích ứng được với cuộc sống mới.

Bà xã nhỏ càng ngày càng tiến bộ, Hạ Khuynh đương nhiên rất vui, bên cạnh đó anh cũng không muốn tạo cho cô quá nhiều áp lực.

Nhưng trên cơ bản, cô đã có thể tự cầm thẻ và tiền mặt đi mua sắm những món hàng đơn giản.

Điều mà Hạ Khuynh không ngờ được chính là Phó Tự Hi đã bắt đầu có hứng thú với hoa nghệ.

Anh còn mua thêm một số quyển sách và tài liệu về hoa nghệ, chẳng mấy chốc mà cô đã đọc hết.

Địp cuối tuần khi trở về Hạ gia, anh mang chuyện này nói với Lương San, Phó Tự Hi có chút hứng thú với các loại hoa cảnh thực vật.

Bản thân Lương San cũng có thú chơi hoa kiểng, vừa khéo lại nghe con dâu nhà mình cũng yêu thích, vì thế mà tâm tình càng trở nên cao hứng, miệng cười không khép lại được.

Bà bèn hẹn Phó Tự Hi cùng ra vườn ngắm hoa.

Trước kia Phó Tự Hi cũng thường xuyên đến khu hoa viên này, nhưng khi đó cô chỉ cảm thấy hoa ở đây nhìn đẹp mắt, đi dạo ở đây rất thư thái dễ chịu, vì thế mà cũng chẳng quan tâm sâu hơn về chúng

Cô chỉ đọc qua vài quyển sách, vẫn còn rất nhiều loại hoa cỏ mà cô không biết, Lương San kiên nhẫn giới thiệu từng chủng loại với Phó Tự Hi, cô còn cẩn thận ghi chép tất cả vào một quyển vở.

Phó Tự Nhạc rất ngạc nhiên với sự thay đổi theo chiều hướng tích cực của chị gái, vì vậy mà thái độ đối với người anh rể là Hạ Khuynh cũng dần có chút thiện cảm.

Anh đã đưa Phó Tự Hi ra khỏi cái thế giới tịch mịch cô đơn trước kia, bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp hơn.

Cô nghĩ, chẳng biết chị ấy có thể bình phục trở lại như ngày xưa...

Nếu như chị ấy biết được chân tướng sự việc liệu chị có tha thứ cho cô?

Tính tình vui vẻ hiền thuận của Phó Tự Hỉ cũng phần nào làm nguôi ngoai mặc cảm tội lỗi, sự cắn rứt của cô, vì vậy mà khát vọng được khoan thứ giờ đây của Phó Tự Nhạc cũng ngày càng mãnh liệt...

...

Lương San còn tặng thêm vài chậu hoa nhỏ cho Phó Tự Hỉ, cô rất vui mừng còn luôn miệng hứa rằng sẽ chăm sóc cho chúng thật tốt.

Biểu hiện của Phó Tự Hỉ hiện tại ngày càng phong phú, hoạt bát sôi nổi hẳn ra, không hề giống như một cô bé nhút nhát cả ngày chỉ biết ngơ ngẩn.

Tuy rằng vẫn còn chút e sợ người lạ, nhưng cô đã học được cách dần dần tự đi ra cái vòng luẩn quẩn cô độc trói buộc chính mình trước đây.

Đồng thời, cô cũng hiểu được một ngày rồi lại thêm một ngày cô càng học được thêm nhiều thứ, không còn ngốc nghếch như trước kia nữa.

Vì thế cô cực kì vui sướng!

--

Đến một ngày, cặp nhân cưới đã được mang đến.

Hôm nay, sau khi dùng cơm xong Hạ Khuynh không đưa Phó Tự Hỉ trở về nhà mà dẫn cô đi đến ‘ma thiên luân’ (*Vòng đu quay*).

Phó Tự Hỉ vừa nhìn thấy bánh xe đu quay kia hai mắt liền sáng ngời, sau lại nhớ đến chuyện gì, quay sang nói với anh:

"Hạ Khuynh anh nhìn xem, đó là nơi mà lần đầu tiên chúng ta thân mật!"

"Em không xấu hổ nữa sao?" Anh thản nhiên véo má cô.

Có lẽ khi ấy anh đã có tình cảm với cô ngốc này rồi, cho nên mới không nhìn được mà muốn âu yếm thân mật với cô, hôn cô.

"Là anh hôn em trước."

"Em im ngay cho anh!" Anh bước xuống xe đi đến cửa bên kia, mở cửa xe, đen mặt nói:

"Hạ phu nhân, mời xuống xe."

Cô nhìn sắc mặt Hạ Khuynh, bước xuống xe ngẩng mặt cười trêu anh.

"Hạ Khuynh, không phải là anh đang thẹn thùng đó chứ?"

Anh không hờn giận nói:

"Có em mới thẹn thùng! Ngày bé cứng, có gan thì tối nay em đừng lấy chăn che kín thân thể..."

Cô lập tức chột dạ, không dám phản bác lại anh nữa.

Lúc này có một người đàn ông bước nhanh đến chào đón.

"Hạ tiên sinh, tất cả đều đã được an bày chu đáo."

"Tôi biết rồi." Hạ Khuynh dắt tay Phó Tự Hi.

"Chúng ta đi thôi, anh đưa em đi chơi trò bánh xe đu quay."

Cô tò mò đi theo anh, ánh đèn bên trong chỉ yếu ớt le lói, tạo ra khung cảnh mập mờ huyền ảo.

Hơn nữa cả một nơi rộng lớn như vậy mà chỉ có hai người bọn họ.

Hạ Khuynh đứng phía sau đỡ Phó Tự Hi đi lên, sau đó lại nói: "Em tự mình đi xem đi."

"Vậy còn anh?" Cô có chút hoảng sợ.

"Anh sẽ ngồi đây chờ em."

Phó Tự Hi mím môi, trong lòng thầm nghĩ nhất định anh sẽ không lừa cô, vì thế ngoan ngoãn đi vào.

Hạ Khuynh ở bên ngoài giúp cô thắt đai an toàn, sau đó nhìn chăm chú vào cây cột đèn đối diện.

Bánh xe vừa khởi động, cây cột đèn phía đối diện liền phát sáng.

Ánh sáng ngũ sắc vừa rực rỡ vừa huyền ảo.

Cô giật mình hoảng hốt, nhìn về phía sau lại không nhìn rõ Hạ Khuynh.

Hạ Khuynh đứng nhìn cột ánh sáng kia, ấn phím điện thoại.

Chuông điện thoại vừa reo lần thứ nhất, đã nghe được giọng nói rụt rè của Phó Tự Hi

"Hạ Khuynh... em sợ!"

Anh dịu dàng an ủi .

"Đừng sợ, anh vẫn đang ở đây mà!"

Cô do dự nắm chặt tay:

"Vâng..."

Vì thế, cô thử dời tầm mắt mình, nhìn về hướng xa xa kia.

Nơi đó là một mảng ánh sáng đa sắc xanh, đỏ, tím, vàng tuyệt đẹp, màu sắc ánh đèn từng chùm đan xen vào nhau chiếu rọi cả một vùng trời đêm yên tĩnh.

Cô kinh ngạc ngắm nhìn cảnh sắc về đêm của thành phố này, choáng ngợp đến mức quên cả nỗi sợ vừa rồi.

"Sao rồi, bé cưng của anh còn sợ không?" Hạ Khuynh ở đầu bên kia cười với cô.

"Hạ Khuynh, ở bên ngoài thật là đẹp!"

Từng dãy đèn xanh xanh đỏ đỏ giao nhau rục rờ đập vào trong mắt cô.

Hạ Khuynh lẳng lẳng nhìn cô đã lên đến điểm cao nhất, mới mở miệng tiếp lời.

"Bé cưng, có phải em thích nghiên cứu hoa cỏ?"

Phó Tự Hỉ phục hồi tinh thần.

"Em rất thích!"

"Tốt lắm, vậy thì về sau anh sẽ mở cho em một tiệm hoa, để em ngày ngày có thể được ngắm nhìn chúng, chăm sóc chúng, được không?"

Phó Tự Hỉ ngây ngẩn cả người.

"Sao rồi, em không muốn đi làm sao?"

"Không phải." Cô lắc đầu, một cảm xúc kì diệu khó diễn tả ập đến khiến không cô bình tĩnh được.

"Em rất muốn làm việc, chỉ là... em rất vui!"

Khóe môi anh khẽ cong lên.

"Anh rất muốn em cứ ỷ lại vào anh, nhưng khi em ra ngoài làm việc thì có những lúc anh sẽ không thể ở bên cạnh em được. Em phải học cách khi đối diện một mình không được sợ hãi nữa, hiểu chưa?"

Cô lại gật đầu, vội vàng cam đoan:

"Hạ Khuynh, em hiểu rồi, em sẽ không sợ hãi!"

"Như vậy mới ngoan." Anh ôn nhu nhìn về phía cột đèn đang phát sáng kia rồi cúi đầu nói:

"Phó Tự Hi, cho dù em không nhìn thấy anh thì anh vẫn mãi mãi ở đây, chờ em."

"Ừ! " Âm thanh cô nghẹn ngào.

"Em biết. Hạ Khuynh, hôm nay một mình em sẽ tự ngồi xem một vòng. Về sau em muốn cả hai chúng ta sẽ cùng nhau ngồi xem."

"Vớ vẩn, em là bà xã của anh, là Hạ phu nhân, chỉ cần học được một chút cách thức tự lập là đủ rồi, còn lại đương nhiên phải dựa vào anh."

Phó Tự Hi nghe vậy không nhịn được nhoẻn miệng cười.

Một lúc sau Hạ Khuynh cũng bước lên vòng quay, một nhân viên đi đến giúp anh cài đai an toàn, sau đó lui ra ngoài.

Phó Tự Hi vỗ òa nhào vào lòng Hạ Khuynh.

Cô cảm thấy khi được ở cùng anh vẫn là hạnh phúc nhất!

Hạ Khuynh lấy ra một cái hộp rồi mở ra, đưa đến trước mặt cô.

"Bé cưng mũm mĩm, có biết đây là cái gì không?"

"Là chiếc nhẫn! Em biết rồi, em không hề quên mùa đâu nhé!" Cô lại nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn, cười khanh khách.

"Hạ Khuynh, đây có phải là chiếc nhẫn mà em đã chọn? Oa~ thật là đẹp!"

"Nhìn xem bộ dạng đặc ý của em kìa!"

Anh lại véo má cô một chút, sau đó gương mặt trở nên nghiêm túc nhìn cô chăm chú:

"Phó Tự Hi, nếu như em chấp nhận để anh đeo chiếc nhẫn này vào cho em, thì em phải toàn tâm toàn ý yêu anh, không được rời xa anh. Nếu như có một ngày anh chẳng còn gì cả, không có tiền hoặc là tay chân chẳng còn

lành lặn thì em vẫn phải ở bên cạnh anh mãi mãi. Vậy... em có bằng lòng không?"

Phó Tự Hi nâng đầu nhìn anh, nắm lấy tay anh, cũng đem hộp nhẫn nắm chặt trong lòng bàn tay của hai người.

"Hạ Khuynh, dù cho anh không có tiền, hoặc là thân thể không còn lành lặn thì em vẫn bằng lòng ở bên anh suốt đời. Em có thể không cần ở một căn nhà lớn, em cũng có thể mỗi ngày chỉ ăn bánh bao... Chỉ cần người đó là Hạ Khuynh, em đều nguyện ý."

Chương 49

Lời nói tuy ngây ngô nhưng rất thật lòng của Phó Tự Hi đã khiến Hạ Khuynh vô cùng cảm động, anh nắm tay cô thật chặt.

"Làm sao mà anh có thể mỗi ngày chỉ cho em ăn bánh bao chứ. Phải nuôi bé cưng của anh càng ngày càng trắng trẻo mập mạp!"

Trong mắt anh, dường như tất cả những thứ xinh đẹp bên ngoài kia cũng chẳng thể so sánh với cô vợ bé nhỏ yêu kiều này. Anh nâng cái cằm bé xinh của cô lên và đặt một nụ hôn xuống cánh môi nũng nịu.

Phó Tự Hi cảm nhận được cảm xúc mãnh liệt bên trong anh, ngây ngô vỗ nhè nhẹ vào lưng anh.

Anh đối xử với cô thật tốt, điều này chính cô cũng cảm nhận được rõ ràng.

Không tính đến ba mẹ và Tự Nhạc thì anh là người đầu tiên toàn tâm toàn ý yêu thương cô vô điều kiện.

Cô nhất định phải cố gắng báo đáp anh thật tốt!

Sau khi trấn tĩnh, Hạ Khuynh buông cô vợ bé nhỏ của mình ra, dịu dàng nắm lấy bàn tay cô rồi đeo chiếc nhẫn tuyệt đẹp kia vào ngón áp út của cô.

Phó Tự Hi không dám rời mắt, toàn bộ tinh thần đều tập trung suốt quá trình này, đến khi xong việc mới òa lên một câu:

"Chiếc nhẫn này thật là đẹp mắt."

Anh tán dương: "Là do bé cưng của anh đã chọn."

"Đúng vậy, là nhẫn em đã chọn, thật đẹp!"

Cô cong cong ánh mắt, tăng thêm ngữ khí.

"Hạ Khuynh cũng là do em chọn, nhìn cũng thật đẹp mắt nha!"

"Bé cưng của anh cũng rất đáng yêu."

Nghe anh nói như thế cô không khỏi ngại ngùng, sau đó lại nhìn đến chiếc nhẫn còn lại:

"Hạ Khuynh, đây là nhẫn của anh ư?"

Hạ Khuynh đem hộp nhẫn trao cho cô, tay hươ hươ trước mặt cô.

"Nào, giờ đến lượt Hạ phu nhân đeo nhẫn cho anh."

Phó Tự Hi gật gật đầu, vẽ mặt trịnh trọng:

"VẬY thì anh cũng không được rời xa em nhé. Nếu sau này em vẫn cứ ngốc như vậy... anh nhất định không được bỏ rơi em!!"

"Được rồi được rồi, anh sẽ không rời xa em, vĩnh viễn ở bên em, được chưa?"

Cô mỉm cười sau đó cầm chiếc nhẫn lên, lại nhìn ngón tay của chính mình.

"Hạ Khuynh, anh cũng muốn đeo nhẫn vào ngón tay này sao?"

"Đương nhiên, đây là nhẫn kết hôn của chúng ta."

Anh còn đặc biệt lắc lắc ngón áp út tay trái vài cái.

Cô đã hiểu được, bèn học theo động tác của anh, cầm tay anh, chậm rãi mang nhẫn lồng vào ngón áp út của anh.

Sau đó cô lại nhìn bàn tay của mình và anh đã đeo hai chiếc nhẫn giống y hệt nhau, trong lòng tràn đầy mãn nguyện và hạnh phúc.

"Hạ Khuynh, chúng ta sẽ đeo đôi nhẫn này cả đời."

"Được."

Đây là lời hứa hẹn trịnh trọng nhất của anh.

Khi Hạ Khuynh nắm tay Phó Tự Hi đi ra ngoài, cô vẫn treo nụ cười suốt trên môi.

Đến khi lên xe, anh véo má cô trêu chọc:

"Em cười mãi không sợ mặt bị rút gân à?"

Cô lắc lắc đầu, nét cười vẫn không giảm.

"Không có đâu. Hạ Khuynh, đêm nay em thật sự rất vui vẻ."

Anh cũng phì cười.

"Chỉ cần cô bé ngốc của anh luôn vui vẻ là tốt rồi."

Cô kề sát vào anh, ôm lấy cánh tay anh.

"Anh cũng phải vui vẻ, chúng ta cùng nhau vui vẻ."

Anh nghiêng đầu cọ cọ vào chóp mũi nhỏ xinh của cô.

"Anh cũng vui vẻ, nhưng không muốn phải cười như ngốc vậy đâu! "

Cô nghe xong lại tiếp tục cười khanh khách.

Suốt dọc đường trở về căn hộ của bọn họ, nụ cười hạnh phúc ấy vẫn treo trên mặt cô...

...

Không bao lâu sau, Hạ Khuynh tìm thuê một căn nhà nhỏ gần công ty, sau đó còn tự tay thiết kế trang hoàng lại cửa hàng.

Phó Tự Hỉ vô cùng mong chờ cửa hàng nhỏ của chính mình. Như cái đuôi nhỏ lẻo đẻo theo sát anh, đối với những chuyện thiết kế trang hoàng cô không hiểu cho lắm nên chỉ mắt nhắm mắt mở xem qua loa.

...

Phó Tự Nhạc có một kì nghỉ đông, vì vậy Phó Tự Hỉ không còn mỗi ngày đều chạy đến công ty của Hạ Khuynh.

Cô thường cùng với Phó Tự Nhạc đi dạo chợ hoa.

Nhìn xem cái này rồi lại nhìn xem cái kia khiến cho Phó Tự Nhạc cũng mở mang kiến thức, biết thêm không ít giống hoa khác.

Cô vốn nghĩ bản thân sẽ phải tự đi tìm nguồn cung cấp, nhưng Hạ Khuynh đã liên hệ với một nghệ nhân làm vườn cho Hạ gia, vì vậy cô cũng không cần phải nhúng tay vào việc này nữa.

Sau khi cửa hàng đã hoàn tất việc trang trí, Phó Tự Hỉ phấn khích đến mức muốn khai trương ngay vào ngày hôm sau, tâm tình cô lúc này vừa vui mừng xen lẫn hồi hộp và lo lắng.

"Hạ Khuynh... không biết em có thể quản lý tốt cửa hàng hoa này được không... vẫn còn rất nhiều thứ em không hiểu..."

Hạ Khuynh lườm cô một cái, rồi nhìn về phía chậu hoa nhỏ được đặt trên ban công, cổ vũ:

"Không phải trong thời gian này em đã chăm chỉ nghiên cứu mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ ấy rất kĩ sao? Hạ phu nhân phải tự tin lên chứ!"

Anh cảm thấy thật ra không phải là cô làm không tốt, chẳng qua chỉ là hơi chậm một chút mà thôi.

Tuy cô hơi chậm hiểu nhưng lại rất kiên nhẫn chịu khó.

Mỗi ngày cô đều ghi chép lại quá trình sinh trưởng của từng loại hoa, sau đó còn tra nhiều bộ sách, nghiên cứu thời tiết, độ ẩm để giúp chúng sinh trưởng phát triển tốt, lo lắng đến cả nhân tố tập tính và cách tưới nước từng chủng loại hoa cỏ, cô còn có thể quan sát những chứng bệnh thường mắc phải của thực vật và tìm phương pháp khắc phục, chữa trị cho chúng.

"Nhưng em vẫn sợ..."

Phó Tự Hỉ vẫn có chút lo lắng, cô chưa từng ra ngoài kinh doanh hay làm việc tương tự, thậm chí ngay cả việc ra ngoài để mua một món đồ nhỏ bản thân cũng chỉ mới vừa học được.

"Không sao cả. Cửa hàng hoa đến năm sau mới khai trương, Phó Tự Nhạc vẫn còn trong thời gian nghỉ đông, cô ấy sẽ giúp em."

"Vâng." Cô thoáng chút an tâm.

"Có Tự Nhạc ở đây, em không sợ nữa!"

"Ngoan." Hạ Khuynh xoa xoa đôi gò má mềm mại của cô.

"Sang năm, Hạ phu nhân nhà ta đã trở thành bà chủ rồi."

"Ách..." Cô ngần ngừ, sau đó lại nở nụ cười.

"Bà chủ? ... Hạ phu nhân là bà chủ rồi!"

Anh phì cười, tiếp tục nói:

"Tết năm nay chúng ta sẽ đến thăm ông bà nội của anh, anh vẫn chưa mang em đến ra mắt với bọn họ."

"Vâng, em vẫn chưa gặp qua ông bà nội."

Đột nhiên như nhớ đến cái gì, cô quay đầu nhìn anh, mở to hai mắt.

"Hạ Khuynh, em vẫn chưa gặp qua em trai của anh, có phải cũng ở cùng với ông bà nội của anh không?"

"..."

Anh hừ nhẹ.

"Em trai của anh? Mỗi ngày em đều có thể gặp nó, chỉ có điều... do cô bé ngốc nào đó cứ xấu hổ không dám nhìn."

Cô ngậy ngốc nhìn anh.

Anh kéo tay cô xuống chạm vào Hạ lão nhị.

"Đây là em trai của anh, đã gặp qua chưa, hửm?"

Cô vừa sợ vừa thẹn vội rút tay về, xấu hổ đến mức hai má đỏ bừng.

Hạ Khuynh ôm chặt cô cười ha hả.

...

Ông Hạ hô mưa gọi gió trên thương trường suốt mấy chục năm, về sau lại giao toàn bộ cơ nghiệp cho Hạ Hàm Thừa đảm nhận, cùng với bà nội Hạ đi du lịch vòng quanh thế giới.

Sau khi du lịch vòng quanh thế giới trở về, ông nhận thấy môi trường sống ở thành thị ô nhiễm xô bồ không tốt như vùng nông thôn không khí trong lành, đời sống êm ả.

Ý niệm trong đầu dần hình thành, vì vậy ông đã cùng bạn già thương lượng, chọn một vùng núi tại huyện X có phong cảnh hữu tình, không khí trong lành dựng một căn nhà nhỏ, sống an nhàn dưỡng già cùng với bà nội Hạ.

Hạ Hàm Thừa và Lương San khi đến dịp lễ tết đều đến đây thăm hai cụ.

Hai cụ cũng chẳng trở về ngôi nhà lớn của Hạ gia. Đôi lúc viết vài phong thư hoặc là gọi cuộc điện thoại hỏi han tình hình trên dưới trong nhà.

Đến thời điểm Hạ Khuynh xảy ra tai nạn, hai cụ vừa xót vừa lo mới vội vàng thu dọn hành lý chạy về Hạ gia.

Mãi đến lúc bệnh tình của cháu cứng đã thuyên giảm, lại chuyển ra nước ngoài trị liệu, hai cụ mới tạm yên lòng trở về căn nhà đơn sơ ở ngọn núi kia.

Phó Tự Hỉ sau khi gặp phải vụ tai nạn ngoài ý muốn thì không đi đâu quá xa, trí nhớ trong tiềm thức lại mơ mơ hồ hồ, hiện tại đối với cảnh trí vùng nông thôn đơn sơ này cảm thấy hoàn toàn xa lạ.

Cô rất tò mò không biết nơi ấy sẽ trông như thế nào!

Hạ Khuynh nói với Phó Tự Nhạc chuyện dịp Tết sẽ cùng cô vợ nhỏ của mình đến thăm ông bà nội Hạ, cũng như là để cháu dâu ra mắt với hai cụ.

Phó Tự Nhạc giúp Phó Tự Hỉ thu dọn một ít hành lý, trước khi đi, cô ôm Phó Tự Hỉ mỉm cười.

"Chị, năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ." Phó Tự Hỉ cũng ôm chặt em gái.

"Tự Nhạc, Hạ Khuynh nói, đây là lần đầu tiên đến gặp ông bà nội nên không thể mang em đi cùng. Vậy... sau khi trở về hai chúng ta sẽ leo núi du ngoạn nhé!"

"Ừ, em biết rồi."

"Đại Hùng Bảo Bảo sẽ ở nhà cùng mừng năm mới với em. Chị sẽ mau chóng trở về. Sau đó chị sẽ trở thành bà chủ, ngày ngày chăm chỉ làm việc kiếm tiền nuôi Tự Nhạc." Ở câu cuối cùng cô còn cố ý phát ra âm thanh thật lớn.

Phó Tự Nhạc cảm động đến mức suýt rơi nước mắt.

"Được được, cảm ơn chị."

"Không cần khách khí, chị là chị của em mà."

Phó Tự Hỷ nghĩ nghĩ, lại nhắc nhở:

"Năm mới em phải cố gắng ăn thật nhiều thịt, mập mập trắng trẻo thì trông mới đáng yêu!"

"Em biết rồi, chị đi chơi vui vẻ nhé!"

Phó Tự Hỷ cười khanh khách gật đầu.

Hạ Khuynh và Phó Tự Hỷ cùng ngồi một xe, bởi vì dịp năm mới đường xá đông đúc nên giao thông bị tắc nghẽn, hai người bọn họ lại bị lạc mất với xe của Hạ Hàm Thừa một đoạn.

Phó Tự Hỷ ngồi trong xe ngủ gà ngủ gật, vừa lên xe thì chỉ chốc lát sau liền ngủ. Mãi một lúc lâu, cô mới tỉnh dậy nhìn ngắm cảnh sắc hai bên ngoài cửa sổ.

Khi xe càng ngày càng tiến gần đến ngọn núi nhà ông Hạ, cô nàng bắt đầu riu ra riu rít không ngừng.

"Hạ Khuynh, anh nhìn kia nhìn kia, kia là con trâu! Em còn biết đó là trâu nha!"

"Ách... Ở trong cái hồ đó là con vịt hay là thiên nga nhỉ?"

"Hạ Khuynh Hạ Khuynh, cái kia có phải là cây tre không? Thiệt nhiều nha..."

"Aaa... Có chó nữa!"

"Còn có con gà con..."

...

Hạ Khuynh không còn kiên nhẫn, sau khi trả lời một câu liền mắng "Cô bé nhà quê" một lần.

Đến cuối cùng, Phó Tự Hỉ rất bất mãn, hận đến không thể không làm sáng tỏ bĩu môi.

"Em không hề quê mùa! Tất cả đều là do em đọc sách nên mới biết được, em cũng hiểu biết đấy nhé!"

...

Ngôi nhà của ông bà nội Hạ ở tại giữa sườn núi, Phó Tự Hỉ sau khi xuống xe thì hết nhìn đông đến nhìn tây, sau đó lại bị một cái chuồng nhỏ được đặt trong vườn hấp dẫn.

Khi Hạ Khuynh dắt tay đi vào trong, cô còn quay đầu nhìn cái chuồng nhỏ kia chăm chăm.

Khi vào nhà đã nhìn thấy Hạ Hàm Thừa và Lương San, họ đến sớm hơn cả anh.

"Không biết ông bà nội đã đi đến nhà nào chúc Tết rồi, mẹ vừa gọi điện thoại thông báo, hai cụ nói rằng chốc nữa sẽ trở về."

Lương San pha một bình trà nóng, sau đó nhàn nhã ngồi xuống sofa.

"Không khí ở đây thật là tuyệt vời!"

Hạ Hàm Thừa có mang đến chút văn kiện, nhưng chỉ vừa nghĩa mắt đến đã nhìn thấy bà xã đại nhân đang trừng mắt lườm mình. Ông ho khụ khụ.

"A Khuynh, theo ba vào thư phòng."

Hạ Khuynh hiểu ý, cầm tay Phó Tự Hỉ.

"Anh đi một chút, em ngoan ngoãn tự mình chơi đi."

Phó Tự Hỉ gật đầu.

"Hạ Khuynh, ban nãy em thấy có rất nhiều rất nhiều gà, em muốn đi xem!"

"Được, vậy em ra trước đi, chốc nữa anh sẽ ra."

"Vâng."

...

Phó Tự Hi đi ra sân, ngồi xổm nhìn cái chuồng gà, tay chống cằm nhìn chăm chú vào bọn gà đi đi lại lại trong sân.

Có gà mẹ, còn có rất nhiều rất nhiều gà con nữa, đáng yêu quá!

"Ai? Kẻ nào dám vào nhà ông ăn trộm gà!!!"

Đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên làm cô giật mình hoảng sợ, suýt chút nữa ngã chổng vó.

Thật vất vả ổn định thân mình, cô kích động đứng lên, nhìn lại, liền thấy một ông lão đang tức giận trừng mắt với cô.

Cô vội vàng xua tay giải thích.

"Ông ơi, cháu... cháu không có ăn trộm gà, cháu chỉ muốn xem bọn chúng một chút thôi!"

"Gà mà cũng chưa nhìn thấy qua sao, con bé nhà quê!"

Ông lão thầm đánh giá cô một chút, liếc mắt một cái liền nhìn ra quần áo trên người cô mặc cũng là loại xa xỉ đắt tiền.

Cô cúi đầu thừa nhận: "Cháu chưa bao giờ được nhìn thấy gà."

"Con bé quê mùa!"

Cô càng ủy khuất cúi đầu, cúi đầu hỏi:

"Ông ơi, tất cả gà ở đây đều là của ông sao?"

"Vớ vẩn!"

"Chúng nó thật sự rất đáng yêu nha!"

"Đương nhiên đáng yêu, gà của ta mỗi ngày đều có thể đẻ trứng." Ông cụ vênh mặt tự hào, chỉ thiếu mỗi động tác chống nạnh bật cười ha hả.

Cô cười hì hì.

"Cháu cũng rất thích ăn trứng gà ."

Ông lão lại giận dữ.

"Ai bảo gà nhà ông đẻ trứng cho nhóc con ăn? Ta đây mới không thèm quản việc nhóc con thích hay không thích!"

Phó Tự Hi bị ông lão vô cớ mắng cho một trận, cực kì đáng thương lại chỉ biết cúi đầu không dám lên tiếng.

Ông cụ nhíu mày, tựa hồ nhận thấy được cái gì, lại hỏi: "Ơ con bé này... Có phải cháu bị nhược trí?"

Cô ngẩng đầu.

"Cháu không bị nhược trí!"

"Ngu ngốc, những lời này đã nói lên việc cháu là một đứa bé nhược trí."

"Cháu không có... chồng cháu còn thường khen cháu vừa thông minh lại dũng cảm..."

Ông cụ liếc nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay cô.

"... Cháu đã kết hôn?"

"Đúng vậy." Cô gật gật đầu. "Cháu kết hôn rồi!"

"Chồng của cháu chắc chắn là một tên cực kì xấu xí."

"Anh ấy không xấu xí đâu nhé. Chồng của cháu nhìn rất đẹp mắt, mẹ chồng cháu còn nói anh ấy là một đại soái ca!"

Phó Tự Hỉ giờ phút này đột nhiên phát hiện ông lão này có chút quen mặt:

"Ông à, hình như cháu đã từng gặp qua ông ở đâu rồi..."

Ông cụ hừ lạnh một tiếng.

"Ta chưa từng nhìn thấy cháu bao giờ, ta cũng không bị lú lẫn. Rõ ràng vấn đề là do bản thân cháu!"

Cô lại vòng qua nhìn sườn mặt ông cụ.

"A, ông nhìn rất giống ông xã của cháu."

"Ta đã nói! Cháu gái vừa ngọc vừa khờ cũng chỉ có thể bị gả cho một tên già tầm tầm tuổi này." Ông cụ đột nhiên nổi lên lòng thương hại, nhẹ giọng.

"Cô bé, có phải cháu bị lạc đường? Hay là bị lừa bán đến nơi đây?"

Cô lắc lắc đầu. "Cháu không có lạc đường."

"Vậy thì tại sao cháu lại ở trong sân nhà ông!" Ông lão trầm giọng quát.

Phó Tự Hỉ cảm thấy kỳ quái, không hiểu vì sao ông lão này lại có điềm rất giống Hạ Khuynh, hung dữ hết anh ấy a!

"Nơi này là nhà của ông nội cháu."

"Nói bậy! Đây là nhà của ông."

"Ách? Ông bà nội của ông xã cháu thì cháu cũng phải gọi là ông bà nội mà!"

"..."

Ông cụ trầm mặc một hồi, sau đó lại dò hỏi:

"Này cô bé... Chồng của cháu... nó không phải tên là Hạ Khuynh chứ?"

Thật ra thời điểm ông cụ vừa bước vào nhà thì đã nhìn thấy một chiếc xe SUV đậu ở trước sân, lúc ấy ông thầm nghĩ chắc là thằng cháu nội của mình đã đến.

Thế nhưng ông cụ không đoán được con bé nhà quê trước mặt này cùng với thằng cháu nội nhà ông có quan hệ như thế.

Phó Tự Hi kinh ngạc.

"Đúng rồi, ông xã cháu tên là Hạ Khuynh."

Chương 50

Ông nội Hạ trừng mắt trăn trở mất nửa ngày rồi lâu bầu một câu.

"Phi phi! Đúng là miệng quạ đen..."

Sau đó ông cụ lại đánh giá Phó Tự Hi một lần nữa.

Cô bé này vừa nhìn thì đã biết ngay là một người đơn thuần, ánh mắt tuyệt nhiên trong veo thế kia.

Ông cụ khẽ hừ mũi.

"Bộ dáng thì chậm chạp, nói chuyện thì ngớ ngẩn không ngờ lại có thể tóm được thằng cháu nội của ta."

Phó Tự Hi ngây người, cuối cùng đã biết được ông lão trước mặt chính là ông nội của Hạ Khuynh. Cô nắm chặt góc áo, vẻ mặt có chút khẩn trương:

"Ông nội mạnh khỏe ạ, cháu là Phó Tự Hi."

Ông nội Hạ trừng mắt với cô.

"Cô bé, cháu mấy tuổi? Đã đến tuổi trưởng thành chưa?"

Cô gật gù đáp:

"Thưa ông nội, cháu hai mươi tư tuổi."

"Kết hôn đã bao lâu rồi?" Ông cụ nhíu mày. Không ngờ thằng ranh con kia lại thích loại con gái có diện mạo trẻ con như thế này.

"Khoảng hơn một tháng ạ."

"Hai đứa quen biết nhau khi nào?"

Phó Tự Hi suy nghĩ, hai ngón tay cái quắp chặt vào nhau.

"Khoảng ba năm... Năm tháng..."

"... Coi như cháu cũng không đến nỗi quá ngu ngốc, quen biết nhau ở đâu?"

"Dạ, ở hoa viên Hạ gia. Khi ấy cháu đang ngắm hoa thì gặp anh ấy đi đến."

Ông nội Hạ lại trừng mắt.

"Cháu ở tại Hạ gia?"

"Vâng ạ." Cô lại nói thêm cụ thể một chút.

"Ông nội, cháu ở khu nhà phía sau, cháu là cháu gái của dì Quan."

"Thì ra là cháu gái của chị Quan. Nào, đến đây cùng ông nội đi tản bộ, nói cho ông nội biết cháu cùng thằng ranh nhà ta quen biết như thế nào."

Nói xong ông nội Hạ xoay người bước ra ngoài cửa.

Phó Tự Hi sững sốt, sau đó cúi đầu đi theo ông cụ.

Trông thấy cô bé cun cút đi theo sau, ông cụ lại được dịp xét nét.

"Ta nói cháu này, như thế nào mà một chút cảnh giác với người lạ cũng không có."

"Bởi vì ông là ông nội mà!" Cô trả lời một cách rất đương nhiên.

"Làm sao mà cháu biết được ta chính là ông nội thật sự? Ngộ nhờ ta là kẻ chuyên lừa bắt cóc trẻ con mang đi bán thì sao? Cô bé ngốc nghếch!"

Cô cười khanh khách.

"Cháu thấy ông nội giống hệt Hạ Khuynh."

Ông nội Hạ lắc đầu, thở dài.

"Haiz, con bé này thật sự là làm cho người ta không khỏi lo lắng mà. May mắn cho cháu ta đây là một ông lão hiền hậu chất phát đấy nhé. Để ta dẫn con bé nhà quê này đi dạo xung quanh mở mang tầm mắt."

Khi vừa đi ra cửa được vài bước, Phó Tự Hỉ lại sực nhớ bản thân vẫn chưa thông báo một tiếng với Hạ Khuynh, cô bèn xoay người chạy về khu nhà.

"Ông nội, để cháu đi báo với Hạ Khuynh một tiếng nhé, ngộ nhờ anh ấy lại lo lắng cho cháu..."

Ông nội Hạ giữ chặt tay cô, chậm rãi tiếp tục đi về phía trước.

"Vậy chờ đến khi nó lo lắng thì hẵng nói."

Phó Tự Hỉ liếc mắt về phía căn nhà, sau lại cùng ông đi ra ngoài.

Ông nội Hạ dẫn cô đi lên dọc theo đường triền núi, đi mãi một đoạn ông cụ mở miệng.

"Cháu gái hãy nói cho ông nội nghe tình huống mà cháu quen biết với Hạ Khuynh là như thế nào?"

Phó Tự Hỉ nghe ông cụ tra hỏi như vậy thì có chút bối rối.

"Ông nội, cho cháu từ từ suy nghĩ một chút."

"Nghĩ nhanh lên, làm cái gì cũng chậm chạp!" ông nội Hạ thúc giục.

...

Quả thật là năm đó cô thường đi dạo vườn khu hoa Hạ gia

Cô biết Hạ gia có một vị thiếu gia, nhưng cô vẫn chưa từng gặp qua anh ta.

Ngày đó, cô đang nằm nghỉ ngơi trên ghế tựa trong vườn hoa, ngửa đầu ngắm nhìn trời xanh đến gần người.

Đột nhiên phía sau xuất hiện một người.

"Cô ở đây làm gì?"

Thế là cô sững sốt, quay đầu nhìn anh.

"Tôi đang ngắm hoa."

Hạ Khuynh liếc mắt đánh giá cô một chút, nhếch khóe miệng.

"Cô từ đâu đến?"

Phó Tự Hỉ nhảy xuống ghế tựa, chỉ chỉ về hướng khu nhà sau.

"Ở đây đây."

"Cô vừa chuyển đến à?"

"Đúng vậy, tôi đã đến đây được một tháng." Sau đó lại tò mò hỏi anh.

"Anh trai à, vậy anh cũng ở đây sao?"

"Không."

"Vậy thì anh ở đâu thế?"

"Tôi ở đâu liên quan gì đến cô."

"À..."

"Tôi đi đây, chơi vui vẻ." Nói xong anh liền bước đi.

...

"Chỉ như vậy thôi à?"

Ông nội Hạ đối với câu chuyện về hoàn cảnh quen biết của đôi trẻ vô cùng mất hứng. Con bé ngốc này mất cả nửa ngày để suy nghĩ mà chỉ kể được vài ba câu cụt ngủn như vậy!

Phó Tự Hỉ gật đầu.

"Chúng cháu đã quen biết như vậy đấy ạ."

"Vậy sau đó thì thế nào?"

Cô lại tiếp tục vắt óc nhớ lại, mãi đến khi ông cụ mất kiên nhẫn thúc giục, cô mới mở miệng.

"Lần thứ hai gặp mặt, mẹ chồng cháu bảo cháu đến nhà lớn để ăn cơm thì anh ấy cũng đến. Mãi đến lúc đấy cháu mới biết được anh ấy chính là Hạ thiếu gia. Nhưng mà Hạ Khuynh không thích cháu gọi anh ấy là thiếu gia, cháu mà gọi như thế anh ấy sẽ giận dữ ngay. Anh ấy mà tức giận lên sẽ rất hung dữ, mắng cháu là đồ ngốc, còn bắt nạt cháu nữa..."

Cô dừng một chút rồi nói tiếp.

"Sau đó cứ hễ nhìn thấy cháu là anh ấy lại giận dữ, cháu sợ lắm, chẳng dám nhìn anh ấy. Nhưng mà đến khi cháu làm vậy anh ấy lại càng giận dữ hơn..."

"Hừ!" Ông nội Hạ cũng trở nên tức giận huơ tay múa chân lung tung loạn cả lên.

"Thằng ranh con! Nó có tư cách gì mà tức giận với cháu!"

"Thì thế đấy ạ!"

Cô gật đầu phụ họa.

"Chẳng hiểu vì sao mà anh ấy lại tức giận nữa!"

"Vậy thì nó đã bắt nạt cháu như thế nào?"

"Có một lần cháu đến vườn hoa chơi, anh ấy liền đứng phía sau hù cháu. Ừm... À... Còn nữa, một ngày nọ anh ấy còn cầm một con rắn dọa cháu, cháu sợ đến mức òa khóc thật lớn, thế là anh ấy liền vút con rắn chạy đến ôm cháu, còn nói cái gì mà nó chỉ là rắn đồ chơi thôi. Chờ đến khi cháu khóc đã đời rồi, có chút tức giận đẩy anh ấy ra rồi bỏ chạy mất..."

"... .. Làm sao mà cháu chỉ biết khóc rồi bỏ chạy? Con bé ngốc này! Tức chết lão mà!!"

Ông nội Hạ giận đến đỏ bừng cả mặt, tay vỗ đùi đen đét.

"Ách..." Phó Tự Hỉ ngây người.

"Khi ấy cháu hoảng sợ quá nên chỉ biết khóc thôi, chứ chẳng nghĩ được chuyện gì khác..."

"Còn chuyện nào khác nữa không?"

"Còn rất nhiều nhưng cháu quên mất rồi. À cháu còn nhớ... A... anh ấy còn nhốt cháu vào một căn phòng tối đen như mực rất đáng sợ! Đã vậy bên ngoài trời còn mưa to sét đánh ầm ầm..."

"Tại sao nó lại nhốt cháu vào trong đó?"

"Dạ... Tự Nhạc nói, sau này chúng cháu sẽ rời khỏi Hạ gia, lúc ấy sẽ không còn bị Hạ Khuynh bắt nạt nữa. Nghe xong như vậy cháu vui lắm bởi vì Hạ Khuynh rất đáng ghét, thật sự thật sự rất đáng ghét. Nhưng không may lại bị anh ấy nghe được, thế là anh ấy lại nổi giận với cháu rồi tiếp tục bắt nạt cháu..."

"Hừ! Đúng là đáng ghét! Nhưng mà Tự Nhạc là ai vậy?"

"Tự Nhạc là em gái của cháu, em ấy tốt lắm nhé. Về sau cháu sẽ dẫn em ấy đến gặp ông nội."

Khi nhắc đến người em gái này, Phó Tự Hỉ cười rất vui vẻ.

Ông nội Hạ thay đổi sắc mặt, giáo huấn cô nàng.

"Cháu kể chuyện phải nói rõ ràng rành mạch một chút, cứ nhao nhao chẳng có đầu đuôi làm ông đây chẳng hiểu ra sao cả."

"Vâng ạ."

"Tiếp tục đi, thằng cháu của ông đáng ghét như vậy, như thế nào mà cháu lại chịu gả cho nó?"

"Về sau Hạ Khuynh lại đối xử với cháu tốt lắm. Không còn bắt nạt cháu nữa, lại còn thường xuyên dẫn cháu đi ra ngoài chơi."

"Chơi chơi chơi, suốt ngày chỉ biết chơi! Nghe cháu kể như vậy, đứa cháu hư hỏng này của ta đúng là một thằng đê tiện khốn kiếp!"

Phó Tự Hỉ lại ngạc nhiên: "Ông nội, đó là cái gì vậy?"

"Ngay cả cái này cũng không biết, đúng là vừa quê mùa vừa ngu ngốc!!!"

Ông nội Hạ tự an ủi chính mình, không cần vì một con bé ngu ngốc nghếch mà cứ nổi máu tức giận như vậy a...

Cô lại nhớ đến cái từ mà Phó Tự Nhạc từng nói qua, quay sang hỏi ông cụ:

"Gia gia, nó có phải giống như từ 'súc sinh' không ạ?"

"Gần giống như vậy."

"À à, cháu hiểu rồi. Hạ Khuynh là súc sinh, cháu biết rồi." Cô cười toe toét.

Ông cụ trông thấy cô bé nhe răng cười ngây ngô, thật sự là không nhịn được mà nghiêng răng nghiêng lợi.

"Cháu có thể hiểu được mới là lạ! Ta khẳng định nó thừa dịp lợi dụng hết ôm rồi lại sờ, ăn sạch sành sanh đậu hũ con bé ngu ngốc nhà cháu."

Phó Tự Hi nghe hiểu câu này, lắc lắc đầu.

"Không phải đâu, anh ấy nói vì thích cháu nên mới thân mật với cháu."

Ông nội Hạ trong đầu thầm tính toán thời gian, lại an ủi.

"Quả thật không đơn giản a, thẳng ranh con hư hỏng đấy mà lại nhịn suốt hai năm à..."

Phó Tự Hi bĩu môi.

"Trước đây anh ấy không thích cháu chút nào đâu! Anh ấy còn chê cháu béo, trông thật khó coi."

"Nó nói như vậy mà cháu cũng tin?" Ông nội Hạ cắt một tiếng.

Hứ! Khó coi à? Thế thì tại sao cứ hở tí lại ôm ôm ấp ấp hả!

Lại đi một đoạn, ông nội Hạ chợt nhìn về đỉnh núi phía trước, đột nhiên nói.

"Cô bé, ta thích nhất là đứng trên đỉnh ngắm nhìn phong cảnh bên dưới chân núi. Thế cháu có biết chơi cờ không?"

Vừa dứt lời, không chờ Phó Tự Hi trả lời, ông cụ lại thở dài:

"A, ta quên mất, với chỉ số thông minh của cháu thì đương nhiên điều đó là không thể."

Không ngờ cô bé lại đáp:

"Cháu biết."

Ông cụ lại nhìn cô với một ánh mắt khác hẳn, bắt đầu có chút hào hứng.

"Cháu thật sự biết chơi à? Cờ vua hay cờ vây?"

"Ông nội, cháu biết chơi cờ tỷ phú."

"... .. Ta thật muốn đá cháu rớt xuống vách núi!!!"

--

Đến khi ông nội Hạ mang Phó Tự Hi trở về thì sắc trời đã sắp chạng vạng.

Cách đây vài giờ, Hạ Khuynh có gọi điện thoại cho Phó Tự Hi thì biết cô đang đi cùng với ông nội nên cũng an tâm.

Khi bước vào cửa vừa nhìn thấy thằng cháu nội của mình thì ông cụ hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước vào phòng khách.

Còn Phó Tự Hi lại cười đến sáng lạn.

"Hạ Khuynh, ban nãy em cùng ông nội đi leo núi, hai ông cháu em còn leo lên đỉnh núi, rất cao rất cao nha!"

Hạ Khuynh phì cười nắm tay cô đi vào phòng.

Bà nội Hạ đã sớm trở về, bà đã nghe Lương San kể chuyện của Phó Tự Hi nên cũng hiểu được ít nhiều.

Bà cụ là điển hình của hiền thê lương mẫu, đối với cô cháu dâu ngây ngô này cũng không quá khắt khe.

Phó Tự Hi ngọt ngào gọi một tiếng.

"Bà nội mạnh khỏe ạ!"

Bà cụ chỉ mỉm cười hiền từ rồi gật đầu.

Sau bữa cơm chiều, ông nội Hạ bảo con trai và cháu trai đi vào thư phòng.

"Tình hình công ty dạo gần đây như thế nào?"

Hạ Hàm Thừa nhìn Hạ Khuynh ý bảo anh trình bày với ông cụ, còn ông ngồi một bên nhàn nhã uống trà.

Hạ Khuynh cười cười:

"Thưa ông, chúng cháu đang chuẩn bị kế hoạch mở rộng."

Ông nội Hạ nhíu mày.

"Nghe nói công ty đã rót 3 triệu vốn vào thành phố C?"

"Đúng vậy ạ." Hạ Khuynh sắc mặt nghiêm túc.

"Ông nội, ban quản lí tiêu thụ bên kia đã rút vốn. Ban quản lí mới vừa đưa ra một số phương án cải cách, dự định đến sang năm sẽ áp dụng."

"Thật sự không còn biện pháp nào, cứ trì hoãn như vậy sẽ khiến cho tiến độ thi công bị đình trệ. Không cần kiếm nhiều, chỉ cần có thể thu hồi vốn lại thôi."

"Cháu hiểu ạ. Cháu đã xem qua phương án tiêu thụ mới. Thành phố C đang tiến hành nâng cấp cơ sở hạ tầng. Trước kia thiếu kinh phí nâng cấp hệ thống đèn đường hiện đại, bên chúng ta đã đầu tư góp vào không ít. Nói như vậy cho dù giá cả của khu vực chúng ta có cao hơn so với mặt bằng chung thì hộ khách cũng sẽ không cảm thấy chịu thiệt, họ vẫn chấp nhận được."

"Được rồi, hai người các con cứ liệu mà làm. Công ty đã giao cho hai cha con các con rồi. Ông đây bây giờ chỉ muốn tự do tự tại an dưỡng tuổi già."

Ông nội Hạ đuổi chân thư giãn gân cốt, vòng vo chuyển đề tài.

"Thật không ngờ thằng nhóc này lại mang về một đứa cháu dâu gốc như vậy cho ông."

Hạ Khuynh tươi cười lễ phép .

"Thế ông nội có hài lòng không ạ?"

"Nhưng... tại sao trước kia cháu lại bắt nạt con bé như vậy?"

Ông nội Hạ nhàn nhã thưởng thức trà.

"Ông đã hỏi con bé quá trình quen biết của hai đứa, con bé gốc này đúng là không biết cái gì gọi là ngạo mạn phong hoa tuyết nguyệt, chuyện gì cũng mang ra nói huyết toẹt."

Hạ Khuynh cười cười.

Anh chợt nhớ lại tình cảnh khi hai người vừa gặp nhau.

Đúng là chẳng có ấn tượng gì tốt đẹp, cũng đừng nói gì đến cái gọi là lãng mạn...

Năm đó, anh vừa vào công ty học cách quản lý kinh doanh, vì thế cũng không ở nhà thường xuyên, mãi đến lần thứ hai gặp lại Phó Tự Hi đã là hai

tháng sau.

Lúc ấy anh mới biết được cô gái đó chính là con thỏ trắng nhà Phó gia.

Phó Tự Nhạc anh đã gặp qua vì cô thường xuyên giúp dì Quan làm việc.

Lần đó ở trong vườn hoa nhìn thấy Phó Tự Hỉ, anh hoàn toàn không thể liên hệ được mối quan hệ giữa Phó Tự Nhạc và Phó Tự Hỉ, bởi vì diện mạo của hai chị em này thật sự không giống nhau.

Phó Tự Hỉ không xinh đẹp sắc sảo như em gái, thân hình lại tròn trịa đầy đà.

Sau ngày hôm đấy cô đã biết thân phận thật sự của anh, câu nệ gọi anh một tiếng "Thiếu gia".

Anh lạnh nhạt nhìn cô, trong trí nhớ còn nhớ rõ cái tướng ăn thật vô lối của cô nàng.

Phỏng chừng là cô bé đã nhận ra tính tình không tốt của anh, những lần sau gặp lại anh đều mang bộ dáng cun cút sợ sệt.

Vốn anh cũng chẳng để ý gì đến chuyện này.

Chỉ là, một hôm trông thấy cô cùng dì Quan không biết đang nói cái gì mà cười khanh khách không ngừng.

Anh là vì giọng cười này bị chọc đến ngứa ngáy.

Cô vừa ngẩng đầu thì trông thấy anh, liền lễ phép chào anh một tiếng.

Cuối cùng Hạ Khuynh phát hiện ra khi Phó Tự Hỉ nhìn thấy anh thì không bao giờ nở nụ cười.

Cô còn cố tạo khoảng cách chủ - tớ với anh khiến anh rất không vui.

Cô chẳng bao giờ cười với anh, nhưng sẽ khóc, còn khóc rất to.

Hình ảnh những giọt nước mắt thi nhau không ngừng rơi xuống cực kì đáng thương vậy mà để anh nhìn thấy thì chỉ càng muốn bắt nạt cô nhiều hơn.

Thế là anh không ngừng giở trò bắt nạt, đến khi cô òa khóc lớn anh lại ôm cô vào lòng an ủi.

Trêu chọc thành thói quen, đến khi anh dỗ dành thế nào cô vẫn không nín khóc. Anh lại buồn bực, nhịn không được sờ soạng ngực cô, xoa xoa nắn nắn. Cô lập tức bị dọa đến hoảng sợ không dám khóc tiếp, chỉ biết thút tha thút thít van xin.

Đó là lần đầu tiên cô gọi tên anh...

"Hạ Khuynh, tôi không khóc... anh đừng sờ nữa... đau đau lắm ... tôi không khóc nữa đâu..."

Chương 51

Hạ Khuynh cảm thấy vẻ mặt khi Phó Tự Hỉ gọi tên anh trông cực kì đáng yêu.

Anh nhẹ nhàng buông ra một chút, cách lớp quần áo xoa xoa đôi đào mặt của Phó Tự Hỉ.

Chúng căng tròn mềm mại đến mức một tay anh không nắm hết.

Cô chỉ mặc nội y mỏng, lớp áo ngoài cũng không quá dày, hai tầng vải mỏng manh căn bản không thể che chắn được cảm giác mất hồn kia.

Bị kích thích như vậy, bộ ngực trắng muốt đầy đặn ấy theo động tác của anh nảy lên lúc ẩn lúc hiện.

Phó Tự Hỉ vừa thẹn vừa sợ khóc như thác đổ, không ngừng gọi tên anh.

"Hạ Khuynh... Hạ Khuynh..."

Hạ Khuynh chơi đã cuối cùng cũng buông tay, sửa sang lại quần áo, lau nước mắt cho cô.

"Được rồi, đừng khóc."

Phó Tự Hỉ khóc to đến mức hô hấp khó khăn, bị sặc ho khù khụ, anh nhìn thấy vậy thì nhúu mày.

"Sao lúc nào gặp tôi em cũng khóc như một đứa con nít vậy?"

Cô vừa nghe xong lại dùng sức đẩy anh ra.

Hạ Khuynh hiểu được bản thân đã hơi quá đáng nên buông cô ra.

Kết quả là Phó Tự Hỉ vội vàng muốn bỏ chạy.

Anh cảm thấy rất bức tức chạy đến túm cô lại.

Cô nàng thấy vậy thì sợ hãi không thôi, oa oa khóc lớn.

Hạ Khuynh nhúu mày, thu tay về, sau đó trân trố đứng nhìn cô như gặp phải thứ gì cực kỳ tà ác mà bỏ chạy.

Phó Tự Hỉ chán ghét anh, anh biết.

Nhưng khi đối mặt với anh cô luôn tỏ ra không vui và sợ sệt, khiến anh càng muốn bắt nạt cô ác liệt hơn.

Rồi khi cô khóc sẽ ngoan ngoãn nằm trong lòng anh.

Khi cô khóc, cô sẽ không phản kháng.

Trong hai năm đó cô bị anh không ngừng bắt nạt, số lần cô khóc nhiều đến mức đếm không xuể, khóc oa oa lên như một đứa trẻ, khóc đến mặt mày đỏ bừng ho khù khụ, hai tay không ngừng dụi dụi nước mắt.

Cảm giác khi đó của bản thân đối với cô, chính anh cũng không hiểu rõ.

Anh chỉ cảm thấy thân thể đầy đặn mềm mại kia thật ấm áp, khi anh ôm vào cực kì thoải mái.

Có đôi lúc anh còn nghĩ, phải chi cô bé này không bị nhược trí thì thật là tốt!

Thật đáng tiếc! Cô ấy chỉ là một đứa trẻ nhược trí...

...

Sau lần đó, Hạ Khuynh có một đoạn thời gian không trở về nhà.

Khổng Minh Dao có thuê một căn hộ gần trường đại học nên anh cũng chuyển đến đó sống chung với cô ả.

Gương mặt tinh xảo, dáng người yêu kiều của cô ả là loại mà anh thích nhất.

Hơn nữa, thời gian cô ả ở bên cạnh anh là dài nhất so với các mối tình trước, Vương Thần còn nói rằng Hạ Khuynh đã bị cô ta câu hồn mất rồi.

Khổng Minh Dao có phong thái cực kì quyến rũ khiến cho Hạ Khuynh rất ngưỡng mộ, nhưng anh vẫn có chút gì đó không để tâm.

Anh đối với cô ả không đến mức gọi là yêu đương sâu đậm, cùng lắm chỉ là kiểu quan hệ nam nữ hoan ái. Anh chỉ có một bạn giường cố định, và lại trên phương diện này cô ả và anh thật sự rất ăn ý.

Nhưng vẫn có lúc anh thật sự không thể nhẫn nại thỏa hiệp với cô ả.

Khi hai người ở bên nhau anh không hề đi ra ngoài tìm người đàn bà khác, tất cả chỉ do cô ả luôn nghi ngờ ghen tuông vợ vẫn.

Vì vậy anh cảm thấy rất phiền phức.

Khổng Minh Dao còn thường xuyên kiểm tra điện thoại của anh, có một lần đột nhiên nhìn thấy một tấm ảnh chụp, thế là cô ả lại nổi điên lên.

Khi ấy anh tỏ ra lạnh nhạt chẳng quan tâm.

Chính bản thân anh cũng đã quên mất tấm ảnh đó. Hơn nữa, Phó Tự Hi trong bức ảnh ngay cả mặt cũng không lộ rõ.

Lúc ấy Phó Tự Hi đang tựa vào ghế nghỉ ngơi trong vườn hoa, cô cúi đầu nhìn thứ gì đó, mái tóc xõa dài đổ xuống như thác nước.

Anh từ xa xa đi ngang qua, vừa vặn đang cầm điện thoại, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại giơ máy lên chụp trộm Phó Tự Hi.

Sau đó anh cũng không mở bức ảnh đó ra xem thêm một lần nào nữa.

Hôm nay vô tình lại nhìn thấy tấm ảnh chụp khiến anh không khỏi lại nhớ đến con thỏ trắng kia.

Vì thế mà ngày hôm đó anh trở về nhà, vừa dụ dỗ vừa bắt nạt Phó Tự Hi. Sau đó lại được ôm cô vào lòng, tâm tình trở nên rất thỏa mãn.

Nước mắt của cô thấm ướt đầm cả áo anh khiến anh rất không vui.

Sau khi cùng Khổng Minh Dao cãi nhau ầm ĩ một trận, anh liền cùng đám bạn chí cốt đi Tô Châu du lịch.

Anh nghĩ, dù có chia tay với cô ả thì cũng chẳng sao.

Bất quá, khi vừa trở về thì cô ả lại giở trò quyến rũ, anh cũng không từ chối, vẫn tiếp tục duy trì mối quan hệ này.

Có một lần, Chu Phi Lương hẹn Hạ Khuynh cùng vài người khác đi uống rượu, khi anh đi ra ngoài hành lang nghe điện thoại thì trông thấy Khổng Minh Dao cùng ba bốn người đàn ông đi ra từ một căn phòng.

Vẻ mặt này anh vô cùng quen thuộc, đó là vẻ mặt yêu mị thỏa mãn sau khi hoan ái.

Cô ta cùng mấy tên đàn ông kia quẹo vào hàng lang nên không trông thấy anh.

Anh tiếp điện thoại xong cũng trở về phòng.

Sau đó Khổng Minh Dao có đến tìm nhưng anh đều tìm có từ chối.

Lại qua một tháng, khi anh đang đứng ở bãi đỗ xe thì bắt gặp cô ta đi cùng với vài người đàn ông khác. Lúc ấy, anh chỉ cười rồi lái xe đi mất.

Sau hôm đó, cả hai cắt đứt liên lạc.

Một ngày nọ, Khổng Minh Dao gọi điện thoại đến níu kéo xin tha thứ. Anh chỉ nói một câu.

"Quả thật cô là bạn giường rất hợp ý với tôi... nhưng mà, cô đã chạm đến giới hạn tối kỵ của tôi rồi."

Nói xong anh cúp máy, quăng cô ả vào blacklist.

Hạ Khuynh tối kỵ nhất là lối quan hệ bầy đàn.

Trai gái lẫn lộn cùng một chỗ dơ bẩn nhớp nháp, anh cảm thấy rất phản cảm.

Anh nhận thức như thế, nhưng vẫn có loại người rất yêu thích loại hình này, người đó là anh trai của Tả An —— Tả Duyên.

Có một lần, hắn ta gọi đến vài ả chân dài bốc lửa, bảo bọn họ khóa thân nắm tay thành một vòng tròn. Bọn đàn ông ở phía sau mỗi người tình tự với một ả. Xác định thời gian qua một lúc liền đổi bạn tình, ai bắn ra trước thì người đó thua.

Hạ Khuynh ngồi ở một bên lạnh lùng nhìn một màn như vậy. Vì anh không muốn tham gia nên bọn họ cũng không dám kéo anh vào.

Một người đàn ông còn đang bên trong cơ thể phụ nữ, một lúc sau rút ra lại có một gã khác tiến vào, như vậy chẳng khác gì hai tên đàn ông đang gián tiếp làm tình với nhau. Đúng thật là ghê tởm!

Anh đối với cảnh tượng trước mắt này không hề có hứng thú, một lúc sau liền đứng lên rời đi.

Sau lần đó anh không còn qua lại với bọn Tả Duyên nữa.

Hơn nữa, từ khi chia tay Khổng Minh Dao, dường như anh chẳng còn hứng thú với đàn bà.

Anh bắt đầu tìm những thú vui khác, chẳng hạn như sưu tập xe thể thao, đua xe tốc độ, ví như bày thêm trò bắt nạt con thỏ trắng ngu ngốc kia.

Đêm hôm xảy ra tai nạn chính là vì va trúng một đôi tình nhân đang cãi vã.

À đàn bà kia không biết đầu óc có bị chạm mạch hay không mà lại đẩy bạn trai của mình xuống đường.

Hạ Khuynh theo phản xạ phanh lại nhưng vẫn tông trúng người đàn ông kia.

Con đường này buổi tối rất ít người qua lại nên anh phóng xe với tốc độ rất nhanh, nhất thời không phanh gấp được, anh bèn đánh một vòng tay lái, xe bị mất phương hướng trượt một đoạn khá xa, kết quả tông mạnh vào một chiếc xe bus đang đậu bên đường.

May mắn thần kinh vận động của anh khá tốt, hơn nữa chiếc xe này trang bị tính năng an toàn tự động bằng không anh sẽ không chỉ bị gãy có một chân.

Người đàn ông bị anh tông phải cũng bị thương rất nặng.

Người phụ nữ kia hoảng sợ đến mức mặt trắng bệch đứng im tại chỗ, khi cô ta đối mặt với cảnh sát để lấy lời khai hiện trường thì nói năng lộn xộn, vội vàng thừa nhận chính cô ta đã xô bạn trai xuống đường.

Thời điểm Hạ Khuynh tông vào xe bus, tốc độ xe đã giảm xóc không ít, may mà tài xế cùng với hành khách trên xe không bị chấn động mạnh.

Về vấn đề bồi thường tai nạn đã ủy thác cho luật sư của Hạ gia giải quyết.

Trong lúc Hạ Khuynh ở bệnh viện dưỡng thương, bất chợt lại nghĩ đến con thỏ trắng kia, con bé đó khi không còn được nhìn thấy anh nhất định sẽ rất cao ửng.

Thật sự là càng nghĩ càng không cam lòng.

Không bao lâu sau, anh xuất ngoại điều trị.

Điện thoại của anh đã bị hỏng trong vụ tai nạn.

Cũng may là anh đã kịp thời lưu lại tấm hình chụp trộm Phó Tự Hỉ vào máy tính.

Khi nhớ cô, anh lại mở nó ra xem.

Không biết con bé kia có còn nhớ đến anh không?

Hay là đã sớm quên anh mất rồi ——

Đã từng có một người như vậy, luôn bắt nạt cô, chọc cho cô khóc òa lên, sau đó lại ôm cô vào lòng dỗ dành...

--

Buổi tối rất sớm Hạ Khuynh đã mang Phó Tự Hỉ trốn vào phòng.

Phó Tự Hỉ nghĩ rằng mình có thể được ngủ sớm, nên phi thường vui vẻ, tắm rửa xong liền nhào lên giường. Nhưng không có Đại Hùng bên cạnh, vì

vậy cô đành chờ ông xã đến đây làm gối ôm cho mình.

Hạ Khuynh trông thấy vẻ mặt nũng nịu của cô nàng chỉ ôn nhu cười, nằm xuống bên cạnh ôm cô vào lòng.

Cô rất tự nhiên cọ sát vào lòng anh.

Đột nhiên Hạ Khuynh nâng mặt cô lên, véo vài cái.

"Phó Tự Hi, anh hỏi em, lúc anh nằm bệnh viện có phải em rất cao hứng phải không?"

"Ách?" Cô không kịp phản ứng với câu hỏi của anh.

"Vì sao anh lại nằm bệnh viện?"

"Thời điểm anh bị thương ở chân đấy."

"À... em nhớ rồi, dì Quan đã từng kể với em." Cô ngẩng mặt nhìn anh chăm chăm.

"Em không có cao hứng. Trước đây em cũng từng nằm bệnh viện khá lâu, nơi đó không tốt chút nào, mùi lại rất khó ngửi."

"Anh không ở nhà, không có người bắt nạt nên em không vui à?"

Cô nhú mày, khẽ mím môi nhớ lại:

"Dì Quan nói anh bị tông xe rất nghiêm trọng. Em rất lo lắng cho anh. Ba mẹ em họ đã bay lên thiên đàng rồi nên em không muốn anh cũng giống như họ, cũng sẽ bay lên đó, đột nhiên biến mất khỏi cõi đời này. Về sau lại nghe dì Quan nói anh vẫn ổn không sao cả nên em đã rất an tâm."

Nghe như vậy, anh không khỏi rất cảm động, chốc lại dò hỏi tiếp.

"Vậy em có nhớ anh không?"

"Ách..." Cô nàng ngây ngốc.

"Vì anh đã không sao rồi nên em không suy nghĩ đến nữa."

Thật ra đáp án này Hạ Khuynh đã thầm đoán được, nhưng khi thật sự nghe được từ chính miệng cô nói ra, trong lòng anh vẫn cảm thấy không thoải mái.

Anh ở trên tấm lưng mềm mại của cô xoa nắn một phen.

"Em giỏi lắm bé cưng, nói trắng ra là em căn bản không hề nhớ đến anh."

Phó Tự Hi vừa thẹn vừa buồn la oai oái, vội vàng van xin.

"Hạ Khuynh... ai bảo lúc ấy anh cứ bắt nạt em..."

Hạ Khuynh rất không phân rõ phải trái, cười xấu xa, móng vuốt lại tiếp tục cù vào lưng cô.

"Cho em không để ý đến anh này!"

"Aaa không phải... không phải em không để ý đến anh... lần nào gặp anh em cũng lễ phép chào hỏi mà..."

Phó Tự Hi vội chụp tay anh, ngược lại lại bị anh túm lấy.

"Ai cần em lễ phép chào hỏi chứ! Em nghĩ em là ai?"

Cô ủy khuất, bĩu môi.

"Anh không thích em mà em vẫn lễ phép chào hỏi anh. Em rất ngoan mà!"

"Cái này mà gọi là chào hỏi à? Lần nào vừa nhìn thấy anh em cũng bày ra vẻ mặt sợ sệt cứ như anh sắp ăn thịt em không bằng..."

"Đó là bởi vì anh hung dữ với em."

"Ai bảo em suốt ngày cứ dùng vẻ mặt đáng thương để nhìn anh!" Chính cô tình nguyện làm M thì cũng đừng trách anh là S.

Cô vội vàng giải thích:

"Không có không có, do em sợ quá nên không dám nhìn anh..."

Anh bắt đầu cảm thấy không vui:

"Vì lúc đó em không bao giờ mỉm cười với anh."

Cô mở mắt thật to nhìn anh.

"Anh luôn bắt nạt em thế thì tại sao em phải cười với anh?"

"Thật ra em chỉ cần chịu cười với anh một chút anh sẽ không bắt nạt em nữa."

"Vì sao vậy?" Phó Tự Hỉ thắc mắc, hai chuyện này đâu liên quan gì đến nhau?!

"Anh cũng không nghĩ đến việc chúng ta lại trở thành như vậy."

Hạ Khuynh buông tay, đưa lưng về phía cô, trong lòng cực kì không vui.

Phó Tự Hỉ thấy vậy thì chạy đến ôm cánh tay anh, đưa mặt cọ cọ vào lưng anh.

"Hạ Khuynh, hôm nay em đã kể cho ông nội nghe rất nhiều chuyện trước đây. Nhưng mà có rất nhiều chuyện em không còn nhớ rõ. Mặc dù anh thường bắt nạt em, nhưng ngoại trừ Tự Nhạc thì anh là người đầu tiên giúp đỡ em rất nhiều, vì vậy em rất biết ơn. Hơn nữa em biết, anh thích bắt nạt em nhưng không bao giờ để cho người khác khi dễ em."

"..."

Cô lại tiếp tục cọ cọ.

"Hạ Khuynh, đừng giận mà, bây giờ em sẽ cười cho anh xem nhé!"

"..."

"À... về sau mỗi ngày em đều cười cho anh xem nha!"

Hạ Khuynh bị cô ôm ôm cọ cọ, rớt cuộc cũng chịu quay đầu, trong giọng nói còn mang chút giận hờn.

"Ai mà thèm nhìn em cười ngu như vậy. Em dí sát anh như vậy muốn đẩy anh té xuống giường sao!"

Phó Tự Hi cười khanh khách.

"Hạ Khuynh đừng giận mà, đừng giận nhen!"

"Ai mà thèm tức giận với cô bé ngốc như em chứ!"

Cô lại nhích lại gần hơn, tiếp tục cười.

"Hạ Khuynh, nào, vào đây, anh sắp té xuống giường rồi kìa!"

Anh xoay người đè cô dưới thân.

"Em cố ý đúng không? Được rồi hôm nay anh sẽ nằm trên người em ngủ luôn!"

Phó Tự Hi bị cây gậy cứng rắn của anh cọ cọ bên dưới, không dám tiếp tục cười nữa: "Chúng ta đang ở nhà ông bà nội đây..."

"Vậy em hãy nhỏ tiếng một chút, đừng để cho ông bà nghe thấy là được." Vừa nói chuyện, tay anh đã tiến vào quần áo của cô, bắt lấy bầu ngực no đủ xoa nắn.

Cô hết hoảng căn bờ vai của anh, chặn lại tiếng rên rỉ sắp bật ra trong cổ họng.

Hắn cười trêu chọc. "Dùng sức cản nha, một chút sức lực của em, chỉ đủ để gãi ngứa cho anh mà thôi."

Cô nào dám dùng quá sức vì lo lắng làm anh bị thương.

Hạ Khuynh nhanh chóng cởi bỏ quần áo của hai người, trùm mình tiến vào trong cô.

Cô bị anh thúc mạnh không khỏi cắn chặt vai anh, sau đó vội vàng nhả ra, cũng không kịp quan sát vết thương của anh liền bật ra tiếng rên rỉ dưới sự va chạm mãnh liệt của anh

Anh khàn giọng nói: "Muốn cắn thì cắn đi, anh cũng muốn Hạ phu nhân lưu lại ấn ký trên cơ thể anh nha."

Phó Tự Hỉ sợ âm thanh truyền đi, không thể làm gì khác hơn là tìm nơi khác để cắn.

Bản thân cô cũng không muốn thật sự cắn anh bị thương, nhưng theo tốc độ và sức mạnh tang dần của anh, cô liền không nhịn được cắn chặt lấy.

Trên vai đau đớn càng khiến Hạ Khuynh thêm kích thích, động tác cũng không kiêng dè gì nữa.

"Phó Tự Hỉ, anh yêu em!"

Sau cơn kích tình, Phó Tự Hỉ mệt mỏi đến mức thở hổn hển, sau đó nhẹ nhàng sờ vào dấu răng trên vai anh, vẻ mặt cực kì hối hận.

"Hạ Khuynh... đau không anh?"

"Không đau, em đừng lo lắng, chốc nữa sẽ hết thôi."

Anh cười ôn nhu ôm cô nằm xuống.

"Ngoan ngoan ngủ đi."

"Vâng."

Phó Tự Hi chủ động ôm anh, sau đó nhỏ giọng thỏ thẻ bên tai anh:

"Hạ Khuynh, em cũng yêu anh, rất yêu!!"

Chương 52

Trái tim Hạ Khuynh khẽ rung lên một nhịp, gương mặt tuấn tú chợt đỏ ửng.

Phó Tự Hi chưa bao giờ nói với anh chữ 'yêu' này, những lần trước đây đơn thuần cô cũng chỉ nói 'thích' anh.

Hôm nay được vợ yêu thổ lộ tình cảm như vậy, anh cảm thấy cảm xúc bên trong cứ như đê vỡ mà tuôn tràn ra.

Anh khẽ hắng giọng, quay đầu nhìn cô chăm chú.

"Bé cưng, em có biết giữa yêu và thích khác nhau như thế nào không?"

Phó Tự Hi gật đầu.

"Em biết chứ, anh đối với em là 'yêu' và em cũng như vậy, yêu anh."

Hạ Khuynh kìm lòng không đậu siết chặt cô vào lòng hung hăng yêu thương một phen.

"Bé cưng, lần sau em có muốn nói chuyện yêu thương thì phải thông báo trước với anh một tiếng nhé, để anh còn có thời gian mà chuẩn bị tâm lý!"

Phó Tự Hi tiếp tục gật đầu, sau đó lại thỏ thẻ nói:

"Hạ Khuynh, em yêu anh, yêu anh cả đời!"

"... Cô bé này! Em phải thông báo trước cho anh biết chứ!"

Phó Tự Hi nhìn ra anh đang kích động, cười khanh khách.

Cho dù trước đây anh đối xử với cô như thế nào, cô không quan tâm.

Hiện tại anh yêu chiều cô, quý trọng cô, chỉ như vậy đã đủ rồi!

--

Dạo này tâm trạng của Phó Tự Hi thật sự rất tốt!

Đã lâu rồi cô không có được nhiều người thân vây quanh bên cạnh giống như hôm nay.

Bà nội Hạ nấu ăn rất cừ, hầu như món nào cũng đều biết làm, hơn nữa còn sử dụng thực phẩm sạch tự gieo trồng trên mảnh vườn trước sân, vì vậy những món ăn này cực kì hấp dẫn và ngon miệng, lại rất tốt cho sức khỏe.

Phó Tự Hi không hề kén ăn, món nào cô cũng ăn một cách rất ngon lành khiến bà cụ cực kì vui vẻ, hài lòng cười đến mức không khép miệng.

Còn về phần ông nội Hạ, ông cụ thường xuyên kể cho Phó Tự Hi nghe những chuyện thuở bé của Hạ Khuynh.

Có một lần, ông cụ kể thế này.

"Ta còn nhớ rất rõ khi thằng ranh con này đi mẫu giáo, trong lớp có một cô bé rất ngoan ngoãn. Vậy mà thằng nhóc này lại ngứa mắt, cứ suốt ngày đi trêu chọc bắt nạt con bé. Thế là về sau cứ hễ gặp mặt nó là con bé lại khóc oa oa lên không ngừng."

Phó Tự Hi nghe ông kể như vậy, có chút ngây ngốc.

"Kết quả là cô giáo chạy đến nhà chúng ta mắng vồn, ba nó giận quá đánh cho nó một trận nhớ đời. Nghe nói về sau thằng nhóc này còn định đến nhà người ta xin lỗi nhưng chưa gì cô bé ấy đã chuyển trường mất rồi. Ai ya! Thế là nó lại trưng ra cái bản mặt vừa đen vừa thối suốt một thời gian dài cho cả nhà xem. Ha ha ha ha ha ha ha ha ha, ta nhìn thấy thật sự là cười đến không khép miệng lại được!"

Ông Hạ cười đã đời xong thì phát hiện Phó Tự Hỉ mang vẻ mặt mờ mịt, thế là ông cụ chột mắt hứng.

"Ta kể chuyện khi còn bé của chồng cháu, cháu không muốn nghe à?"

"Cháu đang nghe đây ạ."

"Vậy sao cháu lại trưng ra cái vẻ mặt ngu ngốc thế kia!"

"Cháu không thấy câu chuyện này buồn cười ở chỗ nào." Cô thành thật trả lời.

"Đúng là con bé đầu đất!" Ông Hạ bày ra vẻ mặt như hận sắt không thể rèn thành thép.

"Về sau ông mới ngẫm ra, à thì ra là thằng nhóc này thích cô bé ấy, nhưng mà người ta căn bản là không để ý tới nó, cho nên nó bày trò trêu chọc để thu hút sự chú ý của con bé, ai ngờ lại dọa đến người ta chạy mất. Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, đáng đời đáng đời!"

Phó Tự Hỉ giống như đã hiểu ra trọng điểm trong câu chuyện này.

Cô còn nhớ rõ Hạ Khuynh cũng đã từng nói bởi vì cô không để ý tới anh, không cười với anh cho nên mới bị anh bắt nạt.

"Ông nội, Hạ Khuynh thật là kỳ quái!"

"Ha ha ha ha ha ha, ta nghĩ cô bé kia là mối tình đầu của nó. Xem ra hiện tại vừa khéo nó cũng đối xử với cháu y hệt như vậy."

Phó Tự Hỉ nở nụ cười.

"Hạ Khuynh thích cháu như vậy mà!"

Ông Hạ trừng cô nàng.

"Đúng là kém cỏi!"

Cô lại tiếp tục cười.

Thì ra Hạ Khuynh thường bắt nạt cô là vì thích cô.

--

Sau lễ, Hạ Khuynh chuẩn bị trở về, trước khi đi một ngày, buổi tối ông Hạ gọi riêng anh vào phòng.

"Có thời gian thì cháu mang con bé đến bệnh viện kiểm tra đi."

Hạ Khuynh sa sầm mặt.

"Ông nội, cô ấy không có bệnh."

"Đừng vội, không phải là ông ghét bỏ nó." Ông Hạ nhìn anh.

"Tuy rằng con bé bị nhược trí nhưng bản tính hiền lành thiện lương. Ông là lo lắng sau vụ tai nạn đó có thể sẽ để lại di chứng, việc này không thể xem nhẹ được. Sớm làm kiểm tra một chút, lỡ như thật sự có chuyện gì thì có thể kịp thời chữa trị."

Hạ Khuynh nghiêm mặt.

"Cháu biết rồi."

Kỳ thật anh thật sự không cảm thấy Phó Tự Hi có vấn đề gì.

Chỉ là trí nhớ cô có kém một chút, làm việc hơi chậm một chút thôi.

Từ khi kết hôn đến nay, cô đã tiến bộ rất nhiều.

Hơn nữa, còn có một điểm quan trọng, cô có thể nhìn ra thái độ của người khác đối với mình, thế thì làm sao mà có thể là một đứa ngốc chứ?

Trước lúc lên xe, Phó Tự Hi quay sang hỏi ông Hạ:

"Ông nội, về sau cháu có thể dẫn em gái đến đây chơi không? Em gái cháu tốt lắm đó! "

Ông Hạ lờm cô nàng một cái.

"Đừng nói với ta là nó cũng gốc giống cháu nhé?"

"Em gái cháu rất thông minh."

"Vậy thì tốt, ứng phó với mỗi con bé như cháu ông đã đủ mệt rồi!"

Phó Tự Hỉ đã dần miễn dịch với lời châm chọc đả kích của ông cụ, cô chỉ cười hì hì.

"Ông nội, lần sau cháu sẽ dẫn em gái cháu đến thăm ông và bà nhé!"

Ông Hạ hừ lạnh.

"Cháu gái, khi trở về phải chăm sóc cho tốt cửa hàng hoa."

Phó Tự Hỉ gật đầu.

"Vâng ạ, cháu sẽ cố gắng. Cảm ơn ông nội, cảm ơn bà nội, trứng gà của ông bà ăn rất ngon!"

Ông Hạ đặc ý.

"Dĩ nhiên, gà do chính tay ông chăm mà."

Phó Tự Hỉ cười cười bước vào xe, vẫy vẫy tay.

"Tạm biệt ông nội, tạm biệt bà nội!"

Ông nội Hạ và bà nội Hạ mỉm cười nhìn theo xe bọn họ đang đi xa dần.

Phó Tự Hỉ vẫn vẫy tay, đến khi không còn nhìn thấy mới quay đầu ngẫm nhìn trời xanh xa xa.

"Hạ Khuynh, hiện tại em rất hạnh phúc, anh nói xem cha mẹ ở trên trời có đang nhìn chúng ta không?"

"Sẽ nhìn thấy, khi trở về chúng ta sẽ đến viếng ba mẹ nhé?"

"Tốt quá! Lần này em sẽ kể với ba mẹ rằng ông bà nội đối xử với em rất tốt!"

Cô tiếp tục ngắm nhìn khoảng trời xanh bao la vô tận kia, nhớ đến nụ cười hiền từ của ba mẹ...

--

Sau khi trở về, Phó Tự Hỉ và Phó Tự Nhạc vì công việc chuẩn bị khai trương cửa hàng hoa mà cực kì bận rộn.

Còn về đặt tên cho cửa hàng, cô cũng đã sớm nghĩ ra, "Tiểu Hỉ Tiểu Nhạc" .

Hạ Khuynh còn bất mãn vì sao lại không có tên của anh vào đó.

Phó Tự Hỉ giải thích:

"Ồ, anh còn có công việc riêng của mình kia mà! Nên cửa hàng này sẽ do em và Tự Nhạc quản lý."

Anh chẳng nói gì cả vì lười cùng cô nàng so đo, chẳng qua anh đang suy nghĩ có nên đòi lại một chút phúc lợi từ cô vợ bé bỏng này hay không...

Đồng hồ sinh hoạt của Hạ Khuynh rất trẻ, còn Phó Tự Hỉ thì có thói quen đi ngủ sớm, thế nên mỗi đêm bọn họ chỉ có thể làm chuyện ấy một lần.

Sáng hôm sau, anh lại đê cô vợ bé bỏng của mình dưới thân làm một bài 'vận động chào buổi sáng'.

Những buổi tối về sau, anh cố tình lên giường sớm hơn một chút để có thêm thời gian cùng vợ yêu lăn qua lăn lại vài lần.

Nhưng về phần Phó Tự Hi thật sự không thể chịu nổi yêu cầu vô độ của anh, bị anh giày vò cả đêm đến sáng ngày hôm sau eo mõi lưng đau, toàn thân vô lực mệt mỏi đến mức ngủ li bì đến chiều.

Hạ Khuynh có mua cho cô một cái máy tập chạy xe đạp, bắt cô mỗi ngày phải tập một tiếng đồng hồ.

Cảnh tượng khi ấy diễn ra như thế này, chàng thì nhàn nhã tựa vào sofa xem bóng đá, còn nàng thì hì hục ra sức đạp rồi lại đạp đến toát mồ hôi.

Cô đương nhiên xem không hiểu nội dung của trận đấu bóng, đôi lúc ngãng đầu nhìn anh chăm chú.

Anh cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang hướng về phía mình, xoay mặt nhìn cô mỉm cười đầy ý vị 'xấu xa'.

Thế là cô nàng liền xấu hổ đến mức hai gò má đỏ bừng.

Hạ Khuynh yêu chết dáng vẻ thẹn thùng này của vợ yêu, chờ sau khi cô tập xong lại kéo tay cô vào phòng tắm uyên ương.

Một màn kịch tình nóng bỏng bắt đầu diễn ra...

...

Ngày khai trương cửa hàng hoa, Phó Tự Hi cực kì khẩn trương, lôi lôi kéo kéo Phó Tự Nhạc, trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Trên cơ bản đều là Phó Tự Nhạc tiếp đãi khách hàng.

Phó Tự Hi phụ trách chăm sóc những chậu hoa cảnh, sau đó quan sát cách thức Phó Tự Nhạc trao đổi cùng khách hàng mà chậm rãi học tập theo.

Hạ Khuynh vì sợ bà xã mất hứng nên cài thêm vài người giả làm khách mua hàng.

Vì thế mà tuy chỉ vừa mới khai trương, cửa hàng hoa của bọn họ khách ra ra vào vào khá là nhộn nhịp.

Phó Tự Nhạc trong lòng biết rõ, khẳng định đã có người giở trò mèo ở đây.

Nhưng Phó Tự Hi thì lại không hề hay biết, cô nàng vô cùng vui vẻ, đến mức còn gọi điện thoại khoe với ông xã nhà mình.

Bên này Hạ Khuynh đang có một cuộc họp, anh nhìn màn hình điện thoại đang phát sáng sau đó khẽ dạn dò trợ lý rồi đi ra ngoài tiếp điện thoại.

"Hạ Khuynh Hạ Khuynh! Hôm nay bọn em bán được rất nhiều hoa." Giọng Phó Tự Hi vô cùng phấn khởi.

Anh có thể tưởng tượng được vẻ mặt lúc này của cô, khẳng định là cô nàng đang cười ngây ngô, vì thế anh cũng phì cười theo.

"Buổi trưa em phải về nhà ăn cơm, sau đó đi ngủ trưa, khi ngủ dậy thì lại ra cửa hàng. Em đừng có mà hưng phấn đến mức bỏ bê cả giấc ngủ, có biết chưa? Anh vẫn còn việc bận, buổi tối hẳn nói sau."

"Vâng ạ. Hạ Khuynh, vậy buổi tối anh về sớm một chút nhé!" Cô thật sự rất muốn cùng anh chia sẻ niềm vui này.

"Được."

Hạ Khuynh sau khi tan ca liền đi đến cửa hàng tìm Phó Tự Hi, sau đó đưa Phó Tự Nhạc trở về Hạ gia.

Thật ra ban đầu Phó Tự Hi muốn Phó Tự Nhạc cùng mình trở về căn hộ.

Nhưng mà nhìn thái độ của Phó Tự Nhạc có chút không được tự nhiên. Bên này Hạ Khuynh có vẻ cũng không thích.

Phó Tự Hỉ nhìn thấy Hạ Khuynh, như một đứa trẻ phấn khởi nhào vào lòng anh.

"Hạ Khuynh, hoa của bọn em được rất nhiều rất nhiều người yêu thích."

Anh xoa xoa đầu cô khen ngợi:

"Hạ phu nhân giỏi quá!"

Phó Tự Hỉ cười đến mức miệng không khép lại được.

"Giỏi quá! Chúng ta đều rất giỏi!"

"Vậy thì chúng ta đi ăn mừng nào!"

"Được!"

Hạ Khuynh mang Phó Tự Hỉ trở về nội thành ăn cơm, đến nơi anh cười dịu dàng nắm tay cô bước vào nhà hàng.

Khi đi ngang qua hành lang thì vô tình gặp được Phong Nghênh Diễm, cô ta đang khoác tay thân thiết đi cùng với một người đàn ông.

Hạ Khuynh chỉ liếc nhìn bọn họ một cái sau đó đi lướt qua.

Phong Nghênh Diễm kinh ngạc thầm đánh giá Phó Tự Hỉ, căn bản không thể tin được đây chính là bạn gái mới của Hạ Khuynh.

Cô ta biết Khổng Minh Dao thật lòng yêu Hạ Khuynh.

Nhưng Hạ Khuynh đối với bất kì người đàn bà nào đều dùng vẻ mặt lãnh đạm không quan tâm.

Cô ta còn cho rằng sau chuyện của Khổng Minh Dao, anh ta sẽ không còn hứng thú với đàn bà nữa.

Nhưng mà... nhìn cô gái này, da thịt đầy đặn, gương mặt trẻ con, không trang điểm cầu kì, cách ăn mặc cũng cực kì đơn giản, thật sự không giống

như sở thích vốn có trước giờ của Hạ Khuynh.

Cô ta chủ động bước lên chào hỏi, tươi cười niềm nở.

"Hạ Khuynh, đã lâu không gặp."

Hạ Khuynh lạnh lùng 'Ừ' một tiếng sau đó dặt tay Phó Tự Hỉ đi vào trong.

Phong Nghênh Diễm đã quá quen thuộc thái độ lạnh nhạt này của anh, ném ánh mắt khinh thường về phía Phó Tự Hỉ rồi lắc mông rời đi.

Đột nhiên tầm mắt cô ta bị một tia sáng hấp dẫn ——

Ngón áp út của Hạ Khuynh có đeo một chiếc nhẫn.

Phong Nghênh Diễm bắt đầu kinh sợ. Cô ta chưa từng nghe qua Hạ gia có tổ chức hôn lễ.

Cô ta lại nhìn vào đôi tay đang đan vào nhau của hai người, ngón áp út của cô gái kia cũng đeo một chiếc nhẫn giống hệt.

Hạ Khuynh đã kết hôn?

Anh ta mà cũng đồng ý cưới dạng đàn bà như vậy ư?

Loạn rồi! Thế giới đúng là đã loạn rồi!

Chờ Phong Nghênh Diễm tiêu hóa xong sự việc vừa tận mắt chứng kiến, cô ta liền ấn nút gọi điện thoại cho Khổng Minh Dao.

Nhưng Khổng Minh Dao không bắt máy.

Phong Nghênh Diễm không vội, lại tiếp tục gọi vài lần.

Cuối cùng, Khổng Minh Dao tiếp máy bằng một giọng nói cực kì khinh thường.

"Tao nói, mày đúng là một con đàn bà phiền phức!"

Phong Nghênh Diễm cười yêu mị.

"À thế mày có biết bạn-trai-cũ của mày đã kết hôn hay chưa?"

"Tao không biết mày đang nói cái gì."

"Tao đang nói Hạ Khuynh, là Hạ Khuynh. Thằng đàn ông què mà mày yêu sống chết đấy!"

Nói xong cô ta còn khẽ cười một tiếng, tiếng cười đáng ghét kia khiến cho Khổng Minh Dao nghe cảm thấy thật chói tai.

"Mày uống nhầm thuốc à?"

"Ha ha, Khổng Minh Dao ơi Khổng Minh Dao, mày quả thật là không có tiền đồ, thế mà lại bị bại trận dưới tay một con nhóc như vậy."

"Rốt cuộc mày đang muốn nói cái gì?"

Phong Nghênh Diễm khẩu khí có chút đồng tình:

"Hạ Khuynh đã kết hôn. Đối phương là một con nhóc mặt non choẹt."

Vừa nghe đến con nhóc, Khổng Minh Dao trong nháy mắt nghĩ ngay đến Phó Tự Hi, ả ta kích động đến mức móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, lại hỏi:

"Cái con nhóc mà mày nói... Có phải ngực rất khủng?"

"Thì ra là mày cũng biết à? Khẩu vị của Hạ Khuynh biến hóa ghê gớm thật, chặc chặc!"

Khổng Minh Dao không đáp lời, trực tiếp cắt điện thoại.

Thật sự cô ta không thể nào tin được, lại là con bé Phó Tự Hi đã gặp lần trước!

Cái gì mà kết hôn?!

Khổng Minh Dao ở bên cạnh Hạ Khuynh hai năm, anh ta chưa bao giờ đề cập về chuyện tương lai của bọn họ. Hơn nữa, đối với mối quan hệ nửa vờ của bọn họ, khi đàn ông chơi chán thường ném một ít tiền gọi là phí chia tay sau đó phúi tay bỏ đi, chỉ có bất đắc dĩ mới kết hôn.

Không ngờ Hạ Khuynh đã kết hôn...

Anh ta đã thật sự động lòng với con bé kia?!

Lần gần đây nhất gặp anh, ả ta đã bày đủ thủ đoạn níu kéo nhưng anh vẫn không có chút gì gọi là thương tiếc.

Ả ta câu dẫn quyến rũ anh, anh cũng thờ ơ.

Thì ra anh đã có đối tượng kết hôn...

Phong Nghênh Diễm bị cúp ngang điện thoại, càng cười đến yêu mị.

Cô ta đột nhiên đối với người vợ mới cưới này của Hạ Khuynh có chút hứng thú. Cô ta thật muốn biết, người đàn bà khiến cho Hạ Khuynh lãng tử quay đầu rồi cuộc có điểm gì đặc biệt?

Trước đây Phong Nghênh Diễm đã từng câu dẫn Hạ Khuynh, cô ta rất muốn cùng anh lên giường một lần.

Hạ Khuynh diện mạo tuấn tú, dáng người lại đẹp mắt, người đàn ông như vậy khiến cô ta cực kì khao khát. Nhưng anh luôn tỏ vẻ mặt lãnh đạm, thậm chí có lúc còn nhìn cô ta với ánh mắt khinh thường.

Cô ta và Khổng Minh Dao là cùng một loại người, dựa vào cái gì anh ta để ý Khổng Minh Dao mà lại lại xem thường cô ta?

...

Sau khi hai người dùng cơm xong, Hạ Khuynh không lái xe trở về căn hộ, anh nhớ gần nhà hàng này có một phòng APM^(*), quay sang hỏi Phó Tự Hi:

(*) APM: viết tắt của từ Automated People Mover System, là 1 loại tàu điện ngầm ở Quảng Châu – Trung Quốc.

"Bé cưng à, em có từng ngồi qua tàu điện ngầm chưa?"

Phó Tự Hi gật đầu.

"Trước đây mẹ thường dẫn em đi tàu điện ngầm. Nhưng sau này Tự Nhạc không muốn cho em đi nữa."

Phó Tự Nhạc và Phó Tự Hi khi đi ra ngoài đều bắt taxi. Phương tiện giao thông công cộng đông đúc lại chật hẹp, cô sợ chị mình ngộ nhỡ bị những tên biến thái trên xe quấy rối.

"Chúng ta đi thôi, anh dắt em đến chỗ này, coi như là cho em mở mang thêm một ít kiến thức."

"Hay quá!!"

Phó Tự Hi gật đầu lia lịa, cô rất thích đi theo Hạ Khuynh khám phá những nơi mới lạ.

APM trong Trung Quốc không giống với Metro của Pháp, qua thời gian cao điểm thì rất ít người đi.

Hai người mua vé rồi đi vào khu nhà chờ, Hạ Khuynh miết miết bàn tay nhỏ bé mềm mại của Phó Tự Hi.

"Hạ phu nhân của anh muốn nhìn xe bị quái thú truy đuổi hay là đuổi theo quái thú?"

Phó Tự Hi sửng sốt một chút.

"Hạ Khuynh, em sợ quái thú..."

"Không sao không sao, chúng ta ở trong xe nó sẽ đuổi không kịp."

"A... Hạ Khuynh, anh phải ôm chặt em nha..."

Anh phì cười đáp:

"Được được."

Hạ Khuynh quyết định trước hết để quái thú truy đuổi bọn họ.

Anh nắm tay cô đi vào toa xe, tìm vị trí đẹp nhất để có thể ngắm phong cảnh rồi ngồi xuống ôm cô vợ bé bỏng của mình vào lòng.

Phó Tự Hi tò mò ngắm nhìn đường hầm bên ngoài toa xe.

Đến khi xe khởi động, cô liền hiểu được vì sao Hạ Khuynh lại nói sẽ bị quái thú truy đuổi.

Bên trong đường hầm rất tối, ánh sáng lại hiu hắt, cô nhìn ra bên ngoài, từng mảng từng mảng sáng tối lập lòe sâu thẳm quả thật khiến người ta có cảm giác như đang bị thứ gì đó đuổi theo.

Nhưng có đã anh bên cạnh, cô không sợ.

Phó Tự Hi cười khanh khách.

"Hạ Khuynh, chúng ta chạy thật nhanh, quái thú đuổi theo không kịp!"

Hạ Khuynh cười nhạo.

"VẬY CHỐC NỮA CHÚNG TA LẠI TRUY ĐUỔI NÓ."

"ĐƯỢC ĐƯỢC. ĐUỔI THEO NÓ!"

Trong toa xe chỉ có vài hành khách, cũng không ai chú ý đến lời nói ngây ngốc của Phó Tự Hi.

Lúc về, hai người bọn họ ngồi toa đầu, Phó Tự Hỉ lại cười khanh khách.

"Hạ Khuynh, trước đây mẹ dẫn em ngồi tàu điện ngầm không hề giống như vậy đâu!"

"Truy quái thú rất vui đúng không?"

"Đúng vậy!!! Giờ đến lượt chúng ta truy bắt nó."

"Cô bé ngốc!"

Cô ngẩng đầu nhìn anh, sau đó trộm nhìn hành khách ngồi phía sau rồi mới nhỏ giọng thở thê vào tai anh.

"Anh là chính là ông xã của cô bé ngốc!"

Hạ Khuynh nhin không được mà phì cười.

"Em chịu thừa nhận mình chính là cô bé ngốc rồi à?"

Phó Tự Hỉ cười khanh khách, không trả lời.

Thẳng đến khi hai người ra khỏi APM, ngồi trong xe Phó Tự Hỉ một lần nữa khơi lại đề tài này, nhìn anh với vẻ mặt hạnh phúc nói rằng:

"Em là cô bé ngốc chỉ thuộc về mỗi mình Hạ Khuynh thôi!"

Chương 53

Cuộc sống mới của bà chủ nhỏ Phó Tự Hỉ trôi qua rất tốt đẹp!

Cả ngày tràn đầy niềm vui, cũng chẳng cần phải lo lắng đến công việc kinh doanh có thuận lợi hay không.

Vào ngày cuối tuần cửa hàng sẽ đóng cửa vì cô muốn dành trọn một ngày ở bên cạnh ông xã yêu dấu của mình.

Kì nghỉ đông của Phó Tự Nhạc cũng gần sắp hết nên cả hai quyết định tuyển thêm một nhân viên nữ phụ trách việc thu ngân.

Phó Tự Hi không có khả năng trong việc quản lý tài chính, bao nhiêu tình lực đều dồn hết vào việc chăm sóc từng cành hoa ngọn cỏ trong tiệm.

Ban ngày vào thời gian rảnh, cô đem những phương pháp bảo dưỡng cây cảnh tỉ mỉ viết vào từng tờ giấy sau đó mang tặng cho khách đến mua hàng.

Với sự nỗ lực và kiên trì bền bỉ, tuy còn chút vụng về nhưng dần dần cô đã học được cách giao tiếp với khách hàng.

Thật ra tiệm chỉ trưng bày vài chậu hoa nhỏ giá trị không đáng kể, nhưng do mặt bằng tiệm hoa tọa lạc tại một vị trí khá đắt đỏ trong thành phố nên khiến mọi người cứ quy ra giá cả trong tiệm hoa này ít nhiều gì cũng sẽ khá cao. Nhưng đến khi đi vào xem thì họ phát hiện giá ở đây rất ổn.

Cô chủ tiệm hoa tuy rụt rè xấu hổ nhưng rất đáng yêu, lại còn rất yêu hoa cỏ.

Vì thế nên không ít nhân viên văn phòng đã đến mua những chậu cây cảnh nhỏ để trang trí bàn làm việc.

Hạ Khuynh phát hiện Phó Tự Hi đã chân chính tìm được những vị khách hàng đầu tiên nên không còn âm thầm xếp đặt khách giả mua hàng như trước đây nữa.

Một tháng sau, Phó Tự Nhạc đến tiệm kiểm kê số hàng còn tồn kho.

Phó Tự Hi cực kì phấn khích.

"Tự Nhạc, chúng ta đã kiếm được tiền nhiều hơn rồi sao? "

Phó Tự Nhạc cười.

"Đương nhiên là nhiều hơn rồi." Nếu như không tính đến tiền thuê mặt bằng...

Nhưng chỉ cần chị ấy vui vẻ là tốt rồi, số tiền kiếm được như thế nào cũng không phải là điều quan trọng.

Đôi mắt của Phó Tự Hi khi cười sáng ngời như vầng trăng non.

"Chị có thể kiếm được tiền để nuôi Tự Nhạc rồi, tất cả số tiền này đều cho em hết. Chị đã có Hạ Khuynh nên không cần đến số tiền này nữa. Em phải chăm chỉ đọc thật nhiều sách, cố lên!"

Phó Tự Nhạc cảm động cầm tay chị gái.

"Cảm ơn chị, em sẽ chăm chỉ học thật tốt."

Phó Tự Nhạc chưa bao giờ nghĩ đến bọn họ sẽ có được những thứ tốt đẹp như ngày hôm nay. Phó Tự Hi được gả cho Hạ Khuynh, có được cả tình yêu và sự yêu chiều vô hạn của anh, thật sự rất hạnh phúc!

Sau đó Phó Tự Hi còn vội vàng gọi điện thoại khoe thành tích với Hạ Khuynh.

"Hạ Khuynh, em đã kiếm được tiền rồi, rất nhiều rất nhiều!"

Anh bị câu nói ngây thơ của cô nàng chọc cho phì cười.

"Ừ ừ bé cưng của anh là giỏi nhất rồi!"

"Em đã biết cách kiếm ra tiền rồi vậy thì sau này Tự Nhạc sẽ không cần phải đi ra ngoài làm việc vất vả nữa."

Phó Tự Hi cực kì đắc ý, cuối cùng thì bản thân cô không phải là một người vô dụng!

"Hạ Khuynh, cảm ơn anh."

"VẬY thì tối nay bé cưng phải ngoan ngoãn một chút mà hầu hạ anh cho tốt..."

Cô nàng đương nhiên nghe ra lời ám chỉ của anh, xấu hổ không thôi, khẽ ‘ừ’ một tiếng nhỏ như muỗi vo ve.

Trong lòng Hạ Khuynh cảm thấy như có một luồng gió xuân tươi mát tràn về, khiến tâm hồn anh rạo rức không thôi, anh khẽ cười:

"ĐỢI vài ngày sau, đến mùa xuân chúng ta sẽ cử hành hôn lễ."

"Vâng!"

Nghe vậy cô lại càng thêm vui vẻ, ngón tay khẽ vuốt ve chiếc nhẫn cưới lấp lánh trên ngón áp út.

"Hạ Khuynh, chiều nay anh đến đón em sớm nhé!"

"Được."

Anh đang rất mong chờ món quà đáp lễ hấp dẫn từ cô.

--

Phong Nghênh Diễm nhìn chăm chú vào xấp tư liệu của Phó Tự Hỉ .

Thật khó hiểu! Tại sao Hạ Khuynh lại có thể coi trọng một con nhỏ ngu ngốc như vậy?

Cô ta lại nhắc máy gọi cho Khổng Minh Dao.

"Này, con nhỏ kia đúng thật là vợ của Hạ Khuynh."

"Rảnh nhỉ? Mà đang muốn cái gì mà suốt ngày chỉ quan tâm đến chuyện của Hạ Khuynh?"

Khổng Minh Dao rút ra một điều thuốc châm lửa rồi tiếp điện thoại.

"Không phải mà cũng rất dễ tâm sao? Chỉ là tao có lòng tốt muốn thông báo cho mà biết thôi mà!"

Phong Nghênh Diễm cười khẩy, móng tay diêm dúa khẩy khẩy vào ba chữ "Phó Tự Hỉ" trên giấy.

Khổng Minh Dao hút điếu thuốc, vừa không cam lòng lại bất đắc dĩ nói:

"Đẹp mẹ đi! tao đã sớm chán ngấy hẳn ta rồi."

"Chẳng lẽ mà lại cam tâm chịu thất bại dưới tay một con nhỏ nhược trí?"

Nghe Phong Nghênh Diễm nói như vậy, Khổng Minh Dao đột nhiên dùng sức như muốn cào nát tờ giấy kia.

"Nhược trí?"

"Mày không biết sao? Con bé kia bị nhược trí. Trước kia từng bị va vào đầu, 'Phanh' —— thế là đầu óc bị hỏng!"

Khổng Minh Dao chợt nhớ lại đoạn đối thoại cùng Phó Tự Hỉ vào mấy tháng trước.

"Tao chỉ cảm thấy tư duy của con nhỏ đó có điểm kỳ quái, nên không định hỏi cụ thể."

"Mày có muốn tao gửi qua cho mày tư liệu bệnh trạng của cô ta không?"

Khổng Minh Dao quay đầu nhìn về hướng cửa sổ, hung hăng rít vài ngụm mới nói:

"Mau gửi qua đây cho tao xem thử."

Sau khi chia tay, cô ả luôn hy vọng rằng Hạ Khuynh không có một ngày sống tốt đẹp. Khi biết được anh cưới một con nhỏ ngu ngốc về làm vợ, cô ả

cảm thấy rất thỏa mãn.

"Thật ra tao vẫn chưa có dịp tiếp xúc trực tiếp với cô ta, để lần sau thử xem sao." Phong Nghênh Diễm nói xong liền fax hồ sơ bệnh trạng của Phó Tự Hỉ qua cho Khổng Minh Dao.

Thật ra mấy năm trước Phong gia đã từng có ý định kết thông gia với Hạ gia, nhưng mà cái gia đình họ Hạ này đúng là một gia tộc kỳ quái .

Ông Hạ đã sớm mang quyền quyết định hôn nhân đại sự trao cho con cháu tự an bày.

Khi đó Phong Nghênh Diễm chỉ nghe qua danh tiếng của Hạ Khuynh mà vẫn chưa nhìn thấy người thật.

Thời điểm lần đầu tiên khi nhìn thấy anh từ xa xa, cô ta đã rất mong chờ hai nhà có thể kết thân.

Bởi vì Hạ Khuynh là dạng đàn ông mà cô ta thích nhất.

Nhưng mà cuối cùng lại không có kết quả.

Sau này, Hạ Khuynh qua lại với Khổng Minh Dao, cô ta có cảm giác như đã nắm rõ loại đàn bà mà Hạ Khuynh ưa thích.

Cô ta lại nổi lên tâm tư nhưng không hề nghĩ đến anh là loại người sống phóng túng nhưng vẫn có nguyên tắc riêng của bản thân.

Khi cùng Khổng Minh Dao đấu đá cạnh tranh, kỳ thật thắng bại đã phân rõ trước mắt.

Đáng tiếc, từ đầu đến cuối anh ta vẫn hướng về Khổng Minh Dao.

Vì thế Phong Nghênh Diễm trở thành kẻ thua cuộc.

Vài ngày sau, Phong Nghênh Diễm sắp đặt cơ hội để được gặp Phó Tự Hỉ.

Cô ta đậu xe ở đối diện cửa hàng hoa, quan sát một hồi lâu mới xuống xe đi qua đường.

Bước vào cửa hàng, một cô gái trẻ tuổi bước đến tiếp đón.

Phong Nghênh Diễm yên lặng nhìn về phía Phó Tự Hỉ đang ghi chép gì đấy ở bên bàn làm việc, cô ta bèn mở miệng lên tiếng:

"Tôi muốn tìm bà chủ ở đây."

Phó Tự Hỉ nghe nói như thế thì dừng bút, ngẩng đầu ngại ngùng cười cười, sau đó đứng lên.

"Xin chào, cô muốn tìm loại hoa cỏ nào ạ?"

Phong Nghênh Diễm chú ý trong lời nói Phó Tự Hỉ có hơi non nớt, trong lòng thầm cười lạnh một tiếng. Cô ta ghét nhất loại con gái giả vờ ngây thơ giống như thế này.

"Tôi không đến mua hoa, tôi đến đây là để gặp cô."

Phó Tự Hỉ ngạc nhiên.

"Nhưng mà tôi không quen biết cô!"

Phong Nghênh Diễm nhếch môi cười khinh bỉ.

"Nhưng tôi biết cô, nghe nói cô là một kẻ ngu ngốc."

Phó Tự Hỉ sững sốt, chậm rãi thanh minh:

"Tôi không ngu ngốc!"

Phong Nghênh Diễm rất tự nhiên đi vào phòng nghỉ bên trong ngòi xuống, khi đi ngang qua Phó Tự Hỉ còn cố ý lấy khuỷu tay đụng mạnh vào cô.

Phó Tự Hỉ bị va phải mất thăng bằng ngã xuống ghế.

Cô bé thu ngân nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì mặt mày chợt biến sắc.

Cô gái này hình như có thù oán thâm sâu với cô chủ, cô phân vân không biết có nên nhúng tay can thiệp hay không.

Phó Tự Hi thì chỉ nghĩ rằng Phong Nghênh Diễm là không cần thận va vào mình, ổn định thân mình sau đó lại đứng lên, nhúu mày nói:

"Tôi không quen biết cô, vì sao cô lại đi vào phòng của tôi?"

"Tôi muốn vào thì vào, cô làm gì được tôi?" Phong Nghênh Diễm lười biếng tựa trên sô pha, ngửa đầu cười cợt.

Phó Tự Hi mím môi, bắt đầu sắp không nhịn được:

"Có chuyện gì mời cô đi ra ngoài rồi nói."

"Tôi không đi ra thì sao?"

Phó Tự Hi bắt đầu hoảng sợ, chẳng hiểu vì sao một cô gái không biết lai lịch lại đột nhiên đến đây gây sự.

"Nhưng đây là cửa hàng của tôi."

Phong Nghênh Diễm quét mắt một vòng về phía những chậu hoa, tỏ ý khinh thường.

"Cái chỗ rách nát này thì buôn bán gì chứ!"

"Cô không được động đến hoa của tôi." Phó Tự Hi vừa sợ vừa tức, cô biết cô gái này đến đây hoàn toàn không có mục đích gì tốt đẹp, lại không biết làm cách nào để đuổi cô ta ra khỏi đây.

Phong Nghênh Diễm thối thối vào bộ móng tay được sơn vẽ tinh xảo.

"Này, cô có tin là tôi sẽ gọi người đến kéo sập cái cửa tiệm rách nát này không?"

"Cô không được quyền làm như thế, đây là cửa tiệm của tôi!" Phó Tự Hỉ hoảng sợ tột độ, không ngờ đối phương lại ác ý khiêu khích như vậy!

Phong Nghênh Diễm cười đến ma mị.

"Tôi nói được thì sẽ làm được, thế cô có biết tôi là ai không?"

Phó Tự Hỉ cắn môi, ủy khuất lắc đầu.

"Tôi là bạn gái cũ của Hạ Khuynh."

Phó Tự Hỉ trừng mắt.

"A... tôi đã quên cô là người ngu đần, cô có biết ‘bạn gái’ là như thế nào không?" Phong Nghênh Diễm vẫn cười, trong mắt tràn đầy hận ý.

"Tôi đã từng có thai với anh ấy. Cô có biết đứa bé được tạo ra như thế nào không? Anh ấy rất mạnh mẽ, có phải tối nào cũng giày vò cô đến chết đi sống lại hay không...?"

Phó Tự Hỉ kinh ngạc nói không nên lời.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc Hạ Khuynh sẽ làm ‘chuyện ấy’ cùng với người con gái khác. Cô cảm thấy rất không thoải mái, vừa tức giận vừa uất ức. Đó là Hạ Khuynh của cô, đó là chồng của cô thế thì tại sao lại cùng với người phụ nữ khác cùng sinh cục cưng chứ?

Phong Nghênh Diễm nhìn vẻ bi thương hiện rõ trên mặt Phó Tự Hỉ, cảm thấy sáng khoái vô cùng, tiếp tục khiêu khích:

"Anh ấy cũng từng ôm ấp tôi, từng nói rằng sẽ yêu tôi cả đời. Đáng tiếc, vì tôi không muốn sinh con nên anh ấy cũng không ở bên cạnh tôi nữa!"

Phó Tự Hỉ lại chấn động.

Phong Nghênh Diễm quan sát thần sắc của Phó Tự Hỉ, đột nhiên thay đổi thái độ thân thiết.

"Cô không có đứa nhỏ với anh ấy sao?"

Dừng một chút, cô ta lại nói: "Vậy cô còn không mau cuốn gói xéo đi."

Cô ta cười quỵến rũ.

"Có biết vì sao anh ấy mạnh mẽ như vậy mà cô vẫn không mang thai không?"

Phó Tự Hi không lên tiếng.

Hạ Khuynh trước đây đã từng nói chờ đến khi cô có công việc ổn định sẽ cùng sinh cục cưng, sau này anh lại bảo rằng đợi đến sau khi cử hành hôn lễ, bởi vì anh muốn nhìn thấy cô mặc váy cưới thật xinh đẹp, nếu như mang thai khi mặc váy cưới sẽ không đẹp nữa.

Tất cả cô đều nghe theo anh.

Anh đối xử với cô tốt như vậy, nhất định sẽ không bao giờ lừa dối cô.

Phong Nghênh Diễm đứng lên, kề sát tai Phó Tự Hi nhỏ giọng nói.

"Bởi vì cô là đứa ngu đần cho nên anh ta mới không cần cô sinh cho anh ta đứa nhỏ."

"... Tôi không phải." Phó Tự Hi mím môi.

"Tôi không phải là kẻ ngu ngốc."

Phong Nghênh Diễm mở túi xách lấy ra một tập tài liệu đưa đến trước mặt Phó Tự Hi.

"Tự cô nhìn xem, đầu óc có bệnh kéo lại lây bệnh cho người khác. Hạ Khuynh cũng không muốn con của anh ta cũng là một đứa ngu ngốc, vì vậy mới không cho cô mang thai con của anh ta."

Cô ta thuận miệng tuông ra những lời đả kích ác độc, không muốn Phó Tự Hi có được một ngày yên ổn tốt đẹp.

Một con nhỏ nhược trí, thậm chí còn chưa tốt nghiệp trung học thì có tư cách gì đòi gả vào gia đình danh giá?

Phó Tự Hỉ bị nói trúng nhược điểm trí mạng sợ đến run rẩy, sau đó lùi lại mấy bước, nhìn vào tập tài liệu mà sắc mặt trắng bệch.

"Tôi không có bệnh!"

"Có bệnh hay không cũng chẳng phải do cô định đoạt, vào bệnh viện mà kiểm tra thử xem, ngu ngốc!"

Phó Tự Hỉ run rẩy liên tục lặp lại lời nói:

"Tôi không có bệnh! Bệnh của tôi đã được chữa khỏi rồi!"

"Chữa trị được? Đầu óc chẳng bằng một đứa học sinh tiểu học. Nếu sinh ra đứa nhỏ thế nào cũng ngu xuẩn giống hết mẹ nó, Hạ Khuynh chẳng qua chỉ muốn chơi đùa với cô thôi!"

"Anh ấy sẽ không như vậy! Tôi là Hạ phu nhân!"

Phong Nghênh Diễm lạnh lùng cười.

"Không phải cô đang nghĩ là kết hôn rồi thì nó sẽ trở thành vĩnh viễn chứ hả? Chờ qua thêm vài năm nữa nhan sắc cô trở nên héo tàn anh ta sẽ bỏ rơi cô thôi."

Con thỏ giận dữ cũng biết cắn người, Phó Tự Hỉ đã tức giận đến cực độ.

"Tôi không quen biết cô, tôi không thích nghe những lời cô nói, nếu Hạ Khuynh không cần tôi thì anh ấy sẽ nói cho tôi biết!"

Đây là lần đầu tiên Phó Tự Hỉ nói chuyện lớn tiếng như vậy, sau khi nói xong cô còn có chút run rẩy khẩn trương.

"Anh ta chỉ đang lừa gạt cô thôi, ngu ngốc!"

"Tôi không ngu ngốc, tôi không có bệnh!"

Phó Tự Hi âm thầm hít sâu, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại.

"Tôi tin tưởng ba mẹ, Tự Nhạc ân... Còn có Hạ Khuynh nữa, bọn họ đều nói tôi không có bệnh."

Phong Nghênh Diễm khẽ híp hờ mi mắt.

"Chặc chặc, xem cô ngây thơ như vậy kìa! Bọn họ hò hét thế nào thì cô cũng nghĩ rằng mình là một người bình thường ư?"

Phó Tự Hi không muốn cùng Phong Nghênh Diễm dây dưa nữa, cô nắm chặt tay thành nắm đấm.

Không được sợ, cô không sợ, cô vẫn còn Hạ Khuynh!

Cố lấy dũng khí, Phó Tự Hi nghiêm mặt nói:

"Đây là cửa hàng của tôi! Còn cô, cút ra ngoài ngay!"

Chương 54

Phong Nghênh Diễm cười khẩy khinh thường nhìn Phó Tự Hi.

"Số tiền cô kiếm được từ cửa hàng này trong một năm cũng không bằng tiền tiêu vật một tháng của tôi, chỉ bằng loại vô dụng như cô ư? Tôi chắc chắn cửa tiệm này là do Hạ Khuynh bỏ tiền ra."

Phó Tự Hi không muốn cùng cô ta đôi co nữa, cũng chẳng muốn nói chuyện có liên quan đến Hạ Khuynh với cô ta, cô chỉ kiên nhẫn nói:

"Mời cô đi ra ngoài! Nơi này không chào đón cô."

Phong Nghênh Diễm tỏ ý khinh bỉ cười cợt.

"Sao cô không tự nhìn xem bản thân như thế nào? Có cần tôi nhắc lại quá khứ 'tốt đẹp' khi cô phát bệnh không?"

Nhắc đến căn bệnh năm đó khiến Phó Tự Hi không khỏi nao núng hoảng sợ.

"Đứa con của cô sớm muộn gì cũng điên điên khùng khùng giống như cô, có khi nó còn bị đuổi ra khỏi trường học không chừng..."

Phó Tự Hi vội vàng lắc đầu.

"Không! Sẽ không!"

Cô chưa từng nghĩ đến vấn đề đứa bé của hai người sau này sẽ ngốc giống như mình. Hạ Khuynh thông minh như vậy, cực cứng nhất định sẽ sáng dạ giống hết ba ba của nó. Bị Phong Nghênh Diễm đá kích như vậy, trong lòng Phó Tự Hi không khỏi trở nên nhộn nhạo xúc động...

Cô cực kì căm ghét người đàn bà này.

"Cô đi ra ngoài!"

Phong Nghênh Diễm tiến lên chạm vào mặt Phó Tự Hi, cảm giác khi sờ vào mềm mịn khó tả, cô ta phát hiện làn da của Phó Tự Hi rất đẹp, vừa trắng hồng vừa mịn màng như nặn ra nước, bản tính ganh ghét vắn vẹo trời dậy khiến cô ta rất muốn cào nát gương mặt kia.

Phó Tự Hi bực tức hất tay Phong Nghênh Diễm.

"Đừng động vào tôi!"

Lúc trong này đang âm ỉ thì nghe bên ngoài truyền đến âm thanh.

"Cô chủ, có khách hàng đến nhờ chúng ta tư vấn vài loại hoa trưng trong nhà kín."

--

Sau khi Phó Tự Nhạc trở về trường học, vì lo lắng cho Phó Tự Hi nên Hạ Khuynh đã phái một người vệ sĩ túc trực ngoài cửa tiệm

Hôm nay trông thấy Phong Nghênh Diễm vào cửa tiệm, trực giác mách bảo khiến anh ta cảm thấy có gì đó không ổn. Phong Nghênh Diễm đi xe đắt tiền và nhìn vào thái độ hống hách của cô ta khi bước chân vào tiệm chẳng hề giống khách đến mua hàng.

Thế là anh chàng vệ sĩ vội vàng thông báo với Hạ Khuynh, sau đó giả trang thành khách muốn mua hoa bước vào cửa hàng.

Phong Nghênh Diễm nghe được có khách đến thì ngưng động tác, đột nhiên thay đổi thái độ thân thiết.

"Em gái, cô cứ đi ra ngoài đón tiếp khách hàng đi, chốc nữa chúng ta lại trò chuyện."

Phó Tự Hi tức giận trừng mắt.

"Tôi không muốn nói chuyện với cô, mời cô đi ra ngoài!"

"Con bé này đúng là chẳng hiểu đạo đãi khách gì cả!"

Phong Nghênh Diễm giả vờ tỏ vẻ ủy khuất.

"Tôi rất có thành ý muốn kết bạn với cô, thế mà lại bị cô đuổi ra ngoài."

Phó Tự Hi nhất thời không thích ứng được thái độ trở mặt như lật sách của cô ta, vừa tức vừa run sợ.

Phong Nghênh Diễm lại tiếp tục diễn trò.

"Em gái, chị đây thật lòng muốn trò chuyện với em, thế mà em lại không tỏ ra có chút thành ý nào cả, em làm chị buồn thật!"

"Tôi không... trò chuyện cái gì chứ..." Phó Tự Hi vội vàng nói, sau đó liếc nhìn về phía người đàn ông bên ngoài tỏ ý muốn giải thích.

Người đàn ông kia tỏ ra cực kì bình tĩnh.

"Bà chủ, tôi đang cần nhờ cô đến tư vấn đây."

"Vâng, tôi đến đây." Phó Tự Hỉ xoay người muốn bước ra ngoài, lại nghe cô ở bên trong cố ý nói vọng ra rồi bị cô ta giữ chặt cổ tay, khóe miệng còn mỉm cười hiền dịu.

"Em gái, bệnh của em dạo này còn bị tái phát không?"

Phó Tự Hỉ cảm thấy từ trước đến giờ chưa có chuyện gì khiến cô tức giận đến như vậy, thật sự thật sự cô rất ghét người đàn bà này.

Cô muốn hất bàn tay Phong Nghênh Diễm ra nhưng cô ta lại dùng bộ móng tay dài sắc nhọn bấu chặt vào da thịt cô, những vết xước dài đỏ ửng hiện lên trên cổ tay trắng muốt.

Người đàn ông kia thấy như vậy thì sắc mặt trầm xuống, đang muốn đi qua ngăn cản, đột nhiên từ phía sau có một cái bóng xoẹt nhanh hơn cả anh ta hướng về phía hai người phụ nữ —— Đập mạnh vào cổ tay Phong Nghênh Diễm đến mức cô ta A—— một tiếng rõ lớn rồi buông tay Phó Tự Hỉ ra.

Người đàn ông kia quay đầu nhìn thấy ông chủ của mình đã đến liền cung kính lùi sang một bên.

Anh ta nhìn thấy ánh mắt giận dữ lạnh lẽo của Hạ Khuynh.

"Phong Nghênh Diễm, cô cũng gan thật, dám đến đây một mình, chốc nữa nếu như tôi lỡ tay đánh chết cô thì lúc đó ai sẽ đến thu dọn hiện trường giùm cô bây giờ?"

Phong Nghênh Diễm hoảng hốt, cô ta không hề nghĩ Hạ Khuynh lại xuất hiện vào lúc này.

Cô ta đã sớm thăm dò, hôm nay anh có một cuộc họp quan trọng vì vậy sẽ không thể có mặt vào lúc này được.

Sao anh ta lại trở lại vào lúc này chứ... ?

Phó Tự Hi mếu máo vội vàng chạy về phía Hạ Khuynh.

Anh theo phản xạ dang hai tay ôm cô vào lòng như đang ở chốn không người.

Vừa nhìn thấy anh, Phó Tự Hi liền cảm thấy bao nhiêu tức giận lẫn ủy khuất phần nộ nén nhịn từ nãy giờ không nhịn được mà ùa ra, nước mắt lưng tròng.

Hạ Khuynh chợt nhìn thấy năm dấu xước đỏ ửng trên cổ tay vợ, ánh mắt hung hăng như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn về phía Phong Nghênh Diễm

Phong Nghênh Diễm xoa cổ tay, miễn cưỡng tỏ ra bộ dạng bình tĩnh.

"Hạ Khuynh, anh có còn là đàn ông không? Sao lại ra tay với phụ nữ cơ chứ!"

Hạ Khuynh quay sang nói chậm rãi từng chữ một với người đàn ông bên cạnh.

"Đập nát xe cô ta."

Phong Nghênh Diễm cơ hồ muốn nhảy dựng lên, kích động quát lớn: "Anh dám!"

Hạ Khuynh lạnh lùng nhìn cô ta khiêu khích.

Sau đó nghe người đàn ông kia 'dạ' một tiếng rồi đi ra ngoài.

Phong Nghênh Diễm bắt đầu sợ hãi, ánh mắt Hạ Khuynh lúc này nhìn cứ như muốn giết chết cô ta ngay tại đây.

Nhưng khi anh cúi đầu nhìn người con gái trong lòng vẻ mặt rất bình thản ôn nhu. Thời điểm khi ở cùng với Khổng Minh Dao, anh ta cũng chưa bao giờ nhìn cô ả với ánh mắt dịu dàng ôn nhu đến như vậy.

Hạ Khuynh xoa xoa lưng Phó Tự Hi.

"Sao rồi? Có đau lắm không? Cô ta dám đánh em phải không?"

"Hạ Khuynh, cô ta là người xấu." Cô úy khuất ngẩng đầu nhìn anh, cố nén nước mắt đang chực chờ trào ra.

"Cô ta nói cô ta có em bé với anh rồi, nên anh không muốn có cục cưng với em nữa."

"Cô ta bị điên thế mà em cũng tin à. Hạ Khuynh anh chỉ cần cục cưng của Phó Tự Hi thôi."

"Em biết mà." Phó Tự Hi gật đầu hai tay càng ôm chặt lấy anh.

"Cô ta còn nói em có bệnh, sau này cục cưng cũng sẽ bị bệnh giống em. Em thật sự không có bệnh, cô ta không tin..."

Vừa nói xong, nước mắt liền thi nhau rơi xuống không ngừng.

Hạ Khuynh xót xa không thôi, vừa dỗ dành vừa dịu dàng lau nước mắt cho vợ.

"Ngoan nào, em đừng khóc. Cô ta mới có bệnh, bé cưng của anh vừa ngoan ngoãn vừa thông minh..."

Phó Tự Hi liếc nhìn Phong Nghênh Diễm, sau đó trốn vào trong lòng Hạ Khuynh, cầm ống tay áo của anh lau lau chùi chùi nước mắt.

Phong Nghênh Diễm không thể tin được Phó Tự Hi còn dám tố cáo cô ta.

Cái gì mà con thỏ trắng ngây thơ? Xem ra cô nàng giả vờ thì đúng hơn!

Hạ Khuynh dỗ dành Phó Tự Hi rồi ôm cô vào phòng nghỉ ngơi, sau đó anh túm Phong Nghênh Diễm vớt ra ngoài cửa, cô ta té va đập vào cửa xe.

Người trợ lý nhìn thấy vậy thì rất thức thời mà tự động mở cửa xe, đi ra ngoài.

Hạ Khuynh không chút lưu tình lại túm cổ Phong Nghênh Diễm quăng mạnh vào trong xe.

Phong Nghênh Diễm bị ngã nhào, cảm thấy chật vật không chịu nổi, còn chưa đợi phục hồi tinh thần thì đã bị ăn ngay một cái tát khiến cô ta đau đến đầu óc choáng váng.

Cô ta phun ra một búng máu, che hai má sưng đỏ, run rẩy mếu máo.

"Anh... anh dám ra tay đánh phụ nữ... anh có còn là đàn ông không..."

Lúc này sắc mặt của Hạ Khuynh đã âm trầm đến cực điểm.

"Tôi còn muốn bẻ gãy hết tay chân đánh cho cô tàn phế, cô làm gì được tôi?"

"Anh... anh mà dám làm vậy... ba của tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!"

Anh bóp chặt cằm cô ta, vết máu trên khóe miệng lồm bồm rơi xuống chiếc nhẫn cưới đang đeo trên tay anh.

"Ba cô? Ba cô làm sao? Cô nghĩ ông nội tôi sau khi biết chuyện này sẽ bỏ qua cho cô à?"

Phong Nghênh Diễm lại bị anh hung hăng ném về phía cánh cửa.

Giờ phút này đây cô ta đã thật sự sợ hãi đến cực điểm, không ngờ Hạ Khuynh lại dám ra tay mạnh như vậy!

"... Anh... Phong gia nhất định sẽ không bỏ qua cho anh..."

Hạ Khuynh ngoáy tai vờ như không nghe thấy, lại dùng lực nắm chặt bẻ quặt cổ tay cô ta.

"Chính là bộ móng thối tha này của cô đã làm cô ấy bị thương?"

Sắc mặt cô ta trở nên trắng bệch, không ngừng cầu xin anh tha thứ.

Hạ Khuynh chột dừng lại.

Là một người đàn ông mà lại ức hiếp phụ nữ thì quả thật rất không phúc hậu cho lắm. Nhưng trong định nghĩa của anh, 'phụ nữ' không bao gồm cả loại đàn bà hiểm độc, lòng dạ rắn rết như con ả trước mắt này.

Cổ tay Phong Nghênh Diễm bị bẻ kêu rắc rắc đau đến mức chết đi sống lại.

Hạ Khuynh khinh thường nhưng vẫn buông cô ta ra, bước xuống xe bảo người trợ lý mang Phong Nghênh Diễm đưa đến chỗ Khổng Minh Dao.

Khổng Minh Dao cùng Phong Nghênh Diễm vừa là kẻ thù lại là bạn bè, cho nên cô ta sẽ biết cách giải quyết cho Phong Nghênh Diễm.

Thật ra ban đầu Hạ Khuynh không muốn buông tha cho Phong Nghênh Diễm dễ dàng như vậy.

Từ đây đi đến chỗ của Khổng Minh Dao ít nhất cũng mất một giờ lái xe, anh còn muốn cô ta phải chịu đau đớn thêm một chút nữa.

Đồng thời đây cũng là lời cảnh cáo đối với Khổng Minh Dao đừng đại dốt mà tìm Phó Tự Hỉ gây sự.

Hạ Khuynh trở lại cửa hàng hoa, nhìn thấy cô bé nhân viên vẫn còn đứng ngây ngốc ở đó, trong lòng anh nghĩ vẫn cần phải cân nhắc thêm một số chuyện.

Anh đi vào phòng nghỉ thì trông thấy Phó Tự Hỉ đang nhìn chăm chú vào một tờ giấy.

Cô nghe được tiếng bước chân của anh thì ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt mà bất lực.

"Hạ Khuynh... cục cưng của em sau này... có phải cũng sẽ ngốc giống như em?"

Anh cười phì ngồi xuống bên cạnh cô.

"Thế mà sao ban nãy có người cứ khẳng khẳng bảo bản thân không hề ngốc hử."

Cô vội lắc đầu, sau đó chỉ vào dòng chữ chẩn đoán bệnh trạng ghi trên tờ giấy.

"... Bác sĩ nói, bệnh này... sẽ bị di truyền." Tuy cô ngốc nhưng cô biết rất rõ di truyền là cái gì.

Đột nhiên cô ôm chặt anh òa khóc nức nở.

"Hạ Khuynh, em biết em ngốc. Nhưng em không muốn cục cưng cũng bị ngốc giống như vậy, em rất muốn dạy bé đọc sách rồi ngày ngày dắt bé đến trường, em còn muốn dạy dỗ bé thật tốt..."

Hạ Khuynh ôn nhu cầm tay cô lại nhìn xuống mảnh giấy kia, anh nhúm mày.

"Tờ giấy này là của người đàn bà đó đưa cho em?"

"Ừ."

Anh im lặng không nói gì cả.

Anh vẫn có chút gì đó nghi ngờ về hành vi hôm nay của Phong Nghênh Diễm.

Chợt lại nhớ đến câu nói ngày đó của ông Hạ. Anh biết Phó Tự Hi rất sợ đến bệnh viện, ban đầu vốn định để cô dần thích ứng với cuộc sống trước mắt, rồi một thời gian sau mới cân nhắc mang cô đi kiểm tra.

Nhưng trải qua sự việc ngày hôm nay đã khiến anh thay đổi suy nghĩ.

"Bé cưng, ngày mai anh sẽ dẫn em đến bệnh viện."

Phó Tự Hi sững sốt. "Vì sao chúng ta phải đi bệnh viện..."

"Vì căn bệnh của em qua bao nhiêu năm nay không biết đã chuyển biến như thế nào, nên chúng ta cần đến bệnh viện kiểm tra lại một lần nữa. Nhưng em yên tâm, cục cưng của chúng ta nhất định sẽ rất thông minh và khỏe mạnh bởi vì mẹ của nó rất thông minh kia mà!"

Phó Tự Hi nghe vậy thì càng ôm chặt cổ anh sau đó nhỏ giọng thỏ thẻ.

"Chỉ có anh và Tự Nhạc mới nói rằng em thông minh thôi."

"Bởi vì em vốn rất thông minh."

"Hạ Khuynh, em còn nhớ rất rõ, trước đây bác sĩ từng nói bệnh của em đã chữa trị hết rồi."

Anh tỏ vẻ khinh thường vỗ nhẹ cái đầu nhỏ của cô.

"Vậy thì chúng ta càng cần đi kiểm tra một lần nữa để càng tin tưởng chứ em."

"Được, vậy thì em sẽ đi kiểm tra lại một lần nữa."

Anh phì cười.

"Được, thế thì ngày mai chúng ta sẽ lên đường."

...

Ngày hôm sau, Phó Tự Hi đứng trước cửa bệnh viện liền chần chờ, túm chặt tay Hạ Khuynh.

"Trước đây khi bị bệnh em phải thường xuyên đến bệnh viện, không thích chút nào!"

Anh xoa xoa tay cô vợ nhỏ dõ dành:

"Vậy thì chúng ta phải vào kiểm tra nhanh nhanh rồi sau đó còn về nhà ăn mừng chứ."

Phó Tự Hi nhẹ nhàng gật đầu.

"Vâng, em không muốn ở đây nữa, em muốn cùng anh đi ăn mừng."

Bệnh viện tư nhân này là sản nghiệp của gia đình Hề Thế Hàm, trước đó anh ta đã thông báo với viện trưởng để sắp xếp mọi việc, vì vậy viện trưởng không dám chậm trễ, tiếp đón rất chu đáo và mau chóng làm thủ tục đưa hai vợ chồng đến phòng làm kiểm tra tổng quát.

Hạ Khuynh biết Phó Tự Hi đang cực kì khẩn trương, anh vừa đi vừa liên tục trấn an, cổ vũ cô.

Thời điểm nhận được kết quả kiểm tra, Phó Tự Hi cũng không dám đối mặt với nó, chỉ sợ phải nghe được kết quả không tốt, cô ôm Hạ Khuynh lẩm bẩm:

"Hạ Khuynh, em không đi đâu, anh đi hộ em nhé..."

Hạ Khuynh dịu dàng thơm vào trán cô sau đó trấn an.

"Được rồi, vậy thì anh đi một lát sẽ trở lại ngay, em ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ anh nhé!"

Phó Tự Hi gật gật đầu, ngoan ngoãn ngồi im trên ghế, hai tay nắm chặt góc áo đưa mắt dõi theo hướng anh bước vào văn phòng.

"Hạ tiên sinh, thông qua kiểm tra tổng quát cho thấy Hạ phu nhân không có bất kì vấn đề nghiêm trọng nào. Cô ấy là một người hoàn toàn khỏe mạnh."

Vị bác sĩ vừa nói xong liền cầm hồ sơ bệnh án đưa cho Hạ Khuynh.

"Hạ phu nhân tư duy đối đáp tương đối bình thường. Nhưng ở phương diện tri thức thì năng lực học tập có chút kém, nhưng đây không phải bệnh,

chỉ có thể nói là do di chứng sau vụ tai nạn. Mặt khác, về phương diện sức khỏe của cô ấy thực sự rất tốt."

Điều khiến ông ta ngạc nhiên nhất chính là cô ấy đã trưởng thành trong hoàn cảnh và môi trường sống như thế nào mà vẫn giữ được tâm hồn thuần khiết và lạc quan như vậy.

Hạ Khuynh sau khi biết được kết quả thì nói cảm ơn vị bác sĩ rồi đi ra ngoài. Bên ngoài Phó Tự Hỉ vừa nhìn thấy anh thì vội nhảy xuống ghế, hai ngón tay lúng túng quắp chặt vào nhau.

Lúc này ý cười trên mặt anh ngày càng nồng đậm.

Phó Tự Hỉ sững sốt không thôi, chạy đến nhào vào lòng anh, vẻ mặt cực kì chờ mong:

"Hạ Khuynh, kết quả như thế nào?"

Anh một tay ôm eo cô, một tay lấy ra tờ kết quả xét nghiệm đưa đến trước mặt cô.

"Hạ phu nhân tự mình xem đi."

Phó Tự Hỉ cực kì căng thẳng nhận lấy tờ giấy từ tay anh cẩn thận đọc thật kĩ, sau đó thì nhoẻn miệng cười.

"Hạ tiên sinh, Hạ phu nhân thực sự rất khỏe mạnh!"

"Bé cưng ngọc, anh đã nói với em là không cần lo lắng rồi mà."

Anh cầm tay cô đi ra cửa.

"Xem xem, em khẩn trương đến mức lòng bàn tay toàn mồ hôi đây này."

Trong lòng cô lúc này đây như trút bỏ được gánh nặng, vui mừng ập đến ồ ạt kì lạ.

Cô không hề có bệnh! Vì vậy, cục cưng của cô cũng sẽ không có bệnh!

Lúc ngồi trên xe, Phó Tự Hỉ lại lôi tờ kết quả xét nghiệm ra đọc lại một lần nữa.

Hạ Khuynh rút tờ giấy trong tay cô vợ nhỏ, cười nói.

"Về nhà rồi chậm rãi mà xem, bây giờ chúng ta phải đi ăn mừng chứ!"

"Đúng vậy, đi ăn mừng thôi! Em muốn ăn bánh bao, em còn muốn ăn thịt nữa!"

"Bé cưng mũm mĩm, ăn thịt nhiều như vậy về sau sẽ biến thành một bà mập cho xem."

Phó Tự Hỉ cười híp mắt.

"Em không phải bà mập, em chỉ mũm mĩm thôi."

"Dù thế nào cũng vẫn là béo."

"Hạ Khuynh thích béo mà!"

Anh hừ lạnh: "Đúng rồi, không hiểu anh bị gì mà lại đi yêu một con bé vừa béo vừa ngốc."

Phó Tự Hỉ mặt mày vui như nở hoa.

"Hạ Khuynh, về sau chúng ta sẽ sinh hai cục cưng nhé? Một đứa là tiểu Khuynh Khuynh, đứa còn lại sẽ là tiểu Hỉ Hỉ!"

Hạ Khuynh đánh tay lái, cười dịu dàng nhìn sang cô vợ bé nhỏ của mình.

"Được."

.....

(Hoàn Chính Văn)

NGOẠI TRUYỆN

Chương 55. Phó Tự Nhạc 01

Vào buổi tối trước một ngày diễn ra hôn lễ của Hạ Khuynh, Chu Phi Lương thét to muốn tổ chức tiệc chia tay cuộc sống độc thân, nhưng cuối cùng lại biến thành buổi tiệc độc thân kể khổ.

Đứng mũi chịu sào chính là Vương Thần: "Ông đây cũng muốn yêu đương."

Chu Phi Lương hung hăng liếc Vương Thần: "Ông lái nhái từ năm ngoái tới năm nay, thật ồn ào."

"Nhìn Hạ thiếu của chúng ta kìa, tinh thần phấn chấn thật chướng mắt." Vương Thần đong đưa ly rượu, tấm tắc lên tiếng.

Hạ Khuynh cười nhạt. "Tôi cảnh cáo mấy ông, nếu dám uống đến sáng mai không dậy nổi, làm lỡ giờ lành của tôi, cũng đừng trách tôi không khách sáo."

Wương Thần rũ mắt xuống: "Cô vợ bé bỏng của ông, không phải còn có một cô em gái sao? Mai cô ấy làm phù dâu hả?"

"Ừm." Hạ Khuynh miễn cưỡng đáp.

Wương Thần nhất thời cảm thấy tràn ngập sĩ khí. "Rất tốt, tôi sẽ theo đuổi em gái nhỏ đáng yêu."

Hạ Khuynh không lên tiếng.

Chu Phi Lương nhớ tới chuyện gì đó, hỏi: "Lần trước chẳng phải ông nói em gái cô ấy rất hung dữ sao?"

"Dữ lắm." Hạ Khuynh cười. Anh vui mừng vì Phó Tự Hỉ có cô em gái che chở cô như vậy.

Chu Phi Lương đồng tình nhìn Vương Thần "Chúc ông nhiều may mắn."

Wương Thần cười đùa: "Lau mắt chờ đi."

--

Phó Tự Nhạc xin nghỉ ở trường, đưa Phó Tự Hỉ về nhà mình.

Cô xem lịch trình sắp xếp hôn lễ hôm đó, từ sớm đã bảo Phó Tự Hỉ lên giường ngủ.

Phó Tự Hỉ ngoan ngoãn bò lên giường, ôm Đại Hùng bảo bảo. "Đại Hùng, ngày mai chị sẽ làm cô dâu xinh đẹp đấy! Ừ, em cũng sẽ mặc quần áo đẹp, đi chung với chị đó. Hạ Khuynh nói, em là hoa đồng."

Phó Tự Nhạc mỉm cười: "Chị, ngủ sớm một chút, ngày mai em gọi chị rời giường."

"Ừ, Tự Nhạc, em cũng ngủ đi."

"Lát nữa em mới ngủ. Chị ngủ trước đi, ngủ ngon nè, ngày mai mới xinh đẹp."

Phó Tự Hỉ lại cười híp mắt như trăng lười liềm: "Ngày mai chị sẽ xinh đẹp hơn Hạ Khuynh. Anh ấy nói, chị xinh đẹp nhất."

"Chị em lúc nào cũng xinh nhất."

Phó Tự Hỉ nghiêng đầu nhìn Phó Tự Nhạc, vui vẻ. "Tự Nhạc à, đáng vẻ em cũng xinh lắm, em với Hạ Khuynh đều rất đẹp." Hai người xinh thế, đều yêu thích mình, trong lòng cô vui như hoa nở.

Phó Tự Nhạc từ chối cho ý kiến.

Trong lòng cô, người xinh đẹp nhất chỉ có mẹ và chị cô.

Phó Tự Nhạc làm xong việc nhà còn dư lại, mới lên giường ngủ. Trước khi ngủ cô xem lịch trình ngày mai một lần nữa, lo lắng chẳng biết Phó Tự Hi có mệt quá không.

Trong lòng cô bồn chồn nên ngủ không yên giấc, sáng hôm sau đồng hồ còn chưa báo thức cô đã tỉnh.

Sau khi làm bữa sáng xong, cô mới đi gọi Phó Tự Hi rời giường

Phó Tự Hi mơ màng, "Tự Nhạc, chị phải mặc váy đẹp sao?"

"Ăn sáng trước đã, buổi trưa sẽ ăn rất trễ, nên ăn sáng nhiều một chút."

Cũng chẳng biết Phó Tự Hi nghe có hiểu không, ừ ừ lầm bầm vài câu, khép hờ hai mắt, lúc xuống giường vào phòng vệ sinh suýt nữa đụng vào cửa.

Bữa sáng mới ăn được một nửa, thợ trang điểm đã đến.

Phó Tự Hi căng thẳng, vội vã nhét đồ vào miệng, chỉ muốn mau chóng ăn xong.

Phó Tự Nhạc vội vàng trấn an: "Không vội, vẫn còn thời gian."

Phó Tự Hi phồng má, giọng không rõ hỏi: "Chú rể của chị sắp tới rồi hả?"

"Anh ấy không nhanh vậy đâu, chị cứ từ từ ăn."

Phó Tự Hi ăn xong bữa sáng, bắt đầu mặc áo cưới.

Lúc trước khi thiết kế áo cưới, Hạ Khuynh có rất nhiều yêu cầu, cái này không được lộ, cái kia không được lộ, cuối cùng còn vớt thêm một câu, "Vải vóc đừng tiết kiệm cho tôi."

Nhà thiết kế liền làm ít trang sức ngay cổ áo, che khuất một mảng trắng như tuyết đầy kiêu ngạo của cô dâu.

Sau khi Phó Tự Hi mặc áo cưới, then thùng cười. "Váy này đẹp quá."

Tất cả váy đẹp của cô đều do Hạ Khuynh đưa tới.

Cô ngắm đôi giày thủy tinh bên cạnh.

Đó là đôi giày đầu tiên anh tặng.

Tuy rằng lúc đó anh nói để hoàng tử của cô trả. Nhưng anh chính là hoàng tử của cô.

Phó Tự Hi nghĩ tới Hạ Khuynh, trong lòng vui vẻ không thôi.

Chờ Phó Tự Nhạc thay xong lễ phục phù dâu, một thợ trang điểm tiến lại trang điểm cho cô, vừa thoa một lớp phấn, thợ trang điểm đã kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô.

Làn da Phó Tự Nhạc hơi trắng nhợt, còn có chút tàn nhan. Nhưng ngũ quan hơn người, khi được trang điểm, cả khuôn mặt lập tức tỏa sáng.

Cô lẳng lặng nhìn mình trong gương một hồi, sau đó bảo thợ trang điểm dừng động tác. "Tháo trang sức cho tôi đi, tôi không muốn đeo."

Thợ trang điểm thoáng sửng sốt, Phó Tự Nhạc nhàn nhạt lặp lại lần nữa.

Thợ trang điểm bị hơi thở của Phó Tự Nhạc làm cho sợ hãi, thấy cô kiên trì vậy, đành đồng ý.

Phó Tự Nhạc trang điểm xong, thợ trang điểm liền tiến lên giúp cô tạo kiểu tóc.

Sau đó thì hoàn tất.

Bên này Phó Tự Hi đang trang điểm, cô vẫn ngồi yên tĩnh, mặc cho thợ trang điểm bôi bôi phết phết lên mặt mình.

Thấy Phó Tự Nhạc đi vào, cô nở nụ cười, rồi nhanh chóng thu lại nét mặt, sợ thợ trang điểm vẽ sai mắt.

Phó Tự Nhạc ngồi bên cạnh nhìn chị mình, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu với Phó Tự Hi.

Đến lúc Phó Tự Hi trang điểm xong, Phó Tự Nhạc mới đến gần chút. "Chị, chị em là xinh đẹp nhất."

Phó Tự Hi ha ha cười. "Chị còn không nhận ra chính mình đấy, vì sao chị có thể trở nên xinh đẹp vậy a."

Thợ trang điểm nghe nói thế, phì cười.

Phó Tự Hi hơi ngượng ngùng.

Phó Tự Nhạc cười nói: "Chị em bình thường vẫn rất đẹp, đẹp hơn ai hết."

Phó Tự Hi nhìn hình bóng mình và em gái trong gương, cười nói. "Tự Nhạc mới xinh nhất, em gái chị xinh nhất!"

Phó Tự Nhạc cười, tiếp đó trở về phòng mặc lễ phục cho Đại Hùng, đem nhẫn kim cương treo trước ngực nó.

Viên kim cương này, sau khi Hạ Khuynh đưa tới, Phó Tự Hi bèn đeo nó lên tay Đại Hùng, nhưng không vừa, có một lần còn rơi trong chăn, cô hoảng hốt, đã tìm rất lâu.

Sau đó Phó Tự Nhạc làm một sợi dây đeo.

--

Đội ngũ xe hoa của Hạ Khuynh, phải nói là hoành tráng vô cùng.

Một loạt đều là xe thể thao sang trọng.

Trước khi anh ra khỏi cửa, Lương San cực kỳ thỏa mãn, cảm thấy sự tồn tại của con trai chính là vì thời khắc này. "Con trai à, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ!"

Hạ Khuynh đặc ý nói. "Lúc này không thể hiện còn chờ tới khi nào."

Ông Hạ cũng nói một câu. "Ông cảm thấy cười ngựa trắng càng nổi bật hơn."

"..." Khóe mắt Hạ Khuynh giật giật.

Lương San đành nói. "Cười ngựa trắng thì không thể đi xe, sẽ lỡ giờ mất."

Ông Hạ ngâm nga. "Cười ngựa phi nhanh, tận hưởng nhân thế phồn hoa."

"..." Lần này mắt Lương San cũng giật giật.

Hạ Khuynh nhìn không nổi nữa, nói: "Con đi đây." Sau đó xoay người rời đi.

Đội ngũ xe hoa xếp hàng dài từ cửa tiểu khu của Phó Tự Hỉ đến bên kia con phố.

Mười mấy chiếc dài thật dài, khí thế như vậy, vừa nhìn liền biết là con nhà giàu đón dâu.

Người đi đường đều dừng chân, muốn xem gia đình nào ở tiểu khu này leo lên cảnh cao.

Hạ Khuynh cùng mấy anh em đến Phó gia, cũng không gặp người chặn cửa, Phó Tự Nhạc không thích rập khuôn, cô rất tùy tiện mở cửa. "Đúng giờ thật."

"Tôi không tới sớm là tốt lắm rồi."

Hạ Khuynh liếc nhìn khuôn mặt Phó Tự Nhạc, cũng không kinh ngạc lắm, anh trực tiếp cất bước đến phòng Phó Tự Hỉ.

Chu Phi Lương ở phía sau chỉ cảm thấy giọng Phó Tự Nhạc đã từng nghe ở đâu, vừa nghiêng đầu đánh giá, hần liền choáng váng.

Cô thấy hần cũng thoáng sửng sốt, nhưng nhanh chóng khôi phục về bình thường.

Chu Phi Lương không ngờ sẽ gặp cô ở đây, sau khi lấy lại tinh thần, hần mới nhớ nhiệm vụ của mình, liền móc lì xì đưa cho Phó Tự Nhạc.

Cô lặng lẽ tiếp nhận, rồi xoay người cũng theo Hạ Khuynh vào phòng.

Vương Thần ở đó ngắm Phó Tự Nhạc, hơi đáng tiếc, rõ ràng em gái này không đáng yêu, mặc dù là một người đẹp.

Phó Tự Hỉ ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn trong phòng, vừa thấy Hạ Khuynh vào bèn nở nụ cười, "Hạ Khuynh, hôm nay em đẹp không?"

"Phó Tiểu Hỉ của anh đẹp nhất." Hạ Khuynh đi tới, hôn cô một cái.

Cô ôm cổ anh, tán dương. "Hôm nay anh cũng đẹp trai nhất."

Anh nựng mặt cô, "Thiếu gia anh lúc nào chả đẹp trai."

"Lúc nào cũng đẹp, hôm nay càng đẹp hơn. Vì anh là chú rể của em."

Hạ Khuynh nghe thế vui vẻ hần, "Phó Tiểu Hỉ thật tinh mắt."

Phó Tự Nhạc đứng ngay cửa, nhìn tình cảnh này, lại nghĩ tới lịch trình lễ cưới, cảm thấy hai người họ hình như đã bỏ sót bước gì đó..

Có điều, ai quan tâm chứ, chị cô vui vẻ mới quan trọng nhất.

Phó Tự Hỉ đâu quan tâm tình tự hôn lễ nên tiến hành như thế nào, Hạ Khuynh lại là người tùy tiện, anh trực tiếp ôm cô, "Anh tới đón cô dâu của anh."

Cô rúc vào lòng anh, cười rạng rỡ không gì sánh được.

Những người chuẩn bị hôn lễ thấy tình cảnh này, cũng không dám dị nghị.

Tả Phóng đứng trên ban công nhìn Hạ Khuynh ôm Phó Tự Hỉ đi ra.

Cô cười suốt, rất hạnh phúc rất ngọt ngào.

Thình thoảng Hạ Khuynh sẽ cọ cọ gò má cô, nồng nàn yêu thương.

Tả Phóng cong khóe miệng, làm bầm chúc phúc: "Phó Tự Hỉ, tân hôn hạnh phúc."

Cả đoạn đường Hạ Khuynh đều ôm Phó Tự Hỉ tới lúc lên xe, Phó Tự Nhạc thì lên chiếc xe hoa thứ hai.

Vừa ngồi xuống cô mới phát hiện, tài xế lại là Chu Phi Lương.

Hắn từ kính chiếu hậu nhìn cô. "A, thật khéo, cô lại là em vợ Hạ Khuynh."

Cô nâng khóe miệng. "Khéo thật."

"Sao cô không làm ở chỗ kia nữa?"

"Tôi đến tiệm chị tôi phụ." Cô nói với hắn, hiếm khi kiên nhẫn.

Hắn cười nhạt, "Nhưng mà, con gái, nên thoa chút phấn son."

Phó Tự Nhạc khẽ ừ, sau đó xoay đầu nhìn đội xe hoa bên ngoài.

Cô sớm đoán được Chu Phi Lương là kẻ có tiền, có điều khi đó cô không nghĩ rằng anh ta là bạn Hạ Khuynh.

Thế giới này nhỏ thật.

Chu Phi Lương thấy cô thất thần, nhất thời cũng không biết làm sao tiếp lời, bèn im lặng.

Cả hai chẳng nói gì suốt dọc đường.

Hắn thầm nói, sao đến ban ngày hai người liền không có đề tài nhỉ? Còn nửa đêm canh ba mới trò chuyện được?

Chuyện gì thế này.

Tiếp đó, Phó Tự Nhạc đi theo Phó Tự Hi suốt buổi lễ, thỉnh thoảng nhắc nhở chị mình những nghi thức cần thực hiện

Sau khi Phó Tự Hi được đón đến Hạ gia, cô được dẫn đi thay một bộ sườn xám Trung Quốc, cô bị xoay vòng đến mức đầu óc choáng váng, đến khi cô kính trà con dâu, trên người đã đeo thêm mười mấy vòng tay bằng vàng, nặng tới độ tay sắp nhắc không nổi.

Lúc hôn lễ kiểu Trung Quốc kết thúc, cô lại thay một bộ áo cưới khác, bắt đầu hôn lễ theo phong cách phương Tây.

Khi Phó Tự Hi một tay kéo em gái, một tay ôm gấu bông bước trên thảm đỏ, khách khứa thoáng ồ lên, nhưng vẻ mặt chú rể vẫn bình thản, ánh mắt lại yêu thương nhìn không sót thứ gì.

Phó Tự Nhạc tự tay giao chị mình cho Hạ Khuynh, sau đó ôm Đại Hùng lùi xuống.

Cô nghe chú rể và cô dâu tuyên thệ, cúi đầu vuốt Đại Hùng, nhẹ nhàng nói: "Mẹ ơi, hôm nay chị kết hôn rồi."

Cách đó không xa Chu Phi Lương thoáng nhìn cô.

Vương Thần không có ý tốt, vỗ vai Chu Phi Lương. "Ông nhìn gì đó, nhân vật chính hôm nay đang ở trên đài, thế này chẳng cho Hạ Khuynh mặt mũi gì cả."

Chu Phi Lương chuyển tầm mắt. "Không có gì."

Vương Thần vụng trộm cười

Chơi vui thật, Chu Phi Lương này nhìn cô em vợ kia nhiều lần lắm rồi, hắc hắc, lại có trò vui để xem đây.

Sau đó hắn nhìn xung quanh, tiếc hận: "Hôm nay hình như tôi nghe được tiếng trái tim vỡ vụn của các cô gái, từng tiếng từng tiếng lặp lại."

Chu Phi Lương hất tay Vương Thần. "Cơ hội của ông đến rồi đấy."

"Cơ hội của tôi không phải ở chỗ cô em đó sao, tôi đang chờ cô ấy cùng phổ khúc tình ca."

Chu Phi Lương xem thường. "Cô ấy đang nhìn ông?"

Vương Thần cười rất mê người. "Lẽ nào cô ấy nhìn lại nhìn ông?"

Chương 56. Phó Tự Nhạc 02

"Con mẹ nó, ông đừng làm bộ mặt đếu thế mà cười tôi." Chu Phi Lương oán hận nói.

"Không được nói sang truyện khác, nào nào nào, nói cho anh tiểu Vương biết, ông nhìn trúng cô em vợ rồi đúng không?"

Chu Phi Lương hạ thấp giọng quát: "Con mẹ nó, ông lặn xa ra một chút."

Vương Thần vẫn hí hửng: "Đừng xấu hổ nha, mắc bệnh ngực cũng cần yêu thương. Chu Phi, cô em vợ này nhìn qua không dễ đối phó như cô chị dâu, ông phải bỏ thêm chút sức lực đó nha."

"... Ông thật ồn ào."

Vương Thần tiếp tục cười.

Chu Phi Lương không nhìn về phía Phó Tự Nhạc nữa.

Chờ cho đến lúc tiệc rượu, Phó Tự Hi đã vô cùng đói bụng, ở phía sau hậu trường vội vã ăn mấy miếng sô cô la.

“Hạ Khuynh, em chưa từng đói như thế này. Kết hôn thật sự rất đói nha.”

“Ngoan, chúng ta chỉ kết hôn một lần này thôi.” Hạ Khuynh nắm tay cô đi về phía bàn ăn: “Không cần gấp, chúng ta ăn một chút gì trước đã. Đợi lát nữa còn đi chúc rượu.”

Trời đất bao la, vợ anh là lớn nhất, một đám khách mời, cứ để bọn họ chờ đi thôi.

Cô vừa nghe thấy lời ấy, hai mắt sáng lấp lánh: “Chúng ta ăn no lại tiếp tục kết hôn sao?”

Anh cười đến xuân tình lay động: “Ăn no mới có sức mà động phòng, nào, ăn nhiều một chút.”

“Ừm” Cô ngây ngốc gật đầu.

Tiệc rượu là tiệc đứng, Phó Tự Nhạc và Chu Phi Lương được xếp ở cùng một bàn.

Cô nhìn ai cũng không quen, cứ lẳng lặng ngồi đó, đợi cô dâu tới chúc rượu, cô phải nỗ lực ngăn cản cho tốt.

Chu Phi Lương đi quanh bữa tiệc một lượt, trở về phát hiện thấy đĩa của cô vẫn rỗng tuếch: “Em sao không ăn cái gì?”

“Tôi không đói bụng.”

Anh gấp đồ ăn trên bàn vào trong đĩa của cô. “Đợi lát nữa còn phải chúc rượu, không đói thì cũng phải ăn cái gì lót bụng.”

Vương Thần thấy thế lại cười đến ám muội.

Chu Phi Lương mắng vài câu thô tục đá Vương Thần văng xa một vòng.

Phó Tự Nhạc hơi cau mày.

Cô cùng Chu Phi Lương trước đây đã nói chuyện vài lần, chưa từng nghe thấy anh ta nói tục. Bây giờ xem ra, anh ta nói rất quen miệng.

Cô yên lặng ăn đồ ăn trong đĩa, vừa mới ăn xong, anh ta lại gấp vào một đĩa đầy.

Cô đành phải nói: "Cảm ơn, tôi ăn no rồi."

Anh đánh giá cô một lượt: "Ăn nhiều chút, em gầy quá."

Cô hạ giọng xuống: "Ăn nhiều để làm gì?"

Anh lại cười, tiến tới gần cô, nói nhỏ tới mức chỉ hai người mới nghe được. “Mập để nuôi hơn.”

Cô vẫn lạnh mặt.

Ý cười trên mặt anh vẫn không giảm: “Em nói xem, hai ta có phải là chỉ có buổi tối mới có thể trao đổi thân thiết.”

Cô vẫn lạnh mặt.

Anh nói lời này quá mức ám muội, tuy rằng thực sự chính là như vậy.

Phó Tự Nhạc trước đây ngoài giờ học có đi làm thêm ở một cửa hàng bách hóa 24 giờ.

Bởi vì làm ca đêm tiền lương cao hơn ban ngày, cô liền tận dụng buổi tối thứ ba trực đêm, sau đó ngủ bù lại một giấc vào sáng thứ 4.

Ca đêm vốn là có hai người, hôm đó, người trực cùng trong nhà có việc đột suất, liền vội vội vàng vàng trở về, trước khi đi có nói sẽ trở lại ngay.

Phó Tự Nhạc không để ý lắm, buổi tối ít khách, một mình cô cũng có thể ứng phó.

Khoảng hơn hai giờ sáng, có mấy tên côn đồ đi vào, bọn chúng hùng hổ xách hai két bia, sau đó nặng nề đặt lên quầy thu tiền, lúc nhìn thấy Phó Tự Nhạc, chúng tỏ ra rất hứng thú, đùa giỡn vài câu.

Phó Tự Nhạc trầm mặc, trực tiếp kéo hai két bia qua.

Đám côn đồ thấy cô phản ứng như thế, liền khó chịu.

Tên cầm đầu đi về phía khung hàng bên cạnh, kéo đổ xuống.

Cô lạnh lùng nói: “Nhặt lên cho tôi.”

Đám côn đồ đều bất ngờ trước khí thế của cô, nhưng nghĩ lại, cô chỉ là một con nhóc, đám người bọn họ lại là đàn ông, ai sợ ai.

Đám côn đồ lại tiếp tục đẩy vài khung hàng, sau đó tên cầm đầu cười dâm tà, chỉ chỉ xuống đũng quần. “Liếm thẳng em của tao, tao sẽ bỏ qua cho mày.”

Mấy tên đằng sau càn rỡ cười to.

Tay Phó Tự Nhạc bên dưới quầy thu tiền đã lên gân cốt.

Không phải đánh nhau thôi sao, cô rất giỏi đó.

Cô còn chưa động thủ thì đột nhiên “Keng----” một tiếng, cửa tự động mở ra.

Chu Phi Lương xuất hiện đúng vào lúc này.

Chu Phi Lương hôm nay tăng ca tới hơn nửa đêm, lúc xong việc anh đi xuống bãi đỗ xe, chuẩn bị hút thuốc, mới phát hiện đã hút hết.

Cơn nghiện thuốc lá dấy lên khiến anh buồn bực, sau khi lấy xe chạy tới ngã rẽ thì trông thấy cửa hàng bách hóa vẫn sáng đèn, liền ngừng xe.

Lúc anh đi vào thì trông thấy tình huống như vậy.

Vài khung hàng bị đẩy ngã, sàn nhà bừa bộn khắp nơi, đám tên côn đồ giương nanh múa vuốt, cô bé ở quầy thu tiền trừng mắt đối mặt.

Chu Phi Lương nhìn Phó Tự Nhạc, liền hiểu ra vấn đề. Chắc là mấy tên côn đồ này thấy cô gái xinh đẹp, liền nảy sinh ý xấu.

Đám côn đồ thấy có khách đi vào, liếc mắt đe dọa. “Cút ra ngoài.”

Chu Phi Lương bị khiêu khích. “Dám bảo ông chúng bây cút? Chúng bây là cái thá gì?”

Câu nói này triệt để chọc giận đám người kia, hai mắt bọn chúng đã muốn phun ra lửa.

Chu Phi Lương đánh giá bọn chúng, lại thêm dầu vào lửa. “Chúng mày hợp vào cũng không phải là đối thủ của tao.”

Một đám người bao quanh vây nốt Chu Phi Lương.

Chu Phi Lương tùy tiện khởi động tay đã kêu “Răng rắc”

Anh hiện tại rất hưng phấn, đã lâu không động thủ rồi. Anh không thể chờ đợi được nữa muốn kiểm chứng xem thực lực của mình đến đâu.

Nắm đấm của Chu Phi Lương, tiếng tăm lừng lẫy, hơn nữa, sức mạnh so với Hạ Khuynh càng mạnh và ác liệt hơn.

Sau mấy chiêu, những tên kia đã ngã lăn ra đất.

Anh cảm thấy thật vô vị, mới vận động được mấy cái, thật chưa đủ làm nóng người.

Bước qua đám người trên đất, đi tới quầy thu tiền, “Cho tôi bao thuốc.”

Phó Tự Nhạc vẫn rất bình tĩnh, hỏi anh muốn dùng loại nào.

Anh xem qua một lượt, chẳng quan tâm nhiều, tùy ý chọn mấy bao.

Mua xong rồi, anh móc ra một điếu, hút một hơi mới nói. “Những người này tôi giúp cô ném đi.”

Phó Tự Nhạc lịch sự đáp lại. “Cảm ơn.”

Chu Phi Lương xách từng tên quăng ra cách đồng rác không xa, sau đó dự định rời đi, trước khi đi liếc nhìn vào trong cửa hàng.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, bóng người gầy gò từ từ nâng những khung hàng lên.

Anh không biết tại sao, lại một lần nữa đi vào giúp cô một tay, thuận miệng hỏi. “Sao chỉ có một mình cô trông tiệm?”

Phó Tự Nhạc nhàn nhạt trả lời. “Người làm cùng có việc”

Cảm giác của anh đối với cô có chút mới mẻ.

Cô ăn ngay nói thật, cũng không sợ anh có ý đồ gây rối. Vừa rời khi đối mặt với đám côn đồ kia, cô cũng không hề sợ hãi.

Hai người đặt đồ rơi trên đất lên giá xong, Chu Phi Lương lại móc ra một điếu thuốc. “Những người kia có thể sẽ quay lại trả thù, một mình cô ở nơi này, tôi thực sự không yên lòng. Có cà phê không? Cho tôi một ly.” Nói xong, anh đi thẳng ra chỗ cửa sổ ngồi xuống.

Phó Tự Nhạc lúc này tâm tình mới có chút phập phồng.

Cô và anh không hề quen biết, anh không cần phải ở đây cùng cô suốt đêm.

Cô pha cho anh bình cà phê nóng. “Mời anh.”

Anh nhận lấy, đưa mắt nhìn cô một cái. “Tôi thấy hằng hái làm việc nghĩa giá thật rẻ.”

Lúc anh nói lời này nghe thật thân quen, dường như hai người đã là bạn tương giao của nhau từ lâu.

Có người nói vào thời điểm ban đêm, tư duy logic sẽ giảm xuống, dễ dàng làm theo cảm tính. Sở dĩ rất nhiều văn nhân thích sáng tác vào buổi tối, bởi vì lúc này, cảm tình dâng trào, văn thơ lai láng.

Phó Tự Nhạc không biết có phải vì nguyên nhân này mà cô đối với anh không quá bài xích hay không. Cô ngồi xuống bên cạnh anh. “Vừa rồi cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí, tiện tay mà thôi. Một cô gái nửa đêm ở nơi này trông tiệt, ông chủ của các cô cũng yên tâm ư?”

“Bình thường có người làm cùng, hôm này trùng hợp người đó có việc.”

“Một cô gái, sao lại làm công việc này.”

“Tiền lương cao.”

Phó Tự Nhạc làm Chu Phi Lương sửng sốt một chút. Anh đã rất nhiều năm không phải vì tiền mà phiến não rồi, nhưng anh cũng đã từng như thế.

Anh lập tức hiểu rõ, một lần nữa đánh giá cô. “Cô thiếu tiền?”

“Đúng thế.” Cô nhìn đường phố yên tĩnh ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói. “Ai mà không thiếu tiền chứ?”

Anh cười như không cười. “Diện mạo cô thế này, làm sao thiếu tiền được?”

Cô biết anh đang ám chỉ cái gì, xụ mặt xuống. “Tôi có nguyên tắc của tôi.”

Chu Phi Lương nghe xong lời này, lấy ví tiền của mình ra, rút toàn bộ tiền mặt đặt trên bàn, “Con gái vào lúc này nên ngủ để giữ nhan sắc, bằng không làn da sẽ kém sắc.”

Từ trước tới nay, anh gặp rất nhiều nữ sinh đại học, hơn nữa hiện tại còn là kỹ nữ cao cấp, không ít người là thành phần tri thức, nữ giáo sư cũng có.

Phó Tự Nhạc nhìn sấp tiền, vẻ mặt lạnh lùng.

Chu Phi Lương uống một ngụm cà phê lớn, đột nhiên nói. “Tôi trước đây rất nghèo. Cha tôi thiếu nợ, bọn truy nợ bắt em gái tôi, muốn đem nó bán cho bọn môi giới mại dâm. Bọn chúng tẩy não nó, nói bán dâm nửa năm một năm liền có thể trả hết nợ. Sau đó, tôi đã kịp thời cứu con bé ra, nhưng trong lòng tôi rất sợ. Thật sự, tôi đánh nhau xưa nay chưa từng biết sợ là gì, nhưng lúc đó tôi thật sự sợ hãi, nếu như chính bản thân em gái tôi muốn đi trả nợ vậy thì phải làm sao bây giờ.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Anh dừng lại, nở nụ cười. “Cô biết em gái tôi lúc đó nói thế nào không. Nó nói ‘Trả nợ là trách nhiệm của anh. Trời có sập xuống cũng là anh phải chống, nếu như muốn em đi trả nợ, vậy anh cũng đừng làm anh nữa.’”

Phó Tự Nhạc thả lỏng sắc mặt. “Em gái anh rất tốt.”

Anh nhíu mày. “Thật không? Cô không cảm thấy nó nói như vậy rất vô trách nhiệm sao?”

“Nếu như em ấy đi trả nợ, anh có thể càng thống khổ hơn chính người trả nợ.”

“Đúng, em gái tôi rất tốt.” Anh gầy quai cốc cà phê tiếp tục nói. “Hy vọng sau này cô cũng sẽ kiên trì nguyên tắc của chính mình.”

“Tôi biết.” Cô đẩy sắp tiền lại. “Không có công không nhận lộc.”

“Cô cũng không tránh khỏi những lúc quá nguyên tắc.”

Chu Phi Lương cũng ko hiểu tại sao mình lại muốn nói với cô điều này, chỉ là nhìn cô một mình trông cửa tiệm, anh liền không ngăn được lời nói.

Với vẻ đẹp của cô, khẳng định có không ít người theo đuổi.

Một người con gái có sức hấp dẫn lớn, muốn giữ nguyên tắc của mình quả thật không dễ dàng.

Anh rất thương thức cô.

Chu Phi Lương bận rộn công việc cả ngày, thật sự đã rất mệt mỏi, anh không thể làm gì hơn là uống xong ly cà phê liền hút thuốc, hút thuốc xong lại uống cà phê, cứ như thế.

Đây là lần đầu tiên, có một người xa lạ đối tốt với cô như vậy.

Nhân viên kia mãi đến năm giờ sáng mới trở về.

Chu Phi Lương lạnh lùng nói với nhân viên kia vài câu, sau đó liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Phó Tự Nhạc nhìn gạt tàn thuốc lá, quả quyết lấy xuống một bao thuốc, ném về phía anh. “Đón lấy.”

Anh một tay tiếp được, lại móc ví ra lấy tiền.

Cô thản nhiên nói. “Tôi mời anh.”

Anh không để ý tới, để mấy tờ tiền trị giá lớn ở quầy thu tiền. “Nếu sau này tôi hết thuốc, cô hãy dùng số tiền này mời tôi.”

Nói xong anh liền xoay người rời đi.

Chương 57. Phó Tự Nhạc 03

Chỉ có thứ ba Phó Tự Nhạc mới trực đêm, bình thường vì có tiết học, cô cũng không dám ngủ nhiều vào ban ngày.

Chu Phi Lương lần thứ hai ở buổi tối đi vào cửa hàng bách hóa, không nhìn thấy cô, anh còn tưởng cô không còn muốn cực khổ kiếm tiền nữa. Ai ngờ mấy ngày sau, lúc đi ngang qua cửa hàng, anh liếc mắt lại nhìn thấy bóng dáng cô.

Sau khi đỗ xe, anh liền trực tiếp đến hỏi: “Đám người kia có quay lại kiểm chuyện hay không?”

Phó Tự Nhạc rất kinh ngạc: “Sao anh lại đến đây?”

“Tôi vừa mới tam tầm.” Anh nhìn một nhân viên khác của cửa hàng, thở phào nhẹ nhõm. “Hôm nay không chỉ có mình cô nữa.”

“Hôm đó là ngoại lệ.”

“Đám người kia có trở lại không?”

“Không có.”

“Cho tôi một bao thuốc lá.”

Phó Tự Nhạc yên lặng đưa tới.

Anh đi tới chỗ cửa sổ ngồi xuống, bóc bao thuốc, lấy ra một điếu.

Cô rất cực không nhịn được, bước về phía trước vài bước nói: “Cửa hàng cấm hút thuốc.”

Chu Phi Lương nhất thời ho khan, buổi tối hôm đó anh hút liền một bao thuốc, cô không hề nói một câu. “Xem ra tôi cũng chỉ có thể được đặc xá một lần a.”

Cô gật đầu. “Cửa hàng không thông gió, khói thuốc không tản đi được.”

Anh nhét điếu thuốc lại vào trong bao, ngẩng đầu ra hiệu cho cô tới ngồi cùng.

Cô đến bên cạnh anh nhưng không ngồi xuống. “Chuyện gì?”

“Tôi không hiểu sao cô còn trực đêm. Lần trước không thấy cô, tôi còn tưởng cô nghe lời.”

Cô cười nhạt. “Tiền lương cao.”

Anh vươn người, nửa dựa vào cạnh bàn để thuận tiện nhìn cô. “Cô một tuần làm ca đêm mấy lần?”

“Một lần.” Phó Tự Nhạc trả lời xong mới ý thức được, cô đối với anh đã không còn đề phòng.

“Vây còn được, tôi còn tưởng cô liều mạng, nhất định làm hết ca trực tối.”

Cô lẳng lặng nhìn xuống.

Anh cùng cô thật không thể nói là quen biết, nhưng bộ dáng anh khi nói chuyện rất tự nhiên thân thiết, quả thật làm cho cô cảm thấy thoải mái. Người với người chính là kỳ quái như thế. Có nhiều người, mỗi ngày dù ở chung nhưng vẫn thấy xa cách, mà sao đối với người xa lạ, lại làm cho cô thả lỏng trái tim.

Sau đó, Chu Phi Lương thỉnh thoảng tặng ca xong sẽ lại đến cửa hàng bách hóa mua thuốc, có khi chạm mặt Phó Tự Nhạc, liền ngồi tán gẫu một chút.

Kỳ thực, bình thường anh hút thuốc đều là vị mạnh, Phó Tư Nhạc lại chọn cho anh loại này, rất nhạt, nhạt đến mức anh cảm thấy hút lên đều không có mùi vị.

Nhưng anh chẳng muốn đổi sang loại khác, đi đến cửa hàng bách hóa đều trực tiếp mua loại này.

Ngày đó, Chu Phi Lương cùng Hạ Khuynh liên hoan, anh đã thú nhận với Hạ Khuynh việc mình từng ngủ với Khổng Minh Dao.

Hạ Khuynh hoàn toàn không để ý tới chuyện này.

Kỳ thực, Chu Phi Lương sớm đoán được, Hạ Khuynh sợ dĩ ở cùng một chỗ với Khổng Minh Dao, chỉ là vì thỏa mãn dục vọng.

Hạ Khuynh dẫn Phó Tư Hỉ rời đi, Vương Thần lẳng mạn ôm bạn gái nổi gót theo sau, Hề Thế Hàm bởi vì có vị hôn thê loạn thần kinh cũng đã sớm trở về.

Lưu lại một Chu Phi Lương cực kỳ vô vị.

Anh nhớ tới hôm nay là ngày Phó Tư Nhạc trực đêm, liền phóng xe tới cửa hàng bách hóa.

Phó Tư Nhạc nhìn thấy anh đã không còn kinh ngạc. “Hôm nay đến sớm vậy.”

“Cho anh bao thuốc lá.” Anh nói xong câu cửa miệng, mới giải thích. “Hôm nay không tăng ca, vốn là muốn cùng anh em ra ngoài chơi, nhưng bọn họ đều có phụ nữ vây quanh, tất cả đều là đồ trọng sắc khinh bạn.”

Cô đem bao thuốc đưa cho anh. “Không cần tăng ca thì về sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Anh ngủ trễ quen rồi.” Anh liếc nhìn quầy mì Quan Đông. “Anh chưa ăn cơm tối, cho anh bát mì.”

Sau đó anh vô lại cười. “Tiền lần trước cho em, vẫn còn chứ?”

Ở cửa hàng bách hóa hầu như rất ít khách tới mua hàng cho tới rạng sáng.

Chu Phi Lương ăn xong, nhàn nhã ngồi xĩa răng, sau đó nhìn thân ảnh bận rộn của Phó Tự Nhạc qua cửa sổ thủy tinh.

Phó Tự Nhạc thấy Chu Phi Lương vẫn không muốn đi, nghĩ thầm, sợ là bệnh lảm lời của anh lại tái phát.

Mỗi lần Chu Phi Lương đến đây, luôn thích cùng cô nói đông nói tây, nói đủ thứ chuyện trên đời.

Phó Tự Nhạc không phải người thích nói chuyện, nhưng cô nghe hiểu được lời anh, có lúc sẽ đáp lại anh mấy câu.

Chu Phi Lương không hề có bất kỳ biểu hiện ý đồ nam nữ nào.

Anh rất hiểu bản thân.

Anh trước đây chưa từng kết giao với những cô gái đứng đắn, có khi chỉ là tình một đêm, cả hai đều không phải là trinh - nam - liệt - nữ, không hợp thì chia tay, không dính dáng đến nhau, không chịu trách nhiệm về bất cứ vấn đề gì.

Phó Tự Nhạc này, anh trêu chọc không nổi.

Cứ nghĩ cô là thiếu nữ nông cạn, anh có thể vung tiền mà bao dưỡng cô.

Nhưng nếu như cô đúng là loại phụ nữ này, thì anh phải nhìn cô bằng con mắt khác.

Bởi vì trong lòng anh rất thương thức cô nên đối xử tốt và rất tôn trọng cô.

Thế nhưng, buổi tối ngày thứ 2, anh gặp lại cô, liền nổi trận lôi đình.

Buổi chiều ngày kế, Hạ Khuynh gọi điện tới hỏi buổi tối có chương trình gì không, Chu Phi Lương vừa nghe, cười mắng Hạ Khuynh tối hôm qua giả vờ đứng đắn.

Chu Phi Lương sắp xếp cho Hạ Khuynh đâu vào đấy, ai ngờ Hạ Khuynh chưa lâm trận đã bỏ chạy, lưu lại nữ tiếp rượu diễm đạm đáng yêu ngồi ở kia.

Lúc ấy, một ý nghĩ xẹt qua trong đầu Chu Phi Lương. “Hạ Khuynh sẽ không phải là trở về tìm cô em gái đáng yêu thuần khiết kia chứ.”

Rượu quá ba phần, anh ôm người phụ nữ bên cạnh đi xuống lầu.

Ra khỏi thang máy, anh và bạn gái nói chuyện vài câu, chớp mắt, đã thấy được Phó Tự Nhạc ở cuối hành lang.

Cô quay lưng về phía anh, hơi cúi người, không biết đang làm gì.

Anh chỉ liếc nhìn đã khẳng định, chính là cô.

Anh buông bạn gái ra, an ủi vài câu, bảo cô nàng đến phòng đợi trước.

Cô gái kia cười đáp ứng.

Chu Phi Lương bước nhanh tới phía sau Phó Tự Nhạc. Vừa định lấy tay ra đỡ cô, nhưng lại ngừng, cho tay vào túi quần. “Em làm gì ở đây?”

Phó Tự Nhạc sợ hết hồn, quay đầu lại.

Hai gò má cô đỏ hồng, ánh mắt phát ra tia sáng kiêu mị dụ hoặc, hoàn toàn không còn vẻ bình tĩnh lạnh lùng bấy lâu nay.

Anh vừa thấy vẻ mặt cô, liền cau mày, hỏi lại: “Em làm gì ở đây?”

“Em...” Cô vừa mở miệng, liền cảm thấy âm thanh không đúng, ho hai cái, điều chỉnh lại âm điệu. “Em đang chuẩn bị về nhà.”

Mặc dù cô đã điều chỉnh âm thanh của mình, nhưng vẫn thấy không ổn.

Rất không thích hợp.

Chu Phi Lương nghe thấy giọng nói của cô, rồi nhìn sắc mặt cô, rõ ràng là vừa mới trải qua kích tình xong.

Anh nhất thời trong lòng bốc hỏa.

Con mẹ nó, nguyên tắc cái quái gì, hóa ra là ở trước mặt anh giả vờ thuần khiết.

Anh mở ra nụ cười giả dối. “Về nhà? Làm xong chuyện rồi?”

Phó Tự Nhạc cảm thấy bản thân hiện giờ có chút mất khống chế, trong thời gian ngắn cũng khó mà giải thích, liền gật đầu.

Anh còn tưởng rằng, cô sẽ giải thích với anh, nhưng thật không ngờ cô thừa thận.

Tất cả những thứ thô tục trong lòng anh đều muốn phát ra, trào phúng nói. “Sao sớm thế? Còn phải chạy show nữa à?”

Cô sốt ruột muốn rời đi, không muốn tiếp tục dây dưa với anh, trực tiếp bước qua người anh, đi về phía thang máy.

Chu Phi Lương tay nắm túi quần đã bóp đến năm nhúm, anh nhắm mắt, quả quyết kéo vai cô lại. “Sớm nói em thiếu tiền đến mức này không phải tốt sao. Chỉ là tiền thôi mà, tôi cho em.”

Phó Tự Nhạc bị anh nói một tràng như thế, có chút hoa mắt, cũng không hiểu anh đang nói gì.

Anh thấy cô không đáp lời càng táo bạo. “Một buổi tối của em bao nhiêu tiền? Ra giá đi, tôi trả cho em gấp mười.”

Cô lấy lại bình tĩnh, lần này cô đã nghe rõ ràng.

Cô chỉ cảm thấy đầu rất đau, sao lại bị anh bắt gặp ngay lúc này chứ.

“Này.” Cô nhẹ nhàng mở miệng. “Đừng lắc nữa, em chóng mặt.”

Anh ổn định cô lại. “Bao nhiêu tiền?”

Cô kỳ quái nhìn anh.

“Tôi nói thật.” Anh tỉ mỉ quan sát nét mặt của cô, làn da của cô không phải cực kỳ tốt.

Cô nói rất nhỏ. “Em thật sự sẽ ngất.”

Đây là sự thật, cả người cô đều không thoải mái, sắp không đứng vững được rồi, tầm mắt có chút mơ hồ, hơn nữa cô không muốn ở chỗ này giải thích với anh.

Chu Phi Lương da mặt căng lên. “Em là đang ám chỉ muốn ở trên giường nằm mới không ngất?”

Nói xong cũng không đợi cô đáp lời, liền lôi kéo cô về phòng.

Sau khi tiến vào, anh thả Phó Tự Nhạc ngã trên salon, sau đó cất bước đi vào phòng tắm, trực tiếp mở cửa, nói với cô bạn gái đang tắm. “Nhiệm vụ của cô đã xong. Hiện tại, đi ra ngoài.”

Cô bạn gái luống cuống chân tay, vội vã mặc quần áo đi ra, trừng mắt một chút với Phó Tự nhạc, thầm mắng chuyện làm ăn của mình bị cướp.

Phó Tự nhạc nhìn thấy cô gái này, liền biết Chu Phi Lương vào căn phòng này là có mục đích gì.

Chu Phi Lương thấy ánh mắt hiểu rõ của Phó Tự Nhạc, đầu tiên có chút lúng túng, sau đó ngẫm lại, cô bán thân, còn anh chơi gái.

Không phải rất xứng sao?

Cơn chóng mặt đi qua, Phó Tự Nhạc quay đầu, hướng phía Chu Phi Lương đang muốn nhào tới khẽ nói. “Anh không thấy được là em bị bỏ

thuốc?

Vẻ mặt anh âm trầm. “Ai biết được có phải em khi tiếp khách đều dùng chứ.”

“Phiền phức, cho em một ly nước lạnh.” Cô thật sự không muốn tranh luận với anh vấn đề này, cô đang rất khó chịu.

Anh nhìn chăm chăm cô một lúc, thấy ánh mắt cô càng ngày càng kiêu mị, rốt cục đi rót cho cô một ly nước.

Một ly nước đá vào bụng, Phó Tự Nhạc mới cảm giác đỡ hơn một chút, cô liếc nhìn anh. “Anh ngồi xa một chút, em mới dễ nói chuyện.”

Anh nghe xong, trái lại nhích tới càng gần. “Cứ như vậy nói đi. Tôi muốn nghe xem, em có thể bịa ra được chuyện gì.”

Phó Tự Nhạc biết anh cố ý, chính là muốn làm cô khó chịu.

Cô trông thấy điều khiếm ti vi, liền ấn vào công tắc mở.

Trong tay ta cầm Lưu Tinh Loan Nguyệt đao, hô vang khẩu hiệu.

...

Cô hăng giọng một cái. “Câu này hát không tệ.”

Chu Phi Lương căn bản không có tâm tư nghe nhạc, anh hơi thiếu kiên nhẫn. “Nói đi tiểu thư. Em không nói anh liền trực tiếp làm đấy.”

...

Tính tình Phó Tự Nhạc khá là quái gở, hầu như không có bạn bè, quan hệ với bạn cùng lớp cũng rất bình thường.

Thế nhưng bởi vì có ưu thế về dung mạo, nên quan hệ khác phái rất tốt.

Trong lớp học, có một bạn học nữ thầm mến một nam sinh, nhưng nam sinh này lại ngưỡng mộ Phó Tự Nhạc, thế là bạn học nữ này muốn Phó Tự Nhạc giúp đưa thư tình.

Phó Tự Nhạc không thèm để ý.

Thái độ của cô như vậy đã chọc giận bạn học nữ kia.

Gần đây là ngày hội nữ sinh một năm một lần của trường học, nam sinh của lớp mời các bạn nữ đi hát.

Phó Tự Nhạc thường không thích loại không khí náo nhiệt này, nhưng bởi vì là hoạt động tập thể, cô dự tính ngồi một chút rồi sẽ đi.

Sau khi ngồi một lát, lúc cô chuẩn bị đi về, vừa đứng lên liền cảm thấy cả người không còn sức.

Trong lòng cô liền biết có gì đó không đúng.

Cô chỉ uống hai ly nước. Trên đường tới đây, lớp trưởng phát cho toàn thể nữ sinh một chai nước. Trong khoảng thời gian ngồi đây, một bạn học nữ có tới mời cô một ly nước.

Cô đi hai bước liền loạng choạng, trong đầu từng cơn choáng váng đánh úp lại.

Cô bạn học kia kịp thời đỡ lấy cô.

Lớp trưởng lo Phó Tự Nhạc sinh bệnh, thân thiết hỏi thăm.

Phó Tự Nhạc ý thức đã có chút mơ hồ, loáng thoáng nghe thấy bạn học nữ kia nói nên đi thuê một phòng, cho cô nghỉ ngơi một chút.

Phó Tự Nhạc sau khi tỉnh lại thì thấy mình ở trong một gian phòng cao cấp, phản ứng của cơ thể mách bảo cô nguy hiểm đang đến gần.

Cô nghe thấy bạn học nữ ở phòng khách đang nói chuyện điện thoại với ai đó, thoáng thở ra một hơi, xem ra người đàn ông kia chưa tới.

Cô đi vào phòng rửa tay, tiếng nước rào rào làm nữ sinh kia giật mình.

Cô ta ngạc nhiên vì cô tỉnh lại sớm hơn dự đoán.

Phó Tự Nhạc tuy rằng bị bỏ thuốc, nhưng muốn đánh ngã một nữ sinh vẫn dư sức.

Ra khỏi gian phòng, chân cô run lên, liền bám lấy vách tường để chống đỡ.

Sau đó, Chu Phi Lương xuất hiện.

Chu Phi Lương sau khi nghe xong, mặt không cảm xúc, thấy cô nói nhiều như vậy hơi thở hơi hỗn loạn, bèn hỏi. “Khó chịu?”

Cô khó khăn gật đầu.

“Ồ” Anh nói xong tầm mắt lại chuyển qua tivi, “VẬY... chúng ta làm một lần đi.”

Chương 58. Phó Tự Nhạc 04

Phó Tự Nhạc cũng nhìn về phía tivi. “Anh có nghĩ, cô gái vừa mới rời khỏi đây, rất tình nguyện?”

Chu Phi Lương mặt tối sầm. “Em không muốn.”

“Em thật sự không muốn.” Cô quay đầu lại, vẻ mặt thoáng chút bình tĩnh.

Anh đá văng cái ghế sofa trước bàn trà. “VẬY em muốn cái gì? Dưa chuột? Cà?”

Anh nổi nóng, anh đường đường là một người đàn ông khỏe mạnh đứng trước mặt một cô gái đang bị bỏ thuốc lại như thùng rỗng kêu to. Anh muốn làm thuốc giải, cô lại không muốn.

Mẹ, con mẹ nó.

Lo lắng anh lại tiếp tục đập phá đồ đạc, cô giải thích. “Em vừa mới tỉnh lại đã nôn ra, hiện tại cũng không còn nóng như trước nữa.”

Anh lại đá vào bàn trà. “Bà nó! Thuốc kia vậy mà cũng là giả!”

Đồ chó má, xuân dược cũng làm giả! Thật không có đạo đức nghề nghiệp.

“Cũng không hẳn là thế.” Cô đứng lên, muốn vòng qua người anh đi vào phòng tắm, anh lại chặn đường không cho đi.

Cô nhắc nhở. “Em không phải là đối thủ của anh, bất quá vẫn có thể chống đỡ mấy chiêu.”

Chu Phi Lương cười gượng. “Anh không đến mức cường ép phụ nữ.”

“Vậy...?”

“Anh nói cho em biết, đừng nôn ra, dù em có nôn cũng không giải quyết được vấn đề.”

Cô hơi kinh ngạc, lẳng lặng nghe.

Anh rót cho cô một ly nước đá. “Em không muốn dùng tay giải quyết, thì anh dạy cho em một biện pháp. Dù sao em cũng là nữ, cho dù nhẫn nhịn cũng không quá tổn thương cơ thể.”

Cô rất cục nử nử cười.

Nghe xong phương pháp của Chu Phi Lương, Phó Tự Nhạc liền đi vào phòng tắm, đi được mấy bước, ngấm lại vẫn không muốn đá kích tự tôn đàn

ông của anh, bồi thêm một câu. “Em nghĩ đây không phải là thuốc giả, chí ít ở bên cạnh anh, em vẫn có chút khó chịu.”

Nói xong cô liền tiến vào phòng tắm.

Chu Phi lương phần hận nhìn bóng lưng cô.

Cô gái này, vốn không coi anh là đàn ông.

Phó Tự Nhạc xả nước lạnh vào bồn rửa tay, sau đó hít một hơi thật sâu, đem mặt chôn vào trong nước, nín thở đến khi không chịu được mới ngẩng đầu lên. Cứ như vậy mấy lần, cô vừa mới uống mấy ly nước đá, cộng thêm nước lạnh ở bồn rửa tay, cảm giác khó chịu đã biến mất không ít.

Lúc cô đi ra phòng khách, Chu Phi Lương cũng đang uống nước đá.

Cô liền hiểu ra.

Bất kể nói thế nào, anh vẫn luôn tôn trọng cô giúp cô lúc khó khăn, cô liền hòa hoãn nói. “Em ổn rồi, anh có việc thì cứ đi đi.”

“Anh khát nước, uống miếng nước cũng không được à.”

Chu Phi Lương quay đầu nhìn cô. Sắc mặt cô từ trước đến nay đều có chút tái nhợt, vừa mới đỏ ửng một chút, hiện tại lại không còn sắc hồng nào.

“Vậy thì tùy anh.” Cô lau tóc, chọn chỗ cách xa anh nhất ngồi xuống.

Lần này Chu Phi Lương không đến ngồi cạnh, anh lại uống mấy ngụm nước mới nói. “Đúng rồi, cô bạn học kia của em đâu?”

“Chắc là vẫn ở căn phòng kia.”

“Bọn em đi hát ở đâu?”

Cô cảm thấy kỳ quái. “Khu KTV của nơi này.”

Anh cười nhạt. “Em có biết, chỗ này một giờ thu phí bao nhiêu không?”

Cô tỉnh ngộ. “Nơi này không phải là KTV ‘Vui Hát’ sao?”

“Nơi em nói là quán KTV ở phía đối diện.” Chu Phi Lương nghe cô nói xong thì có điểm nghi vấn. Ở hộp đêm này nào có chỗ ca hát đứng đắn, tới đây đều là người thượng lưu.

Phó Tự Nhạc cười nhạt. “Xem ra cô bạn kia đã có chuẩn bị từ trước.”

“Em còn cười được.” Anh trách cứ nói. “Cô ta phỏng chừng là có đường dây, muốn đem em đi bán.”

“Người ngay thẳng đã không làm việc mờ ám.” Cô biết rõ, xã hội này vốn là như vậy.

Chu Phi Lương lấy ra một điếu thuốc, bắt đầu hút. “Em còn nhớ số phòng không? Có phải là gian phòng cuối cùng kia không?”

Cô gật đầu.

Anh thổi ra mấy làn khói. “Được rồi, anh biết rồi. Sinh viên đại học ngày nay đều là loại như vậy.”

Sắc mặt Phó Tự Nhạc nghiêm nghị lại. “Em cũng sẽ không tha cho cô ta.”

Cô vốn không phải người lấy đức báo oán.

Chu Phi Lương cười. “Cô bé, làm việc độc ác thú vị lắm sao. Để anh giải quyết giùm em.”

“Không có công, không nhận lộc.”

“Em là tri kỷ của anh mà, em cho rằng anh dễ tìm được một người yên tĩnh biết lắng nghe như em à.”

Chu Phi Lương lúc gần sáng sẽ đặc biệt nói nhiều, buổi tối ngày hôm ấy, hai người ngồi hai bên, anh vẫn lải nhải không dứt.

Phó Tự Nhạc bởi vì tối hôm qua thức suốt đêm, tinh thần có chút mệt mỏi, cô nằm trên ghế salon ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Anh dựa người vào salon, tầm mắt vừa vặn nhìn thẳng vào cô.

Chu Phi Lương lúc ở trên giường luôn không kiềm chế được, Vương Thần từng nói đây là điển hình của “tinh trùng lên não.”

Nửa năm trước, khi anh ngủ với Khổng Minh Dao lần đó, tuy nói là do cô ả cố ý câu dẫn anh, thế nhưng một cây làm chẳng nên non, anh biết mình cũng có vấn đề.

Từ đó về sau, anh đã nghĩ đến phương pháp kia, không nghĩ tới, chiêu này đối với Phó Tự Nhạc cũng hữu hiệu.

Anh mỉm cười.

Lúc ở cùng cô, anh cảm thấy rất thoải mái, mặc dù thái độ của cô vẫn lạnh nhạt như mọi ngày.

Sau đêm đó, Chu Phi Lương vẫn hay tới tìm Phó Tự Nhạc lúc cô trực đêm, quan hệ của hai người vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Buổi sinh nhật của Phong Sanh ngày ấy, Chu Khả Noãn chúc Chu Phi Lương sớm tìm được cô vợ tốt, anh chỉ cười tự giễu, cũng không để trong lòng.

Sau đó Chu Khả Noãn thực tập xong, lại tiếp tục nhắc tới việc này, không hiểu sao, trong lòng anh lúc đó lại xẹt qua hình ảnh của Phó Tự Nhạc, nhưng lại không chắc chắn lắm.

Anh nghĩ, tạm thời không gặp cô nữa. Có thể sau một thời gian, cảm giác ấy sẽ phai nhạt.

Sau đó, anh không còn đến cửa hàng bách hóa nữa.

Đêm giáng sinh, Vương Thần nói muốn đi hẹn hò.

Chu Phi Lương nghe xong, đối với phương diện đàn bà anh không còn hứng thú nữa. Bước vào màn đêm, anh theo bản năng lái xe tới cửa hàng bách hóa.

Đến nửa đường, anh đột nhiên nhớ ra, Phó Tự Nhạc thứ ba mới trực đêm, anh buồn bực, đành lái xe về nhà ngủ một giấc.

Vừa đến buổi tối thứ ba, anh không kiên nhẫn được nữa liền lái xe đến cửa hàng bách hóa, nhưng lại được nhân viên ở đó nói rằng, Phó Tự Nhạc đã xin nghỉ việc nửa tháng.

Nhất thời trong lòng anh dâng lên cơn giận vô cớ.

Anh và cô nửa đêm trò chuyện gần mười lần, nhưng vẫn quên hỏi tên của cô.

Anh hỏi nhân viên cửa hàng, họ lại làm ra vẻ đề phòng, nói mình cũng không rõ lắm.

Chu Phi Lương càng thêm buồn bực.

Sau Tết Nguyên Đán, Hạ Khuynh đột nhiên nhắn tin, nói anh muốn kết hôn.

Nghe giọng điệu khoe khoang đặc chí của cậu ta, Chu Phi Lương càng thêm điên máu.

Cuối năm, công việc của Chu Phi Lương càng thêm bận rộn, cũng không còn tâm tư nghĩ đến Phó Tự Nhạc.

Ngày tết, Chu Khả Noãn nghe được tin tức Hạ Khuynh kết hôn, thái độ vô cùng hâm mộ.

Chu Phi Lương an ủi cô vài câu, cô lại chuyển hướng sang anh trai mình, muốn anh cũng phải mau mau cưới vợ sinh con.

Anh buồn bực. “Lấy cái gì mà lấy, anh trai em còn trẻ lắm, chơi thêm mười năm cũng không muộn.”

Khi đó, Chu Khả Noãn có một người bạn có ý với Chu Phi Lương, Chu Khả Noãn liền giới thiệu cho anh.

Đối phương cũng là một tiểu thư nhà giàu, nhưng Chu Phi Lương mới gặp mặt một lần liền muốn bỏ chạy.

Những thực nữ đoan trang kiểu này, anh sợ nhất.

Anh tự nhận mình không phải là phú thương lâu đời, anh chỉ là loại nhà giàu mới nổi.

Anh thích nói về cuộc sống khổ cực của mình trước đây, mấy vị tiểu thư kia nghe xong đều nhú mày.

Vì vậy bọn họ liền không còn gì để nói.

Chu Khả Noãn cảm thấy rất khó hiểu, tại sao anh trai mình chơi chung với Hạ Khuynh, nhưng vẫn không đổi được cái tính thô lỗ kia.

Chu Phi Lương cười ha ha: “Không phải anh trai em trước nay vẫn thô lỗ hay sao?”

Chu Phi Lương cùng Hạ Khuynh rõ ràng không giống nhau.

Gia đình Hạ Khuynh ba đời giàu có, từ lúc sinh ra đã mang khí chất phú quý.

Mà Chu Phi Lương, trước đây là một thằng nhóc nhà nghèo.

Khi đó anh không phải tên là Chu Phi Lương, mà là Chu Phi.

Ba anh mở một công ty buôn bán nhỏ, sinh hoạt tầm trung.

Ba anh rất yêu mẹ anh, tài chính trong nhà đều là bà nắm giữ. Có một ngày, mẹ anh cấu kết với một công ty nào đó, cầm tiền bỏ trốn. Vì vậy, tất cả nợ nần đều đè lên người ba anh.

Ba anh bởi vì tình yêu và sự nghiệp đều bị tổn thất, đột ngột ngã bệnh.

Mọi gánh nặng sinh hoạt của gia đình đều dựa vào Chu Phi.

Anh không nỡ để em gái phải trải qua những thăng trầm của cuộc sống quá sớm, nên dành hầu hết thời gian để đi làm thêm, gần như sắp bỏ học.

Bởi vì còn là vị thành niên, anh chỉ có thể làm những việc lặt vặt như chuyển gạch, đưa báo, cọ sơn...

Thế nhưng số tiền anh kiếm được không đủ để thanh toán tiền viện phí cho ba, huống chi còn có số nợ khổng lồ của công ty.

Chu Khả Noãn bị bắt, Chu Phi liều chết xông vào cứu em gái.

Vừa vặn lúc đó có một người phụ trách một tổ chức hoạt động ngầm, ông ta thấy Chu Phi thân thủ tốt liền ngỏ lời muốn anh gia nhập.

Chu Phi nhận lời.

Sau khi cứu Chu Khả Noãn ra, anh liền bắt đầu đấu hắc quyền.

Một trận đấu kiếm được 100 ngàn, qua tay từng người từng người, đến lúc về tay anh thì số tiền còn rất ít.

Nhưng dù sao cũng nhiều hơn anh kiếm bên ngoài.

Chu Phi Lương và Hạ Khuynh quen nhau chính là ở trận đấu hắc quyền dưới lòng đất.

Lúc còn trẻ, Hạ Khuynh rất thích làm những chuyện kích thích.

Đua xe, đấm bốc, đàn bà.

Hạ Khuynh vừa ý Chi Phi ở kỹ năng đấm bốc, liền đặc biệt chú ý anh.

Chu Phi không phải bách chiến bách thắng, nhưng tỉ lệ bại trận rất nhỏ.

Hạ Khuynh có lần cùng Vương thần và Hề Thế Hàm đến xem trận đấu, phách lối nói. “Thằng nhóc kia, tôi nhìn trúng.”

Vương Thần cả kinh. “Cậu thật sự có ham muốn này?”

Bé ngoan a, một gã nam như hãn Hạ Khuynh nhìn không lọt mắt, lại vừa ý cái loại đánh đánh giết giết kia.

Hạ Khuynh chỉ cười. “Ông cứ tiếp tục xem, cậu ta có thể kiếm cho tôi một khoản tiền rất lớn.”

Vương Thần không thích xem loại đánh đấm máu me này, nhưng hãn cảm thấy tên nhóc “Quyền Lang” kia không phải hạng người hời hợt.

Hãn nhìn một chút rồi khoác vai Hề Thế Hàm, chế giễu nói. “Ông đoán thử xem, Hạ Khuynh có thể thu phục được thằng nhóc này vào tay không?”

Hề Thế Hàm nhìn chăm chăm người đang chém giết trên sàn đấu: “Tên này, tuyệt đối là kiêu mà Hạ Khuynh thích.”

Vương Thần run lên. “Các ông đều có ham muốn quái đản này.”

Hề Thế Hàm mắt không gợn sóng nhìn về phía Vương Thần.

“Hề Tử.” Vương Thần cười mờ ám. “Tôi và ông đánh cược một cái bánh mì Sơn Đông loại lớn, Hạ Khuynh sẽ thu phục được tên này, thế nào?”

“...” Hề Thế Hàm cứng đờ. “Tại sao lại là bánh mì Sơn Đông?”

“Lẽ nào ông cảm thấy loại chuyện nhàm chán này, có thể đặt cược tiền quá mười đồng.”

“...”

Vương Thần vô cùng hài lòng, tiếp tục nói. “Tôi là đang tích cực làm giàu, không phải loại miệng ăn núi lở, phá gia chi tử.”

“...”

“Thế nào? Đồng ý không?”

“Không.”

Vương thần bất mãn: “Tại sao?”

“Bởi vì tôi đang tích cực làm giàu, không phải loại miệng ăn núi lở, phá gia chi tử.”

“Hề Tử, câu này mà ông cũng nói được, càng có tiền càng keo kiệt, chính là nói loại người như ông.”

Chương 59. Phó Tự Nhạc 05

Vương Thần cũng không biết đến cùng mình có thắng cược hay không.

Hạ Khuynh đúng là có hứng thú với Chu Phi, khi thi đấu xong, anh dựa vào các mối quan hệ để tìm Chu Phi, nói trắng ra là anh muốn học hắc quyền.

Chu Phi không có thiện cảm với Hạ Khuynh, anh rất ghét thái độ của bọn nhà giàu, đặc biệt là việc dùng tiền đến đây mua vui.

Anh trực tiếp từ chối.

“Muốn học thì tìm huấn luyện viên, tôi cũng là do ông ấy dạy.” Nói xong cũng không thèm nhìn Hạ Khuynh, quay đầu bỏ đi.

Hạ Khuynh một chút cũng không để ý, vẫn thường tới xem Chu Phi thi đấu, sau đó quần quít lấy anh.

Chu Phi vẫn lạnh nhạt như cũ.

Hai thiếu niên cứ như thế không phải kẻ thù cũng không phải bạn bè trong một thời gian ngắn.

Hạ Khuynh cuối cùng cũng dụ được Chu Phi.

Có điều, Chu Phi cũng phải trả một cái giá rất đắt về sau.

Vào một ngày, có một ông chủ lớn đến sà nẩu, chi một số tiền lớn muốn khiêu chiến với ‘Quyền Lang’.

Loại khiêu chiến này trước đây Chu Phi thường hay tiếp nhận, anh không có quyền lựa chọn. Chỉ cần đối thủ có thể thanh toán đầy đủ, anh nhất định tiếp nhận thử khiêu chiến.

Những việc như vậy, trước khi bước vào đây Chu Phi đã dự liệu được.

Bệnh tình của ba anh chuyển biến rất tốt, anh cực kỳ vui mừng.

Chu Phi vốn cho rằng lần khiêu chiến này cũng giống trước đây, cùng những tay đấm khác đối chiến.

Thế nhưng, trước trận đấu một giờ, anh mới biết được, đối thủ của anh không phải là một tay đấm.

Thậm chí không phải là người.

Mà là sói.

Hai con sói.

Hắc quyền không giống với những trận đấu chính qui khác, nó không hề có quy tắc, khán giả muốn chính là những thứ kích thích.

Hơn nữa, sà nẩu đã phát ra tin tức—

Quyền Lang đấu song lang.

Lúc Hạ Khuynh nghe được tin tức, anh đang ở ngôi nhà trên núi với ông Hạ, anh rùng mình.

Anh không muốn nhìn Chu Phi bị phế đi.

Anh lập tức thông báo cho Vương Thần. “Quyền Lang xảy ra chuyện, cứu cậu ta.”

Vương Thần xưa nay bên ngoài hi hi ha ha, thế nhưng khi làm việc thì không hề qua loa. Hãn và Hạ Khuynh chơi với nhau từ nhỏ, hơn nữa, bối cảnh của hãn có một chút xã hội đen.

Thế nhưng, trận đấu vì một câu nói của ông chủ giàu có kia, sớm đã bắt đầu.

Vương Thần cuối cùng cũng không thể cứu Chu Phi.

Vương Thần mãi mãi sẽ không quên tình cảnh lúc đó.

Chính giữa võ đài có một cái lồng sắt thật lớn, Chu Phi máu me khắp người, vịn vào lan can thở hổn hển, góc đối diện có một con sói đã gục ngã, một con khác vẫn đang gào thét, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào vào căn đối phương.

Khán giả ở dưới khán đài giống như bị ăn thuốc kích thích, hô to các loại khẩu hiệu.

Vương Thần không thấy rõ vẻ mặt của Chu Phi, nhưng hãn biết, khi Chu Phi thi đấu thì ánh mắt chân chính là của một đấu sĩ.

Con sói kia cũng không biết tại sao, đột nhiên ngã xuống, khán giả cho rằng Chu Phi đã đánh bại nó.

Trọng tài tuyên bố trận đấu kết thúc, Chu Phi gắng gượng bước ra khỏi lồng sắt liền không chịu được nữa.

Anh cảm thấy, mình lần này thực sự xong rồi.

Nhân viên y tế mang anh xuống phía sau, sau khi kiểm tra thương thế của anh, liền đi báo cáo với người phụ trách.

Ở thế giới ngầm dưới lòng đất này, bọn họ sẽ không quan tâm đấu sĩ bị thương nặng ra sao, họ chỉ lo bồi dưỡng ra một nhân tài mới.

Chu Phi được băng bó qua loa, rồi họ để anh tự sinh tự diệt.

Vương Thần xông vào cứu Chu Phi ra, mãi cho đến lúc lên xe, mới nói với Chu Phi. “Này, cậu hãy cố chịu đựng. Tôi đã nhận lời nhờ vả của anh em phải cứu cậu ra, cậu không được để tôi thất tín với cậu ta được.”

Ý thức của Chu Phi lúc này vẫn rất tỉnh táo, nghe Vương Thần nói vậy, anh liền cảm thấy buồn cười.

Anh làm sao có thể buông xuôi.

Anh còn ba, còn em gái.

Hạ Khuynh đã sớm trở về, lúc anh tới bệnh viện, Vương Thần còn đợi ở chỗ này.

“Tôi còn tưởng ông đã về nhà đánh một giấc rồi chứ.”

Vương Thần liếc nhìn Hạ Khuynh. “Tôi là một người đàn ông có trách nhiệm.”

“Tình huống như thế nào?”

Vương Thần nghiêm mặt nói: "Một chữ: Thảm."

Hắn kể lại đại khái sự việc, Hạ Khuynh đột nhiên hỏi. “Ông động thủ?”

“Chỉ động tay một chút thôi.”

“Thật hiếm thấy.”

Vương Thần ca thán. “Ông nói xem, hai người đàn ông chúng ta, ở chỗ này lo lắng cho một người đàn ông khác, có phải là quái gở hay không?”

Hạ Khuynh cười. “Cậu ta chưa dạy tôi kỹ thuật đấm bốc, tôi sao có thể để cậu ta đi.”

“Chúc hai người bách niên giai lão.”

Chu Phi đích thực là ngoan cường, anh thực sự chống đỡ được.

Anh lừa ba và Chu Khả Noãn là mình được điều đến thành phố khác một thời gian.

Trong lúc nằm viện, anh cùng Hạ Khuynh, Vương Thần coi như chính thức kết giao.

Anh đáp ứng dạy Hạ Khuynh hắc quyền.

Chu Phi cũng không quá nhiệt tình, anh chỉ đứng xem, sau đó chỉ dẫn vài chỗ.

Theo như anh thấy, Hạ Khuynh đánh quyền cũng có phương pháp.

Đây là thiên phú.

Giống như anh.

Chu Phi cuối cùng cũng có cơ hội kiếm được một khoản tiền đủ để trả hết nợ cho ba, nhưng đó lại là khoản tiền kiếm từ sà n đấu hắc quyền.

Anh đã bàn xong điều kiện với sà n đấu, anh chỉ cần đánh một trận, là có thể cầm khoản tiền kia về.

Nhưng kỳ thực cơ thể của anh chưa khôi phục hoàn toàn.

Anh không nói chuyện này cho Hạ Khuynh và Vương Thần biết.

Đến ngày thi đấu, Chu Phi tự mình ra viện.

Anh đi đến cửa sà n đấu, liền nhìn thấy Hạ Khuynh và Vương Thần sóng vai đứng đó.

Tư thế kia, vừa nhìn đã biết là đang chờ anh.

Chu Phi chế nhạo. “Hai người đứng là đồ chết tiệt.”

Vương Thần chỉnh chỉnh áo sơ mi hồng của mình. “Ông mới là đồ chết tiệt. Thân thể đã rất yếu, còn chạy tới đây làm anh hùng.”

Hạ Khuynh hươ hươ hộp thuốc lá. “Tôi đến đây chỉ là để kiểm tra thành quả học tập của mình.”

Từ khi nhìn thấy Hạ Khuynh và Vương Thần, Chu Phi liền biết, trận này không đánh được.

Chu Phi từ nhỏ đã quen với việc gánh vác mọi chuyện, bởi vì anh là con trai cả.

Đây là lần đầu tiên có người thay anh ra mặt.

Anh trước kia không hiểu, Hạ Khuynh là loại con nhà giàu, tại sao lại muốn tìm đến tên tiểu tử nghèo như anh.

Sau đó ngẫm lại, có thể vì nhau nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng là một loại duyên phận, vốn không liên quan gì đến giàu hay nghèo cả.

Hạ Khuynh chỉ đánh một trận chính thức.

Vì Chu Phi.

Anh mang danh là đệ tử Chu Phi.

Người phụ trách sà n đấu nhìn thấy Hạ Khuynh đã hoảng rồi. Hạ thiếu gia này nếu như xảy ra chuyện gì, bọn họ không ai gánh nổi.

Hạ Khuynh cực kì bình tĩnh, khi đó tóc anh tương đối dài, tay giơ lên buộc tóc lại, sau đó ngậm một miếng thuốc lá lên sà n.

Có không ít khán giả nữ dưới sàn thi đấu lớn tiếng rít gào.

“Cái này không phải là đến đấm bốc.” Vương Thần móm móm lỗ tai. “Hạ ca ca của chúng ta đến là để tán gái.”

Chu Phi nhìn Vương Thần một hồi. “Cậu ta không phải là con trai độc nhất sao? Náo loạn như thế cũng không sợ à?”

“Sợ cái gì.” Vương Thần thấp giọng nói. “Nếu như đối thủ chơi xấu, chúng ta cũng cùng chơi với bọn họ.”

Chuyện cười, Vương Thần hẳn sao có thể không chuẩn bị chu đáo để Hạ Khuynh tự mình ra trận?

Có điều, Vương Thần cảm giác mình thực sự là lo nghĩ vô cớ.

Vốn là sau hiệp thứ nhất, Hạ Khuynh vẫn thông thả lạnh nhạt, không hiểu tại sao giờ giải lao, Hạ Khuynh đột nhiên thay đổi khí thế, đối thủ bị anh đánh gần chết.

Sau đó Vương Thần mới biết, đối thủ này chính là người giàu có lần trước.

Sau khi giao đấu với hai con sói kia, Chu Phi cầm tiền về trả hết nợ nần, bệnh tình của ba cũng dần chuyển biến tốt.

Chu Phi đưa số tiền còn lại cho Hạ Khuynh để trả tiền viện phí của mình.

Hạ Khuynh từ chối. “Tôi hiện tại chưa cần số tiền này, nhưng về sau thì chưa biết, ông vẫn nên lập một kế hoạch cho tương lai, nhớ rõ phải kiểm thật nhiều.”

“Tương lai tôi sẽ trả ông gấp đôi.” Đây là câu trả lời của Chu Phi.

Anh đưa số tiền này cho ba, sau khi thân thể ba khỏi hẳn, liền hoạt động lại công ty một lần nữa.

Sau đó nhờ một hạng mục đầu tư, tài chính công ty lên gấp mấy chục lần.

Chu gia phát lên trong một đêm.

Ba anh vì một nguyên nhân nào đó biết được con trai mình phải đi đấm bốc, cái tên Quyền Lang Chu Phi đã lan xa, ông liền dựa theo tên của Chu Khả Noãn cho thêm chữ “Lương” vào tên của con mình.

“Con trai, cực khổ rồi.”

“Ba, con cảm thấy chữ ‘Lương’ này ý nghĩa không tốt cho lắm.”

“Con quá nhiệt huyết rồi, nên hạ nhiệt một chút.”

Rất nhiều người cho rằng Chu Phi Lương là phát lên mới quen biết với bọn Hạ Khuynh, thi thoảng sẽ có vài người đến khích bác quan hệ của bọn họ.

Nhưng bọn họ không bị ảnh hưởng chút nào.

Vương Thần vẫn mặt dày mày dạn, Hạ khuynh vẫn là một Hạ thiếu gia hung hăng càn quấy. Sau đó, thêm một Hề Thế Hàm trầm mặc ít nói.

Đương nhiên, còn có một Chu Phi Lương thô tục nữa.

Chu Khả Noãn cảm giác anh trai mình làm loạn mười năm phỏng chừng sẽ không có một chút khí chất tao nhã nào, cô đều đã giới thiệu những cô gái tốt cho anh, nhưng anh không hề thuận mắt.

“Anh, anh muốn tìm một người vợ như thế nào?”

“Không biết.”

Chu Phi Lương xác thực không biết.

Muốn anh miêu tả nửa kia của mình hình dáng như thế nào, anh thật không làm được.

Cảm giác thích hợp thì tiến tới, tự lập ra một khuôn mẫu đều là hư ảo.

Chu Phi Lương vẫn không tìm kiếm tin tức về Phó Tự Nhạc.

Nếu có duyên, sẽ gặp lại. Anh nghĩ như vậy.

Nào biết rằng họ sẽ gặp lại nhau trong tình huống như vậy.

Cô lại còn là em vợ của người anh em của anh.

Phó Tự Hi ăn xong liền ra ngoài với Hạ Khuynh, Phó Tự Nhạc khi thấy chị mình thì nở nụ cười, cầm khăn tay lau khóe miệng cho Phó Tự Hi.

Chu Phi Lương nhìn Phó Tự Nhạc cười tươi như hoa thì kinh ngạc một hồi.

Anh chưa từng thấy cô cười xán lạn như vậy.

Tuy nói Phó Tự Nhạc là em gái Phó Tự Hi, thế nhưng Chu Phi Lương nhìn thế nào cũng không giống.

Khuôn mặt Phó Tự Hi lộ ra nét trẻ con, nhất là ánh mắt của cô.

So sánh với nhau, Phó Tự Nhạc mới giống chị hơn, bởi vì trong mắt cô đều là thâm trầm, cảm giác bi thương.

Phó Tự Hi sau khi đi ra ngoài, toàn bộ lực chú ý của Phó Tự Nhạc đều đặt trên người chị, cũng không tiếp tục nói chuyện với Chu Phi Lương.

Trong lúc mời rượu, Phó Tự Hi căn bản không uống được nhiều, tất cả đều được Hạ Khuynh và Phó Tự Nhạc ngăn cản.

Cô ngây ngốc không hiểu những người kia nói huyền thuyên cái gì, từ đầu tới cuối cô chỉ mỉm cười.

Trong bữa tiệc, có không ít cánh đàn ông điêu đứng trước vẻ đẹp của phù dâu. Chu Phi Lương liền lạng lặc qua.

Vương Thần ở phía sau cười híp cả mắt.

Hắn nghĩ, chắc rất nhanh thôi sẽ có một hôn lễ khác.

Sau khi tiễn khách, Phó Tự Hi vừa đói bụng vừa buồn ngủ, cô vuốt mắt.
“Hạ Khuynh, em buồn ngủ quá.”

“VẬY CHÚNG TA ĐI NGỦ.”

Khách sạn này vốn đã được bao trọn gói, Hạ Khuynh cũng lười trở về.
“Chu Phi, giúp tôi đưa em vợ về nhà.”

Vương Thần nhắc nhở. “Các cậu quên phải báo động phòng rồi à.”

“Không phải quên, mà là đại gia ông đây không cho phép các cậu báo.”
Hạ Khuynh nói xong trực tiếp kéo Phó Tự Hi đi về phía thang máy.

“Đi thôi, anh đưa em về.” Chu Phi Lương nắm chìa khóa xe, nhìn Phó Tự Nhạc một chút. “Ngoan, nghe lời chú rể kìa.”

“Em phải thay lễ phục trước đã.”

“Không cần, như vậy rất đẹp.”

Cô lạnh nhạt nói. “Đi đứng không tiện.”

“Thật phiền phức, đi đi.” Chu Phi Lương theo thói quen rút ra một điếu thuốc, ngậm vào nói. “Anh chờ em.”

Vương Thần thấy mình không có cơ hội chen vào, giật nhẹ Hề Thế Hàm. “Đi thôi, hai ta là kỳ đà cản mũi rồi.”

Phó Tự Nhạc lúc trở lại đã thay áo phông và quần jean, cô xếp gọn lễ phục trong túi, theo Chu Phi Lương ra khỏi khách sạn.

Chu Phi Lương đã đổi xe mới.

Anh không thích xe thể thao, anh yêu thích SUV.

Lên xe, anh hỏi địa chỉ, Phó tự Nhạc nói đưa cô về trường học là được rồi.

Anh cất giọng hỏi. “Em tên Phó Tự Nhạc?”

“Ừm.”

“Anh tên Chu Phi Lương, trước đây là Chu Phi, anh đã sửa tên.”

Cô cảm thấy anh có chút kỳ lạ, nhưng vẫn đáp một tiếng. “Ừm.”

Chu Phi Lương suy nghĩ một chút, gợn gàng dứt khoát nói. “Phó Tự Nhạc, lần này anh sẽ theo đuổi em.”

Chương 60. Phó Tự Nhạc 06

Phó Tự Nhạc nhìn thẳng về phía trước, hỏi. “Anh đã từng theo đuổi con gái?” Giọng cô không hề gợn sóng.

“Chuyện này chưa từng có.”

“Có thể thấy được.”

Chu Phi Lương lại cười ha ha. “Anh không thích quanh co lòng vòng.”

Có một mục tiêu lập tức theo đuổi, đây là nguyên tắc của anh.

Cô tiếp tục hỏi. “Gần đây anh có đi chơi gái không?”

Anh thầm mắng một tiếng, nói thẳng. “Gần nhất thật không có.”

“Gần nhất là bao lâu?”

“... Chừng mười ngày.” Chu Phi Lương nói xong liền tự cắn lưỡi mình một chút.

Phó Tự Nhạc âm u nhìn anh. “Chờ anh có thể chịu được ba tháng rồi hãy đến theo đuổi em.”

“Mẹ kiếp.” Anh suýt nữa thì chửi thề. “Chịu đựng và theo đuổi có thể tiến hành đồng thời không?”

Cô quay người nhìn ra ngoài cửa xe, không trả lời.

“Này, anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy.”

Ánh mắt cô lóe lên. “Em cũng đang nói chuyện nghiêm túc với anh.”

“Được, 3 tháng đúng không?” Anh hùng hổ tự tin thêm vào một câu. “Em chờ.”

Nói thì nói như thế, có điều, Chu Phi Lương cũng không đi tìm cô nàng nào, anh đi thỉnh giáo Vương Thần vài chiêu.

“Theo đuổi con gái rất đơn giản, không biết xấu hổ là được. Ông nhìn Hạ thiếu gia của chúng ta mà xem, mọi thủ đoạn phiến toái, buồn nôn đều đã vận dụng, cho nên cậu ta đã lấy được cô bé đáng yêu.” Vương Thần một bên ăn dưa hấu, một bên cười híp cả mắt, không có dưa hấu thì mùa hè không hoàn chỉnh rồi.

Chu Phi Lương hỏi ngược lại. “Ông không biết xấu hổ như vậy sao lại chưa kết hôn?”

“Bởi vì tôi thiện lương, không đành lòng để ông làm người độc thân cuối cùng.” Vương Thần trả lời rất đương nhiên.

Chu Phi Lương thật muốn đập trái dưa hấu lên đầu Vương Thần.

Cuối cùng, Vương Thần lưu loát nói một tràng, Chu Phi Lương nghe xong thì cau mày.

Công việc của Chu Phi Lương rất bận rộn, không có nhiều thời gian để theo đuổi Phó Tự Nhạc.

Anh đi tới tiệm bán hoa của Phó Tự Hỉ, mua một chậu hoa tú cầu.

Phó Tự Hỉ nhận ra anh là bạn Hạ Khuynh, cũng không e sợ như người lạ, có thể cười chào hỏi anh.

Chu Phi Lương cảm thấy, đây là một cô gái cực kỳ hạnh phúc. Cô có người em gái tốt nhất, có thể thay cô gánh vác mọi chuyện.

Anh không ở lại quá lâu, mua xong liền đi tới trường học của Phó Tự Nhạc.

Phó Tự Nhạc thấy anh thì đau đầu, nhắc nhở anh còn chưa qua ba tháng.

Anh chỉ đưa chậu hoa xong liền rời đi. “Anh đây rất bận rộn, cứ như vậy đi.”

Phó Tự Nhạc liếc mắt đã biết đây là hoa trong cửa hàng của chị mình, trên tấm thiệp đi kèm là chữ viết ngay ngắn của chị.

Chu Phi Lương chọn hoa này là rất đúng, nếu anh đưa những thứ linh tinh khác, độ thành công sẽ không còn cao nữa.

Nhưng đây là hoa của Phó Tự Hỉ, Phó Tự Nhạc nhất định sẽ coi như trân bảo.

Vương Thần tuy rằng có những suy nghĩ quái đản, có điều Chu Phi Lương ngẫm lại, vẫn tự thân ra tay thì tốt hơn.

Chu Phi Lương tan ca liền qua trường học của Phó Tự Nhạc.

Cứ như thế ngẫu nhiên gặp nhau mấy lần, Phó Tự Nhạc rốt cục phá lệ, ngày nào đó rồi việc sẽ ngồi nói chuyện với anh trên bậc thang của trường.

Kỳ thực, nếu không liên quan đến vấn đề tình cảm thì anh và cô trò chuyện tương đối hòa hợp.

Anh cảm thấy kỳ quái. “Anh có một thắc mắc, có phải em có chương ngại về tình cảm không?”

Phó Tự Nhạc lạnh mặt. “Hiện tại anh đang theo đuổi em, hỏi em câu này anh nghĩ anh có phần thẳng sao?”

“Không phải, bầu không khí giữa chúng ta không giống như vậy.”

Mặc dù Chu Phi Lương chưa có mối tình nào, nhưng khi thấy Hạ Khuynh và Phó Tự Hỉ ngọt ngào không sợ ngấy, còn anh và Phó Tự Nhạc hoàn toàn không có loại cảm giác đó, nói trắng ra, hai người giống hai anh em nói chuyện tâm tình hơn.

Phó Tự Nhạc thấy sắp tới giờ đi ngủ, bèn đứng lên. “Anh cứ từ từ suy nghĩ, em phải đi về.”

Chu Phi Lương vẫn ngồi đó, một tay kéo cô lại. “Đây là vấn đề của hai ta, em không thể không có trách nhiệm như vậy.”

Cô tránh khỏi tay anh, mặt không hề có cảm xúc. “Với sự thông minh của anh thì có ngồi đây cả một buổi tối cũng chưa chắc có đáp án, ký túc xá sắp đóng cửa, có việc thì ngày mai đến sớm.”

Anh chăm chú nhìn bóng lưng cô, nở nụ cười.

Không sai, cô nói đúng lắm, ngày mai đến sớm.

Phó Tự Nhạc không cách nào đánh đồng Chu Phi Lương cùng những người đã từng theo đuổi cô.

Tuy anh nói là theo đuổi, thế nhưng biểu hiện của anh cũng chỉ giống như bạn bè bình thường giao du mà thôi.

Cô ngoại trừ chị gái, xưa nay chưa từng qua lại quá thân mật với người khác phái.

Chu Phi Lương xem như là người đầu tiên.

Thế nhưng muốn nói là tình yêu, thì lại không phải.

Chỉ là ở cùng anh rất thoải mái, chỉ đến thế thôi.

Cô đồng cảm với những việc anh từng trải qua trước đây. Cô cũng đã từng vì chị của mình, mà một ngày làm vài công việc, rất mệt. Nhưng trong lòng vẫn luôn cố chấp, chỉ cần chị mình sống thật vui vẻ, hết thấy đều đáng giá.

Chu Phi Lương không giống cô ở chỗ, anh không phụ thuộc vào người nhà, anh chỉ là hoàn thành trách nhiệm của một người con trai cả.

Ngày thứ hai, Chu Phi Lương không tăng ca, tan việc liền chạy đến lầu dưới ký túc xá hét to tên cô.

Cô trực tiếp bưng một chậu nước dội xuống.

Anh nhanh nhẹn tránh được, sau đó lại tiếp tục gân cổ gọi.

Một lát sau, Phó Tự Nhạc cảm thấy quá mất mặt, liền đi xuống, lên xe cùng Chu Phi Lương.

Chu Phi Lương lái xe ra khỏi ký túc xá, sau đó dừng ở hàng cây ven đường, mới mở miệng. “Này, anh nói em là con gái, có thể không cần cả ngày nghiêm mặt như vậy hay không.”

“Có rắm mau thả.” Sắc mặt Phó Tự Nhạc lạnh đến cực điểm.

Anh châm một điếu thuốc, tựa lưng vào ghế ngồi, nhả mấy làn khói, lúc sau mới nói. “Công ty có chút việc, anh phải ra nước ngoài một thời gian. Kỳ hạn em nói anh sẽ tuân thủ, ngược lại, anh có quá khứ đen tối, cũng không sợ nói cho em biết, anh tìm những cô gái kia chỉ là để phát tiết mà thôi, anh không có bạn gái, giữ mình cho ai a.”

Cô dùng tay quạt quạt mấy cái, hất khói thuốc bay về phía anh. “Kỳ hạn ba tháng còn rất dài, có chuyện gì thì đến lúc đó nói sau.”

Thấy cô tựa hồ rất ghét mùi khói thuốc, anh dập thuốc. “Em sao cứ bướng bỉnh như thế?”

“Nếu anh không thấy phiền thì làm ơn nhường đường một chút.”

“Ba tháng thì ba tháng, có điều, chị hai à, nhịn rất hại cho cơ thể, để anh nếm chút ngon ngọt trước đã.”

Anh đột nhiên giữ đầu cô lại, Phó Tự Nhạc theo bản năng liền ngăn cản.

Với thân thủ của Chu Phi Lương, anh muốn áp chế ai thật dễ như ăn cháo, trước đây chẳng qua là không muốn tính toán với cô, có điều cô vẫn luôn mang bộ dáng lãnh đạm như vậy, khiến bụng anh vô cùng ngứa ngáy.

Lại nói, anh sẽ không ở trong nước một thời gian, với bộ dáng của cô, chắc sẽ không nhớ anh đâu.

Phó Tự Nhạc ý thức được ý đồ của anh, muốn quay mặt sang chỗ khác, lại bị anh giữ quá chặt, cô hung dữ nói. “Cút ngay cho tôi.”

Anh nhìn hai mắt cô đều bốc hỏa, cười khẽ một tiếng, sau đó đặt môi lên môi cô.

Phó Tự Nhạc từng nghe Phó Tự Hỉ nói, Hạ Khuynh rất thơm.

Phó Tự Nhạc làm sao cũng không thể ngửi thấy trên người Hạ Khuynh có mùi vị gì.

Có điều, Chu Phi Lương đúng là có.

Là mùi thuốc lá, còn có một mùi gì đó mà cô không rõ, nhưng không tính là đáng ghét.

Nụ hôn và con người anh đều thô lỗ giống nhau, đầu lưỡi anh ra sức làm càn, nhưng hai tay thì rất qui củ.

Phó Tự Nhạc phản ứng rất lạnh nhạt, cô không nhúc nhích, mở to mắt nhìn anh.

Đáy mắt Chu Phi Lương hiện lên ý cười, đây nhất định là nụ hôn đầu của cô.

Anh rời khỏi môi cô, áp sát thì thầm. “Phó Tự Nhạc, coi như là cho anh viên thuốc an thần đi.”

Cô đánh một cái vào bụng anh, sau đó đẩy anh ra, xuống xe.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Chu Phi Lương liền xuất ngoại.

Trước khi đi, anh gọi điện cho Phó Tự Nhạc, nói đây là số điện thoại của anh, nếu nhớ anh thì gọi cho anh.

Phó Tự Nhạc không thể tưởng tượng nổi, cô sao lại phải nhớ anh?

Những ngày sau đó, cô quả thật không hề nhớ đến anh chút nào.

Anh mỗi ngày sẽ đúng giờ gọi điện cho cô, nếu như anh không lái nhái tình yêu này nọ kia, cô sẽ rất kiên trì nghe anh nói.

Chẳng qua, Chu Phi Lương vốn không nói lời ngon tiếng ngọt gì, anh thà rằng nói thẳng mọi thứ.

Phó Tự Nhạc cho rằng chắc bản thân có chút trở ngại về tình cảm.

Tất cả nhiệt tình của cô đều đặt trên người chị mình, đối với người khác thì đặc biệt xa cách.

Đột nhiên ngày nào đó, Chu Phi Lương không gọi điện thoại, ba ngày không liên lạc có tin tức gì.

Phó Tự Nhạc nhất thời có chút không quen, nhưng nghĩ lại, chắc anh đang rất bận.

Cứ như thế mấy ngày cuối tuần, cô đến Hạ gia, đi tìm Phó Tự Hi, thật trùng hợp lại gặp Vương Thàn và Hạ Khuynh.

Đôi bên gặp nhau liền chào hỏi qua loa, nhưng cô lại tình cờ nghe Vương Thần nói một câu như vậy. “Cá tính Chu Phi cứ thích rước việc vào người, sớm muộn gì cũng đoán mệnh.”

Phó Tự Nhạc thoáng khựng lại, sau đó trong đầu cô nhanh chóng lướt qua tin tức mấy ngày nay.

Cô tiến vào phòng Phó Tự Hi, vội vàng nói. “Chị, cho em mượn máy tính một chút.”

“Ừ đây.” Phó Tự Hi gật đầu, lấy máy ra. “Tự Nhạc cho em dùng.”

Sau đó Phó Tự Hi thấy Phó Tự Nhạc dùng rất thành thạo, cô sửng sốt một hồi, đột nhiên nói. “Tự Nhạc, chị cho em đây. Cái này chị chỉ đem ra chơi thôi, Hạ Khuynh đã dạy chị ghi nhớ mọi việc rồi.”

Cô cảm thấy Phó Tự Nhạc dùng khẳng định so với mình dùng sẽ có ích hơn.

Phó Tự Nhạc ngẩng đầu cười. “Không cần đâu, em có máy tính dùng mà.”

“Ừ, nếu em muốn thì cứ nói, chị đưa cho em.” Phó Tự Hi hi hi ha ha một hồi.

Phó Tự Nhạc mở ra tin tức mấy ngày trước, sau đó liền choáng váng...

Ở Mỹ xảy ra một cuộc xả súng. Một người đàn ông Trung Quốc đã dũng cảm lao ra ngăn cản.

Cô biết, Chu Phi Lương trời sinh luôn thích rat ay giúp đỡ người khác, nhưng là....

Anh đúng là điếc không sợ súng.

Phó Tự Hi thấy Phó Tự Nhạc hồn vía lên mây, tò mò nhìn màn hình một chút, sau đó cô đọc nhiều lần cũng không hiểu, liền hỏi. “Câu này có ý gì thế?”

Phó Tự Nhạc phục hồi lại tinh thần. “Không có gì, người xấu đánh nhau mà thôi.”

Phó Tự Hi hiểu mà như không hiểu chỉ “Ừ” một tiếng.

Phó Tự Nhạc đọc kỹ lại mẩu tin tức kia, bên trong cũng không đề cập đến tên của người đàn ông Trung Quốc, chỉ là sự kiện phát sinh đúng ngày Chu Phi Lương cắt đứt lên lặc.

“Chị, em có việc nên phải về gấp.”

“Ah, được.” Phó Tự Hi sững sờ, cảm giác em gái có chút không đúng, cô lo lắng hỏi. “Tự Nhạc, em sao thế?”

Phó Tự Nhạc cười động viên. “Không có gì, em có chút chuyện cần trở về ngay để giải quyết.”

Phó Tự Hi gật gù, chờ Phó Tự Nhạc đi rồi, cô cũng đến xem tin tức kia, cô có chút không hiểu lắm, nhưng cô biết đó là chuyện không tốt.

Phó Tự Nhạc cuối cùng cũng gọi vào số điện thoại kia.

Trong lúc đợi kết nối, cô lần đầu tiên có loại tâm tình nhớ nhung này.

“Này, Phó Tự Nhạc, anh tốt xấu gì cũng là lần đầu theo đuổi con gái, cho anh chút mặt mũi đi a.”

“Anh khinh, em nghĩ chỉ một mình em là con gái, tính cách thì không đáng yêu, em cho rằng ai cũng kiên trì được như anh à.”

“Phó Tự Nhạc, đừng có tiếp tục gánh vác một mình nữa, tìm một người để dựa vào có tốt hơn không?”

“Em làm bạn gái của anh, anh liền thủ thân vì em.”

.....

Chu Phi Lương, người kia tuyệt đối đừng là anh.

Chương 61. Phó Tự Nhạc 07

Lúc Chu Phi Lương nhìn thấy điện thoại cũng không dám tin, do dự một lát mới bắt máy.

Phó Tự Nhạc đi thẳng vào vấn đề hỏi. “Sao lâu như vậy mới bắt máy?”

Anh cười hắc hắc. “Anh là vui mừng quá đỗi, tim gan còn đang nhảy quỳnh lên đây này.”

Cô không để ý anh đang bốc phét, chỉ nhẹ nhàng hỏi. “Chu Phi Lương, anh còn sống.”

“Việc này mà em cũng hỏi.”

“Anh bị thương?”

“Hả? Bị thương cái gì?”

“Cuộc xả súng ở Mỹ...”

“Cuộc xả súng ở Mỹ thì làm sao? Liên quan gì đến anh chứ.”

“Hóa ra không phải là anh...” Phó Tự Nhạc thở ra một hơi, nghe giọng nói hùng hổ này của anh thực sự không giống bị thương.

Chu Phi Lương xù lông. “Con mẹ nó Phó Tự Nhạc! Gia không ở Mỹ, gia ở Canada, Canada!”

Cô hơi kinh ngạc. “Không phải anh nói anh đi Mỹ sao?”

“Đi em gái em ấy! Hai ngày đầu anh ở Mỹ, ngày thứ ba sẽ đến Canada. Lời nói của anh em coi là gió thổi bên tai à!” Cô nàng này muốn anh tức chết đây mà.

“Anh bảo trọng.”

Phó Tự Nhạc nói xong liền ngắt điện thoại, cô lại đến Hạ gia một lần nữa, lôi kéo Phó Tự Hỉ nói chuyện.

“Chị, chị biết Chu Phi Lương không?”

“Hình như có nghe qua rồi.” Phó Tự Hỉ ngần ngợ. “Anh ta là ai nhỉ?”

“Chính là người đứng bên cạnh Hạ Khuynh vào ngày chị kết hôn ấy.”

Phó Tự Nhạc nghĩ ngợi một hồi. “Ừ ừ! Chị biết, anh ta mua hoa của chị, chị giảm giá cho anh ta. Nhưng anh ta đưa tiền cho chị nói không cần trả lại.”

“Chị cảm thấy anh ấy như thế nào?” Chậu hoa cắm tú cầu kia, Phó Tự Nhạc vẫn đặt trong phòng ngủ để chăm sóc.

“Anh ta là bạn tốt của Hạ Khuynh, ừm, không phải người xấu. Có điều anh ta rất thích nói chuyện với mẹ và bà nội, chị cũng không hiểu sao lúc nào miệng anh ta cũng nói.”

“Chị có cảm thấy anh ấy đẹp trai hay không?”

Phó Tự Hỉ lắc đầu. “Không đẹp bằng Hạ Khuynh đâu.”

Phó Tự Nhạc cười, chị của cô là thành thật nhất. Chu Phi Lương quả thật không thể nói là tuấn tú, nhưng tướng mạo anh rất đàn ông, tính cách cũng là nam tính vô cùng.

“Chị, em cảm thấy anh ấy so với Hạ Khuynh còn đẹp trai hơn.”

Phó Tự Hỉ sững sốt. “Tại sao vậy? Hạ Khuynh đẹp như vậy mà.”

“Bởi vì anh ấy là Hạ Khuynh của chị.”

Phó Tự Hỉ có chút hồ đồ, nhìn Phó Tự Nhạc ngẩn người một hồi, đột nhiên thông suốt. “Tự Nhạc cảm thấy anh ta so với Hạ Khuynh đẹp mắt hơn, là bởi vì anh ta là của Tự Nhạc sao?”

“Không biết anh ấy có phải của em hay không. Nhưng em chính là cảm thấy anh ấy rất đẹp mắt.”

Phó Tự Hỉ lúc này đã hiểu rõ, cười híp mắt. “Chị biết rồi. Tự Nhạc, em đang yêu à?”

“Không phải, chẳng qua chỉ cảm thấy anh ấy không tệ.” Phó Tự Nhạc cũng không biết mình có phải là yêu hay không, nhưng so với chị mình và Hạ Khuynh, cô và Chu Phi Lương có vẻ đã vượt quá mức tình bạn.

“Ừ, em yêu thích anh ta, sẽ cảm thấy anh ta ưa nhìn. À à, còn nữa, sẽ có mùi thơm. Trước đây Hạ Khuynh bắt nạt chị, anh ấy không hề thơm.”

Phó Tự Nhạc mỉm cười. “Em chỉ không muốn anh ấy bị thương.”

“Mọi người đều muốn yêu thương, nếu như anh ta tốt với em, em yêu thích anh ta, thì phải tin tưởng anh ta. Nếu như anh ta bắt nạt em, chị sẽ bảo Hạ Khuynh đánh anh ta.” Phó Tự Hỉ cười hi hi, lại thêm một câu. “Hạ Khuynh hiện tại đều nghe lời chị.”

Phó Tự Nhạc ngả vào lòng Phó Tự Hỉ. “Chị, cảm ơn chị.”

Chu Phi Lương thực sự tức giận.

Anh tìm hiểu tin tức về cuộc xả súng ở Mỹ, mới rõ cú điện thoại của Phó Tự Nhạc có ý gì.

Sự thực là, tuy anh không bị dính vào cuộc bắn nhau kia, nhưng cũng thiếu chút nữa gặp nguy hiểm.

Anh bởi vì thấy chuyện bất bình rút dao tương trợ mà ra tay cứu một cô gái. Anh không nghĩ sẽ dính dáng gì đến cô gái kia, cứu người xong liền tính rời đi, ai ngờ vì bất cẩn mà bị kim tiêm đâm trúng. Cô gái kia tuy được cứu thoát, nhưng cây kim này, chỉ nghĩ thôi cũng biết nguy hiểm thế nào.

Chu Phi Lương cũng không đợi tới “giai đoạn cửa sổ” (*giai đoạn sơ nhiễm HIV*), trực tiếp đi kiểm tra.

Trong lúc kiểm tra, anh đã tạm ngừng liên lạc với Phó Tự Nhạc.

Nếu như anh thật sự bị lây nhiễm, như vậy cô không biết thì sẽ không cần đau lòng cho anh, mọi chuyện cứ thế mà kết thúc.

Kết quả kiểm tra cuối cùng cũng có, Chu Phi Lương thở phào nhẹ nhõm, thật may anh không nhiễm bệnh.

Khoảng thời gian này chuyện của công ty cũng xong xuôi, anh dự định về nước sẽ nói chuyện với Phó Tự Nhạc.

Cũng không biết cô nghe thế nào lại liên tưởng đến tin tức bản nhau, lần đầu tiên chủ động gọi cho anh.

Tuy rằng rất khó chịu việc cô nhớ sai địa điểm, thế nhưng cảm giác được cô lo lắng cũng khá tốt.

Chu Phi Lương vội vàng trở về nước, sau đó liền đến trường học tìm Phó Tự Nhạc.

Phó Tự Nhạc nhìn thấy anh thì vẫn mang dáng vẻ lạnh như băng.

Nhưng anh càng nhìn cô càng thấy hợp mắt. “Bây giờ anh nhìn thế nào cũng thấy em đáng yêu hơn nhiều.”

“Anh lại có chuyện gì?”

“Anh đã trở về, lại tiếp tục theo đuổi em a.”

Cô nhìn anh một chút. “Công ty anh bị phá sản?”

“Anh cũng muốn lắm a! Anh mệt muốn chết đây! Còn không bằng đánh đấm, thoải mái hơn nhiều.” Chu Phi Lương ôm lấy vai cô, bộ dạng nhiệt tình, ôm cô đi về phía xe của mình. “Đi nào, anh sẽ kể cho em sự cố của anh, anh nói em nghe nhé, anh thật sự thiếu chút nữa đã tuyệt tự rồi.”

Phó Tự Nhạc sau khi nghe xong chỉ nhú mày. “Anh thật sự không có việc gì chứ?”

“Phí lời.” Chu Phi Lương đánh tay lái. “Anh đã kiểm tra tổng quát! Cho đến lúc xác định thật sự không có chuyện gì mới trở về.”

Cô cũng từng nghe qua giải thích về giai đoạn cửa sổ, không dài không ngắn, tâm đã thả lỏng lại bắt đầu lo âu. “Hết một tháng lại đi kiểm tra một lần đi.”

“Được. Nếu như kiểm tra lại có vấn đề, đó chính là do anh xui xẻo.” Sau đó anh dừng lại. “Nếu thật sự có chuyện, anh chắc chắn sẽ không dựa vào em.”

Phó Tự Nhạc không lên tiếng, xuyên qua tấm kính nhìn hàng cây phía trước, tay nắm lại, sau đó mở ra. “Chu Phi Lương, anh nói chuyện của mình rất nhiều rồi, hôm nay em cũng có chuyện muốn kể cho anh nghe chuyện của mình.”

Chu Phi Lương lấy một điếu thuốc ra châm lửa, nhưng lại nghĩ tới cái gì, liền ném cái bật lửa đi, trêu chọc nói. “Em đừng có nói là em yêu anh a.”

“Anh cảm thấy em vì chị của mình mà tận tâm tận lực, nhưng em phải nói cho anh.” Cô đưa mắt nhìn về phía anh. “Chị em, chị ấy bị em hại thành như vậy.”

Chu Phi Lương thu lại biểu tình, lẳng lẳng lẳng nghe.

“Chị em trước đây rất ưu tú, rất thông minh, chị ấy bị em đẩy xuống cầu thang, đầu đập xuống đất mới thành như vậy.”

“Nếu như không có em, chị em có thể tiếp tục đi học, mẹ em có thể đi làm, ba em không cần vất vả khổ cực như vậy để nuôi gia đình.”

“Chu Phi Lương, em chưa từng nói chuyện này cho ai. Em chưa từng nói với ba mẹ, càng không dám nói với chị.”

“Ở trước mặt mọi người, bề ngoài em ra vẻ che chở bảo vệ cho chị, nhưng thực ra, em mới là kẻ gây ra tất cả.”

Phó Tự Nhạc kể lại rất tự nhiên, nhưng Chu Phi Lương lần đầu tiên nhìn thấy cô khóc.

Cô vẫn thong dong bình tĩnh, chỉ khi nói đến chị mình thì cô mới lộ ra vẻ mặt đau thương ân hận như vậy.

Anh ôm cô. “Được rồi, đừng khóc. Chị của em không phải rất tốt sao. Chúng ta ai mà chưa từng gây ra lỗi lầm chứ.”

“Chu Phi Lương, em đối với anh tạm thời chưa có cái gì là tình cảm yêu đương mãnh liệt, có điều em có thể khẳng định, em có một chút thích anh.” Phó Tự Nhạc gạt đi nước mắt. “Chị em nói, phải tin tưởng, em sẽ tin anh một lần, chỉ một lần. Anh suy nghĩ cho thật kỹ, đứa con gái âm hiểm xấu xa này có phải là người anh muốn, suy nghĩ trả lời cho chắc chắn cũng chưa muộn.”

Anh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời. “Phó Tự Nhạc, chuyện sau này anh sẽ giúp em gánh vác.”

Chu Phi Lương trả lời vô cùng chắc chắn.

Phó Tự Nhạc sau đó liền khôi phục bình tĩnh. Nhưng anh biết, trong lòng cô căn bản không quên được sai lầm của mình năm xưa.

Chu Phi Lương trực tiếp gọi điện thoại cho Hạ Khuynh. “Tôi muốn gặp vợ của ông.”

Hạ Khuynh rất không tình nguyện. “Vợ tôi khá ái như vậy, ông có ý định gì.”

“Ông lo lắng cái gì, tôi lại không phải Vương Thần, tôi không thích kiểu phụ nữ này.” Chu Phi Lương đột nhiên ngấm lại, bản thân mình lại thích ngược, đi thích cô gái có tính cách mạnh mẽ như vậy.

Hạ Khuynh không kiên nhẫn. “Tôi cảnh báo ông, dám nói lung tung trước mặt vợ tôi, anh em chúng ta không còn gì để nói.”

“Mẹ nó! Sao ông phiền phức thế. Tôi có chuyện quan trọng muốn gặp cô vợ đáng yêu của ông.”

Hạ Khuynh cuối cùng cũng vẫn đồng ý. Anh hỏi đến tột cùng có chuyện gì, nhưng Chu Phi Lương chỉ nói. “Chờ mọi chuyện được giải quyết, vợ ông tự nhiên sẽ nói cho ông.”

Thời điểm cuối tuần, Hạ Khuynh liền dẫn Phó Tự Hi ra ngoài.

Phó Tự Hi khi nhìn thấy Chu Phi Lương liền nở nụ cười. Cô nghĩ, đây là người mà em gái mình yêu thích.

Chu Phi Lương cũng không dám đối với cô quá nhiệt tình, chỉ sợ Hạ thiếu gia khó chịu sẽ đánh mình một trận.

Hạ Khuynh đi ra ngoài, anh xuyên qua cửa sổ nhìn vào bên trong, trong lòng suy nghĩ, Chu Phi không biết đang nói chuyện gì với vợ mình nhỉ.

Chu Phi Lương ngồi xuống đối diện Phó Tự Hi, rót cho cô một tách trà. “Xin chào chị Phó, tôi là Chu Phi Lương.”

Phó Tự Hi cũng chào lại. “Xin chào, tôi là Phó Tự Hi.”

“Hôm nay tới tìm cô là có chuyện quan trọng muốn nói với cô.”

“Ừ, anh nói đi.”

Chu Phi Lương biết Phó Tự Hỉ nghe không hiểu những lời quanh co lòng vòng, liền nói thẳng. “Nếu như em gái cô đã làm chuyện có lỗi với cô, cô có tha thứ cho cô ấy không?”

Phó Tự Hỉ sửng sốt một chút, sau đó khẳng định nói. “Em ấy sẽ không làm chuyện có lỗi với tôi.”

“Tôi nói nếu như.”

Cô lắc đầu. “Tôi không trách em ấy.”

“Chị Phó, tôi, muốn cùng Phó Tự Nhạc bên nhau.”

“Ừ.” Cô cười ha ha. “Hai người yêu nhau, tôi biết.”

Chu Phi Lương thấy Phó Tự Hỉ cười ngây ngô, cũng cười. “Tôi không muốn cô ấy cứ luôn giấu mọi chuyện trong lòng. Chuyện kia, cô ấy đã chôn giấu nhiều năm như vậy. Tôi tính tình nôn nóng, muốn cô ấy có thể quên đi mọi chuyện sớm một chút.”

Cô trịnh trọng gật đầu. “Ừ, em ấy đã vất vả quá rồi. Anh đối xử với em ấy thật tốt, như vậy tôi mới không bảo Hạ Khuynh đánh anh.”

“Chị Phó, cô ấy đã từng làm sai một chuyện. Lỗi lầm này, chỉ có cô mới có thể giúp được cô ấy.”

....

Chu Phi Lương đi rồi, Phó Tự Hỉ vẫn còn kinh ngạc ngồi đấy.

Hạ Khuynh tiến lại ôm cô. “Bé heo ngọc?”

Cô khôi phục lại tinh thần, xoay người ôm anh. “Hạ Khuynh, Tự Nhạc thật đáng thương.”

Anh cọ cọ trán cô. “Chu Phi nói cái gì?”

Cô lắc đầu một cái. “Em muốn gặp Tự Nhạc. Em gặp em ấy rồi sẽ nói với anh.”

“Được.”

Buổi tối, Phó Tự Nhạc đến Hạ gia, theo thường lệ trước đi về dãy nhà phía sau, đến nơi mới phát hiện Phó Tự Hỉ đang ngồi trên ghế salon ôm Đại Hùng.

“Chị, sao chị lại đến bên này.”

Phó Tự Hỉ cười. “Tự Nhạc, đêm nay chị sẽ ngủ với em.”

Phó Tự Nhạc lập tức nghĩ đến chuyện không tốt. “Hạ Khuynh bắt nạt chị?”

“Không có.” Phó Tự Hỉ phủ nhận. “Chị nói với anh ấy rồi, đêm nay ngủ cùng em.”

Phó Tự Nhạc cười đáp. “Được, em đã lâu không ngủ cùng chị rồi.”

Sau khi hai chị em nằm lên giường, Phó Tự Hỉ đột nhiên quay sang Phó Tự Nhạc, lăm bằm mở miệng. “Ngày hôm nay Chu Phi Lương đã nói với chị một chuyện.”

Phó Tự Nhạc lập tức hiểu được, cả người liền cứng đờ.

Nhận ra được phản ứng của em gái, Phó Tự Hỉ an ủi cọ cọ vào người em gái. “Tự Nhạc, không phải sợ.”

Phó Tự Nhạc chờ để trạng thái cứng nhắc kia không còn, đột nhiên thất thanh khóc rống. “Chị, xin lỗi. Em thật sự không phải cố ý, em không phải cố ý...”

“Đừng khóc, đừng khóc, không trách em.”

Phó Tự Nhạc ôm chặt lấy Phó Tự Hi, cảm giác áy náy mãnh liệt ập tới. “Đều là em không tốt, em quá xấu xa...”

Phó Tự Hi nhẹ nhàng vỗ về em gái.” Không khóc nữa, kỳ thực, chị không nhớ rõ sự việc đó. Chị chỉ biết là em đối với chị rất tốt, ai muốn bắt nạt chị, em liền đi đánh bọn họ. Ba mắng em, nhưng em vẫn cứ đi đánh nhau. Ba mẹ đi rồi, chị lại là người vô dụng, đều là em chăm sóc chị, mua cho chị thật nhiều món ngon, nhưng chính em thì lại không ăn.”

“Tự Nhạc, chúng ta đều đã từng làm sai. Chị cũng đã từng phạm lỗi, nhưng mẹ không trách chị. Mẹ nói, chỉ cần dũng cảm thừa nhận sai lầm, thì vẫn là cô bé ngoan.”

“Em cũng là cô bé ngoan, em gái chị là tốt nhất.”

“Chúng ta không cần nhắc tới nó nữa, chị hiện tại sống rất tốt, chị có em, có Hạ Khuynh, có cha mẹ chồng, cũng có ông nội bà nội, à, còn có ba mẹ trên trời nữa, còn có Đại Hùng bảo bảo, mọi người đều đối với chị rất tốt.”

“Chị vẫn cảm thấy chính mình ngu ngốc. Có điều, chị có em cùng Hạ Khuynh, hai người rất thông minh, cho nên chị có ngốc cũng không sao.”

“Hơn nữa, hiện tại chị không ngốc như vậy. Ừ, chị của em vừa thông minh lại dũng cảm, đây là Hạ Khuynh nói.”

“Tự Nhạc đừng khóc, có chị ở đây.”

Phó Tự Nhạc dựa vào Phó Tự Hi, khóc nức nở, cuối cùng cô vừa khóc vừa nói không thành lời. “Chị, em yêu chị.”

Phó Tự Hi lau nước mắt của mình, sau đó lại lau cho Phó Tự Nhạc, đem mặt kề sát vào Phó Tự Nhạc, thân mật cười. “Chị cũng yêu em. Em là em gái tốt nhất trên đời.”

Buổi tối ngày hôm ấy, Phó Tự Nhạc mơ một giấc mơ.

Cô mơ thấy chị mình năm mười hai tuổi, đang đứng trên sân thượng, cười khanh khách nhìn cô, trong mắt đều là yêu thương sâu sắc.

Phó Tự Hỉ đưa tay ra, khẽ vuốt mặt Phó Tự Nhạc, ôn nhu nói:

“Tự Nhạc, chị vĩnh viễn yêu em.”

Chương 62

Sau hôn lễ Hạ Khuynh và Phó Tự Hỉ liền đi Châu Âu hưởng tuần trăng mật.

Phó Tự Hỉ lần đầu đi máy bay, cô nắm lấy tay Hạ Khuynh không buông. Hạ Khuynh cười trêu chọc cô. “Cô bé quê mùa.”

Cô cũng cười. “Em đã đọc ở trong sách rồi, em không quê mùa.”

Sau đó cô lạ lẫm nhìn ra ngoài cửa sổ. “Hạ Khuynh, chúng ta bay cao như thế, có phải ba mẹ cũng ở trên những đám mây trắng này không?”

“Bọn họ ở nơi cao đến nỗi máy bay không bay tới được.”

“Ừ.” Phó Tự Hỉ có chút thất vọng, ngồi sát cửa sổ, tiếp tục hướng lên phía trên nhìn, sau đó nở nụ cười. “Hạ Khuynh...”

“Hả?” Hạ Khuynh liếc nhìn ngoài cửa sổ. “Em trông thấy cái gì?”

“Em thấy ba mẹ.” Cô chỉ vào đám mây xa xa. “Bên kia... là mặt ba mẹ.”

Anh nhìn chăm chú khuôn mặt tươi cười của cô, kéo cô vào trong ngực. “Bọn họ nói cái gì?”

“Bọn họ nói, vĩnh viễn yêu Tiểu Hỉ và Nhạc Nhạc.”

Anh hừ một tiếng. “Bọn họ không nhìn thấy anh sao? Không thích con rể đẹp trai như anh à?”

Cô hạnh phúc làm nũng trong ngực anh. “Bọn họ nói anh rất tốt, cũng rất thích anh.”

Ở Châu Âu, Phó Tự Hi hoàn toàn không hiểu tí ngôn ngữ nào, cô không dám rời Hạ Khuynh nửa bước.

Thế nhưng cô rất vui vẻ.

Thành phố xa lạ, mọi người xa lạ, nhưng bởi vì có anh, cô thoải mái hưởng thụ.

Cô còn phát hiện, hóa ra cũng có rất nhiều người mập mạp giống cô.

Một tuần sau, đội ngũ nhiếp ảnh đã đi đến Châu Âu, chính thức bắt đầu chụp ảnh quay phim.

Tất cả các bức hình của Phó Tự Hi và Hạ Khuynh đều là biểu hiện chân thật nhất.

Bọn họ không cần tạo tư thế gì, cũng không cần nhìn nhau bằng ánh mắt lập dị, nhất cử nhất động trao cho nhau đều thăm thiết yêu thương.

Khi bộ ảnh được đưa tới, Phó Tự Hi nhìn một lúc, so đi so lại dáng dấp của hai người, đột nhiên nói. “Hạ Khuynh, tại sao anh có thể đẹp đến vậy? Em không đẹp chút nào.”

“Em to gan thật đấy.” Hạ Khuynh vỗ nhẹ hông cô. “Dám nói vợ anh không dễ thương, đáng đánh.”

Cô chu mỏ một cái. “Vợ anh rất béo nha.”

Anh cũng nhìn bức hình kia, cười cô một trận. “Cho nên mới nói em là cô bé ngọc, đây không gọi là béo, đây mới chính là cái anh yêu thích. Phó Tiểu Hi của anh, ai dám nói chứ?”

Cô quay đầu lại, nhìn về phía anh cười. “Nhưng mà Hạ Khuynh, em cảm thấy chúng ta đứng cùng nhau rất đẹp, so với đứng một mình nhìn rất buồn cười.”

“Không chỉ đứng cùng nhau mới đẹp.” Anh vừa nói vừa áp người về phía cô. “Mà nằm cùng nhau lại càng đẹp hơn.”

Hạ Khuynh từ sau hôn lễ liền không dùng biện pháp an toàn, Phó Tự Hỉ trong lòng chờ mong tiểu bảo bảo đến, đối với việc anh cầu hoan liền muốn gì được nấy.

Sau tuần trăng mật, cô tiếp tục kinh doanh tiệm hoa, đôi lúc tình cờ xem lịch, tính mỗi tháng kinh nguyệt đến là ngày nào.

Một ngày nọ, cô đột nhiên bị đau bụng, vừa mới bắt đầu cô nghĩ là mình đau bụng, chạy vào nhà vệ sinh nhìn, phát hiện thấy có máu dính trên quần lót, hẳn là kinh nguyệt đến rồi.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, ngày của tháng này không khớp.

Phó Tự Hỉ ôm cái bụng đau ra khỏi nhà vệ sinh, cô bé mới tới thấy bộ dáng cô không khỏe, dìu cô vào nghỉ ngơi.

Cô bé này là Hạ Khuynh thuê tới làm, nhìn cô chủ sắc mặt tái nhợt, trong lòng căng thẳng, vội vàng thông báo cho Hạ Khuynh.

Hạ Khuynh nghe xong tình trạng của Phó Tự Hỉ, vội vã nói với trợ lý một tiếng, lập tức chạy tới.

Anh trực tiếp ôm Phó Tự Hỉ lên xe.

Phó Tự Hỉ ngồi trên ghế, mồ hôi lạnh ứa ra. “Em đau quá...”

“Chúng ta rất nhanh sẽ đến bệnh viện.” Hạ Khuynh trước đây khi chở cô đều không lái quá nhanh, nhưng vào lúc này cũng không thể không lái nhanh.

Cô nhẹ nhàng kéo tay anh. “Hạ Khuynh... lái xe cẩn thận...”

Anh lái chậm lại. “Được.”

Phó Tự Hi mang thai.

Bởi vì không chú ý ăn uống, buổi trưa ăn một chén lớn chè đậu xanh ướp lạnh, suýt chút nữa xảy thai. May mà phát hiện kịp thời, thai nhi giữ lại được.

Cô nghe xong hoảng sợ không thôi, nằm trên giường bệnh, nắm tay Hạ Khuynh có chút run run. “Hạ Khuynh, em không biết. Nếu như em biết, nhất định sẽ không ăn.”

“Ngoan nào, không sao rồi.” Anh khẽ vuốt gương mặt tái nhợt của cô. “Tiểu bảo bảo vẫn còn ở đây.”

Cô sờ sờ bụng mình. “Sau này em sẽ thật cẩn thận.”

“Tiệm hoa tạm thời sẽ đóng cửa, em ngoan ngoãn ở nhà, đọc sách, nghe nhạc thư giãn, biết chưa?”

“Vâng” Cô gật đầu. “Em muốn làm một người mẹ tốt.”

Anh lau nước mắt cho cô, giáo huấn. “Sau này không nên hơi tí lại khóc, em có muốn bảo bảo đáng yêu giống em không?”

“Hiện tại em không đáng yêu chút nào.”

Hạ Khuynh đắc ý, nắm khuôn mặt cô. “Đó là do chồng em yêu thương chăm sóc em cực kỳ tốt.”

Cô cười.” Chồng em giỏi quá.”

Phó Tự Hi đóng cửa tiệm hoa, sau đó nghĩ đến mình không có tiền, liền nói với Phó Tự Nhạc. “Chị không mở tiệm bán hoa nữa, trước hết sẽ vay

tiền Hạ Khuynh. Em chưa đi làm, chị vẫn nuôi em. Chờ sau này làm việc trở lại, chị sẽ trả lại tiền cho Hạ Khuynh.”

Ở trong lòng Phó Tự Hi, cô là Hạ Khuynh nuôi, mà em gái cô, lại là cô nuôi dưỡng, như vậy bản thân cô cần phải nỗ lực làm việc.

Phó Tự Nhạc nghe xong cười không ngừng. “Chị trước tiên cứ an tâm dưỡng thai, ba mẹ còn để lại tiền, em không đói được đâu.”

“Ừ. Chờ sau khi em cùng Chu Phi Lương kết hôn. Anh ta sẽ nuôi em.”

“Không nhanh như vậy đâu, em còn chưa tốt nghiệp, đợi vài năm nữa hãy nói.” Tình cảm giữa Phó Tự Nhạc và Chu Phi Lương không thể nói là oanh oanh liệt liệt, có điều tính cách cả hai đều không dây dưa phiền toái, ở cũng nhau cũng thích hợp.

Phó Tự Hi bắt gặp Chu Phi Lương cùng Phó Tự Nhạc đang ở cùng nhau, cô cảm thấy họ rất đẹp đôi.

Thời điểm mang thai ba tháng, Phó Tự Hi đi siêu âm, biết được mình mang thai đôi.

Cô rất vui vẻ, cùng ngày liền nói Hạ Khuynh dẫn ra mộ ba mẹ. Cô không thể chờ được, muốn cùng ba mẹ chia sẻ niềm vui này.

Hạ Khuynh không ở lại nhà trọ kia nữa, mỗi ngày anh đều về nhà, buổi tối nếu có thời gian sẽ dẫn Phó Tự Hi đi tản bộ.

Sau khi Phó Tự Hi mang thai, tính cách không có thay đổi gì nhiều, chỉ là thỉnh thoảng hay buồn bực, vóc người thì càng trở nên đầy đặn, Hạ Khuynh nhìn đã muốn xịt máu mũi, nhưng lại không thể động vào.

Vì để cho cô được thoải mái, Hạ Khuynh đã đổi một chiếc xe rộng rãi hơn. Cuối tuần rảnh rỗi sẽ đưa cô ra ngoài đi dạo, sau đó mua một đồng quần áo, đồ chơi trẻ em.

Một ngày nọ, lúc đi ngang qua ‘Bánh xe vòng xoay’, Phó Tự Hỉ híp mắt cười. “Hạ Khuynh, nơi đó là lần đầu tiên chúng ta hôn nhau.”

Hạ Khuynh bất ngờ nhìn cô. “Em có thể nhớ chuyện này.”

“Sẽ không quên, em vẫn nhớ kỹ.” Cô cười ha ha không ngừng. “Sau này, em phải nói với tiểu bảo bảo, mẹ và ba ba của chúng, ở nơi này lần đầu tiên hôn nhau, hôn rất lâu.”

“Nếu con mà yêu sớm thì cũng không oán anh được, là người làm mẹ như em dạy bé tư tưởng này.”

“Tiểu bảo bảo lớn rồi mới nói cho bé.” Cô nhìn mặt anh, ánh mắt dịu dàng. “Em muốn cho con biết, em rất yêu ba chúng.”

Hạ Khuynh mỉm cười, áp sát mặt cô, tinh tế hôn. “Anh cũng rất yêu mẹ của chúng.”

Đến Tết, ông Hạ và bà Hạ xuống núi, ông Hạ nhìn bụng cháu dâu, cười không khép miệng lại được. “Hạ gia chúng ta rất cực cũng có sinh đôi. Cháu gái, cháu thật sự là không chịu thua kém ai a.”

Phó Tự Hỉ cười vô cùng xán lạn.

Cô cẩn thận từng ly từng tý một, hiện bụng của cô đã rất lớn, không thể đi ra ngoài quá xa, chỉ có thể hoạt động trong phạm vi Hạ gia.

Lương San sợ Phó Tự Hỉ sinh khó, liền dặn dò Phó Tự Hỉ cách đi bộ thích hợp.

Phó Tự Hỉ nhớ thật kỹ, mỗi ngày sẽ cùng người giúp việc đi dạo một chút.

Tới gần ngày sinh dự tính, cô sớm đã nằm ở bệnh viện chờ sinh.

Tâm tình của cô rất vui.

Cô biết sinh con sẽ rất đau, nhưng cô không sợ.

Mẹ cô cũng sinh ra cô cùng em gái như thế.

Cô tin tưởng mình nhất định chịu đựng được.

Thời điểm Phó Tự Hi bắt đầu đau đớn, Hạ Khuynh nhận được thông báo, liền bỏ lại công việc, vội vã tới bệnh viện.

Suốt quá trình sinh, anh vẫn bên cạnh cô, cổ vũ cô.

Cô nhìn anh, trên mặt anh so với cô càng đau đớn hơn.

Sau đó, Phó Tự Hi nở nụ cười.

Hạ Khuynh... em không sợ...

...

Nguyện vọng của Phó Tự Hi đã được thực hiện.

Cô sinh một nam một nữ.

Cô nhìn hai đứa bé, cười vô cùng thỏa mãn.

Hai đứa bé chậm rãi lớn, cô mới phát hiện, hai chị em tương mạo lại không quá giống nhau, bé trai giống Hạ Khuynh hơn, bé gái lại là sự tổng hợp giữa cô và Hạ Khuynh.

Có điều, con mắt thẳng bé giống cô như đúc, cười lên cong như vầng trăng non.

Đối với chuyện đặt tên cho hai chị em, ông Hạ đã nghĩ từ sớm.

Hạ Tú, Hạ Cẩm.

Hạ Cẩm cảm thấy chị mình có chút giả dối.

Thí dụ như, chị thường hay hỏi mẹ một số vấn đề vô cùng đơn giản.

Lúc đó, mẹ đều rất kiên nhẫn đáp, Hạ Tú nghe xong cười hì hì nói. “Mẹ thật thông minh a.”

Sau đó con mắt của mẹ sẽ cười đến cong cong, rất giống mặt trăng trên trời.

Sau đó Hạ Cẩm cũng học theo đi hỏi mẹ, có điều, những điều bé hỏi không giống Hạ Tú, bé hỏi đều là những câu có chiều sâu.

Mẹ nghe xong có chút ngốc, sau đó sẽ đi hỏi ba, có được đáp án sẽ trả lời Hạ Cẩm.

Hạ Cẩm cũng tán thưởng nói. “Mẹ con thật thông minh.”

Mẹ cũng cười rất vui vẻ.

Hạ Cẩm biết, ở nhà, địa vị của mẹ phi thường cao, tuy rằng ba hay gọi mẹ là “Cô bé ngốc.”

Hạ Cẩm mỗi thứ nghe được sẽ học theo răm rắp, kêu một câu. “Mẹ cô bé ngốc.”

Mẹ bé sừng sốt, ba bé động tác phi thường nhanh, trực tiếp ném bé ra ngoài.

Thế nên, Hạ Cẩm biết “Cô bé ngốc” chỉ có ba bé mới được nói.

Ai cũng không thể nói mẹ của bé ngốc.

Ngoại trừ ba bé.

Có đoạn thời gian, Hạ Tú xem truyện cổ tích, đột nhiên thông suốt, nói với em trai mình. “Cô bé lọ lem cùng hoàng tử, mẹ cùng ba.”

Hạ Cẩm lật lật vài tờ, trả lời. “Mẹ là công chúa, mới không phải cô bé lọ lem.”

“Vậy thì là công chúa và hoàng tử.”

“Hạ Tú, chị thật sự rất ngốc.” Hạ Cẩm liếc chị một cái, chỉ vào bức tranh. “Mẹ là công chúa, ba là kỵ sĩ.”

Hạ Tú nhăn nhó khuôn mặt. “Ba là hoàng tử.”

“Chị cái gì cũng không hiểu.” Hạ Cẩm hừ một tiếng, chạy đi.

Hạ Khuynh vào ngày nào đó, lại dẫn theo Phó Tự Hi đến ‘Bánh xe vòng xoay’.

Anh ôm cô, nhìn cảnh đêm, oán giận nói. “Hai tiểu quý kia ở nhà phiên chết đi được, chúng ta tới đây hôn nhẹ là tốt nhất.”

Cô ngửa đầu cười nhìn anh. “Hạ khuynh, chúng ta hôn nhẹ đi.”

Sau đó cô chủ động hôn anh.

Cô đời này may mắn nhất, chính là được trở thành Phó Tự Hi.

Ba mẹ yêu thương Phó Tự Hi, em gái bảo vệ Phó tự Hi.

Còn có, Hạ Khuynh sâu sắc yêu Phó Tự Hi.

